Nam Kim Thạch

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 1

Tiểu tử chất phác Tiểu Thiên Sứ

Trời đã hoàng hôn.

Trên con đường phồn hoa đô hội dòng người ngược xuôi như nước chảy, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Một đại hán thân hình lực lưỡng, đang cong lưng cõng một lão già gầy ốm bước nhanh trên đường.

Khách bộ hành bất giác đều ngừng chân đưa mắt nhìn xem, trên mặt họ lộ vẻ kinh ngạc, có không ít người không nhịn được, vội lấy tay che miệng cười hì hì.

Đại hán nọ dường như không nghe thấy gì, cứ lo cõng lão già đến trước cửa Tứ Hải gia tửu điếm rồi nhẹ nhàng đặt lão già xuống, đoạn cười nói :

- Đại lão gia à, đến nơi rồi đó.

Nói rồi y chìa bàn tay to bè ra trước mặt lão.

Lão già móc từ trong túi ra mấy đồng tiền, nhếch miệng cười khổ rồi chậm chạp đặt từng đồng tiền vào bàn tay của đại hán.

Đại hán nọ cầm mấy đồng tiền dáng vẻ cao hứng bước vào bên trong tửu điếm, đoạn lớn tiếng gọi chưởng quỹ :

- Chưởng quỹ, ta muốn ăn cơm.

Thanh âm của đại hán nọ phát ra làm chấn động nóc nhà khiến cho lão chưởng quỹ giật mình mất vía, cái bàn tính trong tay lão rơi tuột xuống đất...

Rồi có tiếng la hoảng “ối”...

Hóa ra cái bàn tính rơi xuống đập vào mu bàn chân của lão.

Lão chưởng quỹ đau đớn la lên một tiếng rồi vội vàng ngồi theo xuống, mặt nhăn nhó ôm bàn chân bị đau, còn miệng thì tức tối chưởi mắng :

- Tiểu tử ở cái xó nào chui ra mà thô lỗ quá vậy, la lối om xòm. Bộ mi muốn ta phải chết sợ hay sao?

Đại hán nọ vội hạ giọng nói :

- Xin... xin lỗi ta đâu có ý xấu mà. Xin lỗi... xin lỗi nghe.

Lão chưởng quỹ thấy đại hán nọ dáng diệu thành thật, biết lỗi, cơn giận của lão lập tức tiêu tan. Nhưng trong miệng lão vẫn không ngớt lầu bầu :

- Hừ! Nói nho nhỏ một chút bộ không được hay sao chớ? Hừ, thiệt là cái đồ không có giáo dục mà.

Lúc này thanh âm của đại hán đã trở nên nhỏ hơn trước nhiều lắm, y gật đầu lẩm bẩm :

- Phải, đúng rồi đó.

Lão chưởng quỹ cao giọng hỏi :

- Nói đi, nè! Nhà ngươi muốn ăn cái gì?

Đại hán nọ liền đáp :

- Cơm, ăn cơm.

Lão chưởng quỹ thoáng nhíu mày :

- Ta biết ngươi ăn cơm, nhưng mà ta muốn hỏi ngươi ăn đồ ăn gì? Nói lè lẹ lên dùm một cái coi!

Đại hán trố mắt ngạc nhiên nhìn chưởng quỹ :

- Đồ ăn là cái gì vậy hả?

Lão chưởng quỹ thầm nghĩ :

- "Có lẽ cái đầu của gã này có vấn đề rồi".

Do đó, lão lại nhẫn nại hỏi tiếp :

- Ta hỏi ngươi muốn ăn đồ ăn gì? Hử, bộ không nghe hả?

Đại hán nọ lắc đầu đáp :

- Ta không ăn đồ ăn mà chỉ cần ăn cơm thôi.

Nói đoạn, y gật gật đầu tựa như khẳng định điều đó, miệng lập lại :

- Đúng mà, ta chỉ ăn cơm thôi.

Lão chưởng quỹ muốn điên lên, nhăn nhó bực tức bảo :

- Hừ, được rồi chờ đó đi, ta cho mi ăn cơm.

Đồng thời lão cũng thầm nhủ :

- "Đồ ngốc tử, để ta trị cho ngươi một lần mới được, hừ... xem coi ngươi làm sao nuốt nổi một bát cơm trắng không có đồ ăn"

Đoạn lão quay sang bảo một tiểu nhị đang đứng gần đấy :

- Ngươi hãy mang cơm đến cho vị khách quan này dùng, mau lên!

Tên tiểu nhị dạ một tiếng rồi quay mặt đi và cười thầm trong bụng, lát sau hắn bê ra một bát cơm đầy còn đang bốc hơi nghi ngút.

Đại hán lúc nhìn thấy bát cơm trắng, trong lòng lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm :

- "Ủa, tại sao mà không có thịt thỏ hay thịt nai vậy kìa?"

Y suy nghĩ một lúc đoạn gật gù lẩm bẩm một mình :

- Ồ! Có lẽ là cơm ở dưới chân núi này chỉ có như vầy mà thôi. Thây

kệ, cũng chẳng sao.

Nói lẩm bẩm một lúc xong, y liền bưng bát cơm nhìn kỹ thêm một hồi nữa, đoạn không cầm lấy đũa, cứ thế mà bê bát cơm lên đổ vào trong miệng.

Lúc này, mọi người trong tửu điếm lấy làm hết sức kinh ngạc. Ngẩn người lặng nhìn đại hán nọ, đối với họ đây là một chuyện hết sức quái lạ mà có lẽ suốt cuộc đời họ từ lúc cha sinh mẹ đẽ cho đến bây giờ, chưa từng thấy cách ăn cơm nào mà quái lạ như thế. Thoáng chốc, bát cơm trắng đầy đã chui hết vào bụng gã đại hán kỳ lạ nọ, y ăn xong liền nhăn mặt nói :

- Hừ! Làm sao mà không có chút mùi vị gì vậy cà? Thật là khó ăn đến chết đi được.

Tên tiểu nhị nãy giờ cũng kinh ngạc qúa sức, đang dứng kế bên bàn, nghe thấy thế vội hỏi :

- Ủa! Khách quan từ trước đến giờ chưa từng ăn cơm hay sao vậy?

Đại hán nọ lắc đầu :

- Không! Có mà, ngày nào ta cũng ăn cơm, nhưng mà trước đây đâu có ăn cơm không như thế này...!!!

Tiểu nhị liền hỏi tiếp :

- Vậy chớ trước đây khách quan ăn cái gì?

Đại hán đáp :

- Ta ăn thịt thỏ, thịt nai, thịt heo rừng quay trên than hồng, rồi thêm cái thịt gì nữa, nhiều lắm nhớ đâu có hết.

Tiểu nhị lúc ấy mới vỡ lẽ ra, à lên một tiếng :

- Vậy là khách quan sống nơi sơn dã... trên núi đó... phải vậy không?

Đại hán gật đầu :

- Phải đó, hôm nay là lần đầu ta xuống núi mà.

Tiểu nhị lại hỏi tiếp :

- Thế thì trước đây ngươi sống với ai?

Đại hán cười đáp :

- Lão ma đầu.

Tiểu nhị giật mình :

- Hả? Cái gì? Ngươi nói lại ta nghe!

Đại hán nọ lập lại :

- Ta nói là lão ma đầu mà!

Tiểu nhị gặng hỏi :

- Nhưng mà lão đó tên gì hả?

Đại hán nọ cũng giữ vẻ thản nhiên như không đáp :

- Thì lão đó tên là lão ma đầu.

Tên tiểu nhị ngẩn người một hồi lâu với vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên không hiểu tại sao lại có cái tên gọi kỳ cục như vậy. Song hắn cũng không biết làm sao đành hỏi tiếp :

- Vậy thì tên ngươi là gì hả?

Đại hán nọ cười :

- Lão ma đầu gọi ta là Tiểu Thiên Sứ.

- Cái gì! Tiểu Thiên Sứ hả? Ha ha...

Tên tiểu nhị hết nhịn được nữa, ré lên cười, thực khách trong tửu điếm nãy giờ lắng nghe cuộc đối thoại giữa hai người cũng cười ầm ĩ cả lên. Lão già thì tên là lão ma đầu, còn hán tử cao lớn như thế lại tên là Tiểu Thiên Sứ, quả là chuyện vô cùng quái dị, hiếm thấy trên đời.

Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác hỏi :

- Nè, có chuyện gì đâu mà tại sao mấy người cười dữ vậy hả?

- Phải, phải! Đâu có chuyện gì đâu mà cười, ha ha...

Tiểu nhị miệng nói mà tay vẫn ôm bụng cười ha hả, ngay cả thực khách cũng cười mãi không thôi.

Lão chưởng quỹ thấy Tiểu Thiên Sứ chất phác, lại không hiểu chuyện thế sự cho nên việc cho y ăn cơm trắng không vừa rồi có phần hơi quá đáng. Lão cố nhịn cười bảo :

- Tiểu Thiên Sứ à, ăn cơm thì phải có đồ ăn kèm theo, nếu không sẽ chẳng có mùi vị gì đâu. Làm sao mà nuốt xuống bụng được? Hà hà...

Nghĩ đến tên của đại hán, lão không sao nhịn được nổi lại cười phá lên.

Tiểu Thiên Sứ nghe nói vậy liền thật thà nói :

- Nếu vậy thì ta muốn có đồ ăn.

Chưởng quỹ hỏi ngay :

- Ngươi có tiền không?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu :

- Có, có tiền mà.

Y vội móc từ trong người ra đồng tiền bằng đồng.

Lão chưởng quỹ mỉm cười :

- Chỉ có như vậy thôi sao?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu không đáp.

Lão chưởng quỹ thoáng nhíu mày :

- Chỉ có bấy nhiêu tiền thì ăn được cái gì?

Tiểu Thiên Sứ nghi ngờ hỏi lại :

- Không đủ tiền hả?

Lão chưởng quỹ khẽ gật đầu :

- Phải, không đủ tiền.

Tiểu Thiên Sứ lầm bầm :

- Nếu vậy ta phải cõng thêm mấy người nữa thì sẽ có tiền ngay thôi

mà.

Chưởng quỹ trố mắt hỏi :

- Như vậy là ngươi cõng người lấy tiền phải không?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu :

- Không sai, ta cõng một lão già về nhà, lão liền cho ta mấy đồng tiền này đó.

Ngừng một chút y lại nói tiếp :

- Nhưng mà lão già đó dường như không muốn để ta cõng, phải năn nĩ mãi mới được đó chớ bộ không sao!

Lão chưởng quỹ cười thầm trong bụng :

- “Nhất định lão già đó thương hại y khờ khạo chất phác, nên mới để cho y cõng đi, nếu không ai lại cưỡi người đi ngờ ngờ trên đường bao giờ? Hề... hề”

Lão chưởng quỹ bảo Tiểu Thiên Sứ :

- Như vậy là không được đâu, nhưng mà tại sao ngươi lại nghĩ ra cái chiêu này vậy?

Tiểu Thiên Sứ ôn tồn đáp :

- Ta nhìn thấy có người ngồi trên cái xe do ngựa kéo, rồi sau đó đưa tiền cho người đuổi ngựa, ta không có ngựa đành phải lấy thân mình làm ngựa vậy.

Lão chưởng quỹ bật cười :

- Cái gì mà xe do ngựa kéo, rồi sau đó đưa tiền cho người đuổi ngựa... Đó là xe ngựa, văn nhã hơn một chút thì gọi là mã xa, còn cái người đuổi ngựa phải gọi là mã xa phu Tiểu Thiên Sứ ồ lên một tiếng :

- Hóa ra là mã xa phu thúc ngựa đi chở người!

Chưởng quỹ gật đầu :

- Đúng vậy đó.

Tiểu Thiên Sứ vội nói :

- Vậy thì ta cũng đi chở người.

Chưởng quỹ nghe vậy lật đật ngăn y lại :

- Không được... không được... Đâu có cái cách chở người như ngươi vậy.

Tiểu Thiên Sứ thoàng lộ vẻ kinh ngạc :

- Tại sao mà không được?

Chưởng quỹ thở dài sườn sượt, nhất thời không biết trả lời ra làm sao đành làm lơ nạt lớn :

- Không được tức là không được hỏi làm sao quá làm sao ta trả lời được chớ. Vả lại từ trước đến giờ có ai mà làm như vậy đâu nà!

Tiểu Thiên Sứ nghe nói thoáng cau mày, y đưa tay gãi đầu nhăn mặt :

- Vậy thì ta không có tiền làm sao mua đồ ăn, vậy phải làm sao đây?

Thấy dáng điệu và lời nói của y, chưởng quỹ chịu không được lại phải bịt miệng cười khùng khục trong họng một hồi. Sau cùng thấy Tiểu Thiên Sứ thiệt tình là chất phác, thật thà quá đỗi, y cố nín cười và bảo :

- Tiểu Thiên Sứ ngươi cứ yên tâm ăn cơm đi, bữa cơm và đồ ăn hôm nay xem như ta mời ngươi đi, không có tính tiền đâu.

Tiểu Thiên Sứ cao hứng đáp như bể cả nóc quán một lần nữa :

- Được lắm, ta có thể làm việc giúp ngài mà....

Thanh âm “được lắm” vừa phát ra lại khiến cho lão chưởng quỹ giật mình hoảng sợ, lão nhăn mặt cười khổ :

- Ta lạy ngươi đó Tiểu Thiên Sứ à! Ngươi nho nhỏ cái họng lại một chút được không hả?

Cái chân của ta bây giờ vẫn còn chưa hết đau đây nè.
Tiểu Thiên Sứ ngượng ngùng lại lấy tay gãi đầu, đoạn lúng túng gật đầu :
- Phải! Phải!
Lão chưởng quỹ lên tiếng giục y :
- Đừng có lải nhải nữa, ăn cơm lẹ lên đi.
Tên tiểu nhị đã bưng lên một đĩa thịt bò hầm, một đĩa cá hấp, một đĩa thịt gà quay, một bát canh trứng gà, rồi lại đem thêm cho Tiểu Thiên Sứ một liễn cơm đầy ắp.
Tiểu nhị lại sợ Tiểu Thiên Sứ gây ra chuyện buồn cười, nên đành phải dạy y cách ăn uống sao cho nó ra vẻ con nhà hào hoa phong nhã :
- Tiểu Thiên Sứ à, ăn cơm thì phải dùng đũa, nè coi ta cầm đũa...
Tiểu nhị cầm đôi đũa đoạn tiếp :
- Ăn một miếng cơm rồi lấy đũa kẹp đồ ăn gắp bỏ vào miệng như vầy, như vầy nè... hiểu chưa?
Tiểu Thiên Sứ mở to đôi mắt nhìn chăm chú vào từng động tác của tiểu nhị không dám bỏ qua một chi tiết nào. Bây giờ nghe tiểu nhị hỏi liền gật đầu đáp ngay lập tức :
- Hiểu, ta hiểu rồi mà.
Tiểu nhị chỉ xong vội vàng qua bàn khác phục vụ Tiểu Thiên Sứ hết sức thận trọng, nhẹ nhàng cầm đôi đữa lên, ba ngón tay đặt vào đôi đữa như tiểu nhị chỉ dạy, tư thế cũng không có gì khác thường, chỉ tiếc rằng y vừa mới dùng đũa đưa miếng cơm đầu tiên vô miệng thì bàn tay hơi chếch lên, thế là...
Cạch...
Cây đũa phía dưới rơi thẳng xuống mặt bàn, còn cây đũa phía trên

quay ngược lên cắm ngay vào lỗ mũi y...

Ối

Tiểu Thiên Sứ kinh hãi hoảng hốt rút cây đũa trong mũi ra đoạn nhẩy mũi một cái.

Tiểu Thiên Sứ vội lấy tay che miệng quay đầu nhìn ngang ngó dọc điệu bộ thật là buồn cười.

Mọi người trong quán thấy vậy bất giác lại cười ầm lên lần nữa, khiến cho bầu không khí trong quán trở nên huyên náo lạ thường.

Tiểu nhị nghe tiếng cười của khách trong quán, biết ngay là do Tiểu Thiên Sứ đã làm thêm điều gì vụng về, liền chạy lại rôi thân mật vỗ vai Tiểu Thiên Sứ hỏi y :

- Tiểu Thiên Sứ à! Ngươi làm cái gì mà khiến cho mọi người cười nói kinh động như vậy?

Tiểu Thiên Sứ ấp úng nói :

- Cái... cái đôi đũa này...nó... nó không chịu nghe lời ta...

Tiểu nhị cười bảo :

- Không sao đâu, tập dần dần rồi quen mà, đôi đũa sẽ nghe lời ngươi, đừng có sợ.

* * * * *

Màn đêm từ từ buông xuống, ánh đèn hoa đăng chợt sáng lên.

Tiểu Thiên Sứ lúc này đã ăn xong bữa cơm, dang loay hoay giúp tiểu nhị dọn dẹp, đối với y mọi việc đều hoàn toàn mới lạ ngay cả việc dọn dẹp cũng vậy.

Trước đây trong lúc sống với lão ma đầu trong vùng thâm sơn cùng cốc hiếm có dấu chân người qua lại, tất cả mọi việc ăn uống đều phải dựa vào đôi tay mới có. Hai người cùng đi săn thú rồi mang về quay hoặc nướng chín trên lửa làm thức ăn rồi thường xuyên hái trái cây

trong chốn sơn lâm thay cho rau quả tươi.
Tất cả mọi vật dụng cần dùng cho cuộc sống đều nhờ vào chốn núi rừng làm ra, họ không dùng đũa, không cần chén bát. Thậm chí ngay cả một cái bàn cái ghế cũng không hề thấy bao giờ. Hai người sống trong lều tranh, phía trong chỉ có vài tảng đá lớn nhỏ khác nhau thay cho vật dụng mà thôi.
Những việc bưng cơm bê thức ăn, rửa chén lau bàn là lần đầu tiên Tiểu Thiên Sứ được nhìn thấy và làm những chuyện ấy.
Tuy vậy y học nghề rất nhanh lẹ, tên tiểu nhị từ trước đến giờ một mình làm tối tăm mặt mũi, nay có người phụ cho một tay trong lòng hắn vui sướng không sao tả xiết.
Nhưng niềm vui chưa có được bao lâu, tiểu nhị đột nhiên biến sắc mặt, trong lòng lo lắng bội phần. Y đã nhìn thấy Hồ Tác Phí Vi đang ở trước cửa tiểu điếm.
Hồ Tác Phí Vi là biệt hiệu của bốn gã đại hán được gọi chung làm một. Lão đại Hồ Cang, lão nhị Trác Nghị, lão tam Phí Nhân và lão tứ Nguỵ Nghĩa. Bốn gã này tuy xuất thân từ danh môn, gã nào võ công cũng cao cường. Nhưng chuyên môn làm những chuyện bại hoại không có chút gì gọi là tư cách đệ tử danh môn.
Bốn gã hoành hành ngang ngược, ăn nói hồ đồ, tầm bậy tầm bạ không sao tả xiết. Mọi người thấy bọn chúng như vậy bèn đặt xú danh “Hồ Tác Phí Vi” để ngầm khinh bỉ bọn chúng, song bọn chúng đã chẳng biết hổ thẹn mà còn lấy đó làm vinh dự. Cho dù đi đến đâu, bọn chúng cũng tỏ ra hung dữ hống hách, gây ra biết bao nhiêu chuyện trái tai gai mắt làm cho lương dân lo lắng sợ hãi không yên. Tứ Hải tửu gia điếm là nơi bọn chúng thường đến, một tháng ít nhất cũng ba bốn lần.

Bọn này đã ăn uống không trả tiền thì chớ, trái lại còn gây sự chửi mắng, tay chân cứ vung loạn xạ. Gặp ai trái ý là bọn chúng động thủ ngay tức khắc.

Cho nên mỗi lần bọn chúng đến đây là tiểu nhị rất đau khổ như đang bị quan nha tra tấn trong hình phòng. Tuy căm ghét bọn này tả không được, song lại không dám làm gì đắc tội đến bọn chúng. Trong lòng cứ lầm bầm rủa loạn cả lên cho đỡ tức :

- ".....Hừ! Mới yên ộn được bảy, tám ngày thì cái lũ chết trôi này lại đến....!"

Song ngoài mặt tiểu nhị vẫn cố gượng cười bước đến chào hỏi :

- Kính chào tứ vị đại gia giá lâm, tứ vị mạnh khỏe...

Bỗng nhiên...

Hồ Cang tay vung lên tát mạnh vào mặt tiểu nhị, còn miệng thì chửi lớn :

- Khỏe cái đầu mi, cái bản mặt mi khóc không ra khóc, cười không ra cười, lúc nào cũng nhăn nhăn nhó nhó... bộ sợ bọn ta ăn không trả tiền hả? Ờ! Chỉ tại bọn tửu quán các ngươi không tính tiền của tụi ta, chứ đâu phải bọn ta không trả... Phải không?

Tiểu nhị bất thình lình bị tát một cái quá mạng, thân hình loạng choạng phải thối lui hai, ba bước mới đứng vững lại được, hắn vừa đưa tay xoa má vừa gượng cười đáp :

- Không dám, tiểu nhân không dám, các vị đại gia hào phóng rộng rãi vô cùng, hơn xa người khác, đâu có bao giờ trả tiền đâu. Dạ đúng! Dạ đúng!

Ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng tiểu nhị lại rủa nhiều hơn nữa :

- "Tổ tông hai mươi đời cái bọn Hồ Tác Phí Vi bọn mi, cái đồ chuyên môn ăn quỵt, ăn chạy, ăn không chịu trả tiền mà không biết xấu hổ"

Hồ Cang lại quát lớn :

- Súc sinh! Sao chưa chịu mang rượu thịt ra đây cho bọn ta hả?

Tiểu nhị vội vàng gật đầu quay vào, càng lầm bầm dữ hơn :

- “Con nhà đẻ hoang, tổ tông nội ngoại cả dòng họ cái đồ rùa đen chuyên môn ăn giật mà còn hống hách. Đánh đập người thường...”

Tiểu nhị giận quá nên cứ lãi nhãi miết từ bên ngoài vô đến tận trong bếp vẫn chưa chịu ngưng.

Tiểu Thiên Sứ thấy bên má tiểu nhị sưng đỏ nên hỏi :

- Ngươi bị chuyện gì mà có vẻ không vui vậy? Bộ bị người ta la, đánh hả?

Tiểu nhị tức giận nghiến răng đáp :

- Tên khồn nạn cái lão đại tặc Hồ Cang thối tha...

Tiểu Thiên Sứ ngạc nhiên :

- Ủa! Mà tại sao hắn đánh ngươi vậy?

Tiểu nhị hầm hầm nói :

- Cái lũ chó điên đó đâu có cần biết phải trái, bọn chúng hứng lên là đánh đập người ta hà. Hừ...

Tiểu Thiên Sứ càng tròn cặp mắt :

- Làm sao mà như vậy được, hai ta đi gặp kẻ đó để hỏi cho ra đầu đuôi, chứ tại sao vô lý kỳ cục quá trời như vậy được.

Tiểu nhị quýnh lên vội vàng ngăn lại :

- Thôi! Mặc kệ cái lũ đó xem như ta gặp xui xẻo vậy thôi, đừng có ở đó mà nói lý với bọn chúng.

Tiểu Thiên Sứ càng lúc càng lấy làm lạ hơn :

- Tại sao mà thôi?

Tiểu nhị giải thích :

- Cái giống ngang ngược như vậy đâu có thèm, đâu có học để mà

biết lý lẽ, phải trái nó ra làm sao. Bởi vậy có nói với bọn chúng cũng vô ích mà lại còn tốn công sức, mỏi cái miệng thêm mà thôi.

Tiểu Thiên Sứ cau mày :

- Đã là người lẽ nào không biết phân biệt phải trái?

Tiểu nhị hấp tấp bảo :

- Úy trời, ngươi đừng có nói lý với bọn chúng đa, ta van ngươi đừng có để ý đến bọn chúng mà.

Tiểu Thiên Sứ đưa tay gải gải đầu rồi giơ tay cầm lấy mâm rượu đoạn bảo với tiểu nhị :

- Thôi được, ta nghe lời đó. Vậy thì để ta mang rượu lên cho.

Tiểu nhị còn ráng dặn dò thêm :

- Ngươi hãy nhớ cho kỹ, đừng có gây sự hiểu không. Đắc tội với bọn chúng thì tiểu điếm này kể như sập tiêm đó nghe.

Tiểu Thiên Sứ gật đầu :

- Ta biết mà!

Tiểu Thiên Sứ bê mâm rượu đến trước bàn bốn gã Hồ Tác Phí Vi.

Trác Nghị chợt lên tiếng :

- Ồ, tiểu tử này tráng kiện quá, tiểu tử lại đây cho đại gia xem ngươi thử.

Tiểu Thiên Sứ y lời đi đến trước mặt Trác Nghị rồi đứng sừng sững tựa như một toà bảo tháp..

Trác Nghị hạ lệnh :

- Mi khom lưng xuống cho đại gia xem thử.

Tiểu Thiên Sứ hỏi lại :

- Để làm gì?

Trác Nghị nạt nộ :

- Kêu mi khom lưng xuống thì cứ khom lưng xuống, bộ mi không có

tai sao? Dám trái lời đại gia hả?
Tiểu Thiên Sứ đầu óc lúc này luôn vang lên lời tiểu nhị vừa căn dặn, nên đành phải khom lưng xuống không dám nói gì nữa.
Bốp...
Trác Nghị đã giơ tay ký mạnh vào đầu Tiểu Thiên Sứ một cái, đoạn cười hăng hắc bảo :
- Ha Ha! Tiểu tử này bự con lại thêm cái đầu cứng nữa chứ...
Vừa nói xong, gã lại ký đầu Tiểu Thiên Sứ thêm một cái nữa.
Tiểu Thiên Sứ cong lưng đứng bất động để cho Trác Nghị ký vào đầu hai cái, trong lòng thầm nghĩ :
- "Hừ, chẳng thấy đau gì cả, tiểu nhị ca đã dặn mình không được đắc tội với bọn họ, ta phải cố nhịn mới được."
Ngụy Nghĩa lớn tiếng nói :
- Tiểu tử ngưu đầu kia, lão nhị của ta hỏi ngươi cứ sao ngươi không chịu đáp?
Tiểu Thiên Sứ lẩm bẩm :
- Cũng đúng đó.
Ngụy Nghĩa nhất thời không hiểu Tiểu Thiên Sứ nói cái gì liền hỏi :
- Ngươi nói cái gì mà đúng sai lung tung vậy hả?
Tiểu Thiên Sứ chỉ vào Trác Nghi rồi nói :
- Vị này nói đầu ta cứng, ta cảm thấy đầu mình cứng thật nên mới nói là cũng đúng đó.
Bốn gã hán tử đồng thanh cười lớn :
- Ha ha...
Ngụy Nghĩa bỗng nói :
- Lão đại à, tiểu tử này nói đúng là đầu nó cứng, bây giờ bọn ta phải làm sao đây?

Hồ Cang liền bảo :
- Ngươi cứ thử nghĩ xem có đúng không?
Ngụy Nghĩa cười hì hì đi đến trước mặt Tiểu Thiên Sứ vận sức vào cánh tay gõ mạnh vào cái đầu cứng của chàng.
Binh...
Một thanh âm trầm đục vang lên, hữu thủ của Ngụy Nghĩa bị chấn động tê buốt không sao tưởng nổi mà Tiểu Thiên Sứ vẫn khom lưng bất động.
Ngụy Nghĩa vô cùng kinh ngạc bởi vì hắn đã vận ra hai thành công lực, nếu như là một người bình thường e rằng lúc này đã hôn mê bất tỉnh mà hiện giờ tiểu tử này không hề có phản ứng. Chẳng lẽ tiểu tử này là cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh hay sao?
Thấy Ngụy Nghĩa đứng sững người lặng im không nói, Hồ Cang cao giọng quát lớn :
- Nè, lão tứ, chuyện gì xảy ra vậy, bộ ngươi bị trúng phải độc khí rồi hả?
Ngụy Nghĩa buông thỏng hai tay ấp úng cười đáp :
- Hì hì, cái đầu của tiểu tử này cứng thiệt đó.
Nói rồi gã từ từ bước về chỗ ngồi, tiếp tục uống rượu.
Tiểu Thiên Sứ bưng mâm rượu quay xuống nhà bếp chợt nghe tiểu nhị lên tiếng bảo :
- Làm sao rồi Tiểu Thiên Sứ có bị đau không?
Tiểu Thiên Sứ thật thà đáp :
- Cũng chẳng có gì, ta không gây sự với bọn hắn, vậy mà bọn hắn còn gõ vào đầu mấy cái thiệt là ngang ngược quá chừng.
Tiểu nhị cười bảo :
- Cho ngươi ăn mấy cái ký đầu như vậy là còn nhẹ lắm đó, chắc là

bọn hắn thấy thái độ của ngươi thật thà dễ bảo nên mới đối xử tốt với ngươi đó, nếu không e rằng...

Ngừng một lát, tiểu nhị nói tiếp :

- Hay là để ta bưng đồ ăn cho bọn chúng, tục ngữ nói "làm riết rồi quen" mà, huống hồ việc bưng bê này ta đã làm lâu rồi nên đâu có sợ rắc rối.

Tiểu Thiên Sứ vội chặn lại :

- Để ta đi cho, cái đầu ta cứng lắm, mấy gã kia có đánh nữa cũng đâu có sao.

Tiểu nhị cười vui vẻ :

- Cũng được, ngươi muốn bị ký đầu thêm mấy cái là do ngươi tự ý nói ra đó nghe, ta không chịu trách nhiệm đâu. Hì hì...

Đã có Tiểu Thiên Sứ đầu cứng không sợ đánh đỡ đòn, làm cho tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm, y vui không sao kể xiết, vừa làm vừa hát nho nhỏ trong miệng.

Tại bàn của bốn gã Hồ Tác Phi Vi tửu hứng đang lúc cực thịnh.

Ngụy Nghĩa đang cất tiếng :

- Tiểu cô nương áo vàng quả là xinh đẹp, đáng tiếc là người ả nhiều gai quá, vừa đụng vào là mất hứng.

Phi Nhân cười hăng hắc rồi nói :

- Hoa hồng có nhiều gai mới càng thêm thú vị chớ, có đúng không?

Trác Nghị cười hề hề châm chọc :

- Lão tam chúng ta phận cóc ghẻ mà muốn đòi ăn thịt thiên nga phải không? Hề hề...

Phi Nhân nổi giận quát :

- Ta là cóc ghẻ thì mi là đồ quái vật gì? Vả lại muốn ăn thịt thiên nga chẳng lẽ không được hay sao?

Trác Nghị cười đáp :

- Chỉ sợ ngươi nuốt không trôi con thiên nga này đâu, ả chẳng những đẹp tuyệt mà võ công lại cao diệu, chớ quên là hôm qua ngươi bị ả điểm huyệt, mặt nhăn còn hơn khỉ ăn ớt nữa, khó coi vô cùng mà còn khoác lác sao?

Phi Nhân cũng không chịu kém :

- Hà hà ngươi cũng vậy, đâu có hơn gì ta mà vỗ ngực?

Hồ Cang vội lên tiếng :

- Lão nhị, lão tam chớ có cãi nhau nữa, hãy lo kiếm cách trừng trị tiểu cô nương cứng cổ kia đi.

Ngụy Nghĩa hạ giọng hỏi :

- Làm sao mà kiếm cách được, võ công chúng ta không bằng người ta thì đành chịu vậy thôi.

Phí Nhân liền nói :

- Lão tứ ngươi đừng có coi trọng ả quá đáng, mà tự hạ thấp uy phong của chúng ta.

Ngụy Nghĩa thoáng nhếch mép :

- Chắc là lão tam nhà ngươi nghĩ ra diệu kế rồi phải không?

Phí Nhân ghé sát đầu nói nhỏ mấy câu, nét mặt Ngụy Nghĩa thoáng mỉm cười đắc ý, cổ họn gã phát ra thanh âm quái dị khặc khặc...

Trác Nghị không khỏi ngạc nhiên vội hỏi :

- Lão tứ ngươi cười cái gì? Phải chăng lão tam nghĩ ra diệu kế gì thật sao, vậy thì nói cho bọn ta nghe đi.

Phí Nhân từ từ bảo :

- Ngươi đừng có nóng nảy, bốn anh em bọn ta có phúc cùng hưởng, có chuyện gì thú vị thì đâu có thiếu phần ngươi được.

Trách Nghị cười hì hì :

- Lã tam từ trước đến giờ ngụy kế đa đoan, mưu kế của ngươi nhất định là tuyệt vời rồi.

Phí Nhân cười mắng :

- Hả? Ngươi nói cái gì mà ngụy kế đa đoan? Cái này gọi là bàn mưu nơi màn trướng thắng địch ngoài ngàn dặm đó.

Ngụy Nghĩa nghe vậy lớn tiếng cười ha hả :

- Bàn mưu nơi màn trướng thì quả không sai, nhưng mà thắng địch ngoài ngàn dặm thì... hà hà chỗ này mới quan trọng đây.

Nói xong, bốn gã Hồ Tác Phi Vi nâng ly rượu cười nói ầm ĩ.

Gần hai khắc đồng hồ trôi qua, tửu khách lúc này đã rời quán, ngay cả bọn Hồ Tác Phi Vi cũng say mèm lảo đảo bỏ đi.

Sau khi dọn dẹp tửu điếm xong, tên tiểu nhị biết Tiểu Thiên Sứ không có chỗ nghỉ ngơi bèn bảo chàng :

- Tiểu Thiên Sứ à, tối nay ngươi ngủ chung với ta nghe.

Tiểu Thiên Sứ nghe vậy vui mừng đáp :

- Được được mà Hai người cùng lên trên lầu đi vào phòng ngủ của tiểu nhị.

Đầu phòng ngủ quay ra hướng bắc, đuôi về phía nam. Trong phòng bày trí cực kỳ đơn giản. Một chiếc giường gỗ nhỏ dựa vào góc tường phía tây, kế chiếc giường là một cái bàn, phía trên có một bình trà bằng đá tím, hai chén trà bằng sứ thanh hoa, cạnh bàn bày mấy cái ghế làm bằng gỗ nam mộ cứng chắc vô cùng. Giữa bàn có một ngọn hỏa đăng nhỏ tỏa ánh sáng vàng vọt, góc phía tây phòng là một chiếc tủ đựng y phục cao bằng đầu người. Ngoài ra trong phòng không còn vật gì khác.

Tiểu nhị suốt ngày bận rộn, mệt muốn đứt hơi nên y cũng không buồn nói chuyện với Tiểu Thiên Sứ, y chỉ rửa tay sơ qua rồi nằm lăn

ra giường ngủ ngay lập tức.
Tiểu Thiên Sứ đến chỗ mới nên cảm thấy mọi việc đều mới lạ, muốn hỏi tiểu nhị mấy câu, song thấy y đã ngủ. Chàng cũng đành im lặng quay mặt vào tường ngủ luôn.
Trước đây Tiểu Thiên Sứ vừa đặt đầu xuống là ngủ ngay tức khắc, nhưng hôm nay đến chỗ mới lạ chàng cố nhắm mắt, song vẫn không sao ngủ được.
Chiếc giường lại quá nhỏ nên Tiểu Thiên Sứ không dám động đậy, sợ làm kinh động giấc ngủ của tiểu nhị.
Tiểu Thiên Sứ đột nhiên ôm bụng dưới, hóa ra là chàng mắc tiểu. Chàng cố nhịn được một lát song sau đó không sao nhịn được nữa, thế là đành phải nhè nhẹ bò xuống dưới giường đi tìm chỗ để tiểu cho dễ chịu.
Tiểu Thiên Sứ lặng lẽ xuống lầu mấy lần, song không sao tìm ra nhà xí đành phải lén mở cửa điếm chạy ra bên ngoài.
Không nên đi tiểu ngoài đường, điều này thì Tiểu Thiên Sứ cũng biết. Như vậy thì chỉ còn cách chạy ra ngoài đồng mà thôi.
Tiểu Thiên Sứ không hề do dự, vội vã cắm đầu cắm cổ chạy ra khỏi đường quan lộ tìm một nơi cây cối um tùm rậm rạp.
Đang lúc chàng kéo quần xuống định tiểu thì chợt phát hiện cách đó không xa có ánh lửa sáng rực, chốc chốc vọng lại thanh âm dường như có người đang động thủ. Thế là chàng không còn buồn tiểu nữa, vội chạy về phía có tiếng động xem chuyện gì xảy ra. Khi đến gần nơi phát ra ánh lửa, Tiểu Thiên Sứ thấy có mấy người trong đó có bốn gã trong bọn Hồ Tác Phi Vi mà chàng gặp trong tửu quán lúc nãy.
Trong tay Hồ Cang và Phí Nhân cầm hai cây đuốc lửa cháy sáng

rực, ở giữa bốn gã là hai thiếu nữ.
Hai thiếu nữ này ước chừng mười tám hoa niên, dung nhan xinh đẹp, thanh tao thoát tục, mình vận y phục màu thiên thanh, trông cực kỳ thanh nhã.
Nhưng lúc này sắc diện của hai thiếu nữ trắng nhợt, vẻ mặt lờ đờ còn gã Hồ Cang đang cười mê mẩn, miệng lảm nhảm :
- Tiểu cô nương à, ban ngày nàng lợi hại quá, còn bây giờ để coi ai lợi hại hơn nè. Ha ha ha...
Trác Nghị cũng nói thêm vào :
- Cái đó còn gì phải nói, tự nhiên là huynh đệ chúng ta lợi hại hơn rồi, hí hí...
Gã nhất thời phân tâm cười nói, thiếu nữ áo xanh đã thừa cơ xuất chiêu "Xuân Phong Mãn Diện" làm cho Trác Nghị hoa mắt, trước mặt hắn như có trăm vạn ngón tay xòe tới.
Mặt hắn lãnh trọn một chưởng của thiếu nữ áo xanh nọ.
- Ối!
Trác Nghị đưa tay xoa mặt kêu đau ầm ĩ.
Phí Nhân đứng bên cười hô hố nói :
- Lão nhị à, cái chiêu "Thiên Thủ Nhu Mô" có hương vị không hả?
Trác Nghị cười hì hì đáp :
- Lão tam à, cực kỳ thú vị.
Nói rồi gã bước tới trước, nhe hàm răng trắng nhỡn nói với thiếu nữ :
- Tiểu cô nương, ngón tay của nàng mềm mại quá chừng, vuốt trên mặt ta thiệt là dễ chịu không sao tưởng nổi, còn không biết mấy chỗ khác trên thân hình nàng có mềm mại như vậy không, để ta rờ thử xem. Hì hí...
Nói đoạn y vươn hữu thủ ra sờ lên mặt thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh nộ khí, nghiến răng tức giận, tả thủ phát chiêu “Bại Vân Kiến Nhật” gạt phắt hữu thủ của gã, hữu thủ dùng chiêu “Lập Trúc Kiến Ảnh” đá thẳng vào huyệt “Không Môn” trước ngực gã. Một thanh âm nhỏ đục vang lên, khiến gã phải thối lui một bước.
Song ngay sau đó, Ngụy Nghĩa đã vung song chưởng đánh về phía thiếu nữ áo xanh nọ.
Thiếu nữ vội đưa tả cước nhích sang mé tả một bước, hữu thủ hơi chếch xuống điểm trúng vào huyệt “Kiên Tỉnh” của Ngụy Nghĩa.
Nhưng lạ thay, Ngụy Nghĩa dường như không hề hấn gì, song chưởng của hắn vẫn theo thế liên hoàn đập xuống. Thiếu nữ áo xanh không thể tránh kịp đành phải vung chưởng nghênh tiếp.
Bốp!
Thiếu nữ áo xanh tựanhư không đỡ nổi chưởng lực của Ngụy Nghĩa, thân hình nàng lảo đảo nghiêng người sang mé tả, đoạn chúi đầu tới phía trước.
Ngụy Nghĩa cười đắc ý, bàn tay phải thuận thế vuốt nhẹ lên má của thiếu nữ.
Thiếu nữ áo xanh vừa hổ thẹn vừa tức giận, nàng tự biết đã trúng phải “Tô Cốt tán” của lũ ác đồ làm cho mất hết công lực nên lúc này nàng không phải là đối thủ của chúng. Nhưng trước mắt sẽ không cách nào thoát khỏi tay bọn chúng. Trong lúc cấp bách nàng bèn lớn tiếng thóa mạ :
- Lũ tiểu tặc vô liêm sỉ, rồi sẽ có ngày bản cô nương phanh thây bọn mi ra làm vạn đoạn.
Trác Nghị cười hô hố :
- Ta lại không muốn phân thây nàng làm gì, thân thể nàng mềm mại như vậy giả như phân ra làm muôn đoạn há chẳng phải là uổng phí

quá hay sao?

Ngụy Nghĩa liền tiếp lời :

- Phải đó, ta chỉ muốn gần gũi với nàng mà thôi

Thiếu nữ áo xanh vừa hổ thẹn vừa kinh hoảng, trong lúc sơ ý tay áo của nàng bị Trác Nghị xé rách.

“Rẹt” một tiếng, tay áo thiếu nữ bị xé rách để lộ ra một cánh tay tròn trịa đầy đặn và một làn da mịn trắng như tuyết.

Bốn cặp mắt háo sắc thừa cơ nhìn chằm chằm vào cánh tay của thiếu nữ. Trác Nghị đắc ý cười nói :

- Các ngươi xem chiêu “xé rách áo mỹ nhân” có tuyệt diệu không. Ha ha ha...

Phí Nhân vội bảo :

- Lão nhị à, cái gì mà “xé rách áo mỹ nhân”? Chiêu của ngươi chỉ có thể gọi là “xé rách tay áo mỹ nhân” thôi, đâu có gì đáng phục.

Trác Nghị liền cãi lại :

- Không đúng, tay áo cũng là một phần của áo mà, cho nên chiêu thức của ta có gọi là “xé rách áo mỹ nhân” cũng đâu có gì là sai?

Phí Nhân vội lên tiếng :

- Cứ cho ngươi nói như vậy là có lý đi, nhưng mà cái chiêu của ngươi đâu có toàn vẹn hết.

Trác Nghị thoáng cau mày :

- Tại sao mà ngươi nói vậy?

Phí Nhân thản nhiên đáp :

- Y phụ thì có tay có thân sau, có vạt trước, có túi cho nên đương nhiên chiêu này của ngươi chưa có đủ hỏa hầu đâu.

Trác Nghị cầm lấy khúc áo cười hề hề nói :

- Được rồi, ta sẽ thi triển toàn bộ chiêu xé rách áo mỹ nhân cho

ngươi xem nè.
Nói rồi gã bước tới nghiêng người sang mé hữu, vươn tay ra không ngừng chụp tới như muốn xé rách luôn ống tay áo còn lại của thiếu nữ.
Ngụy Nghĩa cũng đang ở bên mé tả của thiếu nữ, gã liên tiếp vung tay chộp tới tả thủ của thiếu nữ đã lộ ra ngoài để đùa cợt.
Thiếu nữ áo xanh cấp nộ công tâm, thi triển uyên ương liên hoàn cước đá trúng vào huyệt "Khí Hải" gần bộ hạ của Trác Nghị, song vì mất hết công lực nên độc cước của nàng tựa như đụng phải miếng da dày.
Chợt nghe.
Binh...
Thiếu nữ bị sức phản chấn dội lại, thân hình nàng loạng choạng suýt chút nữa là té nhào xuống đất.
Ngụy Nghĩa lợi dụng thời cơ dùng chiêu "Di Sơn Đảo Hải" hai tay dang ra như muốn ôm thiếu nữ vào lòng gã.
Thiếu nữ áo xanh thấy khó tránh khỏi chiêu thức của đối phương, miễn cưỡng lăn tròn dưới đất một vòng tả cước búng mạnh ra nhanh lẹ điểm vào huyệt Túc Tam Ly của Ngụy Nghĩa.
Gã hốt hoảng lui vội ra sau một bước, song đã trễ.
Huyệt Túc Tam Ly của gã đã bị thiếu nữ đá trúng.
Tuy nói là thiếu nữ đã bị mất hết công lực nhưng Túc Tam Ly là yếu huyệt nơi hạ chi của con người, nên sau khi bị đá trúng dù là vô lực, song gã vẫn cảm thấy tê buốt như thường.
Thiếu nữ áo xanh lật người chồm dậy chưa kịp đứng vững, luồng chưởng phong của Trác Nghị đã ào ào nhằm ngay trước ngực thiếu nữ đẩy tới.

Thiếu nữ không dám liều mạng nghênh đón, liền bước sang một bước né tránh, đồng thời hữu thủ vung tới điểm vào kỳ môn huyệt ở khuỷu tay Trác Nghị.

Gã vội biến chiêu phong bế chiêu thức của thiếu nữ, song không ngờ thiếu nữ áo xanh chỉ đánh ra hư chiêu mà thôi, nàng đột nhiên biến chiêu hóa chỉ thành chưởng, hữu thủ đưa chếch lên phía trên.

Bốp...

Má trái của gã đã lãnh trọn một cái bạt tai của thiếu nữ.

Trác Nghị chưa kịp định thần lại thì :

Bộp...

Một thanh âm lại vang lên, má phải của hắn lại lãnh thêm một cái bạt tai của thiếu nữ áo xanh nọ.

Hai cái bạt tai của thiếu nữ tuy không đau đớn gì nhưng Trác Nghị cảm thấy mất mặt vô cùng, gã xấu hổ quá, nổi giận quát vang :

- Giỏi cho con xú a đầu này, mi chớ trách nhị gia đây không biết thương hoa tiếc ngọc. Hôm nay ta phải cho mi nếm mùi đau khổ.

Nói xong gã mặc kệ quyền cước chỉ phong của thiếu nữ đang điểm đánh xuống thân hình gã như mưa, gã cứ nghiến răng xông thẳng tới, mặt lộ vẻ hung dữ vô cùng.

Bốp... bốp...

Binh... binh...

Thanh âm yếu ớt vang lên bất tuyệt bên tai.

Thân hình Trác Nghị trúng liên tiếp ba bốn quyền chưởng của thiếu nữ, song hắn tựa như vô tri vô giác cứ liều mạng xông thẳng đến trước mặt thiếu nữ.

Ái da...

Thiếu nữ áo xanh thất kinh, trong lúc hoảng loạn chỉ biết thối lui ra

sau né tránh, không ngờ chân nàng đột nhiên bị vật gì đó chắn đường khiến nàng đứng không vững ngã ngửa trên đất.
Hầu như đồng thời Trác Nghị dùng chiêu "Hổ Đói Vồ Mồi" chồm tới nắm chặt hai tay của thiếu nữ áo xanh.
Trác Nghị ngồi trên mình thiếu nữ, đoạn cất tiếng cười cuồng dại :
- Há há... ta chụp được nàng rồi, chụp được nàng rồi.
Ngụy Nghĩa cười nói :
- Lão nhị, ngươi chớ đắc ý như vậy, nếu như không có ta giúp ngươi một tay, ngươi chưa chắc đã bắt nàng dễ dàng như vậy.
Hóa ra là Ngụy Nghĩa thấy thiếu nữ cứ lui dần ra sau, y lén chạy ra phía sau giơ chân cản đường thiếu nữ.
Trác Nghị thản nhiên đáp :
- Lão tứ, ngươi cũng không nên tự phụ, nếu như không có cẩm nang diệu kế của lão tam, chỉ e ngươi có muốn giúp cũng không thể giúp được. Hừ...
Phí Nhân nghe vậy mặt gã dương dương tự đắc, mỉm cười khóai chí.
Thì ra lúc ban ngày bốn gã Hồ Trác Phí Vi đi trên đường gặp hai thiếu nữ, thấy dung nhan họ yêu kiều nên bọn chúng nổi tính háo sắc, bèn bước tới lên tiếng chọc ghẹo. Trác Nghị và Hồ Cang còn ngứa ngáy động chân động tay, thừa cơ giở trò sàm sở, sờ mó lung tung.
Nào ngờ hai vị thiếu nữ lạ mặt nọ võ công cao cường. Thiếu nữ áo xanh xuất thủ dạy cho chúng một trận, lại thuận tay điểm huyệt hai gã Trác Nghị và Phí Nhân cùng hai gã kia, khiến cho bọn hắn đứng như trời trồng ngoài đường quan lộ dở khóc dở cười suốt một giờ đồng hồ, xấu hổ thiếu điều muốn độn thổ.
Phí Nhân cực kỳ tức tối, hắn kêu Ngụy Nghĩa âm thầm theo dõi hành

tung của hai thiếu nữ, thấy hai nàng đi vào Hằng Xuân khách điếm đối diện với Tứ Hải gia tửu điếm, hắn mới hội họp bốn người đến Tứ Hải gia tửu điếm uống rượu.

Lúc đã ngà ngà say Phí Nhân đem độc kế của mình nói với ba gã kia, sau đó cả bọn cùng hành động.

Trác Nghị cùng Ngụy Nghĩa thừa lúc đêm tối đi vào Hằng Xuân khách điếm âm thầm tìm phòng trọ của hai vị nữ khách.

Ngụy Nghĩa rọc rách miếng giấy dán cửa sổ, đoạn thổi mê hương vào trong phòng, khi hai thiếu nữ đã mê man, hắn bèn cùng với Trác Nghị mỗi gã ôm một người chạy ra khỏi khách điếm, đoạn bốn gã cùng chạy ra rừng cây cối rậm rạp gần ở ngoài thành.

Để trả thù mối nhục bị điểm huyệt lúc trước, Trác Nghị đã cho hai thiếu nữ uống Tô Cốt tán để làm mất hết công lực của nàng. Hai người chợt tỉnh dậy, phát hiện thấy mình đang nằm nơi hoang dã, chung quanh là bốn gã Hồ Trác Phí Vi, biết đã trúng phải kế quỷ của chúng, song không còn biết làm sao thoát được. Sau đó Trác Nghị giải trừ mê hương cùng với nàng giao đấu một trận.

Lúc này thiếu nữ áo xanh muốn bật dậy ứng chiến, song chân lực bị tiên tán khiến nàng không nhấc mình lên nổi, nàng mới biết Tiêu Cốt tán đã phát huy tác động của nó.

Trác Nghị cứ mặt kệ nhe nanh múa vuốt lao tới.

Không ngờ thiếu nữ áo xanh tuy bị mất hết công lực song chiêu thức lại linh diệu vô cùng, suốt mấy hiệp giao chiến Trác Nghị vẫn không sao gần nàng được.

Ngụy Nghĩa thấy vậy liền xông tới trợ lực với Trác Nghị một tay, lấy hai đánh một mà khó khăn lắm mới hạ được thiếu nữ áo xanh. Còn Hồ Cang và Phí Nhân ngăn thiếu nữ áo vàng không cho nàng đến

trợ chiến với thiếu nữ áo xanh.
Trác Nghị cất tiếng cười dâm đãng :
- Hì hì, con a đầu kia để ta coi da mi có trắng không?
Tiếng không vừa dứt, gã đã vung tay điểm vào mê huyệt của nàng khiến nàng không sao cử động được.
Ngụy Nghĩa bước tới đắc ý vuốt nhẹ vào cánh tay của thiếu nữ áo xanh, đoạn lần đến bên nách nàng cười bảo :
- A đầu ngoan nào, đừng có sợ hãi, đại gia đây rất biết thương hoa tiếc ngọc mà.
Rồi gã từ từ đưa tay cởi cúc áo trước ngực nàng.
Sắc mặt thiếu nữ áo xanh tái ngắt, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai dòng lệ tuôn trào như suối.
Đột nhiên có tiếng thét lớn :
- Dừng tay lại, các ngươi không được động thủ.
Tiểu Thiên Sứ bất ngờ xuất hiện, nãy giờ chàng âm thầm đứng trong bóng tối, đến khi thấy Ngụy Nghĩa đưa tay cởi cúc áo của thiếu nữ áo xanh, chàng nhịn không được liền nhảy ra hét lớn ngăn chặn chúng lại.
Tiếng thét vang vọng tựa như tiếng sấm nổ kinh động bên tai khiến bốn gã giật mình sợ hãi, tim đập thình thịch.
Ngụy Nghĩa đang lúc tâm thần mê mẩn bị tiếng hét làm mất hứng. Lúc hắn định thần ngước mặt nhìn lên nhận ra đó là gã hầu bàn to con trong tửu quán lúc nãy, bất giác gã giận điên người, lập tức lớn tiếng nạt nộ :
- Xú tiểu tử kia, mi dám xen vào công việc của đại gia, bộ chán sống rồi hả?
Nói đoạn y tung mình bay bổng lên hai bước, vung quyền nhằm ngay

đầu Tiểu Thiên Sứ đánh tới.
Thế quyền này cực kỳ hung mãnh, lại đang lúc hắn nổi giận nên xuất thủ không chút lưu tình như muốn lấy mạng Tiểu Thiên Sứ.
Tiểu Thiên Sứ nhẹ nhàng tung mình né tránh, miệng bảo hắn :
- Nè, cớ sao ngươi lại động thủ đánh ta kỳ vậy.
Ngụy Nghĩa thấy thân pháp của đối phương linh hoạt dị thường, hiển nhiên là khinh công chẳng phải tầm thường, song lúc này đang cơn thịnh nộ, gã bất kể mọi chuyện không cần biết đối phương ra sao mà cứ lớn tiếng thóa mạ.
- Xú tiểu tử bộ đui mắt rồi hả? Để ta dắt ngươi về Âm phủ nghe.
Nói đoạn gã vung quyền đánh tiếp.
Tiểu Thiên Sứ thấy mặt gã cực kỳ hung dữ lao về phía mình như điên cuồng, chàng cũng vội vung quyền xuất chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” nghênh chiến.
Quyền thủ chưa chạm đến người Ngụy Nghĩa đã cảm thấy kình phong ào tới, áp lực cực kỳ mãnh liệt, e rằng sức mình không chịu nổi nên gã hấp tấp thu quyền lạng người nhảy sang một bên.
Chỉ nghe...
Bùng!
Quyền thủ của Tiểu Thiên Sứ đã đánh trúng một cây cổ thụ lớn phía sau lưng Ngụy Nghĩa khiến cho thân cây rung rinh, cành lá gãy rời bay lả tả khắp nơi.
Ngụy Nghĩa tuy đã nhảy sang một bên tránh né, song vẫn cảm thấy sức ép khủng khiếp của luồng kình phong đè lên thân mình làm gã khó thở không sao chịu nổi.
Hồ Trác Phi Vi đều cực kỳ kinh hãi, bọn chúng không ngờ công lực của tiểu tử này lại cao tuyệt như vậy, e rằng chuyện hôm nay hỏng

mất rồi.

Phí Nhân lên tiếng trước tiên :

- Vị thiếu hiệp kia, Long vương chớ nên bức bách Hà bá, ta khuyên ngươi chớ nên lợi dụng nước đục mà thả tay bắt cá...

Tiểu Thiên Sứ thoáng ngạc nhiên bảo :

- Ta tên là Tiểu Thiên Sứ chứ đâu phải là thiếu hiệp, Hà bá Long vương gì, ta không có.. có hiểu lắm, nhưng mà cái đó đâu có liên hệ gì đến chuyện hôm nay của chúng ta.

Phí Nhân liền hỏi :

- Tại sao ngươi lại nói như vậy?

Tiểu Thiên Sứ đáp :

- Ta ở sơn động tiểu khê thường làm cái trò bắt cá trong nước đục, nhưng mà bây giờ ta đâu muốn bắt cá, vả lại ở đây đâu có tiểu khê đại hồ gì gì đâu mà bắt.

Tiểu Thiên Sứ nói vậy là do chàng không hiểu hết thế sự, song bọn Hồ Trác Phí Vi lại cho rằng chàng cự tuyệt lời thỉnh cầu của bọn chúng, cố ý gây rối, phá hỏng quỷ kế của bọn hắn.

Hồ Cang nộ khí hét lớn :

- Xú tiểu tử chớ có lảm nhảm nữa, nếu như mi có bản lĩnh thì cứ việc ra đây với bọn ta. Hừ định làm kỳ đà cản mũi hả.

Tiểu Thiên Sứ lâu nay sống nơi thâm sơn cùng cốc, tính khí lão ma đầu lại quái dị vô cùng, cả ngày lão chẳng nói mấy câu cho nên chàng đâu hiểu biết về qui củ trong võ lâm giang hồ. Nay nghe mấy câu nói giang hồ của bọn Hồ Trác Phi Vi với chàng cũng như đàn gảy tai trâu, vịt nghe sấm vậy, chỉ nghe mà không hiểu gì cả Quả nhiên Tiểu Thiên Sứ lên tiếng :

- Ta đâu phải kỳ đà mà cản mũi cái gì, ta chỉ muốn khuyên các vị

đừng có ăn hiếp hai vị cô nương này mà thôi.
Hồ Cang bực tức quát :
- Tiểu tử kia, mi chớ nói điên nói khùng nữa, có giỏi thì bước tới đây coi.
Nói xong gã đứng phắt dậy, song chưởng từ từ nhấc lên chuẩn bị xuất chiêu đánh tới.
Tiểu Thiên Sứ xua tay lui ra sau một bước, miệng nói :
- Ta đâu có nói điên nói khùng, hơn nữa cũng không muốn động thủ với các vị đâu.
Thấy tình cảnh Hồ Cang cho rằng Tiểu Thiên Sứ sợ hắn nên càng cao giọng quát vang như sấm :
- Xú tiểu tử kia, tứ đại gia chúng ta đâu có để mi sai khiến dễ dàng như vậy, hãy xem chiêu.
Nói xong gã xuất chiêu “Chung Cổ Tề Minh” tấn công Tiểu Thiên Sứ.
Tiểu Thiên Sứ thấy Hồ Cang không đếm xỉa đến đạo lý lại xuất chiêu tấn công, chàng bất đắc dĩ đành vung quyền sử dụng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm để nghênh địch.
Kình phong ào ạt xô tới.
Hồ Cang thấy quá lợi hại vội bay mình tránh sang một bên.
Ầm...
Thân cây cổ thụ phía sau lưng Hồ Cang bị trúng quyền của Tiểu Thiên Sứ, rung rinh tựa như sắp đổ ập xuống, cành lá tứ tung.
Thấy Tiểu Thiên Sứ hai lần đều sử dụng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm nên bốn gã Hồ Trac Phí Vi hết sức khinh thường võ công của đối phương, đồng thời kích động tính háo thắng của bọn chúng.
Vẻ mặt bốn gã cực kỳ hung ác, trợn mắt nhìn Tiểu Thiên Sứ. Bốn đôi mắt thoáng lộ hung quang chiếu thẳng vào chàng tựa như muốn ăn

tươi nuốt sống chàng ngay tức khắc.

Tiểu Thiên Sứ thấy vậy chợt hỏi :

- Nè các vị muốn làm gì ta vậy?

Trác Nghị nghiến răng đáp :

- Làm cái gì hả? Hừ, bọn ta muốn lột da mi, rút gân mi.

Tiểu Thiên Sứ kinh ngạc lo lắng nói :

- Cái đó thì không được đâu, ta lại không phải là heo rừng làm sao mà các người lại lột da ta được.

Phí Nhân cười âm hiểm :

- Đừng có lo, bọn ta có thể biến mi thành heo rừng mà. Hắc hắc...

Tiểu Thiên Sứ lại càng ngạc nhiên hơn :

- Ngươi làm sao có thể biến thành heo rừng được? Huống hồ ta chẳng thích biến thành heo rừng chút nào.

Trác Nghị chợt xen vào :

- Muốn biến thành heo rừng hay không là do ta quyết định.

Tiểu Thiên Sứ thoáng nổi giận :

- Các ngươi thật là không biết đạo lý, biến thành heo rừng là ý muốn của ta, tại sao lại do các ngươi quyết định.

Hồ Cang cười hô hố đáp :

- Cái gì? Đạo lý hả? Ha ha. Hồ Trác Phí Vi chúng ta đâu có biết gì đến cái đạo lý xú uế của mi, nếu như chúng ta biết đạo lý thì thiên hạ tại sao gọi chúng ta là Hồ Trác Phí Vi ha ha ha Tiểu Thiên Sứ không ngờ trên đời lại có lũ người vô liêm sỉ đến như vậy, không hề biết đạo lý lẽ phải, nên chàng cũng đứng lặng không biết nói sao nữa.

Phí Nhân không hổ danh là quân sư của lũ Hỗ Trác Phí Vi, hắn thấy Tiểu Thiên Sứ võ công lợi hại, nếu như phải động thủ, bọn hắn chưa chắc đã thắng được đối phương, nếu như không động thủ thì tốt biết

mấy, nghĩ vậy hắn bèn hạ giọng bảo :

- Nể tình thiếu hiệp hôm nay, huynh đệ chúng ta phá lệ cùng nói chuyện đạo lý với ngươi một chút.

Tiểu Thiên Sứ vui mừng nói :

- Ngươi nói đúng đó, chỉ cần các ngươi biết nghe đạo lý thì chuyện này sẽ tốt đẹp thôi.

Phí Nhân liền hỏi :

- Vậy thì theo ý thiếu hiệp, chuyện này nên giải quyết ra sao?

Tiểu Thiên Sứ nghĩ ngợi một hồi đọan nói :

- Ta nghĩ chuyện này cũng không khó, các vị cứ thả hai cô nương này ra là được rồi.

Phí Nhân trầm ngâm đáp :

- Chuyện này e rằng hơi khó.

Tiểu Thiên Sứ vội hỏi :

- Có cái gì mà khó?

Phí Nhân từ tốn nói :

- Chúng ta bị hai cô nương này làm thiệt hại không ít, nếu như thả họ ra chúng ta tự nhiên bị bất lợi rồi.

Tiểu Thiên Sứ đưa tay gãi đầu, nhất thời không biết giải quyết chuyện này ra sao.

Phí Nhân thầm nghĩ :

- “Tiểu tử này đầu óc hơi bị đần độn, chắc là dễ bị lừa.”

Nghĩ vậy hắn bèn lên tiếng nói tiếp :

- Hiện giờ ta có cách này không biết thiếu hiệp có chịu nghe không?

Tiểu Thiên Sứ cười nói :

- Được mà, ngươi cứ nói đi!

Phí Nhân chậm rãi lên tiếng :

- Ngay lúc này thì không thể thả hai cô nương này ra được, bởi vì họ đứng không vững, chi bằng tạm thời không thả để ngày mai thả ra thì hay hơn.

Tiểu Thiên Sứ không nhgĩ ra được cách nào hay hơn nên đành bảo :

- Nói như vậy cũng được, vậy thì hãy làm như vậy cho tiện.

Đoạn chàng liếc nhìn Ngụy Nghĩa, chàng không yên tâm nên nói thêm một câu :

- Nhưng mà các ngươi không được xé rách áo người ta đó nghe.

Ngụy Nghĩa cất giọng cười khóai chí bảo :

- Được, được, ta bảo đảm không xé áo nhị vị cô nương này đâu.

Miệng gã tuy nói như vậy, song trong bụng lại cười thầm tự nhủ :

- “Xú tiểu tử này thật là ngu xuẩn, ta không xé rách áo thì lột cũng được mà, đợi lão đại lột quần con a đầu này xong, lúc mà a đầu trần truồng rồi ta có sờ mó cũng đâu sao, huống hồ mi đi rồi thì ta có lột y phục hay không làm sao mà mi có thể biết được. Hề hề...”

Tiểu Thiên Sứ bảo :

- Như vậy nhất định ngày mai các ngươi phải thả người ta ra.

Phí Nhân trong lòng thầm tức cười, không ngờ tiểu tử này lại dễ bị lừa như vậy :

- Được, được, chúng ta đương nhiên thả người ra mà.

Hồ Cang cũng nói :

- Nếu như thiếu hiệp còn chưa an tâm thì sáng mai đến đây, huynh đệ ta sẽ giao hai vị cô nương này cho ngươi.

Tiểu Thiên Sứ nghe vậy cao hứng gật đầu :

- Tốt lắm, ngày mai ta sẽ đợi các vị ở đây.

Thiếu nữ áo vàng và thiếu nữ áo xanh trong lòng lo lắng, nghĩ thầm :

- “Tiểu tử ngu ngốc này tại sao lại dễ tin những lời nói của lũ cẩu tặc

Hồ Trác Phí Vi. Y há không biết tâm địa hắc ám của bọn chúng hay sao, thiệt là...”

Bọn họ tuy lo lắng vô cùng, song huyệt đạo đã bị điểm nên không tài nào thốt nên lời đành chịu thua.

Bốn gã Hồ Trác Phí Vi ôm xốc hai thiếu nữ lên quay người bỏ chạy.

Không ngờ vừa mới chạy được mấy bước đã nghe Tiểu Thiên Sứ ở phía sau quát lớn :

- Đứng lại, các ngươi không được đi khỏi đây.

Hồ Cang quay đầu lại hỏi :

- Thiếu hiệp còn có điều chi dặn dò vậy?

Tiểu Thiên Sứ thật thà nói :

- Ta nghĩ lại các ngươi làm như vậy là không được phải lắm.

Hồ Cang ngạc nhiên :

- Có cái gì mà không phải?

Tiểu Thiên Sứ thản nhiên đáp :

- Ta không biết các vị hiện giờ trú ngụ ở đâu, giả như sáng mai các vị không thả hai vị cô nương thì ta biết tìm các vị ở đâu? Hơn nữa các vị đã cầm giữ hai cô nương này lâu rồi, bây giờ các vị phải thả họ ra mới được.

Bốn gà kia trong lòng thầm chửi rủa :

- “Cái đồ xú tiểu tử này sao mà thay đổi lẹ quá vậy?”

Phí Nhân thoáng cau mày. Gã đưa mắt ra hiệu cho ba tên kia.

Ba gã kia hiểu ý liền khẽ gật đầu.

Hồ Cang liền nói :

- Thiếu hiệp nói rất phải, chúng tôi sẽ phóng thích nhị vị cô nương ngay lập tức, thiếu hiệp hãy tiếp nhận hai vị cô nương.

Tiểu Thiên Sứ trong lòng hết sức mừng rỡ bước tới trước.

Hồ Cang và Phí Nhân đẩy hai thiếu nữ ra phía trước, đoạn tươi cười đợi Tiểu Thiên Sứ đến.

Tiểu Thiên Sứ vừa đến gần chẳng ngờ Phí Nhân và Hồ Cang đột nhiên xô hai thiếu nữ sang một bên nhất tề vung song quyền nhằm Tiểu Thiên Sứ đánh tới, khí thế cực kỳ uy mãnh.

Tiểu Thiên Sứ thất kinh, tựa như là thói quen, chàng vung quyền theo thế Hắc Hổ Đào Tâm đánh trả.

Phí Nhân thấy vậy trong lòng ngạc nhiên tự nhủ :

- "Lẽ nào tiểu tử này chỉ biết có một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm?"

Tiểu Thiên Sứ giận dữ lớn tiếng quát :

- Tại sao các ngươi lại lừa ta?

Trác Nghị ngạo nghễ đáp :

- Lừa ngươi thì làm sao hả? Hề hề... chỉ trách mi quá xuẩn ngốc

Nói đoạn y đưa mắt ra hiệu cho Ngụy Nghĩa rồi từ hai phía xông tới tấn công Tiểu Thiên Sứ.

Tiểu Thiên Sứ không thèm né tránh vẫn cứ dùng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm đánh ra, kình phong tuôn ra ào ào, uy lực vô cùng ghê gớm.

Trác Nghị và Ngụy Nghĩa vây quanh, xất chiêu không ngừng đánh tới.

Hồ Cang và Phí Nhân vẫn vây quanh Tiểu Thiên Sứ như cũ, triển khai xa luân chiến.

Tiểu Thiên Sứ bị bốn gã Hồ Trác Phí Vi vây quanh tấn công, song bọn chúng không giao đấu trực diện với chàng mà cứ từ hai bên đánh lên một hai chiêu rồi lập tức lui ra.

Tiểu Thiên Sứ chỉ dùng một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm nên không sao đánh bại bọn chúng được.

Nhưng mà bốn gã kia cũng chẳng sao đến gần chàng được, bởi vì

mỗi quyền chàng tung ra kình phong ào ạt ập tới, uy lực kinh người. Lại thêm khinh công tinh diệu, bộ pháp linh hoạt, chiêu thức lanh lẹ vô cùng, nếu sơ ý có thể táng mạng như chơi.

Năm người cứ vây quanh nhau xoay tròn như chiếc đèn kéo quân giao chiến với nhau loạn xạ Bỗng nhiên...

Bịch...

Trác Nghị còn chưa kịp kêu lên tiếng nào đã ngã nhào, mặt úp xuống.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 2
Tiểu tử chất phác Tiểu Thiên Sứ

Thì ra đó là một tiểu nhi.
Trong bóng tối tuy nhìn không rõ hình dạng của tiểu nhi, nhưng nghe có thanh âm của tiểu nhi nọ vang lên :
- Thiệt là gặp quỷ rồi, gặp quỷ ác ma rồi.
Trác Nghị nổi giận đứng bật dậy, vung chân đá một cước, miệng quát lớn :
- Tiểu tử chết nè.
Binh...
Tiểu nhi bị trúng một cú đá.
Tiếp đó...
- Ái da...
- Ối da...
Hai thanh âm cùng đồng thời vang lên, tiểu nhi nhìn vật ở trong tay mình giọng thương hại :
- Hài nhi bị đá có đau không?
Trác Nghị ôm chân đau đớn rên rỉ.
Mọi người chăm chú nhìn kỷ vật mà tiểu nhi cầm trong tay là một hình nhân nhỏ bé không rõ làm bằng vật liệu gì.
Trác Nghị luôn miệng rên số phận xui xẻo, khi không đi đá vào cái hình nhân đồ chơi con nít đó khiến cho bàn chân hắn đau đớn không sao tả xiết, xuýt chút nữa là bể xương chân rồi.

Thấy tiểu nhi an ủi coi trọng hình nhân nọ. Trác Nghị trong lòng càng thêm giận dữ, gã hất tay thủ thế định xông tới.
Bất ngờ...
Binh...
Một bóng đen bay tới đạp nhẹ vào lưng Trác Nghị.
Hự...
Trác Nghị hộc lên một tiếng lại té úp mặt xuống đất nữa.
Lại thêm một lão già xuất hiện.
Đầu tóc lão bù xù, hàm râu rậm rạp rối bời.
Hai tay cùng hai chân của lão bị một sợi dây thừng trói chặt.
Mọi người cũng không biết lão làm sao mà bay tới được.
Trác Nghị hôm nay quả thật xui xẻo tận mạng, bị hôn đất mấy cái, xương cốt như muốn rời ra từng đoạn.
Lần này gã không còn khí lực để vung cước đá đối phương nữa.
Tiểu nhi vừa thấy lão già vội nói :
- Sư phụ à, lần này gặp người rồi coi như không tính không tính nữa
Lão già thiểu não lắc đầu nhún vai nói :
- Coi như số ngươi may mắn, đêm hôm khuya khoắt mà có thể gặp người ta, đó âu cũng là quái lạ, thôi cũng được, không tính thì thôi
Lão già lại nói tiếp :
- Ngươi chạy trước đi, chúng ta lại tiếp tục hiệp khác.
Trác Nghị đã lồm cồm bò dậy, tức giận muốn lớn tiếng thóa mạ nhưng bị Phí Nhân kéo tay ngăn lại.
- Lão già này xem ra có vẻ là một dị nhân phong trần nên tốt hơn là đừng nên gây sự với lão.
"Mềm nắn rắn buông", đó là bản tính của bọn Hồ Trác Phí Vi.
Tiểu nhi hiểu rõ vận may chưa chắc có mãi nếu như bây giờ mà bỏ chạy thì lão già sẽ đuổi kịp ngay.
Tiểu nhi đảo mắt một vòng, chợt nảy ra một kế, liền nói :
- Sư phụ à, mấy tên này ỷ thế hiếp bức người kia, chúng ta không thể bỏ mặc họ được.
Lão già gật đầu :
- Ngươi nói vậy cũng đúng.
Đột nhiên lão trừng mắt nạt :
- Giỏi cho tiểu tử ngươi, dám bày trò muốn cho đến sáng mai ta không bắt được ngươi chớ gì? Như vậy há chẳng phải ta chịu thua ngươi rồi sao, không được, không được, chúng ta đừng nên nhúng tay vào chuyện rắc rối này.
Tiểu nhi cười hì hì bảo :
- Sư phụ à, người làm như vậy là không phải rồi, thường ngày người

dạy đồ nhi phải giúp đỡ kẻ yếu, bây giờ có chuyện lại rụt đầu co cổ như đồ rùa đen, cái này tựa như... tựa như...
- Tựa như cái gì hả?
Lão già chợt hỏi rồi lại tiếp :
- Nhưng mà ta có nói là mặc kệ bọn họ đâu?
Tiểu nhi liền bảo :
- Rõ ràng là người mới nói xong, cớ sao lại chối vậy?
Lão già nhất thời không biết đối đáp ra sao, ấp úng một hồi đoạn vung tay định tát tiểu hài nhi, song không sao cử động được.
Thì ra tay lão đã bị dây thừng trói chặt, lào đành hậm hực :
- Chối cãi gì, chẳng qua là ta thử ngươi đó thôi Tiểu nhi dương dương tự đắc :
- Thế nào? Đồ nhi làm như vậy có được chứ?
Lão già lặng im không đáp.
Tiểu nhi chợt nghĩ ra trò đùa mới, hắn chắp tay sau lưng đi đi lại lại tựa như bộ dạng giống như Bao Công.
Mọi người trố mắt nhìn không hiểu hắn muốn làm gì, ai nấy đều chăm chú theo dõi cử động của hắn.
Tiểu nhi nọ đi được mấy bước đột nhiên đứng lại, hạ tay xuống, điệu bộ tựa như đập xuống án thư miệng la lớn :
- Gia nhân đâu?
Lão già cảm thấy thích thú, ngày thường chắc đã quen với tính của đồ đệ yêu quí liền bước tới trước đáp :
- Có mặt.
Tiểu nhi nghiêm sắc mặt lớn tiếng quát.
- Mang phạm nhân lên đây Lão già hai chân vẫn bị trói chặt nhảy đến trước như con cóc rồi miệng đáp :
- Bẩm lão gia muốn đêm phạm nhân nào lên vậy?
Tiểu nhi giả bộ đập tay xuống thét lớn :
- Bảo ngươi đem phạm nhân lên đây, tại sao không làm mà lại nói nhiều vậy hả, mang mấy tên cùng lên đây.
Lão già “dạ” một tiếng, rồi quay sang nạt bọn Hồ Tác Phi Vi :
- Lão gia có lệnh sao còn chưa chịu lên công đường hả?
Tiểu Thiên Sứ thật thà thấy có người muốn ra tay giải quyết việc này bèn vui vẻ bước tới trước.
Lão già thấy có kẻ nghe lời mình thì cao hứng vô cùng, muốn lấy ta xoa đầu chàng, song tay chân đều bị trói, không cử động được, đành cười khan hai tiếng, miệng bảo chàng :
- Hà hà, hài tử dễ bảo, hài tử dễ bảo.
Bốn gã kia có vẻ khinh thường, lòng thầm nghĩ một người bị trói chân

trói tay thì làm gì được ai nên vẫn đứng yên bất động.
Lão già nổi giận trợn mắt bảo :
- Thế nào? Bộ muốn để ta lôi bọn mi lên hả?
Trác Nghị không nhịn được nữa, y lớn tiếng thóa mạ :
- Cái lão già chết tiệt kia, mi là...
Mấy tiếng sau cùng chưa kịp thốt qua, Trác Nghị chợt thấy bóng người lướt qua trước mắt liền đó đã bị lão già húc ngã xuống đất, quỳ mọp trước mặt tiểu hài nhi.
Khổ cho gã là Nhuyễn ma huyệt không biết bằng cách nào đã bị lão già điểm trúng, khiến gã chẳng thể nào động đậy được.
Lão già kia dường như chưa hề động thủ, hai tay hai chân lão bị trói chặt, thân hình vẫn đứng nguyên tại chỗ như cũ.
Lão già làm cách nào để điểm vào Nhuyễn ma huyệt của Trác Nghị, mọi người không hề biết, chẳng lẽ lại có ba cánh tay hay sao?
Lão liếc mắt ra sau hất hàm nạt lớn :
- Mấy tiểu tử thối tha, sao không chịu bước tới lẹ đi?
Ba tên không biết làm sao đành cúi đầu ủ rũ bước tới đứng trước mặt tiểu nhi.
Tiểu nhi ra lệnh :
- Các ngươi ngồi xuống đất cho ta coi.
Tiểu nhi dáng người thấp, nếu để mọi người đứng nói chuyện thì không tiện chút nào nên mới ra lệnh như vậy.
Hồ Cang, Phí Nhân, Ngụy Nghĩa đều nghe lời ngồi xuống, chỉ có Trác Nghị vẫn còn quỳ dưới đất.
Tiểu Thiên Sứ cũng định ngồi xuống, nhưng tiểu nhi đã đưa tay ngăn lại :
- Đừng, ngươi cứ đứng đi, đừng có ngồi
Đoạn hắn quay sang hất hàm hỏi Trác Nghị :
- Thế nào, kêu mi ngồi mà mi vẫn còn quỳ hả? Rõ ràng là mi không chịu nghe lời ta phải không?
Trác Nghị vẫn không hề nhích động thân hình.
Khuôn mặt tiểu nhi lộ vẻ bực bội :
- Xem ra mi không muốn uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt phải không?
Trác Nghị bị điểm vào Nhuyễn ma huyệt, toàn thân cứng đơ may mà miệng vẫn còn nói được, vội lên tiếng phân trần :
- Không phải, không phải, ta muốn uống rượu phạt, không muốn uống rượu mời, ta muốn ngồi xuống thật mà, chỉ vì không cử động được.
Trong lúc hoảng loạn, gã ăn nói lộn xộn, rượu mời thành rượu phạt,

rượu phạt hóa rượu mời.
Tiểu nhi mỉm cười thích chí gật đầu, bảo hắn :
- Ồ, thì ra mi muốn uống rượu phạt thiệt phải không, để ta nghĩ coi nên cho mi uống rượu phạt bằng cách gì.
Trác Nghị đến lúc này mới nhận ra mình nói lộn đầu lộn đuôi, bèn hốt hoảng sửa lại :
- Xin thiếu hiệp bớt giận, lúc nãy ta nói sai, ta muốn uống rượu mời, xin thiếu hiệp giải huyệt cho ta để ta ngồi xuống đi.
- Hà... như vậy mới ngoan ngoãn chớ.
Tiểu nhi tựa như phán quan đang giáo huấn thuộc hạ, giọng lạnh lùng :
- Người ta nói quân tử động khẩu bất động thủ, các ngươi đánh nhau là chuyện không phải.
Tiểu nhi ngừng lại một chút lại nói tiếp :
- Động thủ tất là tiểu nhân không phải là quân tử.
Bọn hồ Tác Phi Vi thầm chửi :
- "Con bà nó, cái đô chó ngu mới muốn làm quân tử, hừ, làm tiểu nhân có gì là không tốt, mà trái lại còn được sống dai, tự tại hơn người."
Trong bụng tuy chửi thầm, song ngoài miệng vẫn đáp :
- Phải, phải lắm!
Tiểu nhi lại chỉ vào bốn gã Hồ Tác Phi Vi :
- Các ngươi bốn người xúm lại đánh một người, cái này gọi là ỷ đông hiếp yếu thì càng sai hơn, hiểu chưa?
- Dạ hiểu, hiểu ạ.
Bốn gã đồng thanh đáp.
Tiểu nhi chỉ tay vào thiếu nữ áo vàng và thiếu nữ áo xanh bị điểm huyệt đang nằm dưới đất rồi on tồn hỏi :
- Các ngươi nói coi, chuyện gì xảy ra vậy?
Bốn gã Hồ Tác Phi Vi không dám nói thật, nhưng cũng không dám đặt chuyện nói láo, sợ đổ bể nên nhất thời không thốt nên lời. Tiểu Thiên Sứ chợt nói :
- Xin lỗi nhe, ta phải đi tiểu một chút.
Hóa ra từ nãy đến giờ vì chuyện này mà chàng vẫn chưa đi tiểu được, nên trong bụng cực kỳ khó chịu.
Tiểu nhi che miệng mỉm cười bảo chàng :
- Vừa nhìn là ta biết ngươi là người tốt rồi, hãy đi đi.
Tiểu Thiên Sứ nghĩ tới đi tiểu, chàng hấp tấp không nhịn được nữa, vừa chạy vừa ôm bụng trông thật buồn cười.
Bốn gã Hồ Tác Phi Vi cười thầm, nhưng không dám phát ra thành

tiếng cho nên vội lấy tay che miệng, mặt chúng đỏ rực lên.
Tiểu nhi nói lớn :
- Nè, ta hỏi tại sao các ngươi không đáp, bộ các ngươi định làm quỷ kế lừa gạt ta hay sao?
Tiểu nhi ngẩn cao đầu nghiêm giọng bảo :
- Bổn lão gia minh xét vô cùng, ta khuyên bọn mi nên nói thiệt mới mong được nhẹ tội.
Hồ Cang thu hết can đảm nói :
- Bẩm thiếu hiệp, hai con tiểu a đầu này gây sự đánh với bọn ta, bị chúng ta điểm huyệt.
Tiểu nhi nạt nộ :
- Cái gì thiếu hiệp, đại hiệp hả, ta là phán quan lão gia, hiểu chưa?
Hồ Cang sợ hãi, sửa lại :
- Dạ hiểu, lão gia.
- Tại sao các người đánh nhau? - Tiểu nhi gặng hỏi
Hồ Cang ấp úng đáp :
- Dạ, cái này... cái này thì...
Tiểu nhi nổi nóng :
- Cái gì mà cái này cái nọ, các ngươi muốn giở trò lường gạt bổn lão gia hay sao?
Bốn gã đồng thanh đáp :
- Dạ, tiểu nhân không dám.
Tiểu Thiên Sứ lúc này đã đi tiểu xong, trong người vô cùng sảng khoái vội nói chen vào :
- Ngài cứ hỏi nhị vị cô nương kia tất sẽ rõ thôi.
Tiểu nhi thầm bực tức :
- Ta đâu phải là đồ đại ngốc tử mà không biết điều đó, chẳng qua là muốn kéo dài thời gian đến khi trời sáng thì ta sẽ thắng sư phụ ta mà thôi.
Lão già vội vàng nắm lấy thời cơ đắc ý cười lớn :
- Ha ha... phải đó, phải đó, ngay cả điều bình thường như vầy mà cũng không biết nữa, xem ra ngươi không thông minh chút nào.
Đột nhiên lão già như sực nhớ ra điều gì, liền nhảy dựng lên nói :
- Ai da, không xong rồi, tiểu tử, ta lại bị trúng kế của ngươi rồi, ngươi dám giở thủ đoạn đùa chọc sư phụ, thực là hồ đồ bất hiếu, đồ đại bất hiếu.
Tiểu nhi thấy mưu kế của mình bị lão già phá được, đành lúng túng nhăn mặt cười khổ, nhìn còn thảm hại hơn lúc khóc nữa.
Dường như lão già đã quen bị lừa, nên cũng chẳng tỏ vẻ gì bực bội chỉ luôn miệng hối :

- Ngươi chạy lẹ đi, chạy lẹ đi, để ta rượt đuổi bắt ngươi.
Tiểu hài nhi vội nói :
- Sư phụ à, người thường nói làm bất cứ việc gì phải có thủy có chung, có đầu thì phải có đuôi chớ, hiện tại đồ nhi vừa phán án của một nửa, người lại kêu tiểu đồ bỏ đi như vậy là vô trách nhiệm đó.
Lão già điềm nhiên hỏi lại :
- Nè, ai nói ta bỏ đi hả, ngươi cứ phán án ngu như vậy há chẳng phải ta chịu thua cuộc rồi sao?
Tiểu nhi lắc đầu nói :
- Đâu có, làm sao mà sư phụ thua được.
Lão già gật gù :
- Thôi cũng được, để xem ngươi xét xử vụ này sao, nếu hay ta cũng học thêm được một ít kinh nghiệm.
Nói đoạn lão quay sang hỏi Tiểu Thiên Sứ :
- Nè, tiểu nhi ngươi tên là gì vậy?
Tiểu Thiên Sứ thật thà đáp :
- Tên ta là Tiểu Thiên Sứ.
Lão già chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên, mà còn gật đầu khen :
- Tên ngươi cũng hay đó chớ.
Lão già lại nói tiếp :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi đi giải huyệt đạo cho nhị vị cô nương này đi.
Tiểu Thiên Sứ liền đáp :
- Ồ, ta đâu có biết giải huyệt.
Lão già cảm thấy kỳ quái bèn hỏi :
- Không biết hả, lẽ nào ngươi chưa được học qua?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Đúng vậy
Lão già nhíu mày nghĩ ngợi hồi lâu.
Vừa rồi rõ ràng Tiểu Thiên Sứ đã giao chiến với bốn gã Hồ Tác Phi Vi, mà bốn gã này đều có võ công. Tiểu Thiên Sứ nếu như không biết giải huyệt thì làm sao có thể chống lại bọn chúng được? Song chẳng bao lâu nữa trời sẽ sáng nên lão già chẳng buồn phí công suy nghĩ, lão quay sang quát nạt bọn Hồ Tác Phi Vi :
- Bọn mi đi giải huyệt cho nhị vị cô nương lẹ lên.
Bốn gã tuy không muốn đi nhưng thấy lão già võ công cao tuyệt nên không dám chống lại, đành phải miễn cưỡng nghe theo.
Phí Nhân bước lại giơ tay giải huyệt cho hai vị thiếu nữ.
Thiếu nữ áo xanh vừa được giải khai huyệt đạo đã nhảy tới tát cho Ngụy Nghĩa một cái.
Ngụy Nghĩa đang ngồi bệt xuống đất, nhất thời không thể tránh kịp

đành ngồi chịu trận, lãnh trọn cái tát của thiếu nữ.
May mà thiếu nữ áo xanh đã bị mất hết công lực, nếu không thì Ngụy Nghĩa đã rụng hết răng rồi.
Nhưng khi thiếu nữ xuất thủ, lão già nọ phát giác ra nàng đã bị mất hết công lực, lão biết rằng đây tất là trò quỷ dị của bọn Hồ Tác Phi Vi gây ra.
Lão già trừng mắt song chưa kịp quát tháo thì Phí Nhân đã vội lên tiếng van xin :
- Mong lão tiền bối lượng thứ, chúng tôi sẽ đưa thuốc giải ra ngay lập tức.
Quả là gã Phí Nhân lanh lợi vô cùng, vừa nhìn mặt đã đoán biết được tâm ý của đối phương.
Nào ngờ lão già không hề lưu tình, vẫn nộ khí quát tháo :
- Lão tiền bối cái tổ bà nhà mi, hừ, mi gọi lão tiền bối là chê ta già rồi phải không?
Phí Nhân ấp úng :
- Dạ... dạ...
Lão già tức giận nhảy dựng lên quát mắng ầm ĩ :
- Mi còn dám nói dạ dạ hả, hừ, dạ cái đầu con mẹ mi đó.
Phí Nhân vừa thấy lão nổi giận, hốt hoảng nói năng lung tung :
- Lão... lão... đâucó già, tiền bối còn trẻ lắm... giống... giống như là...
Phí Nhân nhất thời không biết so sánh với cái gì?
Trác Nghị vội tiếp lời :
- Giống giống như là đứa trẻ sơ sinh mới được ba tháng vậy đó.
- Hả?
Lão già đưa mắt nhìn chằm chằm vào mặt Trác Nghị.
Gã vội ngậm miệng lại không dám nói gì thêm, lão già cũng không la mắng mà còn hứng chí khẽ gật gù.
Phí Nhân lấy từ trong người ra một lọ thuốc giải đổ vào miệng hai thiếu nữ.
Lát sau hai thiếu nữ hoàn toàn hồi phục công lực quay về phía lão già, Tiểu nhi và Tiểu Thiên Sứ để tạ ơn.
Thiếu nữ áo vàng nhỏ nhẹ cất tiếng :
- Đa tạ các vị đã ra tay cứu mạng, xin tiền bối cho biết tôn tánh đại danh.
Lão già bật cười ha hả đáp :
- Cái gì mà tôn tính đại danh, ta tên là Vu Phong, người trong giang hồ gọi ta là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân.
Thiếu nữ kinh ngạc “ồ” lên một tiếng :
- Hóa ra là Vu tiền bối, tiểu nữ thường nghe gia sư nhắc đến người

đó.
Lão già cười hỏi :
- Vậy xin hỏi lệnh sư của cô nương là...
Thiếu nữ vội đáp :
- Gia sư tiểu nữ là Vĩ Tĩnh Dật.
Lão già gật gù :
- Thì ra là Chưởng môn phái Nga Mi, nói vậy các ngươi là đệ tử của phái Nga Mi.
Thiếu nữ áo vàng gật gù :
- Chính phải, nhưng mà tiểu nữ cùng muội muội là tục gia đệ tử.
Thiếu nữ áo xanh liền tiếp lời :
- Thơ thơ của tiểu nữ tên là Lê Ôn Di, còn tiểu nữ là Lê Nhu Di.
Tiểu nhi lẩm bẩm nói một mình :
- Hóa ra là hai tiểu ni cô.
Thiếu nữ áo xanh nghe vậy thoáng bực mình, nhưng người ta vừa cứu mình nên không dám nói gì, chỉ trừng mắt liếc xéo tiểu hài nhi một cái.
Thiếu nữ áo vàng Ôn Di cô nương mỉm cười nói :
- Xin hỏi thiếu hiệp nên xưng hô ra sao cho phải?
Tiểu nhi ngẩng cao cổ ra vẻ mặt đắc ý đáp :
- Bổn nhân tên là Tập Tiểu Lạc. “Tập” trong “Học nhi thành tập”, “Tiểu” trong “Đại phái tiểu liêm”, “Lạc” trong “Lạc thiện hảo thi”.
Tập Tiểu Lạc này thật là dẻo miệng, đem những mỹ từ rất đẹp đặt ngay vào tên của mình khiến cho hai thiếu nữ mỉm cười.
Nhu Di cô nương chợt hỏi :
- Thì ra là Tập thiếu hiệp, xin hỏi có phải “Tập” trong Tập sai không đúng, còn “Tiểu” trong “Tiểu nhân khí đoản” và “Lạc” trong “Lạc cực sinh bi” (vui quá hóa buồn).
Nhu Di cô nương không chịu thua cũng dùng ba câu thành ngữ hàm ý không có câu nào có hảo ý cả.
Tập Tiểu Lạc ngẩn người kinh ngạc, miệng hừ lên một tiếng tức tối.
- Ha ha, tiểu đồ ngươi đã gặp đối thủ rồi.
Vu Phong chớp chớp mắt, đoạn cười nói tiếp :
- Cô nương thật là có khẩu khí lanh lợi, đồ đệ bảo bối của ta miệng dẻo vô cùng, ngay cả ta là sư phụ y mà cũng thường chịu thua y, ngươi hãy dạy cho y một bài học để cho y biết lễ độ một chút. Ha ha ha...
Tập Tiểu Lạc lắc đầu bảo :
- Sư phụ à, như vậy là không phải rồi, đồ nhi đâu có thua nàng. Chẳng qua... chẳng qua chỉ vì nam nhân... chẳng lẽ lại đi đấu khẩu

với nữ nhân sao?
Nhu Di cô nương trợn mắt tức tối :
- Cái gì? Ngươi... ngươi dám...
Tập Tiểu Lạc không thèm quay đầu lại liếc nhìn nàng mà cứ nghênh mặt dương dương tự đắc.
Vu Phong chỉ vào bốn gã Hồ Tác Phi Vi đang ngồi dưới đất đoạn hỏi hai thiếu nữ :
- Tại sao các ngươi lại rơi vào tay bọn này hả?
Hai thiếu nữ chợt đỏ mặt, rồi Ôn Di cô nương từ từ kể lại mọi chuyện cho Vu Phong và Tập Tiểu Lạc nghe.
Vu Phong nghe xong nổi giận quát vang :
- Mấy gã này quả là bọn khả ố vô cùng, không trừng phạt bọn hắn thì không được.
Nói đoạn lão trợn mắt nhìn về phía bốn gã Hồ Tác Phi Vi Phí Nhân thấy tình thế nguy cấp, vội bước tới van xin :
- Tiền bối, lần này tiểu bối gây ra lỗi lầm, mong tiền bối mở lòng từ bi tha cho tiểu bối Ba gã kia cũng đồng thanh nói :
- Dạ phải, mong tiền bối lượng thứ cho lũ tiểu bối chúng tôi.
Vu Phong cau mày lạnh lùng :
- Cái gì mà lòng từ lòng bi hả, bọn mi gây ra chuyện bại hoại, tự nhiên là phải bị trừng phạt. Hừ, quả là một lũ hồ đồ nhát gan quá trời.
Hồ Cang nói :
- Gia sư là Thiếu Lâm Không Tính đại sư.
Trác Nghị nói :
- Gia sư là Đức Phong thuộc phái Côn Lôn.
Phí Nhân nói :
- Gia sư là Thất Đôn đạo trưởng phái Võ Đang.
Ngụy Nghĩa cũng lên tiếng :
- Gia sư là Thiếu Hoa đạo trưởng môn phái Không Động.
Rồi bốn gã đồng thanh nói lớn :
- Mong tiền bối nể tình đồng đạo võ lâm mà tha cho chúng tôi.
Bốn gã Hồ Tác Phi Vi cho rằng nói ra danh hiệu của sư phụ mình sẽ làm cho Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân nể sợ mà không dám làm gì bọn chúng. Không ngờ Vu Phong nghe chúng nói vậy càng thêm thịnh nộ, lão thóa mạ :
- Bọn mi là danh gia đệ tử mà chuyên môn gây chuyện hồ đồ ác đức, nên tội càng nặng thêm bội phần, ta càng phải thay mặt mấy lão đạo sĩ hòa thượng đó mà giáo huấn các ngươi mới được.
Tiểu Lạc lại lên tiếng ngăn lão :
- Sư phụ à, tiểu đồ có cách giáo huấn bọn chúng mà.

Vu Phong chợt hỏi :
- Đồ nhi, ngươi nói cái gì đó?
Tiểu Lạc cười bảo :
- Sư phụ giao bọn chúng cho đồ nhi, đồ nhi tự nhiên sẽ có biện pháp trừng trị bọn chúng.
Vu Phong gật đầu :
- Cũng được, để ta coi ngươi làm gì cái lũ ác đồ này.
Tiểu Lạc cười ha hả, đưa mắt liếc nhìn bốn gã một lượt rồi đột ngột nghiêm sắc mặt quát lớn :
- Đứng thẳng lên!
Bốn gã Hồ Tác Phi Vi nghe tiếng, hốt hoảng sợ mất vía, bất giác đứng bật dậy, lưng thẳng băng như người gỗ, hai chân khép lại.
Tiểu Lạc mỉm cười gật gù :
- Không sai, tuy không sai mà tư thế vẫn còn lộn xộn quá.
Hồ Tác Phi Vi chưa bao giờ bị ai đùa cợt bao giờ, bất giác mắt bọn chúng tức tối trợn lên ngó vào mặt Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc chợt trầm sắc mặt :
- Thế nào, các ngươi không phục ta phải không?
Bốn gã lặng im không đáp, mặc nhiên thừa nhận lời nói của Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc nói :
- Người ta thường nói trầm mặc là vàng, nhưng mà hôm nay ta không cho bọn ngươi biến thành vàng đâu.
Nói rồi tiểu hài nhi lắc vai một cái, thân mình xẹt tới trước mặt bốn gã Hồ Tác Phi Vi.
Bốn gã kia không hiểu Tiểu Lạc bày trò lộng quỷ gì mà bọn hắn đột ngột cảm thấy đau buốt đến tận tâm phế.
Bốn tên không nhịn nổi rên lên một tiếng :
- Hừ hừ... đau... đau quá Trên khuôn mặt bọn hắn, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống không ngớt.
Tiểu Lạc cười hì hì đắc ý nói :
- Thế nào hả, thu gân rút cốt thủ pháp có dễ chịu không hả?
Thì ra trong nháy mắt Tiểu Lạc đã thi triển công phu trên người của bốn gã nọ khiến bọn chúng nhăn mặt rên rỉ.
Trác Nghị là người đầu tiên không chịu đựng nổi thủ pháp của Tiểu Lạc, gã không ngớt van lạy :
- Lão... lão gia...xin ngài tha mạng.
Tiếp đó Hồ Cang, Phí Nhân, Ngụy Nghĩa cũng cầu xin tha mạng, những thanh âm vang lên bất tuyệt bên tai.
Tiểu Lạc vẫn nghiêm giọng nói tiếp :

- Tha cho các ngươi cũng được, nhưng mà các ngươi nhất thiết phải nghe ta phân phó mới được.
Bốn gã Hồ Tác Phi Vi hấp tấp gật đầu, chỉ mong Tiểu Lạc mau giải trừ đau đớn cho bọn chúng.
Tiểu Lạc lại xoay trọn một vòng trước mặt bọn chúng, bốn gã đột nhiên cảm thấy bao nhiêu đau đớn tiêu tan đâu mất, trong người dễ chịu không ít.
Tiểu Lạc lại trầm giọng hạ lệnh :
- Bây giờ các ngươi nghe ta ra lệnh chỉ rồi thi hành, nếu kẻ nào bất phục tùng. Hắc hắc...
Nếu như không chịu tuân lệnh thì không cần Tiểu Lạc nói, bốn gã kia cũng biết hậu quả ra sao rồi.
Tiểu Lạc ra lệnh chỉ thứ nhất, bảo bọn hắn :
- Đầu tiên, bọn mi đứng nhảy cóc ngay tại chỗ, không kẻ nào được trốn tránh hay lười biếng, đúng một trăm cái cho ta.
Bốn gã cùng đưa mắt nhìn nhau, không hiểu Tiểu Lạc muốn làm gì.
Tiểu Lạc chợt hét lớn :
- Nhảy đi!
Bọn gã không biết làm sao đành đứng ngay tại chỗ nhảy lên tưng tưng, tựa như một đàn cóc.
Tiếng chân nện xuống đất không ngớt vang lên.
Vừa nhảy bốn gã vừa lẩm bẩm đếm số :
- Một hai ba bốn... mười hai mười ba... hai mươi... ba mươi ba... bốn mươi lăm... năm mươi sáu...
Hồ Cang khó khăn lắm mới đếm được đến một trăm, lúc vừa dừng lại đã thở hồng hộc, mồ hôi tuôn ra như mưa.
Tiếp đó ba gã kia cũng nhảy hết một trăm cái, gã nào hơi thở cũng hổn hển, dáng điệu mệt mỏi cực kỳ.
Tiểu Lạc chỉ vào ba tên làm xong, sau cùng đoạn gật gù bảo :
- Được lắm, bọn mi nhảy rất là đẹp nếu như có cuộc thi nhảy cóc nhất định bọn mi sẽ chiếm giải đặc biệt.
Đoạn chỉ vào Hồ Cang :
- Còn mi nhảy xong đầu tiên, chứng tỏ mi đã gian lận, đếm sai, phạt mi thêm năm chục cái nữa.
Hồ Cang nhăn mặt thầm kêu khổ, nghiến răng chịu đựng nhảy thêm năm chục lần nữa.
Tiểu Lạc lại ra hiệu lệnh thứ hai :
- Bây giờ các ngươi nằm xuống hít đất một trăm cái giữa chừng cho nghỉ hai lần, mỗi lần không quá mười cái nháy mắt nghe chưa.
Hồ Tác Phi Vi đành phải nằm bò xuống hít đất.

Lần này không ai muốn làm xong trước, ai nấy đều chậm chạp muốn kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.
Dù làm chậm cách mấy cũng có lúc phải chấm dứt. Trác Nghị hít đất hai trăm lần mà chỉ mới đếm đến một trăm mà thôi. Tiếp đó mọi người cũng lục tục làm xong bổn phận.
Ngụy Nghĩa là người làm xong sau cùng.
Sắc mặt Trác Nghị tái mét, xanh dờn, chuẩn bị tinh thần hít đất thêm năm chục cái nữa.
Ai ngờ Tiểu Lạc quay sang Ngụy Nghĩa cất tiếng cười lạnh, khiến cho gã phát run, mồ hôi ngưng chảy luôn.
- Mi sợ mình dùng không hết sức chứ gì, rõ ràng lần thứ hai đếm đến tám mươi rồi, mà lúc làm tiếp mi lại đếm bảy mươi mốt. Hừ...
Nói rồi Tiểu Lạc lại cất tiếng cười lạnh :
- Mi dư sức quá phải không? Vậy thì phạt mi thêm năm chục lần nữa để cho mi trổ tài thêm đó. Hà hà...
Ngụy Nghĩa sắc mặt xám ngắt không dám thốt lên một tiếng, tiếp tục hít đất thêm năm chục cái nữa, đúng là tính già hóa non, khôn quá thành ngu, tự chuốc khổ vào mình.
Đợi cho Ngụy Nghĩa hít đất xong, Tiểu Lạc lại ra thêm chỉ lệnh thứ ba :
- Bây giờ hẹn ngươi bắt đầu động tác nằm ngửa rồi tự nâng đầu ngồi dậy, mỗi tên làm một trăm lần cho ta, kẻ nào làm xong sau chót thì phạt thêm năm mươi lần nữa.
Bốn gã Hồ Tác Phi Vi nghe rõ ràng, không tên nào dám khinh thường, vội vàng nằm xuống làm ngay.
Chỉ thấy bốn gã như những con tôm búng mình cong lại, cái đầu cứ gục gặc giống như mấy con bổ củi.
Bốn tên làm như máy không dám ngừng lại nghỉ, mong rằng làm xong sớm chừng nào tốt chừng đó để đỡ bị phạt làm thêm năm chục cái nữa.
Bởi vậy cho nên kẻ nào kẻ đó khắp đầu cổ mặt mũi đều ướt đẫm mồ hôi, tựa như vừa mới lôi dưới sông lên.
Thấy bộ dạng thảm hại của chúng, Vu Phong cùng bốn người cười ha hả thích thú.
Hai chị em Ôn Di và Nhu Di cô nương càng vui vẻ cười to hơn, hai người quên hết những gì bốn gã đã từng bức hiếp mình.
Khó khăn lắm bốn gã mới làm xong, lần này Phí Nhân làm sau chót, gã không cần đợi Tiểu Lạc mở miệng, đã tự động làm thêm năm chục cái rồi mới nghỉ.
- Ò... ó... o...

Từ phía xa tiếng gà gáy vọng lại, trời đã dần dần sáng, góc chân trời phía đông đã ửng hồng.
Vu Phong giật mình, lúc này lão mới nhớ tới cuộc cá độ với tiểu đồ Tập Tiểu Lạc, bèn ảo não lắc đầu thở dài :
- Ôi, ta niên kỷ cao như vầy mà còn chịu thua mưu kế của một tiểu tử.
Nói rồi lão vận sức vào hai cánh tay liền đó...
Phựt... Phựt...
Mấy sợi dây thừng đều bị đứt ra làm mấy đoạn.
Tập Tiểu Lạc cười nói :
- Sư phụ nên cao hứng mới phải, đồ đệ giỏi hơn sư phụ, chứng tỏ sư phụ chỉ giáo có phương pháp, danh sư tất xuất cao đồ, nếu như không phải danh sư thì làm sao mà có cao đồ được. Sư phụ coi đồ nhi nói vậy có đúng không?
Vu Phong nhún vai đáp :
- Đúng, ngươi nói có lý lắm, nhưng đáng tiếc là ta phải chịu thua, đành nhường con “Tam túc kim oa” cho ngươi.
Hóa ra là hai người đánh cuộc, vật đặt cuộc của Tiểu Lạc là “Tam túc kim oa” trong tay Tiểu Lạc.
Con Tam túc kim oa được chế tạo bằng vàng nguyên chất, tuy nó chỉ có ba chân nhưng được chế tác công phu tinh xảo vô cùng, nhìn giống như một con nhái thật hết sức đáng yêu.
Tiểu Lạc và Vu Phong ước định, Vu Phong tự trói chặt tứ chi để cho Tiểu Lạc chạy trước một trăm trượng, sau đó mới được truy đuổi, nội trong một ngày một đêm nếu như không đuổi kịp Tiểu Lạc thì Tam túc kim oa là sở hữu của Tiểu Lạc. Còn như đuổi kịp thì Tam túc kim oa thuộc về Vu Phong.
Đương nhiên cuộc đánh cuộc này bất lợi cho Vu Phong, nhưng mà hai người không lấy đó làm quan trọng, chẳng qua chỉ là để muốn xem công lực của hai người tăng tiến tới đâu mà thôi.
Lúc ban ngày Tiểu Lạc chuyên môn kiếm vào chỗ đông người, Vu Phong khó khăn lắm mới đuổi kịp. Tiểu Lạc cố ý chạy vào đám đông làm cho mọi việc tạm thời ngừng lại vì Vu Phong xoay trở cực kỳ khó, khách bộ hành thấy một lão già tự trói thân mình đuổi theo một tiểu hài nhi, họ đều nhìn Vu Phong với cặp mắt ác cảm tựa như một lão quái vật.
Vu Phong tự biết lúc ban ngày không cách nào truy đuổi được nên dứt khoát không truy đuổi mà chỉ nấp ở một bên âm thầm theo sát Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc cũng vui sướng tự tại cứ chạy vào tửu lầu ăn uống thoải

mái, khiến cho Vu Phong nghiến răng tức tối.
Khó khăn lắm mới đến lúc trời tối, khách bộ hành dần dần vắng vẻ, Vu Phong mới có thể an tâm truy đuổi Tiểu Lạc.
Vừa may cho Tiểu Lạc gặp bọn Hồ Tác Phi Vi liền vui không tả xiết.
Vu Phong bị trúng kế của đồ đệ, mãi xem Tiểu Lạc trừng trị bọn Hồ Tác Phi Vi, đúng lúc cao hứng, không ngờ thời gian trôi qua quá nhanh. Tiếng gà gáy vang lên làm lão sực tỉnh thì đã muộn nên lão đành chịu thua đồ đệ mình.
Bốn gã Hồ Tác Phi Vi trở thành vật tế thần cho Tiểu Lạc, gã nào cũng mệt muốn đứt hơi, may mà bọn hắn đều là danh gia đệ tử, công lực không tồi, nếu không thì đã phải nằm đo đất từ lâu rồi.
Tập Tiểu Lạc điềm nhiên bảo :
- Sư phụ, việc của chúng ta coi như đã xong, còn chuyện sau đó, đồ nhi xem chừng phải do sư phụ quyết định.
Vu Phong buồn rầu đáp :
- Phải rồi, ngươi là kẻ thắng cuộc, chuyện sau đó là do ta ra mặt phân xử chứ gì?
Tiểu Lạc mỉm cười :
- Nếu sư phụ không muốn ra mặt xử trí thì để cho đồ nhi làm luôn vậy.
Vu Phong hốt hoảng xua tay :
- Không được, nếu giao cho ngươi làm há chẳng phải ta lại bị thiệt thòi hay sao?
Tiểu Lạc mỉm cười, im lặng không đáp.
Vu Phong quay sang nói với hai thiếu nữ :
- Bốn gã này ta để cho nhị vị cô nương tùy ý định đoạt.
Bốn gã Hồ Tác Phi Vi không ngớt lạy lục van xin :
- Xin nhị vị cô nương tha mạng, lần sau chúng tôi không dám, không dám làm nữa ạ.
Nhu Di cô nương giận dữ quát :
- Bộ các ngươi còn muốn lần sau nữa hả?
Hồ Tác Phi Vi hoảng sợ đáp :
- Dạ, chúng tôi không dám.
Ôn Di cô nương vội can lại :
- Muội muội, bọn họ đã biết lỗi thì nên tha cho họ đi.
Nhu Di gật gù :
- Tha cho bọn chúng cũng được, nhưng phải để lại đây vật gì làm kỷ niệm mới được.
Nói đoạn nàng rút phắt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.
Một màn kiếm quang dày đặc chụp xuống đỉnh đầu bốn gã Hồ Tác

Phi Vi.
Bốn gã đưa tay sờ đầu rồi chợt la lên kinh ngạc.
Chỉ trong nháy mắt bốn tên đã trở thành bốn gã hòa thượng đầu láng bóng, không còn lấy một sợi tóc.
Tiểu Lạc, Vu Phong bất giác cười vui vẻ.
Tiểu Thiên Sứ cũng cười ồ ồ thích thú.
Tiểu Lạc chợt quay sang hỏi :
- Nè, Tiểu Thiên Sứ, ngươi xem mấy gã này trọc đầu có vui không hả?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Vui vui lắm!
Tiểu Lạc lại hỏi tiếp :
- Trường kiếm trong tay tiểu cô nương kia cực kỳ nhanh, dùng kiếm cạo trọc đầu bốn gã kia có hay không vậy?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Hay, hay tuyệt!
Tiểu Lạc cười hỏi :
- Vậy thì lấy kiếm cạo trọc đầu ngươi được không?
Tiểu Thiên Sứ thuận miệng đáp luôn :
- Tôi, được được mà!
Tiểu Lạc cười thầm thuận tay giật lấy thanh bảo kiếm của Nhu Di, màn ngân quang chợt lóe lên. Tiểu Thiên Sứ còn chưa kịp phản ứng thì cái đầu chàng đã bị cạo trọc lóc.
Tiểu Thiên Sứ hốt hoảng la lên :
- Ai da, tại sao ngươi cạo đầu ta?
Tiểu Lạc cười rủ rượi :
- Ngươi đừng có trách ta đó nghe, ta đã hỏi ngươi rồi, có muốn cạo đầu làm hòa thượng không, tại sao ngươi gật đầu làm chi?
Tiểu Thiên Sứ đưa tay xoa xoa cái đầu trọc nhẵn thín lúng túng nói :
- Ồ, cạo trọc đầu cũng được, càng mát mẻ chớ sao?
Nhu Di cao mày :
- Mát cái đầu ngươi đó, nhìn cái đầu trọc láng bóng của ngươi, người ta lại tưởng rằng ngươi là hòa thượng đó.
Tiểu Thiên Sứ chẳng hề phật ý :
- Hòa thượng thì hòa thượng, hòa thượng có cái gì là xấu đâu?
Nhu Di bảo :
- Hòa thượng đâu có gì xấu chỉ bất quá không thể...
Nhu Di chợt đỏ bừng mặt không dám nói nữa.
Tiểu Thiên Sứ ngạc nhiên hỏi :
- Hòa thượng không thể làm gì?

Nhu Di lúng túng nói :
- Không có gì đâu.
Tiểu Lạc vội nắm lấy cơ hội không chịu buông tha :
- Nè không có gì hả? Nàng muốn nói là hòa thượng không thể cưới vợ chớ gì, nàng yên tâm đi, Tiểu Thiên Sứ làm hòa thượng còn Tập Tiểu Lạc này không thích làm hòa thượng đâu.
Nhu Di tức đỏ mặt vung chưởng đánh Tiểu Lạc :
- Ngươi muốn chết hả? Ta không tha ngươi đâu!
Tiểu Lạc cười hì hì lách nhẹ người né tránh chưởng lực của nàng, đoạn cười hỏi :
- Vậy thì nàng muốn hòa thượng không thể làm cái gì?
Nhu Di thoáng bối rối :
- Hòa thượng không thể uống rượu, không thể ăn thịt bò thịt heo, không thể... nói chung là không thể làm nhiều thứ lắm.
Tập Tiểu Lạc cười tiếp :
- Đúng rồi, hòa thượng không thể cưới vợ, không thẻ vào lầu xanh tìm kỹ nữ, không thể... nói chung là không thể làm nhiều thứ lắm.
Tiểu Lạc nhái giọng của Nhu Di, điệu bộ trông thật tức cười.
Nhu Di nổi giận định rượt đánh. Ôn Di vội vã kéo tay giữ nàng lại :
- Nè, tiểu muội đừng có làm ồn ào lên như vậy, mau làm xong việc rồi trở vào trong thành.
Vu Phong cũng nói :
- Phải đó, lão nhân gia ta đây cũng đói quá rồi, kiếm thứ gì cho vào trong bụng chớ.
Tiểu Lạc đồng tình :
- Đúng rồi, sư phụ nói chí phải.
Vu Phong chớp mắt :
- Ngươi đừng có đắc ý quá sớm, bữa ăn này là do ngươi bao hết đó.
Tiểu Lạc tỏ vẻ bất mãn :
- Tại sao vậy?
Nhu Di cô nương thản nhiên đáp :
- Vậy mà cũng hỏi nữa, hôm nay ngươi ăn được con Tam túc kim oa, tự nhiên là ngươi phải đãi khách chớ.
Vu Phong cười hà hà :
- Không sai, ngươi hôm nay đại phát tài, tự nhiên phải chịu mất một ít, nếu không sẽ bị bế bụng mà chết ngay đó.
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Cái này thì sư phụ đừng lo, cái bao tử của đồ nhi kín lắm, vĩnh viễn không bể bụng chết được đâu.
Vu Phong lắc đầu :

- Không được, ngươi bể bụng chết ta xấu hổ lắm đó.
Nhu Di cũng chen vào nói :
- Người ta bảo làm người đừng có tham lam ăn một mình, rồi hóa ra keo kiệt bủn xỉn, xấu lắm, phải rộng rãi một chút mới được.
Tiểu Lạc đưa mắt nhìn Vu Phong, lại quay qua ngó Nhu Di, rồi làm mặt nghiêm lên tiếng :
- Nhị vị nói vậy cũng có lý, hơn nữa kính già yêu trẻ là truyền thống của dân tộc Trung Hoa, mà để duy trì truyền thống tốt đẹp đó, hôm nay ta phải bao các vị một bữa mới được.
Nhu Di cao hứng cười nói :
- Như thế mới phải đạo chớ, chúng ta vào đến thành rồi ngươi chuẩn bị lấy số bạc ra đi.
Tiểu Lạc nhìn nàng chằm chằm rồi bỗng bật cười khoái trá. Nhu Di chợt nghĩ lại nàng thấy có điều không ổn. “Kính già yêu trẻ”, hừ, “kính già” thì quả không sai rồi, còn “yêu trẻ” ư, ai là trẻ? Nàng chợt dậm chân thầm than thở con trẻ há chẳng phải là ám chỉ nàng hay sao? Xem ra để đối phó với Tiểu Lạc chỉ có cách ngậm miệng lại là hay hơn cả.
* * * * *
Tại Tứ Hải gia tửu điếm...
Vu Phong, Tiểu Lạc, Lê gia nhị vị tiểu thư cùng Tiểu Thiên Sứ đang ngồi bên trong tửu điếm, tư thế đàng hoàng đĩnh đạc vô cùng, trước mặt họ là bầu rượu Tứ hải hương.
Tứ hải hương là loại danh tửu nổi tiếng khắp thiên hạ, đặc sản của vùng Trấn Giang.
Lúc Tiểu Thiên Sứ cùng mấy người đi vào Tứ Hải gia tửu điếm khiến cho tiểu nhị phải giật mình sửng sốt.
Tiểu Thiên Sứ tối qua vẫn còn bình thường, tại sao chỉ qua một đêm không gặp mà đã biến thành hòa thượng, trọc đầu, phía sau lại còn có thêm mấy người lạ mặt nữa.
Một lão già đầu tóc rối tung bù xù, râu mọc rậm rạp, y phục trên mình lão dường như suốt mấy chục năm chưa hề giặt, dơ bẩn đến kinh người, lốm đốm những vết dầu mỡ.
Một thiếu niên độ chừng mười lăm tuổi, mặt mày tuấn tú nhưng đôi mắt to tròn chiếu ra hai luồng nhãn quang sáng rực, có vẻ cổ quái khác thường, tựa như cứ nhìn xoáy vào người đối diện để bắt hồn người ta.
Phía sau còn có hai thiếu nữ trẻ tuổi, thiếu nữ áo xanh cũng khoảng độ tương đương với thiếu niên kia, da trắng như ngọc, xinh đẹp thanh tú đến mê người.

Thiếu nữ sau cùng mình vận áo vàng, tuổi chừng mười sáu mười bảy, tóc đen mượt như mây, l àn da trắng như ngọc, khuôn mặt kiều diễm tựa như thiên tiên giáng thế.
Thiếu nữ áo vàng vừa bước vô tửu quán, ánh mắt mọi thực khách đều chú mục nhìn nàng.
Tiểu Thiên Sứ đem chuyện trừng trị bốn gã Hồ Tác Phi Vi kể lại cho tiểu nhị nghe một lượt.
Tập Tiểu Lạc mỉm cười quay sang nói với chưởng quỹ :
- Nè chủ quán, hôm nay thiên hạ đệ nhất thông minh Tập Tiểu Lạc đãi khách, lão có mỹ tửu, sơn hào hải vị gì cứ dọn hết ra đây cho bản nhân nghe chưa.
Chưởng quỹ biết rằng phàm là nhân vật giang hồ hầu bao rất to chi xài thoải mái, hào phóng hơn người, nên vội vã kêu tiểu nhị mang rượu và thức ăn ra.
Ly rượu đầu tiên Vu Phong và Tiểu Lạc nâng lên uống cạn.
Nhị vị Lê gia cô nương cũng nâng rượu lên.
- Khoan đã!
Đột nhiên Tiểu Lạc cất tiếng ngăn hai người lại :
- Nữ nhân các ngươi không nên uống rượu, ta xem chừng các ngươi hày khoan đừng uống vội.
Ôn Di mỉm cười bảo :
- Không sai, tửu lượng của ta tuy có kém, song ly rượu đầu tiên dù sao chăng nữa cũng nên cùng uống với mọi người.
Vu Phong lên tiếng cười nói :
- Khá lắm! Thiệt có khí phách, không hổ danh là đệ tử Nga Mi.
Tiểu Lạc tự nhiên lẩm bẩm một mình :
- Chẳng biết là đệ tử Nga Mi đều có khí phách như vậy không.
Nói xong chàng làm như vô ý đưa mắt liếc nhìn Nhu Di.
Nhu Di nâng ly rượu trợn mắt nhìn Tiểu Lạc :
- Ngươi dám khinh thường bổn cô nương.
Nhu Di nâng cao ly rượu nói tiếp :
- Ngươi một ly, ta một ly. Hôm nay nếu như bổn cô nương uống ít hơn ngươi một ly, thì ta không phải họ Lê mà là họ Tập, làm con gái của ngươi.
Ôn Di vội lên tiếng ngăn lại :
- Muội muội, không được ăn nói hồ đồ.
Tiểu Lạc nhún vai :
- Làm con gái ta hả? Ta không dám đâu.
Nhu Di hỏi :
- Vậy thì ngươi muốn thế nào hả?

Tiểu Lạc nói :
- Dứt khoát nàng phải làm vợ của ta, chỉ sợ nàng không dám mà thôi.
Nhu Di cảm thấy nóng mặt liền nạt :
- Ai nói ta không có gan hả?
Tiểu Lạc điểm nụ cười lên giọng thách thức :
- Nếu nàng có gan thì có dám gọi ta bằng phu quân không?
- Hừ, gọi thì gọi, ta đâu có sợ!
- Vậy thì nàng hãy gọi ta đi.
Nhu Di bực bội :
- Gọi ngươi là gi?
Tiểu Lạc nghiêm mặt rồi bật cười :
- Gọi ta là lão phu quân chớ gọi là gì nữa?
Nhu Di cau mày mắng :
- Tiểu đầu quỷ, ta chưa thua ngươi mà, cớ sao ngươi lại có quyền bắt ta phải gọi... gọi là...
Tiểu Lạc điểm nụ cười châm chọc :
- Gọi ta là cái gì hả?
Nhu Di vung chưởng đánh Tiểu Lạc, miệng quát :
- Kêu ngươi là tiểu đầu quỷ chết tiệt.
Tiểu Lạc nghiêng người tránh rồi kêu lớn :
- Ái chà, nàng dám mưu sát hôn phu.
Nhu Di nghe vậy lại vung tay đánh ra thêm một chưởng.
Ôn Di vội chặng tay Nhu Di lại :
- Muội muội, đừng làm vậy, bao nhiêu người đang nhìn kìa.
Nhu Di chợt đỏ bừng mặt, làu bàu ngồi xuống chỗ cũ.
Tiểu Lạc lại khiêu khích Nhu Di :
- Nàng có còn dám đấu rượu với ta không?
Nhu Di thản nhiên đáp :
- Có gì mà không dám, nếu như ngươi thua thì tính sao?
Tiểu Lạc trố mắt ngạc nhiên :
- Ta thua hả? Làm gì mà thua được! Nếu như ta thắng không nổi nàng, thì ta không là họ Tập nữa, ta sẽ lập tức đổi thành họ Lê, làm con trai của nàng.
Nhu Di bĩu môi :
- Làm con trai ta hả? Ta không dám nhận con đâu, dứt khoát ngươi sẽ làm...
Nói đến đây, nàng chợt phát giác ra đã lỡ lời vội dừng lại không nói nữa, mặt thoáng hiện vẻ bối rối.
Tiểu Lạc thừa cơ liền trêu chọc nàng :
- Dứt khoát làm gì của nàng? Nói lẹ đi ta đang nóng ruột muốn chết

đây nè.
Nhu Di đang lúc cấp bách chợt nghĩ ra một cách, vội nói :
- Dứt khoát ngươi phải là đồ tôn của ta. Thế nào, có muốn làm đồ tôn của ta cũng chẳng cần phải gấp gáp lắm đâu.
Tiểu Lạc ngẩn người một lúc, đoạn cười khan hai tiếng rồi bảo :
- Nếu như ta gọi nàng là tổ mẫu, thì người ta không thể nào tin điều đó được.
Nhu Di tròn mắt nhìn Tiểu Lạc :
- Tại sao vậy?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Bởi vì đâu có tổ mẫu nào lại trẻ và xinh đẹp đến như vậy.
Bất cứ nữ nhân nào trên thiên hạ không ai lại không thích người khác khen mình tươi trẻ xinh đẹp. Nhu Di cũng không phải ngoại lệ.
Tiểu Lạc làm mặt nghiêm nói :
- Trẻ đẹp như nàng mà làm tổ mẫu thì nhất định không phải là phàm nhân tục tử.
Nhu Di trong lòng cực kỳ cao hứng, gặng hỏi :
- Vậy hóa ra ta là tiên nữ phải không?
Tiểu Lạc cười hì hì nói :
- Nè, không phải đâu.
Nhu Di lòng tràn đầy kỳ vọng, hy vọng rằng Tiểu Lạc sẽ khen mình.
Tiểu Lạc đưa mắt liếc nhìn nàng, giọng thản nhiên :
- Nàng giống hệt yêu tinh.
Tiểu Lạc sợ Nhu Di nghe không rõ, bèn nói thêm :
- Giống như bạch cốt tinh trong Tây Du Ký, ba lần bị Tôn Ngộ Không rượt đánh đó Nhu Di giận xanh mặt, nàng hy vọng được Tiểu Lạc khen ngợi, chẳng ngờ hắn lại tàn nhẫn buông ra lời thóa mạ không chút lưu tình.
Nhu Di sa sầm nét mặt quát lớn :
- Câm ngay!
Đoạn vung quyền nhằm Tiểu Lạc đánh tới.
Tiểu Lạc đưa hai tay gạt ngang :
- Nè, nàng không nên nóng nảy như vậy, ta muốn gọi nàng là nội tổ của ta nhưng mà không được, vả lại chúng ta chưa đấu rượu với nhau mà nàng còn không tự tin thì có lẽ nàng phải chịu thua rồi đó.
Nhu Di quả nhiên tửu lượng không cao, chỉ vì nhất thời nóng nảy đã trúng phải kế khích tướng của Tiểu Lạc, nên mới nhận lời thách đấu. Nếu như thực sự đấu rượu chỉ sợ nàng nắm chắc phần thua. Nàng cảm thấy nản lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng :
- Ngươi đừng có mừng vội, nhất định là ngươi phải thua.

Tiểu Lạc lại rót rượu, đoạn nâng lên ngửa cổ uống cạn, rồi đáp :
- Ngoài miệng tuy nói hay lắm, nhưng không có hành động thực tế thì cũng vô dụng mà thôi, giống như cái gối hoa bề ngoài tuy đẹp đẽ, nhưng bên trong... bên trong thì...
Nhu Di cũng uống cạn ly rượu rồi lại rót thêm một ly nữa.
Ực... Ực...
Nàng không thèm nói nửa lời, chỉ trợn mắt nhìn Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc cũng lặng im không nói, cứ trừng mắt ngó nàng, nhìn sắc mặt của hai người tựa như hai chú gà trống sắp bước vào trận tử chiến.
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác hỏi :
- Uống rượu thì uống rượu, hai người tại sao lại tỷ thí ai uống nhiều hơn ai?
Ngừng một lúc, chàng lại nói tiếp :
- Nếu tỷ thí coi ai uống nhiều rượu vậy thì nhất định là ta phải là đệ nhất rồi, bình rượu này thơm quá, nhất định là ngon tuyệt. Hơn nữa cái bụng ta lớn lắm, tự nhiên là phải uống nhiều.
Mọi người bật cười ồ lên vui vẻ.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 3
Nơi đổ trường được xưng nhất tuyệt

Tiểu Lạc liền bảo :
- Ngươi đã nói như vậy thì mọi người cũng dự cuộc tỉ thí, ai uống được nhiều rượu nhất thì được gọi là đại ca, ý mọi người nghĩ sao?
Tiểu Lạc quay lại nói với Vu Phong :
- Đương nhiên là cuộc tỉ thí này, sư phụ không được tham dự, giả như sư phụ mà gọi đồ nhi là đại ca thì ngượng chết đi được.
Vu Phong nghe vậy liền trợn mắt mắng :
- Tiểu quỷ, mi thiệt là lẻo mép quá, chuyên môn lấn ép ta.
Rồi lão lại đắc ý nhìn Tiểu Lạc bảo :
- Mi rõ ràng biết tửu lượng ta cao hơn mi, lại còn giả bộ lên mặt làm hảo hán trước mặt ta. Huống hồ ta tham dự cuộc tỉ thí với các ngươi nếu thắng thi ngươi gọi ta là đại ca há chẳng phải giảm uy tín của ta một bậc rồi sao? Hừ, đang được làm sư phụ sướng không muốn lại đòi làm đại ca của ngươi sao, ngươi cho ta là ngốc tử hả... Ha ha... ta không mắc lừa mi đâu.

Tiểu Lạc lúng túng phân giải :
- Sư phụ đừng có trách oan đồ nhi mà, rõ ràng đó là hảo tâm. Người lại cứ nghĩ bậy bạ, thiệt là lấy bụng tiểu nhân đo lòng người quân tử.
Vu Phong thản nhiên :
- Cứ cho ta lấy bụng kẻ tiểu nhân đo lòng người quân tử đi nữa, nhưng mà ta quyết không tham dự cuộc tỉ thí của các ngươi.
Tiểu Lạc lẩm bẩm :
- Không chịu đánh cuộc thì thôi, sau này vẫn còn cơ hội mà.
Vu Phong nghe vậy liền nói :
- Nè tiểu tử, ngươi định bày quỷ kế gì để lừa ta nữa vậy hả?
Tiểu Lạc vội nói :
- Đâu có, đâu có. Ý của đồ nhi là sau này còn có cơ hội uống rượu với sư phụ để lãnh giáo uy phong của sư phụ.
Vu Phong gật đầu hài lòng :
- Phải như vậy mới được chớ.
Tiểu Lạc quay lại nói với Tiểu Thiên Sứ :
- Thế nào, ngươi có tỉ thí không?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Có mà.
Nói rồi, chàng bưng ly rượu lên uống cạn
Rượu vừa trôi xuống bụng, Tiểu Thiên Sứ la lên một tiếng thảm não, phun phì phì, mặt nhăn nhó trông thật tức cười.
Mọi người nhìn thấy vẻ mặt thảm hại của chàng, bất giác bật cười vui vẻ.
Tiểu Lạc nói nhỏ bên tai :
- Nè, Tiểu Thiên Sứ, miệng ngươi phun phì phì giống như con mãng xà quá vậy, bộ muốn ăn thịt ta hả?
Tiểu Thiên Sứ vội xua tay :
- Không phải rượu này sao mà cay dữ vậy, uống vô sao nóng như lửa đốt, chắc ruột ta bị nấu chín rồi. Phì phì...
Tiểu Lạc nói :
- Hừ, bộ ngươi tưởng uống rượu là dễ lắm hả? Ta thấy tốt nhất ngươi không nên uống, tránh qua một bên cho mát.
Tiểu Thiên Sứ chợt nổi tính lì lợm, bất chấp mọi sự, miệng lớn tiếng :
- Ngươi uống được thì ta cũng uống được, lẽ nào lại sợ chảy ruột hay sao?
Tiểu Lạc bảo chàng :
- Ta chỉ sợ ngươi quên mất đường về nhà mà thôi.
Tiểu Thiên Sứ thản nhiên :
- Ta không về nhà, một năm sau ta mới quay về lận mà.

Tiểu Lạc kinh ngạc :
- Tại sao lại như vậy?
Tiểu Thiên Sứ thành thật đáp :
- Lão ma đầu nói để ta chu du thiên hạ, học thêm kiến thức, một năm sau mới được trở về nhà.
Tiểu Lạc "ồ" lên một tiếng :
- Vậy thì ngươi đã học được cái gì chưa?
Giọng Tiểu Thiên Sứ có chút kiêu ngạo :
- Ồ nhiều lắm, ta biết đi làm kiếm tiền rồi lấy tiền đó mua đồ ăn.
Liếc nhìn thấy tiểu nhị, Tiểu Thiên Sứ nói tiếp :
- Ta còn biết cầm đũa ăn cơm nữa.
Nhu Di vội cướp lời :
- Rồi lại còn biết uống rượu nữa, phải không?
Tiểu Lạc trừng mắt nhìn nàng, rồi thản nhiên nói :
- Rồi còn làm anh hùng cứu thoát mỹ nhân.
Tiểu Thiên Sứ trố mắt giọng kinh ngạc :
- Ồ uống rượu cũng coi như là học nữa à, còn mỹ nhân thì nhị vị cô nương đây đẹp tuyệt trần nhưng không biết anh hùng ở đâu hả?
Nói rồi chàng đưa mắt ngó nghiêng tứ phía.
Tiểu Lạc cố nhịn cười hỏi :
- Tiểu Thiên Sứ, bộ ngươi đánh mất đồ hả?
Tiểu Thiên Sứ lạnh lùng đáp :
- Ồ, đâu có mất cái gì!
Tiểu Lạc hỏi :
- Vậy thì ngươi nhìn đông nhìn tây để làm gì.
Tiểu Thiên Sứ thật thà đáp :
- Ta đang đi kiếm anh hùng mà.
- Ha ha ha...
Tiểu Lạc cùng ba người kia bật cười ha hả.
Tiểu Lạc lại bảo :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi thật là một "khai tâm quả" bẩm sinh. Chỉ cần nhìn thấy ngươi là người ta không nhịn được cười. Ha ha ha...
Tiểu Lạc dừng lại một lát, rồi nói tiếp :
- Người ta thường nói cười một cái trẻ được mười tuổi, nếu ở chung với ngươi, ta sẽ trẻ mãi không già, từ nay về sau hãy đi với ta, ta có thể dạy cho ngươi nhiều thứ lắm, rồi sẽ cho ngươi ăn uống no say, sống thoải mái vô cùng, sau một năm nhất định sẽ không ít người khen ngươi là bác học đa tài đó.
Tiểu Thiên Sứ mừng rỡ, hỏi lại :
- Có thiệt không vậy?

Tiểu Lạc gật đầu :
- Thiệt đó, chẳng lẽ làm đại ca mà ta lại lừa gạt ngươi sao?
Nhu Di bĩu môi nói với Tiểu Lạc :
- Thật là mặt dày như cái thớt không biết xấu hổ là gì, cứ muốn làm đại ca của người ta không à.
Tiểu Lạc quay lại bảo :
- Đợi đến lúc nàng gọi ta là đại ca, lúc đó ai xấu hổ thì biết.
Nhu Di cười mỉa :
- Ngươi đừng ăn nói hồ đồ, ta tại sao lại phải gọi tiểu đầu quỷ nhà ngươi là đại ca chứ?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Tiểu đầu quỷ đại ca thì cũng là đại ca, không thể nào thay đổi được, cho dù ta nhỏ xíu đi nữa cũng vẫn là đại ca của ngươi.
Nhu Di tức tối nạt :
- Ngươi đừng có phách lối quá đáng như vậy, ai thắng ai thua làm sao mà biết được. Hừ!
Vu Phong đã uống hết ba ly rượu từ lâu, bèn nói xen vào :
- Cái lũ tiểu quỷ kia đừng có đấu võ mồm nữa, cứ làm như lão nhân gia ta đây nè, uống rồi mới nói linh, bằng không kể như vô dụng.
Tiểu Lạc cũng lên tiếng phụ họa :
- Đúng đó, uống rồi nói mới linh.
Nói xong, bưng ly rượu dốc vào miệng một hơi cạn sạch.
Nhu Di và Tiểu Thiên Sứ cũng không chịu kém, lập túc nâng ly rượu uống cạn.
Đến ly thứ sáu Tiểu Thiên Sứ cảm thấy đầu óc mơ hồ, thân hình lảng tảng tựa như đang bay trên mây, mắt nhìn mờ mờ ảo ảo, không phân biệt đông tây nam bắc, thượng hạ tả hữu, vội nói :
- Ồ làm sao vậy nè? Ta dường như đang bay lên không trung. Tiểu... Tiểu Lạc ngươi... ngươi làm sao mà có... hai... hai cái đầu vậy hả?
Tiểu Lạc lấy làm lạ hỏi :
- Ta làm sao mà có hai cái đầu được?
Tiểu Thiên Sứ lắc đầu định thần nhìn kỹ Tiểu Lạc, rồi cương quyết nói :
- Đúng mà, ta xem đi xem lại ngươi vẫn có hai cái đầu đó.
Rồi lại quay sang nhìn Vu Phong cùng nhị vị Lê gia tiểu thơ :
- Ồ, quái lại! Tại sao ai cũng có hai đầu kìa, chẳng lẽ mắt ta lại lẫm lẫn rồi hay sao?
- Ha ha ha...
Mọi người cười lên một tràng dài, chợt hiểu ra cớ sự, bởi vì Tiểu Thiên Sứ chẳng qua là do uống quá nhiều rượu mà thôi.

Ôn Di nói :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi uống say rồi đó, đừng có uống nữa.
Tiểu Lạc cũng nói :
- Đúng đó, nếu như ngươi uống nữa, bảo đảm chúng ta sẽ biến thành ba đầu bốn đầu...
Tiểu Thiên Sứ lại hỏi :
- Say là cái gì vậy?
Ôn Di lên tiếng đáp :
- Uống rượu nhiều thì sẽ trở nên hồ đồ, người hồ đồ thì kêu là say, say rồi thì không thể uống thêm nữa.
Tiểu Thiên Sứ liền bảo :
- Vậy thì ta chưa say mà. Ta còn uống rượu được cho nên ta chưa có say.
Nói rồi chàng nâng ly lên uống tiếp.
Hai má Nhu Di ửng hồng rực rỡ như cánh hoa đào, càng trở nên xinh đẹp lạ lùng. Nhìn sang Tiểu Lạc thấy mặt hắn vẫn không đổi sắc, hắn vẫn cười nói tự nhiên như không có gì.
Ôn Di thấy vậy biết muội muội của mình không phải là đối thủ, bèn tìm cơ hội để thoát thân, vội lên tiếng :
- Muội muội, hành lý của chúng ta còn để lại trong khách điếm, phía trong hành lý có vật gia bảo vô giá, chúng ta phải đem nó ra khỏi phòng mới được.
Rồi nàng quay sang cung kính nói với Vu Phong :
- Thưa tiền bối, tiểu nữ xin cáo từ trước về khách điếm lấy hành lý, sau này sẽ trở lại hầu rượu cùng người.
Nói rồi nàng không đợi Vu Phong trả lời, vội vàng kéo tay Nhu Di đi ra ngoài tửu điếm.
Tiểu Lạc vội lên tiếng ngăn lại :
- Khoan đã! Cô nương muốn đi cũng được, song phải gọi ta một tiếng dễ nghe mới được.
Nhu Di cau mày :
- Sao kỳ quái quá vậy! Ngươi uống mấy ly, ta cũng uống y như vậy. Tại sao mà ngươi lại bắt ta kêu ngươi bằng cái...
Tiểu Lạc điềm nhiên ngắt lời nàng :
- Không sai. Hiện giờ nàng uống rượu ngang với ta, nhưng mà lúc lâm trận lại muốn bỏ trốn ư, vậy là coi như thua rồi, đương nhiên là nàng phải nghe theo lời của ta thôi.
Nhu Di ngang bướng cãi lại :
- Bản cô nương chịu thua ngươi lúc nào hả? Chẳng qua là ta muốn quay về lấy hành lý, bộ ngươi tưởng ta sợ ngươi sao?

Tiểu Lạc nghe vậy liền thách thức :
- Nếu như nàng có gan thì hãy ngồi lại đây uống rượu, còn chuyện hành lý thì ta sẽ đem đến đây ngay lập tức, hai nàng chớ có lo lắng.
Nhu Di ở thế leo lên lưng cọp khó mà xuống nổi, đành cao giọng đáp :
- Hừ! Uống rượu thì uống, bản cô nương đây đâu có sợ.
Tiểu Lạc móc ra hai mươi lạng bạc ném cho tên tiểu nhị rồi bảo hắn :
- Ta thưởng cho ngươi số bạc này, phiền ngươi đến khách điếm lấy hành lý của nhị vị cô nương này mang qua đây giùm ta.
Tiểu nhị thấy hai mươi lạng bạc liền mừng rỡ, vâng dạ rối rít hỏi thăm địa chỉ rồi chạy đi cực kỳ lanh lẹ. Bởi vì hắn làm khổ cực suốt mấy tháng mới kiếm được mười lạng bạc, nên vui mừng không sao tả xiết.
Nhu Di không biết làm sao, đành ngồi xuống tiếp tục uống rượu.
Lúc uống đến vò rượu thứ mười, trong bụng mỗi người đều có ít nhất là nửa cân rượu.
Tiểu Thiên Sứ mắt nhắm mắt mở, đầu óc quay cuồng, lảo đảo ngồi không vững.
Từ trước đến giờ Tiểu Thiên Sứ chưa từng uống rượu bao giờ, đột nhiên trong lúc bị nói khích, uống nhiều rượu như vậy tất nhiên là không chịu nổi.
Tiểu Lạc chợt lên tiếng hỏi :
- Tiểu Thiên Sứ, bây giờ ngươi thử nhìn xem ta có mấy cái đầu?
Tiểu Thiên Sứ miễn cưỡng nhướng mắt lên nhìn, miệng lẩm bẩm :
- Mấy cái đầu hả? Một, hai, ba... bốn cái... Ủa, sao mà ta đếm lộn xộn vậy kìa... ngươi có... mấy cái...
Nói chưa hết câu, chàng đã gục đầu xuống bàn ngủ thiếp đi. Bốn người sợ hãi không hiểu Tiểu Thiên Sứ bị làm sao, chẳng lẽ...
Tiểu Lạc đập vai Tiểu Thiên Sứ :
- Nè, ngươi làm sao vậy?
Đáp lại lời Tiểu Lạc chỉ có tiếng ngáy o o của Tiểu Thiên Sứ.
Tiểu Lạc lấy tay xách đầu Tiểu Thiên Sứ kéo dậy rồi đưa tay vỗ lên trán y mấy cái, miệng bực tức cất tiếng nạt :
- Nè, mi có biết đây là chỗ nào không? Đây là tửu điếm mà tửu điếm là chỗ để uống rượu nghe chưa? Không phải là chỗ cho mi ngủ đâu, tỉnh dậy lẹ lên đi.
Vu Phong vội ngăn lại :
- Tiểu Lạc, đừng quấy rầy hắn, để cho hắn ngủ đi.
Tiểu Lạc buông tay ra không nắm đầu Tiểu Thiên Sứ nữa.
Cốp!

Cái đầu của Tiểu Thiên Sứ đập mạnh xuống bàn một cái.
Tiểu Thiên Sứ vẫn ngủ say như chết, miệng ngáy vang như sấm.
Tiểu Lạc lại nói :
- Xem ra cái đầu của y cứng ghê đó chớ nhưng mà để y ngủ ở đây thì thật là mất hứng uống rượu, phải kiếm cho y chỗ khác ngủ mới được.
Đoạn quay đầu tìm tiểu nhị :
- Tiểu nhị à, tiểu nhị.
Chưởng quỹ mỉm cười chạy lại nói :
- Khách quan vừa rồi ngài phân phó cho tiểu nhị lấy hành lý giúp cho nhị vị cô nương đây, giờ hắn chưa trở về, có chuyện gì cần khách quan cứ sai khiến tiểu nhân đây cũng được.
Ôn Di chợt nhớ tới, nàng cảm thấy lạ bèn nói :
- Phải đó, tại sao tiểu nhị lâu quá chưa trở về vậy kìa? Cho dù y có đi hai lần đi chăng nữa, cũng dư sức mà!
Tiểu Lạc chợt hỏi :
- Trong hành lý các ngươi có vật gì quí giá không?
Ôn Di liền đáp :
- Đương nhiên có rồi, đồ trang sức kim ngân thì không nói. Nhưng quan trọng nhất là một cuốn kiếm phổ “Nga Mi thập tam thức”, tuy không phải là tuyệt thế võ công, nhưng là bảo vật của bản môn, không cho phép truyền ra bên ngoài.
Nhu Di cũng buồn bã nói :
- Sư phụ đưa bí quyết võ công cho chúng ta tham ngộ, giả sử làm mất nó thì làm sao mà ăn nói với lão nhân gia.
Tiểu Lạc bực mình nạt :
- Làm gì mà nàng nóng nảy quá vậy? Sự tình còn chưa tim ra được manh mối mà nàng cứ la trời la đất làm rối loạn tinh thần người ta không hà.
Tiểu Lạc đưa mắt liếc ngang một cái rồi nói tiếp :
- Chắc là tiểu nhị gặp người quen nên ở lại nói phét đó thôi, hay chắc là tiểu nhi đi đường ẩu tả nên bị té gãy chân, chắc đi tìm đại phu rồi, chắc là tiểu nhị gặp... chắc là...
Nhu Di nghe vậy tức tối cắt ngang lời chàng :
- Chắc là... chắc là cái đầu mi đó tiểu quỷ.
Tiểu Lạc nghe hàm răng cười hì hì, thích thú.
Vu Phong nói :
- Đi ra khỏi cửa tất nhiên là phải cẩn thận rồi, chúng ta hãy đi xem thử có chuyện gì bất trắc xảy ra không?
Rồi lão quay lại nói với chưởng quỹ :

- Phiền ngươi kiếm chỗ nào cho Tiểu Thiên Sứ ngủ một chút, đợi chút nữa chúng ta sẽ quay trở lại.
Chưởng quỹ cười hề hề đáp :
- Khách quan cứ yêm tâm, tiểu nhân sẽ lo liệu chu đáo mà Vu Phong khóat tay ra hiệu :
- Vậy thì chúng ta đi ngay đi, đến khách điếm rồi sẽ tính sau
* * * * *
Tại Hằng Xuân khách điếm.
Vu Phong đi vào bên trong chào hỏi lão chủ xong, vội bước tới gian phòng của hai vị Lệ gia tiểu thơ.
Phía trong phòng có một người đang nằm ngủ say trên giường.
Tiểu Lạc bật cười khiến cho mọi người nhìn kỹ lại, kẻ đang nằm ngủ trên giường hóa ra chính là tên tiểu nhị.
- Ha ha... Tiểu Thiên Sứ ngủ tại tửu điếm, còn tửu nhị chạy vô trong khách điếm ngủ li bì, thiệt là vui quá. Ha ha...
Nhu Di đang lúc tức giận vội bước tới kéo cái mền đáp trên mình tên tiểu nhị ra.
Đột nhiên Nhu Di la lên một tiếng thất thanh, hấp tấp quay đầu bỏ chạy, mặt đỏ bừng xấu hổ.
Ôn Di bước tới rồi cũng vội vàng quay mặt bỏ đi Thì ra tiểu nhị thân hình trần truồng không một mảnh vải nằm thẳng đơ như một khúc gỗ trên giường.
Tiểu Lạc lên tiếng :
- Không xong rồi, xem ra tiểu nhị nhất định bị ám toán rồi.
Vu Phong cũng nói :
- Không sai, hắn bị người ta điểm huyệt rồi.
Tiểu Lạc kinh ngạc nói :
- Tiểu nhị không biết võ công làm sao lại có kẻ mang y đến đây? Sư phụ à, chuyện này kẻ động thủ điểm huyệt này nhất định là vì cái bao hành lý của hai vị cô nương này.
Vu Phong bước tới đắp chăn lại cho tiểu nhị, rồi thuận tay xách cái túi vải xanh để nơi đầu giường lên, đoạn nói :
- Hành lý chẳng phải là vẫn còn ở đây sao?
Tiểu Lạc nói :
- Hành lý tuy còn, song e rằng đồ vật đã mất.
Vu Phong cau mày :
- Lẽ nào ngươi muốn nói đến Nga Mi thập tam thức kiếm phổ?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Ngoại trừ kiếm phổ ra thì còn bảo bối gì khác, bảo bối trong mắt người giang hồ tự nhiên là những loại như bí quyết võ công, chớ

không có gì khác.
Vừa nghe nói đến kiếm phổ bị mất, Ôn Di lập tức quay đầulại đưa tay nhận lấy hành lý trong tay Vu Phong, rồi mở ra xem. Phía trong ngoại trừ những vật trang sức bằng kim ngân và vài bộ y phục vẫn y nguyên, còn quyển kiếm phổ đã biến mất. Ôn Di thất kinh la hoảng :
- Chết rồi, kiếm phổ đã mất tích.
Vu Phong vội an ủi :
- Nhị vị cô nương đừng có lo lắng quá như vậy, đợi ta hỏi lại tiểu nhị xem sao.
Nói rồi lão đưa tay giải khai huyệt ngủ cho tên tiểu nhị.
- Ồ, làm sao ta ở đây vậy nè?
Tiểu nhị mở mắt ngạc nhiên nhìn bốn người rồi lăn mình như muốn bò xuống giường trốn.
Tiểu Lạc vội ngăn y lại đoạn cười bảo :
- Khoan đã! Ngươi có muốn biểu diễn thoát y vũ thì cũng phải xem kỹ sân khấu đã chớ. Có nhị vị tiểu thư ở đây mà ngươi làm như vậy há chẳng phải là làm bại hoại thuần phong mỹ tục hay sao?
Vu Phong vội hỏi :
- Tiểu nhị, tại sao ngươi lại nằm ngủ ở đây.
Gã tiểu nhị liền đáp :
- Tiểu nhân cũng không hiểu nữa, tiểu nhân vừa chạy vào trong phòng tìm hành lý, vừa chạy đến cửa bỗng thấy buồn ngủ quá độ, sau đó chuyện gì xảy ra thì tiểu nhân không biết nữa.
Vu Phong biết có hỏi nữa cũng vô ích bèn nói với y.
- Ngươi mặc quần áo vào đi rồi tính sau.
Tiểu nhị nằm ở trong mền nhìn ngang ngó dọc một hồi lâu mới thấy một miếng vải trắng dơ dáy kinh khủng, trên có mấy hàng chữ nguệch ngoạc :
“Muốn tìm kiếm phổ một tháng sau hãy đến Bắc Cổ sơn Võ Đế thạch khắc thâu hồi.”
Tiểu nhị buồn rầu than thở :
- Đây là miếng vải trong áo của tiểu nhân, ôi bộ phục trang ấy coi như xong đời rồi.
Nhu Di mừng rỡ nói :
- Như vậy là ta biết chỗ kiếm phổ hạ lạc rồi.
Tiểu Lạc liền bảo :
- Thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như vậy, tên tặc tử đó tại sao lại không hoàn trả kiếm phổ cho ngươi ngay lập tức mà phải đợi một tháng sau lận? Ta e rằng hắn giăng bẫy đợi hai ngươi chui vô đó.
Nhu Di nghe vậy liền cúi đầu buồn bã :

- Như vậy thì phải làm sao bây giờ?
Tiểu Lạc nói :
- Làm sao hả? Cứ theo như hiện giờ htì chỉ có cách tùy cơ ứng biến mà thôi.
Vu Phong cũng bảo :
- Không sai, hiện tại chúng ta không còn manh mối nào khác, đợi qua một tháng sau, đến lúc chúng ta tới Bắc Cổ Sơn Võ Đế Thạch khắc xem coi có chuyện gì xảy ra.
Tiểu Lạc lên tiếng :
- Trong lúc này các ngươi có thể đi theo chúng ta để thêm chút lịch duyệt chốn giang hồ để sau này tránh bị thiệt thòi.
Nhu Di chu miệng chế nhạo :
- Hừ! Cái đồ mèo khen mèo dài đuôi, đi theo ngươi thì được cái lịch duyệt giang hồ gì cơ chứ?
Tiểu Lạc cao giọng bảo nàng :
- Nè nè, tiểu a đầu, ngươi nghe rõ chứ, ta nói chúng ta là ta và thêm cả sư phụ của ta nữa đó.
Rồi Tiểu Lạc lại nói tiếp :
- Chẳng lẽ ngươi lại cho là sư phụ của ta không đủ kinh nghiệm lịch duyệt giang hồ hay sao? Nếu không thì ta khổ công làm gì?
Nhu Di không biết nói sao, nàng càng lúc càng phát giác ra mình không thể nào chiếm được thượng phong hay lấy được tiên cơ khi đấu khẩu với Tiểu Lạc, chỉ đáng buồn là tính nàng rất dễ bị kích động. Một khi đã nổi giận là bất chấp tất cả nên đi cùng với Tiểu Lạc nàng tự nhủ phải hết sức cẩn thận đề phòng để khỏi bị chịu thiệt hại.
Tiểu nhị không có y phục đành phải lấy cái khăn trải giường cuốn quanh người che thân rồi cùng bốn người trở về Tứ Hải gia tửu điếm. Lão chủ khách điếm tròn mắt kinh ngạc nhìn tên tiểu nhị.
Vu Phong móc trong người ra một đĩnh bạc đặt mạnh lên quầy rồi bảo :
- Ông chủ, đặt trước cho chúng tôi hai phòng, cái này coi như tiền đặt trước, còn tấm vải này tối nay ta trả sau.
Năm người quay về Tứ Hải gia tửu điếm mà Tiểu Thiên Sứ vẫn chưa tỉnh, Tiểu Lạc vẫn chưa hết hứng thú, vội la lớn :
- Lại đây, chúng ta lại tiếp tục uống rượu cho đến lúc nào phân rõ thắng bại mới thôi.
Nhu Di rầu rĩ đáp :
- Không uống nữa, không uống nữa. Kiếm phổ mất rồi ta còn lòng dạ nào uống rượu được nữa.
- Hừ! Nàng đừng kiếm lý do này nọ, không uống cũng được, nàng

chịu nhận thua là được rồi.
Tiểu Lạc lại nói tiếp :
- Nàng nhận thua dễ lắm mà, chỉ cần nhép miệng một chút là đỡ được cái khổ uống rượu nóng nảy ruột gan, có sao mà không chịu hả?
Nhu Di nổi tính ngang ngược hất hàm nói :
- Không uống là không uống, ta cũng dứt khoát không chịu thua ngươi.
Tiểu Lạc buông tiếng thở dài :
- Ôi, trong thiên hạ này nữ nhân là cái giống khó dạy đệ nhất, đánh cuộc với nữ nhân coi như là xui xẻo rồi. Thua thì không nói gì, còn nếu như thắng thì cũng coi như không có gì luôn.
Nhu Di cười hì hì :
- Cứ cho là ta gian lận ngang ngược đi, ngươi làm gì được ta?
Tiểu Lạc nhún vai lắc đầu :
- Ta đâu dám làm gì nàng, từ nay về sau đành phải chịu mà thôi.
Nhu Di vỗ tay cười nói :
- Ha ha ha... ngươi công phu không bằng người ta, thì phải chịu người ta chọc tức là phải rồi.
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Đúng rồi, công phu gian lận ngang ngược ta không bằng nàng, bởi gần như ta thua nàng đến năm sáu bậc, nên bị như vậy là phải rồi.
Nhu Di tức tối nói :
- Ngươi... ngươi dám...
Tiểu Lạc ôn tồn bảo :
- Hơn nữa phu nhân bị hôn thê chọc tức đó là lẽ tất nhiên, từ trước đến giờ vốn là như vậy mà.
Rồi Tiểu Lạc lại nói tiếp :
- Ta là nam nhân tự nhiên phải hiểu rõ điều này, nếu không nhất định sẽ phải chết tươi vì tức.
- Hừ! Ngươi nói cái gì hả?
Nhu Di bỗng nổi cơn thịnh nộ, bất ngờ cầm ly rượu ném về phía Tiểu Lạc.
“Binh” một tiếng, Tiểu Lạc bị bất ngờ, nhất thời không sao tránh kịp, ly rượu đã đập vào giữa trán Tiểu Lạc.
- Ối da!
Tiểu Lạc rú lên một tiếng đau đớn, giơ tay ôm trán, một dòng máu rỉ ra hòa lẫn với rượu chảy xuống.
Nhu Di thấy mình xuất thủ nặng tay, hoảng hốt rút chiếc khăn trong túi ra bịt vào trán cho Tiểu Lạc, miệng luôn hỏi :

- Tiểu Lạc à, xin lỗi nghe, ngươi có đau không hả?
Tiểu Lạc tuy đau đớn, song lúc này cũng không quên trêu chọc nàng :
- Làm sao mà không đau? Nhưng mà đau trên đầu, còn lòng thì sướng lắm, vui hết biết luôn.
Nhu Di "hứ" lên một tiếng :
- Ngươi thiệt là quái dị, bị đánh đau mà còn vui với sướng nổi gì.
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Người ta thường nói đánh là yêu, chửi là thương mà. Nàng đánh ta đương nhiên ta vui sướng là phải.
Nhu Di giận dỗi :
- Hứ! Đồ quỷ!
Nói rồi nàng quay mặt đi không thèm nhìn Tiểu Lạc nữa.
Vu Phong đứng bên cạnh chợt nói :
- Ăn uống xong rồi bây giờ nên bàn vào việc chính sự.
Nói rồi lão quay sang gọi tiểu nhị :
- Tiểu nhị ca, trong thành Trấn Giang này, sòng bạc nào nhộn nhịp nhất?
Tiểu Lạc vội lên tếng :
- Sư phụ đừng có lo chuyện đó.
Nói rồi một tay bịt miệng Tiểu Thiên Sứ, tay kia bóp mũi không cho chàng thở.
Ặc... ặc...
Tiểu Thiên Sứ đập tay đập chân loạn xa, rồi cuối cùng cũng tỉnh dậy.
Tiểu Lạc gọi :
- Tiểu Thiên Sứ, chúng ta đi đến sòng bạc.
Tiểu Thiên Sứ hỏi :
- Làm cái gì mà đến đó?
Tiểu Lạc đáp :
- Đến đó để đánh bạc lấy tiền.
Tiểu Thiên Sứ vẫn còn ngáy ngủ chưa tỉnh hẳn, giọng mơ màng :
- Đánh bạc lấy tiền để làm gì?
Tiểu Lạc không đáp, vươn tay chụp lấy ly nước lạnh trên bàn đổ ụp lên đầu Tiểu Thiên Sứ :
- Úy da!
Tiểu Thiên Sứ kinh hãi nhảy dựng dậy trố mắt nhìn Tiểu Lạc, lúc này chàng đã hoàn toàn tỉnh ngủ.
Tiểu Lạc cười hì hì nói :
- Làm gì mà ngươi trố mắt nhìn ta dữ vậy còn không chịu đi lẹ lên ư?
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác hỏi :

- Đi hả? Mà đi đâu mới được?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Đi vào sòng đánh bạc lấy tiền.
Tiểu Thiên Sứ thật thà nói :
- Nhưng mà ta đâu có biết đánh bạc.
Tiểu Lạc bảo chàng :
- Không biết bộ không thể học được hay sao?
Rồi hắn lại nói tiếp :
- Tiểu đệ, ngươi cứ đi theo đại ca thì có nhiều cái phải học lắm. Hôm nay ta coi như dạy ngươi môn đầu tiên. Đổ bác công.
Tiểu Thiên Sứ chợt hỏi :
- Tiểu đệ hả? Ta rõ ràng tên là Tiểu Thiên Sứ, ngươi tại sao lại gọi ta là tiểu đệ Tiểu Lạc thoáng cao mày :
- Cái gì mà cứ ngươi ngươi hoài vậy, bộ ngươi không biết chút lễ độ gì hay sao? Từ sau trở đi ngươi phải gọi ta là đại ca hiểu chưa?
Tiểu Thiên Sứ dường như hiểu ra điều gì, liền nói :
- Kêu ngươi là đại ca vậy là ta uống rượu thua ngươi rồi phải không?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đương nhiên là ngươi thua rồi, nếu không thì tại sao lại nằm đây.
Tiểu Thiên Sứ lẩm bẩm :
- Ồ thì ra là ta bị thua rồi.
Tiểu Lạc đắc ý nói tiếp :
- Cho nên ngươi phải gọi ta là đại ca, mau lên, đại ca đợi ngươi lâu lắm rồi đó.
Tiểu Thiên Sứ đành phải kêu lên :
- Đại ca...
Tiểu Lạc giả như không nghe thấy, nghiêng tai lại gần rồi bảo :
- Cái gì? Ta không nghe rõ, ngươi gọi lớn một chút coi.
Tiểu Thiên Sứ bèn há miệng la lớn :
- Đại ca...
Tiểu Lạc giật nảy mình cũng vội hét lớn :
- Ngươi làm cái gì vậy, bộ định kiếm đại ca để đánh lộn?
Tiểu Thiên Sứ lẩm bẩm :
- Tại vì ngươi kêu ta gọi lớn sao lại trách ta?
Tiểu Lạc vội bảo :
- Thôi được rồi, bây giờ đại ca sẽ dẫn ngươi đến sòng bạc để ngươi học thêm kiến thức.
Tiểu Lạc nói xong, liền dẫn Tiểu Thiên Sứ đi ra khỏi tửu quán.
* * * * *
Tại sòng bạc Như Ý!

Hai chữ Như Ý màu xanh viết theo lối đại tự nổi bật trên mái hiên cao vút, màu xanh biết bị ánh dương quang chiếu vào phát sáng lấp láng để thu hút nhãn quang của khách bộ hành.
Đây là sòng bạc lớn nhất là sang trọng nhất trong thành Trấn Giang.
Những kẻ đến đây có thể nói là chỉ đủ mọi hạng người, có kẻ vung tay coi vàng như rác, có kẻ keo kiệt bủn xỉn từng lạng bạc, có người áo mũ đạo mạo, cũng có kẻ quần áo lam lũ...
tất cả đều đến đây để đánh bạc kiếm tiền.
Đương nhiên kẻ nào cũng muốn thắng cuộc.
Có kẻ lắm tiền đến nổi xài không hết cũng vẫn muốn thắng nữa, có người ăn mặc tầm thường cũng hy vọng được thần tài gõ cửa để có dịp phát tài nên càng muốn thắng hơn nữa.
Cũng có kẻ coi tiền như rác, căn bản không để ý đến tiền bạc, nhưng một khi ngồi vào bàn là trong đầu chỉ còn có một chữ thắng và thắng mà thôi.
Cho dù thắng nhiều hay ít chăng nữa chỉ cần có thắng là được. Sòng bạc tuy lên là Như Ý nhưng kẻ nào đến đây cũng đều không được như ý.
Chỉ có một người được như ý thật sự đó là Phan Đạt, lão chủ nhân của sòng bạc Như Ý.
Cho nên kẻ thua tự nhiên sẽ thua sạch túi, còn người thắng chưa chắc đã thắng được bao nhiêu.
Kẻ thắng thực sự cũng chỉ là chủ nhân của sòng bạc mà thôi. Tuy vậy sòng bạc vẫn náo nhiệt, kẻ ra người vào không ngớt.
Kẻ thắng cuộc ăn được bạc đương nhiên sẽ lại đến nữa.
Kẻ thua cuộc cũng vẫn cầu mong may mắn, nên cũng cố đến nữa.
Huống hồ cách phục vụ của sòng bạc Như Ý thuộc hàng tuyệt vời đệ nhất thiên hạ.
Cho dù người đó là ai chăng nữa, chỉ cần bước vào đây sẽ trở thành đại lão gia.
Kỳ thực cách phục vụ ở đây cũng không có gì độc chiêu, song những nhân viên phục vụ lại thuộc hàng đệ nhất thiên hạ.
Bởi vì bọn họ đều là những nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, sắc đẹp có thể nói là thiên kiều bá mỵ.
Nếu như cảm thấy khát, họ sẽ lập tức bưng trà tới cho khách nhân, nếu người nào đói, các nữ nhân đó sẽ mang các món sơn hào hải vị lên, nếu kẻ nào cảm thấy nóng, họ sẽ đứng một bên quạt cho hết nóng, còn ai muốn dùng mỹ tửu thì họ sẽ lập tức mang tới trước mặt.
Người nào chợt hứng chí thì ngay tức khắc những nữ nhân này sẵn sàng lên giường cùng vui vẻ với người đó bất tận.

Tất nhiên nếu như kẻ nào thua sạch kim ngân tài bảo mà nhất thời không muốn trở về nhà thì có thể ngủ tại các phòng nơi hậu viện của sòng bạc, thậm chí có thể tùy chọn một cô nương xinh đẹp để cùng vui vẻ xả xui một trận.
Tất cả chi phí này trừ một ít bạc trả tiền ăn uống mà thôi, mọi khoản phí tốn khác đều do chủ nhân sòng bạc chịu hết. Nếu như số bạc thua quá nhiều thì ngay cả tiền ăn uống cũng miễn phí.
Được tiếp đãi nồng hậu như vậy nên bất cứ kẻ nào có ít bạc trong người cũng đều muốn chạy đến sòng bạc thử vận may. Lão chủ nhân Phàn Đạt lại kinh doanh có phương pháp nên việc làm ăn của sòng bạc cực kỳ phát đạt cứ theo việc làm ăn hưng vượng của sòng bạc như vậy nhất định sẽ giàu có lắm.
Song ngược lại Phàn Đạt dường như không được giàu có bao nhiêu, chỉ vì lão có thói quen là mê cờ bạc vô cùng.
Mê cờ bạc tuy không có gì ghê gớm, song vận may có vẻ không mỉm cười với lão.
Vào ngày mười lăm mỗi tháng lão đều tổ chức một trận đấu trong sòng bạc, vào đúng ngày này sòng bạc không cho bất cứ người nào đến chơi mà chỉ được phép đánh bạc với lão mà thôi. Nếu ai đến xem có thể còn được ăn một bữa cơm miễn phí nữa, lão chỉ đổ xí ngầu, mỗi ván người chơi với lão phải đặt ra một ngàn lạng bạc.
Trong ngày này không biết bao nhiêu kẻ đến đây để tìm vận may, mong thần tài gõ cửa nhà mình. Thậm chí có kẻ dám đem hết gia sản của mình ra bán hết để có số bạc chơi với lão một ván.
Chỉ vì người đó đặt ra một ngàn lạng thì Phàn Đạt đặt ra mười ngàn lạng coi như đặt một trăm ăn một.
Nếu kẻ đó thua thì chỉ mất có một ngàn lạng bạc, còn Phàn Đạt thua thì lão phải mất đến mười vạn lạng.
Phàn Đạt cho rằng chỉ có như vậy mới có khí phách, mới đáng với hào khí của chủ nhân sòng bạc.
Tài nghệ đổ bác của Phàn Đạt quả thực tinh thâm hơn người, mười người đến tỉ thí đổ kỹ cùng lão thì đã có chín kẻ thua cuộc.
Song đáng tiếc là qui cũ một trăm ăn một mà không phải là mười ăn một, nên chỉ cần thua một ván trong số mười ván thôi là cũng đủ sạt nghiệp rồi.
Tuy biết vậy, song lão vẫn cứng cổ không thay đổi qui củ cho dù tháng này có xui xẻo bị thua thì tháng sau lão vẫn tổ chức cuộc tỉ thí như thường.
Cho nên số bạc mỗi tháng sòng bạc kiếm được có lúc hầu như đều bị lão làm mất sạch.

Do vậy mà không ít kẻ đến sòng bạc Như Ý để mong kiếm đủ một ngàn lạng bạc, sau đó cùng với Phàn Đạt tỉ thí một trận, nếu như thần tài chiếu cố đến há chẳng phải trong một ngày sẽ trở thành kẻ đại phú hay sao?
Song kẻ thực sự phát tài trong một ngày cũng không được nhiều, tuy nói là không nhiều, song mỗi tháng đều có thể có một người được như vậy.
Nhiều kẻ nghĩ rằng tháng sau sẽ đến lượt ta phát tài, nhất định tháng sau ta sẽ phát tài.
Trong lòng luôn mơ tưởng đến điều đó, cho nên sòng bạc Như Ý mỗi lúc mỗi đông người đến làm cho không khí càng thêm náo nhiệt. Do thế tỉ thí đổ bác của Phàn Đạt công hiệu hơn quảng cáo nhiều lần.
Vu Phong cùng bốn người cũng đến sòng bạc Như Ý.
Chưa kịp bước vào cửa, phía trong đã vọng ra tiếng người cười nói truyền vào tai năm người cực kỳ huyên náo.
Các đổ khách trong lúc đánh bạc tự nhiên có thói quen là càng la hét càng lớn thì càng gặp may mắn, càng thắng được nhiều tiền.
Khi bước vào bên trong liền thấy một gian đại sảnh rộng lớn vô cùng, có đến mấy chục cái bàn, các loại cờ bạc đều có đủ, nào là đổ xí ngầu, bài cửu, mạt chược, áp bảo, khiến cho người ta mê muội như lạc vào mê hồn trận của trò đổ bác.
Bên cạnh bàn nào cũng có không ít kẻ vây quanh, có người mặt mày đỏ rực, tinh thần hăng hái, có kẻ mặt mày nhăn nhó tinh thần bảo oải, cũng có kẻ điềm nhiên hết sức...
Trong bọn họ việc thắng bại hiện ra trên nét mặt rõ ràng, không thể nào giấu được.
Ở chiếc bàn thứ ba đang đổ xí ngầu, gã cầm cái là một lão già gầy đét, dường như chỉ còn da bọc xương mà thôi.
Chỉ thấy sắc mặt lão vô hồn tựa như xác chết, nét mặt không hề lộ một chút tình cảm vui buồn nào.
Lạc thiên tử tuyệt quân Vu Phong khẽ gật đầu.
Một kẻ có sắc mặt lãnh cảm như vậy tất là một cao thủ trong làng đổ bác.
Nếu như một người thấy thắng là nhảy múa reo hò, bị thua thì ủ rũ như con gà sắp chết thì chẳng qua chỉ là một kẻ cực kỳ tầm thường trong làng đổ bác mà thôi.
Vu Phong được giang hồ xưng tụng là Lạc Thiên Tức Tuyệt Quân, trong đó nhất tuyệt của lão chính là đổ bác.
Lúc vào sòng bạc Vu Phong dứt khoát phải tìm người có đổ kỹ cao siêu để tỉ thí, nếu không lão cho là chán, không thèm chơi nữa, hiện

tại lão đã kiếm được lão già gầy đét làm đối thủ.
Lão già gầy đét lúc này đang lắc xí ngầu, động tác của lão nhẹ nhàng thanh thoát, tiếng hột xí ngầu kêu leng keng, tiếp đó lão đặt nhẹ cái bát xuống bàn.
Cặp mắt mọi người đều chằm chằm nhìn vào cái bát không chớp mắt, khi mở cái bát ra chỉ thấy bên trong có sáu hột xí ngầu, một hột hiện một điểm, hai hột ba điểm, ba hột bốn điểm, tất cả là mười chín điểm.
Có kẻ cao hứng la lên, cũng có kẻ buồn bã thở dài, chỉ có lão già gầy là sắc mặt vẫn trơ ra như cũ không hề đổi, cử chỉ từ tốn thu bạc về.
Đây là ván thắng thứ mười tám của lão.
Vu Phong đi đến ngồi xuống trước mặt lão già gầy.
Lão già gầy hơi thoáng nhíu mày, hết nhìn Vu Phong lại nhìn xuống đồng bạc trên tay lão.
Tiểu Lạc khẽ kéo áo Vu Phong, đoạn nói nhỏ :
- Sư phụ hay là để cho đồ nhi lên trước đối phó với cái loại tép riu này, cần chi sư phụ phải động thủ cho mệt sức.
Vu Phong khẽ gạt tay Tiểu Lạc sang một bên, rồi trừng mắt quát :
- Lẽ nào ta lại không biết điều đó, nhưng hiện giờ cái cơn ghiền đổ bác của ta nó nổi lên, hãy để ta chơi mấy ván cho đỡ ngứa ngáy.
Tiểu Lạc liền lui sang một bên, trong lòng âm thầm tức cười, tính khí của sư phụ Tiểu Lạc đâu còn lạ.
Lão già gầy lại lắc xí ngầu, động tác vẫn nhẹ nhàng như cũ, những hạt xí ngầu ngân lên trong cái bát cứ nghe cực kỳ vui tai.
Đôi tay để nơi mép bàn, mắt vẫn không rời đôi tay của mình, nhưng tai của lão thì lại chú ý lắng nghe thanh âm trong bát, hột xí ngầu chợt dừng lại.
Vu Phong nghe ra số điểm của sáu hạt xí ngầu, một hột một điểm, một hột bốn điểm, hai hột hai điểm, hai hột năm điểm, tổng cộng là mười chín điểm. Vu Phong giơ tay định lấy ra mấy tấm ngân phiếu để đặt xuống bàn. Tiểu Lạc đứng sau lưng mỉm cười tinh quái.
Vu Phong thấy ngân phiếu không còn trong người, biết rằng Tiểu Lạc cố ý gây ra để ngăn lão ở chỗ đông người lão không tiện làm ầm ĩ, đành phải nghiến răng chịu trận.
Lão già gầy chậm chạp lên tiếng :
- Ai muốn đặt cửa thì mau mau đi, nếu không sẽ không có cơ hội nữa đâu.
Nói rồi lão đưa tay định mở nắp đậy bát xí ngầu ra.
Vu Phong vội ngăn lại :
- Khoan đã, ta cũng muốn thử vận may.

Nói rồi bèn đưa tay nắm lấy Tiểu Lạc, đẩy tới trước, đoạn nói :
- Đây là tiểu đồ đệ của ta, là hài nhi cực kỳ thông minh lanh lợi, ta lấy y đặt thay cho số bạc đó.
Tiểu Lạc quả thật không ngờ sư phụ mình lại dùng độc chiêu như vậy, liền nói :
- Sư phụ à, người không thể lấy mạng con làm tiền đặt cửa, vạn nhất người xui xẻo thua thì lấy ai hầu hạ săn sóc cho người?
Vu Phong thản nhiên đáp :
- Tiểu tử, ngươi cứ an tâm đi. Sư phụ ngươi số hên lắm, không thể nào thua được đâu. Vả lại tính khí của ta ngươi đã biết rồi, một khi mà mê đổ bác thì không kể đến bất cứ thứ gì cũng đều đem vô sòng bạc, còn số bạc trên mình ta bị một tên tiểu tặc lấy mất, nên không có tiền vốn đánh bạc, vì thế phải đem ngươi làm vốn đánh bạc vậy.
Tiểu Lạc biết sư phụ thầm thóa mạ mình là tiểu tặc để mình đưa trả ngân phiếu cho lão, cho nên giả vờ nhăn mặt nói :
- Sư phụ đã nói như vậy thì đồ nhi cũng không còn cách nào hơn, người ta thường bảo “kính sư như kính phụ thân”, sư phụ đã muốn như vậy thì người cứ làm đi.
Mọi người đứng quanh bàn thầm nghĩ :
- “Cái lão sư phụ này thiệt vô lương tâm, dám đem đồ đệ của mình ra thế vào sòng bạc. Nếu lỡ bị thua, thì lão tính sao không biết. Hừ!”
Lão già gầy cũng bảo :
- Lão huynh, ở đây chỉ nhận kim ngân châu báu làm tiền đặt cửa, chứ không có nhận người đâu, giả như trong tay lão huynh tạm thời hết số bạc thì lần sau bản nhân hoan nghênh quí khách giá lâm đến đây vui chơi.
Vu Phong lên tiếng bảo :
- Các vị chớ nên xem thường đồ đệ của ta, trên mình ta tuy không có gì, nhưng mà trên mình hắn có nhiều tiền lắm đó.
Nói đoạn, lão đưa tay vuốt nhẹ trên người Tiểu Lạc một cái, quả nhiên lấy ra không ít những đĩnh bạc, ngân phiếu, còn có con tam túc kim oa phát ra những tia kim quang lấp lánh.
Mắt ai nấy đều sáng rựu lên tựa như mèo thấy mỡ, trong lòng ai cũng bực bội nhủ thầm :
- “Hừ! Chắc là cái lão già này điên rồi, trên mình đồ đệ có nhiều bảo bối như vậy mà lại đem đồ đệ ra làm đồ đặt cửa, có lẽ cái đầu lão bị đứt mấy dây thần kinh nên không được bình thường.”
Lão già gầy cũng vẫn thản nhiên như cũ, mặt không đổi sắc :
- Vậy huynh đài định đặt xuống bao nhiêu?
Vu Phong liền đáp :

- Khoảng mười lạng được không?
Mọi người vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ một tiểu nhi như vầy mà không đáng giá mười lạng vàng sao?
Nào ngờ Vu Phong lại nói :
- Mười lạng bạc, ngươi thấy sao?
Lão già gầy dường như không dám tin vào tai mình, liền hỏi lại :
- Cái gì? Mười lạng bạc hả? Lão huynh không nói đùa với ta chứ?
Vu Phong thản nhiên nói :
- Nếu như ngươi không muốn thì tính là một lạng bạc cũng được.
Lão già gầy vội gật đầu :
- Được, được mà. Coi như là mười lạng bạc.
Vu Phong liền bảo :
- Đã như thế thì ta đặt tiền vào lẻ đó.
Lão già gầy mặt vẫn trơ ra bất động, mở cái bát sứ ra.
Sáu hột xí ngầu quả nhiên có một hột một điểm, một hột bốn điểm, hai hột hai điểm, hai hột năm điểm, tất cả là mười chín điểm.
Có tiếng người thóa mạ :
- Sư bà nó, lại mười chín điểm, thiệt là đồ quỷ chết bầm.
Lại có tiếng người nói tiếp :
- Đúng đó, chỉ sợ hai tay của nhà cái có quỷ khí, đã chín ván rồi mà cứ mười chín điểm lẻ, chỉ e rằng ván sau lại thêm mười chín điểm nữa chắc.
Lại có tiếng người nói :
- Nếu mà như vậy chúng ta cứ đặt vào cửa điểm lẻ để cho nhà cái sập tiệm.
Lại có tiếng người khác vang lên :
- Hừ! Chưa chắc như vậy đâu, lỡ nhà cái lại lắc ra điểm chẳn, há chúng ta chẳng bị mắc lừa hay sao?
Lại có tiếng thở dài bực bội :
- Vào đây thì phải mạo hiểm một ít chớ, nhưng mà đặt ô lẻ cũng bị thua, rồi đặt ô chẳn cũng chưa chắc thắng nổi, có gì mà lừa với gạt, chẳng qua chỉ là hên hay xui mà thôi. Hừ!
Liền có tiếng người cao giọng phụ họa :
- Đúng rồi! Xui thì thua, hên thì ăn, cái đó là đúng chắc rồi.
Lão già gầy vẫn không đổi sắc mặt, hốt số bạc về rồi đưa cho người thắng một ít. Vu Phong nói với Tiểu Lạc và mọi người :
- Hà hà... Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân danh bất hư truyền, một khi hạ thủ là bắt buộc phải hên liền.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Nếu sư phụ không lấy đồ nhi thay cho số bạc thì sư phụ làm sao có

tiền vốn đánh bạc, nói chi là hên xui hả?
Vu Phong điềm nhiên đáp :
- Hừ, ngươi tưởng ta không biết ha sao, ngươi lấy trộm ngân phiếu của ta, muốn cho ta không có tiền để chơi. Nhưng ngươi không ngờ ta lấy ngươi làm vốn đánh bạc. Ha ha ha...
cái này là gậy ông đập lưng ông đó.
Tiểu Lạc cũng cười nói :
- Sư phụ hơi nhẫn tâm quá đáng, lại còn coi rẻ người ta nữa, cái mạng đồ nhi mà chỉ đáng giá mười lạng bạc hay sao? Sư phụ phải biết đồ nhi là vật "vô giá chi bảo", sư phụ làm như vậy há là chịu lỗ quá nhiều hay sao?
Vu Phong giả vờ lạnh lùng nói :
- Lỗ cái gì mà lỗ? Cái thân của ngươi lại là vật vô giá chi bảo hả, tiểu đầu quỷ đáng giá mười lạng bạc đã là được lắm rồi.
Vu Phong cố ý muốn chọc tức Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc quả nhiên bị trúng kế, liền hỏi :
- Sư phụ, đồ nhi kiên quyết phản đối, phản đối sư phụ đã ngược đãi đồ đệ.
Vu Phong thoáng cau mày đoạn cười mắng :
- Phản đối cái đầu nhà mi, ta ngược đãi mi cái gì hả, đánh mi hay chửi mi? Hay là không cho mi ăn không cho mi uống? Hừ...
Tiểu Lạc thản nhiên cười đáp :
- Cái này gọi là ngược đãi tinh thần.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 4
Thiên Vương Chi Vương thi triển tuyệt kỹ

Nhu Di vỗ tay cười bảo :
- Hay lắm, hay lắm! Hương vị của ngược đãi tinh thần nhất định là ngon lắm, ngươi hãy nếm từ từ chớ.
Tiểu Thiên Sứ nghe vậy vội nói :
- Vậy thì ta cũng muốn nếm thử mùi vị của ngược đãi tinh thần.
Chợt nghe cốp...
Tiểu Lạc đưa tay ký vào đầu Tiểu Thiên Sứ, đoạn cười bảo :
- Bộ ngươi tưởng muốn nếm cái mùi vị ngược đãi tinh thần dễ lắm hay sao? Chỉ sợ rằng mi có muốn nếm cũng không được đâu.

Tiểu Thiên Sứ thật thà bảo :
- Chỉ cần bán ta lấy mười lạng bạc là được thôi mà.
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Để làm cái gì? Mi có bị bệnh tâm thần không vậy? Ngươi đâu phải là kỹ nữ mà cứ muốn bán rẻ thân mình, thiệt là khùng.
Nhu Di thoáng nhíu mày :
- Nè, Tiểu Lạc, cái miệng của ngươi phải sạch sẽ một chút, cớ sao lại ăn nói thô tục như vậy mà không biết ngượng.
Tiểu Lạc vội đổi giọng :
- Xin tuân lệnh lão bà đại nhân.
Nhu Di đưa mắt liếc xéo Tiểu Lạc.
Thanh âm của lão già gầy đét chợt vang lên :
- Đặt tiền bạc xuống lẹ lên đi.
Mọi người đều đặt tiền vào ô điểm lẻ chỉ có Vu Phong đặt số bạc vào ô điểm chẳn, bởi vì lão đã biết ván này sẽ ra đúng mười tám điểm.
Quả nhiên khi cái bát sứ được mở ra bên trong là ba hột một điểm, ba hột năm điểm không sai.
Tiếng thóa mạ chửi rủa vang lên không ngớt :
- Con bà nó! Hừ! Hôm nay lão gia gặp phải quỷ xui xẻo rồi, chín ván đều điểm lẻ giờ lại lắc ra điểm chẳn, thiệt là số mạt rệp rồi.
Một hán tử ảo não nói tiếp :
- Nếu như ván này ta đặt vào ô chẳn thì chắc chắn là ăn rồi.
Mọi người đều ân hận tại sao không cố gắng đợi thêm chút nữa để đặt bạc vào ô chẳn, tại sao mà lại nóng vội đến thế. Một gã trung niên ăn vận theo lối thương buôn, thân hình mập mạp, cười tỏ vẻ thán phục, quay sang nói với Vu Phong :
- Lão huynh có thần nhãn phi hộ, nên đặt đâu trúng đó, thiệt là hên.
Vu Phong chỉ mỉm cười lặng yên không đáp.
Lão già gầy lại bê cái bát lên định lắc tiếp.
Vu Phong lập tức đưa tay ngăn lại :
- Khoan đã! Nếu như chỉ lắt điểm chẳn điểm lẻ thì không có hứng, chi bằng chúng ta hãy chơi cách khác, lắc điểm số to hay nhỏ để phân định thắng bại, được không?
Mọi người từ nãy giờ chơi chẳn lẻ thua nhiều thắng ít, cũng có ý muốn thay đổi cách chơi, nên cũng phụ họa theo.
Lão già gầy điểm nụ cười lạt đáp :
- Các vị đã nói như vậy thì thay đổi cách chơi cũng được, chúng ta hãy so sánh số điểm.
Vu Phong liền hỏi :
- Không biết lớn điểm thắng hay là điểm nhỏ thắng?

Lão già vội đáp :
- Điểm ai lớn thì kẻ đó thắng.
Tiếng ồn ào chợt nổi lên :
- Đừng có nói nhiều nữa, tránh ra lẹ lên.
- Đúng đó, tránh ra lẹ lẹ đi.
Lão già giơ tay chụp lấy sáu hột xí ngầu rồi lại ném nhẹ lên trên mặt bàn.
Sáu hột xí ngầu không ngừng chuyển động, xoay tròn một hồi xong từ từ ngừng lại.
Trên bàn hiện ra hai hột sáu điểm, ba hột năm điểm, một hột bốn điểm, tất cả là ba mươi mốt điểm.
Có một số thấy điểm lớn nên vội rút tay về không dám đổ nữa, chỉ có một hán tử không phục, đặt xuống bàn mười lạng bạc rồi vươn cánh tay chụp sáu hột xí ngầu.
Sáu hột xí ngầu lại quay tròn, lúc dừng lại trên bàn hiện ra ba hột sáu điểm, hai hột bốn điểm, tổng cộng là ba mươi sáu điểm, chỉ còn lại một hột sau cùng vẫn không ngừng quay.
Nếu như hột này được sáu điểm, thì hán tử sẽ thắng, còn như được năm điểm hoặc dưới năm điểm kể như là hán tử đại bại. Hán tử nọ mặt đỏ rực, miệng lẩm bẩm như điên :
- Sáu, sáu, sáu coi.
Lão già gầy nhếch mép cười nhạt :
- Chỉ e rằng nó bốn điểm mà thôi.
Tiếng "điểm" vừa thoát ra khỏi miệng, hột xí ngầu lập tức dừng lại và lộ ra bốn chấm màu đỏ.
Hán tử nọ cực kỳ thất vọng vì lại thua thêm mười lạng bạc nữa. Vu Phong thoáng kinh ngạc, thủ pháp lắc xí ngầu của lão gầy kia tuy không có gì đặc biệt, nhưng ngay lúc lão vừa nói vừa vận nội công, khi vừa hô dứt tiếng "điểm", lập tức công lực phát ra làm cho hột xí ngầu dừng lại, công phu này người tầm thường khó mà có được.
Vu Phong đưa tay vỗ nhẹ vào vai hán tử nọ, an ủi hắn :
- Nè, tiểu lão đệ đừng có ủ rũ như vậy, nếu như ngươi tin ta hãy đặt xuống bàn mười lạng bạc nữa đi ta sẽ giúp ngươi lấy lại mười lạng bạc lúc nãy.
Hán tử nọ lúc này không còn để ý đến mười lạng bạc, song bởi vì gã cứ bị thua liên tục nên trong lòng hết sức chán nản. Nay có người giúp mình, gã bèn lấy ra hai mươi lạng bạc thấy lên trên bàn cao giọng nói :
- Lão huynh à, ta tin lão mà, đặt hai mươi lạng bạc.
Vu Phong cười ha hả nói :

- Được lắm, có khí phách đó, ngươi đã tin ta như vậy thì ta bảo đảm sẽ kiếm số bạc lại cho ngươi, nhất định ta phải thắng mà.
Nói xong lão đặt xuống bàn thêm hai mươi lạng nữa, đoạn giơ tay cầm lấy sáu hột xí ngầu.
Mọi người đều nhìn Vu Phong trong lòng hy vọng lão sẽ lắc ra điểm số lớn thắng cái lão già gầy đét đáng ghét kia.
Không ngờ Vu Phong hơi nghiêng tay một cái, một hột lọt qua kẽ tay rơi xuống bàn.
Cạch!
Hai chấm đen hiện ra trên bàn.
Lão già gầy thấy vậy lên tiếng :
- Cái này coi như không tính, ngươi có thể đổ lại.
Vu Phong lắc đầu :
- Không cần, không cần. Hai điểm là hai điểm, chẳng lẽ gương vỡ lại lành được sao?
Hãy xem những hột còn lại.
Mọi người đều bảo :
- Hột thứ nhất đã đổ thành hai điểm, thì trừ phi lão có đổ ra năm hột còn lại đều sáu điểm mới mong thắng được, bằng không thì coi như thua chắc rồi. Nhà cái đã cho đổ lại mà còn không chịu, cái lão này thật là cứng đầu quá.
Hán tử nọ lo lắng khẽ giật vạt áo Vu Phong :
- Lão huynh đừng nên làm như vậy, bộ lão không muốn thắng?
Vu Phong khẽ bảo hắn :
- Ngươi cứ yên tâm đi, coi ta nè.
Nói rồi Vu Phong thổi nhẹ vào lòng bàn tay rồi thảy năm hột xí ngầu lên trên mặt bàn.
Năm hột xí ngầu không ngừng xoay tròn trên mặt bàn.
Vu Phong chỉ nhìn lên bàn, miệng lẩm bẩm :
- Sáu, sáu, sáu...
Bốn hột xí ngầu dừng lại để lộ ra hai mươi bốn chấm đen.
Còn một hột xí ngầu cũng quay chậm dần lúc sắp ngừng lại bỗng nhiên nghe lão già la lớn :
- Năm điểm!
Hột xí ngầu tựa như muốn ngừng lại trên mặt bàn nghiêng nghiêng hiện ra năm chấm đen.
Hầu như ngay lúc đó, Vu Phong nhìn vào hột xí ngầu miệng quát :
- Sáu!
Tiếng quát vừa phát ra, lập tức hột xí ngầu xoay nhẹ qua rồi dừng lại không chuyển động nữa để lộ ra mặt sáu.

Những kẻ đứng xung quanh đó đồng thanh la lên vui sướng.
Lão già gầy cực kỳ kinh hãi, tiếng quát của Vu Phong tiềm ẩn một nội lực kháng cự lại lực đạo của lão. Lão già gầy biết rằng công lực đối phương cao hơn mình, lão tự biết mình không phải là đối thủ nên không nói gì thêm, vội móc ra bốn mươi lạng bạc đưa cho Vu Phong, rồi bảo :
- Lão huynh kỷ xảo cao siêu, ta không phải là đối thủ. Nếu như huynh đài có hứng thú, ta xin mời huynh đài cùng với Cao tổng quản của chúng tôi chơi vài ván, không rõ ý huynh đài ra sao?
Lão già không nói Vu Phong đổ kỹ cao siêu mà lại nói là kỹ xảo cao cường, lão lại nói là mời Cao tổng quản xuất hiện, lúc đó hai bên đều tỉ thí nội lực chớ không phải vận may, đến đó thì Vu Phong có thua cũng không sao nói gì được.
Vu Phong thừa biết điều đó, bèn mỉm cười thu số bạc lại rồi đưa cho đại hán nọ bốn mươi lạng bạc xong quay sang nói với lão già gầy :
- Được lắm! Ta đang vô cùng hứng chí đây, chỉ phiền một điều là khó gặp được đối thủ.
Nghe khẩu khí ngươi nói, Cao tổng quản chắc cũng chẳng phải tầm thường, vậy thì ngươi mau mời hắn ra đây.
Lão già gầy liền bảo :
- Phiền lão huynh đợi một chút.
Chẳng bao lâu Cao tổng quản xuất hiện.
Khuôn mặt Cao tổng quản hồng nhuận không hề có một nếp nhăn, hai mắt nhỏ dài, mũi hơi lớn, cằm nhọn, mặt luôn luôn như muốn mỉm cười làm cho người ta có một cảm giác thân thiết dễ chịu.
Cao tổng quản là nhân vật có danh tiếng ở thành Trấn Gian, đương nhiên danh tiếng của y không gì khác là tài đổ bác.
Chỉ cần sòng bạc có đổ khách lợi hại thì lập tức y xuất hiện, từ trước đến giờ chưa hề thua ai một lần nào cả.
Còn như ứng phó với loại đổ khách bình thường thì không cần đến y xuất hiện.
Vu Phong tuy chỉ mới ăn được ba mươi lạng bạc mà đã phải mời Cao tổng quản xuất đầu lộ diện chỉ vì lão gầy biết rõ Vu Phong không phải là hạng đổ khách bình thường, mà là hạng có công phu thật sự đáng nể sợ.
Cao tổng quản cũng thuộc loại có công phu siêu quần mới được lão già gầy trọng vọng như vậy.
Cao tổng quản nhìn Vu Phong, mỉm cười, đoạn gật đầu ngồi xuống.
Vu Phong nhìn hắn mỉm cười gật đầu song vẫn đứng im.
Cao tổng quản đưa tay đoạn mời Vu Phong ngồi.

Vu Phong lắc đầu đáp :
- Ta không đủ vốn đánh bạc.
Rồi lão đưa tay chỉ vào Tiểu Lạc :
- Đây là tiểu đồ đệ của ta, trong mình hắn có nhiều bạc lắm.
Cao tổng quản ngạc nhiên :
- Nếu như vậy cớ sao ngươi lại nói không đủ vốn?
Vu Phong liền bảo :
- Số bạc trên mình đồ đệ ta, đồ đệ tuy là của ta, song số bạc thì không thuộc về ta.
Cao tổng quản hỏi :
- Như vậy là ngươi không chợi sao?
Y cho rằng Vu Phong sợ mình nên phải tự thoái lui.
Mục đích của Cao tổng quản là nói cho khách tự biết phận mà rút lui, nếu không cho họ có cơ hội thắng nhiều bạc nữa.
Mỗi sòng bạc đều kiếm một hai người như vậy, tuy bản lĩnh cao thấp khác nhau, song mục đích đều giống nhau cả.
Nếu bản lĩnh của người này càng cao thì sòng bạc càng phát tài.
Sòng bạc Như Ý kiếm được số bạc nhiều như vậy đều có một phần công lao của Cao tổng quản.
Nếu như Vu Phong tự ý rút lui thì coi như Cao tổng quản đã đạt được mục đích của mình.
Chỉ tiếc rằng Vu Phong lại không dễ dàng rút lui như vậy, lão lắc đầu nói với Cao tổng quản :
- Ta cũng chơi mà.
Cao tổng quản không được minh bạch, đã muốn chơi tại sao cứ đứng đó, lại còn nói không có vốn nữa chứ?
Vu Phong thấy vậy liền giải thích :
- Ta để cho tiểu đồ đệ đánh với ngươi một ván để lấy chút tiền vốn vậy.
Cao tổng quản trong lòng thoáng bất mãn, thầm nghĩ mình lại đi chơi với một tiểu đồng, há chẳng phải là mất mặt lắm sao?
Vu Phong dường như đã đoán được ý nghĩ trong đầu y, bèn nói :
- Ngươi đừng có coi thường đồ đệ của ta, hắn có biệt hiệu là Thiên hạ đệ nhị đổ vương, một khi đã ngồi vào bàn chơi là chỉ có ăn mà thôi, chứ chưa hề thua bao giờ.
Cao tổng quản vẫn không thay đổi sắc mặt :
- Ồ, thất kính, thất kính! Nhưng không rõ thiên hạ đệ nhất đổ vương là ai?
Tiểu Lạc tuy bị sư phụ kéo vào đặt sòng, trong lòng vẫn còn tức, nghe Cao tổng quản hỏi liền bực bội đáp :

- Hừ! Ngay cả thiên hạ đệ nhất đổ vương mà ngươi cũng không biết hật là kém quá, kém quá.
Cao tổng quản nói :
- Ta chỉ nghe nói trong thành Tô Châu có Đổ Thần Trương Năng còn cái gì thiên hạ đệ nhất đổ vương là ai ta chưa nghe thấy.
Tiểu Lạc liền khinh miệt bảo :
- Ngươi quả là kến thức hẹp hòi quá, để ta dạy ngươi một chút nghe. Thiên hạ đệ nhất đổ vương là Vu Phong, chính là gia sư ta đó.
Cao tổng quản mỉm cười nói :
- Hóa ra đổ kỹ của nhị vị là thiên hạ vô địch?
Trong lòng hắn lại nghĩ thầm :
- Hừ! Cái đồ cuồng vọng quá đáng, đợi lát nữa gia gia đây sẽ cho bọn mi biết thế nào là lợi hại.
Tiểu Lạc đắc ý đáp :
- Há chẳng phải vậy sao? Chúng ta đây không những là thiên hạ vô địch mà cho dù đổ thánh, Đổ Thần đội mồ sống lại cũng chưa chắc thắng được chúng ta đâu.
Cao tổng quản cười rồi nói tiếp :
- Như vậy thì trước tiên bổn nhân xin lãnh giáo tuyệt kỹ của thiên hạ đệ nhị đổ vương, lát nữa sẽ lại lãnh giáo công phu của thiên hạ đệ nhất đổ vương.
Giọng y lộ rõ vẻ châm chọc khinh thường khi nói đến mấy chữ thiên hạ đệ nhất và thiên hạ đệ nhị đổ vương.
Tiểu Lạc không thèm để ý tới lời mỉa mai của hắn :
- Nếu vậy thì ta cũng miễn cưỡng chơi với ngươi một ván để ngươi khai nhãn giới một bữa.
Rồi Tiểu Lạc lại nói tiếp :
- Ta là khách, ngươi là chủ, vậy chơi cách nào thì tùy ý ngươi định đoạt.
Cao tổng quản liền bảo :
- Cứ như cũ, ai lớn điểm là thắng, còn nếu như bằng điểm là kể như hòa, nhị vị thấy thế nào?
Tiểu Lạc gật gù :
- Được lắm!
Tiểu Lạc lấy số bạc ra để lên bàn rồi lên tiếng :
- Cái này là đồ nhi đi lấy tiền vốn về cho sư phụ nên cũng chẳng cần đặt nhiều làm chi, cứ tạm thời dùng hai trăm lạng bạc thôi, sư phụ thấy có được không?
Khẩu khí của Tiểu Lạc cực kỳ thoái mái đối với hai trăm lạng, dường như chỉ đáng chút bạc vụn mà thôi, lại còn tỏ vẻ đắc thắng nữa là

khác.
Cao tổng quản thản nhiên :
- Tùy ý ngươi, hai trăm lạng thì hai trăm lạng.
Nhưng trong lòng hắn thầm nhủ :
- Hừ! Đợi đến lúc thua, xem mi có còn cuồng ngạo được không?
Tiểu Lạc bảo hắn :
- Cao tổng quản à, ngươi đổ trước đi.
Cao tổng quản liền đáp :
- Để ngươi đổ trước thì hay hơn.
Nhưng trong bụng y nghĩ thầm :
- "Đối phó với tiểu đầu quỷ này thì chẳng cần chi đến chân công phu cho phí sức."
Cho nên hai tay y khoanh trước ngực, ngồi im lìm bất động không thèm nói thêm lấy nửa lời.
Tiểu Lạc thấy vậy liền nói :
- Vậy thì ta không khách khí đâu.
Nói đoạn, liền cầm lấy sáu hột xí ngầu, chẳng buồn chú ý cứ vung tay thảy chúng nhẹ nhàng lên trên mặt bàn.
Cao tổng quản ung dung không thèm liếc nhìn Tiểu Lạc, nghĩ thầm :
- "Cho dù mi đổ ra mấy điểm, ta chỉ cần thi triển một ít thủ pháp để hơn một điểm mà thôi. Lúc đó coi mi có còn kiêu ngạo được hay không?"
Trong bụng hắn đang mải suy tính, chợt nghe Tiểu Lạc la lên :
- Ngừng lại!
Sáu hột xí ngầu tựa như biết nghe lời Tiểu Lạc, liền nhất tề ngừng lại ngay lập tức.
Cao tổng quản đưa mắt nhìn, bất giác phải giật mình kinh ngạc, trong sáu hột dừng lại có năm hột sáu điểm, chỉ còn có một hột là năm điểm mà thôi, quả là lớn quá rồi còn gì. Gã tiểu quỷ này thật là có bản lĩnh, chỉ còn chừa cho y có một điểm một thôi. Nếu như đối phương đổ ra ba mươi lăm điểm thì coi như hòa, còn muốn thắng thì phải có ba mươi sáu điểm mới được.
Cao tổng quản trong lòng tuy khâm phục Tiểu Lạc, nhưng không hề sợ hãi chút nào.
Bởi vì Cao tổng quản là cao thủ của sòng bạc, chuyển đổ ra ba mươi sáu điểm với y chẳng phải là điều khó khăn gì cho lắm.
Cao tổng quản có đổ kỹ cao siêu có thể nói là muốn bao nhiêu điểm thì đổ ra bấy nhiêu điểm. Từ trước đến giờ chưa lần nào sai, cho nên y không hề sợ bất cứ ai, y tin rằng mình không thể nào thua được.
Vả lại tuyệt kỹ của Cao tổng quản không chỉ khống chế được điểm

của chính mình mà còn có thể kiểm soát được điểm số của đối phương nữa, về sau nhất định y sẽ không cho đối phương đổ ra con lục nữa.
Tiểu Lạc đẩy số bạc từ mé tay trái sang mé tay phải của bàn, miệng lải nhải không ngớt với đống bạc :
- Ngân bảo bối của ta, các ngươi nằm lâu trên bàn chắc lạnh rồi hả? Đừng có nóng nảy mà, đợi lát nữa ta sẽ bỏ ngươi vào trong túi cho ấm mà.
Rồi Tiểu Lạc lại nhìn vào đống bạc của Cao tổng quản lẩm bẩm :
- Các ngươi cũng là bảo bối của ta nữa, lát sau túi này cũng không mất phần các ngươi đâu, đừng có sợ mà.
Mọi người nghe vậy đều cười khoái chí.
Cao tổng quản không thèm để ý đến những câu nói hồ đồ của Tiểu Lạc, trong lòng y thầm nhủ :
- "Hừ! Tiểu quỷ mi muốn làm ta rối loạn tâm tư sao? Mi mừng hơi sớm đó đồ nhóc con ạ."
Y không hề lo lắng, nhẹ nhàng cầm sáu hột xí ngầu khẽ ước chừng cân lượng, rồi thảy lên trên bàn, miệng lẩm bẩm quát :
- Lên núi đánh lão hổ, lão hổ không đánh hết, lại gặp gã mập kia đang đánh cô nương, đầu bị u một cục.
- Dừng!
Mỗi câu y hát xong có một hột xí ngầu dừng lại, khi sáu câu vừa hát xong, quả nhiên sáu hột xí ngầu ngừng lại đang lúc mọi người tấm tắc khen hắn hay. Cao tổng quản chợt há hốc miệng, trợn mắt lặng im không thốt nên lời.
Sáu hột xí ngầu có năm hột sáu và có một hột hai điểm, tất cả là ba mươi hai điểm, thế là Cao tổng quản thua.
Cao tổng quản cơ hồ như không tin vào mắt mình nữa, y lấy tay dụi mắt mấy lần, nhìn kỹ lại, hai chấm đen hột xí ngầu tựa như hai con mát không ngừng chằm chằm nhìn y nhạo báng.
Cao tổng quản thực là không hiểu thủ pháp của mình tinh diệu như vậy, đâu có chỗ nào khuyết thiếu, rõ ràng hột xí ngầu phải là sáu điểm, tại sao lại biến thành hai điểm?
Tiểu Lạc điềm nhiên nói :
- Cao tổng quản, ngươi thua rồi, đẩy đống bạc về đây cho ta.
Cao tổng quản đành đưa cho Tiểu Lạc hai trăm lạng bạc.
Tiểu Lạc nói :
- Cao tổng quản, ngươi nhất định là không ngờ nổi cái vụ thua này phải không?
Rồi Tiểu Lạc lại nói tiếp :

- Kỳ thực cái này không có gì kỳ quái đâu, thủ pháp của ngươi tuy xảo đó, song chỉ vì dùng không đúng mà thôi.
Tiểu Lạc nói rồi đưa tay chỉ vào xí ngầu hai điểm :
- Ngươi nhìn coi phía dưới hột xí ngầu này đã bị nghiêng dù thủ pháp của ngươi có tinh diệu đến đâu đi nữa, thì xí ngầu cũng không chịu nghe lời của ngươi đâu, bởi vì...
Cao tổng quản đưa mắt nhìn kỹ, phát hiện thấy trên mặt bàn chỗ hột xí ngầu hai điểm hơi bị lõm xuống, tuy chỉ lõm một chút nhưng nó cũng khiến cho hột xí ngầu bị ảnh hưởng, cho nên sự chuyển động của nó không được hoàn toàn chuẩn xác.
Đương nhiên nếu Cao tổng quản thi triển tuyệt kỹ thì cũng có thể khống chế được hột xí ngầu nọ.
Chỉ tiếc rằng y không quan sát kỹ, lại thêm quá khinh thường mới bị Tiểu Lạc làm cho mất mặt.
Cái bàn sở dĩ bị lõm là do Tiểu Lạc gây ra, lúc Tiểu Lạc để số bạc lên bàn đã ngầm vận nội công làm cho chiếc bàn bị lõm. Sau khi Tiểu Lạc đổ xí ngầu xong bèn cố ý lảm nhảm những điều hồ đồ, dời chỗ đống bạc khiến y bị mắc lừa.
Cao tổng quản không ngờ hôm nay lại bị trúng phải độc kế của một tiểu nhi làm trò cười cho mọi người.
Ai bảo hắn không cẩn thận, nếu như chỉ cần quan sát mặt bàn, tất nhiên sẽ không bị mất mặt đến thế.
Tiểu Lạc cười hì hì đứng dậy đẩy số bạc đến trước mặt Vu Phong :
- Sư phụ à, đến phiên người rồi đó, đồ nhi kiếm vốn cho người rồi, đợi lát nữa ăn thêm nhiều nhiều, sư phụ cho ăn ngon một bữa nghe.
Vu Phong nháy mắt cười đáp :
- Cái đó là phải rồi, ngươi đừng lo mà.
Cao tổng quản trong lòng cực kỳ tức giận, nghe hai sư đồ Vu Phong nói như là coi y là đồ phế vật không đáng giá gì cả.
Từ trước đến giờ y chưa từng bị khinh thường đến mức như vậy, nên cắn răng tức tối, nghĩ thầm :
- “Hừ, các ngươi chớ nên đắc ý vội, lát nữa ta sẽ cho các ngươi thua đến phải lột quần ra mới thôi.”
Song ngoài mặt y vẫn thản nhiên như không, chỉ khẽ phẩy tay ra hiệu cho Vu Phong đặt số bạc xuống.
Vu Phong lấy hai trăm lạng bạc mới được của Cao tổng quản đặt ra.
Cao tổng quản thấy vậy liền lên tiếng :
- Lão huynh không hề có đến một đồng bạc làm vốn, nay quý đồ đệ đã kiếm được hai trăm lạng, nếu như lão đặt xuống hết há chẳng phải là chịu ra về tay không hay sao?

Vu Phong cười đáp :
- Ta một khi đã ngồi bàn đổ bác thì chỉ thắng chớ không thua, nếu không thì làm sao dám xưng danh là thiên hạ đệ nhất đổ vương, huống hồ hai trăm lạng bạc này cũng không phải là vốn của ta, nếu như thua cũng không thể là về sạch không được.
Cao tổng quản gật đầu :
- Không sai, lão huynh nói đúng lắm, vậy ván này ta phải lấy số bạc của mình về lại mới được.
Nói rồi hắn chụp lấy sáu hột xí ngầu thảy lên trên mặt bàn.
Lần này hắn không còn khách khí, quyết chí đổ ra ba mươi sáu điểm để chiếm lấy tiên cơ nên hắn không thèm hát nữa. Hai bàn tay áp chặt vào cạnh bàn, mắt nhìn vào sáu hạt xí ngầu đang quay trên bàn không chớp.
Hóa ra hắn đang âm thầm thi triển tuyệt kỹ võ công "cách vật truyền công", lấy công lực của hắn truyền qua bàn để khống chế điểm số của sáu hột xí ngầu.
Công phu này Cao tổng quản đã chuyên tâm tinh luyện suốt mấy chục năm trời, chưa lần nào bị thất bại cả.
Song lần này công phu của hắn đã hết linh nghiệm.
Ba hột xí ngầu dừng lại hiện ra sáu điểm, hột thứ tư lại biến thành hai điểm.
Cao tổng quản kinh ngạc mắt nhìn Vu Phong chằm chằm không chớp "Thiệt là quỷ mị".
Cao tổng quản chửi thầm một câu rồi lại hấp tấp thi triển công lực điều khiển hai hột xí ngầu còn lại. Nhưng mà hai hột xí ngầu còn lại dường như cứng đầu vẫn không chịu nghe lời sai khiến của hắn, một hột ba điểm, còn hột kia hai điểm.
Tiểu Lạc cười chế nhạo :
- Sao mà có hai mươi lăm điểm à? Như vậy mà còn đòi làm phách.
Cao tổng quản đỏ mặt :
- Câm cái mồm của mi lại mau.
Tiểu Lạc thấy vậy càng khoái chí hơn giả bộ nhăn mặt cãi :
- Rõ ràng hai mươi lăm điểm, là nhỏ quá rồi, tại sao ngươi lại cấm ta nói hả?
Cao tổng quản lặng im không đáp, miệng thở hổn hển ra vẻ tức tối.
Vu Phong chợt bảo :
- Ngươi đã đổ ra hai mươi lăm, vậy hãy xem ta đổ ra bao nhiêu điểm nè.
Cao tổng quản tức giận đáp :
- Ngươi cũng chẳng hơn ta được đâu.

Vu Phong cười đáp :
- Đâu có thể như vậy được, ít ra cũng phải hơn ngươi một điểm chớ.
Nói rồi lão nhón lấy sáu hột xí ngầu, ném nhẹ lên mặt bàn.
Cao tổng quản áp hai tay vào cạnh bàn âm thầm vận công để khống chế sáu hạt xí ngầu của Vu Phong thành hai mươi lăm điểm.
Lúc này thắng hay thua mấy trăm lạng bạc đối với Cao tổng quản không còn nghĩa lý gì, điều quan trọng là danh tiếng của hắn mà thôi.
Năm hột xí ngầu của Vu Phong dường như biết nghe lời Cao tổng quản quay tròn rồi dừng lại để lộ ra bốn hột năm điểm, một hột hai điểm. Lúc này năm hột xí ngầu trên bàn, tổng cộng là hai mươi hai điểm, nếu như hột cuối cùng lại là ba điểm thì coi như hai bên đồng điểm, tất nhiên là phải hòa rồi.
Cao tổng quản âm thầm phát ra âm kình định làm cho hai xí ngầu cuối cùng hiện lên ba điểm.
Đáng buồn là hột xí ngầu này lại không tuân theo ý nguyện của hắn, nó xoay nhẹ mấy vòng rồi dừng lại để lộ ra bốn chấm đỏ chói.
Cao tổng quản lại bị thua nữa, mà thua sát điểm mới tức chớ.
Hắn không hiểu tại sao hôm nay lại thất thủ tệ hại đến như vậy. Nếu nội công của hắn quá kém thì có đánh chết hắn cũng không tin được, lẽ nào công phu khổ luyện suốt mấy chục năm mà lại nói là kém cỏi cho được.
Còn như nói Vu Phong giỏi trò gian lận thì thiệt là vô lý. Bởi vì Vu Phong vẫn ngồi đàng hoàng trên ghế, ngay cả tà áo cũng không hề đụng tới mép bàn thì làm sao có thể giở trò gian trá, trừ phi hôm nay hắn đã gặp phải đại đầu quỷ.
Cao tổng quản đang đau đầu nghĩ ngợi, Tiểu Lạc đứng bên liền vỗ tay cười lớn :
- Sư phụ à, hóa ra người cũng không hơn mấy cái lũ hạ lưu.
Tiểu Lạc thiệt là to gan, dám chọc quê sư phụ mình.
Vu Phong liền mắng :
- Đồ nhi không được ăn nói hàm hồ, sư phụ đây rõ ràng là đại hiệp, tại sao ngươi dám nói là hạng hạ lưu hả?
Tiểu Lạc nói :
- Sư pụ lúc hành sự thì đương nhiên là đại hiệp, song lúc vào sòng bạc ngồi xuống bàn kiếm tiền thì tất nhiên chẳng khác nào hạng hạ lưu.
Quả thực bất cứ kẻ nào mê trò đổ bác đều có thể nói là thuộc hạng hạ lưu bởi vì thiên hạ thường nói “cờ gian bạc lận” đó sao?
Vu Phong cảm thấy thú vị gật gù bảo chàng :
- Ngươi nói tuy không sai, nhưng mà sư phụ lâu lâu mới đến đây

kiếm ít bạc vụn chi dùng, thì đâu có gì xấu hổ.
Tiểu Lạc vốn không chịu buông tha :
- Lâu lâu mới đến hả. Hừ tháng ba mươi ngày thì sư phụ đã có mặt tại sòng bạc gần hai mươi chín ngày, như vậy mà dám nói là “lâu lâu” được hả?
Vu Phong không biết nói sao đành quay sang bảo Cao tổng quản :
- Nè, ngươi hai mươi lăm, ta hai mươi sáu, vậy là thua rồi, đưa số bạc cho ta.
Nghe nói Vu Phong mê đổ bác đến thế, ai nấy đều há hốc trợn mắt kinh ngạc cực độ.
Mỗi lần đổ xí ngầu, mặc dù ai đổ trước đổ sau, Vu Phong vẫn được hai mươi sáu điểm còn Cao tổng quản chỉ có hai mươi lăm điểm mà thôi, ván nào cũng vậy.
Sắc mặt của Cao tổng quản càng lúc càng đỏ rực lên đến sau cùng bỗng trở nên tím ngắt.
Vu Phong mỗi lần thắng được bao nhiêu đều gom hết ra đặt xuống bàn, đến ván thứ tám lão đã ăn được hai vạn năm ngàn sáu trăm lạng bạc mà vẫn là hai mươi sáu điểm ăn hai mươi lăm như cũ.
Đến ván thứ chín, Vu Phong đẩy hết đống ngân phiếu hơn hai vạn lạng bạc ra trước mặt chơi tiếp.
Đột nhiên...
Rầm...
Một thanh âm trầm đục vang lên, Cao tổng quản bất ngờ ngã nhào xuống đất.
Mọi người kinh hãi hốt hoảng dìu Cao tổng quản ngồi lên, rồi kẻ thì chạy đi kiếm nước lạnh, khăn ướt, kẻ thì xoa ngực. Một lúc sau Cao tổng quản mới từ từ tỉnh dậy, sắc mặt vừa tím ngắt lúc nãy, giờ đã trở nên nhợt nhạt trắng bệch, không còn chút huyết sắc giống như xác chết vậy Nguyên là Cao tổng quản gặp phải kình địch quá lợi hại trong lúc cực kỳ căng thẳng, nộ khí bốc lên làm hắn phải bất tỉnh.
Vu Phong lắc đầu bảo :
- Nè, thật là mất hứng quá, không ngờ đường đường là một Tổng quản của sòng bạc Như Ý mà mới có tám ván đã hôn mê bất tỉnh rồi, thật là yếu cơ quá.
Vu Phong chợt buông tiếng thở dài :
- Khắp thiên hạ không biết đâu mới gặp được đối thủ của Thiên hạ đệ nhất đổ vương. Ôi thật là chán quá.
Cao tổng quản cố nuốt hận, vòng tay ôm quyền nói :
- Các hạ có đổ kỹ cao siêu quá, tại hạ xin bái phục, nếu như chơi nữa thì tại hạ lại thua, hay là chúng ta kết thúc ở đây.

Vu Phong cao giọng :
- Hừ, có đánh nữa cũng mất hứng, ta cứ thắng hoài thật là chán không sao tưởng nổi.
Cao tổng quản lần này thua cực kỳ thảm hại, điều nhục nhã là hắn không biết mình thua đối phương bằng cách nào, bây giờ hắn mới hiểu thế nào là vỏ quýt dày và móng tay nhọn.
* * * * *
Vu Phong và bốn người rời khỏi sòng bạc, ngoài trời vẫn còn sớm nếu như lập tức quay về khách điếm nghỉ ngơi thì không có gì thú vị nên Vu Phong liền bảo :
- Từ lâu ta đã nghe nói Kim Sơn à khu phong cảnh tái danh ở thành Trấn Giang, chúng ta tại sao không tận dụng cơ hội đi đến đó du ngoạn một chuyến.
Bốn người đồng thanh đáp :
- Hay lắm, xin tuân lệnh tiền bối.
Năm người liền trực chỉ theo hướng Kim Sơn thẳng tới.
Pháp Hải thiền sư đời nhà Đường, lúc khai sơn gặp được kim ngân tại đây, nên đặt tên cho nó là Kim Sơn rồi xây Kim Sơn tự vô cùng độc đáo, điện thờ, tăng viện cùng với đình đài lầu các đều theo thế dựa vào sườn núi nơi sơn đỉnh cao chót vót là Tử Thọ tháp, thân pháp có tám mặt phân thành bảy tầng, lối khắc họa trên tháp tinh xảo, thế đứng cực kỳ vững chắc.
Trên đỉnh Diệu Cao phong có Lưu Vân đình, đứng dậy nhìn ra xa, sông nước mây trời hòa lẫn vào nhau, khí thế tráng lệ vô cùng. Gần một chút phong cảnh thành Trấn Giang thu gọn vào trong tầm mắt.
Phía dưới Diệu Cao phong là Diệu Cao đài, tương truyền nơi đây là chỗ Tô Đông Pha đứng thưởng nguyệt.
Phía nam Kim Sơn là Lăng Gia đài, còn giữa sơn tự là thạch động Pháp Hải, Bạch Long, Triều Dương, Tiên Nhân, còn mặt tây có Trung Lãnh tuyền được người trong Trung Nguyên xưng tụng là Thiên hạ đệ nhất thủy tuyền.
Vu Phong kiến thức uyên thâm, học vấn sâu rộng nên vừa du ngoạn phong cảnh vừa đem kinh điển ra nói thao thao bất tuyệt, lại đem thêm những chuyện thần kỳ ra kể làm cho bốn thiếu niên nam nữ say sưa lắng nghe miệng không ngớt trầm trồ thán phục.
Thời gian trôi qua như bay bóng, đêm dần dần phủ xuống, lúc đó cả năm người mới chịu quay về.
Khi về đến Hằng Xuân khách điếm, hai cô nương Ôn Di và Nhu Di ở chung một phòng, còn Tiểu Thiên Sứ và Tiểu Lạc cùng lên một phòng. Vu Phong thấy vậy cười bảo :

- Tiểu Thiên Sứ, xem ra ngươi và tiểu đồ đệ của ta có cơ duyên nên mới quen biết nhau có một ngày mà đã thân thiết đến như vậy.
Tiểu Thiên Sứ nghe lầm hai chữ "cơ duyên" thành "đầu tròn" nên vội nói :
- Đầu tròn hả? Đúng rồi đầu của hai chúng tôi tròn lắm, nhưng mà đã là người thì đầu tròn, điều đó đâu có gì lạ!
Mọi người bật cười nghiêng ngả.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Đúng đó, đúng đó đâu có gì là lạ nhưng mà đầu của ngươi chẳng những tròn mà còn bự lại trọc lóc nữa chớ.
Ôn Di nhịn cười mắng :
- Nè, Tiểu Lạc, ngươi bớt nói một chút có được không?
Nhu Di cũng lên tiếng :
- Đúng rồi, ngươi chuyên môn ăn hiếp người thật thà, thiệt là đồ không ra gì.
Tiểu Lạc lại biện bạch :
- Hừ, cái gì mà ăn hiếp người thật thà, ta chỉ đùa vui thôi, làm gì mà các ngươi lại ầm ĩ như vậy?
Rồi Tiểu Lạc nheo mắt nhìn Nhu Di nói tiếp :
- Các ngươi nói ta ăn hiếp người thật thà, thiệt là đã không ra gì, vậy ta thử ăn hiếp các ngươi coi nó có ra gì không?
Ôn Di và Nhu Di nhất tề nạt ngang :
- Ngươi dám...
Tiểu Lạc lè lưỡi đoạn nói :
- Không dám, không dám, nhị vị tiểu muội muội ngày mai gặp lại.
Nói xong liền kéo tay Tiểu Thiên Sứ lôi về phòng.
- Khoan đã.
Nhu Di nắm tay Tiểu Lạc lôi lại trợn mắt quát :
- Hừ, ngươi vừa gọi ta là cái gì?
Tiểu Lạc vội lùi ra sau, co người lại, miệng la thất thanh :
- Bỏ tay ta ra mà, lẹ lên, nam nữ thọ thọ bất thân, nàng nắm tay ta làm gì vậy?
Nhu Di chợt đỏ bừng mặt, buông tay Tiểu Lạc ra.
Tiểu Lạc mân mê tay áo đoạn hạ giọng nói :
- Ôi, y phục tội nghiệp của ta suýt chút nữa là bị ma trảo cào rách rồi.
Lúc nói hai chữ "ma trảo" thanh âm của Tiểu Lạc thật nhỏ nên Nhu Di không sao nghe thấy được.
Song Tiểu Thiên Sứ thính giác cực kỳ linh mẫn liền hỏi :
- Đại ca, ma trảo là cái giống gì vậy?
Tiểu Lạc vội xua tay :

- Đâu có gì, đâu có gì, chúng ta lên phòng nghỉ ngơi đi
Nhu Di chợt nghe thấy, bất giác giận điên người :
- “Hừ, cái tên tiểu quỷ khả ố này dám gọi tay của mình là ma trảo.”
Nàng nắm chặt tay lại, mắt đỏ ngầu, trợn trừng nhìn Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc cất tiếng châm chọc :
- Hai con mắt nàng sao giống mắt trâu bò quá vậy, mà tại sao lại trợn ngược làm cái gì, bộ muốn ăn thịt ta hả?
Nhu Di tức tối vung cước đá Tiểu Lạc một cái, đoạn cất tiếng thóa mạ :
- Tiểu quỷ chết tiệt kia, ngươi dám nói mắt ta là mắt trâu bò hả? Ta thấy mi mới là cái đồ mắt bò mắt heo, tai lừa mắt ngựa, mỏ vịt đầu trâu đó.
Tiểu Lạc nghiêm giọng :
- Nè, nàng phải lịch sự lễ độ một chút, chớ đừng có tỏ ra vô lễ vô giáo dục như vậy.
Nhu Di chu mỏ nói :
- Tại ngươi không lễ độ trước mà còn nói hả?
Tiểu Lạc nhăn mặt hỏi lại :
- Ta làm sao mà không biết lễ độ.
Nhu Di tức tối đáp :
- Tại sao ngươi lại thóa mạ ta là đồ mặt trâu bò?
Tiểu Lạc vội bảo :
- Đừng có chửi oan đó nghe, ta kêu nàng là đồ mắt trâu mắt bò lúc nào vậy?
Nhu Di nổi giận :
- Hừ, ngươi vừa mới nói xong mà còn chối hả, thiệt là đồ không biết xấu hổ?
Tiểu Lạc nói :
- Nàng có nghe lầm không đó, ta vừa mới nói mắt nàng giống như mắt trâu mà thôi.
Rồi y đọc luôn một hơi :
- Giống tức là không phải, không phải tức là giống, giống không phải là phải, phải không phải là giống, giống tức là giống, không phải tức là không phải, không giống tức là phải, phải tức là không giống, phải tức là phải, không phải tức là không phải, mấy cái này không thể nói lộn xộn được, nàng hiểu chưa?
Nhu Di nghe Tiểu Lạc nói một hơi giống với không giống, phải rồi không phải, lung tung khiến đầu óc nàng trở nên hồ đồ, nàng chỉ ước gì có được một cục phân bò nhét vào miệng y để y câm miệng lại đừng có lảm nhảm lung tung nữa.

Vu Phong lấy hai tay bịt chặt tai lại rồi hạ giọng năn nỉ :
- Nè, Tiểu Lạc, ta xin ngươi đừng có nói nữa mà, ngươi mà nói nữa chắc cái đầu ta nổ tung liền đó.
Rồi lão quay lưng bỏ chạy, vừa chạy vừa lẩm bẩm nói :
- Mắt không thấy là yên, tai không nghe là đỡ phiền, ta đi ngủ trước đây, mặc kệ chuyện của các ngươi.
Ôn Di cũng lên tiếng :
- Thôi trễ rồi, chúc nhị vị an giấc điệp, sáng mai gặp lại.
Nói xong, nàng kéo Nhu Di về phòng.
Nhu Di vừa vào phòng liền tức tốc đưa tay xô cửa.
Rầm...
Cánh cửa bị xô mạnh liền đóng sầm lại.
Tiểu Lạc cười thầm trong bụng. Nhu Di bị hắn chọc tức ít nhất phải hai tiếng nữa mới mong ngủ được.
Tiểu Lạc và Tiểu Thiên Sứ cũng đi vào phòng của mình.
Căn phòng này hết súc rộng rãi, bên trong kê hai cái giường, trên giường có đầy đủ nệm, chăn, mùng, gối. Tất cả đều cực kỳ sạch sẽ, một cái bàn vuông, hai cái ghế, rồi bồn rửa mặt, chậu rửa chân, khăn giấy đều có. Trên vách lại treo một cái gương đồng sáng bóng để soi mặt.
Hai người tắm rửa xong xuôi, Tiểu Lạc vươn vai mấy cái rồi nằm phịch xuống giường, mắt híp lại :
- Tiểu Thiên Sứ, ta mệt quá, sắp ngủ rồi đây.
Tiểu Thiên Sứ gật đầu, miệng thoáng điểm nụ cười, bộ dạng như đang đóng kịch, lấy tay rờ quanh người mình rồi lại đến đầu giường Tiểu Lạc, loay hoay làm gì đó, đoạn quay về giường mình cũng làm y như vậy.
Bỗng nhiên thân hình Tiểu Thiên Sứ hơi chồm tới trước, cả người đã lơ lửng trên không trung, nằm yên bất động.
Tiểu Lạc thất kinh la lên một tiếng đoạn ngồi bật dậy, vội vàng tông cửa chạy ra ngoài trốn.
Bởi vì người làm sao có thể nằm lơ lửng trên không, nhất định trong phòng này có ma quỷ rồi.
Tiểu Thiên Sứ cũng hấp tấp bật đứng dậy, rồi đuổi theo miệng gọi :
- Đại ca, đại ca làm gì mà chạy dữ vậy hả? Quay lại đi mà!
Tiểu Lạc dừng lại quay đầu nhìn Tiểu Thiên Sứ, ánh mắt lạ lùng tựa như vừa gặp phải quái vật.
Tiểu Thiên Sứ bước tới bảo :
- Đại ca à, ngươi về phòng đi.
Nói rồi chàng giơ tay như muốn kéo Tiểu Lạc về phòng.

Tiểu Lạc co rúm người lại, Tiểu Thiên Sứ bước tới một bước, Tiểu Lạc lại lùi ra sau một bước, đôi môi mấy máy hỏi :
- Ngươi... ngươi đừng có bước lại nữa, ngươi là người hay là quỷ?
Tiểu Thiên Sứ lấy làm lạ song cũng đáp :
- Ta là người thật mà.
Tiểu Lạc hỏi tiếp :
- Lúc nãy ngươi làm cái trò quái quỷ gì vậy?
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác :
- Lúc nãy ta đâu có làm cái gì.
Tiểu Lạc nghiêm giọng :
- Lúc nãy tại sao thân hình mi lại lơ lửng trên không?
Tiểu Thiên Sứ chợt hiểu ra mọi chuyện, chàng bảo Tiểu Lạc :
- Ồ! Hóa ra là đại ca sợ cái đó hả?
Tiểu Thiên Sứ đưa tay gãi gài cái đầu trọc rồi nói tiếp :
- Đại ca đi xem với ta là biết à, kỳ thực cái đó cũng đâu có gì là cổ quái.
Tiểu Lạc chầm chậm đi theo Tiểu Thiên Sứ về phòng.
Tiểu Thiên Sứ chỉ vào giữa hai cái giường, đoạn lên tiếng :
- Đại ca nhìn xem ở giữa nó có một đường dây đó.
Tiểu Lạc đưa mắt nhìn kỹ, quả nhiên ở giữa hai chiếc giường có một sợi tơ trong suốt màu xanh nhạt, nếu như không để ý thì khó mà nhận ra nó.
- Hóa ra là như vậy.
Tiểu Lạc tức quá liền tặng cho Tiểu Thiên Sứ một cái tát tai giọng vẫn còn hậm hực :
- Hừ, cái đồ quỷ sứ, ta nói cho ngươi biết, đại ca đây không sợ trời không sợ đất, nhưng mà chỉ hơi sợ ma một chút thôi. Ngươi lại bày trò hí lộng quỷ thần để nhát ma ta, bộ ngươi muốn hãm hại ta sao?
Tiểu Thiên Sứ lắp bắp :
- Đại ca, ta... ta đâu có... có muốn hại đại ca.
Tiểu Lạc đưa tay kéo thử sợi đây ngạc nhiên hỏi :
- Ủa, quái lạ, sợi dây này là cái giống gì, nhỏ như vậy mà sao nó dai chắc quá sá vậy?
Tiểu Thiên Sứ liền đáp :
- Cái này là Thiên tầm ty của lão ma đầu cho ta đó.
Tiểu Lạc nghe vậy bèn hỏi :
- Lão ma đầu là ai? Phải chăng là sư phụ của ngươi?
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác hỏi :
- Sư phụ là cái gì vậy?
Tiểu Lạc đáp :

- Sư phụ chính là người dạy võ công đó.
Tiểu Thiên Sứ nói :
- Vậy thì lão không phải là sư phụ của ta rồi, lão đâu có dạy võ công cho ta.
Tiểu Lạc hơi ngạc nhiên :
- Vậy thì võ công của ngươi là học của ai vậy?
Tiểu Lạc cảm thấy kỳ quái vô cùng, hắn biết Tiểu Thiên Sứ không hề nói dối, vậy thì ai truyền thụ cho hắn cái chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" mà công lực lại phi phàm, uy lực lại kinh khiếp đến như vậy?
Tiểu Lạc thủ thế đánh ra chiêu Hắc Hổ Đào Tâm rồi hỏi :
- Cái chiêu thức võ công này do ai dạy ngươi?
Tiểu Thiên Sứ tròn mắt hỏi lại :
- Ủa, cái đó gọi là võ công?
Tiểu Lạc gật đầu.
Tiểu Thiên Sứ liền nói :
- Như vậy thì lão ma đầu là sư phụ của ta đó.
Tiểu Lạc chợt hiểu nhưng lại hỏi :
- Tại sao ngươi lại gọi sư phụ là lão ma đầu?
Tiểu Thiên Sứ đáp :
- Tại vì lão kêu ta gọi như vậy mà.
Tiểu Lạc liền giải thích :
- Lão ma đầu là tiếng để thóa mạ người ta, sau này ngươi đừng có gọi như vậy nữa, hiểu chưa?
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác :
- Tại sao vậy?
Tiểu Lạc nói :
- Tại vì cái danh hiệu đó xú uế, khó nghe lọt tai lắm, ngươi đừng có kêu ai như vậy nghe chưa?
Tiểu Thiên Sứ nhăn mặt :
- Vậy thì sau này ta phải gọi lão ma đầu là gì?
Tiểu Lạc bảo chàng :
- Sau này ngươi cứ gọi lão là sư phụ.
Tiểu Thiên Sứ vui mừng, gật đầu ra chiều đã hiểu.
Tiểu Lạc lại cất tiếng hỏi tiếp :
- Ngươi làm sao mà sống chung với sư phụ ngươi hả?
Tiểu Thiên Sứ đáp :
- Ta cũng không biết nữa, từ lúc lớn lên đến giờ ta cứ sống bên cạnh lão ma đầu.
Tiểu Lạc nghe vậy vội bảo :
- Nè, ta nói ngươi đừng có gọi là lão ma đầu nữa, mà ngươi lại quên

rồi.
Tiểu Thiên Sứ lúng túng đáp :
- Ồ, xin lỗi đại ca nghe, để ta sửa ngay lại.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Vậy sư phụ ngươi có dạy ngươi võ công nào khác không?
Tiểu Thiên Sứ hỏi :
- Võ công có giống bản lĩnh không?
Tiểu Lạc thoáng ngẩn người, nhưng cũng đáp :
- Cũng gần giống như vậy đó.
Tiểu Thiên Sứ vui vẻ nói :
- Vậy thì lão sư phụ dạy ta nhiều võ công lắm.
Tiểu Lạc nói :
- Ngươi còn biết được võ công gì nữa?
Tiểu Thiên Sứ đáp liền :
- Ta biết leo cây, bắt cá, đánh heo rừng, đuổi bắt thú hoang, rồi còn...
Tiểu Lạc nghe vậy suýt phì cười, vội cắt ngang lời Tiểu Thiên Sứ :
- Được được rồi, ta không hỏi ngươi những thứ võ công đó đâu.
Tiểu Thiên Sứ hỏi :
- Vậy thì võ công là cái thứ gì ghê gớm vậy?
Tiểu Lạc đành phải giải thích :
- Võ công là cái mà người ta luyện tập để đánh nhau, hiểu chưa?
Tiểu Thiên Sứ càng ngơ ngác hơn :
- Võ công để đánh nhau hả, vậy thì ta không biết, ta và sư phụ ở nơi sơn cốc lẽ nào ta lại đi đánh với sư phụ.
Tiểu Lạc bèn nghĩ ra một cách liền nói :
- Nè, Tiểu Thiên Sứ, tối hôm qua ngươi đánh với bọn Hồ Tác Phi Vi, tại sao ngươi chỉ sử dụng có một chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm”?
Tiểu Thiên Sứ trố mắt ngạc nhiên :
- Ủa, cái chiêu đó gọi là “Hắc Hổ Đào Tâm” sao? Cái này thì ta không biết.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Chẳng lẽ sư phụ ngươi chỉ dạy cho ngươi một chiêu thức đó hay sao?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Phải đó, lão chỉ dạy ta một chiêu độc nhất, nói là nhiêu đó cũng đủ dùng rồi.
Tiểu Lạc kinh ngạc :
- Tại sao có một chiêu mà nói là đủ dùng?
Tiểu Thiên Sứ vội giải thích :
- Sống trong sơn cốc, săn bắn thú hoang để sinh sống chỉ nhờ vào

một chiêu đó thôi là ta có thể săn được nhiều thú rừng, heo rừng, tuy hung dữ, song chỉ cần hai quyền là ta đánh nó chết tươi à.
Hóa ra cái lão ma đầu nọ dạy Tiểu Thiên Sứ một chiêu là để tiện việc săn thú mà thôi.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Sư phụ ngươi đối xử với ngươi có tốt không?
Tiểu Thiên Sứ đáp :
- Sư phụ ta đối với ta tốt lắm, lão lo sau này ta bị người ăn hiếp nên mới cho ta hạ sơn đi khắp thiên hạ để học thêm kinh nghiệm.
Tiểu Lạc bảo chàng :
- Sư phụ ngươi tự xưng là lão ma đầu chắc phải là nhân vật có bản lĩnh trong giang hồ, tại sao lão lại không dạy cho ngươi một chút bản lĩnh hả?
Tiểu Thiên Sứ vội cãi lại :
- Sư phụ dạy cho ta nhiều bản lĩnh lắm đó.
Tiểu Lạc giọng ngờ vực :
- Chẳng phải là lão chỉ dạy ngươi có một chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” hay sao?
Tiểu Thiên Sứ đáp :
- Ngoài cái đó ra ta còn biết chạy nữa, mà chạy rất nhanh, khó có ai đuổi kịp được ta đâu.
Tiểu Lạc gật gù bảo :
- Như vậy nhất định là sư phụ ngươi đã chỉ giáo môn khinh công cho ngươi rồi.
Tiểu Thiên Sứ bất ngờ nhảy bổng lên không trung.
Chợt nghe...
Bịch...
Cái đầu của Tiểu Thiên Sứ đụng vào trận nhà một cái.
Tiếp đó...
Bịch...
Tiểu Thiên Sứ ngã phịch xuống đất.
Tiểu Lạc hoảng hồn la lớn :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi làm cái gì vậy?
Tiểu Thiên Sứ lấy tay xoa xoa lên cái đầu trọc, rồi cười bảo :
- Ta muốn làm cho đại ca xem thử cái động tác này có phải là khinh công hay không, ai ngờ cái trần nhà thấp quá, vừa mới nhảy nhẹ một cái đã đụng trần rồi.
Hóa ra là như vậy.
Tiểu Lạc nói :
- Phải rồi, cái đó là khinh công nhưng mà sau này đừng có tự nhiên

làm ẩu như vậy, ta có bệnh tim ngươi làm như vậy ta sợ muốn bể tim luôn đó.
Tiểu Thiên Sứ thật thà nói :
- Nếu như tim không tốt thì đổi lấy trái tim khác không được sao?
Tiểu Lạc vội ôm lấy ngực :
- Không, khỏi cần, dù tim có bịnh cũng không thể đổi trái tim khác được. Nhưng mà nếu tim ngươi bị bịnh thì ta có thể giúp ngươi đổi một trái tim khác được.
Tiểu Thiên Sứ cao hứng :
- Nhưng mà hiện giờ tim ta đâu bó bịnh gì, tạm thời đâu có cần đổi, nếu mà vạn nhất có bịnh gì có đổi cũng không muộn mà.
Tiểu Lạc thấy Tiểu Thiên Sứ thật thà nên không nỡ chọc chàng nữa bèn đổi giọng nói :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi cứ một mực gọi ta là đại ca, ta sẽ không để ngươi thiệt hại đâu, sau này ta sẽ cho ngươi cơm rượu no say.
Tiếng say chưa kịp dứt bỗng nghe
Vút... Vút...
Tiếng ám khí xé gió lao tới. Tiểu Lạc vội lách mình tránh qua một bên, liền đó một vệt ngân quang xẹt tới cắm phập vào cửa phòng. Cùng lúc đó Tiểu Thiên Sứ “hự” lên một tiếng rồi đứng bất động nguyên tại chỗ. Hiển nhiên là chàng đã trúng phải ám khí.
Tiểu Lạc la lớn :
- Đồ chuột nhắt phương nào dám đến đây lén ám toán ta, mau ra đây cho ta điểm mặt coi.
Vu Phong cùng với Ôn Di vào Nhu Di cô nương ở trong phòng nghe tiếng hét của Tiểu Lạc vội mở cửa phòng chạy tới, đồng thanh lên tiếng hỏi :
- Tiểu Lạc, có chuyện gì xảy ra vậy?
Chưa kịp nghe tiếng trả lời đã thấy ngoài góc lầu xuất hiện năm bóng đen mặt bịt một chiếc khăn đen rồi một giọng cười lạnh lùng vang lên :
- Hừ, tiểu tặc này thiệt là tai mắt linh mẫn đã tránh được Thấu cốt đinh của đại gia. Hắc hắc...chỉ đáng tiếc rằng tránh không nổi độc thủ của ta đâu, nếu khôn hồn thì hãy tự thúc thủ chịu trói.
Vu Phong trợn mắt nói :
- Nè, tại sao mi lại gọi đồ đệ của ta là tiểu tặc hả? Vậy ta là cái gì mi thử nói rõ cho ta nghe coi!
Gã bịt mặt nổi giận :
- Hừ, lão tặc tử dám thóa mạ lão gia, ta coi bộ mi chán sống rồi đó, dám vuốt râu hùm sao?

Lời chưa dứt gã bịt mặt bỗng thấy trước mắt hoa lên, rồi mặt hắn lãnh trọn hai cái tát tai nảy lửa.
Nhìn lại Vu Phong thấy lão vẫn đứng nguyên vị, một tay chắp sau lưng, một tay chỉ vào mặt gã mắng chửi :
- Cái đồ không có mắt lại dám nói đến chữ “lão” trước mặt ta, ta xem mi mới là đồ chán sống hơn ta đó.
Gã bịt mặt chưa bao giờ bị người khác hạ nhục đến như vậy, bèn giận dữ chửi rủa :
- Lão già chết bầm kia dám giở trò yêu thuật, hôm nay ta không lột da mi, không rút gân mi, thì lão gia đây không phải họ Hà nữa.
Vu Phong cười lạt :
- Hóa ra cái tên tiểu tử chết tiệt nhà mi họ Hà.
Tiểu Lạc cũng vỗ tay hét lớn :
- Hôm nay nhà mi không chịu khai rõ mọi chuyện thì đừng hòng thoát khỏi nơi đây.
Gã bịt mặt họ Hà cười hăng hắc nói :
- Chạy hả? Không thu dọn xong mấy cái mạng các ngươi thì chúng ta làm sao có thể chạy được?
Vu Phong cười nhạt :
- Hừ, không biết các ngươi muốn thu dọn ta như thế nào?
Gã bịt mặt họ Hà nói :
- Các ngươi cứ thực thà xuôi tay chịu trói ngoan ngoãn đi theo đại gia, đợi sau khi đại gia hỏi thăm xong, nếu đại gia hứng chí sẽ tha mạng thả các ngươi về khách điếm.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 5
Thuộc hạ Hắc Long hội xuất hiện

Tiểu Lạc lúc này đã rút Thấu Cốt đinh ra khỏi vai Tiểu Thiên Sứ rồi giải khai huyệt đạo cho chàng.
Tiểu Thiên Sứ không biết chuyện gì xảy ra, lúc này đang mơ màng lại nghe gã bịt mặt nói đại gia mà chàng nghe lầm là đại nha mà đại nha là răng bự, gã nói luôn miệng đại nha chẳng lẽ răng gã lớn lắm hay sao?
Đoạn chàng há miệng để lộ hàm răng của mình rồi nói với gã bịt mặt :
- Nè, ta bự con hơn ngươi nhiều, răng của ta nhất định lớn hơn mi

rồi, không tin mi cứ há miệng coi răng ai lớn nè.
Gã bịt mặt họ Hà cho rằng Tiểu Thiên Sứ chọc tức mình nên không thèm để ý đến chàng, quay sang nói với Vu Phong giọng hách dịch :
- Thế nào, ngươi muốn động thủ với đại gia sao?
Vu Phong nghe thấy gã bịt mặt họ Hà cứ luôn miệng xưng hô "đại gia, đại gia", trong lòng không khỏi bực bội. Lúc này lão đã không nén được nộ khí bốc lên ngùn ngụt, cất tiếng nạt lớn :
- Cái đồ xú tiểu tử, không biết hay dở cứ lảm nhảm đại gia đại lợi để ta coi răng mi bao lớn mà dám phách lối hả?
Nói đoạn thân hình lão nhích động nhẹ nhàng, phất tay đánh tới.
Gã bịt mặt họ Hà thất kinh định lách mình tránh khỏi, song đã không còn kịp nữa.
Liền nghe...
Bốp...
Gã họ Hà há miệng "hộc" lên một tiếng, nhổ ra một búng máu tươi cùng với hai cái răng.
Tiểu Thiên Sứ hiếu kỳ vội bước tới nhìn kỹ hai cái răng ở dưới đất giọng tỏ vẻ cực kỳ thất vọng :
- Ồ, hai cái răng này nhỏ quá, ta tưởng nó lớn lắm, nào ngờ nó chỉ nhỏ hơn cái đầu đinh mà thôi.
Vu Phong liền bảo chàng :
- Đây là răng hàm trái của hắn, răng hàm phải của hắn chắc phải lớn hơn một chút, để ta giúp ngươi lấy ra coi tiếp.
Vu Phong nói xong khẽ nhích tay định đánh tiếp.
Gã bịt mặt họ Hà hoảng hốt lùi ra sau một bước, lấy tay ôm mặt lắp bắp nói :
- Không... không phải, răng hai bên hàm của ta giống hệt nhau mà, không cần phải xem làm chi.
Vu Phong thản nhiên nói :
- Cái đó thì chưa chắc đâu.
Gã bịt mặt họ Hà gật đầu lia lịa :
- Phải, phải mà, răng hai bên ta bằng nhau mà.
Gã bịt mặt khác có cái họng to bỗng la lớn :
- Đại ca, đừng có lôi thôi với bọn chúng làm gì. Chỉ cần bắt được mấy gã này là coi như chúng ta làm xong việc rồi.
Gã họ Hà thầm nghĩ :
- "Hừ, mọi việc đâu có dễ dàng như ngươi nghĩ, nếu như muốn bắt được lão già này ít nhất phải lãnh hơn chục cái tát mà chưa chắc đã xong việc."
Gã bịt mặt họ Hà không thèm đếm xỉa đến lời nói của gã kia, hắn hạ

giọng cung kính nói với Vu Phong :
- Đàn chủ của chúng tôi có việc muốn thỉnh giáo lão tiền bối cho nên mới phái năm người chúng tôi đến đây đón tiếp, nếu như có điều gì chưa được chu đáo kính mong tiền bối lượng thứ.
Đây quả thật là thủ đoạn của hạng giang hồ lão luyện, vừa thấy thế nguy vội đổi hướng, khẩu khí đang ương bướng chợt trở nên mềm dẻo nhu hòa để mong đạt được mục đích, còn chuyện hạ hồi sẽ tính sau.
Vu Phong thừa biết điều đó liền cao giọng nói :
- Cái gì mà Đàn chủ hồ chủ gì đó, có hồ rượu thì bê đến đây còn chuyện khác thì miễn bàn.
Gã bịt mặt họ Hà vội giải thích :
- Đó là Đàn chủ của chúng tôi chớ không phải cái hồ đựng rượu.
Tiểu Lạc tức tối thóa mạ :
- Cái gã Đàn chủ chó má gì vậy, ta thấy bọn mi là một lũ bất lương thì cái gã Đàn chủ gì đó nhất định không phải là người đàng hoàng.
Gã bịt mặt to mồm nghe vậy trong lòng cực kỳ bất mãn liền cãi lại :
- Chúng ta đâu phải là một lũ bất lương, tại sao ngươi lại ăn nói hàm hồ bậy bạ vậy chớ?
Tiểu Lạc điềm nhiên vặn lại :
- Bọn mi lén phóng ám khí ám toán chúng ta, lại dùng khăn đen che cái bản mặt chó lại, nếu không phải là cái lũ bất lương thì là cái giống gì?
Gã bịt mặt nọ liền nói :
- Cái đó là Đàn chủ phân phó cho chúng ta..
Gã chưa nói hết câu đã bị tên bịt mặt họ Hà quát nạt :
- Câm mồm!
Rồi gã lại nói với Vu Phong :
- Dù nói gì đi chăng nữa, hiện giờ chúng tôi cũng thành tâm thành ý cung thỉnh tiền bối giá lâm đến bản đàn.
Vu Phong điềm nhiên bảo :
- Nếu như chúng ta không có võ công, bị các hạ bắt đi thì e rằng các hạ đối với chúng ta không có khách khí như vậy đâu, đúng không?
Gã bịt mặt họ Hà đáp :
- Dạ, không dám, tại hạ không dám có ý đó.
Tiểu Lạc chợt xen vào :
- Các ngươi không cần phải hạ mình như vậy, hiện giờ bọn ngươi võ công đã không bằng chúng ta thì ta muốn hỏi lai lịch của bọn ngươi đó.
Gã bịt mặt họ Hà cao giọng đáp :

- Lai lịch của chúng ta tất nhiên có thể nói cho ngươi biết, nhưng mà nói chúng ta võ công kém hơn ngươi thì ta không hề đồng ý.
Tiểu Lạc cười hỏi :
- Như vậy là bọn ngươi còn chưa phục ta phải không?
Gã bịt mặt họ Hà thản nhiên đáp :
- Tự nhiên là không phục rồi.
Tiểu Lạc thoáng nổi giận :
- Được lắm, mi không chịu phục thì chúng ta cùng tỉ thí phân cao thấp một lần cho biết.
Gã bịt mặt họ Hà thầm nhủ :
- "Nếu như y là một đại hán thì ta không chắc thắng còn đây chẳng qua chỉ là một tiểu nhi, cho dù nó luyện công từ trong bụng mẹ cũng bất quá chẳng thể nào đánh bại được, ta làm gì mà phải sợ."
Nghĩ vậy, gã bèn đáp :
- Tỉ thí thì tỉ thí, nếu như mi thua thì phải theo chúng ta về gặp Đàn chủ nghe chưa?
Vu Phong gật đầu :
- Tất nhiên rồi, nếu như mi thắng được tiểu đồ đệ của ta thì ta cũng đi với hắn một chuyến để gặp Đàn chủ của mi, còn nếu mi thua?
Gã bịt mặt họ Hà vội đáp :
- Nếu như ta thua ta đương nhiên phải nghe lời tiền bối phân phó.
Vu Phong gật đầu chợt nghe Tiểu Lạc lên tiếng :
- Nói thì phải nói cho rõ ràng, mi còn phải nghe theo lời tiểu tiền bối này phân phó nữa nghe chưa?
Gã họ Hà gật đầu :
- Được rồi, ta chấp nhận.
Vu Phong quay sang bảo Tiểu Lạc :
- Đồ nhi, con hãy cho hắn nếm một chút lợi hại đi.
Tiểu Lạc hưng phấn dạ ran một tiếng rồi vung quyền bước tới.
Trong khách điếm có kẻ nghe động tĩnh liền mở cửa thò đầu ra nhìn, nhưng do nhát gan nên chỉ hé ra một chút thôi, nếu như có biến cố gì thì cũng lẹ làng đóng cửa. Còn kẻ nào to gan hơn thì đứng ra ngoài nhìn coi.
Lúc này thấy sắp sửa đánh nhau, ai nấy đều đóng cửa lại, không dám nhìn ra. Chỉ có một tiểu hài khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, chẳng những không đóng cửa mà còn mở rộng ra, chạy đến cách chỗ Vu Phong đứng chừng bốn năm thước, vẻ mặt cực kỳ hứng thú, Vu Phong thấy vậy liền bảo :
- Tiểu bằng hữu, đánh nhau đâu có gì đáng xem, ngươi hãy tránh ra xa một chút.

Hài nhi nọ vòng tay thi lễ, cất giọng cung kính nói :
- Đa tạ hảo ý của tiền bối, nhưng mà từ nhỏ đến giờ vãn bối rất khoái xem đánh nhau, có cơ hội tốt như hôm nay lẽ nào vãn bối lại chịu bỏ qua.
Vu Phong hỏi :
- Ngươi biết võ công?
Tiểu hài nhi đáp :
- Vãn bối chỉ biết chút ít mà thôi.
Vu Phong nghe vậy trong lòng cảm thấy yên tâm đôi chút.
Tiểu Thiên Sứ đột nhiên nói :
- Đánh nhau ở đây dường như không được tiện cho lắm.
Tiểu Lạc cũng phụ họa :
- Đúng rồi, đánh nhau ở đây có điều không tiện, vậy thì làm sao đây?
Gã bịt mặt họ Hà cũng không muốn động thủ trong khách điếm, thứ nhất là sợ kinh động đến quan phủ gây phiền phức, thứ nữa nếu đánh ngoài điền đã vạn nhất đánh không lại, còn có thể bỏ chạy nên cũng gật đầu nói :
- Được lắm, đi ra ngoài động thủ thì tốt hơn.
Vu Phong cũng lên tiếng :
- Không sai, không sai, vậy thì chúng ta cùng đi ra ngoài.
Lúc này đã vào đầu canh hai, khách bộ hành trên đường cực kỳ thưa thớt.
Đám người có nam có nữ, có trước có sau, lẫn trong đó còn có năm gã bịt mặt nữa.
Bọn họ chậm rãi bước trên đường.
Tiểu hài nhi khoái xem đánh nhau ở trong khách điếm cũng đi theo Vu Phong, mặt tươi vui hớn hở vô cùng.
Bọn người Vu Phong không hề vội vã.
Năm gã bịt mặt đương nhiên cũng không có gì là vội vã.
Tiểu hài nhi nọ cũng từ từ bước theo không có ý hấp tấp vội vàng.
Chỉ có người đánh nhau và được xem thì có trễ hay sớm một chút cũng đâu có gì quan trọng.
Đoàn người đi qua hết con đường quan đạo rộng rãi liền gặp ngay một khu rừng nhỏ mà tối qua cũng đã có chuyện không hay xảy ra.
Khu rừng này quả là số xui xẻo mạt vận, hễ có chuyện bại hoại là đều tìm đến đây để giải quyết, còn việc hảo sự thì không bao giờ có.
Vầng trăng tối nay sáng và tròn vô cùng, đang treo lơ lửng trên bầu trời.
Bởi vì hôm nay đã là ngày mười bốn âm lịch.
Ánh trăng sáng bạc như một tấm lụa mỏng từ trên không trung bao

trùm lên toàn bộ thảo mộc trong khu rừng.
Làn gió mát đêm hè vi vu thổi làm cho mọi người cảm thấy sảng khoái vô cùng. Tiếng côn trùng kêu lên ri rỉ trong đêm không ngớt.
Bất ngờ!
Tiếng bước chân vang lên khiến cho bọn côn trùng sợ hãi lặng yên không kêu nữa, đâu đó phảng phất có tiếng hơi thở khẩn trương vọng tới.
Tiểu Thiên Sứ là kẻ đầu tiên phá tan bầu khí trầm mặc :
- Ủa, tại sao lại đến chỗ này nữa rồi?
Gã bịt mặt họ Hà liền hỏi :
- Trước đây mi đã đến đây rồi sao?
Tiểu Thiên Sứ liền trả lời :
- Phải mà, tối hôm qua...
Tiểu Lạc vội cướp lời :
- Tối qua y đã đến đây xả ra một bãi nước tiểu.
Gã bịt mặt há mồm ngạc nhiên :
- Ngươi xả nước đái ra đây sao?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu đáp :
- Không sai.
Gã bị mặt họ Hà biết rằng lại bị đùa cợt chọc tức nên đổi giọng bảo :
- Ta muốn lãnh giáo tuyệt chiêu của thiếu hiệp ngay tại đây, không biết ý ngươi thế nào?
- Được lắm, ở đây cũng không sao.
Gã họ Hà đứng thủ thế, song chưởng từ từ đưa lên trước ngực, đoạn trầm giọng bảo :
- Xin mời!
Xem ra võ công của gã trầm ổn, ngay cả thế đứng cũng kín đáo dị thường, không để lộ ra kẽ hở nào hết.
Tiểu Lạc song thủ bình thản chắp lại sau lưng, mỉm cười hì hì nhìn gã, luồng nhãn quang tựa như một con khỉ đột đang làm trò khỉ.
Gã bịt mặt họ Hà lại nói thêm lần nữa.
- Xin mời!
Tiểu Lạc cau mày :
- Xin mời, mời cái gì?
Gã họ Hà vẫn không đổi sắc :
- Mời ngươi xuất chiêu.
Tiểu Lạc cười chết nhạo :
- Mời ta xuất chiêu hả? Lẽ nào ngươi lại cần ta xuất chiêu giáo huấn dạy dỗ ngươi mới được sao? Vậy... vậy thì xấu hổ quá trời. Hí hí...
Gã bịt mặt họ Hà giọng thản nhiên :

- Ai giáo huấn ai thì đừng có nói trước, ngươi cũng không cần khách kí bởi vì khi động thủ ta không bao giờ khách khí.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Được lắm!
Thanh âm còn vang vọng chưa dứt đã thấy Tiểu Lạc lướt mình xông tới, hữu thủ vung quyền nhắm giữa mặt gã họ Hà đánh tới.
Gã bịt mặt họ Hà đâu có ngờ Tiểu Lạc nói động thủ là động thủ, trong lúc hoảng loạn, gã giơ tay chặn được quyền của đối phương. Không ngờ Tiểu Lạc đánh ra chiêu này chỉ là hư chiêu, chiêu quyền còn chưa đi hết đã lập tức hạ xéo xuống đánh lẹ vào bụng gã bịt mặt.
Gã bịt mặt cũng lập tức biến chiêu cực kỳ lanh lẹ, trầm khuỷu tay xuống khóa chặt nơi yếu huyệt Đan điền và Khí Hải.
Nào ngờ đây cũng là hư chiêu của Tiểu Lạc.
Thấy cánh tay gã hạ xuống dưới, bàn tay của Tiểu Lạc lại đổi hướng lẹ như điện xẹt nhằm ngay giữa mặt gã đánh tới.
Gã bịt mặt lúc này không kịp biến chiêu đối phó.
Chỉ nghe...
Bựt...
Hữu thủ của Tiểu Lạc đang từ quyền đột ngột biến thành trảo xẹt tới giật phắt miếng khăn đen che mặt của gã họ Hà xuống.
- À, hóa ra là ngươi.
Gã bịt mặt họ Hà hóa ra chính là lão già gầy cầm cái trong sòng bạc Như Ý.
Sắc mặt của lão già họ Hà tím ngắt, lão không ngờ công phu khổ luyện võ công suốt mấy chục năm lại không chống nổi một chiêu thức tầm thường của một tiểu hài nhi nhỏ tuổi như vậy.
Đồ đệ mà đã lợi hại như vậy thì sư phụ khỏi phải nói. Xem sự việc hôm nay của bọn hắn khó mà thành công.
Lão tự nhiên không chịu buông tay thúc thủ dễ như vậy, lão cũng không hề tin là công phu võ công của Tiểu Lạc có thể mạnh hơn mình. Chẳng qua chỉ vì tiểu tử kia lanh chân lẹ tay mà thôi, còn luận về công lực đương nhiên không tài nào hơn lão được. Cho nên lão tức tối gầm lên một tiếng xuất chiêu “Điện Lôi Giao Gia” nhằm ngay Tiểu Lạc đánh tới.
Lão họ Hà đã vận hết mười thành công lực vào chiêu này khí thế mãnh liệt vô cùng, quyết tâm đánh cho Tiểu Lạc bị trọng thương.
Trong chớp mắt Tiểu Lạc thi triển thân pháp tuyệt luân “Dị Hình Hoán Vị” di chuyển cực kỳ lanh lẹ ra sau lưng gã họ Hà.
Tiếp đó mông đít lão lãnh trọn một cước của Tiểu Lạc.
Gã họ Hà chúi đầu tới trước loạng choạng mấy bước, thân hình mới

đứng vững được, liền tức khí chửi mắng ầm ĩ :
- Tiểu tử thối tha kia, tại sao mi lại không đứng yên?
Tiểu Lạc cười hề hề đáp :
- Lẽ nào ta lại đứng yên để đợi ăn đòn của mi hả lão già ngu muội.
Tiểu hài nhi khoái xem đánh nhau nọ cũng xen vào :
- Binh pháp có nói tránh thực đánh hư, chẳng lẽ mi không hiểu sao, đánh nhau cũng vậy có gì là lạ.
Lão họ Hà cứng họng không biết đối đáp ra sao.
Vu Phong nghe thấy khẽ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ :
- "Hài nhi này xem ra cũng không phải tầm thường, y nói chính xác. Tiểu Lạc tuổi còn nhỏ công lực đương nhiên không thể thâm hậu bằng gã họ Hà kia nên lấy cách tránh thực đánh hư là đúng rồi."
Tiểu Lạc quay đầu lại nói với tiểu hài nhi nọ :
- Tiểu đệ đệ à, ngươi nói có lý lắm đó, nhưng mà nói với lão cũng vô ích, bởi vì đầu lão già này ngu đần không sao tưởng nổi, làm sao lãnh hội được cao kiến của ngươi, há chẳng phải là đàn gảy tai trâu sao?
Hài nhi lắc đầu bảo :
- Đàn gảy tai trâu thì quả không sai nhưng mà có điểm còn chua được lọt tai cho lắm.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Cái gì mà lọt tai với không lọt tai?
Tiểu hài nhi nọ liền đáp :
- Ngươi đâu có hỏi ta bao nhiêu tuổi mà tự nhiên gọi ta là tiểu đệ, lẽ nào ngươi nhất định phải lớn hơn ta sao?
Tiểu Lạc chợt hiểu bèn cười nói :
- Thì ra ngươi không chịu làm tiểu đệ của ta chớ gì?
Tiểu hài nhi kia gật đầu :
- Không sai.
Tiểu hài nhi nọ lại đưa tay chỉ vào Tiểu Thiên Sứ :
- Cái gã lớn con này cũng gọi ngươi là đại ca, ta nghĩ nhất định là ngươi khoái làm đại ca lắm phải không?
Tiểu Lạc nghênh mặt đáp :
- Không phải ta khoái làm đại ca, mà bẩm sinh ta đã có máu đại ca trong người rồi.
Tiểu hài nhi kia giọng thoáng bực bội :
- Nói như vậy nghĩa là bẩm sinh ta đã có máu tiểu đệ trong người sao?
Tiểu Lạc cười nói :
- Ta không có ý nói như vậy đâu nghe.

Giọng tiểu hài nhi nọ có vẻ không vui :
- Vậy thì ý của ngươi nói là sao?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Ta xem ngươi quả thật thông minh trong người cũng có máu làm đại ca, nhưng mà gặp phải ta thì đành phải chịu hạ mình làm tiểu đệ mà thôi.
Giọng của tiểu hài nhi nọ càng lộ vẻ bất mãn :
- Nói như vậy là ngươi tự cho mình là thông minh tuyệt đỉnh?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Không phải là tự cho mà đúng là như vậy, dù cho ngươi không muốn thừa nhận cũng không được.
Tiểu hài nhi nọ cao giọng :
- Hừ! Ngươi có vẻ kiêu ngạo quá đó.
Tiểu Lạc ôn tồn đáp :
- Làm người thì phải khiêm tốn không được kiêu ngạo, điều này lẽ nào ta không biết, nhưng mà khiêm tốn quá đáng sẽ thành giả dối, nên ta không muốn làm kẻ giả dối.
Tiểu hài nhi nọ gật gù nói :
- Ngươi nói dường như cũng có lý lắm, nhưng mà nếu chỉ nói miệng thì trên thiên hạ ai cũng thông minh hết. Lấy đâu ra kẻ ngu ngốc.
Tiểu Lạc gật đầu tựa như đồng ý, đoạn nói tiếp :
- Không sai, không sai. Ngươi nói có lý lắm, ngươi không thừa nhận ta thông minh hơn ngươi, thì cũng không sao. Chúng ta có thể tỉ thí được mà.
Tiểu Lạc lại lên tiếng nói tiếp :
- Nếu như ngươi thật sự thông minh, chẳng lẽ lại không nghĩ ra cách để tỉ thí hay sao?
Tiểu hài nhi nọ cố làm ra vẻ trầm tư, đoạn gật đầu đáp :
- Có cách rồi.
Tiểu Lạc vội hỏi :
- Ngươi nghĩ ra cách gì vậy?
Tiểu hài nhi nọ vui mừng bảo :
- Chúng ta đều là nhân vật giang hồ, ba tháng sau nếu ai làm được việc gì gây chấn động giang hồ võ lâm thì kể như kẻ đó thông minh nhất, đương nhiên kẻ đó là đại ca, ngươi cảm thấy thế nào, có được không?
Tiểu Lạc cũng cao hứng đáp :
- Đượ lắm, hay lắm! Cái này thú vị đó. Tiểu đệ à, ngươi thật lanh trí, xem ra ta đã gặp phải kình địch rồi đây.
Tiểu hài nhi nọ đang cau mà định nói điều gì thì Tiểu Lạc đã vội cướp

lời y.
- Bây giờ ta tạm không gọi ngươi là tiểu đệ nữa, nhưng mà tên ngươi là gì?
Tiểu hài nhi nọ liền đáp :
- Ta tên là Tiêu Dật.
Tiểu Lạc cũng lên tiếng :
- Ta là Tiểu Lạc họ Tập, học nhi thời...
Nhu Di đứng bên cạnh vội cướp lời :
- Tập trong "Tập sai không đúng", Tiểu trong "Tiểu nhân khí đoản", còn Lạc trong "Lạc cực sinh bí".
Tiểu Lạc giận điên người vội quay sang nạt Nhu Di :
- Nàng đừng có đứng một bên quấy rầy làm phiền ta, người ta thường nói "phu xướng phụ tùng", chồng kêu vợ dạ, còn nàng phu xướng phụ phá rối, bộ nàng không muốn sống chung với ta phải không?
Nhu Di thẹn thùng, sắc mặt đỏ bừng, song trong lòng vừa bực vừa có cảm giác ngọt ngào khó tả.
Tiêu Dật cười hì hì nói :
- Nè Tiểu Lạc, ngươi phải tên là Đại Lạc mới đúng, có một cô nương thiên kiều bá mỵ như vậy làm vợ, lẽ nào lại không phải là đại lạc sao?
Sắc mặt Nhu Di đỏ bừng hơn. Ôn Di thấy vậy vội nói với Tiêu Dật :
- Ngươi đừng có nghe lời Tiểu Lạc ăn nói hồ đồ, chuyên môn gạt người ta, ngươi đừng có tưởng là thiệt nghe chưa.
Tiểu Lạc vội cãi lại :
- Ta đâu có ăn nói hồ đồ, tự nàng thừa nhận, bây giờ tại sao lại chối?
Nhu Di tức muốn phát khóc lên, giọng nghẹn ngào :
- Ta.. ta thừa nhận lúc nào? Ngươi... ngươi mới thiệt là hàm hồ.
Tiểu Lạc thấy nàng như muốn khóc, vội nói :
- Thôi, thôi mà. Coi như ta ăn nói hồ đồ vậy.
Nhu Di cười hì hì ra vẻ đắc ý.
Xem ra cách đối phó với Tiểu Lạc tốt nhất là dùng cách nhõng nhẽo mà thôi.
Từ xưa đến giờ chỉ cần nữ nhân làm bộ nhõng nhẽo là nam nhân lập tức xuống mức năn nỉ mà thôi.
Tiêu Dật nói với Tiểu Lạc :
- Vậy thì ngươi gọi ta là Tiêu Dật, còn ta gọi ngươi là Tiểu Lạc, đợi ba tháng sau thì ngươi gọi ta là đại ca đó nghe.
Tiểu Lạc nói :
- Ba tháng sau ngươi phải gọi ta là đại ca, chớ không phải ta đâu.

Tiêu Dật điềm nhiên đáp :
- Vậy thì hãy đợi xem ai hơn ai?
Tiểu Thiên Sứ nghe lộn Tiêu Dật thành Tiểu Diệp, nên thắc mắt hỏi :
- Gọi ngươi là Tiểu Diệp không rõ là Trúc Diệp, Liễu Diệp hay là cái diệp tử gì gì đó.
Tiêu Dật nghe vậy chợt ngẩn người ra một lát, rồi bật cười lên một tràng dài thích thú, đoạn đáp :
- Có lúc thì là Trúc Diệp, có lúc thì Liễu Diệp, cũng có lúc thì Lục Diệp hay là cái giống diệp tử cũng được, còn ngươi tên gì?
Tiểu Thiên Sứ cao giọng đáp :
- Ta tên là Tiểu Thiên Sứ.
Tiêu Dật thoáng kinh ngạc :
- Tiểu Thiên Sứ hả? Tiểu Thiên Sứ, ha ha ha...
Tiêu Dật không nhịn được bật cười ha hả.
Tiểu Thiên Sứ vẫn cao giọng nói :
- Vậy thì ta gọi ngươi là Tiểu Diệp còn ngươi gọi ta là Tiểu Thiên Sứ, đợi ba tháng sau thì ngươi gọi ta là đại ca đó nghe.
Mọi người bất giác phá lên cười ầm ĩ, bởi vì Tiểu Thiên Sứ bắt chước điệu bộ giống hệt như Tiểu Lạc, trông hết sức tức cười.
Tiểu Lạc vội nói với chàng :
- Ngươi muốn Tiểu Diệp gọi ngươi là đại ca, chẳng lẽ ngươi cũng muốn tham dự “Tỉ thí thông minh” cùng với chúng ta hay sao?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Đúng đó, đại ca làm cái gì thì ta làm cái đó.
Tiểu Lạc ôn tồn giải thích :
- Ngươi trung thành với ta lắm, nhưng mà chỉ có một người được làm đại ca mà thôi. Ngươi đã gọi ta là đại ca, thì ngươi không thể làm đại ca hiểu chưa?
Tiểu Thiên Sứ thật thà hỏi :
- Nếu như không được làm đại ca thì ta làm cái gì?
Tiểu Lạc cười đáp :
- Nếu mà ngươi thông minh hơn Tiểu Diệp thì ngươi làm nhị ca, còn thua thì đành làm tiểu đệ vậy.
Tiêu Dật bảo Tiểu Thiên Sứ :
- Tỉ thí tài thông minh chứ không phải tỉ thí nội lực cao thấp, ta xem tứ chi ngươi phát triển còn cái đầu ngươi đơn giản quá, e chỉ có thể làm tiểu đệ mà thôi.
Giọng Tiểu Thiên Sứ bực tức :
- Ngươi cho rằng ta ngu lắm phải không?
Tiêu Dật vội bảo :

- Kỳ thực ngươi không có ngu, nhưng mà so với ta thì ngươi còn kém xa, hy vọng ngươi cố lên.
Nhu Di chợt nói :
- Thấy các ngươi ai cũng tự nhận mình thông minh, nhưng ta không tin các ngươi có được mấy thông minh đâu.
Tiểu Lạc cao giọng :
- Trừ phi nàng cũng không tự lượng sức khiêu chiến với ta.
Nhu Di làm bộ hỏi lại :
- Cái gì gọi là không tự lượng sức?
Giọng Tiểu Lạc có vẻ khinh thường :
- Ngay cả không tự lượng sức mà cũng không hiểu, thiệt là kém quá! Ta nói cho nàng biết, không tự lượng sức chính là không biết chính xác sức mình, tự đề cao mình thái quá, giống như châu chấu đá xe vậy đó. Mà nàng có hiểu châu chấu đá xe là cái gì không, để ta nói cho nàng nghe...
Nhu Di vội vàng cắt ngang :
- Hừ! ngươi cứ cố ý làm ra vẻ ta đây có học thức, có mấy chữ đó cũng giải thích lôi thôi cả ngày, ta xem ngươi không có học vấn mấy mà cũng đòi làm phách.
Tiểu Lạc nói :
- Vì nàng hỏi cái gì là không tự lượng sức, cho nên ta mới giải thích như vậy, cớ sao nàng trách ta?
Nhu Di nói :
- Ta hỏi ngươi thế nào là không tự lượng sức chứ đâu cần ngươi nói ý nghĩa của nó.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Nàng quá kém thông minh hơn ta một bậc rồi mà cứ đòi tỉ thí vớit a, há chăng phải là nàng không tự lượng sức đó sao?
Nhu Di cau mày :
- Đồ mèo khen mèo dài đuôi, ngươi dựa vào đâu mà nói ta ngu hơn ngươi?
Tiểu Lạc lại dùng kế khích tướng chọc nàng :
- Không tin thì nàng cứ tỉ thí với ta.
Nhu Di quả nhiên lại trúng kế :
- Tỉ thí thì tỉ thí, chẳng lẽ bản cô nương lại sợ sao?
Tiểu Lạc gật gù bảo :
- Được rồi, nàng thua ta thì gọi ta là đại ca, còn ta thắng thì cũng vậy. Tiểu Lạc nói đi nói lại cũng không sao thua được. Nhu Di thua phải gọi là đại ca, còn Tiểu Lạc thắng thì đương nhiên Nhu Di cũng phải gọi hắn là đại ca, nhưng hắn không nói mình thua thì phải gọi nàng

ra sao.
Ôn Di phát giác ra mưu kế của Tiểu Lạc, nên vội truy hỏi :
- Tiểu Lạc, nếu như ngươi thua thì sao?
Tiểu Lạc làm bộ không nghe thấy, quay sang hỏi Vu Phong :
- Sư phụ à, năm gã này chúng ta nên tính sao đây?
Vu Phong biết rõ tính khí của đồ đệ mình, nên liền bảo :
- Mi đừng có giả bộ làm lơ, mi hãy trả lời câu hỏi của Lê cô nương trước đã.
Nói rồi lão ngửa mặt nhìn vầng trăng đang chiếu sáng lơ lửng trên không, trông trời đêm cực kỳ tĩnh lặng.
Nhu Di hấp tấp nói :
- Đúng đó, nếu như ngươi thua thì sao?
Tiểu Lạc thấy khó mà trốn được đành phải nói :
- Nếu thua thì ta phải gọi nàng là tiểu thơ thơ.
Trong lòng Tiểu Lạc bực tức thầm nghĩ :
- "Xấu hổ quá, ta tự xưng là đệ nhất thông minh, mà còn thua cái con nha đầu áo vàng này, thiệt là..."
Nhu Di hớn hở nói :
- Hừ, ngươi nhớ kỹ nhé, sau này không được chối nghe chưa?
Tiểu Lạc miễn cưỡng gật đầu.
Trong lúc Tiểu Lạc đang cùng với Tiêu Dật và Nhu Di, Ôn Di và Tiểu Thiên Sứ mải mê tranh cãi thì lão già gầy họ Hà đang nghỉ ngợi tìm cách thoát thân.
Lão đã lãnh giáo võ công của Tiểu Lạc, đương nhiên biết Vu Phong phải lợi hại hơn bội phần, chỉ cần hai người thôi, bọn lão cũng đủ mệt rồi.
Còn hai thiếu nữ kia võ công cũng không phải tầm thường, lại có tiểu hài nhi khoái xem đánh nhau cũng có võ công không tệ. Nếu như động thủ thì khó mà có thể chiếm thế thượng phong, chứ nói chi đến việc thắng được.
Chỉ cần thoát thân được về kiếm thêm mấy gã đồng bọn nữa thì mới mong có thể thu phục được mấy nhân vật này.
Nghĩ đến đây lão đưa mắt ngầm ra hiệu cho bốn tên kia cùng bỏ chạy để bảo toàn tính mạng rồi sẽ liệu kế sau.
Gã bịt mặt mồm to không hiểu, thấy vậy bèn lớn tiếng bảo :
- Đại ca làm gì mà chúng ta phải bỏ chạy?
Lão già họ Hà thấy đồng bọn ngu ngốc, tức tối trợn mắt nhìn hắn rồi nạt lớn :
- Ngậm ngay cái mõm của mi lại coi.
Vu Phong cười bảo :

- Mi muốn chạy hả? Tại sao kêu hắn ngậm mõm heo lại?
Tiểu Thiên Sứ lộ vẻ kinh ngạc :
- Ủa mõm heo hả? Người tại sao lại có mõm heo.
Tiểu Lạc cười hì hì nói :
- Ta muốn coi thử cái mõm heo trên mặt người có đẹp không?
Nhu Di nhếch môi điểm nụ cười :
- Ngươi cứ lấy kiếng soi vào cái mỏ của ngươi là thấy liền à!
Tiểu Thiên Sứ thấy lạ bèn hỏi :
- Tại sao vậy?
Nhu Di hất hàm ra hiệu về phía Tiểu Lạc rồi bảo :
- Ngươi cứ hỏi y là biết.
Tiểu Lạc vội lên tiếng :
- Tiểu đệ đừng có nghe lời nàng, nếu như ngươi muốn thấy mõm heo thì cứ nhìn miệng gã kia là biết ngay.
Tiểu Thiên Sứ biết Tiểu Lạc muốn ám chỉ cái gã bịt mặt mồm ta liền lên tiếng đáp :
- Đại ca không được đâu, mặt hắn bịt khăn kín mít, ta đâu có nhìn thấy.
Tiểu Lạc cao giọng nói :
- Ngươi không biết kêu hắn lột khăn bịt mặt xuống hả?
Tiêu Dật chợt xen vào :
- Nếu như y không muốn ta có thể lột xuống giùm y, nhưng mà quân tử không bức kẻ khốn cùng, y không chịu lột khăn đi nhất định là mặt y xấu xí lắm nên mắc cỡ không dám cho ngươi xem, ngươi cũng không nên bức bách hắn làm gì.
Tiểu Thiên Sứ chợt hỏi :
- Quân tử là cái đồ gì vậy?
Tiêu Dật liền đáp :
- Quân tử không phải là “cái đồ gì vậy” mà là người, người tốt đó.
Tiểu Thiên Sứ liền nói :
- Vậy thì ta muốn làm quân tử, không bức bách kẻ khốn cùng.
Nói rồi chàng lại quay sang bảo gã bịt mặt :
- Nè, ngươi có chịu bỏ miếng vải đen xuống cho ta coi mặt không vậy.
Gã bịt mặt mồm to nổi giận quát :
- Đồ thối tha, tại sao ta phải cho mi xem mặt. Hừ!
Tiểu Thiên Sứ hạ giọng bảo :
- Ai là đồ thối tha, ngươi không muốn cho ta nhìn mặt thì thôi, hà tất phải ăn nói thô tục như vậy?
Tiểu Lạc “hừ” lạnh một tiếng :

- Ngươi bỏ qua, nhưng mà đại ca không bỏ qua đâu. Hôm nay bọn mi phải lột hết khăn bịt mặt xuống để ta coi trên mặt bọn mi có cái gì trên đó, mõm heo mõm chó, mõm ngựa, trâu bò gì đó cũng được, song quyết không để bọn mi thoát thân được đâu.
Gã bịt mặt lạnh lùng :
- Hừ, e rằng mi không đủ bản lĩnh đó.
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Có bản lĩnh hay không thì lát nữa sẽ biết.
Đoạn quay sang nói với Tiểu Thiên Sứ :
- Tiểu đệ ngươi thử lên xem hắn có phân lượng bao nhiêu?
Tiểu Thiên Sứ bối rối đáp :
- Đại ca, ở đây đâu có cân nên làm sao biết hắn phân lượng bao nhiêu. Nhưng mà nhìn bên ngoài ta đoán chắc phải gần hai trăm cân đó.
Tiêu Dật liền bảo :
- Tiểu Lạc đâu có cần ngươi cân gã nặng bao nhiêu, mà kê ngươi giao chiến với gã để coi gã có tuyệt kỹ võ công gì không?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng đó, ngươi bước tới lột miếng khăn đen xuống là coi như ngươi thắng, còn nếu như hắn lấy được đồ vật gì trên mình ngươi, coi như ngươi thua.
Tiểu Thiên Sứ lúng túng đáp :
- Chẳng phải “quân tử không bức bách kẻ khốn cùng” hay sao, hắn không chịu lột khăn bịt mặt thì thôi, tại sao lại phải bức bách hắn?
Tiểu Lạc vội bảo :
- “Quân tử không bức bách kẻ khốn cùng” chỉ để dành cho người quân tử mà thôi, còn đối phó với lũ tiểu nhân thì không thể dùng thủ đoạn quân tử được, nếu không ngươi sẽ bị thiệt thòi đó.
Tiểu Thiên Sứ liền nói :
- Đại ca nói phải lắm.
Đoạn chàng đi về phía gà bịt mặt mồm to nọ :
- Xin lỗi nhe, ta đành phải đắc tội với ngươi.
Nói rồi chàng giơ tay định lột cái miếng khăn đen xuống.
Tiểu Lạc vội ngăn lại :
- Khoan đã, khoan đã. Trước khi động thủ cần phải tự giới thiệu danh hiệu của mình mới được, sau đó lại thỉnh giáo danh hiệu của đối phương. Như vậy mới có phong độ của hiệp khách giang hồ.
Tiểu Thiên Sứ liền hỏi :
- Vậy thì ta phải nói như thế nào?
Tiểu Lạc liền lên tiếng :

- Ngươi hãy nói danh hiệu của mình ra trước. Ủa, mà ngươi chưa có danh hiệu, vậy thì ta đặt cho ngươi là “nhất chiêu vô địch Tiểu Thiên Sứ”, rồi sau đó ngươi nói “thỉnh giáo các hạ tôn tính đại danh”, đợi đối phương nói danh hiệu xong ngươi lại tiếp “nghe đại danh đã lâu như sấm nổ bên tai, thất kính thất kính” rồi sau đó mới được động thủ.
Nghe cái danh hiệu Nhất chiêu vô địch Tiểu Thiên Sứ ai nấy cũng đều tức cười.
Tiểu Thiên Sứ gật gù :
- Hóa ra là như thế!
Đoạn chàng đến trước mặt gã bịt mặt lên tiếng :
- Tại hạ Nhất chiêu vô địch Tiểu Thiên Sứ, thỉnh giáo các hạ tôn tính đại danh?
Gã bịt mặt cười ha hả :
- Giỏi cho mi Nhất chiêu vô địch Tiểu Thiên Sứ, nói cho mi biết ta là Bán chiêu sát địch đại ma đầu.
Tiểu Thiên Sứ lập lại như con vẹt :
- Nghe đại danh đã lâu như sấm nổ bên tai, thất kính thất kính.
Nói xong chàng định động thủ, song lại chợt nghĩ lại rồi lớn tiếng hỏi :
- Mi là đại ma đầu, sư phụ của ta là lão ma đầu, chẳng lẽ mi lại là con của sư phụ ta sao?
Chàng đâu biết là gã bịt mặt nọ chỉ khoác lác hồ đồ nên mới hỏi như vậy.
Gã bịt mặt chấn động tâm thần, tự nhủ :
- “Sư phụ của gã Tiểu Thiên Sứ này tự xưng là lão ma đầu, e rằng là một ác đồ nên mới có danh hiệu đó? Đợi đến lúc động thủ ta cũng phải thận trọng nếu không e nguy đến tính mạng.”
Nghĩ vậy gã cười lên một tràng dài :
- Ha ha ha... lão ma đầu chỉ là hài tử của ta mà thôi.
Tiểu Thiên Sứ thoáng cau mày :
- Không thể như vậy được.
Gã bịt mặt ngạc nhiên :
- Tại sao vậy?
Tiểu Thiên Sứ từ tốn đáp :
- Sư phụ ta tuổi cao lắm rồi làm sao mà có thể làm con ngươi được, nhất định là ngươi lầm rồi.
Ôn Di thấy vậy chợt nói xen vào :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi làm sao mà thật thà như vậy, gã lừa ngươi đó.
Tiểu Thiên Sứ tức giận :

- Ngươi là người xấu, tiểu nhân, tại sao ngươi lại lừa ta?
Tiểu Lạc vội nói :
- Sao ngươi nói nhiều vậy, động thủ lẹ lên chớ. Tiến lên!
Tiểu Thiên Sứ liền vung quyền đánh tới, cuồng phong nổi lên ào ào, song vẫn chỉ độc nhất một chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm".
- Vô lễ!
Gã bịt mặt thét lên một tiếng, song thủ nhất tề phóng ra đánh mạnh về hướng Tiểu Thiên Sứ.
Bùng!
Gã bịt mặt thất kinh la lên một tiếng, thoái lui ra sau mấy bước, hai cánh tay tê buốt như muốn rũ xuống, nhấc lên không nổi.
Lão già gầy họ Hà vội la lên :
- Hồ ngũ đệ không được nghênh tiếp đối phương, mau dùng Mê Tung bộ và Lục Dương Thủ tấn công hắn.
Gã họ Hồ khoa chân bước sang mé tả một bước rồi nghiên bên hữu một bước, thân hình phiêu hốt bất định, song thủ hữu trước tả sau, chưởng lực phát ra liên miên không ngừng công kích Tiểu Thiên Sứ.
Còn Tiểu Thiên Sứ thủy chung chỉ sử dụng độc nhất một chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" bức bách gã họ Hồ phải li ra không dám đến gần.
Tiêu Dật đứng một bên thấy vậy lắc đầu bảo :
- Chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" này của Tiểu Thiên Sứ uy lực có dư, song không đủ linh hoạt, nếu như được phối hợp với bộ pháp thân pháp thì uy lực tăng thêm gấp bội, dư sức đánh bại gã họ Hồ kia, còn bằng hữu họ Hồ kia sử dụng Lục Dương Thủ của Dương gia chưa đến nơi đến chốn, hiển nhiên không phải là đích truyền, chắc là chỉ học lõm vài chiêu mà thôi, cước pháp di động theo lối Mê Tung bộ của Hắc gia vùng Hà Nam cũng tạm được, chỉ vì không đủ công lực lại thêm quá chậm nên không đủ uy lực khắc chế đối phương.
Tiêu Dật ngừng lại một lát rồi lại nói tiếp :
- Phàm một người có võ công, chiêu thức tuyệt diệu đến đâu nếu như không có công lực thâm hậu làm cơ bản thì cũng vô dụng. Hơn nữa sử dụng đồng thời hai loại võ công khác nhau, nếu không phối hợp lẫn nhau thì khó có cơ thủ thắng. Huống hồ hắn chân một đường, thân một ngã, lại không chịu phối hợp thì uy lực kém cõi cũng là lẽ đương nhiên, chẳng có gì là lạ.
Mọi người ngầm gật đầu thán phục.
Gã họ Hồ càng thêm kinh hãi, quả thực Lục Dương Thủ mà hắn thi triển đúng là tuyệt kỹ của Dương gia ở Sơn Tây, tình cờ hắn học lõm được, còn Mê Tung bộ thì quả là do phú hào Hoắc Bách Vạn ở Hà Nam đích thân truyền thụ.

Gã không ngờ võ công của mình lại bị một tiểu hài nhi phát giác ra hết, bất giác gã phải rùng mình ớn lạnh.
Tiểu Lạc cũng khâm phục kiến thức võ công của Tiêu Dật, liền lên tiếng khen :
- Không ngờ Tiêu huynh kiến thức uyên bác quá.
Tiêu Dật vội nói :
- Không dám, Tập huynh quá khen đó thôi
Miệng tuy nói vậy, song trong bụng y cực kỳ đắc ý.
Ôn Di liền bảo :
- Cứ như vậy thì biết bao giờ mới phân thắng bại, Tiêu Dật à, ngươi nên chỉ điểm cho Tiểu Thiên Sứ một chút đi.
Tiêu Dật cười đáp :
- Được, được mà. Cô nương cứ yên tâm.
Nói xong, y quay sang lớn tiếng bảo Tiểu Thiên Sứ :
- Tiểu Thiên Sứ, hãy nghe theo ta nè, đầu tiên dùng chiêu "Bàn Long Đảo Bộ", rồi dùng "Kim Lý Xuyên Ba", sau đó dùng chiêu "Di Hình Hoán Vị", rồi sau cùng dùng chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm", gã họ Hồ nhất định sẽ đo đất liền.
Y chỉ điểm ba chiêu cước đều là bộ pháp cực kỳ công hiệu đối phó với Mê Tung bộ, chỉ tiếc rằng Tiểu Thiên Sứ đâu biết võ công, nên tên của những chiêu thức võ công chàng cũng không biết luôn, chỉ tội cho Tiêu Dật tốn công la hét, càng làm cho chàng lúng túng hơn, không biết xuất thủ ra sao.
Gã họ Hồ thừa cơ vung chưởng nhằm giữa ngực Tiểu Thiên Sứ đẩy tới, khí thế mãnh liệt vô cùng.
Tiểu Thiên Sứ sắp bị lâm nguy, Tiêu Dật liền quát lớn :
- Bước sang mé tả một bước.
Vù!
Song chưởng của gã họ Hồ lướt qua mé phải cách ngực Tiểu Thiên Sứ gần năm tấc.
Tiểu Thiên Sứ thất kinh thuận tay vung đại ra một chưởng.
Bốp!
Gã họ Hồ cảm thấy cánh tay trái của y đau đớn như muốn thấu đến tận xương tủy, chịu không nổi bèn thét lên một tiếng thê thảm, cánh tay mềm nhũn rũ xuống, trông thảm hại vô cùng.
Hóa ra trong lúc bất ngờ, cánh tay trái của gã đã lãnh trọn một chưởng của Tiểu Thiên Sứ.
Tiêu Dật gật gù :
- Được lắm! Chiêu "Hoành Đoạn Vân Phong" sử dụng không tồi, phương vị tuyệt đối chính xác, khá lắm!

Kỳ thực Tiểu Thiên Sứ đâu có biết cái gì là “Hoành Đoạn Vân Phong”, chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.
Gã họ Hồ trợn mắt nhìn Tiểu Thiên Sứ, ôm cánh tay trái rên rỉ không thôi.
Tiểu Thiên Sứ thấy mình đột nhiên đắc thủ, cũng ngây người đứng yên tại chỗ.
Lúc còn ở trong sơn cốc, chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” dùng để săn heo rừng bắt thỏ, đều bách phát bách trúng, tại sao động thủ với người ta lại không có tác dụng.
Lần trước lúc động thủ với bọn Hồ Tác Phi Vi cũng không thấy công hiệu, lần này giao đấu với gã họ Hồ cũng không hề chiếm được thượng phong, mà bây giờ chỉ vung tay loạn xạ lại có tác dụng.
Kỳ thực chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” của Tiểu Thiên Sứ đã đạt được đủ uy lực, nhưng vì chiêu thức quá tầm thường, ai ai cũng biết. Vả lại không phối hợp với thân pháp bộ vị, cho nên không có tác dụng gì cả. Điều này Tiểu Thiên Sứ đâu hề hay biết.
Tiểu Lạc thấy Tiểu Thiên Sứ còn đứng ngơ ngác, liền lên tiếng khẽ nhắc nhở :
- Nè, Tiểu Thiên Sứ, ngươi hãy lột miếng vải bịt mặt gã xuống lẹ lên.
Tiểu Thiên Sứ ứng tiếng “dạ” rồi giơ tay định lột miếng khăn che mặt của gã họ Hồ xuống.
Gã họ Hồ hấp tấp thoái lui ra sau, mắt trừng trừng nhìn Tiểu Thiên Sứ. Tiểu Thiên Sứ bảo hắn :
- Ngươi đừng có động đậy, ngươi động đậy thì ta làm sao lấy được miếng khăn che mặt của ngươi?
Gã họ Hồ càng thêm tức tối, lớn tiếng chửi bới :
- Lấy cái con bà nhà mi! Ta không động đậy, chẳng lẽ lại để cho mi đến động thủ hả?
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác :
- Nè, ngươi làm sao mà đòi lấy bà của ta, hơn nữa bà ta đâu còn sống, chẳng lẽ ngươi đòi lấy người chết hả? Nè, không được đâu. Nếu ngươi cứ chạy lung tung, lỡ ta móc lộn vào mắt ngươi thì sao? Ngươi mà không có mắt thì làm sao mà thấy đường, như vậy thì tức lắm, thà chết đi còn hơn.
Gã họ Hồ nghe Tiểu Thiên Sứ ăn nói lung tung, có ý thóa mạ mình, gã càng tức lên, chịu không nổi nữa, gầm lên một tiếng :
- Câm mồm!
Gã quên cả thương thế, chồm tới vung song chưởng lên vận đủ mười thành công lực đánh tới quyết liều mạng với Tiểu Thiên Sứ.
Tiểu Thiên Sứ thấy gã lao tới hung hãn vô cùng, bèn la lên một tiếng,

rồi quay đầu bỏ chạy.
Gã họ Hồ nâng song chưởng lên trước ngực định liều mạng với Tiểu Thiên Sứ, song chưa kịp đánh ra đã thấy trước mắt chợt hoa lên rồi không thấy bóng dáng đối phương đâu nữa. Trong nháy mắt Tiểu Thiên Sứ đã chạy ra xa hơn hai trượng. Mọi người không ngờ rằng Tiểu Thiên Sứ bỏ chạy, hơn nữa lại không ngờ chàng lại chạy lẹ đến mức như vậy.
Nhìn thấy thân pháp di động như vậy hiển nhiên thuật khinh công của Tiểu Thiên Sứ đã đạt đến mức thượng thừa, nhưng chiêu thức võ công thì lại quá kém cỏi, thủy chung chỉ sử dụng một chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm", tầm thường vô cùng.
Tiểu Thiên Sứ quả là một nhân vật cực kỳ quái dị.
Tiểu Lạc vội gọi :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi chạy làm gì vậy? Bộ ngươi sợ hắn sao?
Tiểu Thiên Sứ dừng bước không chạy nữa, bối rối đáp :
- Nhìn cái mặt hắn dữ quá ta cũng hơi sợ.
Tiểu Lạc bực bội nạt :
- Đừng có nhát gan như vậy, ngươi đánh thắng gã được mà, tiến lên đi, đừng có sợ.
Gã họ Hồ kia lại xông tới, Tiểu Thiên Sứ cũng không khách khí, hai bên lại giao chiến một trận cực kỳ dữ dội.
Tiêu Dật đứng một bên không ngừng chỉ điểm :
- Tiểu Thiên Sứ bước sang mé tả, chuyển thân thẳng tới, xoay người chuyển dịch sang bên hữu đánh ngang qua.. hụp người xuống, chồm tới, móc lên, xoay người lại lui ra sau, đánh phía dưới... Tốt lắm, chuyển sang mé tả tiến tới, hữu đánh ngay giữa mặt, tả chưởng đánh ngang ra.
Chợt nghe...
Bình!
Ngực phải của gã họ Hồ đã lãnh trọng một chưởng của Tiểu Thiên Sứ.
... Á!
Gã họ Hồ rú lên một tiếng, thân hình loạng choạng thoái lui mấy bước, rồi đứng không vững nên té ngửa trên mặt đất.
Tiểu Thiên Sứ hoảng kinh tưởng hắn bị đánh chết, bèn lo lắng bảo :
- Ai da không xong rồi, đánh chết người ta bây giờ phải làm sao đây?
Lão già gầy họ Hà vội chạy tới đỡ hắn lên giọng lo lắng :
- Ngũ đệ, ngươi có sao không?
Gã họ Hồ đáp :
- Không... không sao đâu...

Tiểu Thiên Sứ thấy gã chưa chết, vội nói :
- Thì ra ngươi còn chưa chết, đã không chết tại sao cứ nằm dưới đất. Hừ, làm ta suýt nữa là sợ chết đi rồi.
Gã họ Hồ tức giận chửi thầm :
- "Hừ! Cái đồ xú tiểu tử, nếu mi không đánh ta thì làm sao ta nằm dưới đất. Con bà mi! Nếu để ta đánh mi một chưởng xem, thử mi có phải nằm dưới đất không? Tổ bà mi! Bây giờ lại còn chọc tức ta nữa."
Gã đâu biết rằng Tiểu Thiên Sứ không biết qui củ giang hồ, thành tâm lo lắng cho gã.
Lão họ Hà đi đến trước mặt Vu Phong, vòng tay thi lễ :
- Võ công của chúng tôi thiển bạc, tự biết không phải là đối thủ của các vị, nhưng mà Đàn chủ chung tôi quả thật thành tâm kính thỉnh các vị hạ giá giáng lâm, đương nhiên nếu tiền bối không hứng thú thì chúng tôi cũng không dám cưỡng ép, chỉ mong tiền bối tha thứ.
Lão họ Hà thiệt không hổ danh là lão luyện giang hồ, thừa cơ tự hạ mình ăn nói có tình có ý như vậy há lại sợ Vu Phong nổi giận hay sao, hơn nữa đây là đất của hắn, làm sao lại sợ Vu Phong có thể trốn thoát, dù cho có mọc cánh đi nữa.
Vu Phong gật đầu điềm nhiên bảo :
- Ta cũng muốn coi mặt cái nhân vật Đàn chủ của các ngươi là người nào mà lại đòi gặp chúng ta? Hiện giờ ta cũng cảm thấy hứng thứ, nhưng mà hắn phải đến gặp chúng ta trước, chứ không phải ta cần gặp hắn.
Lão họ Hà nói :
- Đã như vậy thì chúng tôi xin cáo lui để về bẩm báo với Đàn chủ.
Vu Phong lạnh lùng :
- Bọn ngươi lén lút đến đây rồi cũng định âm thầm chuồn đi hay sao? Hừ, thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như vậy được.
Tiểu Lạc cũng phụ họa :
- Phải rồi, nếu như các ngươi không để lộ chân diện mục mà muốn chuồn đi thì đâu có được.
Lão già họ Hà vẻ mặt không vui, bực tức đáp :
- Bản mặt của ta các vị đã thấy rõ rồi, tại sao các vị đòi hỏi bọn ta phải để lộ chân diện mục nữa làm chi?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Nếu như không phải là ta động thủ giựt cái khăn bịt mặt của mi xuống thì chưa chắc mi đã chịu để lộ cái bản mặt của mi ra đâu. Hơn nữa, chúng ta đã biết mặt mi rồi, còn mấy tên kia thì ta đâu biết, nhất là vị Hồ lão huynh.

Tiểu Lạc chỉ vào gã bịt mặt họ Hồ rồi nói :
- Cái miệng hắn có phải là mõm heo hay không thì ta không rõ, giá như ta không nhìn rõ thì làm sao hết nghi ngờ được?
Gã họ Hồ tức khí quát lớn :
- Tiểu tử đừng có ăn nói hồ đồ, mi mới là đồ mõm heo đó.
Tiểu Lạc giả vờ ngạc nhiên hỏi :
- Ủa? Cái này thiệt là kỳ quái, ta đâu có phải họ Hồ thì làm sao có thể ăn nói hồ đồ được, mi mới đúng là họ Hồ, hơn nữa rõ ràng cái miệng ta là miệng người đàng hoàng, tại sao mi nói miệng ta là mõm heo. Chẳng lẽ mắt mi cũng biến thành mắt heo sao?
Ôn Di thấy hai bên cứ nói hoài, liền nóng nảy giục :
- Nè, Tiểu Lạc, ngươi đừng có nói nhiều, nếu muốn coi cái mỏ heo của gã thì hãy động thủ lẹ lên đi chớ.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng đó, ta phải động thủ mới được.
Nói rồi bước đến gần gã họ Hồ định giơ tay giựt miếng khăn bịt mặt xuống.
Gã họ Hồ ngầm vận công song chưởng từ từ đưa lên chuẩn bị nghênh chiến, đôi mắt gã lộ vẻ căm tức cực độ.
Lão già họ Hà vội ngăn y lại :
- Ngũ đệ, ngươi cứ cho hắn xem, miệng ngươi đâu có phải mõm heo đâu mà sợ. Nếu ngươi cứng đầu thì e rằng thiệt hại cho ngươi đó.
Tiểu Lạc hài lòng gật đầu :
- Nếu bọn ta biết điều ngay từ trước thì há chẳng phải đỡ nhọc công chúng ta phải động thủ hay sao?
Lão già họ Hà chợt bảo :
- Kỳ thực mấy vị huynh đệ này, các vị đều không quen biết thì hà tất phải đòi xem mặt làm gì.
Tiểu Lạc nhăn mặt cau mày, nạt lớn :
- Đừng có lôi thôi, các ngươi có chịu bỏ khăn bịt mặt xuống cho ta không hả?
Lão già họ Hà quay lại nói với bốn gã bịt mặt :
- Tứ vị huynh đệ hãy bỏ khăn bịt mặt xuống đi.
Bốn tên y lời lần lượt tháo bỏ khăn bịt mặt ra.
Vu Phong định thần nhìn kỹ thấy bốn gã này quả là lạ mặt, lão chưa từng gặp qua bao giờ.
Vu Phong liền cất tiếng hỏi :
- Bọn ngươi thuộc phái nào? Đàn chủ của các ngươi là ai?
Lão già họ Hà vội đáp :
- Bẩm tiền bối, chúng tôi là người của Thần Long bang, thuộc hạ của

Hắc Long đàn, Đàn chủ là ai tiền bối gặp rồi sẽ biết.
Bốn gã này quả là người của Hắc Long đàn, một Phân đàn của Thần Long bang, lão đại là Hà Đại, lão nhị Ngọa Bình, lão tam Mạnh Lập, lão tứ Dư Phi, lão ngũ Hồ Quyết.
Vu Phong ngạc nhiên :
- Thần Long bang? Ta chưa hề nghe qua.
Hà Đại thản nhiên đáp :
- Tệ bang chưa công khai xuất danh trên giang hồ, tiền bối chưa nghe nói đến thì cũng là chuyện đương nhiên, chẳng có gì là lạ.

Hồi 6
Lão chủ sòng bạc lang tâm độc ác

Nguyên Thần Long bang tuy thế lực cực lớn nhưng chưa từng chính thức xuất hiện trên giang hồ, cho nên làm sao mà Vu Phong biết được.
Vu Phong thoáng cau mày bảo :
- Chúng ta tuyệt nhiên không đụng chạm gì đến Thần Long bang của các ngươi, cớ sao các ngươi tìm đến quấy rầy chúng ta, chẳng lẽ lại vì số bạc ta mới ăn được lúc sáng hay sao?
Vu Phong cười hà hà nói tiếp :
- Nếu quả như vậy thì các ngươi thật là bần tiện quá mức, vì một số bạc nhỏ mà phải cần đến năm tên đi thu lại, thiệt là một lũ vô dụng.
Hà Đại bối rối cười đáp :
- Đâu có, đâu có!
Vu Phong hất hàm hỏi :
- Nếu không phải nguyên nhân đó thì tại sao vậy hả?
Hà Đại lắp bắp nói không thành tiếng :
- Cái này... đó là vì...
Vu Phong bực bội quát nạt :
- Cái này cái kia, cái con bà mi! Mau kêu Đàn chủ của mi đến gặp ta lẹ lên.
Hà Đại cúi mình thi lễ :
- Tuân lệnh tiền bối, bọn vãn bối xin được cáo từ
Tiểu Lạc chợt nói :
- Vãn bối cáo từ thì được, còn bọn vãn bối thì không thể nghe được.
Hà Đại nói :

- Tại sao mà không được?
Tiểu Lạc nói :
- Cái này rất dễ hiểu, ngươi có thể cáo từ nhưng bốn gã này thì phải lưu lại đây làm con tin, để cho các ngươi không trốn luôn được.
Hồ Quyết bực tức cau mày :
- Chỉ cần ngươi có bản lĩnh thì cứ đến đây giữ ta lại đi.
Tiểu Lạc cười nói :
- Mi đã nói như vậy thì ta không lưu mi lại là không được.
Hồ Quyết trợn mắt tức tối :
- Kẻ nào bỏ trốn là đồ rùa đen chết nhát!
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng vậy, song ta vẫn chưa yên tâm nên mới lưu các ngươi lại đây.
Hồ Quyết chưa kịp mở miệng thóa mạ thì Tiểu Lạc đã xuất thủ lẹ như điện xẹt. Trong nháy mắt đã điểm trúng yếu huyệt của Hồ Quyết, khiến gã đứng không vững liền ngã nhào xuống đất.
Đoạn lanh lẹ vung cước đá trúng "Hạ Du" huyệt của Dư Phi rồi lại nhanh chóng quay sang tấn công Hà Đại.
Hà Đại phất tay hóa giải chiêu thức của Tiểu Lạc rồi bảo :
- Thiếu hiệp hãy khoan động thủ, ta có điều muốn nói.
Tiểu Lạc dừng tay không đánh nữa, giọng cao ngạo :
- Không động thủ cũng được, nhưng bốn tên này phải lưu lại đây, một mình mi trở về kiếm Đàn chủ của mi lại đây. Chúng ta vẫn ở Hằng Xuân khách điếm đợi bọn mi.
Hà Đại gật đầu :
- Tất cả sẽ được thi hành theo đúng lời thiếu hiệp, ta xin cáo từ...
Tiểu Lạc hài lòng đáp :
- Nói sớm như vậy có phải được không. Hừ...
Đoạn lanh lẹ xuất thủ giải huyệt cho hai gã Dư Phi và Hồ Quyết.
Trong bụng hai gã tuy cực kỳ căm tức, song thấy võ công của Tiểu Lạc quá lợi hại nên đành phải tạm thời nhịn nhục nuốt hận vào lòng.
Hà Đại lủi thủi quay trở về Hắc Long đàn bẩm báo.
* * * * *
Hắc Long đàn thuộc Thần Long bang chính là sòng bạc Như Ý ở ngay trong thành Trấn Giang cách Hằng Xuân khách điếm không bao xa, Đàn chủ của Hắc Long đàn chính là Phàn Đạt, lão chủ sòng bạc Như Ý.
Thần Long bang là một bang phái bí mật trên giang hồ. Thế lực tiềm ẩn ở Giang Nam cực kỳ lớn, Tổng đàn được thiết lập tại Tô Châu.
Hắc Long đàn là một trong những Phân đàn của Thần Long bang tiềm phục tại thành Trấn Giang, ngoài ra còn có các Phân đàn Hoàng

Long đàn và Tử Long đàn.
Những cao thủ võ lâm giang hồ ít ai biết đến Thần Long bang, bởi vì Bang chủ Thần Long bang cố tình che dấu thực lực của mình. Thậm chí ban chủ Thần Long bang là ai ngay cả đệ tử trong bang cũng không mấy người biết.
Sắc mặt Phàn Đạt tím ngắt giận dữ khi nghe Hà Đại quay về hồi báo, hắn trầm tư giây lát rồi nói :
- Thì ra lão ta chính là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong, mà giang hồ thường đồn đại, các ngươi chắc chưa biết lão còn có biệt danh là lão điên Vu Phong Tử, tính khí lão tuy điên điên khùng khùng, nhưng võ công cao tuyệt, lại có y thuật cao minh ít kẻ sánh kịp, có thể làm kẻ chết sống lại cho nen người trong giang hồ mới gọi lão là Tứ Tuyệt Quân.
Hà Đại liền hỏi :
- Cao thủ như vậy thì quả là khó đối phó.
Phàn Đạt nói :
- Kỳ thực cũng không khó đối phó đâu, Bang chủ chúng ta đã biết rò tính khí của lão, cho rằng tuy lão ngoại hiệu là Tứ Tuyệt Quân nhưng mà đầu óc lão có chút hồ đồ, rất dễ bị lừa cho nên Bang chủ mới chưa coi lão là kình địch mà còn muốn lợi dụng lão làm việc cho ta nữa.
Hà Đại ngạc nhiên hỏi :
- Làm sao mà lợi dụng được lão.
Phàn Đạt ôn tồn đáp :
- Lão có đổ kỹ tuyệt cao, nếu như có thể khích động được lão gia nhập vào sòng bạc của chúng ta, nhất định là chúng ta sẽ được lợi lớn.
Hà Đại trầm ngâm bảo :
- Chỉ e rằng không dễ gì thuyết phục được lão quái vật đó.
Phàn Đạt có vẻ không vui :
- Chuyện chưa làm mà mi đã nghi hoặc như vậy thì làm sao có thể thành công được, đêm nay chúng ta đến gặp lão coi ý lão ra sao?
Nói rồi Phàn Đạt cùng với Cao tổng quản và Hà Đại lập tức đi đến Hằng Xuân khách điếm, để biểu lộ thành ý cả ba đều không mang theo binh khí.
Vu Phong và bốn người không ngờ bọn họ có thể đến ngay trong đêm, nên đã điểm huyệt rồi đem nhốt bốn gã kia vào trong phòng, đoạn đóng cửa lại rồi nằm xuống nhắm mắt ngủ. Chợt nghe có ba người đến thăm nên đành phải bò dậy.
Tiểu Lạc đang ngủ ngon bị đánh thức bất ngờ trong bụng cực kỳ tức

tối, bởi vì đã hai đêm mất ngủ liên tục rồi.
Tiêu Dật nghe có động tĩnh cũng dụi mắt lồm cồm bò dậy, y quả là đồ đa sự háo kỳ hơn người.
Trong phòng mọi người đã phân định ngôi thứ ngồi yên rồi ngay cả bốn gã bị điểm huyệt cũng bị Tiểu Lạc dựng dậy, đang ngồi ngay đơ trên băng ghế tựa như pho tượng gỗ.
Phàn Đạt tươi cười nói với Vu Phong :
- Vu Phong tiền bối tuy danh hiệu là Tứ Tuyệt Quân, kỳ thực phải gọi là Thất tuyệt, bát tuyệt mới xứng đáng.
Bất cứ kẻ nào trên thiên hạ này đều khoái được người ta khen tụng nịnh hót. Vu Phong cũng không phải là ngoại lệ, lão cười hề hề lắc đầu bảo :
- Đâu có, đâu có.
Kỳ thực trong lòng lão đang cực kỳ đắc ý.
Phàn Đạt cười bảo :
- Vu tiền bối bất tất phải khiêm tốn quá như thế, quả thực đổ kỷ của tiền bối cao siêu hơn người, chúng tôi vô cùng bội phục.
Cao tổng quản cũng nói thêm vào :
- Không sao, không sai, lúc sáng tuy tiểu nhân đây bị đại bại dưới tay tiền bối, song trong lòng hết sức khâm phục, tiền bối quả không hổ danh là Thiên hạ đệ nhất đổ vương.
Vu Phong cười đáp :
- Cái danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đổ vương chẳng qua chỉ là trò đùa của tiểu đồ ta thôi, các vị chớ nên khen ta quá lời.
Phàn Đạt liền nói :
- Tiền bối xưng là Thiên hạ đệ nhất đổ vương quả không sai.
Nói rồi y dừng lại một chút rồi nói tiếp :
- Tiền bối đổ kỹ cao siêu như thế nhất định là người mê đổ bác, không biết ngài có hứng thú đến sòng bạc Như Ý làm việc, như vậy ngày nào cũng có thể đổ bác, không biết ý tiền bối ra sao?
Phàn Đạt không yêu cầu Vu Phong phải thả người, lại mời Vu Phong vào đổ bác tại sòng bạc Như Ý, đây quả là điều khôn ngoan của hắn, nếu như Phàn Đạt vừa đến mà đã đòi thả bốn tên thuộc hạ kia ra tất nhiên Vu Phong sẽ không đời nào chịu đáp ứng, còn như mời Vu Phong đến sòng bạc thì đương nhiên để đáp lại hảo ý đối phương, Vu Phong sẽ tự động thả thuộc hạ của hắn ra liền.
Vu Phong tuy đổ kỹ cao siêu, song lão không phải là tay ham mê đổ bác quá độ, nghe nói vậy bèn cười ha hả đáp :
- Ngày nào cũng đổ bác thì không có hứng thú nhưng mà chơi vài ngày thì không sao.

Phàn Đạt vui mừng thầm nghĩ :
- “Hừ, ngươi đã đáp ứng đến đổ bác mấy ngày, coi như ta tạm thời thành công rồi, còn gì mà ngươi không thả người của ta?”
Vu Phong quả nhiên lại nói :
- Thôi ngươi hày lãnh mấy vị huynh đệ của ngươi về đi, chúng lưu lại đây cũng vô dụng mà thôi, tuy bọn chúng đã lén ám toán ta nhưng ta không làm khó dễ gì họ đâu.
Phàn Đạt vòng tay thi lễ :
- Tiền bối quả là đại lượng không chấp kẻ tiểu nhân, tại hạ thay mặt chúng đa tạ đại ân tiền bối mong tiền bối ra tay giải trừ cấm chỉ cho bọn chúng.
Thực ra bốn gã thuộc hạ của Hắc Long đàn bị điểm huyệt bằng thủ pháp hết sức tầm thường, song Phàn Đạt tỏ ra kính trọng Vu Phong mới làm bộ cầu khẩn lão giải khai huyệt đạo cho bọn thuộc hạ.
Vu Phong nói với Tiểu Lạc :
- Đồ nhi, ngươi hãy giải khai huyệt đạo cho bọn họ đi.
Tiểu Lạc gật đầu vâng dạ rồi nhanh lẹ vung tả thủ điểm nhẹ vào người bốn gã, lập tức bốn người đều được giải khai huyệt đạo.
Bốn gã kia tuy tức giận song không dám hỗn láo vô lễ liền cúi gập người xuống tạ ơn Vu Phong :
- Đa tạ tiền bối khai ân.
Phàn Đạt lên tiếng :
- Ngày mai là ngày rằm tháng sáu theo như lệ cũ của đổ trường bản chủ nhân sẽ có một cuộc tỉ thí đổ kỹ với hào kiệt tứ phương, mong tiền bối đến thưởng giám và khích lệ tại hạ.
Vu Phong giọng ngờ vực :
- Chẳng lẽ ta không đến thì ngươi lại nhát gan sao?
Phàn Đạt cười nhạt :
- Không phải như thế, nhưng mà nếu như tiền bối đến được thì đổ trường của tại hạ rất lấy làm vinh hạnh.
Vu Phong gật đầu :
- Ngươi đã có hảo ý như vậy, ngày mai nhất định ta sẽ đến.
Phàn Đạt tươi cười :
- Hay lắm như thế là được rồi.
* * * * *
Ngày rằm tháng sáu lại đến.
Không khí sòng bạc Như Ý lúc này cực kỳ náo nhiệt, đèn đuốc sáng rực tựa như ban ngày, sòng bạc mở cửa thâu đêm suốt sáng, người ra vô tấp nập không ngừng.
Đến quá giờ Mão mọi đổ khách bình thường đều tự động dừng lại

bởi vì lúc này Phàn lão chủ nhân bắt đầu xuất hiện.
Vừa thấy Phàn Đạt xuất hiện mọi người đều lộ vẻ vui mừng, không biết hôm nay kẻ nào được Thần Tài may mắn chiếu cố, quy củ của Phàn Đạt cực kỳ đơn giản, chỉ cần đặt ra ngàn lạn bạc, nếu thắng thì được mười vạn lạng và chỉ được chơi một ván để phân định thắng thua mà thôi.
Kẻ đầu tiên tỉ thí đổ kỹ với Phàn Đạt là một thiếu niên công tử, y phục cực kỳ sang trọng, kết quả thiếu niên nọ bị đại bại.
Thiếu niên này tuy thua song vẫn không tỏ vẻ âu sầu, phong thái ung dung đi ra khỏi sòng bạc. Bởi vì số bạc đâu phải do y khổ cực làm ra nên y không cảm thấy tiếc rẻ, vả lại y có quá nhiều vàng bạc, không biết xài đâu cho hết nên mới đem vào đây gởi hạn.
Mà gởi vào sòng bạc bao nhiêu cho dù nếu như y tiếp tục như vậy thì chẳng bao lâu gia sản sẽ bị hết sạch.
Đó cũng là chuyện đương nhiên mà thôi.
Vu Phong cùng năm người vừa đến sòng bạc đã được Cao tổng quản ra tiếp đón đoạn an bài cho họ một chỗ có thể quan sát trọn vẹn cuộc tỉ thí của Phàn Đạt.
Phàn Đạt lúc này đã thắng liên tiếp sáu ván thu về được sáu ngàn lạng bạc, khiến cho đám đổ khách phải tròn mắt khiếp sợ, song vẫn có kẻ can đảm lao vào tỉ thí. Hấp lực của mười vạn lạng bạc quả là ghê gớm, kẻ chơi ván thứ bảy là một đại hán vai rộng ngực nở, gã đổ ra hai mươi mốt điểm. Mọi người thở dài lắc đầu nhất định là đại hán nọ thua rồi. Hai mươi mốt điểm tuy không phải là nhỏ song cũng không được lớn, e rằng sẽ không qua nổi đôi tay lão luyện của Phàn Đạt chủ nhân sòng bạc.
Nào ngờ Phàn Đạt chỉ đổ ra có mười chín điểm, thế là đại hán nọ đã thắng cuộc.
Đại hán nọ quá đỗi hưng phấn hét lên một tiếng làm kinh động cả sòng bạc rồi cười sằng sặc :
- Ha ha ha, ta thắng rồi, ta thắng rồi...
Thần sắc Phàn Đạt vẫn không thay đổi, điềm nhiên kêu Cao tổng quản đưa cho đại hán nọ mười vạn lạng bạc bằng ngân phiếu.
Rồi lão mỉm cười lớn tiếng gọi :
- Vị bằng hữu nào tiếp tục lên đây, xin mời.
Phàn Đạt quả không hổ danh là chủ nhân sòng bạc Như Ý.
Một lão già mồm nhọn mặt choắt bước lên, sắc mặt gã bắt đầu trắng bệch ra, không còn chút huyết sắc.
Bởi lão biết rằng mình nhất định sẽ thua vì Phàn Đạt không bao giờ thua hai lần trong một ngày.

Lão không thể không chơi, dù biết sẽ thua vẫn phải chơi. Bởi vì đây là quy củ của sòng bạc, mà qui củ thì không thể phá bỏ được.
Nếu kẻ nào muốn thắng thì trước hết phải chuẩn bị thua cái đã.
Lão già này ba tháng trước đây đã báo danh tham dự, mãi đến hôm nay mới đến phiên lão được tỉ đấu đổ kỹ với Phàn Đạt. Phía sau lão già gầy còn có không ít kẻ đang nóng lòng chờ tới phiên mình, có kẻ đành thất vọng đợi đến tháng sau, ai cũng hy vọng mình sẽ là chủ nhân của mười vạn lạng bạc. Lão già run rẩy ngồi vào bàn, mắt sững sờ nhìn vào một ngàn lạng bạc đặt trước mặt, ánh mắt có vẻ vô cùng thương tiếc, bởi vì lão biết rằng lát nữa đây số bạc này sẽ đổi chủ.
Vu Phong thấy vậy liền đi tới chỗ lão già, đoạn bảo :
- Lão huynh, ta sẽ chơi thay lão huynh ván này được không?
Lão già nhìn Vu Phong lặng yên không đáp.
Vu Phong lại nói :
- Ngươi cứ yên tâm, nếu thua thì ta sẽ hoàn lại số bạc cho ngươi, còn nếu thắng thì ngươi sẽ được năm vạn lạng bạc. Sao ý ngươi thế nào?
Lão già nhủ thầm :
- “Không biết mi có bị bịnh thần kinh không vậy, thiên hạ đâu có kẻ nào tốt đến thế, hừ, đúng là đầu óc lão này có bịnh nặng rồi.”
Vu Phong biết lão không tin liền móc trong người ra tấm ngân phiếu một ngàn lạng bạc đặt vào tay lão già :
- Nè, như vầy ngươi có chịu tin chưa?
Lão già nọ thấy số mình quả là may mắn, tưởng rằng sẽ bị mất một ngàn lạng bạc, ngờ đâu lại có quý nhân phù trợ, nếu như may hơn nữa thì còn có thể được thêm năm vạn lạng bạc nữa nên vui mừng gật đầu.
- Được, được mà.
Vu Phong quay sang hỏi Phàn Đạt :
- Phàn lão chủ, ta chơi giùm cho vị lão huynh này một ván, ngươi không phản đối chớ?
Phàn Đạt gật đầu đáp giọng thản nhiên :
- Chỉ cần vị lão huynh này muốn vậy thì ta đâu có ý kiến. Vu tiền bối cứ tự nhiên.
Phàn Đạt cực kỳ tin tưởng vào công phu của mình nên mới nói vậy.
Vu Phong cũng không khách khí, đưa tay chụp lấy sáu hột xí ngầu thảy lên trên bàn.
Mấy kẻ đứng xung quanh cảm thấy mất hứng bởi vì bọn họ biết rằng Phàn lão chủ hôm nay không thể nào thua thêm nữa, cho nên những đổ khách xếp thứ chín thứ mười chuẩn bị lấy ngân phiếu ra giao cho

sòng bạc Như Ý.
Bọn họ biết nếu muốn lấy lại vốn thì phải đợi đến tháng sau.
Vu Phong đổ ra được hai mươi sáu điểm.
Tiểu Lạc cười chế giễu :
- Sư phụ sao mà có hai mươi sáu điểm à, kém quá!
Vu Phong cười mắng :
- Hai mươi sáu thì hai mươi sáu, ta thích vậy đó? Có được không?
Có một vài người thấy Vu Phong xuất hiện lại cảm thấy hứng thú, bởi vì họ nhớ lại hôm qua chính nhân vật kỳ lạ này đã thắn lão già gầy Hà Đại.
Họ biết rằng lão già kỳ lạ này có bản lĩnh, chắc là có thể thắng được Phàn Đạt.
Có một người trong bọn họ quen thân với Phàn Đạt nói nhỏ :
- Phàn lão chủ đừng có đổ hai mươi lăm điểm như lão Hà gầy hôm qua đó nghe.
Phàn Đạt cười lên một tràng dài :
- Ha ha ha, đâu có như vậy được, chư huynh đệ chớ lo.
Phàn Đạt chậm chạp cầm lấy mấy hạt xí ngầu, dùng tay ước lượng một lát rồi ném nhẹ lên bàn.
Hột xí ngầu dần dần dừng lại, ba hột trước sáu điểm, hột thứ tư chỉ có ba điểm mà thôi.
Phàn Đạt trong lòng chợt lo lắng nhủ thầm :
- “Quỷ thật, chẳng lẽ mình nắm tay vào bàn khống chế hột xí ngầu có gì sai sót hay sao?”
Thì ra ban đầu lão chỉ áp một tay vào bàn, lúc này thấy có sự biến liền áp chặt hai tay vào cạnh bàn vận hết công lực mong điều khiển được hai hột xí ngầu còn lại.
Nào ngờ hột xí ngầu thứ năm lại cũng không chịu nghe lời lão sai khiến, nó dừng lại để lộ hai chấm đen như chọc tức lão chủ sòng vô dụng bất tài.
Lão đưa mắt nhìn Vu Phong, thấy Vu Phong đang mỉm cười ngó lại mình.
Hai tay Vu Phong vẫn để đàng hoàng trước ngực, không hề chạm tới cạnh bàn.
Chỉ có ngón tay thứ ha hơi cong lên đang hướng thẳng về phía hột xí ngầu thứ sáu.
Phàn Đạt thầm kinh hãi công phu của Vu Phong gọi là “Cách không điểm huyệt”, một thứ võ công tuyệt cao trong võ lâm.
Phàn Đạt muốn khống chế điểm số của hột xí ngầu cần phải truyền công thông qua bàn, còn Vu Phong thì không hề cần đến điều đó.

Cho nên công phu của Vu Phong cao hơn Phàn Đạt rất nhiều.
Hột xí ngầu cuối cùng dừng lại, cũng chỉ có hai điểm mà thôi. Phàn Đạt cũng giống hệt lão gầy Hà Đại ngày hôm qua, hai mươi lăm điểm nên đành chịu thua Vu Phong.
Lần đầu tiên Phàn Đạt chịu thua hai ván trong một ngày.
Lão già nọ thấy vậy sướng quá, gần như muốn xỉu luôn.
Sắc mặt Phàn Đạt lúc này đã chợt xám xanh, tức tối nhìn Vu Phong như muốn ăn tươi nuốt sống lão.
- Mi... mi dám...
Ngón tay Phàn Đạt chỉ vào đôi tay Vu Phong đang để trước ngực, ý muốn nói Vu Phong giở trò gian trá.
Vu Phong cười nhạt :
- Dám cái gì hả?
Lão chỉ tay vào Phàn Đạt rồi lại chỉ vào cạnh bàn ám chỉ Phàn Đạt cũng là đồ gian xảo không hơn không kém.
Mọi người thấy cử chỉ của hai bên không hiểu hai người đang làm trò quỷ sự gì đây.
Phàn Đạt thầm hiểu lão không thể làm gì được Vu Phong, mà sự tình đã đến nước này không chịu thua không được nên đành phải nuốt hận vào lòng, khẽ phất tay bảo Cao tổng quản đưa ra mười vạn lạng bạc bằng ngân phiếu, vẻ mặt âm trầm nói :
- Vu tiền bối quả có vận may hiếm thấy, hy vọng lần sau tiền bối cũng gặp vận may như vậy.
Vu Phong cầm lấy xấp ngân phiếu cười đáp :
- Thế nào? Phàn lão chủ vẫn còn hứng thú chơi tiếp với ta nữa à?
Phàn Đạt điềm nhiên đáp :
- Nếu như tiền bối có hứng thú, chúng ta có thể chơi thêm mấy ván nữa cũng không sao, nhưng quy củ hôm nay mỗi người chỉ được chơi một ván mà thôi, ta tuy muốn chơi với tiền bối mấy ván, song quy củ không thể phá được, đành phải thất lễ.
Vu Phong thấy y vẫn còn cứng đầu, cũng chẳng lấy gì ngạc nhiên, chỉ bật cười lên một tràng dài :
- Ha ha ha... hảo khẩu khí. Ha ha ha...
Phàn Đạt tức giận nghiến răng thầm nhủ :
- “Hừ, đừng đắc ý sớm quá, nếu như mi còn sống được đến ngày mai, kể như cái mạng của mi cũng lớn đó. Hừ, đợi kiếp sau mà thắng nữa, hừ...”
Vu Phong chia cho lão già kia năm vạn lạng bạc rồi cười ha hả dắt Tiểu Lạc và bốn người cùng đi ra khỏi sòng bạc.
Màn đêm buông xuống mỗi lúc càng dày đặc hơn.

Tại Hằng Xuân khách điếm.
Vu Phong và Tiểu Lạc đang ngồi bên bàn đang định tìm cách sử dụng năm vạn lạng bạc vừa mới thắng được ra sao.
Đó là thói quen của họ mỗi lần thắng được một số bạc, đều phải tính xem nên phân phát số bạc này làm sao. Vu Phong tuy mê trò đổ bác song ít ai biết rằng số bạc đó được dùng vào việc thiện, sở dĩ lão không có nơi ở cố định lại đi bôn tẩu khắp chốn giang hồ là để làm việc thiện.
Vu Phong nói :
- Tiểu Lạc à, ngày mai ta sẽ khởi hành đến Giao Đông một chuyến, nghe nói chỗ đó năm nay gặp nạn thủy tai, tất sẽ có nhiều nạn nhân không có chỗ ở, số bạc trước đây ta ăn được ở Kim Lăng và Dương Châu cộng thêm năm vạn lạng hôm nay nữa, tổng cộng là bốn mươi lăm vạn lạng có dư, ta muốn thắng được năm mươi vạn lạng mới khởi hành, song vì tình thế quá bức bách cho nên ta phải đi trước thời hạn, còn ngươi một tháng rưỡi sau sẽ đến Long Hổ tiêu cục ở Giao Đông hội họp với ta, trong thời gian này ngươi phải làm xong hai việt, một là kiếm sao cho đủ mười vạn lạng bạc để mong đi Giao Đông phát cho nạn dân, việc này đối với ngươi thì chắc không có chi khó, việc nữa là ngươi phải tìm cho ra cuốn Nga Mi kiếm phổ cho nhị vị Lê gia tiểu thư, việc này tuy hơi khó một chút, song với tài trí thông minh của ngươi chắc là có hy vọng, vạn nhất không tìm được kiếm phổ thì cũng chẳng sao, song phải đến Giao Đông đúng kỳ hnạ rồi việc kia chúng ta sè tính sau. Ngươi thấy thế nào?
Tiểu Lạc nói :
- Sư phụ à, cái chuyện nhỏ như vậy mà đồ nhi không làm được hay sao, người đừng lo, nếu đồ nhi làm không xong thì đồ nhi sẽ cắt đầu dâng cho người.
Vu Phong vội giải thích :
- Không phải ta không yên tâm, nhưng mà ta phải nói như vậy để mà vạn nhất có sự biến gì xảy ra, ngươi chỉ có một cái đầu, nếu ngươi đem cho ta thì sau này làm sao ăn cơm nói chuyện với ta được?
Tiểu Lạc cười hì hì nói :
- Sư phụ cứ yên tâm đi, cái đầu của đồ nhi gắn trên cổ dai lắm, sư phụ có muốn bứt nó ra khỏi cổ cũng không được đâu.
Vu Phong nheo mắt bảo :
- Hừ, đừng có nói trước để một tháng nữa coi sao.
Tiểu Lạc chợt hạ giọng :
- Sư phụ à, đồ nhi mà làm xong hai việc này thì con Tiểu kim quy của sư phụ sẽ...

Vu Phong vội cắt ngang lời chàng :
- Ngươi đừng có hòng chiếm đoạt cái bảo bối tiểu kim quy của ta, nếu ngươi làm xong hai chuyện đó thì ta sẽ thưởng cho ngươi một cái khác.
Tiểu Lạc vội hỏi :
- Cái gì vậy sư phụ?
Vu Phong mỉm cười vẻ bí mật rồi ôn tồn đáp :
- Ta sẽ đưa ngươi đến Nga Mi sơn.
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Nga Mi sơn có cái gì vui đâu, trừ mấy tiểu ni cô trong Ni Cô am thì chỉ có mấy chú tiểu hài nhi, chán quá.
Vu Phong cao giọng :
- Ta đâu có cho ngươi đến Nga Mi sơn để chơi đùa đâu, ta dẫn ngươi tới để cầu thân đó.
Tiểu Lạc mắt tròn xoe kinh ngạc :
- Sư phụ nói cái gì vậy?
Vu Phong thản nhiên :
- Chẳng phải ngươi đã yêu mến Lê gia tiểu muội Nhu Di cô nương hay sao, ta sẽ đưa ngươi đến cầu thân với Tịnh Dật sư thái Chưởng môn phái Nga Mi.
Tiểu Lạc nhảy dựng lên hốt hoảng lắc đầu lia lịa :
- Sư phụ làm ơn tha cho đồ nhi đi, cái đó chỉ là nói đùa thôi, bộ sư phụ tưởng là thiệt sao, huống hồ cái con nha đầu Nhu Di đó tính tình hung dữ làm sao đồ nhi chịu nổi.
Tiểu Lạc vừa nói vừa nhăn mặt khổ sở, bộ dạng cực kỳ thảm hại.
Vu Phong không tha mà còn nghiêm giọng bảo :
- Hôn nhân là chuyện đại sự, há có thể đùa cợt hay sao? Nam nhân đại trượng phu đã nói rồi thì không thể chối được. Hừ, ta nhất định đến đó cầu thân cho ngươi. Hơn nữa thật ra ngươi cũng đã lớn rồi.
Tiểu Lạc lắc đầu quầy quậy :
- Không được, sư phụ không được đi cầu thân.
Vu Phong cả quyết nói :
- Ta cứ đi, coi ngươi làm gì được ta.
Tiểu Lạc thản nhiên bảo :
- Hôn nhân phải có tự do, sư phụ không thể can thiệp vào tự do của đồ nhi được.
Vu Phong trợn mắt :
- Hôn nhân tự do cái con khỉ khô, ta cứ làm thế đó, ngươi làm gì được ta nè.
Tiểu Lạc nói :

- Làm sao hả, lên huyện đường kiện với huyện quan bắt nhốt lão, hừ, nhưng mà tội nghiệp lão tuổi già nên ta không nhẫn. Vậy thì ta chạy trốn, đào ngũ hôn nhân, sao lại không được?
Vu Phong cười lạt :
- Hừ, chạy trốn hả, để ta xem ngươi chạy trốn bằng cách nào?
Tiểu Lạc hạ giọng bảo :
- Thôi, đồ nhi không nói chuyện với sư phụ nữa, đến lúc đó rồi sẽ biết.
Lúc này trăng đã lên cao, ánh trăng saág bạc tỏa xuống mặt đất. Thứ ánh sáng bạc lung linh kỳ ảo.
Trời chưa qua tới canh ba, trên đường khách bộ hành đã thưa thớt, không gian tĩnh lặng vô cùng. Nhưng trên nóc Hằng Xuân khách điếm lại có một bóng người. Người này mặc y phục dạ hành màu đen, mặt cũng bịt một miếng khăn đen kín mít, chỉ có thanh trường kiếm trong tay y phát ra một tia hàn quang lạnh sởn người.
Y nằm rạp người xuống, hành động cực kỳ nhẹ nhàng không hề gây ra tiếng động.
Gã hắc y nhân này ngồi trên nóc nhà gian phòng của Vu Phong, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh một hồi tấy không có gì khả nghi mới nhẹ nhàng trườn xuống, lộn ngược thân hình treo lơ lửng sát hiên nhà, ngó đầu vào bên trong ô cửa sổ.
Thấy bên trong phòng tối om, không có ánh đèn, ánh trăng làm cho cảnh vật trở nên mờ ảo, song vẫn có thể nhìn thấy rõ, nếu như kẻ đó có nhãn lực hơn người.
Phía trong phòng có một người đang nằm ngủ, mặt quay vào tường, mũi phát ra tiếng thở đều.
Người nằm trong phòng chính là Vu Phong chứ không phải ai khác.
Hắc y nhân trong bụng bất giác cất tiếng cười lạnh, âm trầm tự nhủ :
- “Lão già này thật là không biết đề phòng cảnh giới, lại ngủ say như heo chết vậy, không biết họa giáng xuống đầu, công phu cũng chẳng cao đến đâu, bất quá cũng chỉ là cái bị thịt vô dụng mà thôi, Đàn chủ phái ta đến hành thích lão thiệt là quá lo xa, giết gà thì cần gì đến dao mổ trâu. Hừ...”
Gã hắc y nhân này quả nhiên là sát thủ do Hắc Long đàn chủ Phàn Đạt, Phân đàn của Thần Long bang ở Trấn Giang phái tới ngầm ám sát Vu Phong để thâu hồi số bạc lúc sáng.
Gã hắc y nhân tuy nghì như vậy, song hắn không hổ danh là một sát thủ đã được huấn luyện kỹ lưỡng, cẩn thận quan sát kỹ một hồi rồi mới ra tay hành động.
Thanh trường kiếm trong tay gã nhẹ nhàng rạch tờ giấy bịt cửa sổ.

Rẹt...
Một thanh âm khẽ vang lên, miếng giấy bị rách toạc để lộ ra khung cửa sổ.
Gã khẽ vận kình lực điểm thanh trường kiếm vào khe cửa.
Kẹt...
Cánh cửa sổ lập tức bung ra.
Vu Phong chợt cất tiếng ngáy vang như sấm, thân hình hơi xoay lại rồi lát sau lại úp mặt vào tường như cũ.
Gã hắc y nhân đợi một hồi sau thấy Vu Phong không động đậy gì nữa, mới nhẹ nhàng phi thân vào trong phòng như một chiếc lá rụng không hề gây ra tiếng động.
Gã hắc y nhân thận trọng bước tới bên giường rồi bất ngờ xỉa thanh trường kiếm đâm xuống.
Chiêu kiếm xuất thủ lẹ như điện xẹt, như muốn đoạt mạng người ngay tức khắc, quả là ghê gớm vô cùng.
Chỉ tiếc rằng y đã gặp phải Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân.
Khi mũi kiếm sắp đâm trúng sau lưng Vu Phong, thì bỗng thấy thân hình lão hơi nhích động, hữu thủ vươn ra, song chỉ kẹp chặt lưỡi kiếm của gã hắc y nhân.
Gã hắc y nhân kinh hoảng vận nội công cố ấn mũi kiếm xuống, song mũi kiếm như bị mọc rễ trên tay Vu Phong, không sao rút ra hay ấn xuống được.
Gã hắc y nhân phản ứng cực kỳ nhanh lẹ thần tốc, y liệu việc hành thích không thành liền buông tay ra lộn người phóng qua cửa sổ ra ngoài.
Vu Phong không ngờ y có thể phản ứng lẹ như vậy, liền quát lớn :
- Mi chạy đâu cho thoát.
Nói rồi thân hình lão cũng xẹt nhanh ra ngoài cửa, thân hình bay ra ngoài tạo thành một đường cong tuyệt đẹp rồi nhẹ nhàng hạ mình xuống đất.
Nhưng đã không còn thấy bóng dáng gã hắc y nhân đâu nữa, kỳ thực thuật khinh công của gã không cao minh hơn Vu Phong, chẳng qua vì gã đã chuẩn bị đường lui kỹ lường đó thôi.
Ngay mái nhà có một sợi dây thừng treo lủng lẳng, hóa ra lúc vừa vọt ra khỏi cửa sổ, gã mượn sức phản kình đu người tuột lẹ xuống đất, đến khi Vu Phong phản ứng thì gã đã cao chạy xa bay, chỉ còn để lại sợi dây thừng đung đưa ngoài cửa sổ mà thôi.
Vu Phong tức tối cất tiếng thóa mạ mấy câu rồi dùng thế “Hoàng Hạc Xung Tiêu”, nhún mình vọt qua ca sổ vào phòng. Thì ra gã hắc y nhân vừa mới đến trên nóc phòng thì Vu Phong đã phác giác ra

nhưng lão làm như không biết, đợi lúc dụ được gã vào trong phòng rồi sẽ bắt gã, không ngờ gã hắc y nhân lanh lẹ dị thường, đã trốn thoát được.
Vu Phong đoán biết rằng nhất định là Phàn Đạt Đàn chủ Hắc Long đàn thuộc Thần Long bang phái gã hắc y nhân tới để giết mình, đương nhiên là muốn lấy lại số bạc đã mất, chuyện này dường như đã gặp nhiều lần cho nên Vu Phong không thèm để ý cứ nhắm mắt định ngủ tiếp.
Song lão không sao ngủ được, chẳng phải vì lo lắng mà tự nhiên trong lòng cảm thấy bứt rứt không yên, tâm phiền, ý loạn, không sao nghĩ ra được nguyên nhân tại sao lại như vậy.
Lão chịu không nổi bèn chồm dậy sang gõ cửa phòng Tiểu Lạc. Gõ mấy tiếng mà bên trong vẫn không thấy động tĩnh gì.
Vu Phong cực kỳ lo lắng, chẳng lẽ Tiểu Lạc đã bị ám toán rồi sao.
Lão bèn vận sức đánh bung cửa phòng ra rồi lớn tiếng gọi :
- Tiểu Lạc, ngươi có sao không hả?
Vừa nói lão vừa chạy vào trong phòng.
Tiểu Lạc đang nằm trong phòng thấy Vu Phong đột ngột chạy vào liền ngồi bật dậy, giọng oán trách :
- Sư phụ làm cái trò gì vậy, người ta đang ngủ ngon, sư phụ lại đến quấy rầy, sư phụ nghĩ xem đã mấy ngày rồi đồ nhi không được ngủ yên giấc.
Vu Phong bực bội nạt :
- Ta gọi ngươi sao ngươi không đáp, ta tưởng bọn Dã Lang tha ngươi đi đâu mất rồi chớ, báo hại ta phải một phen lo lắng không yên.
Hai người đang nói chuyện thì từ ngoài cửa có tiếng bước chân rồi mấy người xông vào trong phòng cùng lúc.
Nhìn lại hóa ra là Tiểu Thiên Sứ, Tiêu Dật, và nhị vị Lê gia tiểu thư.
Họ nghe tiếng Vu Phong cho rằng đã có chuyện xảy ra nên vội vàng chạy tới, y phục còn xốc xếch trông thiệt thảm bại.
Tiểu Thiên Sứ trong lúc hấp tấp đã mặc áo trái nhìn cực kỳ tức cười, mắt đang mơ mơ màng màng cũng lên tiếng hỏi :
- Cái gì vậy, chuyện gì xảy ra vậy?
Tiểu Lạc ôn tồn bảo :
- Tiểu đệ đừng có hoảng hốt như vậy, đâu có chuyện gì xảy ra, cái này là bịnh cũ của sư phụ ta tái phát đó mà, một tháng phải có mấy lần, thôi ngươi mau trở về phòng ngủ đi, đừng có bận tâm làm chi.
Tiểu Thiên Sứ trố mắt hỏi :
- Bịnh gì đó đại ca?

Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Bịnh mộng du đó mà.
Tiểu Thiên Sứ nhíu mày hỏi :
- Bịnh mộng du là bịnh gì vậy?
Tiểu Lạc liền ôn tồn giải thích :
- Bệnh mộng du là người đang ngủ đến nửa đêm đột ngột chồm dậy, nửa tỉnh nửa mê ra khỏi giường đi lang thang tựa như đang nằm mơ, tuy làm nhiều việc trong đêm nhưng sáng hôm sau khi tỉnh lại sẽ quên sạch, không còn nhớ gì nữa hết.
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Như vậy thì cũng vui đó chứ.
Vu Phong thấy Tiểu Lạc bịa chuyện chọc tức mình song không sao ngăn lại được đành mỉm cười bảo Tiểu Thiên Sứ :
- Ngươi đừng có nghe Tiểu Lạc ăn nói hồ đồ, y gạt ngươi đó chớ ta đâu có bị bịnh mộng du bao giờ.
Tiểu Thiên Sứ có vẻ không tin, nghi ngờ hỏi :
- Ngươi không bị mộng du, tại sao nửa đêm lại bò ra khỏi giường, lại đây la hét ầm ĩ như vậy.
Tiểu Lạc lại nói :
- Có bịnh mà cứ chối không thừa nhận, cái này cũng là tâm lý bình thường đó thôi. Tiểu Thiên Sứ à, ngươi đừng nên truy hỏi sư phụ ta nữa, vô ích thôi.
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Ờ, phải đó.
Tiểu Lạc nhăn mặt chọc tức Vu Phong.
Vu Phong cũng thừa biết tính khí Tiểu Lạc nên cũng chẳng buồn tranh cãi với đồ đệ mình về chuyện có bịnh, mà chỉ quay sang bảo với bốn người đến sau :
- Thôi đêm đã khuya rồi, các ngươi mấy hôm nay đã không được ngủ yên thì hãy quay về phòng nghỉ ngơi cho đỡ mệt, ta có chút việc muốn thương lượng với Tiểu Lạc.
Nhu Di chợt buột miệng hỏi :
- Chuyện gì vậy tiền bối?
Vu Phong thản nhiên đáp :
- Đâu có chuyện gì đáng nói, chẳng qua lúc nãy có kẻ muốn ám sát ta đó thôi.
Bốn người nghe vậy kinh hoảng, đồng thanh cất tiếng hỏi :
- Chuyện gì xảy ra vậy?
Vu Phong liền đem câu chuyện vừa mới xảy ra thuật lại cho bốn người nghe qua một lượt.

Tiểu Thiên Sứ, Tiêu Dật cùng nhị vị Lê gia tiểu thư há hốc miệng kinh hãi lắng nghe.
Vu Phong nói tiếp :
- Ta và Tiểu Lạc phải thương lượng để tìm kế sách đối phó với bọn chúng, các ngươi đều mệt quá rồi, hãy về phòng nghỉ ngơi trước đi, có gì thì ta sẽ nói cho biết.
Tiêu Dật chợt bảo :
- Tiền bối à, chi bằng mọi người cùng họp lại bàn bạc thì hay hơn.
Vu Phong trầm ngâm giây lát rồi gật đầu :
- Cũng được.
Ôn Di cất tiếng hỏi :
- Tiền bối từ trước tới giờ có gây thù oán với ai trong thành Trấn Giang này không?
Vu Phong lắc đầu :
- Không có.
Ôn Di liền nói :
- Xem ra cái gã hắc y nhân đó nhất định là do Phàn Đạt phái tới rồi đó.
Vu Phong gật đầu :
- Ta cũng nghĩ như vậy, xem ra cái gã hắc y nhân đó chẳng những sát hại ta mà còn muốn đoạt lại số bạc đã mất.
Tiểu Lạc đột nhiên dậm chân la lớn :
- Ai da chết rồi!
Tiêu Dật cũng la lên :
- Đúng vậy, hỏng rồi, hỏng hết rồi.
Nhu Di chu mỏ nói :
- Hai tên tiểu quỷ nhà ngươi làm cái gì vậy, bộ nổi khùng rồi hay sao?
Tiểu Lạc không thèm ngó đến nàng, quay sang nói với Vu Phong :
- Sư phụ à, cái lão già hồ sáng e rằng gặp chuyện chẳng lành.
Tiêu Dật cũng vội tiếp lời :
- Gã hắc y nhân đó hạ thủ tiền bối, đương nhiên cũng sẽ không tha cho lão già kia đâu.
Ý hai người muốn ám chỉ lão già lúc sáng nhờ Vu Phong mà ăn được năm vạn lạng bạc.
Vu Phong chợt tỉnh ngộ vội bảo :
- Không sai, không sai, hèn chi mà ta thấy bứt rứt không yên, hóa ra là vì chuyện này, song chúng ta lại không biết lão già kia ở đâu thì làm sao mà cứu được.
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Bây giờ có cứu cũng đã trễ rồi. Phàn Đạt rất có thể phái hai tên sát

thủ đi cùng lúc, hiện giờ chỉ hy vọng lão già đó có võ công như sư phụ mới không bị hại.
Vu Phong cao giọng bực tức :
- Nói ngu! Sao mà ngươi ngu vậy hả, nếu như lão già kia có võ công cao như vậy thì cần gì ta phải chơi xí ngầu giùm y cho mệt.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đồ nhi cũng biết như vậy, chẳng qua chỉ nói để tự an ủi mà thôi Quả thật trên thiên hạ người có võ công lợi hại như vậy không phải là nhiều, nếu không muốn nói là hiếm có.
Vu Phong thở dài nói :
- Tuy vậy chúng ta phải tận lực, chẳng lẽ thấy người bị nạn mà làm ngơ không cứu hay sao?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Sư phụ nói quả không sai
Tiêu Dật hầm hầm nói :
- Hừ, cái lão Phàn Đạt thiệt là quỷ quyệt, mỗi tháng lão đều thua hết mười vạn lạng bạc, chẳng lẽ vì thua hai mươi vạn lạng bạc mà lại phái người đi sát hại người thắng hay sao?
Tiểu Lạc thoáng cau mày :
- Tối qua hắn đã phái người đến ám toán, chúng ta nhất định hắn là kẻ gian ác rồi, có lẽ những người thắng cuộc đều bị hắn âm thầm sát hại hết rồi.
Ôn Di lên tiếng :
- Như vậy sòng bạc Như Ý là sào huyệt của bọn hung ác hay sao?
Vu Phong gật đầu :
- Không sai, xem ra cái gà họ Phàn đó là đồ bại hoại, chúng ta phải đi dò xét sào huyệt của gã mới được.
Tiểu Lạc chặn ngang :
- Đi do thám sào huyệt của gã không cần nhiều người, sợ rằng sẽ làm hỏng việc đó, chi bằng ta và sư phụ đi là được rồi.
Tiêu Dật lắc đầu :
- Quá ít người cũng không được, mọi người cần phải tiếp ứng lẫn nhau, ta xem ba người cùng đi mới đủ.
Vu Phong gật đầu tán thành :
- Không sai. Sáu người chúng ta chia làm hai nhóm. Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ cùng đi thám thính với ta, còn Tiểu Lạc và nhị vị Lê gia tiểu thư ở đây giữ nhà.
Tiểu Lạc hấp tấp bảo :
- Sư phụ, đồ nhi phải đi với sư phụ.
Vu Phong bảo :

- Sư phụ biết ngươi cực kỳ lanh lợi cho nên mới để ngươi lại giữ nhà, vạn nhất Phàn Đạt có âm mưu gì thì ngươi sẽ ứng phó.
Nhu Di nói xen vào :
- Tiền bối, tiểu nữ tự lo cho mình được, để Tiểu Lạc lại đây chắc là tiểu nữ còn phải lo cho y nữa là khác.
Vu Phong cười bảo :
- Ngươi muốn lo cho hắn thì cứ lo đi, chúng ta mấy hôm nay không được ngủ yên, chi bằng hai ngươi cứ vào phòng nghỉ ngơi để tiểu tặc đứng ngoài canh chừng cũng được.
Tiểu Lạc nóng nảy nói :
- Sư phụ cái này...
Vu Phong cắt ngang :
- Đừng có cái này cái nọ nữa, ta đã quyết định rồi.
* * * * *
Tại sòng bạc Như Ý.
Nơi đại sảnh ánh đèn vẫn còn sáng.
Phàn Đạt ngồi trên ghế thái sư, sắc mặt âm thầm.
Y đương nhiên không được vui lắm.
Gã hắc y sát thủ đứng trước mặt, y đang khom lưng quì gối, không dám thở mạnh.
Hắc y nhân không biết cái vận mạng gã sẽ ra sao, thông thường người của Thần Long bang nếu như không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.
Phàn đàn chủ hạ lệnh cho y nội trong đêm nay phải sát hại Vu Phong để thu hồi số bạc, song y biết rằng không có cơ hội để làm xong việc này.
Bởi vì chỉ qua một chiêu y biết rằng mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Vu Phong, y lại là người thận trọn nên không dám mạo hiểm quay lại hành thích Vu Phong một lần nữa.
Tuy hình phạt trong Thần Long bang nghiêm khắc, song không đến nỗi mất mạng. Hơn nữa Hắc Long đàn đang thiếu người nên Phàn đàn chủ không dám làm gì y.
Quả nhiên Phàn Đạt buông tiếng thở dài :
- Chuyện này ta không thể trách ngươi được, ta không ngờ võ công của lão lại cao đến mức đó. Xem ra chỉ còn cách báo cáo với Tổng đàn, đợi người đến tiếp viện.
Hắc y nhân cúi đầu đáp :
- Đa tạ Đàn chủ.
Nói rồi y từ từ lui ra.
Bên ngoài sảnh Vu Phong thầm chửi :

- Quả nhiên lão tặc này gây ra mọi chuyện.
Gã hắc y nhân lui ra khỏi đại sảnh, Vu Phong đưa mắt ngầm ra hiệu cho Tiêu Dật bám theo gã. Tiêu Dật hiểu ý gật đầu, vội trườn ra nhẹ nhàng đi theo gã.
Gã hắc y nhân này ra khỏi đại sảnh không được bao lâu, lại thấy có một gã hắc y nhân khác đi vào đại sảnh. Gã này y phục cũng giống hệt gã kia, chỉ có điều trong tay hắn có xách hai cái túi vải, một vàng một đen.
Gã cúi đầu chào Phàn Đạt xong rồi để hai cái túi vải lên trên bàn, đoạn cười hề hề nói :
- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ đã làm xong nhiệm vụ, cái lão già đó thiệt là chẳng ra gì, vừa được số bạc đã vội chạy tới Thúy Hồng viện tìm kỹ nữ để hành lạc làm hao mất ngàn lạng bạc.
Phàn Đạt gật đầu cười bảo :
- Được lắm, được lắm. Thu hồi được hơn bốn vạn lạng bạc cũng là tuyệt rồi.
Gã mở cái túi màu vàng rồi trình lên cho Phàn Đạt :
- Xin Đàn chủ hãy nhìn qua một chút.
Phía trong bao là một xấp ngân phiếu, Phàn Đạt tiện tay rút ra một tờ ngân phiếu đưa cho hắn.
- Khá, khá lắm. Đây là một ngàn lạng bạc ta thưởng công cho ngươi.
Gã hắc y nhân vội quì xuống tạ ơn.
Rồi gã lại mở cái túi đen ra, miệng nói :
- Bẩm Đàn chủ, đây là thủ cấp của các lão già, xin ngài nghiệm chứng.
Vu Phong ở trên nóc nhà nghe vậy bỗng kinh hãi, chẳng lẽ lão già nọ bị hạ độc thủ rồi sao.
Cái túi đen mở ra phía trong quả nhiên là một cái thủ cấp còn đầm đìa máu tươi, hàm răng nhe ra trắng nhởn, hai mắt trợn tròn khiếp hãi, rõ ràng lão chết không nhắm mắt.
Vu Phong nhìn kỹ đúng là thủ cấp của lão già được chia năm vạn lạng bạc lúc sáng. Vu Phong cực kỳ phẫn nộ, lão quên rằng mình đang ẩn thân, nộ khí thét vang :
- Giỏi cho lão tặc tâm địa tàn độc, chỉ vì năm vạn lạng bạc mà dám hạ độc thủ sát hại một mạng người. Hôm nay mi phải đền nợ máu.
Tiếng hét còn vang vọng chưa dứt, lão đã từ trên nóc nhà phi thân xuống đất, lao về phía Phàn Đạt, xuất chiêu “Mãnh Hổ Truy Thố” nhằm vào ngực và giữa mặt y đẩy tới.
Gã hắc y nhân liều mạng gầm lên một tiếng, nhảy tới vung song chưởng tấn công Vu Phong.

Bùng!
Chưởng lực của Vu Phong uy mãnh vô cùng, lại đang lúc tứ giận xuất chiêu, gã kia không biết lợi hại cứ liều mạng nghênh tiếp. Liền đó...
Hự!
Một thanh âm trầm đục vang lên, thân hình gã dội ngược ra sau một trượng, đập mạnh vào tường, máu tươi từ miệng tuôn ra xối xả, gục chết ngay tại chỗ.
Vu Phong vẫn không dừng lại, khẽ nhích động thân hình lao tới trước mặt Phàn Đạt, song chưởng của Vu Phong vẫn đẩy tới như cũ. Phàn Đạt không ngờ thân thủ của Vu Phong nhanh lẹ đến như vậy. Trong lúc hoảng hốt, y xê cái bàn chắn ngang đường Vu Phong.
Bốp!
Một thanh âm trầm đục vang lên, gỗ vụn bay tứ tung, chiếc bàn bị chưởng lực của Vu Phong đánh nát thành chục mảnh. Hầu như đồng thời Vu Phong tung cước nhằm vào hạ bộ Phàn Đạt quét tới.
Sau lưng Phàn Đạt là bức tường, y không sao thoái lui được nữa, vội lách mình sang trái né tránh cước lực của đối phương. Nào ngờ đòn cước này chỉ là hư chiêu mà thôi. Thấy y tránh qua Vu Phong, dường như đã đoán trước được, hữu chưởng lập tức đẩy ra cực kỳ lanh lẹ như đã đợi trước từ lâu.
Phàn Đạt vạn bất đắc dĩ đành phải đưa song chưởng nghênh tiếp chưởng thế đối phương.
Bình.
Phàn Đạt lảo đảo, thân hình bị chấn động dội ngang ra năm sáu bước, suýt chút nữa là đập đầu xuống đất, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên y đã bị nội thương không nhẹ.
Vu Phong chỉ dùng đơn chưởng còn Phàn Đạt dùng song chưởng, tuy vậy Phàn Đạt cũng không phải là đối thủ của Vu Phong.
Vu Phong gật gù :
- Lão gian tặc tiếp được một chưởng của ta mà không ngã nhào thì cũng khá đó. Nếu như bình thường ta có thể tha mạng cho mi, nhưng hôm nay thì không được. Mi phải đền mạng. Lão gian tặc hãy chuẩn bị tiếp chiêu.
Vu Phong nói xong liền bước tới trước một bước.
Phàn Đạt tự biết mình không phải là đối thủ của Vu Phong, hơn nữa hiện giờ chưa có người tiếp viện nên không thể liều mạng mà phải tìm cách thông báo cho thuộc hạ ở bên ngoài vào tiếp cứu, còn trước mắt cố kéo dài thời gian, nên y bèn lên tiếng :
- Thì ra là Vu tiền bối, cái này chắc tiền bối hiểu lầm rồi đó.

Vu Phong tức khí nạt lớn :
- Tổ bà mi! Cái đồ hồ ly quỷ quyệt, hiểu lầm cái gì hả?
Phàn Đạt vội bảo :
- Tiền bối quả là hiểu lầm mà. Kỳ thực lão già này là phản đồ nên tệ bang sai người đến giết đó thôi.
Phàn Đạt tuy biết thuật nói láo của mình không cao minh cho lắm, nhưng nhất thời không biết làm sao cho nên mới nói đại để mong kéo dài thời gian. Nói thêm mấy câu nữa đợi khi thuộc hạ của y đến thì sẽ không còn ngán sợ Vu Phong nữa. Lúc Vu Phong từ trên nóc đại sảnh nhảy xuống, Phàn Đạt đã ấn nút cơ quan ngầm đặt trên bàn, chẳng bao lâu nữa thuộc hạ của y sẽ tới giải cứu cho chủ nhân của chúng.
Vu Phong cất tiếng cười lạnh lùng bảo y :
- Nói như vậy há ta đây cũng trở thành phản đồ trong bang của mi sao?
Tiểu Thiên Sứ lúc này đang nằm trên nóc đại sảnh nghe vậy liền hỏi :
- Tiền bối à, người gia nhập Thần Long bang hồi nào vậy?
Phàn Đạt cười khan một tiếng :
- Vũ tiền bối khoái nói đùa, lão làm sao mà trở thành phản đồ của tệ bang được? Tại hạ đâu có sai người đến ám toán lão bao giờ.
Vu Phong nổi giận thét vang :
- Hừ! Cái mõm chó của mi lúc nào cũng kêu lão này lão nọ, bộ ta già thiệt rồi sao?
Phàn Đạt vội sửa lại :
- Đâu có, đâu có. “Lão dương ích tráng”, ngài còn khỏe lắm mà.
Phàn Đạt tuy nói “Lão dương ích tráng” là để khen ngợi, nhưng Vu Phong nghe cực kỳ chói tai. Vì lão rất ghét người ta nói đến lão già trước mặt mình, nên nghe câu “lão dương ích tráng”, Vu Phong càng căm ghét thậm tệ.
Lão nạt lớn giọng cực kỳ tức tối :
- Hừ, cái “lão dương ích tráng” đó để cho mi dùng, nhưng mà mi cũng “lão dương ích tráng” không được bao lâu đâu bởi vì mi sắp về chầu diêm vương rồi.
Chính ngay lúc đó phía ngoài đại sảnh có tiếng ồn ào binh khí kêu leng keng rồi hai chục tên đại hán tràn vào đại sảnh tay lăm lăm binh khí.
Trong đó có năm gã Hà Đại, Ngọa Bình, Mạnh Lập, Dư Phí và Hồ Quyết là Vu Phong biết mặt, còn lại đều là những gã lạ mặt chưa gặp lần nào.
Mặt tên nào cũng hầm hầm lộ đầy sát khí.

Phàn Đạt cười âm hiểm :
- Lão tặc không biết là ai chết trước đó.
Vu Phong thấy vật bật cười lên một tiếng dài :
- Ha ha ha... Mi cho rằng cái lũ vô dụng này có thể cứu được cái mạng chó của mi sao? Biết điều thì kêu bọn chúng hãy lui ra, tự mình cầm đao cứa cổ tuyệt mệnh, còn bằng không thì đừng mong cả bọn sống sót.
Phàn Đạt cũng cất tiếng cười sằng sặc :
- Lão già chết bầm kia, chết đến nơi mà còn cứng miệng. Định làm hảo hán, sao mi không tự cầm đao cắt cổ mình. Còn nếu như mi sợ đau thì để ta cắt giùm cho, đao pháp của ta thần tốc lắm, mi sẽ không cảm thấy đau đâu. Ha ha ha...
Vu Phong hét lớn :
- Tiểu Thiên Sứ, lui qua một bên để coi ta dọn dẹp cái lũ cho này ra sao nè!
Nói rồi lão lắc mình, song chưởng đồng thời vung ra tấn công Phàn Đạt. Phàn Đạt cũng hấp tấp vung ra nghênh tiếp. Nào ngờ Vu Phong dương đông kích tây cấp tốc hồi thân xông tới trước mặt một hán tử cầm đại đao, song chưởng biến thành điểm xẹt tới móc vào mắt hán tử nọ.
Hán tử nọ thất kinh vung đao chém xéo lên trên thân hình, thoái lui ra sau một bước.
Vu Phong đột nhiên hạ song chưởng dùng chiêu “Không thủ nhập bạch nhân” hóa điểm thành trảo chụp vào cổ tay cầm đao của hán tử, rồi vận kình lực đoạn quát vang :
- Đưa đại đao cho ta!
Thanh đại đao trong tay hán tử, trong chớp mắt đã lọt vào tay Vu Phong, hổ khẩu của hán tử nọ bị trảo phong cào rách một đường, máu tươi trào ra khiến gã sợ kinh hồn lạc phách.
Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, đợi khi bọn kia kịp phản ứng thì đại đao đã về tay Vu Phong rồi.
Cả bọn đồng thanh thét lên một tiếng, xông vào tấn công Vu Phong.
Liền nghe...
Keng!
Một thanh âm chấn động vang lên.
Thanh thiết côn của một tên đã bay ra xa. Vu Phong thuận thế điểm vào huyệt “Chương Môn” của gã thiết côn.
Đồng thời tả thủ vung chưởng bức Hồ Quyết phải chấn động thoái lui mấy bước mới đứng vững được.
Tả cước hầu như cùng lúc phóng ra đá vào một gã đại hán đang cầm

thiết xích.
Y hự lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất.
Mới qua một chiêu đầu lão đã bức lui một tên đã bị thương một tên khác. Phàn Đạt thấy uy lực của Vu Phong cũng phải kinh sợ, hắn vội quát lớn :
- Các ngươi hãy tấn công tiểu tử kia để khống chế lão.
Lập tức bốn hán tử vây quanh tấn công Tiểu Thiên Sứ.
Tiểu Thiên Sứ vội vàng dùng chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" đánh ra, uy lực tuy lớn song tay không làm sao chống lại được binh khí sắc bén.
Vu Phong thấy Tiểu Thiên Sứ bị nguy cấp, lập tức xuất chiêu giải cứu Tiểu Thiên Sứ, nên uy lực đã giảm đi một phần.
Hai chụ gã hán tử này thân thủ tuy không cao trên giang hồ, chỉ thuộc hàng đệ tam đệ tứ.
Chỉ có Hà Đại, Ngọa Bình, Mạnh Lập, Dư Phi, Hồ Quyết là cao hơn một chút. Song cũng không phải là cao thủ lợi hại, chẳng qua chỉ vì phải lo cho Tiểu Thiên Sứ, mà nhất thời Vu Phong không thể chiếm được thượng phong.
Phàn Đạt trong bụng cực kỳ lo lắng, Phó đàn chủ ra ngoài hành sự chưa về, hai gã đầu lĩnh sát thủ hắc y nhân thì một tên đã bị táng mạng, còn tên kia vẫn chưa thấy xuất hiện nếu thời gian kéo dài e rằng bọn thuộc hạ của y khó mà đương cự nổi với Vu Phong.
Phàn Đạt vừa quan sát tình hình vừa quát lớn :
- Các ngươi cứ vây chặt tiểu tử đó, chưa đến lúc cần thì đừng có giết, chỉ cần cho hắn mệt mỏi là được rồi.
Vu Phong biết rõ mục đích của chúng tấn công Tiểu Thiên Sứ, cho nên mỗi khi thấy Tiểu Thiên Sứ bị nguy cấp lão đều xuất chiêu giải cứu cho chàng, bởi vậy lão bị địch nhân kềm chế không sao phát huy hết uy lực của mình.
Tuy vậy bọn kia cũng không thể nào đả thương được hai người.

Hồi 7
Đả lôi đài tỷ võ cứu nạn nhân

Đang lúc cuộc chiến khó phân thắng bại, Tiêu Dật chợt xuất hiện. Y bám theo sau gã hắc y nhân, thấy gã đi vào trong một gian phòng mà không thấy có động tịnh gì.
Y đứng ngoài đợi một chút, trong lòng cực kỳ nóng nảy, thầm nghĩ

đứng ngoài đợi không bằng tìm cách bắt hắn rồi tính sau.
Thấy phía ngoài cửa sổ gian phòng có một cây du lớn thế là Tiêu Dật chợt nảy ra một kế, bèn rút từ trong thắt lưng ra một sợi dây thừng thắt làm một cái thòng lọng.
Y nhẹ nhàng bò lên cây treo thòng lọng trước cửa sổ, đoạn lấy từ trong túi ra mấy hột Thiết liên tử ném mạnh dưới cửa sổ. Liền nghe... Bang!
Gã hắc y nhân quả nhiên bị mắc lừa, gã xoay người vung chưởng đánh tung cửa sổ đoạn bay người theo thế "Yến Tử Lược Thủy" vọt ra ngoài cửa sổ.
Tiêu Dật đợi người gã vừa bay ra lập tức thu sợi dây lại, gã hắc y nhân không kịp phòng bị chợt thấy thân hình mình bị trói chặt, không sao cựa quậy được.
Với võ công của gã dư sức làm đứt dây trói để thoát thân, nhưng việc xảy ra quá đường đột, gã chưa kịp phản ứng thì thân hình đã bị trói chặt, Tiêu Dật lơ lửng trên cây vội vàng điểm vào ba yếu huyệt của gã hắc y nhân.
Gã hắc y nhân cảm thấy kình lực ấn vào huyệt mình chưa đủ mạnh, song thủ pháp điểm huyệt cực kỳ quái dị, nếu như không phòng bị trước thì khó mà ứng phó.
Tiêu Dật cuốn dây thừng vào cành cây hai vòng để cho thân hình gã lơ lửng trên không trung đang định hỏi hắc y nhân thì đã nghe trong đại sảnh vọng ra tiếng la hét cùng tiếng binh khí chạm vào nhau dữ dội.
Tuy nghe ầm ĩ bên tai, song Tiêu Dật vẫn không quên chơi ác ý bẻ một cành cây khô thọc vào nách gã hắc y nhân.
Hắc y nhân bị điểm huyệt có muốn động đậy cũng không được, thần sắc cực kỳ khó coi, nửa như muốn khóc, nửa như nhếch mép cười.
Tiếng binh khí và la hét trong đại sảnh càng lúc càng kịch liệt. Tiêu Dật vội ném bỏ cành cây khô, bỏ mặc gã hắc y nhân, vội co chân chạy vào trong đại sảnh.
Lúc y chạy đến thấy song phương đang ở thế cân bằng.
Hà Đại và mấy gã kia biết võ công của tiểu tử này không phải tầm thường, y đã từng chỉ điểm cho Tiểu Thiên Sứ đánh bại Hồ Quyết.
Thấy Tiêu Dật đến, bọn chúng kinh ngạc, bất giác ngừng tay. Trong chớp mắt Vu Phong lợi dụng cơ hội tung ra liên tiếp bốn ngọn cước bức bách bọn chúng thoái lui tả thủ vươn ra liên tiếp điểm vào huyệt đạo của ba tên.
Liền nghe...
Hự! Hự! Hự...

Ba tên bị điểm huyệt hự lên một tiếng, ngã lăn xuống đất.
Hà Đại thầm la hoảng lên một tiếng "hỏng", đoạn y vội định thần lại, ba gã vừa gục xuống lập tức có ba tên khác lao đến lấp chỗ trống dần dần thế trận trở nên cân bằng như cũ.
Tiêu Dật không hấp tấp động thủ, y đứng một bên quan sát nhược điểm của đối phương.
Chẳng bao lâu, y đã phát giác ra điểm yếu của bọn Hà Đại liền lớn tiếng gọi :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi đừng có chạy loạn xạ theo bọn chúng, cứ đứng dựa vào tường đánh ra là xong.
Quả nhiên Tiểu Thiên Sứ dựa lưng vào tường, dùng chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" đánh ra, đối phương nhất thời không sao lại gần chàng được, lại thêm Vu Phong lâu lâu đánh ra một chiêu hóa giải thế công của bọn kia nên tình hình không có gì đáng ngại.
Tiêu Dật đang định mở miệng nói thêm mấy câu nữa, thì ba hán tử cầm đao đã xông tới.
Tiêu Dật trợn mắt quát lên một tiếng :
- Đứng lại!
Thanh âm vang lên chấn động nóc nhà khiến cho ba gã giật mình đứng sững lại.
Một hán tử tay cầm đại hoàn đao trừng mắt thét lớn :
- Tiểu tử gọi ma kêu quỷ hả, hay là muốn thi họng to?
Tiêu Dật nhếch mép cười lạt :
- Ba người các ngươi xông lên, vậy thì ta đấu với tên nào đây?
Chẳng lẽ bọn ngươi tự biết không phải là đối thủ của ta, nên mới cùng nhau chạy lên hả? Được lắm, vậy thì lên hết đi.
Hán tử cầm đại hoàn đao cất tiếng chửi mắng :
- Tiểu tử xú uế kia, đối với mi cần gì phải đến ba người chúng ta, chỉ cần một mình ta là đủ rồi.
Nói chưa dứt lời, gã đã vung đại đao dùng thế "Lực Đảo Hoa Sơn", bổ mạnh xuống đầu Tiêu Dật, đao phong rít lên vù vù, sát khí kinh người.
- Ai da, con bà mi!
Tiêu Dật la lên một tiếng, thân hình lách nhẹ qua tránh đường đao hiểm ác của hán tử nọ, đoạn cười hì hì nói :
- May mà hai chân ta cũng lanh lẹ đó chớ, nếu không đã bị lưỡi đao chết bầm đó chặt thành hai đoạn rồi, ghê quá! hì hì...
Hán tử cầm đao tức lộn ruột, miệng không ngừng thóa mạ đại hoàn đao theo thế "Hoành Đao Vân Lĩnh" chém ngang lưng Tiêu Dật.
Lưỡi đao tựa như đã chém trúng Tiêu Dật, song hán tử nọ không có

chút cảm giác gì cả.
Nhìn lại gã thấy Tiêu Dật hầu như vẫn đứng ngay tại chỗ bất động, sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng miệng không ngừng lải nhải :
- Ai da sư bà mi. May mà cái chiêu "Trác Ẩn Hoàn Minh" cũng không đến nổi chậm, nếu không ta đã bị chém thành hai khúc rồi còn gì.
Hán tử cầm đại đao càng thập phần tức tối vũ động đại đao như điên cuồng chém sả vào ngươi Tiêu Dật
- Ai da! Tổ bà mi! Bộ mi điên khùng rồi hả, muốn xẻo thịt ta làm bánh bao sao hả?
Tiêu Dật vừa né vừa la, rồi y chợt vung tay tát mạnh vào má hán tử nọ một cái.
Miệng không ngớt lảm nhảm :
- Nghe nói trị bệnh mấy gã điên bằng cách tát tai linh lắm, không biết có đúng không để ta thử coi.
Gã hán tử cầm đại đao sử dụng hai mươi mấy nhát đao, song không sao đụng được đến người Tiêu Dật mà còn bị y tát cho mấy cái bạt tai, gã dừng lại trợn mắt quát vang :
- Tiểu cẩu tặc..
Bốp!
- Mi dám...
Bốp!
Gã định mở miệng thóa mạ Tiêu Dật mấy câu cho đỡ tức, ai ngờ vừa mới mở miệng ra đã lãnh trọn hai cái bạt tai, gã không dám nói thêm đành quay lại bảo hai tên đồng bọn cùng xông vào đánh Tiêu Dật.
Tiêu Dật cười nói :
- Nè, nghe không hả hai tiểu cẩu tặc là gì còn như không lên thì hán tử cầm đao không phải là đối thủ của Tiêu Dật.
Hán tử tay cầm càn khôn bút quay sang nói với tên đang thủ cây Thanh phong kiếm trên tay :
- Đến nước này chúng ta cùng lên đi.
Nói rồi, hắn kẹp đôi càn khôn bút lắc mình vọt tới điểm vào huyệt "Kiên Tỉnh" của Tiêu Dật.
Hán tử kia cũng xoay nhẹ cổ tay xỉa Thanh Phong kiếm đâm vào giữa ngực Tiêu Dật theo thế "Trường Hồng Quán Nhật"
Gã cầm đại hoàn đao cũng vũ lộng binh khí phạt ngang chém dọc tấn công Tiêu Dật.
Tiêu Dật đồng thời bị ba gã hán tử vây lại công kích, bất giác chân bấn loạn, liên tiếp thoái lui ra sau, miệng vẫn không ngớt lải nhải.
- Ai da, không được, các ngươi dám vây lại đánh lão gia thiệt là hỗn láo, vô lễ quá, định làm phản hả?

Rẹt!
Vai phải y bị càn khôn bút rạch trúng một đường, may mà y thân thủ lanh lẹ, kịp thời thu người lại, nên da thịt không bị hề hấn gì Y vừa đấu vừa lui đến bên cạnh Vu Phong.
Vu Phong bị mười tám hán tử vây đánh cực kỳ dữ dội, nay thêm ba tên nữa, tổng cộng một mình lão phải cự lại hai mươi mốt tên.
Tiểu Thiên Sứ và Tiêu Dật tay không binh khí, một thanh đại đao của Vu Phong phải chống lại với hai mươi mốt thứ binh khí, lại thêm phải bảo vệ hai tiểu tử nên đương nhiên không được thoải mái rồi.
Bởi vì công lực Vu Phong quá cao nên đối phương cũng không dám liều mạng nghênh tiếp mà chỉ dùng cách dụ đấu để tiêu hao công lực lão chớ không dám xáp lại gần.
Tiểu Thiên Sứ vẫn đứng dựa vào tường, dùng chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" đánh ra uy lực kinh người, nên bọn kia cũng không dám lại gần.
Tiêu Dật nhảy đông tránh tây, thân pháp tuy linh xảo quái dị, song chẳng bao lâu đã bị trúng một côn ngay lưng, chân bị dính một đao, may mà công lực của bọn kia không cao nên y vẫn không bị đả thương.
Vu Phong vội la lớn :
- Tiêu Dật, sao ngươi cứ nhảy qua nhảy lại như chuột vậy, mau ra sau lưng ta.
Y thầm nhăn mặt kêu khổ, cái lão già thiệt là không biết gì cả, y đã tận lực mới có thể giữ được cái mạng đến bây giờ, mà lão còn trách mắng nữa, song y vẫn tìm cách chạy ra sau lưng lão.
Võ công của Tiêu Dật cực kỳ lộn xộn không theo môn phái nào cả, nhưng thân pháp lại lanh lẹ dị thường, lâu lâu lại đánh ra mấy chiêu thức quái dị để giữ cái mạng mình, cuối cùng đã kiếm được cách chạy ra sau lưng Vu Phong.
Vu Phong đột ngột vung đại đao quét thành hình vòng cung bức lui địch thủ để bảo vệ cho Tiêu Dật.
Tiêu Dật vừa thở hổn hển vừa há miệng bảo :
- Vu tiền bối, chỉ có năm gã tối qua là tương đối có thân thủ còn cái đám còn lại chẳng qua chỉ là một lũ vô dụng, cho nên chỉ cần khống chế được năm gã đó là xong chuyện.
Vu Phong bực bội nghĩ thầm :
- "Chẳng lẽ ta không hiểu điều đó hay sao, chỉ tại vì ta phải hao phí tâm lực giải cứu cho hai tiểu quỷ bọn ngươi, chớ nếu không khống chết năm gã kia đâu có gì khó."
Tiêu Dật lại nói tiếp :

- Nếu như không có chúng tôi thì vốn bản lĩnh của tiền bối khoảng ba chục chiêu là có thể dẹp xong bọn này rồi, đáng tiếc!
Vu Phong thấy y cứ lải nhải bên tai nhịn không được, bèn cắt ngang :
- Được rồi, mi im cái miệng cho ta yên một chút được không?
Đoạn lão thầm nghĩ :
- "Nếu như ta không phải lo lắng cho các ngươi thì cái bọn phế vật này làm sao có thể khống chế ta lâu như vậy".
Chợt nghe Tiêu Dật buông tiếng thở dài :
- Tiền bối, chắc người đang oán trách tiểu tử lắm lời đa sự vô ích. Kỳ thực lời nói của vãn bối không phải là vô ích đâu, nếu như người muốn được yên tai thì dễ lắm. Vu tiền bối, sau khi vãn bối chết, xin tiền bối báo thù cho chúng tôi, hẹn kiếp sau tái ngộ.
Vu Phong lo lắng hỏi :
- Tiêu Dật, ngươi định làm gì vậy?
Nói chưa dứt lời bỗng nhiên thấy Tiểu Thiên Sứ hự lên một tiếng rồi Tiêu Dật cũng rú lên một tiếng cực kỳ thảm thiết.
Sự tình xảy ra quá đường đột khiến cho hai bên phải dừng tay.
Hóa ra Tiêu Dật đột nhiên rút một ngọn trủy thủ bất ngờ lao tới đâm vào giữa ngực của Tiểu Thiên Sứ.
Tiểu Thiên Sứ không ngờ liền hự lên một tiếng, té úp mặt xuống đất, máu loang đỏ một vùng.
Tiếp đó Tiêu Dật cũng quay trủy thủ lại tự đâm vào bụng mình rồi kêu lên một tiếng, thân hình đổ nhào xuống đất, một màu đỏ rực nhuộm hồng nửa thân áo của y.
Vu Phong vội giơ tay đỡ Tiêu Dật lên.
Tiêu Dật còn chưa chết hẳn, đôi mắt hé mở giọng thều thào :
- Tiền bối... báo... thù cho... chúng tôi.
Chữ "tôi" còn âm vang chưa dứt, Tiêu Dật đã ngoẹo đầu sang một bên.
Thần sắc Vu Phong lúc này biến đổi cực kỳ kinh dị, đứng bật dậy nộ khí bừng bừng, hai mắt đỏ ngầu gầm lên một tiếng :
- Cẩu tặc bọn mi đã bức tử hai tiểu hài nhi của ta, ta nhất định báo thù.
Nói đoạn, lão vung đại đao, thế tựa như mãnh hổ nổi điên tấn công bọn chúng.
Chỉ trong mười chiêu, mười gã hán tử đã bị Vu Phong đánh gục, trong đó có ba tên Ngọa Bình, Mạnh Lập và Hồ Quyết.
Phàn Đạt vừa thấy tình thế bất lợi cho lão, vội cao giọng la hét :
- Mau ngăn cản lão lại, ta sẽ đi kêu thêm tiếp viện.
Kỳ thực lời Phàn Đạt nói chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, thực

chất lão chỉ muốn chuồn đi cho lẹ để bảo toàn tính mạng. Song trước mặt thuộc hạ, lão làm như vậy để đỡ mất mặt.
Quả thực trong Hắc Long đàn trừ đám người này ra không còn cao thủ nào khác, bởi vì nếu như bình thường có nhân vật nào đến quấy rối gây sự trong sòng bạc, thì chỉ cần mấy tên này thôi cũng đủ lo xong mọi việc.
Thế lực của Thần Long bang tiềm ẩn khắp vùng Giang Nam, vùng Trấn Giang cũng không ngoại lệ.
Thành Trấn Giang thuộc phạm vi Hắc Long đàn cai quản.
Bởi vùng Hắc Long đàn cai quản khá rộng, đương nhiên phải phân tán ra mà hành sự, không thể tập trung hết về Phân đàn được. Cho nên trong Phân đàn lúc này chỉ còn hai mươi mấy người, trong đó có hai đầu lĩnh bát thủ cấp Phân đàn và năm cao thủ hộ vệ Đàn chủ.
Hai tên sát thủ đầu lĩnh chính là hai gã hắc y nhân, trong đó một gã bị đánh chết, còn gã kia bị Tiêu Dật treo lơ lửng trên cây chưa thoát thân được.
Năm gã hộ vệ Đàn chủ chính là bọn Hà Đại, Ngọa Bình, Dư Phi, Mạnh Lập và Hồ Quyết.
Vu Phong liếc thấy Phàn Đạt định bỏ chạy, liền quát lớn :
- Đứng lại, mi định chạy đi đâu?
Tả thủ chợt phất lên đánh lui Hà Đại và hán tử cầm búa. Hữu chưởng dùng chiêu “Nhiếp Hồn Đoạt Phách” bức bách Dư Phi và hán tử thủ đôi càn khôn bút phải thoái lui, đoạn thân hình lão bay vọt lên không rồi nhẹ nhàng hạ mình xuống đất.
Phàn Đạt chợt nghe hơi gió lộng biết có địch nhân tấn công, vội vung song chưởng đánh mạnh lên không hy vọng có thể ngăn Vu Phong lại, để tìm kế thoát thân.
Nhưng Vu Phong công lực cao hơn lão nhiều, trong tay lại có binh khí, từ trên không nếu như đánh xuống uy lực mãnh liệt không sao tưởng nổi, thì làm sao có thể ngăn lại được.
Vu Phong không thừa cơ đánh xuống mà chỉ lướt qua đầu Phàn Đạt, nhẹ nhàng hạ xuống cách lão ba thước rồi đưa mắt nhìn, đoạn cất tiếng cười lạnh lùng.
Phàn Đạt thấy Vu Phong cười mà trong lòng phát run sợ hãi, song ngoài miệng vẫn cao giọng hỏi :
- Vu tiền bối không nên bức bách tại hạ thái quá, người chặn đường tại hạ là ý muốn gì?
Vu Phong lạnh lùng bảo :
- Mi làm những việc tàn ác, vô nhân mà còn dám hỏi ta muốn gì nữa hả? Xem ra mi nên đập đầu vào tường chết tươi còn hơn.

Phàn Đạt thản nhiên đáp :
- Việc gì mà tàn ác vô nhân, trời tru đất diệt, ta là Đàn chủ của Thần Long bang, thiên hạ có chuyện gì mà ta làm không được.
Vu Phong lạnh lùng nạt lớn :
- Thần Long bang là cái quái gì, cho dù là ngọc hoàng đại đế cũng không thể làm điều ác được. Hôm nay mi đừng hòng thoát khỏi tay ta.
Phàn Đạt chớp mắt đáp :
- Oán cừu nên giải chớ không nên kết, tiền bối đã sát thương nhiều người như vậy, hai tiểu tử tuy không phải do tại hạ sát hại, song do chuyện này, tại hạ nghĩ rằng hai bên không ai nợ ai cả.
Vu Phong nói :
- Tiểu Thiên Sứ và Tiêu Dật tuy không phải do các ngươi sát hại, nên không tính. Còn lão già này do các ngươi hãm hại thì món nợ này tính như thế nào?
Phàn Đạt thầm chửi Vu Phong không biết thương xót hai mạng người của mình mà đi lo chuyện cho kẻ khác.
Bởi vậy nên lão điềm nhiên đáp :
- Vu tiền bối, lão già kia với người không thân không thích, người hà tất phải vũ động can qua gây chuyện rắc rối làm chi.
Vu Phong tức giận đáp :
- Hừ, ta với lão già kia tuy không thân không thích, song giữa đường thấy chuyện bất bình thì ta phải can thiệp, đừng nói nhiều, hãy đến đây nạp mạng.
Nói đoạn Vu Phong quăng đơn đao xuống đất, tiến lại gần Phàn Đạt.
Phàn Đạt hốt hoảng la hét :
- Các ngươi chết hết rồi hả? Sao còn không chịu tiến lên?
Hà Đại và ba gã kia thấy Phàn Đạt lúc này định bỏ chạy, nên trong lòng thầm tức giận, chỉ đứng một bên la hét thị uy chớ không ai dám bước lên trợ chiến.
Phàn Đạt đang muốn nói thêm điều gì nhưng do Vu Phong tấn công hết sức mãnh liệt, nên lo chống đỡ mệt muốn đứt hơi làm sao có thể nói được.
Trong nháy mắt, hai bên đã tung ra bốn năm chiêu, đến chiêu thứ sáu Phàn Đạt không sao đỡ nổi mà có muốn tránh cũng không được nữa.
Đột nhiên...
Xẹt!
Vu Phong chợt nghe sau lưng có tiếng kiếm khí xé gió đâm tới, biết có kẻ đánh lén từ sau lưng bất ngờ tập kích, liền đảo bộ xoay người

né tránh.
Hóa ra đó chính là gã hắc y nhân.
Vu Phong cất tiếng cười lạt :
- Hay lắm! Lúc ở khách điếm mi đã chạy thoát, hiện giờ mi tự tới đây nạp mạng, ta xem mi còn chạy đâu cho thoát.
Hắc y nhân cao giọng đáp :
- Ta hà tất phải chạy.
Vu Phong thoáng kinh ngạc :
- Ồ, không ngờ các hạ cũng to gan lớn mật đó chớ.
Hắc y nhân ngạo nghễ đáp :
- Hừ, đâu có gì lạ, bởi vì chẳng bao lâu ngươi sẽ mất mạng, người chết há có thể hù dọa được người sống hay sao?
Giọng Vu Phong có vẻ khinh miệt :
- Chẳng lẽ mi cũng đòi hù dọa lão phu hay sao?
Tiêu Dật đang nằm dưới đất, đột nhiên lên tiếng :
- Nè, hắc y quỷ, mi được ai giải thoát vậy?
Mọi người bất giác kinh hãi, kẻ chết rồi làm sao lại có thể nói được, chẳng lẽ là quỷ hiện hồn ư?
Phàn Đạt khẽ cau mày :
- Hừ, thì ra hai tên tiểu quỷ này giả chết.
Tiêu Dật chợt la lên :
- Ai da, hỏng hết rồi. Tại sao ta lại quên rằng người chết không thể nói được kìa.
Gã hắc y nhân lạnh lùng bảo :
- Không sao đâu, ta sẽ cho mi sau này vĩnh viễn câm miệng lại luôn.
Tiêu Dật cười hì hì nói :
- Sau này thì kệ sau này. Nhưng mà bây giờ ta còn nói được, có chuyện ta còn chưa minh bạch phải hỏi ngươi cho biết, nếu không sau này không có cơ hội, há chẳng phải là chết tức lắm sao?
Vu Phong lúc nãy nắm cổ y lên biết là Tiêu Dật giả chết, nhưng bây giờ mới hỏi :
- Có chuyện gì ngươi còn chưa rõ?
Tiêu Dật ngờ vực nói :
- Rõ ràng là ta điểm huyệt đạo của hắn rồi treo hắn lên cành cây, tại sao bây giờ hắn lại chạy vào đây được?
Vu Phong cười bảo :
- Cái này thì ta cũng không rõ, ngươi đi hỏi hắn đi.
Hắc y nhân lạnh lùng hừ lên một tiếng rồi hậm hực bảo :
- Cái đồ tiểu tặc chỉ giỏi đứng sau lưng ám toán người ta, nếu như giao đấu đàng hoàng, chỉ cần ba chiêu là ta cho ngươi xuống huyệt

mộ nằm chơi cho mát.
Tiêu Dật cất giọng chế nhạo :
- Nè, không biết vừa rồi kẻ nào lén đâm Vu tiền bối một nhát kiếm đó, ta chỉ mới theo mi lên cây điểm huyệt, làm sao dám hồ đồ kêu ta ám toán sau lưng mi?
Gã hắc y nhân hổ thẹn đỏ mặt, không biết đáp lại Tiêu Dật làm sao cho phải.
Tiêu Dật vỗ vào ngực Tiểu Thiên Sứ một cái. Tiểu Thiên Sứ hộc lên một tiếng rồi lồm cồm ngồi dậy, vẻ mặt ngơ ngác hỏi :
- Quái lạ, lạ quá, tại sao ta đột nhiên ngủ say vậy kìa?
Tiêu Dật cười đáp :
- Ta xem ngươi đánh nhau khổ cực quá nên mới điểm huyệt để ngươi ngủ một lát cho khỏe.
Tiểu Thiên Sứ đưa tay sờ lên ngực áo thấy ươn ướt, liền giơ tay lên mặt nhìn kỹ, bất giác sợ hãi la lên :
- Ai da, không được rồi. Lúc ta đang ngủ, nhất định có kẻ đâm ta một đao khiến ta bị thương. Hừ! Tiểu Diệp Tử, ngươi thiệt là bậy, đang lúc đánh nhau sao ngươi bắt ta ngủ báo hại ta bị người ta đả thương máu ra quá trời nè.
Tiêu Dật cười hỏi :
- Trên mình ngươi có đau không?
Tiểu Thiên Sứ liền đáp :
- Ồ thiệt là kỳ quái, trên mình ta không đau.
Tiêu Dật cười bảo :
- Cái đó đúng rồi, ngươi đâu có thọ thương.
Tiểu Thiên Sứ lấy làm lạ hỏi :
- Không có thọ thương, làm sao lại có máu chảy ra nhiều như vậy?
Tiêu Dật cười hì hì đáp :
- Đó chẳng qua chỉ là huyết heo mà thôi, là định để lên giường ngươi và Tiểu Lạc để hù các ngươi đó thôi. Không ngờ hôm nay lại phải dùng trước một bịch cho ta còn ngươi cũng phải như vậy, chỉ đáng tiếc là không có Tiểu Lạc ở đây, thiệt là mất hứng.
Vu Phong nghiêm giọng bảo :
- Tiêu Dật, ngươi nên thật thà một chút, sau này đừng bày trò quỷ mị dọa người, ngươi và Tiểu Lạc hợp lại chắc là toàn gây ra những trò không hay.
Tiêu Dật cười hì hì :
- Vãn bối đùa một chút thôi mà làm gì dữ vậy tiền bối.
Gã hắc y nhân lạnh lùng :
- Đùa xong chưa hả tiểu quỷ? Đùa xong là các ngươi sắp chết đó.

Tiêu Dật cười nhạo :
- Vui đùa thì không bao giờ dứt hết, người ta sống là để vui vẻ, một ngày không cười đùa thì coi như là ngày đó sống không nổi. Hì hì...
Gã hắc y nhân giọng lạnh lùng như băng :
- Sống không nổi nữa thì mi chết đi cho rảnh nợ.
Vu Phong cười lạt :
- Các hạ thiệt là lớn lối, bộ không biết sợ sao?
Hắc y nhân thản nhiên nói :
- Bởi vì ta đã sai người đến vùng phụ cận cầu viện binh, hiện tại có nói với ngươi cũng không sao, nếu như các ngươi biết sợ muốn trốn đi cũng được, chúng ta tuyệt đối không ngăn cản, Đàn chủ đã nói oán cừu nên giải chứ không nên kết, ta xem chuyện này nên chấm dứt ở đây là hơn.
Thì ra gã hắc y nhân bị Tiêu Dật điểm huyệt liền tự vận khí giải huyệt. Tiêu Dật công lực không cao nên huyệt đạo tự nhiên rất dễ giải khai, gã tự cởi dây thừng tuột xuống rồi chạy thẳng vào trong đại sảnh.
Gã hắc y nhân này tuy võ công không cao thâm, song lại cơ trí hơn người. Lúc mọi người vây quanh tấn công Vu Phong, gã biết có vào cũng không giúp gì được bèn ẩn mình ở ngoài quan sát, đợi thời cơ động thủ.
Đến khi Phàn Đạt sắp bị lâm nguy gã liền ra tay giải cứu cho Đàn chủ, còn việc cầu cứu viện binh chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế để Vu Phong tự động rút lui còn mọi chuyện khác sẽ nói sau. Nào ngờ Vu Phong vẫn điềm nhiên cất tiếng cười lạnh lùng :
- Chấm dứt ở đây cũng được, chúng ta chỉ cần Phàn Đạt nạp mạng, còn những người khác thì ta không làm khó dễ.
Phàn Đạt thầm biết những lời nói của gã hắc y nhân chỉ là hư trương thanh thế, chứ trong nhất thời làm sao có thể cầu được viện binh, nên vội bảo :
- Vu tiền bối nói cũng có lý, chúng tôi giết lão già kia là chuyện không phải, nhưng nếu bắt tại hạ phải đổi mạng, chẳng qua là tiền bối đòi hỏi quá đáng hay sao? Tại hạ khó mà tuân mệnh, nhưng mà tại hạ có thể đem năm vạn lạng bạc cho gia quyến lão già kia để làm ma chay cho lão, ý tiền bối nghĩ sao?
Vu Phong cười lạt :
- Năm vạn lạng bạc đó là tiền ngươi bị thua, tại sao lại dùng đó làm an táng ma chay cho người ta được. Hừ!
Phàn Đạt hạ giọng nói :
- Nếu như người thấy năm vạn lạng bạc là ít thì mười vạn lạng bạc cũng được.

Vu Phong lạnh lùng :
- Bộ mi tưởng bỏ ra mười vạn lạng bạc là có thể mua được một mạng người hay sao?
Phàn Đạt thản nhiên đáp :
- Người giết lão già cũng chết rồi, một mạng đổi một mạng coi như không ai nợ ai cả.
Vu Phong cười lạnh :
- Chuyện này là do mi chủ mưu mà muốn chạy tội hay sao? Hừ!
Phàn Đạt liền bảo :
- Mạng tại hạ tuy không đáng giá bao nhiêu, nhưng nếu tiền bối cứ bức bách, há chẳng phải là quá đáng ư? Người ta nói hảo hán không nên bức bách quá thậm.
Vu Phong chợt mềm lòng, thấy đối phương chịu thua, nên không nỡ bức bách lão vào tuyệt lộ. Hơn nữa nếu như động thủ tuy có thể thủ thắng, nhưng Tiểu Thiên Sứ và Tiêu Dật vạn nhất xảy ra chuyện gì thì không sao lấy lại được mạng hai tiểu hài nhi đáng yêu này, nên cũng hạ giọng nói :
- Mi đã nói như vậy thì ta tạm thời gởi cái mạng mi lại đó. Nếu sau này còn làm chuyện bại hoại thất nhân ác đức, ta quyết sẽ không dung thứ.
Vu Phong nói xong quay lại bảo gà hắc y nhân :
- Các hạ cơ trí hơn người, ta nghĩ chắc viện binh sắp tới rồi chăng?
Hắc y nhân biết lão đang chế nhạo mình nên chỉ cúi đầu lặng im không đáp.
Vu Phong đưa tay vuốt râu đoạn nói tiếp :
- Mi không đáp chắc là đang đợi viện binh tới phải không?
Hắc y nhân đành nói với lão :
- Tại hạ không dám.
Vu Phong cười lạt :
- Không phải mi không dám mà căn bản là không có viện binh.
Hắc y nhân biết không thể qua mắt Vu Phong, liền hạ giọng đáp :
- Tiền bối quả có nhãn lực hơn người, vãn bối quả thực không có viện binh gì cả.
Vu Phong cất tiếng cười lớn :
- Ha ha ha... Mi thiệt là đồ xảo quyệt, không trừng phạt mi không được, nội trong một tháng mi phải tìm cho ra thân thích của người chết rồi giao số bạc cho người ta.
Đoạn quay sang bảo Phàn Đạt :
- Ngươi phải đến nhà người chế dập đầu tạ tội, nếu không thì... Hừ!
Vu Phong không nói tiếp chỉ cất lên một tràng cười lạnh lẽo. Phàn

Đạt run sợ vội gật đầu :
- Được, được mà. Tiền bối cứ yên tâm.
Vu Phong phất tay áo ra hiệu cho Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ :
- Thôi chúng ta quay về.
Thế là ba người ung dung thi triển khinh công vọt lên nóc nhà, trong nháy mắt đã không còn tung tích đâu nữa.
Ba người trở về khách điếm thấy Tiểu Lạc đang đứng dựa vào cửa phòng Ôn Di và Nhu Di, điệu bộ có vẻ tức tối vô cùng, bất giác cả ba đều bật cười :
- Ha ha ha!
Tiểu Lạc bực bội nói :
- Hai tên kia cười cái gì hả? Hừ! Để ta canh cửa suốt hai tiếng đồng hồ, mệt chết đi được mà còn há miệng cười sao?
Thấy có vết máu trên người Tiểu Thiên Sứ và Tiêu Dật, Tiểu Lạc thất kinh vội hỏi :
- Hai ngươi bị thọ thương?
Vu Phong cười mắng :
- Thọ thương cái đầu mi, chỉ là tiểu quỷ Tiêu Dật bày trò giả chết đó thôi!
Tiểu Lạc ngạc nhiên :
- Cái gì mà giả chết? Chuyện gì xảy ra vậy?
Tiêu Dật liền đem đầu đuôi câu chuyện thuật lại cho Tiểu Lạc. Tiểu Lạc nghe xong trong lòng ngứa ngáy khó chịu liền cất tiếng trách Vu Phong :
- Sư phụ thiệt là bất công thiên vị, chuyện vui như vậy mà không cho đồ nhi đi theo.
Vu Phong bực tức :
- Hừ! Vui quá, vui đến suýt mất mạng luôn. Nếu ta biết trước thì một mình ta đi là khỏi rắc rối.
Tiểu Thiên Sứ khẽ nói :
- Tất cả là tại ta đó, nhất thời hồ đồ gây nên trận đại chiến.
Vu Phong mỉm cười độ lượng :
- Cái này ta không trách ngươi được, chỉ tại ta không dặn ngươi trước, giá như ngươi cứ nằm yên trên nóc đại sảnh thì đâu có chuyện gì xảy ra!
Tiểu Thiên Sứ thật thà nói :
- Thấy tiền bối động thủ với người ta cho nên ta mới nhảy xuống định giúp tiền bối một tay.
Tiêu Dật cười bảo :
- Ngươi mà giúp được cái gì? Chỉ là mệt người ta thì có.

Vu Phong vội ngăn y lại :
- Ngươi đừng trách Tiểu Thiên Sứ, y thiệt có hảo tâm giúp ta.
Tiêu Dật thoáng bực tức liền thóa mạ :
- Cái đám tặc tử đó thiệt là cực kỳ khả ố, cứ chĩa binh khí vào người vãn bối làm vãn bối chịu khổ không ít.
Vu Phong bảo y :
- Tiêu Dật, ta xem ngươi sử dụng chiêu thức có vẻ tạp loạn, ngươi học ở đâu ra mấy thứ võ công lộn xộn hỗn tạp vậy?
Tiêu Dật nghe vậy, mặt lộ vẻ không phục :
- Cái gì mà võ công lộn xộn hỗn tạp? Chiêu thức võ công đó đều là tuyệt chiêu của các đại môn phái trên giang hồ võ lâm, đa số đều là chiêu thức bí truyền đó.
Vu Phong gật đầu bảo :
- Ta biết điều đó, nhưng mà ngươi không có quán thông hoàn toàn, vả lại nội lực lại không đủ cho nên chỉ có thể hù dọa những kẻ tầm thường mà thôi, còn đối với cao thủ võ lâm chân chính thì vô dụng. Ta xem ngươi có kiến giải về võ công giang hồ rất cao minh, nhưng võ công thực sự của ngươi thì quá tầm thường nên ta mới cảm thấy kỳ quái.
Tiêu Dật thản nhiên đáp :
- Người phải có tuyệt kỹ võ công làm sở trường mới có thể tung hoành ngang dọc trên giang hồ, nói thực với tiền bối, sở trường của vãn bối là lanh miệng lẹ mắt, nếu cần lanh tay lẹ chân cũng không khó, chỉ vì đòi hỏi công phu quá lâu nên vãn bối lười mà không luyện đó thôi.
Tiểu Lạc cười chế giễu :
- Nói đi nói lại cũng là lười biếng, thật là đồ quỷ đại lười.
Vu Phong bảo Tiểu Lạc :
- Đầu láng mà còn chê đầu trọc, ngươi cũng đâu hơn gì Tiêu Dật, kêu ngươi khổ luyện võ công, ngươi cứ nay chối mai từ không chịu luyện tập, cứ nói thông minh để tự ý hành sự, rồi sẽ có ngày ngươi bị cái thông minh đó nó hại cho coi Vu Phong tuy bên ngoài giáo huấn Tiểu Lạc, song bên trong âm thầm nhắc nhở cảnh tỉnh Tiêu Dật.
Tiểu Lạc vội cãi lại :
- Đồ nhi đâu có lười biếng, sư phụ chẳng nói rằng khinh công của đồ nhi không tệ đó sao? Đuổi kịp đồ nhi chẳng có mấy người.
Vu Phong liền nạt :
- Bộ ngươi không biết ngượng sao? Ngươi mà khinh công cái gì. Hừ, bỏ chạy thì đúng hơn. Ngươi tưởng ta không biết hả? Giả như đánh không lại người ta thì bỏ chạy chớ gì?

Đúng không?
Tiểu Lạc cười gượng đáp :
- Sư phụ nên nói cho nó dễ nghe một chút, cái gì mà bỏ chạy, khí nghe chết đi được. Ba mươi sáu kế thì bỏ chạy là kế cuối cùng cho nên người ta mới nói “tam thập lục kế tẩu vi thượng sách”, chính vì cái thứ công phu này đó.
Vu Phong cao giọng :
- Chạy thì nói là chạy, còn bày đặt nói là “tam thập lục kế tẩu vi thượng sách”, tốt hơn là ngươi nên đi nghỉ đi. Nếu không sáng mai dậy không nổi thì đừng có trách ta.
Sáng hôm sau lúc mặt trời đã lên quá ngọn cây, Tiểu Lạc mới dụi mắt lồm cồm bò dậy, Vu Phong đã ra đi từ lâu, để lại một bức thư trên bàn.
Tiểu Lạc vội mở ra xem, bên trong có mấy dòng chữ :
“Tiểu Lạc, Tiêu Dật, Tiểu Thiên Sứ cùng nhị vị Lê gia tiểu thư, ta phải đi trước. Tiểu Lạc làm xong việc hãy đến Giao Đông gặp ta ngay lập tức. Còn những vị khác nếu không muốn đi cùng thì hy tự quyết định, xin các vị hãy bảo trọng. Chúc các vị lên đường vui vẻ, Lục thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong cẩn bút.”
Tiêu Dật liền hỏi Tiểu Lạc :
- Sư phụ ngươi chưa kịp nói với ta một tiếng mà đã bỏ đi rồi.
Tiểu Lạc nhún vai đáp :
- Cái tật của sư phụ ta đó, lão muốn đi là đi ngay, ta cũng quen rồi. Vả lại lão đi thì ta được thoải mái mấy ngày đi chơi cho sướng.
Tiêu Dật nói :
- Ta thấy sư phụ ngươi hiền lành dễ chịu quá trời, đối với ngươi lại rất tốt, bộ ngươi chưa vừa lòng sao?
Tiểu Lạc thở dài :
- Ngươi biết cái gì mà nói sư phụ đối với ta rất tốt, nhưng mà có nhiều cái trò thú vị lão lại không thể chơi chung với ta nên đôi khi ta buồn chết đi được, ngươi hiểu không?
Tiêu Dật gật đầu :
- Sao ta lại không biết, một già một trẻ thì đương nhiên phải vậy rồi, có chi đáng ngạc nhiên.
Tiểu Lạc cất tiếng khen :
- Không sai. Xem ra ngươi cũng hiểu tâm ý ta đó chớ.
Tiêu Dật vội lên tiếng :
- Đương nhiên là vậy rồi.
Tiểu Lạc chợt bảo :
- Chơi thì chơi nhưng mà việc chính sự vẫn phải làm, chúng ta phải

tìm cách kiếm ra mười vạn lạng bạc để đi cứu trợ nạn dân ở vùng Giao Đông, chớ không được coi thường.
Tiêu Dật gật đầu tán đồng :
- Chính phải, chính phải. Nhưng mà chúng ta vừa mới gây náo nhiệt ở sòng bạc Như ý, lại còn sát hại thuộc hạ của chủ sòng nữa, làm sao dám đến đó nữa.
Tiểu Lạc cũng nói :
- Phải đó, ta cũng đang phát rầu vì chuyện này, mấy cái sòng bạc khác nhỏ quá chơi không đã tay.
Ôn Di chợt bảo :
- Chẳng lẽ ngoài việc đánh bạc ra ngươi không còn cách nào hay hơn để kiếm ra số bạc đó hay sao?
Tiểu Lạc thoáng cau mày :
- Cô nương thử nghĩ giùm tại hạ một cách để kiếm tiền coi.
Nhu Di nghĩ một lát, rồi bảo :
- Hay là chúng ta ra đầu đường lập ra sàn tỷ võ kiếm tiền.
Tiêu Dật lắc đầu :
- Số bạc đó e chỉ đủ cho chúng ta ăn uống nghỉ ngơi mà thôi, còn nếu muốn kiếm mười vạn lạng bạc thì cực kỳ khó.
Tiểu Lạc nhếch mép cười bảo Nhu Di :
- Trừ phi nàng ra ngoài đó biểu diễn thoát y vũ thì bảo đảm bạc sẽ tuôn vào hầu bao của chúng ta nhiều như nước.
Nhu Di đỏ mặt liền mắng :
- Cái đồ tiểu quỷ chết bầm kia, chỉ biết ăn nói hồ đồ bậy bạ, tại sao mi không ra biểu diễn thoát y mà phải kêu ta?
Tiểu Lạc nhăn mặt giả bộ thiểu não, nhếch mép cười khổ :
- Ta mà biểu diễn thoát y thì đâu có ai thèm nhìn, hơn nữa họ lại tưởng ta nổi điên nổi khùng nên mới làm như vậy.
Ôn Di vội lên tiếng :
- Thôi mà, nếu như chúng ta dựng một lôi đài trong thành nhất định sẽ kiêm được một số bạc không nhỏ.
Tiểu Lạc tươi cười gật đầu :
- Ý cô nương hay lắm đó, chúng ta sẽ qui định phàm ai đánh thắng được chúng ta thì người đó sẽ được thưởng ngàn lạng bạc. Còn nếu thua thì sẽ phải đưa cho chúng ta trăm lạng bạc, nhất định sẽ có lắm kẻ tham lam bị mắc lừa cho coi.
Tiêu Dật nói thêm vào :
- Chúng ta đều còn nhỏ tuổi, nhất định sẽ có nhiều kẻ xem thường chúng ta mà muốn có cơ hội phát tài, mỗi người một trăm lạng, mười người một ngàn lạng, một trăm người một vạn lạng, một ngàn người

ta sẽ kiếm được mười vạn lạng.
Tiểu Lạc chợt cau mày bảo :
- Phải đánh một ngàn người mới đủ số bạc thì phiền phức quá, cách này coi bộ không hay lắm.
Tiểu Lạc chớp mắt nhìn Ôn Di và Nhu Di trong bụng chợt nghĩ ra một kế, liền gật đầu đáp :
- Thôi cũng được, chúng ta hãy tạm thời dùng cách này để kiếm một ít bạc đã, huống hồ thời gian còn dài mà.
Ôn Di bỗng lên tiếng :
- Trong lúc này chúng ta phải truy tìm xem kẻ nào đã lấy trộm kiếm phổ để thu hồi kiếm phổ về chớ.
Tiểu Lạc vội trấn an hai người :
- Cái đó thì nhị vị cô nương bất tất phải lo phiền, tại hạ xin lo hết.
Nhu Di bĩu môi :
- Ngươi đừng tự khoác lác, nếu như không tìm ra kiếm phổ, chúng ta cũng không trách ngươi đâu, hà tất phải khoác lác.
Tiểu Lạc mỉm cười châm chọc :
- Hắc hắc... nàng cứ an tâm, ta không bao giờ nói khoác đâu. Nếu ta không thu hồi được kiếm phổ, ta sẽ cắt đầu đưa cho nàng mà.
Nhu Di nổi giận quay mặt đi chỗ khác, không thèm nhìn Tiểu Lạc, song trong lòng lại sung sướng không sao tả xiết.
Ôn Di vội nạt :
- Tiểu Lạc, ngươi có im cái miệng lại không? Bằng không ta sẽ cắt lưỡi bây giờ, cho ngươi nếm mùi đau khổ lập tức đó.
Tiểu Lạc giả bộ sợ hãi nhún vai lè lưỡi rồi lặng im không dám nói thêm tiếng nào nữa.
* * * * *
Trong thành Trấn Giang tự nhiên có chuyện kỳ lạ xảy ra, có kẻ lập lôi đài ngay trong thành.
Đả lôi đài, lập lôi đài đâu có gì lạ, chỉ kỳ một điều là những kẻ lập ra lôi đài là những thiếu niên còn nhỏ tuổi mà thôi.
Trên lôi đài có dán một miếng giấy ghi rõ qui củ của lôi đài, phàm người nào lên lôi đài đánh trúng một trong những chủ nhân của lôi đài một quyền thì sẽ được thưởng một ngàn lạng bạc, còn nếu bị chủ nhân lôi đài đánh trúng một quyền thì sẽ phải mất một trăm lạng bạc.
Người trên thiên hạ ai lại không ham lợi tham vàng bạc. Huống hồ người tổ chức đả lôi đài chẳng qua chỉ là những thiếu niên nhỏ tuổi, cho nên các võ sư có chút ít võ nghệ nghe tin đều tìm đến lôi đài.
Lại có những thanh niên cường tráng tuy không biết võ công, song cũng muốn nhảy lên lôi đài để thử vận may.

Những thiếu niên lập ra lôi đài đương nhiên là bọn Tiểu Lạc chứ đâu có ai khác.
Năm thiếu niên đứng trên lôi đài đều vận kình trang. Tiểu Thiên Sứ vì thân hình cao lớn lực lưỡng nên đứng sau cùng.
Tiểu Lạc mình vận kình trang võ sĩ màu đen tuyền, thắt lưng màu xanh biếc, tay xỏ đôi găng đen, cổ buộc một dải lụa đỏ tươi, thần thái thập phần uy dũng.
Lúc này Tiểu Lạc cao giọng lớn tiếng nói :
- Các vị tiên sinh, thái thái, công tử, tiểu thư cùng chư vị bằng hữu, tiểu vãn bối xin kính chào chư vị.
Dưới lôi đài mọi người nghe cách xưng hô cổ quái của Tiểu Lạc bất giác bật cười ầm ĩ.
Tiểu Lạc dừng lại đợi cho tiếng cười dứt, đoạn nói tiếp :
- Hôm nay tại hạ thiết lập lôi đài ở đây để nhằm chiêu tập bằng hữu kết giao thiện duyên.
Dưới lôi đài có người chợt nói :
- Đã là chiêu tập bằng hữu kết giao thiện duyên, tại sao lại bày trò đánh bạc ở đây?
Bởi vì người trong võ lâm đều trọng nghĩa khinh tài, dù có bao nhiêu vàng bạc châu báu họ cũng không để mắt tới, cho nên Tiểu Lạc vội lên tiếng :
- Vị bằng hữu này nói rất có lý, chúng tôi tỷ võ lấy bạc nhất định sẽ không ít người chê cười, song bởi vì chúng tôi lưu lại đây không lâu lại có việc phải làm, nếu để người tỉ võ quá nhiều chúng tôi sẽ không đủ thời gian là để ngăn những người có võ công quá thấp lên đây thách thức, phàm là người đã lên lôi đài để lấy số bạc nhất định phải có bản lĩnh. Nếu như không có bản lĩnh thì đỡ phí trăm lạng bạc, các vị coi có đúng không?
Đám đông đồng thanh hô lớn :
- Đúng, đúng lắm.
Tiểu Lạc thừa cơ liền nói tiếp :
- Vậy thì không biết vị bằng hữu nào lên đây cho tại hạ lãnh giáo một vài chiêu.
Đám đông tuy ai cũng muốn lên lôi đài, song không biết lộ số võ công của năm thiếu niên này ra sao, nên không ai dám lên đấu cả.
Tiểu Lạc biết tâm tư của đám đông nên vội bảo :
- Ngũ vị huynh đệ chúng tôi xin biểu diễn vài chiêu rồi sau đó ai muốn lên lôi đài thì tùy ý các vị.
Đám đông thấy có cơ hội xem lộ số võ công liền đồng thanh nói :
- Hay lắm! Các vị tiểu anh hùng hãy biểu diễn vài chiêu cho chúng tôi

khai nhãn giới.
Tiểu Lạc cũng không khách khí quay lại bảo Tiểu Thiên Sứ :
- Tiểu Thiên Sứ, tiến lên.
Tiểu Thiên Sứ mỉm cười bước tới chụp lấy một tảng đá xanh đã được chuẩn bị từ trước để trên góc lôi đài.
Tảng đá này ước lượng có khoảng năm sáu trăm cân, song các người không phục tự nghĩ tảng đá đâu có gì ghê gớm, bản thânn họ cũng có thể nhấc lên được mà.
Nào ngờ Tiểu Thiên Sứ hét lên một tiếng chấn động, rồi nhấc bổng tảng đá qua khỏi đầu.
Tiểu Lạc mỉm cười nói :
- Được lắm, ngươi bỏ xuống đi.
Tiểu Thiên Sứ nhẹ nhàng đặt tảng đá xuống, mặt vẫn không đổi sắc, hơi thở vẫn bình thường ung dung bước qua một bên.
Tiếp đến là Tiêu Dật rồi Lê gia nhị vị tiểu thư lên đài xuất thủ mấy chiêu làm mẫu.
Mọi người thấy mấy thiếu niên biểu diễn cũng tương đối đẹp mắt, có người dưới lôi đài vỗ tay reo hò, còn mấy gã háo sắc thấy nhị vị Lê gia tiểu thư dung nhan xinh đẹp cũng vỗ tay khen ngợi không ngớt, hy vọng mỹ nhân để mắt tới mình.
Kỳ thực Tiểu Lạc và ba người chẳng qua chỉ nhằm dẫn dụ chúng nhân mà thôi, còn những chiêu thức tinh diệu vẫn giữ kỹ, không để lộ ra bản lĩnh thực sự của mình.
Những kẻ đến để lên lôi đài, võ công hết sức tầm thường bởi vì những cao thủ võ lâm thực sự vô cùng tự trọng, không bao giờ lên đả lôi đài.
Sở dĩ bọn họ không nhìn ra lộ số võ công thực sự của mấy thiếu niên này là vì các chiêu thức kia cực kỳ tầm thường không có tuyệt kỹ võ công kinh người gì cả.
Cho nên khi Tiểu Lạc và ba người kia biểu diễn xong, có rất nhiều kẻ tranh nhau leo lên đả lôi đài.
Tiểu Lạc phất tay ngăn đám đông lại, ôn tồn cất tiếng bảo :
- Các vị không nên nóng nảy như vậy, từng người một lên. Ai muốn lên lôi đài cũng có phần, song phải trật tự có trước có sau thì mới được, hà tất phải chen lấn cho mệt sức.
Đám đông ngừng lại không chen lấn nhau nữa.
Tiểu Lạc lại nói tiếp :
- Trước hết các vị hãy lên lấy số sau đó theo số thứ tự lên lôi đài.
Đám đông lao xao một hồi.
- Được lắm, lấy số thì lấy số.

Tiểu Lạc lại nói tiếp :
- Số thì tại hạ đã chuẩn bị trước rồi, Tiểu Thiên Sứ hãy phát số cho họ đi. Tạm thời phát cho ba chục người trước, đợi ba chục người xong thì sẽ phát tiếp. Nếu ngày không hết thì đêm đến thắp đèn tỉ thí tiếp, như vậy càng thêm nhiệt náo.
Nói đoạn Tiểu Lạc đưa cho Tiểu Thiên Sứ một xấp giấy.
Tiểu Thiên Sứ đi phát hết ba chục miếng giấy, kẻ nào chưa được phát cảm thấy tiếc rẻ vô cùng, nhưng mà Tiểu Lạc đã nói xong ba chục người sẽ lại tiếp tục cho nên bọn họ cũng không phải vội vã mà cứ ung dung xem trò nhiệt náo.
Người đầu tiên nhảy lên lôi đài là một hán tử trẻ tuổi, thân hình lực lưỡng. Hắn không hề có võ công gì, chỉ dựa vào cơ bắp trong lúc tranh số, không ngờ được số một nên thành kẻ đả lôi đài đầu tiên. Lúc này y không lên thì mất mặt, còn lên đài lại sợ thua, thật là tiến thoái lưỡng nan, song cuối cùng y cũng cứng đầu xông lên lôi đài.
Tiểu Lạc cười nói :
- Vị anh hùng có thể tùy ý chọn một người trong chúng tôi làm đối thủ, không biết các hạ chọn ai?
Hán tử nhìn Tiểu Lạc rồi quay sang Tiểu Thiên Sứ rồi lại ngó qua Tiêu Dật và Lê gia tiểu thư, trong lòng nghĩ :
- “Nếu như ta chọn tiểu cô nương làm đối thủ thì có thể thắng, song đường đường là một nam tử đại trượng phu lẽ nào lại tỉ thí với nữ nhân. Còn Tiểu Thiên Sứ thì quá lực lưỡng, e rằng ta không phải là đối thủ. Còn Tiểu Lạc thì là đầu lĩnh của đám thiếu niên này, e công phu chắc lợi hại nhất.”
Nghĩ vậy nên y đưa mắt nhìn Tiêu Dật.
Tiêu Dật âm thầm tức cười, thầm nghĩ :
- “Mi chọn ta là kể như mi xui tận mạng rồi, đợi lát nữa là phải ngoan ngoãn móc bạc ra cho mà coi. Hì hì...”
Tiểu Lạc đưa tay chỉ vào Tiêu Dật.
Hán tử nọ liền gật đầu.
Tiểu Lạc liền nói :
- Được rồi, trận này là trận đầu tiên, tại hạ sẽ nói rõ cho các vị biết. Đây là tỷ võ chiêu bằng hữu, cho nên không được cố ý hạ thủ làm trọng thương đối phương, còn nếu như vô tình đả thương thì không tính.
Sở dĩ Tiểu Lạc phải nói như vậy để tránh phiền phức về sau.
Tiểu Lạc tháo đôi bao tay đưa cho Tiêu Dật :
- Ngươi nên dùng bao tay để tránh đả thương vị anh hùng này.
Tiêu Dật cười đáp :

- Tiểu Lạc, ngươi cứ yên tâm, ta hạ thủ biết khinh trọng không làm thương y đâu.
Tiểu Lạc lại bảo Tiêu Dật :
- Ngươi nên cẩn thận chú ý, không được đánh trúng nhiều quyền cước, vạn nhất phải tốn nhiều bạc thì e làm khó người ta đó.
Lời nói của Tiểu Lạc cỏ vẻ khinh thường hán tử là đồ phế vật khiến cho y tức khí, nét mặt hầm hầm khó chịu.
Hán tử nọ tuy tức giận song lại là người trực tính tự biết sức mình nên cũng lên tiếng :
- Gia đình ta tuy không khá giả lắm, nhưng có mất hai ba trăm lạng cũng không sao, còn như nhiều hơn thì thực là khó kiếm đâu ra.
Tiểu Lạc nghe vậy bất giác nảy sinh hảo tâm với hán tử nọ, nên bèn hạ giọng thì thầm bảo y :
- Đã như vậy thì tiểu anh hùng chớ lo, lần này ta lấy một số bạc để cứu trợ nạn dân, chớ tuyệt đối không phải vì tư lợi.
Đại hán gật đầu :
- Được rồi, vậy thì ta xin lãnh giáo vài chiêu của vị tiểu huynh đệ này để mở mang kiến thức.
Tiêu Dật liền nói :
- Kính mời huynh đài xuất chiêu!
Hán tử này chưa từng học võ công nên cứ đứng như bình thường, hai tay nắm lại thành quyền, song không biết đánh về hướng nào.
Đám đông ở dưới lôi đài thấy vậy liền cười ầm ĩ, có kẻ còn lên tiếng chế nhạo :
- Nè, xem cái gã đại hán ngu muội kia, không biết võ nghệ mà cũng đòi lên đả lôi đài, chắc là thấy số bạc thưởng nhiều quá nên mới ngứa ngáy tay chân đòi lên lôi đài. Ha ha ha...
Hán tử nọ bị chế nhạo, song vẫn mặc kệ, song quyền cứ vung ra tấn công vào hai vai Tiêu Dật.
Hán tử đó thân hình cao lớn, Tiêu Dật chỉ đứng đến vai y, nên song quyền của y cứ từ trên đánh xuống. Tuy y không luyện võ công, nhưng vì khí lực quá mạnh, mỗi quyền vung ra kèm theo luồng gió lộng ào ào, nên y tạm thời chiếm thế thượng phong.
Hán tử nọ vung ra liên tiếp ba chục quyền có dư, song vẫn chưa hề đụng được vào người Tiêu Dật, hán tử tuy có khí lực sung mãn chỉ vì không có căn bản nội công nên lúc này đã bắt đầu thắm mệt, hơi thở hổn hển thấy rõ.
Tiêu Dật thấy thời cơ đã đến liền vỗ nhẹ một chưởng vào thắt lưng y rồi nhảy lui qua một bên.
Hán tử buồn bã móc một trăm lạng bạc đưa cho Tiểu Lạc, rồi nhảy ra

khỏi lôi đài.
Kẻ thứ hai là một hán tử tráng niên, thân hình thấp bè, trên mép lún phún mấy sợi râu ngắn, nét mặt tỏ vẻ kiêu ngạo.
Tiểu Lạc lên tiếng hỏi :
- Không biết các hạ muốn chọn ai tỉ võ?
Hán tử tráng niên khinh khỉnh đáp :
- Không cần thiết, ai muốn cao hứng ra tỉ đấu với ta cũng được. Ta chỉ cần có bạc xài là được rồi.
Nghe khẩu khí phách lối của hán tử không coi mình ra gì, Tiểu Lạc ngầm nổi giận.
Nhưng mà hán tử tráng niên này tỏ vẻ kiêu ngạo cũng có căn cớ, gã họ Vương tên Kim Bình là tiêu đầu của Trấn Giang tiêu cục trong thành Trấn Giang. Bởi hắn luyện được một ít Đại Lực Ưng Trảo công nên cũng có danh tiếng trong thành Trấn Giang.
Tiểu Lạc thầm nghĩ :
- "Hừ! Gã này xuất ngôn cuồng ngạo như vậy nhất định ta phải dạy gã một bài học cho biết thế nào là lễ độ."
Nghĩ vậy nên vòng tay ôn tồn đáp :
- Các hạ đã nói như vậy thì Tiểu Lạc ta đây xin lãnh giáo các hạ mấy chiêu.
Vương Kim Bình không thèm nói thêm chỉ gật đầu :
- Được lắm!
Nói xong y tung hữu trảo nhằm ngay giữa ngực Tiểu Lạc chộp tới.
Tiểu Lạc thấy rõ bàn tay lão gầy giơ xương, lúc hữu trảo vươn ra, tựa như chỉ còn da với xương, mu bàn tay gân xanh nổi lên, xuất thủ lẹ như điện xẹt, tiếng gió lộng ào tới, uy thế thập phần mãnh liệt.
Vương Kim Bình thấy hữu trảo sắp chạm vào ngực đối phương, khóe miệng gã chỉ nhếch lên để lộ nụ cười khinh thị.
Nhưng Tiểu Lạc đã được Lạc thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong, một cao thủ thượng thừa trong võ lâm huấn luyện từ nhỏ, nên thân thủ cũng ngang hàng với cao thủ đệ nhất võ lâm, đâu dễ dàng để cho đối phương chụp trúng ngực như vậy.
Chỉ thấy Tiểu Lạc sử dụng Đảo Thái thất tinh bộ, thân hình di động nhẹ nhàng như làn khói mỏng tránh khỏi trảo công của đối phương. Cổ tay xoay ngược lên chộp vào mạch môn bên mé hữu thủ của Vương Kim Bình.
Vương Kim Bình nghĩ thầm :
- "Hừ! Mi còn nhỏ tuổi như vầy làm sao có đủ công lực áp chế ta, cho dù mi có chụp trúng mạch môn ta đi nữa cũng đâu có sao."
Nghĩ rồi y âm thầm vận kình lực bảo vệ mạch môn rồi không thèm

tránh chiêu khoa chân bước tới, tả chưởng vung ra đập vào Đan điền của Tiểu Lạc.
Chợt nghe...
Bốp!
Ngón tay của Tiểu Lạc chụp vào mạch môn của gã, đồng thời một đạo kình lực phát ra khiến Vương Kim Bình cảm thấy chấn động, toàn thân mềm nhũn, vô lực, tả chưởng đột ngột dừng lại, tả thủ rủ xuống như cành lá héo.
Tiểu Lạc có ý giáo huấn y một bài học nên hữu thủ đột ngột xẹt tới vung quyền đánh vào ngực y.
Chỉ nghe...
Binh! Binh! Binh...
Vương Kim Bình lãnh trọn mấy quyền vào ngực.
Tiểu Lạc vừa đánh vừa la :
- Một, hai, ba, bốn, năm, mau móc năm trăm lạng ra cho ta.
Nói rồi Tiểu Lạc buông tay ra, Vương Kim Bình hộc lên một tiếng đoạn ngồi phịch xuống lôi đài.
Tuy bị Tiểu Lạc đánh mấy quyền vào ngực, song vì Tiểu Lạc từ tâm hạ thủ lưu tình không nỡ dùng độc thủ nên Vương Kim Bình chỉ thấy tức ngực, khó thở nhất thời chớ không hề bị trọng thương.
Vương Kim Bình nhất thời sơ ý bị đối phương đánh bại thảm hại, y xấu hổ không dám đấu thêm nữa, đành phải móc ra năm trăm lạng bạc đưa cho Tiểu Lạc, rồi nhảy ra khỏi lôi đài.
Cứ như vậy đến người thứ mười lăm, mười sáu, Tiểu Lạc đã thu được ba bốn ngàn lạng bạc, không một kẻ nào nhảy lên đả lôi đài mà có thể đánh trúng bọn Tiểu Lạc một quyền, còn Tiểu Lạc thấy ai hợp nhãn thì chỉ đánh một quyền, còn ai không hợp thì nện cho mấy chưởng, trong lòng chàng vui không sao tả xiết.
Trong năm người kia chỉ có Tiểu Thiên Sứ thủy chung vẫn chưa xuất thủ, nhiều kẻ thấy chàng thân hình cao to lực lưỡng, khí thế lại mạnh mẽ vô cùng, nên không ai dám khiêu chiến với con người đáng sợ đó.
Không ai ngờ rằng võ công của Tiểu Thiên Sứ lại cực kỳ tầm thường, chỉ biết mỗi chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” mà thôi.
Bởi vậy chàng cứ ung dung thoải mái, chỉ đi quanh lôi đài thu số bạc mà thần thái cực kỳ vui vẻ, lại tránh được nhiều phiền phức.
Người thứ mười bảy là một lão già mặt ngựa, thân hình gầy khô như cây củi, lão ngập ngừng bảo :
- Lão...lão không... không lên lôi đài được không?
Cái này Tiểu Lạc không lấy gì làm ngạc nhiên, sớm muộn gì cũng có

người nói vậy.
Thử nghĩ xem nhiều người như vậy lên đả lôi đài mà không đụng nổi đến người lôi chủ thì còn ai dám lên lôi đài nữa.
Tiểu Lạc sảng khoái đáp :
- Được, lão không lên cũng được.
Rồi Tiểu Lạc lại quay xuống lôi đài nói :
- Nè, còn ai muốn lên lôi đài nữa, số mười tám lên không? Số mười tám đâu?
Số mười tám đương nhiên không lên rồi, cho đến số ba mươi cũng không thấy ai dám lên.
Thấy không có gì nhiệt náo đáng xem, có người đã định bỏ đi.

Hồi 8
Nơi sòng bạc bí mật thấy Đổ Thần

Lúc này Tiểu Lạc chợt nghĩ ra một kế, không rõ chàng kiếm đâu ra một cái thanh la gõ lên ầm ĩ.
Keng, keng...
Tiếp đó lại cao giọng la lớn :
- Các vị chú ý, sau đây là tiết mục tỷ võ cầu thân.
Mọi người nghe thấy có tiết mục mới lạ tân kỳ, bất giác ai cũng tự động dừng lại.
Tiểu Lạc lại tiếp tục la lớn :
- Tiết mục này cực kỳ hấp dẫn, ai bỏ qua cơ hội thì sau này sẽ hối hận lắm đó à nghe.
Phía dưới lôi đài có người hỏi :
- Tỷ võ cầu thân thì dùng cách nào để tỷ đấu?
Tiểu Lạc cao giọng đáp :
- Cái này rất đơn giản, ai thắng được chúng ta thì sẽ làm lễ thành hôn. Còn quí tiểu thư cô nương, nếu ai có thể thắng được ta, ta sẽ cùng người đó kết thành phu thê.
Các cô nương đứng gần đó nghe Tiểu Lạc nói vậy bất giác thẹn đỏ mặt. Giữa đám đông không một cô nương nào có đủ bản lĩnh lên lôi đài tỷ võ với chàng.
Lại có tiếng người từ dưới lôi đài vọng lên :
- Nếu như ta thắng được nhị vị cô nương trên đài thì sao?
Tiểu Lạc lớn tiếng đáp :

- Không nói gì cả, lập tức bái ta làm lễ thành thân, quyết không nuốt lời.
Ôn Di, Nhu Di đều không ngờ Tiểu Lạc lại dám làm như vậy, vội kéo tay Tiểu Lạc thầm mắng :
- Tiểu Lạc, ngươi không được ăn nói hồ đồ, làm sao ngươi lại có thể làm như vậy hả?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Có gì mà không được, Phật còn xẻo thịt mình cho cọp ăn, vì nạn dân đáng thương các ngươi làm Phật một lần không được sao?
Ôn Di, Nhu Di cau mày giọng lo lắng :
- Cái này không được, ta đâu khoái làm phật, vả lại hai chuyện này hoàn toàn khác nhau mà.
Tiểu Lạc liền nói :
- Các ngươi yên tâm đi, dựa vào bản lĩnh võ công của hai người chẳng lẽ có gã phàm phu tục tử nào có thể thắng được hai người. Các ngươi phải tự tin chớ, có đúng không?
Ôn Di, Nhu Di đồng thanh nói :
- Không được, không được! Người cũng có lúc mệt, ngựa cũng có lúc chồn chân, vạn nhất chúng ta thất thủ thì sao?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Ai mà thắng được hai vị thì kẻ đó có bản lĩnh kinh người, làm chồng hai vị mà hai vị cũng không chịu hay sao?
Ôn Di và Nhu Di lắc đầu lia lịa :
- Không được, không được! Nhất định là không được.
Tiểu Lạc hạ giọng nói :
- Như vậy ta có cách để cho các ngươi dù có thất thủ cũng không phải làm vợ người ta, sao ý hai vị như thế nào?
Hai cô nương vội hỏi :
- Ngươi có cách gì vậy?
Tiểu Lạc thấp giọng thì thầm :
- Giả như có ai thắng được hai vị thì cần phải trả lời ba câu hỏi, trả lời xong mới được thành thân.
Ôn Di bảo chàng :
- Cách đó cũng được, nhưng mà vạn nhất có kẻ đáp được thì sao?
Tiểu Lạc cười bảo :
- Hai vị cứ yên tâm, kẻ nào mà đáp nổi ba câu hỏi của ta thì y là yêu ma quỷ quái chứ không phải là người.
Nhu Di chu mỏ bảo :
- Ngươi không nên quá tự tin như vậy, vạn nhất có người đáp được lúc đó thì biết tính sao?

Tiểu Lạc cười tinh quái :
- Nàng hà tất phảo lo lắng thái quá, ta làm sao nỡ để đồ vật của mình lọt vào tay kẻ khác.
Nhu Di trố mắt ngạc nhiên :
- Cái gì là đồ vật của ngươi?
Tiểu Lạc chỉ lẳng lặng mỉm cười tinh nghịch mà không đáp.
Nhu Di chợt nhớ đến lúc vui đùa, Tiểu Lạc đòi lấy mình làm vợ, mặt nàng bất giác đỏ bừng, bực bội bảo :
- Ngươi thiệt là ăn nói bậy bạ, hãy nói chuyện đàng hoàng với ta một chút được không?
Tiểu Lạc làm bộ nghiêm mặt đáp :
- Vậy thì ta sẽ nói nghiêm chỉnh, nếu như nàng nhất định không chịu làm vợ người ta, lúc đó chúng ta chỉ còn cách đào tẩu mà thôi.
Ôn Di cười bảo :
- Ngươi thiệt là đồ không biết ngượng, cái này rõ ràng là ngươi lừa đảo người ta rồi.
Nhu Di cũng bĩu môi :
- Cái đồ mặt dày không biết xấu hổ.
Tiểu Lạc thản nhiên bảo :
- Nếu nàng muốn làm quân tử nhất ngôn thì nàng làm vợ người ta đi.
Tiểu Lạc dừng lại một chút, rồi nói tiếp :
- Kỳ thực sống ở đời nàng lừa người ta, người ta lừa nàng. Nàng không lừa người ta, người ta cũng lừa nàng, điều đó đâu có gì là lạ.
Ôn Di khẽ nói :
- Lừa dối người ta là không tốt đâu.
Tiểu Lạc thoáng bực mình :
- Cái gì mà tốt với không tốt, nàng không muốn lừa người ta, thì đến lúc đó ta nhất định sẽ lấy người ta làm chồng.
Nhu Di cười hì hì nói :
- Ngươi là nam nhân, làm sao lại làm vợ nam nhân được?
Ôn Di điềm nhiên nói :
- Cái này đâu có gì kỳ quái. Nếu như Tiểu Lạc để tóc dài thêm một chút, lại mặc váy xanh xanh đỏ đỏ thì đâu khác chi một tiểu cô nương khả ái.
Tiểu Lạc gật đầu đáp :
- Đúng đó, Nhu Di cô nương nếu cắt tóc ngắn một chút, lại vận trường bào theo lối văn nhân nhất định ai cũng tưởng lầm là một công tử phong lưu tiêu sái đó.
Nói xong, Tiểu Lạc quay xuống dưới lôi đài lớn tiếng bảo :
- Các vị nghe đây. Cuộc tỉ võ chiêu thân bắt đầu khai mạc, nhưng mà

trước khi tỉ đấu, tại hạ có mấy điều kiện. Nếu như ai thắng được chúng tôi thì sau đó phải trả lời ba câu hỏi, nếu trả lời được thì lập tức thành thân. Bằng không thì xin miễn bàn, song nếu không trả lời được thì vẫn có ngàn lạng bạc làm phí bồi dưỡng cho công lao các vị đả lôi đài, ý các vị ra sao?
Tiếng la hét vang lên làm kinh động cả một vùng :
- Hay lắm, hãy khai mạc lẹ lên.
Quả nhiên Tiểu Lạc nghĩ ra điều này thiệt đúng là thông minh tuyệt đỉnh. Bởi vì phàm là nam nhân ai lại chẳng mê nữ sắc, huống hồ nhị vị Lê gia tiểu thư lại xinh đẹp tuyệt trần, làm sao mà nam nhân không động tâm cho được?
Thế là bao nhiêu gã háo sắc lũ lượt kéo tới, đôi mắt thèm thuồng nhìn chằm chằm vào hai thiếu nữ trên lôi đài, ai cũng muốn thử vận may. Nếu xui tận mạt thì bất quá chỉ mất vài trăm lạng bạc, còn như may mắn thì được mỹ nhân về làm vợ, há chẳng phải là sướng nhất đời rồi hay sao?
Mọi người đều tranh nhau cướp lấy số đầu, bởi vì họ sợ rằng đến phiên họ thì mỹ nhân đã bị kẻ khác phỗng tay trên, chẳng phải là uổng công hay sao?
Gã đầu tiên được lên lôi đài là một đại hán tuổi trạc tam tuần, hai mắt sáng rực, mũi ưng miệng rộng, thân hình cao lớn, chỉ tiếc ánh mắt chiếu ra hai luồng nhãn quang có đượm tà khí. Đám đông dưới lôi đài có không ít người nhận ra gã, đại hán tên là Kim Hạo, tuy có chút danh khí trong thành Trấn Giang, bởi lúc nhỏ được học vài đường quyền cước nên cậy thế làm lắm điều ngang ngược, hoành hành bá đạo trên đường phố, cho nên đã hơn ba mươi tuổi mà không một nữ nhân nào dám làm vợ gã.
Gã nhảy lên lôi đài nhìn Ôn Di mỉm cười, cố ra vẻ ung dung tiêu sái, ôm quyền hạ giọng :
- Tại hạ xin được cô nương chỉ giáo cho vài chiêu.
Ôn Di thấy gã cười mà buồn ảo não, song đã đến nước này khó mà tránh được, bèn không nói gì nữa, vội rút thanh trường kiếm định đâm tới.
Nào ngờ Kim Hạo vẫn khoanh tay trước ngực, không thèm né tránh lưỡi kiếm của đối phương.
Ôn Di đành phải thu kiếm về, đoạn cao giọng hỏi :
- Tại sao mi không xuất chiêu nghênh tiếp?
Kim Hạo thản nhiên đáp :
- Cô nương sử dụng trường kiếm, còn ta thì tay không, như vậy đâu có công bằng.

Hắn nghĩ thiếu nữ chắc rất sợ đấu tay không, nên cố ý nói khích Ôn Di đấu tay không với gã, nếu thế thì lo gì không thắng nổi nàng.
Ôn Di quả nhiên đút trường kiếm vào vỏ, hừ lên một tiếng :
- Tay không thì tay không, lẽ nào ta lại sợ mi sao?
Kim Hạo gật gù :
- Được lắm!
Thanh âm còn chưa dứt, gã đã vung song chưởng lên vận đủ mười thành công lực đột ngột đẩy về phía trước ngực Ôn Di.
Ôn Di hừ lên một tiếng, sử dụng chiêu "Di Hình Hoán Vị", người không biết bằng cách nào đã lác ra sau lưng gã, đơn chưởng đã ấn vào sau lưng Kim Hạo.
Kim Hạo đột nhiên thấy trước mắt chợt hoa lên rồi không thấy thân hình Ôn Di đâu nữa, biết đã vào thế nguy. Kinh nghiệm bao nhiêu năm đánh nhau ngoài đường báo cho gã biết địch nhân ở phía sau, nên vội lách mình bước tới trước, khẽ xoay người tránh khỏi đơn chưởng của Ôn Di.
Ôn Di thầm kinh hãi, nàng cảm thấy kỳ quái không hiểu tại sao gã Kim Hạo này có thể tránh được thế chưởng của mình. Bởi vì qua một chiêu nàng thấy võ công của gã không cao minh lắm, cớ sao lại có thể đoán trước để tránh chiêu của đối phương. Kỳ thực đây chẳng qua chỉ là kinh nghiệm mà thôi, Kim Hạo từ nhỏ đến giờ đánh với người ta không biết bao nhiêu trận nên dần dần có kinh nghiệm, việc tránh được chiêu thức của Ôn Di cũng không có gì là lạ, huống hồ Ôn Di lại chưa dùng hết công lực nên đó là đương nhiên rồi.
Kim Hạo xoay người lại rồi đột nhiên xông tới, song thủ mười ngón tay xòe ra thành trảo bổng chụp vào đầu ngực căng tròn của Ôn Di.
Ôn Di thấy gã xuất thủ hai chiêu cực kỳ khinh bạc, bất giác nộ khí xung thiên, tả chưởng quạt thành hình bán nguyệt chặn song chưởng của gã lại, hữu chưởng phất lên bạt mạnh vào hai má của gã theo thế âm dương thủ.
Bốp... Bốp...
Hai thanh âm liên tiếp vang lên.
Kim Hạo thấy hai bên má đau rát vô cùng, "hộc" lên một tiếng rồi khạc ra một búng máu tươi, hai mắt gã trợn trừng nhìn Ôn Di.
Tiểu Lạc reo lên :
- Các hạ thua rồi, đưa hai trăm lạng bạc ra đây.
Kim Hạo phất tay áo lau máu tươi rỉ bên khóe miệng, giọng ngang ngược :
- Ta làm sao mà thua, ta chưa ngã xuống mà, chừng nào ta bò dậy không nổi mới gọi là thua.

Tiểu Lạc điềm nhiên bảo :
- Nếu như vậy thì các hạ cứ xông lên tiếp đi.
Kim Hạo không đáp, trong lòng nghĩ cứ liều mạng chịu vài quyền cước, chỉ cần ôm được mỹ nhân là coi như thắng rồi, nên vội giang rộng song thủ xông tới định ôm Ôn Di vào lòng.
Ôn Di biết gặp phải đồ vô lại nên cũng không nương tay, liền vận công lực vào hữu chưởng nhằm vai trái của gã đánh tới, tả chưởng đẩy ra nhằm ngay giữa ngực của gã.
Hai luồng kình lực ào ào áp tới.
Bình... Bình...
Hự... Hự...
Kim Hạo hộc lên hai tiếng, thân hình gã lộn ngửa ra sau, nằm im dưới sàn lôi đài, không sao gượng dậy được.
Hai tiểu cô nương thi triểntuyệt chiêu thắng liền hai mươi bốn trận, dưới lôi đài có một vài kẻ thất kinh vội vàng rút lui không dám thượng đài nữa, may mà những người lên đả lôi đài đều không phải là cao thủ võ lâm chân chính. Mặc dù vậy hai thiếu nữ đã mệt đứt hơi, mồ hôi vả ra như tắm, cả hai thầm mắng Tiểu Lạc và đồ quỷ tha ma bắt, bày trò làm họ mệt rũ người.
Tiểu Lạc thành tâm muốn cho hai người chết mệt nên số hai mươi bốn vừa xuống y đã vội lớn tiếng gọi :
- Số hai mươi lăm là vị nào xin mời lên lôi đài.
Người thứ hai mươi lăm lên đả lôi đài là một mỹ nương tử, nhan sắc thiên kiều bá mỵ, mọi người bất giác ngây người kinh ngạc, lập tức dưới lôi đài nổi lên tiếng trầm trồ khen ngợi, ai cũng muốn xem thiếu nữ lên đài tỉ đấu ra sao?
Tiểu Lạc bất giác cau mày khó chịu.
Chàng bày ra cuộc tỉ võ cầu thân là muốn trêu chọc nhị vị Lê gia tiểu thư, nào ngờ lại có thiếu nữ cả gan dám lên lôi đài cầu thân mà không biết nàng đòi tỉ đấu với ai? Chỉ thấy mỹ nương tử nhoẻn miệng cười tươi như hoa đưa tay chỉ vào Tiểu Lạc, thanh âm lảnh lót tựa hoàng oanh cất tiếng hót nghe cực kỳ dễ chịu :
- Xin mời vị tiểu anh hùng.
Tiểu Lạc tròn mắt nhìn sững vào nàng. Tiêu Dật và mấy thiếu niên kia âm thâm mỉm cười.
Tiểu Lạc nghi ngờ đưa tay chỉ vào mũi mình :
- Cô nương gọi ta?
Mỹ nương tử mỉm cười khẽ gật đầu.
Tiêu Dật cười lên một tràng, vỗ vai Tiểu Lạc vui vẻ châm chọc :
- Nè, Tiểu Lạc, coi chừng tỉ võ thua là phải làm tân lang vào động

phòng hoa chúc đó.
Ôn Di chợt nói xen vào :
- Làm tân lang có gì mà không được. Tiểu Lạc muốn là được ngay mà.
Nhu Di cao giọng có vẻ hờn giận :
- Hừ! Đúng đó! Đợi chút nữa chắc là y cố ý để thua nửa chiêu, như vậy làm tân lang mới danh chánh ngôn thuận.
Tiểu Lạc tức tối, trợn mắt nhìn họ, song cũng không biết làm sao hơn, cái này là tự lấy dây buộc mình, tự chàng đã bày ra thì làm sao trách người khác được.
Tiểu Lạc đành cười bảo :
- Cô nương à, võ công của ta kém lắm.
Rồi chàng chỉ sang Tiêu Dật nói tiếp :
- Chi bằng cô nương tỉ đấu với vị thiếu gia này, y có võ công cao lắm đó.
Tiêu Dật vội nói :
- Nè Tiểu Lạc, ngươi đừng có gắp lửa bỏ tay người, phần ai nấy chịu, phúc ai nấy hưởng đó nghe
Thiếu nữ xinh đẹp nọ lắc đầu đáp :
- Bản cô nương không phải đến đây để tỉ thí võ công.
Tiểu Lạc thoáng ngạc nhiên :
- Vậy cô nương lên đây làm gì?
Tiêu Dật vội cướp lời :
- Làm gì hả? Cái đó mà cũng hỏi, ngươi chẳng nói là tỉ võ cầu thân đó sao, người ta thấy ngươi diện mạo anh tuấn, dáng vẻ lại phong lưu tiêu sái nên muốn chọn ngươi làm giai tế đó.
Tiểu Lạc thấy mỹ nương tử này to gan như vậy, trong bụng cũng phát hoảng thầm nghĩ :
- “Vị cô nương này không dễ gì mà đối phó, nhưng đã đến nước này thì cũng đành liều mạng.”
Chàng thản nhiên đáp :
- Cô nương đã nói như vậy thì Tiểu Lạc đây đành phải nghênh tiếp cô nương vài chiêu.
Mỹ nương tử lắc đầu cười nói :
- Tiểu anh hùng nói vậy là không phải rồi, lẽ nào tỉ võ với ta là việc miễn cưỡng sao?
Tiểu Lạc vội xua tay đáp :
- Không dám, không dám.
Mỹ nương tủ nói :
- Không nên nói nhiều nữa, xin mời tiểu anh hùng.

Tiểu Lạc đành nhăn mặt gượng cười bảo :
- Xin mời cô nương xuất thủ.
Mỹ nương tử nọ không hề khách khí, khoa chân bước tới, hữu thủ vươn ra, song thủ nhanh chóng điểm vào huyệt Phục Trung của Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc thấy lối xuất thủ của thiếu nữ, biết thân thủ này không phải là hạng cao thủ võ lâm tầm thường nên cũng không dám khinh xuất, tả chưởng vội tung ra phong bế chiêu thức của đối phương, hữu thủ tựa như điện xẹt phóng ra nhằm huyệt Kiên Tỉnh của thiếu nữ điểm tới.
Hóa ra mỹ nương tử kiều diễm này là Lý Phụng Nhi, ái nữ của Lý Sĩ Lượng, Tổng tiêu đầu Trấn Giang tiêu cục, từ lúc thiếu thời đã được danh sư chỉ điểm võ công nên thân thủ còn trên cả "Đại Lực Ưng Trảo" Vương Kim Bình mấy bậc.
Thiếu nữ này bình sinh tính khí rất hào phóng, vừa thấy người trong tiêu cục mình bị thua liền đợi dịp nhảy lên lôi đài để rửa hận, còn như cái viêc tỉ võ cầu thân thì nàng chẳng buồn để ý.
Đợi đến lúc động thủ qua một chiêu, Lý Phụng Nhi mới biết Tiểu Lạc quả nhiên có bản lĩnh thực sự, hai người giao thủ qua mười mấy chiêu đều nhanh lẹ vô cùng. Tiểu Lạc cũng không cam chịu thất cơ ở thế hạ phong, xem chừng chàng vẫn chưa sử dụng toàn lực để giao đấu.
Lý Phụng Nhi cực kỳ lo lắng, nàng lên lôi đài mong lấy lại danh dự cho tiêu cục, nào ngờ đã gỡ không được danh dự mà còn có thể bị thất bại thảm hại.
Lý Phụng Nhi đột nhiên xuất thủ ra một độc chiêu, thân hình nàng đột ngột xáp tới gần Tiểu Lạc, đôi môi đỏ hồng mím lại khẽ rít lên :
- Xem chiêu nè!
Song thủ của nàng vươn ra, một tay điểm vào huyệt Kỳ môn của Tiểu Lạc, còn tay kia điểm vào huyệt Ấn Đường của chàng.
Tiểu Lạc không ngờ nàng lại dùng một chiêu hiểm ác như vậy, trong lúc hấp tấp hữu chưởng đẩy ra, nào ngờ bàn tay chàng đã chạm phải khuôn ngực căng tròn của thiếu nữ
Chỉ thấy tay chàng tiếp xúc với một vật mềm mại, da thịt của thiếu nữ đã làm chàng có một cảm giác dễ chịu đến lạ kỳ, tâm thần chàng thoáng xao động, nhất thời bị phân tâm, chưa kịp phản ứng thì song chỉ của Lý Phụng Nhi đã điểm tới trước mắt.
Tiểu Lạc kinh hãi vội nghiêng đầu tránh khỏi luồng chỉ phong lợi hại của đối phương.
Cùng lúc đó chợt nghe Tiêu Dật la lớn :

- Ai da, hỏng rồi Kỳ Môn huyệt.
Tiếng la của Tiêu Dật còn chưa dứt thì huyệt Kỳ Môn dưới nách Tiểu Lạc đã bị Lý Phụng Nhi điểm trúng.
Nhu Di thấy vậy bực tức oán trách :
- Ngươi thấy mà sao không chịu nói sớm?
Tiêu Dật cười đáp :
- Cái gì? Bộ cô nương không muốn cho Tiểu Lạc vào động phòng hoa chúc với người ta hay sao?
Nhu Di tức tối liếc xéo y một cái :
- Ta không thèm nói chuyện với ngươi nữa! Hừ, chỉ giỏi cái ăn nói hồ đồ bậy bạ.
Đoạn nàng khẽ dậm chân giọng thập phần lo lắng :
- Tiểu Lạc thua rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?
Tiêu Dật thoáng mỉm cười :
- Còn làm gì nữa, cứ để cho Tiểu Lạc làm lang quân như ý người ta chứ sao hả?
Lý Phụng Nhi nhất thời sơ ý để cho Tiểu Lạc chạm vào ngực mình nên chợt đỏ mặt thẹn thùng, may mà chiêu này nàng đã đắc thủ. Cuối cùng đã chế ngự được Tiểu Lạc, trả được mối hận. Đồng thời nàng cũng hết sức hưng phấn, cao giọng reo lên vui sướng :
- Hay quá! Ta thắng rồi, thế nào, người của Trấn Giang tiêu cục chúng ta không làm mất uy danh của mình chớ.
Nói rồi nàng khẽ phất tay vỗ nhẹ lên người Tiểu Lạc giải khai huyệt đạo cho chàng rồi hất hàm hỏi :
- Võ công của bản cô nương thế nào, ngươi có chịu phục chưa?
Tiểu Lạc nhất thời phân tâm bị nàng khống chế, nay nghe giọng nói có vẻ kiêu ngạo bất giác nổi khùng hừ lên một tiếng, hậm hực đáp :
- Phục cái con khỉ, nếu như không có cái ngực tròn tròn của nàng ngăn trở, ta quyết không chịu thua đâu.
Lý Phụng Nhi chợt ngây người đứng như trời trồng, vừa nghe Tiểu Lạc nói thần sắc nàng chợt biến đổi, khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn, quay người phóng xuống dưới lôi đài bỏ chạy.
Dưới lôi đài chợt có tiếng ồn ào nổi lên, tiếng người làm huyên náo cả một vùng.
Tiêu Dật vội phi thân tới trước cản đường Lý Phụng Nhi, miệng nói :
- Cô nương hãy khoan xuống lôi đài.
Lý Phụng Nhi đỏ mặt không nói một lời, sử dụng chiêu “Song Long Xuất Hải” tấn công Tiêu Dật.
Tiêu Dật khẽ lách mình tránh chiêu, miệng la hoảng :
- Ai da, cô nương đã thắng Tiểu Lạc rồi lại muốn tỉ đấu với ta, thiệt là

tham quá, chẳng lẽ cô nương muốn đập bể chiêu bài của chúng tôi sao?
Lý Phụng Nhi cau mày :
- Cái gì mà đập bể chiêu bài của các ngươi?
Tiêu Dật liền hỏi :
- Cô nương lên lôi đài làm gì?
Lý Phụng Nhi vội đáp :
- Đả lôi đài tỉ thí võ công chứ làm gì?
Tiêu Dật liền nói :
- Đây là cuộc tỉ võ cầu thân, cô nương có hiểu không? Nếu cô nương thắng thì sẽ làm lễ thành thân với Tiểu Lạc, mọi người thấy như vậy có phải không?
Dưới lôi đài đám đông đồng thanh hô lớn :
- Thiếu hiệp nói phải lắm.
Lý Phụng Nhi đứng ngẩn người trên lôi đài, không thốt lên được một tiếng.
Tiêu Dật càng bức bách nàng hơn :
- Thế nào? Cô nương không muốn làm người bội tín, nói không giữ lời chớ?
Lý Phụng Nhi bối rối đáp :
- Cái gì mà nói không giữ lời, ta đâu có nói nói... với y cái đó bao giờ
Nàng bởi vì quá xấu hổ nên không dám nói đến hai chữ “cầu thân” đành ấp úng dừng lại giữa chừng.
Tiểu Lạc căm tức nhìn Tiêu Dật như muốn ăn tươi nuốt sống y, lúc này không thể lặng im được nữa vội nói :
- Khoan đã, nếu muốn cầu thân với ta thì phải trả lời ba câu hỏi của ta đã.
Lý Phụng Nhi bực tức :
- Xú đầu quỷ, ai muốn... muốn cầu thân với ngươi?
Tiểu Lạc ôn tồn đáp :
- Tuy nói như vậy, song qui củ là qui củ không thể nào phá lệ được, ta phải hỏi cô nương, nếu không người ta sẽ cho ta là thất tín không biết giữ lời.
Lý Phụng Nhi gật đầu :
- Được, ngươi cứ hỏi
Trong lòng nàng thầm nghĩ :
- “Cho dù mi có hỏi gì chăng nữa chỉ cần ta không trả lời là được rồi!”
Tiểu Lạc nói :
- Bây giờ ta bắt đầu nói được không?
Lý Phụng Nhi không nhịn được bèn nói :

- Được rồi, ta vừa mới nói xong mà ngươi còn lung tung cái gì hả?
Tiểu Lạc mỉm cười tinh quái :
- Câu hỏi đầu tiên cô nương đáp đúng rồi, tốt lắm, bây giờ đến câu thứ hai.
Lý Phụng Nhi giật mình vội nói :
- Khoan đã, khoan đã, ta trả lời câu hỏi của ngươi lúc nào?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Lúc nãy ta hỏi cô nương được hay không, cô nương trả lời được mà, đúng vậy không?
Lý Phụng Nhi không ngờ Tiểu Lạc lại tinh quái đến thế, đành phải chịu thua. Mặc nàng ửng đỏ lặng yên không đáp, nàng không dám trả lời vì sợ rơi vào ngụy kế của Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc thấy nàng không bị mắc lừa nữa nên nói tiếp :
- Bây giờ là câu hỏi thứ hai, kỳ thực câu này rất đơn giản, cực kỳ dễ đáp, năm nay cô nương có biết ta bao nhiêu tuổi không?
Lý Phụng Nhi nghĩ một lát rồi đột nhiên nói :
- Cái này thì ta biết, năm nay ngươi năm mươi sáu tuổi đúng không?
Tiểu Lạc rõ ràng là một thiếu niên tuổi không quá mười lăm làm sao mà có thể già gần lục tuân được. Lý Phụng Nhi đương nhiên cố tình nói sai rồi.
Dưới lôi đài có tiếng cười ồn ào nổi lên.
Nào ngờ Tiểu Lạc vỗ tay cười lớn :
- Đúng, đúng lắm, cực kỳ chính xác, lão phu năm nay quả thật đã năm mươi sáu tuổi, chỉ vì lão phu có thuật dưỡng nhan đã đạt tới cảnh giới có thể cải lão hoàn đồng cho nên ngoài mặt mới nhỏ như vậy. Cô nương nhãn lực quả cao minh hơn người. Ha ha ha....
Tiếng cười dưới lôi đài càng ồn ào hơn, thấy Tiểu Lạc nghiêm mặt tự xưng là lão phu rồi nói mình đã năm mươi sáu tuổi, ai cũng không nhịn được bèn bật cười ha hả.
Lý Phụng Nhi lúc này cực kỳ lo lắng, xú tiểu tử này ăn nói ngang ngược hồ đồ? Nàng chợt hối hận vì kích động nhất thời mà nhảy lên đả lôi đài nên bây giờ mới bị khó xử như vậy.
Tiểu Lạc thoáng ngạc nhiên thấy vẻ lo lắng, hốt hoảng hiện lên mặt nàng. Chàng càng thêm đắc ý, bao nhiêu nổi giận đều tiêu tan trong bụng, khoái chí muốn cười phá lên, song lại cố nhịn giả giọng già lão trịnh trọng nói :
- Bây giờ lão phu hỏi cô nương câu cuối cùng, nếu như nàng đáp đúng thì đành phải. Hắc hắc... đành phải thành thân với lão phu.
Lý Phụng Nhi thầm cầu khẩn mong cho tiểu tử này đừng hỏi những câu ly kỳ cổ quái để mình có thể trả lời được.

Tiểu Lạc từ tốn nói :
- Câu thứ ba có liên quan đến cô nương, lão phu hỏi cô nương có biết đầu mình có bao nhiêu sợi tóc không?
Lý Phụng Nhi không dám trả lời ngày, bởi biết xú tiểu tử này tính tình cổ quái không dễ gì đối phó.
Tiểu Lạc thấy nàng trầm ngâm hồi lâu không dám đáp, nên không nỡ làm khó nàng nữa, bèn nói :
- Biết thì nói biết, không biết thì nói không biết, có gì mà khó trả lời. Hừ...
Lý Phụng Nhi nghiến răng đáp :
- Không biết.
Tiểu Lạc vỗ tay lớn tiếng cười nói :
- Được, được lắm.
Lý Phụng Nhi giật mình hồi hộp, không biết Tiểu Lạc nói "được" là có dụng ý gì.
Tiểu Lạc lại lên tiếng :
- Cô nương coi như đã đáp xong câu hỏi này của lão phu rồi.
Nhưng mà nàng đáp đúng hay sai Tiểu Lạc vẫn chưa hề công bố rõ ràng, chàng vẫn ung dung nhìn Lý Phụng Nhi thần thái an nhàn không có gì là hấp tấp.
Bởi vì chàng đã nắm chắc phần thắng trong tay.
Ngược lại Lý Phụng Nhi lại tỏ vẻ bất an không biết số phận nàng sẽ ra sao nên không kìm được vội hỏi :
- Ta đáp như vậy đó rồi sao?
Tiểu Lạc từ từ lên tiếng :
- Đương nhiên là cô nương đáp sai rồi, chuyện cầu thân xin miễn bàn nhưng mà cô nương được bồi thường một ngàn lạng bạc nên tại hạ chúc mừng cho cô nương đó.
Thì ra mọi chuyện là như vậy.
Tiểu Lạc cầm một ngàn lạng bạc lại nói tiếp :
- Tại hạ tuy thua một ngàn lạng bạc nhưng tại hạ rất vui mừng vì có thể không cầu thân với cô nương.
Lý Phụng Nhi tuy đã hết lo lắng song tự đáy lòng nàng trào lên một cảm giác chua xót, thấy bộ dạng đắc ý của Tiểu Lạc, nàng nghĩ thầm :
- "Nếu như quả thật thành thân với cái đồ xú tiểu tử như mi chẳng lẽ là điều nhục nhã cho mi ư? Cứ dựa vào võ công thân thế cũng như dung mạo của ta nhiều kẻ cầu mong mà không được ta để mắt tới, trong mắt mi chẳng lẽ ta không xứng đáng hay sao?"
Nàng sa sầm nét mặt hừ lên một tiếng, bực tức rồi quay đi thi triển

thân pháp nhẹ nhàng bay vọt xuống dưới lôi đài rồi biến mất trong đám đông.
- Cô nương ơi, ngân phiếu của nàng nè.
Tiểu Lạc chợt ngây người kinh ngạc la lên một tiếng rồi phóng người định đuổi theo thì Tiêu Dật đã giơ tay ngăn lại.
Tiểu Lạc bực mình cau mày nạt :
- Tiêu Dật, ngươi làm gì mà định cản ta lại vậy?
Tiêu Dật cao giọng đáp :
- Bộ ngươi định làm Ngưu Lang đuổi theo Chức Nữ phải không, ngươi chọc ghẹo cô nương đó như vậy là đủ rồi, hiện giờ nàng nhất định sẽ căm giận ngươi lắm đó, lát nữa chúng ta sẽ mang số ngân phiếu này đến tư thất của nàng.
Tiểu Lạc hơi nhăn mặt hạ giọng nói :
- Nhưng mà ta đâu biết cô nương đó cư ngụ nơi đâu?
Tiêu Dật cười bảo :
- Lúc ngươi vừa bị điểm huyệt xong, người ta nói cái gì bộ ngươi không nghe thấy hả?
Tiểu Lạc thoáng ngạc nhiên :
- Cô nương đó nói gì?
Tiêu Dật ôn tồn bảo :
- Cô nương đó nói là người của Trấn Giang tiêu cục không làm mất uy danh của mình, cho nên ta nghĩ rằng chúng ta đến Trấn Giang tiêu cục tìm nàng tất sẽ gặp thôi.
Tiểu Lạc ồ lên một tiếng rồi lặng im không nói nữa.
Tiểu Lạc bị chuyện này làm cho chàng mất hứng thú đả lôi đài nên miễn cưỡng đánh thêm vài trận nữa rồi tuyên bố giải tán lôi đài, không tiếp tục nữa.
Mấy trận cuối đều do Ôn Di và Nhu Di đối phó, bởi vì không có cao thủ nào lợi hại xuất hiện nên hai thiếu nữ hoàn toàn thắng thế.
Tiểu Lạc tuyên bố bãi bỏ đả lôi đài khiến cho một số kẻ không vui song không biết làm sao hơn, bởi vì người ta không muốn tiếp tục thì bọn họ cũng không nỡ bức bách phải tiếp tục tổ chức lôi đài làm chi.
Tổng tiêu đầu Trấn Giang tiêu cục Lý Sĩ Lượng là một người đôn hậu, lúc bọn Tiểu Lạc mang số ngân phiếu một ngàn lạng bạc đến tìm, lão chỉ cười nhạt rồi bảo :
- Chuyện này ta đã nghe nói, tiểu nữ lên đả lôi đài thực là bậy hết sức, ta không thu nhận số ngân phiếu này đâu.
Tiểu Lạc và mấy người kia có nói sao chăng nữa Lý Sĩ Lượng cũng nhất quyết không nhận số bạc, cuối cùng không biết làm sao, Tiểu Lạc đành phải nói :

- Thiệt không giấu gì tiền bối, chúng tôi lấy số bạc để dùng vào việc cứu trợ nạn dân ở vùng Giao Đông, nếu như Lý tổng tiêu đầu cứ cố chấp không thu nhận số bạc này thì chúng tôi sẽ lấy danh hiệu của Lý tổng tiêu đầu để phân phát số bạc cho nạn nhân, chúng tôi thay mặt nạn dân đa tạ Tổng tiêu đầu.
Nói đoạn chàng cúi gập người thi lễ.
Lý Sĩ Lượng vội đứng dậy đáp lễ rồi nói :
- Các tiểu bằng hữu có thiện tâm vậy thiệt đáng phục. Lý mỗ không dám nhận lấy cái mỹ danh đó.
Tiểu Lạc nói :
- Cho dù thế nào đi nữa thì số bạc này là sở hữu của tiểu thư, mong Tổng tiêu đầu đừng nên khách khí.
Lý Sĩ Lượng cười ha hả :
- Đã như vậy thì các ngươi hãy dùng danh hiệu của tiểu nữ, dù sao thì cái danh hiệu Lý Phụng Nhi chưa hề vang vọng trên giang hồ, cho nên không ai biết đó là nhân vật nào hết.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Vãn bối xin tuân mệnh nhưng vãn bối có điều đắc tội với tiểu thư mong tiền bối lượng thứ.
Lý Sĩ Lượng cười bảo :
- Cái này thì ngươi phải nói với Phụng Nhi mới đúng.
Tiểu Lạc có vẻ bối rối, chẳng lẽ đường đường một nam nhân lại phải cầu mong nữ nhân tha lỗi thì thiệt là khó quá.
Tiêu Dật nghiêm giọng bảo :
- Biết lỗi mà sửa thì thật là người quân tử, có gì mà phải khó nghĩ, khó xử?
Tiểu Lạc chợt đổi thái độ, cương quyết bảo :
- Vậy thì Tiểu Lạc xin được gặp tiểu thư để xin nàng lượng thứ.
Lý Sĩ Lượng cười hiền hậu :
- Thiếu hiệp quả là bậc chính nhân quân tử, kỳ thực thiếu hiệp đâu có gì đắc tội với Phụng Nhi.
Tiểu Lạc nghiêm nghị đáp :
- Tại hạ có nhiều điều đắc tội với tiểu thư nên thực sự trong lòng cảm thấy bất an.
Lý Sĩ Lượng đành nhượng bộ :
- Vậy thì để ta gọi Phụng Nhi ra đây cho thiếu hiệp gặp.
Một lát sau Lý Phụng Nhi đã ra đến khách sảnh.
Vừa thấy Tiểu Lạc cùng bốn người ngồi đó, mặt nàng bỗng trở nên lạnh lùng, khẽ hừ lên một tiếng, sau khi vấn an phụ thân xong, nàng đứng sang một bên không thèm nhìn bọn Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc vờ ho lên một tiếng rồi bước tới nghiêng mình thi lễ :
- Tập Tiểu Lạc đây xin được tương kiến cùng tiểu thư.
Lý Phụng Nhi vẫn ngước mặt lên trời không buồn liếc nhìn Tiểu Lạc.
Lý Sĩ Lượng đành phải lên tiếng :
- Phụng Nhi, chớ có vô lễ. Tập thiếu hiệp có điều muốn nói với con.
Lý Phụng Nhi miễn cưỡng cúi mặt xuống giọng còn chưa hệt giận :
- Hừ, ngươi đến gặp ta làm gì, chẳng lẽ còn muốn ta trả lời thêm mấy câu hỏi của ngươi hay sao?
Tiểu Lạc vội nói :
- Không dám, không dám. Tiểu Lạc này đến đây để tạ lỗi với tiểu thơ.
Lý Phụng Nhi tròn mắt hỏi lại :
- Tạ với lỗi cái gì, ngươi đâu có lỗi gì với ta.
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Lúc ở trên lôi đài, Tiểu Lạc này đã có lời nói thất lễ với thiểu thơ, tại hạ thực cảm thấy hổ thẹn nên mới tìm đến đây tạ lỗi mong tiểu thơ lượng thứ.
Lý Phụng Nhi nhớ đến chuyện đả lôi đài, mặt lại đỏ bừng e thẹn, dáng điệu có vẻ bối rối xua tay bảo :
- Thôi mà, chuyện đã qua, xin đừng nên nhaác đến làm chi.
Tiểu Lạc mừng rỡ reo lên :
- Đa tạ tiểu thư đã lượng thứ.
Năm người từ biệt Lý Sĩ Lượng và Lý Phụng Nhi rời khỏi Trấn Giang tiêu cục trở về Hằng Xuân khách điếm.
Tiêu Dật vui vẻ bảo :
- Ngày hôm nay đả lôi đài đã kiếm được sáu bảy ngàn lạng bạc, song vẫn còn quá ít so với số mười vạn lạng, nếu cứ như vầy e rằng phải lập lôi đài chừng nửa tháng mới đủ số, cái chiêu bài tỉ võ cầu thân tuy có công hiệu, song lại cực kỳ mạo hiểm. Mới ngày đầu mà Tiểu Lạc suýt nữa đã phải bồi thường số bạc không nhỏ.
Tiểu Lạc tuy có phần xấu hổ, song cũng cố cao giọng nói :
- Nếu cô nương đó không phải là nữ nhân thì ta nhất định sẽ không chịu thua đâu, mà dù có thua đi nữa ta sẽ đặt ba câu hỏi tuyệt đối không thể trả lời được cho nên các ngươi cứ an tâm, nhưng mà cái trò này dùng nhiều quá sẽ mất linh, người ta không dễ bị mắc lừa nữa đâu.
Nhu Di nghe vậy liền bảo :
- Cái gì mà không trả lời được? Đừng có khoác lác như vậy, hôm nay Lý Phụng Nhi đã trả lời được hai câu rồi đó.
Tiểu Lạc cười bảo nàng :
- Đó là vì ta có ý trêu chọc Lý cô nương đó thôi nếu không thì nửa

câu nàng cũng không đáp được đâu.
Nhu Di hỏi lại :
- Tại sao ngươi có ý làm vậy, lẽ ra ngươi lại yêu con a đầu đó rồi sao?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Yêu cô nương đó thì đã sao? Nàng vừa xinh đẹp, võ công cao minh, lại có lòng nghĩa hiệp hơn người.
Nhu Di giận dỗi nói :
- Vậy thì sao ngươi không lấy con a đầu đó đi?
Tiểu Lạc cười bảo :
- Ta cũng muốn cưới cô nương đó về làm vợ, chỉ sợ rằng có người ghen tức đó thôi.
Nhu Di hậm hực :
- Ngươi đừng có tự cao, ngươi làm như mình có giá lắm hả? Hừ, ai mà thèm ghen với ngươi.
Tiểu Lạc cười lớn :
- Ha ha, nghe nàng nói sao mà ta thấy có vị chua đó.
Nhu Di nhăn mặt khó chịu :
- Lẽ nào ngươi nói ta ghen à?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Chẳng lẽ lại không hải?
Chợt nghe...
Bốp!
Tiếp đó tiếng Tiểu Lạc la thất thanh :
- Úy da, đau quá!
Tiểu Lạc vừa la vừa lấy tay xoa một bên má bị đau, thì ra chàng đã lãnh trọn một cái tát của Nhu Di.
Ôn Di chợt nói :
- Ta không đả lôi đài nữa đâu, mới có một ngày mà mệt chết đi được, phải kiếm cách khác đi.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng đó, bây giờ trong tay chúng ta đã có bảy tám ngàn lượng bạc thì mọi việc đều dễ hơn trước nhiều.
Ôn Di cất tiếng hỏi :
- Chúng ta làm gì bây giờ?
Tiểu Lạc cao giọng đáp :
- Đi đến sòng bạc.
Ôn Di lo ngại :
- Đến sòng bạc nào cho được, bởi vì sòng bạc Như ý chúng ta không thể vào được mà.

Tiêu Dật chợt nói xen vào :
- Thiên hạ rộng lớn, lo gì mà không có sòng bạc lớn để cho chúng ta đến chơi.
Tiểu Lạc gãi đầu :
- Không sai, nếu không vào sòng bạc Như Ý ở Trấn Giang này thì chúng ta có thể đến Tô Châu, Dương Châu, đâu có gì đáng lo.
Ôn Di nói :
- Chỉ sợ ta không có đủ thời gian mà thôi.
Tiểu Lạc tự tin bảo :
- Làm gì mà không đủ, một tháng lận mà, không thiếu mà còn đủ thời gian nữa là khác.
Tiêu Dật cũng lên tiếng :
- Nghe nói ở Tô Châu có Đổ Thần Trương Năng, đổ kỹ cực kỳ cao siêu. Tiểu Lạc ngươi có dám đến đó khiêu chiến không?
Tiểu Lạc cao giọng :
- Ta làm gì phải sợ hắn?
Tiểu Thiên Sứ từ nãy giờ lặng yên không nói, đến lúc này bỗng lên tiếng :
- Nếu như chúng ta rời khỏi đây thì làm sao có thể thu hồi lại kiếm phổ cho nhị vị cô nương được.
Nhu Di lãnh đạm bảo :
- Chỉ có Tiểu Thiên Sứ là có hảo tâm còn nhớ đến kiếm phổ mà thôi.
Tiểu Lạc vội lên giọng :
- Ý nàng nói chúng ta tâm địa không tốt phải không?
Ôn Di biết tính Tiểu Lạc nên vội đấu dịu :
- Ta không hề có ý đó.
Nhu Di lại nói :
- Ta xem chừng các ngươi quên sạch điều đó rồi.
Tiêu Dật nghe vậy liền cất tiếng bảo :
- Ta không quên đâu, chuyện này để cho ta lo cho đến lúc đó nhất định ta sẽ giao kiếm phổ tận tay, nhị vị không hề thất hứa.
Tiểu Lạc vội bảo y :
- Nè, Tiêu Dật, bộ ngươi định chiếm công việc làm ăn của ta hả? Việc này sư phụ đã giao cho ta rồi mà.
* * * * *
Võng Sư viên là viên lâm nhỏ nhất ở Tô Châu nhưng kiến tạo cực kỳ tinh xảo đẹp mắt.
Sư Tử lâm được mệnh danh là Giả Sơn chi vương, nơi đây những tòa giả sơn trùng trùng điệp điệp cao thấp không đều, kiến trúc trong viên nội được phối hợp hài hòa làm thành một cảnh quan khá kỳ ảo.

Phong cách trong Lưu viên bằng phẳng thoáng đãng, lối thiết kế tinh xảo, biến hóa đa dạng làm cho nó không kém phần hấp dẫn quan khách.
Tiểu Lạc, Tiêu Dật, Ôn Di, Nhu Di cùng Tiểu Thiên Sứ đi đến đâu gặp sòng bạc cũng ghé vào. Lúc đến Tô Châu, số ngân phiếu của bọn họ đã lên đến ba bốn vạn lạng bạc.
Giang Nam là vùng đất giàu có, sản vật trù phú đệ nhất Trung Nguyên. Đương nhiên số bạc tiêu phí vào sòng bạc không phải là ít.
Trên đường đi, Tiêu Dật, Ôn Di, Nhu Di cùng Tiểu Thiên Sứ thỉnh thoảng cũng ngồi vào sòng thử vận may. Tiêu Dật vốn đã biết chút ít đổ kỹ nay học được một vài tuyệt kỷ của Tiểu Lạc nên thắng nhiều thua ít, còn Ôn Di và Nhu Di cũng có tiến triển cực kỳ mau lẹ.
Chỉ có Tiểu Thiên Sứ cứ cầm xí ngầu lên là lập tức thảy xuống không dùng kỷ xảo gì cả, nên đổ kỹ chẳng có chút tiến bộ nào, may mà Tiểu Thiên Sứ cực kỳ may mắn nên không thua bao nhiêu.
Năm người vừa đặt chân vào thành Tô Châu đã vội vàng đi tìm Đổ Thần Trương Năng để phân đổ kỹ cao thấp mà không màng đến việc du ngoạn phong cảnh.
Bởi vì nói gì đi nữa phải kiếm đủ mười vạn lạng bạc trước đã, còn những chuyện khác để tính sau.
Mà đi tìm Trương Năng thì đương nhiên phải đến sòng bạc rồi, cho nên bọn Tiểu Lạc vừa vào thành Tô Châu đã lo đi hỏi thăm sòng bạc lớn nhất Tô Châu tọa lạc ở đâu.
Chưa tìm ra sòng bạc chợt thấy một nữ nhân hết sức quái lạ. Nữ nhân này tuổi chừng hai mươi, dung nhan xinh đẹp, phong tư yểu điệu, khóe mắt đa tình, bộ ngực căng tròn nhìn mê hồn lạc vía, thựa là một trang tuyệt sắc giai nhân.
Điều quái lạ là giai nhân tuyệt sắc này cứ dừng chân lại nhìn bọn Tiểu Lạc mà mỉm cười.
Tiểu Lạc khẽ đưa tay đụng nhẹ vào hông Tiêu Dật ra hiệu rồi cười bảo :
- Nè, Tiêu Dật, cái cô nương tuyệt sắc đó cứ nhìn ta mỉm cười, chắc có lẽ ta đẹp lắm nên nàng mới ngó ta đó.
Tiêu Dật vội hừ lên một tiếng :
- Ngươi thiệt là hồ đồ, rõ ràng cô nương đó nhìn ta, ngươi thiệt là đồ nói xạo mà không biết xấu hổ.
Tiểu Thiên Sứ cũng chen vào :
- Không đúng, cô nương đó liếc nhìn rồi cười với ta mà.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Tiểu Thiên Sứ cũng bắt đầu lớn rồi đó chớ.

Tiêu Dật cười hì hì :
- Phải đó, Tiểu Thiên Sứ à, cô nương đó cười với ngươi mà ngươi không chạy tới lợi dụng cơ hội thì sau này đừng có hối tiếc đó nghe.
Tiểu Thiên Sứ tuy không hiểu chuyện nam nữ, xong cũng biết Tiêu Dật đang trêu chọc mình nên ấp úng đỏ mặt nói :
- Ta thấy cô nương đó cười với mình nhưng mà bước lại gần người ta thì ta xấu hổ lắm.
Tiểu Lạc làm bộ ngạc nhiên :
- Ồ, quái lạ! Tiểu Thiên Sứ mà cũng biết xấu hổ nữa?
Tiêu Dật vội bảo :
- Chuyện nam nữ là thuần túy tự nhiên mà, đâu cần phải dạy.
Tiểu Lạc cười lạt :
- Coi bộ ngươi cũng có kinh nghiệm quá chừng phải không?
Tiêu Dật vênh mặt đáp :
- Cái đó đương nhiên rồi, cần gì phải hỏi nữa.
Tiểu Lạc liền nói :
- Để ta thử ngươi một chút xem, ngươi có bản lĩnh tới đâu.
Tiêu Dật nhíu mày hỏi :
- Thử cái gì?
Tiểu Lạc nói :
- Nội trong vòng nửa tiếng đồng hồ, nếu ngươi nắm được tay cô nương đó rồi nói vài câu mà nàng không thóa mạ ngươi thì kể như ngươi có bản lĩnh thiệt đó.
Tiêu Dật cười đáp :
- Cái đó đâu có gì là khó, ta chạy đến điểm huyệt nàng là được.
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Nếu gượng ép như vậy thì đâu có gì đáng gọi là bản lĩnh, ai làm cũng được.
Tiêu Dật trố mắt :
- Lẽ nào ngươi lại có diệu kế gì khác?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Diệu kế thì có rồi, nhưng không thể truyền lại cho ngươi được, sợ rằng người ta nói ta làm hư hỏng thanh thiếu niên.
Tiêu Dật hạ giọng năn nỉ :
- Tiểu Lạc à, ngươi dạy ta đi, ta cầu khẩu ngươi mà.
Tiểu Lạc cười mắng :
- Mi thiệt là đồ quỷ háo sắc, cái hay không học mà cứ khoái học mấy cái đồ bàng môn tả đạo không vậy.
Nhu Di nét mặt hầm hầm bảo :
- Ngươi cũng chẳng tốt lành gì, thấy nữ nhân nào xinh đẹp là cứ nhìn

chằm chằm không chớp mắt, hai ngươi là một cặp sắc lang quỷ.
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Ta là sắc lang quỷ, ngươi nên cẩn thận để coi chừng ta nuốt nàng đó.
Nhu Di cũng không vừa :
- Nếu như ngươi chê nhiều răng thì cứ đến đây ta bảo đảm ta sẽ nhổ hết răng ngươi xâu lại làm sợi dây để đeo cổ chơi.
Tiểu Lạc nhe răng cười bảo :
- Cái răng ta để lưu lại nhai, để ăn ngon, chớ nếu nàng muốn làm sợi dây đeo thì nhổ răng của Tiêu Dật đó, răng hắn trắng hơn ta nhiều, nhất định sợ dây sẽ đẹp lắm đó.
Tiêu Dật nhăn mặt trêu chọc :
- Đáng tiếc, răng ta tuy đẹp thật nhưng mà nàng nhổ không được đâu, bởi vì ta đâu có ngu mà há miệng cho nàng nhổ, nàng cứ yên tâm đi, ta không ăn hiếp nàng đâu.
Ha ha...
Tiểu Lạc cất tiếng cười có vẻ cực kỳ đắc ý.
Nhu Di tức không chịu nổi, trợn mắt nhìn hai người rồi hừ lên một tiếng, đoạn hậm hực quay mặt đi.
Tiêu Dật lên tiếng :
- Tiểu Lạc à, ta nịnh ngươi như vậy là đủ rồi, bây giờ ngươi dạy ta đi mà.
Tiểu Lạc gật gù :
- Xem ra công phu nịnh của ngươi cũng không tệ, ta phải dạy cho ngươi một ít mới được.
Tiêu Dật mừng rỡ hối thúc :
- Nói mau coi, ta phải làm sao?
Tiểu Lạc ra chiều nghĩ ngợi :
- Việc này thì nói không được rõ đâu, ngươi hãy coi ta làm ra sao nè.
Tiêu Dật gật đầu đáp :
- Được mà, ngươi cứ làm cho ta xem.
Tiểu Lạc bèn đi thẳng một mạch về phía cô nương xinh đẹp nọ.
Tiêu Dật ngầm quan sát coi Tiểu Lạc sẽ giở trò gì.
Tiểu Lạc đi tới trước mặt đại cô nương nọ rồi cười hì hì giơ tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay búp măng xinh đẹp của nàng miệng nói :
- Đại tỉ tỉ à, cái nhẫn trên tay tỉ tỉ đẹp tuyệt vời, tỉ tỉ mua nó ở đâu vậy, nói cho ta biết đi, ta cũng muốn mua một cái.
Đại cô nương nọ thoáng đỏ mặt, nhưng vẫn không rút tay về chỉ hạ giọng nói :
- Tiểu đệ đệ nắm tay ta làm gì vậy, nói cho ngươi biết, cái nhẫn này

đây phải đồ ta mua.
Tiểu Lạc ngạc nhiên :
- Đại tỉ tỉ không mua nó, vậy chắc là có người tặng rồi. Tiểu đệ đoán chắc là của tình ca ca tặng cho tỉ tỉ rồi, đúng không vậy?
Đại cô nương thở dài :
- Tiểu đệ đệ đừng có đoán mò, cái nhẫn này là do ta ăn được đó.
Tiểu Lạc hơi ngơ ngác bèn hỏi :
- Ồ, tỉ tỉ ăn được ở đâu vậy?
Đại cô nương nọ liền đáp :
- Đương nhiên là ta ăn nó ở sòng bạc.
Tiểu Lạc ngờ vực hỏi :
- Tại sòng bạc à?
Cô nương xinh đẹp nọ gật đầu.
Tiểu Lạc vội hỏi tiếp :
- Sòng bạc nào vậy? Tỉ tỉ có thể dẫn chúng tôi đi đến đó chơi được không?
Cô nương thoáng gật đầu đồng ý :
- Sòng bạc cách đây không xa, ta có thể dẫn các ngươi đi.
Tiểu Lạc cao hứng quay lại gọi lớn :
- Chư huynh muội ơi, mau lại đây tỉ tỉ sẽ dẫn chúng ta đến sòng bạc ngay nè.
Tiêu Dật, Tiểu Thiên Sứ, Ôn Di đều chạy lại chỉ có Nhu Di vẫn ngửa mặt nhìn trời không buồn nhìn Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc vội cất tiếng gọi :
- Hảo lão... muội lại đây lẹ lên, tỉ tỉ sẽ dẫn đường cho chúng ta.
Chàng định gọi Nhu Di là lão thê tử song thấy có ngoại nhân ở đó bèn đổi lại thành hảo lão muội.
Nhu Di cao giọng :
- Tỉ của ngươi chứ đâu phải tỉ tỉ của ta đâu. Hừ...
Cô nương nọ cười bảo :
- À, thì ra vị tiểu muội muội này ghen rồi phải không?
Nhu Di bĩu môi :
- Hứ, ai ghen với cô nương? Ta chỉ không ưa cái cảnh gặp nữ nhân lạ mặt ngoài đường mà cứ nắm tay kêu tỉ tỉ muội muội loạn xạ. Thiệt là khả ố.
Tiểu Lạc vội nói :
- Cái này là phép lịch sự mà sao nàng lại cho là khả ố.
Nhu Di hừ lên một tiếng lặng im không đáp.
Tiểu Lạc nói tiếp :
- Chúng ta đi đến sòng bạc, nếu nàng có cao hứng thì đi với ta, còn

như cảm thấy không vui thì nàng có thể đến chỗ khác chơi rồi hẹn giờ chúng ta sẽ đến đó đón nàng.
Nhu Di thoáng giận :
- Các ngươi đi thì đi, chẳng lẽ còn cấm ta hay sao?
Nói rồi nàng cũng bước tới theo sau năm người.
Sòng bạc tuy không xa, nhưng không được lớn lắm.
Tiểu Lạc ngờ vực hỏi :
- Sòng bạc nhỏ như vầy, e rằng chẳng có gì hứng thú.
Cô nương kia liền lên tiếng trấn an.
- Mới đầu người nào vô đây cũng chê sòng bạc nhỏ quá, kỳ thực cái sòng bạc này qui mô lớn nhất vùng Giang Nam, ngay cả sòng bạc ở Kim Lăng, Tần Hoài cũng không thể bằng nó đâu.
Tiêu Dật thắc mắc :
- Sao mà ta chẳng thấy nó lớn chỗ nào vậy kìa?
Tiểu Lạc cũng nói :
- Ta cũng thấy có điều kỳ quái, sòng bạc không lớn nhưng tại sao có đến tám cái cửa lớn, người ra vào đông vui tấp nập, một cái chỗ nhỏ như vậy làm sao có thể chứa nhiều người như vậy?
Cô nương xinh đẹp kia gật đầu :
- Vị tiểu đệ này có nhãn lực tinh tường ghê, nếu chỉ ở phía trên không thôi thì đâu có thể chứa được nhiều người như vậy.
Tiểu Lạc hỏi lại :
- Ý cô nương muốn nói ngoà phía trên ra sòng bạc này còn có tầng ngầm hay sao?
Cô nương kia vội gật đầu :
- Đúng vậy!
Tiểu Lạc hỏi tiếp :
- Tại sao sòng bạc lại phải thiết kế tầng ngầm hả?
Ôn Di nôn nóng đáp :
- Phòng trên không đủ thì phải làm thêm phòng ngầm dưới đất chớ.
Tiêu Dật lắc đầu cãi lại :
- Không đúng, không đúng, phía trên không đủ phòng tại sao không xây lên trên cao.
Tiểu Lạc vội giải hòa :
- Thôi đừng cãi nữa, ta biết rồi, sòng bạc xây ngầm dưới đất, các đổ khách nhất định sẽ cảm thấy an toàn, liền đặt càng lớn hơn, chỗ nào càng cách xa ánh dương quang họ càng khoái, điều này cũng không có gì lạ.
Tiểu Thiên Sứ sợ hãi nói :
- Ta sợ bóng tối lắm, mấy cái chỗ không có ánh dương quang hắc

ám lắm, tự nhiên ta thấy sợ.
Ôn Di cũng nói :
- Đúng đó, ta cũng sợ bóng tối lắm.
Nhu Di cũng tiếp lời :
- Ta thích ánh dương quang, cho dù đến đâu đi nữa ta cũng hy vọng được thấy ánh dương quang.
Tiểu Lạc điềm nhiên bảo :
- Cái đó gọi là tính khoái sáng đó mà.
Nhu Di ngơ ngác hỏi :
- Tính khoái sáng là cái gì vậy hả?
Tiểu Lạc liền giải thích :
- Tính khoái sáng là thói quen của mấy con sâu trùng xú uế, phàm là con trùng đa số đều khoái ánh sáng, nên thấy có điểm sáng là bay vào, bởi vậy người ta nói "Thiêu thân ngộ hỏa", tức là nói mấy con côn trùng ngu ngốc bay vào lửa nên bị chết thiêu đó.
Lúc này bọn họ đã bước vào trong cánh cửa lớn của sòng bạc.
Tiểu Lạc nghi ngờ hỏi :
- Tại sao ta không thấy thông đạo dẫn xuống dưới đất?
Cô nương kia liền giải thích :
- Khách quen phải biết đường mới có thể xuống dưới đất được, các ngươi lần đầu đến đây đương nhiên là không biết rồi. Kỳ thực chỉ cần ngươi quan sát kỹ những kẻ vào đây là biết ngay mà.
Quả nhiên những kẻ bước vô không hề bước đi loạn xạ, mà cứ thẳng bước ra phía sau sòng bạc.
Phía sau sòng bạc có một cánh cửa lớn, kỳ thực nói là cửa thì cũng chưa đúng lắm, bởi vì nó quá rộng lớn, gấp bảy tám lần cánh cửa bình thường.
Các đổ khách đều đi vào trong cánh cửa rộng lạ kỳ đó.
Bọn Tiểu Lạc cũng đi qua cánh cửa đó, cô nương kia dẫn họ rẽ sang bên mé tả, quả nhiên có một đường thông đạo dẫn xuống dưới đất.
Con đường thông đạo này được lát đá rộng rãi vô cùng, sáu bảy người cùng lúc đi xuống cũng được.
Cô nương kia lại nói tiếp :
- Cái sòng bạc ngầm dưới mặt đất này có hai con đường thông đạo, con đường kia nằm bên mé hữu cái cửa lớn mà chúng ta vừa đi qua đó.
Tiểu Lạc có vẻ khâm phục :
- Xem ra tỉ tỉ quen thuộc nơi này lắm phải không?
Cô nương kia vênh mặt đắc ý bảo :
- Đương nhiên rồi, ta thường đến đây đánh bạc mà, nếu không làm

sao ta có được cái nhẫn vàng này.
Nhu Di lộ vẻ không vui :
- Nữ nhân mà ham mê trò đổ bác thì không phải là phúc rồi.
Cô nương kia tròn mắt kinh ngạc :
- Ủa? Sao lạ vậy, ngươi không thích đổ bác, tại sao lại đến sòng bạc này? Chẳng lẽ ngươi không phải là nữ nhân.
Nhu Di cười lạt :
- Chúng ta đến đây không phải để chơi trò đổ bác.
Cô nương kia lấy làm lạ hỏi :
- Vậy các ngươi đến sòng bạc làm gì?

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 9
Ngộ trúng mê hương nơi địa lao

Nhu Di lãnh đạm đáp :
- Chúng ta đến tìm một người.
Cô nương thoáng cau mày :
- Các vị tìm ai?
Tiểu Lạc vội đáp :
- Kiếm Đổ Thần Trương Năng.
Cô nương kia cười đáp :
- Vậy là coi như các ngươi kiếm đúng chỗ rồi đó. Đổ Thần Trương Năng đang ở trong sòng bạc này, vừa rồi ta chơi với lão mấy ván, cái nhẫn này là của lão vừa bị thua ta đó.
Tiểu Lạc hấp tấp nói :
- Cái gì? Trương Năng ở ngay trong đây sao?
Cô nương kia gật đầu :
- Không sai!
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Lão thua tỉ tỉ một cái nhẫn vàng sao?
Cô nương kia gật gù :
- Không sai, chẳng những thua một cái nhẫn vàng mà còn thêm mấy thứ khác nữa.
Tiểu Lạc không tin hỏi lại :
- Có thật không?
Cô nương kia đáp ngay :
- Đương nhiên là thật rồi

Tiểu Lạc lấy làm lạ tự hỏi :
- Trương Năng tự xưng là Đổ Thần, chẳng lẽ chỉ là hư danh hay sao?
Cô nương kia đáp :
- Không phải chỉ vì hôm nay lão nốc quá nhiều rượu, nhất thời mắt hoa tay run, cho nên mới chịu thua ta đó.
Tiểu Lạc lên tiếng hỏi tiếp :
- Hiện giờ lão còn ở đây không?
Cô nương kia gật đầu :
- Ta nghĩ là lão còn ở đây và đang ngủ, e rằng lúc này vẫn chưa dậy đâu.
Tiểu Lạc nghe vậy liền bảo :
- Tỉ tỉ cho chúng tôi gặp lão được không?
Cô nương kia thoáng đăm chiêu :
- Muốn gặp người bình thường thì dễ, còn gặp lão thi e là hơi khó.
Tiểu Lạc ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao vậy hả tỉ tỉ?
Cô nương kia hạ giọng đáp :
- Bởi vì cái sòng bạc này có tất cả ba tầng mà Trương Năng lại ở tầng cuối cùng.
Tiểu Lạc nghe vậy nên bảo :
- Vậy thì chúng ta xuống dưới đó kiếm là được.
Cô nương kia lắc đầu :
- Tầng thứ ba này đổ khách tầm thường không thể xuống được, chỉ có những khách nhân cực kỳ quen thuộc mới biết mà thôi Tiểu Lạc bực bội :
- Quy củ gì mà quái dị vậy, làm sao chúng ta xuống được?
Cô nương kia chậm rãi cất tiếng :
- Các ngươi hỏi thăm ta về nơi Đổ Thần Trương Năng hạ lạc là kể như các ngươi đã tìm đúng người đó, ta cũng là khách quen từ lâu nên có thể dẫn các ngươi xuống đó.
Nói đoạn cô nương kia dẫn cả bọn đến trước một gian thạch thất. Trong gian thạch thất này chỉ có một chiếc giường, ngoài ra không còn một vật gì nữa.
Chiếc giường này cực kỳ lớn có thể đủ cho mười tám người nằm cùng một lúc.
Cô nương nọ nằm xuống giường đoạn đưa tay vẫy Tiểu Lạc :
- Lại đây, các ngươi cùng nằm xuống với ta.
Năm người trong bọn Tiểu Lạc bỗng sững người không biết tại sao cô nương lạ mặt này có cử động lạ lùng quái dị như vậy, tự nhiên bắt

tất cả nằm liên giường, lẽ nào đầu óc cô nương này không được bình thường, hoặc giả bị điên khùng rồi hay sao?
Tiểu Thiên Sứ lắc đầu :
- Cái này không được, không được đâu!
Tiểu Lạc cũng nói :
- Nhiều người như vậy thật là ngượng chết đi được.
Nhu Di thừa cơ châm chọc :
- Chẳng lẽ ít người ngươi mới không cảm thấy ngượng hay sao?
Tiểu Lạc cũng không chịu thua :
- Có người khác ta mới xấu hổ, còn ta với nàng không thôi thì đâu có gì xấu hổ mà ngược lại nữa là khác.
Cô nương kia không nhịn được nữa bèn nạt :
- Các ngươi ăn nói hồ đồ cái gì vậy, ta kêu các ngươi nằm lên giường này chỉ vì nó có thể thòng xuống dưới mà thôi, các ngươi cứ suy nghĩ bậy bạ, hừ, có muốn xuống không thì bảo?
Tiêu Dật thoáng nghi ngờ :
- Đường thông đạo tại sao lại ở trên giường này? Hừ, thật là lạ quá!
Cô nương kia cao giọng :
- Có gì mà quái lạ, giả như đường thông đạo ai cũng đều biết thì còn gì là bí mật nữa.
Tiểu Lạc chợt ra giọng thầm thì :
- Sòng bạc này có quái khí tà môn gì đó, ta cảm thấy có điều không ổn rồi đây.
Ôn Di cũng hạ giọng hỏi :
- Có gì nghi hoặc vậy Tiểu Lạc?
Tiểu Lạc đăm chiêu nghĩ ngợi :
- Ta cũng không biết nữa.
Cô nương kia cau mày bực bội :
- Các ngươi làm gì mà cứ đứng đó hoài vậy? Có muốn đi xuống không?
Năm người đành gật đầu leo lên giường.
Cô nương nọ rờ tay ấn nút cơ quan nơi góc giường, chiếc giường từ từ hạ xuống, một mùi hương kỳ lạ xông vào mũi của năm người khiến ai nấy đều có cảm giác vô cùng thư thái dễ chịu.
Tiêu Dật tươi cười bảo :
- Đường thông đạo mà thanh nhã như vậy, không biết phía dưới còn tuyệt diệu đến mức nào nữa.
Nhu Di cũng đồng thanh nói :
- Không ngờ sòng bạc này lại u nhã đến thế, làm cho người ta vui vẻ không còn lo nghĩ gì hết.

Ôn Di thoáng nghi ngờ :
- Ta lại cảm thấy mùi hương này có gì quái dị đó.
Nhu Di vội cãi lại :
- Có gì mà quái dị, tiểu muội cảm thấy nó dễ chịu lắm mà.
Tiểu Thiên Sứ khịt khịt mấy tiếng rồi hít mạnh một cái, đoạn nói :
- Ồ, thơm thơm lắm mà.
Cô nương nọ liền cười bảo :
- Nếu thơm thì hít nhiều nhiều vào, lát nữa không được ngửi tiếp đâu.
Đúng lúc họ đang nói, chiếc giường đột nhiên dừng lại trước một gian thạch thất trống không giống hệt như phía trên. Cô nương dẫn kia mở cửa dẫn bọn Tiểu Lạc đi vào trong.
Tiểu Lạc nóng nảy hỏi :
- Đổ Thần Trương Năng ở đâu?
Cô nương kia tươi cười đáp :
- Đừng có nóng, các ngươi đi theo ta là đến ngay mà.
Sáu người đi đến trước một gian phòng nhỏ rồi dừng lại.
Cô nương kia lại nói :
- Trương Đổ Thần ở trong phòng này nhưng mà lão có quy củ không chịu tiếp hai người cùng lúc, mỗi người vô gặp lão, nếu không sẽ từ chối tiếp các ngươi đó.
Tiểu Lạc nhún vai :
- Kẻ nào mê đổ bác đều có tính tình quái dị, quả không sai.
Cô nương kia hỏi :
- Bây giờ các ngươi ai muốn vào trước?
Tiểu Lạc hất hàm đáp :
- Đương nhiên là ta rồi.
Nhu Di vội ngăn lại :
- Tại sao phải là ngươi, bộ ta vào trước không được hả?
Tiểu Lạc hạ giọng :
- Nàng vào gặp lão trước cũng được, xin mời!
Nhu Di không ngờ Tiểu Lạc lại chịu nghe lời mình dễ như vậy nên bất giác đứng ngây người ngạc nhiên tại chỗ.
Tiểu Lạc thấy vậy liền giục :
- Xin mời nàng.
Nhu Di chợt nghĩ :
- Nếu như mình gặp Trương Năng thì mình phải nói thế nào đây?
Nghĩ một hồi nàng cũng không biết nên nói gì bèn bảo :
- Ngươi cho ta vào trước thì ta không vào, ngươi muốn gặp lão trước thì cứ đi đi.

Tiểu Lạc bực bội :
- Thiệt là cái tính con lừa, bảo đi thì không đi, đợi đánh rồi mới chạy.
Nhu Di thoáng chau mày :
- Ngươi nói ai là con lừa hả?
Tiểu Lạc vội nói :
- Ta không nói ngươi là con lừa mà chỉ nói tính ngươi giống con lừa mà thôi.
Nhu Di bĩu môi :
- Tiểu đầu quỷ mi mới là đồ con lừa đó.
Tiểu Lạc là người vào trong phòng đầu tiên.
Rầm...
Cánh cửa đóng sập lại, lát sau cô nương kia lại đẩy cửa bước ra hỏi :
- Ai tiếp tục vào nữa đây?
Tiêu Dật, Tiểu Thiên Sứ, Ôn Di lần lượt đi vào bên trong, Nhu Di là người cuối cùng, vừa bước vào bên trong nàng chỉ thấy cô nương dẫn đường và một nam nhân mặt rỗ.
Nhu Di cất tiếng hỏi :
- Ngươi là Đổ Thần Trương Năng?
Nam nhân mặt rỗ gật đầu.
Nhu Di lại hỏi tiếp :
- Những bằng hữu của ta đâu rồi?
Nam nhân mặt rỗ không đáp, chỉ chằm chằm nhìn Nhu Di.
Cô nương dẫn đường lúc nãy cười nói :
- Ngươi đừng có nóng nảy, ngươi sẽ gặp họ ngay lập tức.
Nhu Di hỏi nam nhân mặt rỗ :
- Ngươi đã nói gì với bọn họ?
Nam nhân mặt rỗ nói :
- Đâu có nói gì, bất quá chỉ chơi mấy ván với họ thôi.
Nhu Di vội hỏi :
- Thắng bại ra sao vậy?
Nam nhân mặt rỗ đáp :
- Đương nhiên là ta thắng rồi, nếu không làm sao ta dám tự xưng là Đổ Thần.
Nhu Di kinh ngạc :
- Bọn họ đều thua hết sao? Cả Tiểu Lạc cũng vậy à?
Nam nhân mặt rỗ gật đầu không đáp.
Nhu Di hỏi tiếp :
- Các ngươi dùng số bạc để ăn thua sao?
Nam nhân mặt rỗ thản nhiên :

- Thua sạch luôn không còn gì cả.
Nhu Di cau mày tỏ vẻ không tin.
- Họ thua tất cả sao?
- Cái đó đâu có gì là kỳ quái, tính mệnh bọn chúng bị ta nắm trong tay rồi còn gì mà không thua hả?
Nhu Di thất kinh la hoảng :
- Mi đã làm gì bọn họ rồi?
Gã mặt rỗ điềm nhiên đáp :
- Đâu có làm gì bọn chúng, bất quá bọn chúng chỉ không cử động được mà thôi, ta nói cái gì bọn chúng cũng đều phải tuân mệnh, không hề dám chống lại.
Nhu Di tức giận nạt lớn :
- Đồ chết bầm, mi làm gì mà khoác loác quá vậy, hãy giao bọn họ ra đây lẹ lên.
Gã mặt rỗ nhếch mép cười nhạt :
- Ngươi không tin là ta có thể chế ngự được bọn chúng sao?
Nhu Di hừ lạnh :
- Đương nhiên là không tin, quỷ mới có thể tin lời mi nói.
Gã mặt rỗ cười lạnh :
- Ngươi không tin cũng không được, ta bảo ngươi quỳ ngươi sẽ không dám đứng, bảo ngươi cởi y phục thì trên mình ngươi sẽ không còn một mảnh vải. Hắc hắc...
- Câm miệng lại
Nhu Di nổi giận lôi đình, rút thanh trường kiếm đâm tới giữa ngực gã mặt rỗ.
Gã nhẹ nhàng vung song chỉ ra kẹp chặt thanh trường kiếm của nàng.
Nhu Di vận kình lực đâm tới nhưng nàng chợt cảm thấy toàn thân vô lực, kình lực không sao phát ra được.
Nàng chợt hiểu mình đã bị trúng phải mê hương nên đã bị tiêu tan hết công lực.
Nhu Di bất giác hồn phi phách tán, sợ hãi vô cùng, hai chân nàng chợt mềm nhũn ra, suýt nữa là ngã nhào xuống đất.
Gã mặt rỗ cười lạnh điểm vào huyệt đạo của nàng rồi nói :
- Hắc hắc... bây giờ ngươi đã tin ta chưa.
Nhu Di lặng im không đáp, chỉ trợn mắt căm tức nhìn vào khuôn mặt của cô nương dẫn đường.
Cô nương kia cười bảo :
- Ngươi đừng có nhìn ta như thế, hôm nay ta đã gặp ánh mắt đó mấy lần rồi.

Nếu luồng nhãn quang có thể sát hại người ta thì nữ nhân này đã bị sát hại năm lần rồi còn gì.
Gã mặt rỗ cao giọng hỏi :
- Các ngươi chẳng phải là muốn gặp Trương Năng hay sao? Bây giờ các ngươi có thể gặp hắn rồi đó.
Thì ra gã mặt rỗ này không phải là Trương Năng.
Cô nương dẫn đường lúc này giơ tay giải huyệt cho Nhu Di rồi lạnh lùng bảo nàng :
- Đi theo ta nhưng mà đừng ngu ngốc giở trò kháng cự đó, tuy ngươi đã được giải khai huyệt đạo, song "Thập Cốt Tiêu Dao tán" của chúng ta vẫn còn tác dụng trong cơ thể ngươi đó.
Nhu Di kinh ngạc :
- Thập Cốt Tiêu Dao tán sao?
Cô nương dẫn đường gật đầu :
- Không sai, đây là một loại mê dược do Thần Long bang đặc chế, nó có thể khống chế nội lực của người ta, giải như ai bị hít phải loại mê dược này, nội tạng ba ngày gân cốt bị mềm ra, không có thuốc giải nào cứu được, song cơ thể lại vô hại, nên ngươi bất tất phải lo lắng.
Nhu Di chợt nhớ đến mùi hương kỳ dị lúc vừa nằm lên trên giường, nhất định cái đó là "Thập Cốt Tiêu Dao tán" đáng ghét rồi.
Cô nương kia mở một cánh cửa nhỏ dẫn Nhu Di qua một đường thông đạo dài đến trước một cửa phòng nhỏ, đoạn lấy từ trong người ra một chùm chìa khóa bằng đồng mở ổ khóa sắt nơi cửa rồi đẩy Nhu Di vào bên trong.
Tiểu Lạc, Tiêu Dật, Tiểu Thiên Sứ và Ôn Di đều ở trong căn phòng nhỏ này.
Thấy Nhu Di vừa vào trong phòng, Tiểu Lạc cao hứng cười nói :
- Hay lắm, như vậy là coi như Ngũ hổ tướng chúng ta đã được đoàn tụ rồi.
Nhu Di mặt mày ủ rũ buồn bã nói :
- Cái gì mà Ngũ hổ tướng, năm con mèo bịnh thì có.
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Mèo bịnh cũng được, nhưng mà không phải năm con đâu à nghe.
Nhu Di thoáng cau mày :
- Chẳng lẽ ngươi không bị trúng Thập Cốt Tiêu Dao tán.
Tiểu Lạc vênh mặt cười đáp :
- Giả như cách ám toán tầm thường đó mà ta tránh không nổi thì còn gì danh hiệu Thiên hạ đệ nhất thông minh nữa hả?
Nhu Di chủ mỏ nói :
- Đừng khoác lác tự kiêu, nếu như ngươi không trúng "Thập Cốt Tiêu

Dao tán" thì tại sao lại bị nhốt vào trong đây?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Bởi vì cao hứng muốn vào đây chơi được không?
Nhu Di tức tối hừ lên một tiếng :
- Nè, đừng có tự lừa gạt mình, tại sao ngươi không tìm cách thoát khỏi nơi đây?
Tiểu Lạc vụt đứng phắt dậy song chỉ vươn ra điểm vào huyệt cười của Nhu Di.
Nhu Di cảm thấy nhột không sao chịu được, bèn bật cười phá lên :
- Ha ha... Tiểu Lạc... ha ha... đừng mà... ha ha... nhột quá... ha ha... mau... ha ha giải huyệt... ha ha...cho ta... Ha ha ha...
Tiểu Lạc đưa tay giải huyệt cho nàng rồi nói :
- Nếu như ta tự lừa gạt mình thì làm sao ta có đủ công lực để điểm huyệt nàng?
Nhu Di thở phào nhẹ nhõm, giọng hờn giận :
- Ngươi không trúng độc mê hương thì thôi, tại sao lại còn điểm huyệt ta, ngươi định bêu xấu ta phải không? Hu hu...
Tiểu Lạc hạ giọng năn nỉ :
- Đừng khóc nữa mà, ta nói rồi sao nàng không tin ta, không biết làm sao đành phải chứng minh cho nàng thấy đó thôi.
Nhu Di vẫn chưa nguôi giận, tức tưởi nói :
- Ngươi rõ ràng lừa ta mà, cố tình chọc tức ta mà.
Tiểu Lạc không biết nói sao đành bực bội bảo :
- Nói ngươi không chịu nghe, thôi ta không thèm nói chuyện với nàng nữa.
Nhu Di nín khóc gạt nước mắt nói :
- Ngươi đã không bị trúng mê hương Thập Cốt Tiêu Dao tán, cớ sao lại để cho bọn chúng bắt được vào đây.
Tiểu Lạc thoáng cau mày :
- Có điều đó mà nàng cũng không hiểu ư, chúng ta không phải là đến Tô Châu lần đầu tiên hay sao?
Nhu Di gật đầu :
- Đúng vậy!
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Chúng ta không gây thù oán với ai ở Tô Châu?
Nhu Di gật đầu :
- Không sai?
Tiểu Lạc hỏi tiếp :
- Ta có đắc tội với người nào?
Nhu Di lắc đầu :

- Không có.
Tiểu Lạc cao giọng nói tiếp :
- Chúng ta đã không gây thù oán với ai ở Tô Châu cũng không hề đắc tội với người nào, vậy tại sao lại có người ám toán ta?
Nhu Di trố mắt nói :
- Ý ngươi muốn nói rằng ngươi giả vờ để cho bị bắt để khám phá coi ai là kẻ đã ám toán chúng ta chớ gì?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng như vậy đó.
Nhu Di chợt hỏi :
- Cứ nghe khẩu khí của gã mặt rỗ thì cái sòng bạc này dường như là của Thần Long bang, lúc ở Trấn Giang chúng ta đã gây náo động Hắc Long đàn của bọn chúng, e rằng vì nguyên nhân này mà chúng ta bị bắt đến đây đó.
Tiểu Lạc vỗ tay khen nức nở :
- Hay lắm, hóa ra nàng cũng khá thông minh, nàng nghĩ coi giả như chúng ta không đến đây thì sao chúng ta biết được sòng bạc này lệ thuộc vào Thần Long bang.
Nhu Di thoáng cau mày :
- Có điều này ta chưa hiểu tại sao bọn người chúng ta đều trúng phải mê hương “Thập Cốt Tiêu Dao tán” còn ngươi thì không trúng độc, chẳng lẽ ngươi đã đạt tới cảnh giới tối cao bách độc không xâm phạm vào mình rồi sao?
Tiểu Lạc cười đáp :
- Nếu ta đạt được cảnh giới đó thì quá tốt rồi còn gì, đáng tiếc là ta còn chưa sờ được tới cảnh giới đó.
Nhu Di ngạc nhiên :
- Vậy thì tại sao ngươi không trúng phải khí độc?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Ta hỏi nàng cái thứ độc khí Thập Cốt Tiêu Dao tán này phải hít vào trong phổi mới phát huy tác dụng phải không?
Nhu Di gật đầu :
- Đương nhiên là như vậy.
Tiểu Lạc liền nói :
- Vậy thì ta phong bế hô hấp, tự nhiên độc khí không hại được ta.
Nhu Di lấy làm lạ hỏi :
- Hóa ra ngươi biết trước luồng dị hương nơi thông đạo có độc.
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Ta chỉ đoán ra đó thôi.
Nhu Di hậm hực bảo :

- Vậy lúc đó tại sao ngươi không ra hiệu cho chúng ta, hừ, báo hại chúng ta phải trúng độc khí.
Tiểu Lạc nhún vai đáp :
- Cái con nha đầu chết bầm đó ở bên cạnh ta thì biết làm sao được, cho nên đành phải làm như không biết.
Nhu Di tức giận :
- Hừm, ngươi cứ một hai gọi ả là tỉ tỉ, tại sao bây giờ không gọi nữa hả?
Tiểu Lạc bối rối nói :
- Cái đó... cái đó... lúc đầu ta đâu biết con nha đầu đó lừa gạt chúng ta.
Nhu Di lên giọng chọc tức :
- Ngươi thường tự xưng là Thiên hạ đệ nhất thông minh, tại sao mà cũng bị lừa hả, xem chừng gọi ngươi là thiên hạ đệ nhất ngu si thì đùng hơn đó.
Tiểu Lạc đang đoạn nói lại, chợt có một đại hán áo đen lớn tiếng quát nạt :
- Ê lũ quỷ bước ra đây lẹ lên.
Tiểu Lạc cố nén giận lẩm bẩm :
- Ra thì ra chớ, làm gì mà hung dữ vậy?
Nói rồi chàng giả bộ nặng nề lê bước chân ra.
Đại hán co chân đá vào đít Tiểu Lạc một cước rồi hét lớn :
- Đi lẹ lên coi!
Tiểu Lạc la lên một tiếng :
- Úy da!
Tiểu Lạc cố nhịn đau không dám vận công kháng cự, thân hình chàng lăn tròn dưới đất mấy vòng.
Chàng tức giận rủa thầm :
- “Tổ bà mi, lát nữa ta sẽ cho mi lăn chục cước mới được, biến mi thành con cóc chết, con rùa đen.”
Nhưng ngoài mặt chàng không dám hé miệng, sợ hắn phát giác ra chân tướng của mình.
May mà đại hán đó chỉ đá một cước là thôi, Tiêu Dật và ba người đi sau bình an vô sự.
Đường thông đạo ngầm dưới đất cực kỳ nhiều, đại hán áo đen nọ dẫn năm người quẹo liên tục, đi một lúc mà vẫn chưa được dừng lại.
Tiểu Lạc không sao nhịn được nữa, bèn lầm bầm hỏi :
- Nè, ngươi dẫn bọn ta đi đâu?
Đại hán nọ thản nhiên đáp :
- Cái ngươi không phải là đến kiếm Đổ Thần Trương Năng đó sao,

bây giờ ta dẫn bọn ngươi đến gặp hắn đó.
Những con đường ngầm ngang dọc đan vào nhau tựa như một mê cung, đại hán áo đen dẫn bọn họ đi thêm một lúc nữa mới đứng lại trước một cánh cửa sắt lớn gọi là đại thiết môn, đại hán đến trước cánh cửa cao giọng hô lớn :
- Thần Long vô địch!
Rẹt rẹt...
Cánh cửa sắt tự động mở ra, mọi người vừa bước qua khỏi, cánh cửa tự động đóng lại Tiểu Thiên Sứ ngạc nhiên :
- Sao mà kỳ vậy, mở cửa đóng cửa không cần người, không biết làm thế nào mà được như vậy?
Tiêu Dật cũng nói :
- Phía sau đại thiết môn này nhất định có cơ quan gì đó, dứt khoát là phải có người điều khiển nó nên không chỉ nhờ vào thanh âm thì không sao mở được.
Tiểu Lạc gật đầu tán đồng.
Đại hán nọ dẫn năm người đi tiếp đến một tiểu thiết môn, cánh cửa này cũng bằng sắt, song nhỏ hơn nhiều.
Tiểu Lạc lần này không đợi đại hán kia mở miệng đã vội la to :
- Thần Long vô địch!
Đại hán nọ thất kinh vội la lớn :
- Uy chấn thiên hạ!
Đoạn y vung tay tát cho Tiểu Lạc một cái rồi tức giận mắng :
- Nè, bộ ngươi chán sống rồi hả, nơi đây đâu phải là chỗ để ngươi la hét loạn xạ.
Tiểu Lạc bất mãn la lớn :
- Ta la sai thì cửa không mở, chớ làm gì mà ầm lên vậy?
Đại hán tức tối cất tiếng thóa mạ :
- Cấm ngay cái mõm thối tha của mi lại, nếu ta chỉ chậm chạp trong nháy mắt là hai vách tường, nơi thông đạo này sẽ bắn ra vô số phi tiễn giết chết bọn mi ngay tức khắc.
Tiểu Lạc trố mắt hỏi :
- Còn ngươi thì sao?
Đại hán nọ vội đáp :
- Đương nhiên là cũng không hơn gì bọn mi.
Tiểu Lạc lè lưỡi lắc đầu hỏi :
- Lợi hại đến vậy sao?
Đại hán nọ thản nhiên :
- Tự nhiên là lợi hại rồi, nơi đây cơ quan trùng điệp, chỉ cần sơ ý một chút là mất mạng ngay lập tức.

Bỗng nhiên có một thanh âm lạnh lùng từ bên trong vọng ra :
- Hàn Phi, ngươi nói quá nhiều rồi đó.
Đại hán áo đen vội cúi đầu đáp :
- Dạ, Hàn phi biết tội xin người trách phạt.
Thanh âm nọ lại vang lên :
- Nể tình ngươi mới phạm lần đầu, tự tát vào má bốn cái.
Bốp... Bốp...
Bốn thanh âm liên tục vang lên, hai bên má của đại hán nọ sưng đỏ lên, chứng tỏ cái tát không phải là nhẹ.
Thanh âm lạnh lùng nọ lại vọng tới :
- Được rồi, đem bọn họ vào đây.
Rẹt...
Tiểu thiết môn từ từ mở ra.
Tiểu Lạc hạ giọng nói :
- Nè, cái thanh âm đó bảo ngươi tát vào mặt, tại sao ngươi lại tát vào mặt mình nặng như vậy, ngươi tát nhẹ một chút không được sao? Dù sao đi nữa gã kia cũng không nhìn thấy mà, ngươi có tát vào bắp đùi gã cũng đâu có biết, việc gì mà ngươi phải sợ.
Hàn Phi không sao nhịn được, liền cất tiếng chửi :
- Xú tiểu tử, mi có câm miệng lại không? Coi chừng ta cho mi ăn mấy cái bạt tai bây giờ!
Tiểu Lạc quả nhiên sợ hãi không dám nói nữa.
Đi qua hai lần Tiểu thiết môn, Hàn Phi mới đưa năm người tới nơi cần đến.
Trong phòng có mấy người đang đợi bọn họ, cô nương dẫn đường lúc trước cũng có trong đó, chỉ khác là ả đã thay đổi y phục mình, vận một bộ kình trang màu hồng.
Một đại hán ngồi chính giữa phòng, mình vận trường bào đỏ, giữa ngực có thêu một con rồng vàng đang bay lượn.
Đại hán này có hàm râu cứng dựng lên tua tủa, đôi mắt sáng quắc, chiếu ra tia nhìn dữ dội khiến ai cũng phải khiếp sợ.
Tiểu Lạc quay qua gật đầu mỉm cười với nữ nhân áo hồng tựa như đã quen biết từ lâu.
Nữ nhân áo hồng cũng gật đầu mỉm cười đáp lễ.
Tiểu Lạc hỏi nữ nhân áo hồng :
- Vị đại hán có râu này phải chăng là Đổ Thần Trương Năng?
Nữ nhân áo hồng nghiêm giọng :
- Tiểu đệ không được vô lễ, ngài là Mã đàn chủ cai quản Tổng đàn của Thần Long bang chúng tôi đó.
Tiểu Lạc “ồ” lên một tiếng :

- Hóa ra là Mã đàn chủ, thất kính! Thất kính!
Mã đàn chủ vội nói :
- Không dám, không dám! Mã mỗ là hạng vô danh trên giang hồ, có gì mà thất kính với không thất kính. Còn Vu tiền bối và Tập thiếu hiệp đây mới có uy danh chấn động giang hồ, kinh thiên động địa làm náo loạn cả vùng Trấn Giang.
Tiểu Lạc cười lớn :
- Cái gì mà chấn động giang hồ, kinh thiên động địa, Mã đàn chủ đừng khoa trương quá đáng. Chúng tôi bất quá chỉ đánh vài ván bạc tại sòng bạc Như Ý, sau đó vì chủ nhân của sòng bạc là Phàn Đạt muốn sát nhân để đoạt lại số bạc, nên chúng tôi mới động thủ với họ một chút, sau cùng thiết lập lôi đài kiếm ít bạc để xài tạm đó thôi.
Mã đàn chủ lên tiếng :
- Thiếu hiệp hà tất phải khiêm nhu quá đáng như vậy. Phàn Đạt là Đàn chủ Hắc Long đàn trong Thần Long bang chúng tôi, các vị đánh bại toàn bộ thuộc hạ lại còn làm Phàn Đạt thất kinh hồn vía, thì bản lĩnh quả không phải tầm thường.
Tiểu Lạc liền hỏi :
- Nói như vậy Mã đàn chủ và y là người một nhà sao?
Đại hán nọ gật đầu :
- Không sai!
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Ngươi và Phàn Đạt đều là Đàn chủ, vậy thì Thần Long bang các ngươi có tổng cộng mấy Đàn chủ?
Nữ nhân áo hồng vội nói xen vào :
- Mã đàn chủ là Đàn chủ của Tổng đàn, địa vị cao hơn Phàn đàn chủ rất nhiều. Trừ Bang chủ ra, kể như Mã đàn chủ có địa vị cao nhất.
Tiểu Lạc gật gù :
- Ồ, hóa ra là vậy, Bang chủ coi như là Hoàng đế thì Mã đàn chủ coi như là Tể tướng chớ gì, coi như là dưới một người mà trên vạn người rồi đó.
Mã đàn chủ gật gù :
- Cũng có thể gọi là như vậy.
Tiểu Lạc lại nói :
- Ngươi bắt chúng ta vô đây là để báo thù cho Phàn đàn chủ phải không?
Mã đàn chủ lắc đầu :
- Cái này phải tùy tình hình mà liệu định.
Tiểu Lạc thoáng kinh ngạc :
- Tình hình quái gì vậy?

Mã đàn chủ từ tốn đáp :
- Nếu như các ngươi muốn gia nhập Thần Long bang, chúng ta chẳng những bỏ qua chuyện cũ mà còn hậu đãi các ngươi nữa. Vu tiền bối thấp nhất cũng phải nắm chức Đàn chủ, còn các ngươi cũng được ưu đãi vô cùng.
Tiểu Lạc hỏi lại :
- Còn nếu chúng ta không muốn gia nhập thì sao?
Mã đàn chủ lạnh lùng :
- Ta nghĩ các ngươi là người thông minh nên ta biết các ngươi sẽ không chọn con đường này.
Tiểu Lạc nói :
- Xem ra chúng ta không còn cách nào khác hơn, nhưng mà sư phụ ta không có ở đây thì việc này khó mà quyết định.
Mã đàn chủ nói :
- Có các ngươi ở đây lo gì mà sư phụ của ngươi không đến?
Tiểu Lạc thoáng nhíu mày :
- Chỉ e sư phụ ta không biết ta ở đây mà thôi.
Mã đàn chủ vội trấn an :
- Cái này ngươi bất tất phải lo, chúng ta sẽ truyền tin ra giang hồ, chỉ không biết sư phụ ngươi đi đâu. Nếu như ngươi chịu nói cho chúng ta biết, thì mọi việc cực kỳ dễ dàng.
Tiểu Lạc tuy biết sư phụ đi Giao Đông cứu trợ nạn dân, song không muốn sư phụ phân tâm lo lắng cho mình, nên bèn nói :
- Sư phụ ta muốn ra vùng duyên hải để thay đổi không khí tịnh dưỡng tâm thần, e rằng hai tháng sau mới quay trở về.
Mã đàn chủ nói tiếp :
- Ồ, không sao. Chỉ cần các ngươi chịu gia nhập Thần Long bang là mọi sự đều tốt đẹp, dù sao chăng nữa thì chúng ta cũng không vội vàng đâu, đợi sư phụ ngươi trở về rồi lại bàn sau cũng được.
Tiểu Lạc cũng lên tiếng :
- Gia nhập Thần Long bang là chuyện đại sự, chúng tôi không thể quyết định hấp tấp được. Phải để cho chúng tôi vài ngày để suy nghĩ đã chớ.
Mã đàn chủ sảng khoái cười lớn :
- Đương nhiên rồi, chỉ cần các ngươi chịu gia nhập thì muốn suy nghĩ bao lâu tùy ý.
Tiểu Lạc cúi đầu nói :
- Đa tạ ngài đã...
Mã đàn chủ vội cắt ngang lời chàng :
- Hà tất phải khách khí, sau này có lẽ chúng ta đều là người trong

một nhà.
Tiểu Lạc chợt hỏi :
- Lúc nãy Hàn Phi đại ca nói là dẫn chúng tôi đi gặp Trương Năng, không biết điều đó có thật hay không?
Mã đàn chủ gật đầu :
- Đương nhiên là thật rồi.
Rồi y quay lại hạ lệnh :
- Đem Trương Năng ra đây.
Hai đại hán áo dỏ ứng tiếng rồi chạy đi, không đầy một lát sau đã đi ra kéo thêm một người phía sau.
Chỉ thấy người này đầu tóc rối bù, khuôn mặt đầy máu, hai bàn tay bị chặt đứt xương trắng lòi ra ngoài, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt vô cùng.
Tiểu Lạc kinh ngạc :
- Đây phải chăng là Trương Đổ Thần danh chấn Giang Nam?
Mã đàn chủ gật đầu :
- Không sai! Hắn chính là Trương Năng, nhưng sau này hắn sẽ không thể xưng thần được nữa.
Tiểu Lạc bàng hoàng hỏi :
- Tại sao lão thành ra bộ dạng như vầy?
Mã đàn chủ lạnh lùng :
- Bởi vì hắn đã cự tuyệt không chịu hợp tác với chúng ta, cho nên chúng ta đành phải chặt tay cắt lưỡi hắn.
Tiểu Thiên Sứ nhịn không được giơ tay điểm mặt Mã đàn chủ :
- Mi... mi thiệt là tàn nhẫn quá đáng!
Mã đàn chủ thoáng biến sắc, sắp sửa nổi giận.
Nữ nhân áo hồng vội nói :
- Mã đại gia, xin ngài bớt giận. Y từ nơi sơn dã xuất thân nên không biết ăn nói, mong đại gia lượng thứ!
Mã đàn chủ nghe vậy cũng nguôi giận, bèn nói :
- Chẳng lẽ ta lại không biết điều đó.
Nữ nhân áo đỏ liền bảo Tiểu Lạc :
- Các ngươi đi gặp Trương Năng rồi, bây giờ các ngươi có thể trở về phòng suy nghĩ lại chuyện chính sự.
Năm người quay trở lại phòng xong, gã đại hán họ Hàn lại khóa của, đoạn từ bên ngoài nói vọng vào :
- Các ngươi cứ an tâm nghỉ ngơi, mỗi ngày ta sẽ mang cơm đến cho các ngươi.
Nói xong y quay người bỏ đi.
Quả nhiên một lát sau Hàn Phi đã bưng một mâm gỗ đến. Trên mâm

gỗ bày sáu đĩa đồ ăn còn nghi ngút bốc khói, một tô canh lớn và một nồi cơm trắng tinh.
Đợi cho Hàn Phi đi ra, Tiểu Lạc lớn tiếng hỏi :
- Chúng ta không được ăn đồ ăn trên mâm này.
Tiêu Dật gật đầu bảo :
- Đúng đó, nếu như chúng bỏ độc dược vào trong đây thì làm sao chúng ta biết được, nhất định chúng ta không thể ăn.
Ôn Di lắc đầu :
- Không có đâu, bọn chúng đã giam chúng ta vào trong phòng này, nên hà tất phải nhọc công hạ độc làm chi cho mệt.
Tiểu Lạc ngẫm nghĩ một lát rồi nói :
- Cũng có lý đó, "Thập Cốt Tiêu Dao tán" phải qua ba ngày mới hết công hiệu, hôm nay mới là ngày đầu chắc là bọn chúng chưa cần hạ độc chúng ta đâu.
Tiêu Dật vẫn không nghe :
- Dù sao chúng ta cũng nên cẩn thận, tốt nhất đừng ăn cơm.
Tiểu Lạc cũng nói :
- Đúng đó, cẩn thận một chút vẫn hay hơn.
Ôn Di lo lắng :
- Vậy bây giờ chúng ta phải tính sao đây?
Tiểu Lạc điềm nhiên bảo :
- Đương nhiên là chúng ta không ăn cơm, đợi ba ngày nữa khi mê hương đã hết công hiệu chúng ta sẽ tìm cách thoát ra.
Tiêu Dật trầm ngâm :
- Nơi này có vẻ bí mật, không biết có bao nhiêu cao thủ canh giữ. Nếu liều mạng thoát ra, e rằng khó mà làm được.
Tiểu Lạc hạ giọng :
- Cái đó đương nhiên ta biết, bộ ngươi tưởng ta ngu lắm sao?
Tiêu Dật hất hàm bảo :
- Vậy thì tại sao ngươi không kiếm cách đi?
Tiểu Lạc nhún vai đáp :
- Cho dù cách nào đi nữa, thì cũng phải đợi "Thập Cốt Tiêu Dao tán" hết công hiệu thì mới có thể tính được.
Nhu Di chợt hỏi :
- Làm sao giải độc được?
Tiểu Lạc thở dài :
- Xem ra phải đợi ba ngày nữa, độc khí sẽ tự giải trừ.
Nhu Di thoáng cau mày :
- Chẳng lẽ ngươi bắt chúng ta nhịn đói ba ngày không ăn không uống hay sao?

Tiểu Lạc cao giọng hỏi :
- Lẽ nào nàng có cách tốt hơn để giải độc ư?
Tiêu Dật mỉm cười bí hiểm :
- Ta biết có một cách giải độc.
Tiểu Lạc tròn mắt ngạc nhiên :
- Cách nào vậy, ngươi nói thử coi?
Tiêu Dật mỉm cười đáp :
- Vận công trừ độc.
Tiểu Lạc bật cười :
- Ngươi có điên không vậy? Công lực của các ngươi đều bị mê dược khống chế thì làm sao có thể vận công trừ độc?
Tiêu Dật nghiêm chỉnh nói :
- Công lực của chúng ta đều bị mê hương áp chế, nhưng còn công lực của ngươi vẫn còn mà.
Tiểu Lạc cau mày :
- Vậy thì làm sao?
Tiêu Dật tin tưởng nói :
- Ngươi có thể vận công giúp chúng ta trừ độc khí.
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Bộ ngươi muốn làm ta chết mệt luôn hay sao?
Tiêu Dật cười trấn an :
- Trong năm người chúng ta, ngươi có công lực thâm hậu nhất. Chẳng lẽ ngươi thấy chúng ta chết mà không cứu ư? Ngươi cứ thử xem.
Tiểu Lạc ngờ vực hỏi lại :
- Được không vậy?
Tiêu Dật quả quyết nói :
- Chỉ cần làm theo lời ta nói là chắc chắn được.
Tiểu Lạc hỏi :
- Vậy thì ta làm cách nào để giúp ngươi.
Tiêu Dật ôn tồn bảo :
- Ngươi lấy tay để lên huyệt Đan điền của ta, công lực từ “Lao Cung” huyệt phát ra, sau đó lại di động đơn chưởng ấn lên huyệt “Bách Hội”, lấy ý dẫn đạo chân khí lưu thông. Tiếp đó ấn lên các huyệt “Thái Dương”, hai bên tả hữu, rồi “Thần Đình” huyệt, “Đản Trung” huyệt, “Trung Đình” huyệt, “Cưu Vĩ” huyệt, “Cự Khuyết” huyệt, “Khí Hải” huyệt, “khúc cốt” huyệt, vừa ấn vừa xoa nhẹ. Tiếp đến chuyển ra sau lưng ấn vào các huyệt “Á Môn”, “Phế Du”, “Tam Tiêu”, “Du Mệnh Môn”, “Kiên Dụ”, “Chí Thất”, “Vĩ Dụ”, chú ý phải điều chỉnh lực đạo đứng cách xa để bức bách độc khí dồn hết xuống huyệt Đan điền

của ta là coi như ngươi thành công rồi đó.
Tiểu Lạc đăm chiêu hỏi lại :
- Ta chỉ sợ làm như vậy không thành, độc khí vẫn còn lưu tại trong thân thể, đến lúc nó tái phát lại thì sao?
Tiêu Dật vội bảo :
- Đương nhiên là phải còn một bước cuối cùng nữa chớ.
Tiểu Lạc cau mày hỏi :
- Cuối cùng là làm gì?
Tiêu Dật bật cười :
- Cuối cùng ta phóng khí ra mấy cái để tống hết độc khí còn lưu lại trong cơ thể ra bên ngoài.
Ôn Di và Nhu Di nghe vậy thoáng cau mày, tỏ vẻ khó chịu.
Ôn Di bực mình mắng :
- Tiêu Dật, ngươi ăn nói cho văn nhã một chút được không, nói như vậy khó nghe chết được.
Tiêu Dật nhún vai :
- Cái gì mà văn nhã, việc làm sao thì ta nói như vậy, ngươi muốn ta gọi thế nào mới dễ nghe?
Tiểu Lạc nghiêm giọng :
- Ngươi không được bày trò đùa lừa gạt chúng ta, lúc này cực kỳ nghiêm trọng, không cho phép bất cứ ai đùa cợt nghe chưa?
Tiêu Dật cũng nghiêm mặt nói :
- Các ngươi an tâm, lúc thường ngày ta hay đùa thật, song thời khắc này ta nói cực kỳ nghiêm chỉnh. Lúc khó khăn nguy cấp này, mới để lộ cái thông minh cơ trí tuyệt đỉnh của mình. Chứ không giống như ngươi lúc nào cũng tự phụ là thiên hạ đệ nhất thông minh, để rồi bị con xú a đầu lừa gạt...
Tiểu Lạc vội cắt lời :
- Mi có im cái mỏ quạ thối tha kia lại không? Ta tự phụ là thiên hạ đệ nhất thông minh đó, dù nhất thời để người ta lừa gạt, song ta không bị trúng độc, lại còn đang nghĩ cách cứu trị cho cái đại tài thông minh tuyệt đỉnh nhà ngươi. Hừ, nhưng mà không biết ngươi học đâu ra cái cách giải độc ly kỳ cổ quái đó vậy?
Tiêu Dật cười bảo :
- Cái đó ngươi không cần biết, chỉ nên nhớ rằng không có chuyện gì trên thiên hạ mà ta không biết.
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Lại đến lúc ngươi khoác lác nữa rồi.
Tiêu Dật lên tiếng thúc giục :
- Đừng có nói vô ích, hành động lẹ lên đi, bây giờ để bảo đảm an

toàn, ta tình nguyện làm vật thí nghiệm đầu tiên.
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Ngươi làm sao mà chết sớm được, ít nhất phải gần trăm năm sau lận, đến lúc đó ta sẽ phúng điếu một vòng hoa khổng lồ, lớn đệ nhất thiên hạ, trăm người khiêng mới nổi.
Tiêu Dật cũng không chịu kém :
- Ngươi nhất định còn thọ hơn ta nhiều, nếu không một trăm năm nữa người tặng vòng hoa không phải là ngươi đâu, còn ta đó hả, vòng hoa của ta phúng điếu cho ngươi phải ngàn người khiêng mới nổi.
Tiểu Lạc cao giọng bảo :
- Ngươi lại ăn nói hồ đồ nữa rồi, không tin thì ta phúng điếu vòng hoa cho ngươi ngay lập tức nè.
Tiêu Dật thách thức :
- Ngươi dám không?
- Có gì mà không dám?
Tiểu Lạc vừa nói vừa huy động song chưởng ấn vào đại huyệt Đan điền của Tiêu Dật.
Tiêu Dật bỗng cảm thấy một luồng nhiệt khí từ song chưởng của Tiểu Lạc phát ra ào ào, tuôn vào Đan điền của mình, chàng biết Tiểu Lạc đang vận công giải độc cho mình, vội nhắm mắt lại, dẹp bỏ tạp niệm, phối hợp với Tiểu Lạc điều hòa chân khí trong thể nội lo áp chế để trục xuất độc khí.
Tiểu Lạc cứ theo thủ pháp của Tiêu Dật chỉ điểm, truyền công lực để giúp Tiêu Dật dồn độc khí xuống Đan điền.
Khi độc khí đã dồn xuống Đan điền, Tiêu Dật liền đập cửa hét ầm ĩ :
- Nè, bên ngoài có ai mở cửa lẹ lên, ta phải đi đại tiện nè. Mau lên, ta chịu không nổi rồi đó.
Quả thật y không thể nào chịu nổi, độc khí đã dồn xuống Đan điền khó chịu vô cùng.
Ngoài cửa quả nhiên có tiếng lách cách rồi cánh cửa mở ra. Hàn Phi đã đứng ngoài cửa cất tiếng hỏi :
- Tiểu tử nào muốn đại tiện?
Tiêu Dật không đáp chỉ ôm bụng chạy ra ngoài.
Hàn Phi la thất thanh :
- Mi chạy đi đâu vậy, để ta đưa mi đi.
Nói rồi y khóa cửa vươn tay ôm xốc Tiêu Dật chạy đi Thừa dịp này Tiểu Lạc lại vận công trừ độc cho Tiểu Thiên Sứ. Lúc sau, Hàn Phi mang Tiêu Dật quay về, còn Tiểu Thiên Sứ lúc này độc khí đã dồn vào Đan điền.

Cánh cửa vừa mở ra Tiểu Thiên Sứ hấp tấp lao ra ngoài.
Hàn Phi ngạc nhiên la lớn :
- Bọn mi làm trò quỷ mị gì vậy, bộ uống lộn thuốc xổ rồi hả?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Ai cũng phải đi, cái đó đâu có gì là quái lạ.
Hàn Phi đành phải đem Tiểu Thiên Sứ ra nhà xí.
Lúc này đến lượt Ôn Di để cho Tiểu Lạc trừ độc.
Bởi Ôn Di là nữ nhân, nên Tiểu Lạc thoáng bối rối không dám hạ thủ, cứ ngượng ngập đứng nhìn Tiêu Dật. Ôn Di cũng đỏ mặt e thẹn.
Tiêu Dật vội nói với chàng :
- Ngộ biến tất phải tùng quyền, các ngươi làm gì mà cứ đứng như tượng vậy?
Tiểu Lạc ấp úng một hồi, đoạn nói :
- Làm như vầy không tiện lắm, có cách nào khác không?
Tiêu Dật cau mày :
- Cái gì mà không tiện? Ta và Tiểu Thiên Sứ đã khôi phục được công lực như bình thường, cách nào khác thì ta không biết. Nếu không tin ngươi cứ làm khác đi coi. Hừ!
Ôn Di nghiến răng rít lên :
- Tiểu Lạc giải trừ độc khí cho ta lẹ lên.
Tiểu Lạc quay sang bảo Tiêu Dật :
- Ngươi thử trừ độc cho Ôn Di đi Tiêu huynh đệ.
Tiêu Dật buồn rầu đáp :
- Tiếc rằng ta không đủ công lực, nếu không thì phiền gì đến ngươi cho mệt.
Tiểu Lạc nhăn mặt đáp :
- Vận công giải trừ độc khí thì không sao chỉ có điều sau đó thì mệt lắm.
Tiêu Dật tròn mắt kinh ngạc :
- Ngươi nói cái gì?
Tiểu Lạc cười khổ :
- Người xưa nói nam nữ thọ thọ bất thân. Nếu như nam nhân đụng vào người nữ nhân, e rằng sau này phải nên vợ thành chồng, xem ra số ta chắc phải có hai phu nhân rồi.
Ôn Di bực bội mắng :
- Xú nhân như mi lại ăn nói bậy bạ nữa rồi, thiệt là không đàng hoàng chút nào.
Nhu Di lạnh lùng :
- Ngươi thiệt là đồ tham lam, được voi đòi tiên, coi chừng ta gõ vỡ sọ ngươi đó.

Tiểu Lạc châm chọc :
- Được voi đòi tiên hả? Không biết ai là voi, ai là tiên. Xem cái mặt của nàng đích thị là mặt voi rồi.
Nhu Di nạt nộ :
- Hừ, có câm miệng lại không?
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Vậy ra nàng định đòi làm tiên hả? Không chịu làm voi sao?
Tiêu Dật vội bảo Tiểu Lạc :
- Nè, ngươi đừng có đùa nữa, vận công giải độc lẹ lên.
Tiểu Lạc hạ giọng bảo :
- Không kịp rồi, nếu như gã Hàn Phi kia quay lại thấy chúng ta đang bày trò quái dị, nhất định gã sẽ phá đám.
Tiêu Dật gật gù :
- Không sai, chúng ta phải để cho gã họ Hàn kia nghỉ mệt một chút chớ, để gã chạy mấy vòng như vậy đủ khổ rồi.
Hai người còn đang nói thì Tiểu Thiên Sứ đã được Hàn Phi mang trở lại phòng.
Tiểu Lạc cất tiếng hỏi :
- Tiểu đệ, ngươi cảm thấy thế nào rồi?
Tiểu Thiên Sứ vui mừng đáp :
- Đại ca, ta thấy khỏe rồi, không tin thì coi nè.
Tiểu Thiên Sứ thủ thế định đánh ra chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm”, Tiểu Lạc hốt hoảng ngăn lại.
- Được rồi, đại ca tin ngươi mà, ngươi đừng đánh thử nữa. Đợi lát nữa, ta sẽ cho ngươi đánh thoải mái.
Tiếp đó Tiểu Lạc lại vận công giải độc cho Ôn Di.
Tiêu Dật đập cửa la hét ầm ĩ, Hàn Phi cấp tốc chạy đến lớn tiếng thóa mạ :
- Tiểu tử thối tha nào lại muốn đại tiện vậy? Báo hại lão gia đây phải chạy đi chạy lại mệt hết sức.
Tiêu Dật hậm hực bảo :
- Nè, ngươi nên lễ độ một chút nghe, nếu như chúng ta gia nhập vào Thần Long bang, địa vị tất phải cao hơn người mấy bậc, lúc đó thì liệu hồn.
Hàn Phi nghĩ lại thấy cũng phải, lão Bang chủ trọng dụng thiếu niên nhân tài. Nếu như mấy tiểu tử này gia nhập Thần Long bang, khi nhớ lại chuyện cũ, tất nhiên mình khó mà yên thân với bọn chúng được, nên đành hạ giọng ôn tồn nói :
- Xin hỏi ai muốn xuất cung vậy?
Tiêu Dật chỉ vào Ôn Di :

- Vị đại tiểu thơ này đây.
Nhu Di nhăn mặt :
- Chẳng lẽ ngươi lại đi cùng với thơ thơ ta hay sao?
Hàn Phi vội nói :
- Ta chỉ đi theo nàng đó đến cửa nhà xí mà thôi, chớ không vào bên trong đâu. Nè, tiểu a đầu kia làm sao mà lo dữ vậy?
Nhu Di thản nhiên :
- Bởi vì ngươi là nam nhân, ta mới hỏi như vậy.
Hàn Phi lại lẳng lặng đưa Ôn Di tới nhà xí.
Nhu Di bảo chàng :
- Tiểu Lạc giải trừ độc khí cho ta lẹ lên.
Tiểu Lạc nheo mắt nhìn nàng :
- Tuân mệnh, nhưng mà cái này là nàng đồng ý, sau này đừng có trách ta nghe chưa?
Nhu Di trố mắt hỏi :
- Đồng ý cái gì hả?
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Đồng ý cho ta sờ nàng đó.
Nhu Di đỏ mặt nạt lớn :
- Ngươi mà còn lẻo mép là ta không cần ngươi giải độc đó.
Tiểu Lạc vội nói :
- Thôi thôi nè, coi như ta có lỗ, ta xin lỗi nàng mà.
Trong bụng chàng thầm nhủ :
- “Hi hi, coi như nàng phải van xin ta sờ mó vuốt ve nàng mà.”
Đương nhiên Nhu Di không sao biết được chàng đang nghĩ gì.
Lúc Ôn Di quay lại thì Tiểu Lạc cũng vừa dồn độc khí xuống Đan điền cho Nhu Di xong xuôi.
Cửa vừa mở, Nhu Di lại ôm bụng chạy ra.
Lúc này Hàn Phi tức giận điên người, cái đám tiểu quỷ này đã hại y chạy đi chạy lại muốn rả giò, nên không còn nhịn được nữa bèn lớn tiếng chửi mắng :
- Tổ bà bọn ngươi! Các ngươi làm trò quỷ gì vậy? Bộ định làm nhục lão gia hay sao, còn tên nào nữa ra luôn đi, đây là lần chót đó nghe chưa?
Tiểu Lạc vội nói :
- Đợi một chút, ta còn chưa ra mà.
Hàn Phi nóng nảy la lớn :
- Lẹ lên, hai người cùng đi luôn một lần.
Nhu Di thất kinh ôm bụng la hoảng :
- Không được, y làm sao đi chung với ta được?

Hàn Phi bực tức nạt nộ :
- Cái gì mà không được? Ta nói được là được, đừng có lôi thôi nhiều chuyện.
Tiểu Lạc cũng nói :
- Phải đó, có gì mà không được. Nhà xí phân ra nam nữ riêng biệt, đâu có gì là không được.
Nhu Di nghĩ cũng có lý, nên không nói gì nữa.
Quả nhiên nhà xí phân ra hai ngăn nam nữ riêng. Nhu Di đi vào trong nhà xí nữ, còn Tiểu Lạc cứ đứng trước nhà xí nam mà không chịu vào.
Hàn Phi trợn mắt ngó chàng :
- Tại sao ngươi không chịu vào trong hả?

Hồi 10
Thần Long bang dã tâm hiểm độc

Tiểu Lạc cười đáp :
- Bởi vì hiện giờ ta tự nhiên không muốn vào nữa.
Hàn Phi bực bội nạt :
- Mi định giở trò với lão gia phải không?
Tiểu Lạc vẫn cười hì hì :
- Không phải ta muốn giở trò với ngươi, bởi vì ta thấy ngươi cũng muốn vào nhà xí mà.
Hàn Phi tức tối nạt ngang :
- Nói láo, ngươi làm sao biết ta muốn vào trong đó.
Tiểu Lạc cười hề hề bảo :
- Bởi vì ta nói như vậy mà.
Chữ mà vừa thốt ra khỏi miệng, chàng đã lao tới lẹ làng xuất thủ điểm vào ba huyệt đạo trên người Hàn Phi.
Hàn Phi trợn mắt đứng yên bất động.
Gã không hiểu tại sao bọn Tiểu Lạc bị mê dược ngăn trở làm tiêu tan công lực trong vòng ba ngày, sao có thể bất ngờ khôi phục lại được.
Nhu Di tống hết độc khí ra khỏi châu thân, rồi chạy ra ngoài. Thấy vậy vội hỏi :
- Tiểu Lạc, ngươi đã điểm huyệt hắn rồi sao?
Tiểu Lạc lấy chùm chìa khóa trong người Hàn Phi ra đưa cho Nhu Di rồi nói :

- Bây giờ chúng ta kéo y vào trong nhà xí giấu đi.
Nói rồi chàng khiêng Hàn Phi vào trong nhà xí nư.? Nhu Di tròn mắt kinh ngạc :
- Tại sao ngươi đem hắn vào nhà xứ nữ nhân?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Nơi đây nam nhiều nữ ít, nếu làm vậy thì khó bị phát giác.
Nhu Di bĩu môi :
- Nếu như ngươi muốn người ta đừng phát giác thì hãy lôi hắn bỏ vào trong phòng của chúng ta đó.
(thiếu trang)
Song Tiểu Lạc không mấy khó khăn tìm ra căn phòng lúc nãy Mã đàn chủ đã gặp họ.
Tiểu Lạc áp tai nghe ngóng một hồi, rồi nói :
- Trong phòng không có ai cả.
Chàng dùng tay đẩy cửa nhưng cánh cửa vẫn không nhúch nhích.
Tiêu Dật vội lên tiếng :
- Để đó cho ta.
Chàng cởi giày lấy ra một sợi thiết tỵ dài chừng hai tấc, thọc mấy vào khe cửa.
Liền đó...
Kẹt!
Cánh cửa lập tức mở ra.
Tiểu Lạc hạ giọng bảo :
- Ngươi đúng là đồ đạo tặc, lúc nào cũng có đồ nghề tùy thân.
Tiêu Dật cau mày :
- Không có đồ đạo tặc như ta thì làm sao có thể mở cửa được hả?
Tiểu Lạc nhếch mép mỉm cười :
- Chỉ cần một chưởng thôi là cái này nát liền.
Tiêu Dật trề môi :
- Nếu như không sợ phát ra tiếg động thì ta đã để ngươi đập cửa cho ta xem thử rồi.
Tiểu Thiên Sứ nói :
- Chúng ta sao lại đi vào trong phòng làm gì vậy, phải đi ra ngoài chớ?
Tiểu Thiên Sứ định bước tới, Tiểu Lạc đã vội ngăn lại :
- Muốn đi ra ngoài phải qua mấy cái thiết môn, có quỷ mới biết ba cái mật khẩu mở cửa có linh nghiệm hay không nữa.
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác :
- Đến nơi này cũng như vô dụng, chớ đâu có ích chi?
Tiểu Lạc vội bảo :

- Ta nghĩ nơi đây tất phải có đường ăn thông ra bên ngoài.
Tiểu Thiên Sứ thắc mắc hỏi :
- Tại sao đại ca biết?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Ta chỉ đoán vậy thôi, còn có hay không ta cũng chưa chắc, phải kiếm ra mới biết được.
Tiêu Dật gật đầu :
- Phải đó, chúng ta kiếm lẹ lên.
Năm người vào trong phòng kiếm lung tung, bỗng Tiểu Thiên Sứ thấy một cái nút tròn nhỏ ở dưới chiếc ghế lúc nãy Mã đàn chủ ngồi. Cái nút này chỉ nhỏ cỡ đầu ngón tay, lại gần như bằng với mặt đất, nếu như không tinh mắt nhìn kỹ thì không sao nhận ra được.
Tiểu Thiên Sứ quì xuống đất, đưa tay ấn cái nút tròn nọ, lập tức bức tường sau lưng đột ngột dịch chuyển để lộ ra một ô cửa vừa cho một người đi lọt.
Tiểu Lạc mừng quá reo lên :
- Tiểu đệ thiệt là tuyệt vời, có công phát giác ra cơ quan.
Tiêu Dật thản nhiên nói :
- Đó chẳng qua may mắn mà thôi, có gì đáng phục. Người ta thường nó kẻ khờ thì hay có phúc đó mà.
Tiểu Lạc tỏ vẻ bất bình :
- Ngươi không phục phải không? Vậy thì thử tìm xem có được không?
Tiêu Dật cười đáp :
- Ta đâu có khờ nên đâu có phúc khí đó.
Tiểu Thiên Sứ vội bảo :
- Nếu như nói kẻ khờ mà có phúc thì ta làm kẻ khờ cũng được, có gì là không được.
Tiểu Lạc nói với Tiểu Thiên Sứ :
- Tiểu đệ à, đừng có nghe lời Tiêu Dật ăn nói hàm hồ, y ghen với ngươi đó, thấy người ta thành công y tức lắm.
Tiêu Dật bực tức cãi lại :
- Ta ghen tức với Tiểu Thiên Sứ hồi nào, mi mới là đồ hàm hồ đó.
Ôn Di vội lên tiếng can :
- Nè, hai ngươi đừng có cãi lộn nữa, hãy coi xem trong đó có cái gì trước đã.
Nhu Di làm bộ gan lì nói ngay :
- Để tiểu muội vô trước cho.
Tiểu Lạc vội nắm tay nàng kéo lại :
- Thôi để ta vô trước cho, trong đó nguy hiểm lắm.

Nhu Di cương quyết đáp :
- Ta không sợ.
Tiểu Lạc buông tay nàng ra, hạ giọng bảo :
- Cũng được, nàng đã nhất quyết đi ta không cản, nhưng mà coi chừng trong đó có chuộc đó.
Nhu Di vừa mới định bước tới, nghe Tiểu Lạc nói có chuột lập tức thu chân về không dám bước tới nữa, đoạn bảo :
- Thôi, ngươi đi vô trước đi.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Nàng đã sợ chuột, tại sao lại còn giành giật với ta, không chịu cho ta vô trước?
Nhu Di xấu hổ hạ giọng đáp :
- Mới đầu ta đâu biết trong đó có chuột.
Tiểu Lạc ôn tồn bảo :
- Ta chỉ nói vậy thôi, chớ chưa chắc đã có chuột ở trong đó. Nàng cứ vô trước thử coi, nếu quả thật có chuột thì lui ra cũng chưa muộn mà.
Nhu Di khẽ hừ lên một tiếng :
- Muốn coi thì ngươi vô coi đi, ta không muốn gặp mấy con chuột đáng ghét đó.
Tiểu Thiên Sứ lên tiếng :
- Hay là để ta vào trước, ta không sợ chuột mà.
Tiểu Lạc liền bảo :
- Để ta đi trước dẫn đường, Tiêu Dật theo sau ta, rồi đến hai vị tiểu thơ, còn Tiểu Thiên Sứ đi đoạn hậu.
Trong thông đạo tối đen như mực, không có một chút ánh sáng, song cũng tương đối rộng rãi, có thể cho hai người cùng đi lọt. Tiểu Lạc đi được mười bước mới quay lại ra hiệu cho mấy người đi sau. Nhất thời không sao tìm ra nút điều khiển cơ quan để khai thông thông đạo, song Tiểu Lạc vẫn bước tới.
Tiểu Lạc càng đi càng cảm thấy ngờ vực, liền hạ giọng nói :
- Không đúng rồi, làm sao mà càng đi càng cảm thấy xuống dốc vậy, đáng lẻ phải đi ngược dốc lên mới đúng chứ?
Tiêu Dật cũng nghi ngờ bảo :
- Ta cũng cảm thấy có gì không phải, nhưng mà chúng ta cứ đi rồi hãy tính sau, biết đâu chúng ta sẽ gặp kỳ ngộ.
Tiểu Lạc vội nạt :
- Kỳ ngộ cái gì? Mong cho đừng gặp quỷ thì hay hơn.
Nhu Di chợt run bắn người lắp bắp :
- Nè, Tiểu Lạc, ngươi câm cái miệng lại giùm ta coi, ta cảm thấy trong đây âm u lạnh lẽo đầy quỷ khí, ta e rằng có quỷ thiệt đó.

Tiểu Lạc nghe vậy liền bảo :
- Nàng sợ quỷ phải không? Úy da, ta thấy có một tên đại đầu quỷ, hai mắt tròn xoe, răng nanh lòi ra xanh lè! Á! Quỷ nó giơ tay xòe vuốt sắp sờ đầu nàng đó, chạy lẹ lên.
Nhu Di nghe nói run lên cầm cập, toàn thân nổi gai ốc, sợ hãi nắm lấy vạt áo Ôn Di kéo ra sau Ôn Di cũng đang rùng mình sợ hãi, đột nhiên vạt áo bị vật gì đó lôi ra sau, bất giác kinh hoàng rú lên một tiếng, chúi đầu tới phía trước đụng vào lưng của Tiêu Dật.
Tiêu Dật thấy Ôn Di rú lên giật mình một cái, tiếp đó lại bị cái đầu Ôn Di đập vào lưng, bất giác không tự chủ được liền chồm tới, chợt cảm thấy có một luồng chỉ phong lướt tới rồi một vật gì đó đụng vào trước mặt mình.
- Úy da!
Tiêu Dật la lên một tiếng rồi theo phản xạ cũng giơ tay điểm tới.
Chợt nghe...
Chóe! Chóe!
Hai thanh âm đồng thời vang lên. Tiêu Dật và người trước mặt, cả hai đều điểm trúng vào huyệt đạo của đối phương, khiến cả hai đều đứng bất động.
Tiêu Dật lúc này mới chợt nhớ ra trước mặt mình là Tiểu Lạc, vậy thì người bị mình điểm huyệt chính là Tiểu Lạc rồi.
Hóa ra Tiểu Lạc nghe thấy Ôn Di rú lên vội quay người lại, chưa kịp nói gì đã thấy một bóng đen chồm tới, kèm theo một luồng gió. Trong lúc cấp bách, không kịp phân giải, bèn vung song chỉ điểm tới. Đợi đến lúc hai người nhận ra nhau thì huyệt đạo của cả hai đều đã bị điểm trúng, đành phải đứng yên bất động, không sao thốt nên được một lời.
Trong địa đạo nhất thời tĩnh lặng lạ thường, chỉ còn lại tiếng hơi thở dồn dập của năm người.
Qua một lát sau mới nghe Tiểu Thiên Sứ lên tiếng, giọng ấp úng :
- Các ngươi... tại sao mà không nói hả? Ta... ta không... sợ ma... sợ ma quỷ đâu... các ngươi lại đây...
Miệng tuy nói không sợ, song giọng của Tiểu Thiên Sứ cũng run rẩy ngập ngừng làm cho người ta phải run sợ.
Ôn Di vội nói :
- Tiểu Thiên Sứ, ta ở đây, lúc nãy ai kéo áo ta vậy?
Nhu Di ngập ngừng đáp :
- Tiểu... tiểu muội... đó mà.
Ôn Di bực bội hỏi :
- Ngươi làm gì mà nắm áo ta, bộ định hù dọa ta hả?

Nhu Di lúng túng đáp :
- Nghe Tiểu Lạc nói ghê quá, cho nên tiểu muội sợ quá mà làm vậy đó.
Ôn Di chợt nhớ ra bèn hỏi :
- Ủa mà Tiểu Lạc với Tiêu Dật đâu rồi.
Nhu Di liền gọi :
- Tiểu Lạc, Tiêu Dật... hai ngươi sao không nói gì vậy?
Phía trước chỉ có tiếng thở hổn hển mà không có thanh âm đáp lại, Nhu Di thoáng bực tức :
- Nè ngươi đừng có hù chúng ta nữa, chỗ này không có phải nơi để đùa nghịch đâu nghe.
Tiểu Lạc và Tiêu Dật nghĩ thầm :
- "Chúng ta đều bị điểm huyệt đạo chớ có ai thích đùa vào lúc này."
Ôn Di đợi mãi không có hồi âm, nhất thời lại sợ hãi, không dám bước tới, thế là ba người cứ đứng nguyên vị trong địa đạo.
Tiểu Thiên Sứ đợi lâu quá liền nói :
- Để ta... ta lên xem thử.
Ôn Di hạ giọng thầm thì :
- Ngươi phải cẩn thận nghe chưa?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Ta biết mà...
Tiểu Thiên Sứ bước qua trước mặt Ôn Di chậm chậm lần mò bước tới trước.
Đột nhiên...
- Ái da!
Tiểu Thiên Sứ kinh ngạc la lên một tiếng làm cho Ôn Di và Nhu Di giật mình, hai người vội nắm chặt tay nhau, mồ hôi lạnh tuôn ra làm hai bàn tay họ lạnh ngắt.
Thì ra Tiểu Thiên Sứ rờ trúng lưng của Tiêu Dật nên la hoảng :
- Úy, ngươi là ai sao mà không nói gì vậy?
Tiêu Dật đương nhiên bị điểm huyệt không sao mở miệng đáp lại được.
Tiểu Thiên Sứ lại nói :
- Dường như là Tiểu Diệp Tử, còn có một người nữa tựa như là đại ca thì phải.
Tiểu Thiên Sứ đưa tay sờ khắp trên mình hai người khiến cả hai cảm thấy ngứa ngáy nhột nhạt không sao tả xiết, khốn nỗi muốn cười cũng không sao cười thành tiếng được.
Ôn Di cất tiếng hỏi :
- Ngươi nhận ra bọn họ hả?

Tiểu Thiên Sứ gật đầu không đáp.
Nhu Di không thấy Tiểu Thiên Sứ trả lời, liền hấp tấp hỏi :
- Nè, sao ngươi không đáp vậy?
Tiểu Thiên Sứ chợt nhớ trong đêm tối như vầy thì đâu có ai thấy ai, bèn lớn tiếng nói :
- Không sai. Nhất định hai người này là đại ca và Tiểu Diệp Tử.
Ôn Di và Nhu Di vội bước tới. Nhu Di ngạc nhiên tự hỏi :
- Lẽ nào hai người lại bị trúng ám khí rồi sao?
Ôn Di lắc đầu :
- Nhưng trong địa đạo này đâu có ai khác?
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác :
- Không có người, vậy chẳng lẽ... quỷ hiện hồn rồi sao?
Nhu Di vội nạt ngang :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi đừng có nói nữa, ma quỷ cái gì, mới nghe là đã làm cho người ta phát sợ rồi.
Ôn Di chợt nói :
- Kỳ thực trên thiên hạ này đâu có ma quỷ gì, chẳng qua là người ta đặt ra để tự hù dọa mình mà thôi.
Tiểu Thiên Sứ bảo :
- Tuy nói như vậy, nhưng mà hễ nói đến quỷ ma ai nấy đều cảm thấy sợ hãi.
Nhu Di vội ngăn hai người :
- Đừng nói nữa, để ta lên kiểm tra coi họ ra sao.
Nói đoạn, Nhu Di bước lên rờ khắp mình hai người.
Lúc nãy cả hai bị Tiểu Thiên Sứ sờ qua một lượt, bây giờ lại bị Nhu Di sờ mó lung tung nên khó chịu vô cùng, không sao tưởng nổi, may mà Nhu Di chỉ thẩm sát huyệt đạo của hai người mà thôi, nếu không thì chẳng biết còn khó chịu đến mức nào nữa.
Một lát sau chợt nghe Nhu Di lên tiếng :
- Hai người đã bị điểm huyệt rồi, thủ pháp điểm huyệt độc môn, tiểu muội không sao giải huyệt được.
Ôn Di hỏi :
- Thủ pháp độc môn hả? Đúng rồi, lúc nãy ta vừa đụng vào lưng của Tiêu Dật. Chắc là hai người đụng nhau trong lúc bất ngờ, nên mới điểm huyệt lẫn nhau đó.
Nhu Di gật đầu tán đồng :
- Xem ra chỉ có cách đó mà thôi, trong cái chổ hắc ám này thì tự nhiên khó mà tránh khỏi sai lầm.
Ôn Di cũng nói :
- Chắc là như vậy đó.

Tiểu Thiên Sứ nôn nóng hỏi :
- Vậy thì bây giờ phải làm sao đây?
Nhu Di từ tốn đáp :
- Còn làm sao nữa, đành phải đợi đến lúc huyệt đạo của hai người tự giải khai mà thôi.
May mà hai người trong lúc hấp tấp xuất thủ lực đạo tương đối nhẹ, nên chỉ lát sau huyệt đạo trên mình Tiểu Lạc tự động giải khai. Tiểu Lạc vội ra tay giải huyệt cho Tiêu Dật, đoạn hạ giọng quát mắng :
- Nè, cái gã họ Tiêu chết tiệt kia cớ sao ngươi lại điểm huyệt ta vậy?
Tiêu Dật cũng mắng lại :
- Cái đồ Tiểu Lạc chết bầm này, tại sao ngươi điểm vào huyệt đạo của ta.
Ôn Di vội lên tiếng can ngăn hai người :
- Hai ngươi đừng có cãi lộn nữa mà, chuyện này tất cả là tại Tiểu Lạc. Ai biểu ngươi kêu ma gọi quỷ, hù chúng ta làm chi, nên mới gây ra chuyện hiểu lầm.
Nhu Di cũng nói thêm vào :
- Phải đó. Cái này là mình làm thì mình chịu, để coi lần sau ngươi còn dám hù dọa chúng ta nữa không?
Tiểu Lạc vội chặn lời nàng :
- Nè, ngươi định đổ thêm dầu vào lửa phải không, lúc nãy thừa cơ ta không thể cử động mà sờ soạng thân thể ta há, ngươi có ý đồ gì vậy?
Tiêu Dật cũng nói :
- Các ngươi không được vô lễ với ta nghe chưa?
Năm người cười đùa với nhau một hồi, sau đó lại lần mò đi tới được một đoạn, bỗng Tiểu Lạc đột ngột dừng lại.
Tiêu Dật lấy làm lạ hỏi :
- Tiểu Lạc sao không đi tới nữa vậy?
Tiểu Lạc hạ giọng thì thầm :
- Phía trước hết đường rồi.
Quả nhiên phía trước không còn đường đi nữa, một cánh cửa bí mật đã phong bế đường địa đạo.
Tiểu Lạc áp tai vào cánh cửa nghe ngóng động tình một lát rồi chợt nói :
- Bên ngoài không có động tĩnh gì hết.
Tiêu Dật vội bảo :
- Vậy thì còn đợi gì nữa, đập vỡ cửa là xong chớ gì.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng đó, để Tiểu Thiên Sứ phá tung cửa cho y bớt ngứa ngáy tay

chân.
Tiểu Thiên Sứ lập tức bước tới vận đủ kình lực, dùng chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” đánh vào cánh cửa một chưởng.
Binh...
Một thanh âm chấn động vang lên, cánh cửa bị chưởng lực đánh vỡ toang, vậy mà trong địa đạo vẫn tối đen như mực, không có một tia sáng lọt vô, thật là kỳ quái.
Tiểu Lạc lại tiếp tục sờ soạn đi về phía trước.
Phía trong tựa như rộng thêm ra một chút, Tiểu Lạc dang tay ra vẫn không đụng vào tường, đành phải nghiêng qua đi nép vào một bên tường.
Mới đi được chừng ba bốn bước, Tiểu Lạc đã chạm phải một vật gì nhỏ, chàng thoáng ngạc nhiên lẩm bẩm :
- Cái đồ chơi gì vậy kìa?
Tiêu Dật vội hỏi :
- Ngươi phát giác ra cái gì hả Tiểu Lạc?
Tiểu Lạc liền đáp :
- Tựa như một cánh cửa.
Tiêu Dật liền bảo :
- Để Tiểu Thiên Sứ mở cửa thử coi phía trong có cái gì?
Tiểu Thiên Sứ lại sử dụng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm đánh ra.
Bụp...
Một thanh âm trầm đục vọng lại, cánh cửa không mảy may di động, cánh tay Tiểu Thiên Sứ bị sức phản chấn dội lại đau buốt vô cùng.
- Ối da...
Tiểu Thiên Sứ la lên một tiếng.
- Cái cánh cửa này chắc quá e rằng phải đánh mấy chục cái mới mong mở ra được.
Tiêu Dật bảo chàng :
- Ngươi đừng có hấp tấp để ta coi thử xem sao.
Nói rồi Tiêu Dật bước tới sờ vào cánh cửa rồi la lên :
- Cánh cửa này bằng sắt, cho dù ngươi có đánh cả trăm chưởng cũng chưa chắc mở ra được nữa.
Tiêu Dật lại sờ lên cánh cửa một hồi rồi bảo :
- Được rồi, ta có cách rồi.
Tiểu Lạc vội hỏi :
- Cách gì vậy?
Tiêu Dật đáp :
- Cánh cửa này có một cái khóa lớn, chỉ cần mở được khóa thì cửa đương nhiên sẽ mở ra ngay.

Nói đoạn chàng rút ra một sợi thiết tỵ thọc vào trong ổ khóa.
Chợt nghe...
Cạch!
Một thanh âm nhỏ vang lên, ổ khóa được mở ra ngay lập tức.
Tiêu Dật kéo cửa ra, đột nhiên la hoảng :
- Úi cha, sao mà cái mùi gì khó ngửi quá.
Từ trong cửa bay ra một mùi cực kỳ khó chịu, ai ngửi cũng đều muốn ói mửa.
Cánh cửa mở ra không lớn, nên Tiêu Dật đành phải khom lưng chui vô.
- Úi da, có người chết!
Tiêu Dật hoảng hốt vội lui ra khiến cho bốn người ở ngoài giật mình khiếp sợ.
Thì ra tay chàng đụng phải hai bàn chân lạnh toát.
Tiểu Lạc vội trách :
- Nè, ngươi làm gì lạ dữ vậy, cho dù là ngươi chết cũng đâu có sao, làm gì mà phải sợ?
Tiêu Dật vội hỏi :
- Nếu như ngươi không sợ thì ngươi đi lên coi đi.
Tiểu Lạc điềm nhiên :
- Đi thì đi, ta đâu có sợ.
Đoạn chàng cúi đầu chui vô :
- Ai da, có người thiệt, nhưng mà người này còn sống, ta sờ vào đầu vào miệng thấy vẫn còn nhiệt khí. Ủa sao mà trên đầu y ướt như vầy, nước ở đâu ra! Ủa, đó là mùi huyết khí tanh quá.
Nói xong Tiểu Lạc liền kéo người đó ra ngoài.
Tiểu Thiên Sứ lên tiếng :
- Người này chính là Trương Năng rồi.
Tiểu Lạc kinh ngạc :
- Sao mà tiểu đệ biết?
Tiểu Thiên Sứ đáp :
- Ta đụng vào tay người này, lão không có tay.
Tiểu Lạc càng thêm kinh ngạc :
- Ngươi nói cái gì vậy? Làm sao sờ vào tay lại nói là không có tay hả?
Tiểu Thiên Sứ liền đáp :
- Bởi vì tay lão bị chặt mất tiêu rồi.
Tiểu Lạc lại bảo :
- Ngươi thử sờ vào miệng lão coi còn lưỡi không?
Tiểu Thiên Sứ ngập ngừng :

- Ta... ta sợ lắm.
Tiểu Lạc nạt ngang :
- Sợ cái gì hả?
Tuy miệng nói cứng, song Tiểu Lạc cũng không dám thoa tay vào miệng của lão Đổ Thần Trương Năng.
Nhu Di lên tiếng :
- Nếu như người này còn lưỡi thì tại sao lão không nói, ta đoán nhất định lão không còn lưỡi, lão đích thị là Đổ Thần Trương Năng.
Tiêu Dật lắc đầu :
- Người này hôn mê hoặc bị điểm huyệt cũng không thể nói được.
Nhu Di vội nói :
- Như vậy tại sao ngươi không nhận ra lão bị hôn mê hay là bị điểm huyệt.
Tiêu Dật đáp :
- Ta làm sao nhìn thấy được.
Tiểu Lạc liền bảo :
- Không cần nhìn, lão bị người ta điểm vào ba huyệt đạo.
Tiêu Dật vội hỏi :
- Ba huyệt đạo nào vậy?
Tiểu Lạc đáp :
- Ấn Đường, Đàn Trung, và Khí Hải.
Tiêu Dật ồ lên một tiếng :
- Đây là thủ pháp điểm huyệt độc môn của Nhất đại dị nhân Vân Tại Thiên lão tiền bối, không biết kẻ nào có thể sử dụng thủ pháp này để điểm huyệt vậy kìa.
Tiểu Lạc ngạc nhiên hỏi :
- Ý ngươi muốn nói đến Vân lão tiền bối đã thất tung trên giang hồ hai mươi năm về trước.
Tiêu Dật vội đáp :
- Chính phải.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Như vậy là ngươi biết cách giải huyệt.
Tiêu Dật đắc ý nói :
- Bản công tử học vấn uyên bác, không có cách điểm huyệt nào mà không giải được.
Tiểu Lạc nghi ngờ tỏ vẻ không tin :
- Thật không vậy?
Tiêu Dật đáp :
- Đương nhiên là thật rồi
Tiểu Lạc liền bảo :

- Vậy thì ngươi giải huyệt cho Trương Năng đi.
Tiêu Dật lúng túng cười khổ :
- Hắc hắc, nói thật với ngươi, ta biết cách giải huyệt, song không thể giải huyệt được.
Tiểu Lạc thoáng ngạc nhiên :
- Tại sao vậy?
Tiêu Dật nói :
- Tại vì nội lực của ta còn quá kém.
Tiểu Lạc nghe vậy vội hỏi :
- Kém đến mức nào?
Tiêu Dật chậm chạp nói :
- Ta điểm huyệt người khác, thì chỉ trong một khắc là tự động giải khai cho nên vừa rồi ngươi bị ta điểm huyệt, chỉ trong chốc lát là tự giải khai rồi.
Tiểu Lạc cười lạt :
- Xem ra cái tướng ngươi cũng thông minh, tại sao nội công lại quá kém như vậy.
Tiêu Dật cười bảo :
- Luyện nội công cần phải tốn thời gian và tinh lực mà ta thì đâu muốn phí sức làm chuyện đó nên nội công của ta không bằng ai, ta thấy ngươi cũng là đồ quỷ đại lười, không biết tại sao ngươi lại có công lực cao như vậy.
Tiểu Lạc thản nhiên nói :
- Ngươi bảo ta là quỷ lười thì ta không chấp nhận, nhưng mà những chuyện phí công vô ích, ta cũng không ưa làm như ngươi, còn nội công của ta thì nói thật với ngươi có thể nói là được sư phụ ta tặng cho. Lúc ta còn rất nhỏ, sư phụ đả khai thông hai mạch Nhâm, Đốc, lại cho ta uống một loại dược vật quái quỷ gì đó, nó vừa đắng vừa khó chịu không sao tưởng nổi, ta không chịu uống mà sư phụ cứ tống vào miệng, bắt ta nuốt xuống bụng, cho nên nội công của ta mới tiến triển lẹ như vậy đó.
Tiêu Dật cười bảo :
- Thì ra là như vậy, phàm là người thông minh thì tương đối lười, con người chăm chỉ luyện tập thì tương đối ngu, cái đó là chân lý xưa nay không đổi.
Ôn Di hừ lên một tiếng :
- Ngươi đừng có ăn nói hồ đồ.
Tiêu Dật vội chống chế :
- Nói như vậy có gì là hồ đồ, ta có rất nhiều chứng cớ, chứng minh lời ta nói là chân lý, phàm là người thông minh thì không cần chăm vì

đã có cơ trí rồi, còn những kẻ ngu thiếu cơ trí thì phải lấy luyện tập làm chỗ bù cho cơ trí nếu như vừa ngu mà lại lười thì là đồ súc sinh.
Ôn Di hỏi y :
- Nếu như vừa thông minh vừa chăm chỉ luyện tập thì làm sao?
Tiêu Dật lập tức bảo :
- Vậy thì người đó là đại thiên tài rồi còn gì?
Ôn Di liền nói :
- Vậy thì ngươi có muốn trở thành đại thiên tài không?
Tiêu Dật đáp :
- Ta không muốn trở thành đại thiên tài đâu, làm đại thiên tài khác người thì cô đơn, buồn lắm, ta không thích.
Ôn Di lên tiếng chê bai :
- Ngươi là đồ không có chí lớn, đầu óc hạn hẹp tầm thường quá.
Tiêu Dật liền tỏ vẻ bất mãn :
- Nàng làm sao biết ta không có chí lớn, bộ không làm thiên tài thì không có chí lớn sao, hãy đợi đó, đến lúc ta sẽ cho nàng phải trố mắt thần phục việc ta làm cho mà coi.
Tiểu Lạc vội hỏi :
- Đừng có nói lung tung nữa, bây giờ ngươi nói thử cách giải khai huyệt đạo cho Trương Năng coi.
Tiêu Dật vội lên tiếng :
- Ngươi chỉ cần vận đủ công lực điểm vào các huyệt Ngọc Chẩm, Tâm Du, Mệnh Môn là có thể hóa giải được ngay.
Tiểu Lạc lo ngại bảo :
- Mấy huyệt đạo này đều là đại huyệt trên người không được điểm loạn ra như vậy.
Tiêu Dật cương quyết đáp :
- Ngươi cứ an tâm, cách giải huyệt này tuyệt đối chính xác, có gì ta sẽ chịu trách nhiệm hết.
Nghe vậy Tiểu Lạc mới an tâm điểm vào ba đại huyệt của Trương Năng.
Lát sau Trương Năng từ từ tỉnh lại, miệng phát ra thanh âm kha kha cực kỳ quái dị mà không thốt nên lời.
Tiểu Lạc vội bảo :
- Ta hỏi lão mấy câu, nếu như lão thấy phải thì “ha” lên một tiếng, còn nếu không phải thì ha lên hai tiếng, được không?
Từ cổ họng Trương Năng phát ra một tiếng ha.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Lão có phải là Đổ Thần Trương Năng danh chấn giang hồ không?
- Kha.

- Tại sao vậy?
Câu này hơi khó trả lời nên Trương Năng nhất thời không đáp.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Lão đến sòng bạc ăn số bạc của bọn chúng?
- Kha kha.
- Không phải vậy sao?
- Kha.
- Lão có thù oán với bọn chúng?
- Kha kha.
- Cũng không phải sao? Vậy thì tại sao chúng lại hạ thủ.
Trương Năng đột nhiên kêu lên mấy tiếng quái dị.
- Kha kha kha kha...
Tiểu Lạc ngơ ngác :
- Lão muốn nói gì với ta?
- Kha kha kha kha.
Trương Năng giờ khúc tay bị cụt chỉ ra phía trước.
- Lão muốn ta đi tới nữa hả?
- Kha.
Tiểu Lạc vui mừng bảo :
- Đúng rồi phía trước còn có người bị nhốt.
Năm người đành phải để Trương Năng nằm lại rồi theo hướng tay lão chỉ đi tới phía trước.
Đi được một lát lại có một cánh cửa sắt chắn ngang, Tiêu Dật lại dùng thiết tỵ mở khóa một cách dễ dàng.
Trong bóng tối có một nam nhân trung niên tuổi trạc tứ tuần, bị điểm huyệt nằm im bất động, mình vận thanh y.
Tiểu Lạc vội bước tới giải khai huyệt đạo cho thanh y nhân.
Thanh y nhân buông tiếng thở dài :
- Tiểu anh hùng làm sao mà tới được nơi đây?
Tiểu Lạc vội thuật lại câu chuyện của năm người đoạn hỏi :
- Tiền bối quý danh là chi.
Thanh y nhân đáp :
- Lão phu là Lăng Vân Phi, bởi vì trúng phải Thập Cốt Tiêu Dao tán nên công lực bị áp chế rồi bị nhốt vào đây.
Tiểu Lạc vội nói :
- Tiền bối bất tất phải lo, vãn bối sẽ vận công trừ độc cho tiền bối.
Nói rồi song chưởng của chàng nhất tề đẩy ra, đồng thời ấn vào Đan điền của Lăng Vân Phi.
Lăng Vân Phi chợt cảm thấy một luồng nhiệt khí chầm chậm lưu chuyển khắp chân thân, lát sau lão cảm thấy khó chịu vô cùng.

Lăng Vân Phi sau khi tống hết độc khí ra ngoài thân thể lại thoát ra bên ngoài đóng cửa phòng khóa lại như cũ.
Tiểu Lạc hỏi giọng lo lắng :
- Không biết trong địa lao này còn bao nhiêu người nữa, nếu như phải vận công trừ độc cho từng người e rằng vãn bối khó mà đủ sức.
Lăng Vân Phi vội trấn an :
- Hiện tại ta đã khôi phục được bảy tám thành công lực, có thể giúp ngươi vận công trừ độc, các vị bị nhốt trong đây đều là cao thủ võ lâm nên có thể giải độc cho mau được.
Tiêu Dật bỗng nói :
- Cửa vào địa đạo bí mật này chưa có đóng lại, nếu như có kẻ phát giác thì hỏng mất.
Lăng Vân Phi liền bảo :
- Mấy gã đưa cơm cũng sắp tới rồi, chúng ta phải chế ngự bọn này rồi tính sau.
Tiểu Lạc thoáng lo sợ :
- Không biết những tên này võ công ra sao, song không được để bọn chúng trốn thoát.
Lăng Vân Phi bình thản nói :
- Ta nghĩ bọn này võ công cũng tầm thường, hơn nữa chỉ có bốn tên mà thôi, chúng ta dư sức đối phó.
Tiểu Lạc nghe vậy liền bảo :
- Tiểu Thiên Sứ không biết điểm huyệt nên để y ở phía sau. Lăng tiền bối và Tiêu Dật mỗi người lo một tên, Ôn Di và Nhu Di cùng đối phó một tên.
Nhu Di tỏ vẻ bực bội :
- Tại sao hai người chúng ta chỉ được đối phó với một tên.
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Bởi vì các ngươi là nữ nhân.
Nhu Di chợt lên giọng :
- Nữ nhân thì đã sao? Một mình ta đối phó với bốn tên cũng dư sức.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Đừng có khoác lác, coi chừng thụt lưỡi vô bây giờ.
Nhu Di tức tối :
- Ngươi dám khinh thường ta hả?
Tiểu Lạc vội hạ giọng :
- Ta đâu có khinh thường nàng, chỉ sợ vạn nhất có gì sơ ý sẽ hỏng việc đó thôi.
Nhu Di vẫn cương quyết bảo :
- Nhiều người quá sẽ càng tệ hơn, chi bằng để một mình ta đối phó

với một tên chẳng phải là hay hơn sao?
Tiểu Lạc đành phải gật đầu :
- Thôi được, nhưng mà vạn nhất có gì xảy ra ta sẽ tính sổ nàng đó, quyết không tha đâu.
Thế là Lăng Vân Phi, Tiểu Lạc, Tiêu Dật cùng Nhu Di bốn người đi theo con đường địa đạo bí mật ra phía ngoài cổng địa đạo, may mà không bị ai phát hiện.
Một lát sau bên ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân Lăng Vân Phi thì thầm :
- Bọn chúng đến rồi đó.
Mấy người nép mình sau cánh cửa, cửa bổng mở ra, bốn gã đại hán đẩy một chiếc xe nhỏ đi vào.
Một đại hán la lên kinh ngạc :
- Ủa, ai đã mở cánh cửa địa đạo bí mật vậy?
Mấy gã kia chưa kịp nói gì thì Lăng Vân Phi cùng ba người đã nhảy ra điểm vào huyệt đạo của bọn chúng.
Bốn gã trợn mắt thất kinh.
Lăng Vân Phi hạ lệnh :
- Hãy kéo bọn chúng vào trong trước đã.
Bốn người lôi bọn chúng vào mật đạo. Lăng Vân Phi thuận tay giải khai á huyệt cho một tên, đoạn hỏi :
- Làm sao đóng được cánh cửa này.
Gã đại hán nọ lặng im không đáp.
Tiểu Lạc lạnh lùng :
- Ngươi không nói, vậy biết chúng ta sẽ đối phó với cái hạng như ngươi ra sao không?
Tiêu Dật liền hỏi :
- Ngươi định dùng cách nào để đối phó với chúng?
Tiểu Lạc giọng lạnh như băng :
- Nếu như chúng không nói đối với ta cũng vô dụng, nên phải giết đi để hỏi kẻ khác, để bọn chúng sống chỉ cho mệt.
Tiêu Dật hỏi tiếp :
- Nếu như bọn chúng đều không nói?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Vậy thì càng khỏe, giết sạch không chừa một tên, dù sao thì chúng ta cũng đâu bị thiệt thòi gì mà sợ.
Tiêu Dật gật đầu tán đồng :
- Đúng, hành sự phải dứt khoát, tuyệt đối không được do dự.
Tiểu Lạc bảo gã đại hán :
- Tính ta vốn nóng nảy, nếu mi không chịu nói ngay thì chớ trách ta

tàn độc.
Đại hán áo đỏ vội nói :
- Được, để ta nói.
Lăng Vân Phi cứ theo cách gã đại hán chỉ dẫn đóng cửa mật đạo xong, bốn người quay vào địa lao.
Trong địa lao này nhốt khoảng ba mươi người, đa số đều là hào kiệt giang hồ nổi danh khắp chốn võ lâm Trung Nguyên. Tiêu Dật nhờ món bảo bối thiết tỵ mở được hết các khóa trong địa lao giải thoát cho các hào kiệt giang hồ, rồi cùng Tiểu Lạc đi cứu trị cho bọn họ, trong đó có một số cao thủ võ lâm đã hồi phục công lực, học được cách giải trừ độc khí vội đi cứu trị cho người khác.
Chẳng bao lâu độc khí trong thể nội của họ đều bị tống hết ra ngoài, công lực được khôi phục lại mau lẹ vô cùng.
Lăng Vân Phi chợt lên tiếng :
- Chư vị bằng hữu võ lâm, hiện giờ công lực của chúng ta đã được khôi phục, nhưng muốn thoát ra khỏi địa lao này e không phải là chuyện dễ, nơi đây phòng bị cẩn mật cực kỳ. Nếu như chúng ta cứ xông ra ngoài loạn xạ, e không tránh khỏi tổn thất.
Tiểu Lạc cũng nói :
- Lăng tiền bối rất có lý, lúc chúng ta vào đây phải qua nhiều cơ quan bí mật, nếu như không có người dẫn đường thì khó mà toàn mạng, lúc vào đã khó như vậy thì muốn ra càng khó hơn bội phần.
Lăng Vân Phi tiếp tục lên tiếng :
- Bởi vậy chúng ta phải thương lượng để có kế sách chu đáo mới mong thoát khỏi nơi đây.
Mọi người bàn luận một hồi sau đó chia ba mươi ba người trong địa lao thành ba nhóm.
Nhóm đầu tiên do Lăng Vân Phi soái lãnh gồm Tiểu Lạc và Tiêu Dật, cùng bốn người nữa làm tiên phong mở đường, ai cũng có võ công cao và cơ trí hơn người.
Nhóm thứ hai gồm có Nhu Di, Ôn Di và mười mấy cao thủ võ lâm khác, tổng cộnng là hai chục người, nhóm này có nhân số đông nhất vừa phải tiếp ứng cho nhóm đầu, vừa phải yểm hộ cho nhóm sau.
Nhóm cuối cùng có Tiểu Thiên Sứ và năm người nữa, trong đó có hai nữ nhân hoàn toàn không biết võ công, lại còn thêm Trương Năng đang mang thương tích cực kỳ trầm trọng được Tiểu Thiên Sứ khiêng đi, còn lại hai người cũng thọ thương không phải nhẹ.
Lăng Vân Phi và mấy người đi đầu đã ra khỏi mật đạo vào đến tầng thứ ba. Trong địa đạo tuyệt nhiên vẫn không một bóng người, hiển nhiên người của Thần Long bang chưa phát giác ra sự biến.

Lăng Vân Phi đang định mở cửa chợt nghe phía ngoài cửa có một đại hán đang hậm hực nói :
- Cái bọn Trương Lộc không biết đang làm gì dưới mật đạo mà bây giờ chưa thấy lên. Hừ, chẳng lẽ bị quỷ câu hồn rồi sao?
Lại nghe âm thanh của một đại hán khác vang lên :
- Quái lạ, tiểu tử Hàn Phi cũng không thấy, lẽ nào cũng bị quỷ sứ câu hồn thu vía rồi.
Đại hán thứ nhất lại nói :
- Cái này thì khó nói đó, mấy ngày nay ta thấy tiểu tử họ Hàn với Tiểu yêu tinh có tình ý rồi, ta nghĩ Tiểu yêu tin đó thu hồn tiểu tử kia rồi.
Đại hán thứ hai khẽ suỵt lên một tiếng đoạn hạ giọng nói :
- Hồng cô nương là thân tín của Mã đàn chủ, ngươi ăn nói phải nên cẩn thận một chút.
Đại hán thứ nhất vội nói :
- Sợ cái gì hả? Con tiểu yêu tinh đó dựa vào thế của Mã đàn chủ mà ra oai tác quái trước mặt huynh đệ chúng ta, ta ghét con a đầu đó từ lâu rồi.
Đại hán nọ tuy nói không sợ nhưng thanh âm phát ra tựa như lời thì thầm chớ không dám lớn tiếng.
Thanh âm càng lúc càng tiến lại gần cánh cửa.
Tiểu Lạc đột nhiên gõ nhẹ vào cánh cửa hai tiếng đoạn ra hiệu cho Lăng Vân Phi chuẩn bị xuất chiêu hạ thủ khống chế bọn chúng.
Lăng Vân Phi hiểu ý vội nép người sau cánh cửa.
Hai hán tử nghe có thanh âm vang lên vội dừng chân lại :
- Ủa, ai ở trong đó vậy.
- Chắc là bọn Trương Lộc đó mà.
- Tại sao lại không chịu ra?
- Đi vào coi đã rồi tính sau.
Một đại hán lấy chìa khóa ra mở cửa đi vào bên trong.
Lăng Vân Phi xuất thủ lẹ hơn điện xẹt, lập tức khống chế được bọn chúng.
Hóa ra hai tên này là hai hán tử áo đỏ đứng hộ vệ hai bên Mã đàn chủ lúc trước.
Hai hán tử áo đỏ thấy bảy người bất giác tròn mắt kinh hãi.
Lăng Vân Phi gỡ hai thanh bảo kiếm đeo bên lưng hai tên, đoạn vung song chỉ giải khai á huyệt cho bọn chúng, rồi hỏi :
- Các ngươi tên gì, nắm chắc vụ gì trong Thần Long bang?
Một hán tử lên tiếng đáp :
- Ta là Triệu Thanh, còn hắn là Trương Bá, chúng ta chẳng qua chỉ là hộ vệ Tổng đàn chủ chứ không có chức vụ gì trong bang cả.

Lăng Vân Phi lại hỏi :
- Làm sao có thể thoát ra khỏi đây lên trên mặt đất được.
Triệu Thanh vội nói :
- Lúc bình thường chúng ta không được phép ra khỏi đây, nếu có tình huống cực kỳ nghiêm trọng cần phải xuất đầu lộ diện thì nhất định phải có ám hiệu của Mã đàn chủ truyền cho mới được.
Lăng Vân Phi hỏi tiếp :
- Ám hiệu là gì?
Triệu Thanh đáp :
- Ám hiệu mỗi lần một khác, cho nên chúng tôi cũng không biết.
Tiểu Lạc vội nạt ngang :
- Cái lũ xú cẩu các ngươi định đùa với ta hả?
Tiêu Dật lạnh lùng bảo :
- Cứ làm như cũ, tên nào vô dụng cứ việc diệt gọn để tránh khỏi gây phiền phức về sau.
Tiểu Lạc cười lạnh :
- Không sai, lúc nãy vừa mới giết song Hàn Phi và bốn gã Trương Lộc gì đó, hôm nay ta gặp ngày tốt để sát nhân diệt khẩu.
Kỳ thực, Tiểu Lạc không hề sát hại một ai, song chàng hù dọa như vậy để cho bọn chúng sợ.
Triệu Thanh, Trương Bá nghe vậy bất giác sợ hãi, mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, luôn miệng van xin :
- Xin đại hiệp tha mạng, chúng tôi quả thật không biết.
Tiểu Lạc cau mày cất tiếng hừ lạnh :
- Nếu không biết thì lưu cái mạng hai ngươi cũng vô dụng. Lăng tiền bối hạ thủ lẹ lên đi Lăng Vân Phi hiểu dụng ý của Tiểu Lạc liền vung trường kiếm như muốn đâm tới.
Trương Bá hốt hoảng lắp bắp :
- Khoan... khoan đã, chúng toi... không... không biết nhưng mà có người biết.
Tiểu Lạc hất hàm hỏi :
- Ai vậy?
Trương Bá lo sợ đáp :
- Hàn Phi biết mà, hôm qua hắn vừa mới đi ra ngoài làm phận sự nên phải biết, nhưng không hiểu bây giờ hắn ở đâu.
Tiểu Lạc cười nói :
- Hàn Phi thì ta biết hắn hiện giờ ở đâu.
Lăng Vân Phi ngạc nhiên :
- Ủa, làm sao mà thiếu hiệp biết được vậy?
Tiểu Lạc bèn đem chuyện vừa xảy ra kể lại cho Lăng Vân Phi nghe

qua một lượt.
Lăng Vân Phi mừng rỡ vội bảo :
- Mau đi kiếm hắn về đây ngay.
Tiểu Lạc vội quay sang bảo Tiêu Dật :
- Chuyện này ta giao cho ngươi làm đó.
Tiêu Dật lắc đầu quầy quậy :
- Không được, hắn nặng lắm ta không khiêng nổi.
Tiểu Lạc bực bộ mắng :
- Tiểu tử này thiệt là vô dụng, có chuyện như vậy mà cũng không chịu làm nữa, thiệt đúng là quỷ đại lười.
Tiêu Dật nhếch môi cười khổ :
- Ta nói thật mà, ta đâu đủ khí lực để khiêng cái bị thịt đó.
Tiểu Lạc lắc đầu giọng chán nản :
- Xem ra chuyện này lại phải để cho ta làm rồi.
Nói đoạn chàng chạy biến vào trong địa lao lôi Hàn Phi ra.
Đang lúc Tiểu Lạc lôi Hàn Phi ra ngoài khiêng đi vừa quẹo sang một ngã không ngờ lại đụng phải cô nương xinh đẹp, dẫn đường cho bọn họ lúc trước.
Hai người đều cực kỳ kinh ngạc, Tiểu Lạc lanh lẹ vô cùng, phản ứng đầu tiên chàng mỉm cười nói với ả :
- Ai da, thì ra là tỉ tỉ, người này nặng quá, tỉ tỉ giúp tiểu đệ khiêng y lên đi.
Vừa nói chàng vừa thở hổn hển tỏ vẻ mệt mỏi quá độ.
Cô nương kia không ngờ Tiểu Lạc lại đối đáp lanh lẹ như thế, bất giác ả ngẩn người ngạc nhiên một lúc mới hỏi :
- Ủa, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao tiểu đệ điểm huyệt người ta?
Tiểu Lạc lanh trí vội nói :
- Ta đâu có điểm huyệt y, y uống rượu với chúng tôi, vì uống rượu nhiều quá nên say rồi, tiểu đệ muốn khiêng y về song lại không biết y ở nơi đâu mà tiểu đệ mệt quá rồi, tỉ tỉ giúp tiểu đệ khiêng hắn đi.
Nữ nhân áo hồng ngạc nhiên :
- Có phải vậy không?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng mà, không tin tỉ tỉ cứ ngửi xem miệng hắn đầy mùi rượu không nè.
Nữ nhân áo hồng dịu dàng bảo :
- Tiểu Lạc đệ đệ, sau này gọi ta là Hồng tỉ tỉ được rồi, gã này miệng đầy mùi rượu khó chịu chết được, ta không muốn ngửi.
Tiểu Lạc ngạc nhiên :
- Ủa, Hồng tỉ tỉ sao lại biết tên đệ.

Hồng cô nương nói :
- Ta chẳng những biết tên mà còn biết ngươi rất thông minh, thường tự xưng là Thiên hạ đệ nhất thông minh nữa, đúng không?
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Đâu có, đâu có, kỳ thực Hồng tỉ tỉ là thông minh đệ nhất, còn ta chỉ là Thiên hạ đệ nhị thông minh mà thôi.
Hồng cô nương mỉm cười yêu cầu :
- Ta thấy đệ đệ mệt rồi đó, hãy để hắn xuống đây, rõ ràng cái gã ngã tử này không uống được bao nhiêu mà cũng đòi làm hảo hán, chi bằng hai ta kiếm chỗ uống vài chén rượu cho vui.
Vừa nói ả vừa chớp chớp mắt ra hiệu cho Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc âm thầm phòng bị, song ngoài miệng vẫn tươi cười nói :
- Hay lắm, ta đang thèm rượu đây, không ngờ tỉ tỉ lại tuyệt quá, có tỉ tỉ cùng ngồi uống rượu thật là hay tuyệt.
Hồng cô nương khẽ khom lưng xuống nói nhỏ :
- Tiểu đệ vào trong phòng ta uống rượu, bảo đảm nam nhân không dám quấy rầy chúng ta đâu.
Tiểu Lạc bực tức nghĩ thầm :
- “Hừ, vào trong phòng mi để uống mê hồn tửu chắc, ta đâu có ngu đến vậy.”
Song ngoài mặt chàng vẫn làm bộ ngơ ngác không hiểu.
Hồng cô nương bước tới kéo tay Tiểu Lạc đi.
Đột nhiên Hồng cô nương xuất thủ lẹ hơn tia chớp điểm vào ba huyệt Kiên Tỉnh, Đản Trung, Đan Điền.
Tiểu Lạc nhất thời đứng ngây ra như pho tượng, không sao cử động được.
Hồng cô nương cười tươi như hoa nói :
- Tiểu Lạc đệ đệ, sao bây giờ ta lại không ngửi thấy mùi rượu trong miệng Hàn Phi vậy kìa.
Tiểu Lạc trợn mắt đứng nhìn mà không đáp.
Hồng cô nương cười bảo :
- Ngươi trợn mắt với ta làm gì, ta đâu có điểm vào á huyệt, tại sao ngươi lại câm hả?
Tiểu Lạc buông tiếng thở dài :
- Bây giờ thì ta biết nói gì được.
Hồng cô nương cất tiếng chế nhạo :
- Ngươi là “Thiên hạ đệ nhất thông minh” mà sao lại không biết nói gì.
Tiểu Lạc hỏi lại :
- Tỉ tỉ quá khen mà thôi,nếu như ta là Thiên hạ đệ nhất thông minh

còn cô nương thì sao?
Hồng cô nương ngạo mạn đáp :
- Ta là khắc tinh chuyên sát thủ cái hạng Thiên hạ đệ nhất thông minh như ngươi
Tiểu Lạc cười khổ :
- Gặp phải cô nương thì ta đành phải chịu xui xẻo mà thôi.
Hồng cô nương cười nói :
- Tỉ tỉ đâu có nhẫn tâm để ngươi phải chịu thiệt, chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập Thần Long bang chúng ta, ta có thể bảo đảm ngươi sống còn sung sướng khoái lạc hơn cả thần tiên nữa.
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Gia nhập Thần Long bang có cái gì sung sướng khoái lạc, bởi vì ta còn chưa biết Thần Long bang là cái bang hội quái quỷ gì?
Hồng cô nương nghiêm mặt đáp :
- Thần Long bang chúng ta trước mắt chưa có danh tiếng gì trên giang hồ, nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ làm kinh thiên động địa, trở thành một đại bang vĩ đại nhất trên giang hồ, sẽ lãnh tụ quần hùng, uy chấn thiên hạ.
Tiểu Lạc nhếch môi cười lạt :
- Hừ, ai mà chẳng khoác lác được, nhưng mà ngươi khoác lác quá đáng, ta tin không nổi.
Hồng cô nương trợn mắt :
- Ngươi không tin.
Hồng cô nương đưa tay vuốt mái tóc mình rồi lên tiếng :
- Nói thực cho ngươi biết, võ lâm Trung Nguyên chúng ta hầu như đã khống chế hết trong tay, chỉ cần Thần Long bang hạ lệnh một tiếng, quần hùng nghĩa hiệp trong thiên hạ không dám trái lệnh, không lâu nữa chúng ta sẽ thu phục Trung Nguyên, dương danh nơi quan ngoại, hoàn thành việc thống nhất võ lâm bá chủ giang hồ, nếu như ngươi gia nhập Thần Long bang, thế lực sẽ cực kỳ lớn, muốn gì được nấy, há không phải là sung sướng sao.
Tiểu Lạc vẫn không tin :
- Thần Long bang có thế lực gì mà dám nói tới chuyện thống nhất võ lâm thiên hạ.
Hồng cô nương trợn mắt :
- Ngươi không tin vào thực lực của Thần Long bang hay sao?

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 11
Nơi địa đạo thoát hiểm gặp Thần Long giáo chủ

Tiểu Lạc lắc đầu giọng cương quyết :
- Ta không tin, nếu như ngươi có thực lực thống nhất thiên hạ võ lâm, tại sao không nghe giang hồ nhắc đến, từ trước đến giờ ta không hề nghe nói đến Thần Long bang, hay Thần Xà bang gì cả.
Hồng cô nương cười đáp :
- Đó là do Bang chủ chúng ta chủ trương chưa đến lúc công khai xuất hiện trên giang hồ, một thời gian nữa mọi việc đã hoàn tất, lúc đó Thần Long bang sẽ xuất hiện làm bá chủ giang hồ.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Bang chủ các ngươi là ai?
Hồng cô nương đáp :
- Ta cũng chưa được thấy chân diện của người, bởi vì người dùng khăn che mặt, lại ít thấy xuất hiện, mọi việc lúc này đa số đều do Mã đàn chủ xử lý.
Tiểu Lạc trố mắt ngạc nhiên :
- Ồ, đây quả là một nhân vật thần bí khó đoán quá.
Hồng cô nương lại hỏi :
- Thế nào, Tiểu Lạc đệ đệ ngươi có muốn gia nhập Thần Long bang không hả?
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Ngươi giải huyệt cho ta trước đã.
Hồng cô nương giơ tay định giải huyệt cho Tiểu Lạc, nhưng chợt nghĩ :
- “Không được, tên tiểu quỷ này cực kỳ tinh ma cổ quái, vạn nhất ta giải huyệt cho y lại thêm phiền phức, ta không nên ngu ngốc như cái gã Hàn Phi mới được.”
Hồng cô nương chớp mắt mấy cái rồi nói :
- Ta cùng đi với ngươi, có phải ngươi đã thả hết bọn họ ra rồi phải không?
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Làm sao mà có thể được, chúng tôi vẫn ở chỗ cũ mà, có đồ ăn thức uống lại thêm chỗ ngủ nữa, tại sao phải chạy. Bọn họ vẫn còn trong phòng cũ đợi ta đó, chỉ vì họ mắc tiểu quá nên phải ra ngoài, bây giờ mới trở về.
Hồng cô nương khịt mũi thở dài nói :
- Vậy thì ngươi dẫn ta đi coi thử được không?

Tiểu Lạc gật đầu :
- Được thì được, nhưng mà ta không cử động được... cô nương giải huyệt cho ta đã.
Hồng cô nương cười nói :
- Ta ôm ngươi đi, được không?
Tiểu Lạc vội lắc đầu :
- Không được, không được! Nam nữ thọ thọ bất thân, tại sao cô nương lại kéo tay ta
Hồng cô nương liếc xéo chàng một cái :
- Đã là nam nữ thọ thọ bất thân, tại sao lúc trước ngươi lại nắm tay ta vậy?
Tiểu Lạc vội cãi lại :
- Lúc đó ta chỉ muốn coi chiếc nhẫn trên tay cô nương đó thôi.
- Ngụy biện!
Hồng cô nương bĩu môi rồi cúi xuống ôm Tiểu Lạc lên :
- Ta thích ôm ngươi đó coi ngươi làm gì được ta.
Bất ngờ...
Tiểu Lạc vung tay, song chỉ vươn tới lẹ hơn điện xẹt, điểm liên tiếp vào ba huyệt đạo Kiên Tỉnh, Đàn Trung và Đan Điền của Hồng cô nương.
Hồng cô nương cực kỳ kinh ngạc, tròn xoe mắt đứng bất động.
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Hồng tỉ tỉ à, lần này thì nhất định nàng không ôm được ta rồi.
Hồng cô nương đương nhiên không sao đụng đến Tiểu Lạc được nữa, đành trừng mắt nhìn Tiểu Lạc nhất thời không nói lên lời.
Tiểu Lạc lại nói tiếp :
- Nàng trợn mắt với ta làm gì, ta đâu có điểm vào á huyệt, tại sao nàng lại câm hả?
Tiểu Lạc lập lại giống hệt lời Hồng cô nương đã chế nhạo chàng lúc nãy.
Nhưng mà Tiểu Lạc tuy không điểm vào á huyệt của Hồng cô nương, song hữu thủ chàng vẫn để sát vào á huyệt của ả.
Nếu như Hồng cô nương lên tiếng kêu cứu thì Tiểu Lạc sẽ không chậm trễ điểm ngay lập tức vào á huyệt cho nên Hồng cô nương không dám kêu cứu, mà dù có hô hoán lên thì cũng vô ích.
Hồng cô nương không hiểu tại sao Tiểu Lạc bị trúng Thập Cốt Tiêu Dao tán lại vừ bị nàng điểm huyệt mà có thể xuất thủ lẹ như điện xẹt, kình lực phát ra uy lực kinh người.
Chẳng lẽ "Thập Cốt Tiêu Dao tán" lại không có công hiệu.
Điều này thật không thể nào tin được, hơn nữa "Thập Cốt Tiêu Dao

tán” lại không hề có thuốc giải, phải đợi ba ngày sau mới tự giải được, vậy thì cớ sao tiểu tử này lại có thể thoát được độc khí lẹ như vậy?
Hồng cô nương đâu biết rằng Tiểu Lạc đã phong bế hô hấp nên độc khí không sao xâm nhập được vào trong thể nội của chàng.
Mà “Thập Cốt Tiêu Dao tán” phải vào trong thể nội của người mới có công hiệu. Tiểu Lạc không hít mê dược vô nên đương nhiên không thể nào trúng độc.
Hồng cô nương không tài nào hiểu nổi liền hỏi Tiểu Lạc :
- Tại sao ngươi không bị trúng độc Thập Cốt Tiêu Dao tán?
Tiểu Lạc cũng không giấu diếm bèn đem chuyện kể lại cho ả nghe sơ qua một lượt.
Hồng cô nương lấy làm lạ hỏi tiếp :
- Nhưng mà rõ ràng ta đã điểm huyệt, tại sao ngươi còn cử động được?
Tiểu Lạc cười nói :
- Ngươi có biết công phu “Di quan bế huyệt” không?
Hồng cô nương tròn mắt không tin :
- Cái gì? Lẽ nào còn niên thiếu như ngươi mà đã luyện được công phu “Di quan bế huyệt”.
Tiểu Lạc nhếch môi cười lạt :
- Công phu “Di quan bế huyệt” này có gì là thâm ảo, bất quá tùy thuộc vào trình độ võ công mà thôi.
Hồng cô nương càng thêm kinh ngạc :
- Lẽ nào công lực của ngươi cao thâm vô tưởng, ngươi còn niên thiếu mà đạt được công lực như vậy, e rằng là chuyện mộng tưởng hão huyền mà thôi.
Tiểu Lạc nói :
- Ngươi đừng cho là ta lợi hại thái quá. Kỳ thực công lực của ta đâu có cao thâm, chẳng qua chỉ vì ngươi cho rằng ta đã mất hết công lực nên mới xuất thủ nhẹ nhàng hơn bình thường, lại nữa lúc ngươi điểm vào huyệt đạo của ta, chỉ cần ta di động một chút là chỉ phong của ngươi sẽ giảm đi mấy phần, kình lực đã không đủ thì làm gì khống chế được, hiểu chưa hả con nha đầu ngu ngốc.
Hồng cô nương không tức giận mà lại hỏi :
- Vạn nhất kháng lực của ngươi không hóa giải được luồng chỉ phong của ta há có phải là nguy hiểm không?
Tiểu Lạc vội giải thích :
- Chúng ta muốn thoát khỏi nơi đây, tốt nhất không nên gây kinh động cho nhiều người chú ý, nếu như ta lại động thủ trực tiếp với

ngươi thì chưa chắc trong chốc lát có thể chế ngự được ngươi, vạn nhất ngươi hô hoán làm kinh động đến mấy gã khác, chẳng phải là thêm phiền phức hay sao?
Hồng cô nương "ồ" lên một tiếng :
- Vậy là ngươi tin chắc có thể kháng cự lại cuồng chỉ phong của ta phải không?
Tiểu Lạc mỉm cười :
- Làm chuyện gì cũng phải mạo hiểm một chút.
Hồng cô nương buồn rầu :
- Hiện giờ ngươi thành công rồi, muốn ta làm sao đây?
Tiểu Lạc cười nhạt :
- Ý ngươi muốn sao thì nói đi, phải không?
Hồng cô nương rầu rĩ đáp :
- Ta ở trong tay tiểu đệ, đương nhien là tùy ý ngươi định đoạt.
Tiểu Lạc đưa mắt nhìn ra bốn phía đoạn bảo :
- Để ngươi lưu lại đây đương nhiên là không được rồi, vạn nhất có kẻ phát giác ra thì mệt lắm.
Hồng cô nương liền hỏi :
- Vậy thì ngươi định đem ta đi đâu?
Tiểu Lạc nhe răng trợn mắt làm ra vẻ hung dữ :
- Ta sẽ hủy tiêu thi thể ngươi.
Hồng cô nương cười hí hí :
- Đệ đệ tuy làm bộ hung ác, song ta biết đệ đệ đâu nỡ sát hại tỉ tỉ của mình đúng không?
Tiểu Lạc cười đáp :
- Đúng đó, ta đâu nỡ sát hại tỉ tỉ chỉ vì thấy tỉ tỉ xinh đẹp quá chừng nên ta muốn ôm tỉ tỉ cho đã, tỉ tỉ thấy có được không?
Hồng cô nương liếc nhìn Tiểu Lạc rồi bảo :
- Thì ra đệ đệ cũng là đồ háo sắc mà thôi, đệ đệ không thật thà gì hết.
Tiểu Lạc lập tức nạt ngang :
- Được hay không hả, ngươi nói đi?
Hồng cô nương hạ giọng :
- Ta đâu còn cách nào, dù không chịu cũng phải chịu thôi, ngươi muốn ôm thì cứ ôm đi.
Mặt nàng âu sầu trông cực kỳ đáng thương.
Tiểu Lạc cũng không chút khách khí, vòng tay ôm eo Hồng cô nương. Nhưng mà chàng không hề ôm chặt mà để nàng nghiêng người dựa vào vai mình, lại thuận tay điểm vào á huyệt rồi đi như bay trở về chỗ hẹn mà mọi người đang đợi.

Hồng cô nương để bụng mình dựa vào chóp vai của Tiểu Lạc, dáng đi của chàng nghiêng nghiêng nên ả khó chịu vô cùng, miệng lại không sao la lên được, trong bụng cực kỳ căm hận Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc vào đến cửa hất vai xô Hồng cô nương lăn nhào xuống đất.
Tiêu Dật ngạc nhiên :
- Ngươi làm sao mà đem ả vào đây, còn Hàn Phi đâu?
Lời nói chưa dứt, Tiểu Lạc đã vội quay ra ngoài cửa.
Tiêu Dật lắc đầu :
- Tà môn quái khí, chuyện gì xảy ra vậy kìa?
Chẳng bao lâu Tiểu Lạc lại khiêng Hàn Phi trở về.
Lăng Vân Phi nói :
- Thời gian đã trễ rồi, chúng ta phải lập tức thẩm vấn bọn chúng.
Tiểu Lạc cười nói :
- Tiền bối cứ an tâm.
Nói đoạn chàng đưa tay vỗ vào huyệt đạo trên người Hàn Phi.
Huyệt đạo vừa được giải khai, Hàn Phi hộc lên một tiếng đoạn chồm dậy định chạy ra ngoài.
Tiểu Lạc vung chưởng đập nhẹ tới, Hàn Phi té nhào xuống đất, không sao bò dậy được nữa.
Tiểu Lạc lạnh lùng bảo :
- Hàn Phi, mi nên thật thà một chút, nếu còn muốn sống hãy nói ám hiệu cho chúng ta lẹ lên.
Hàn Phi ngước nhìn Hồng cô nương rồi vẫn lặng yên không đáp.
Tiểu Lạc nhếch môi cười lạt :
- Ngươi không muốn nói hay không dám nói? Nếu như mi sợ con a đầu này thì ta sẽ giết ả trước cho ngươi thoải mái nói.
Đoạn chàng đi tới trước mặt Hồng cô nương, hữu thủ ấn vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Hồng cô nương.
Hàn Phi hoảng hốt ngăn lại :
- Đừng, đừng, ta nói mà, các ngươi đừng sát hại nàng.
Tiểu Lạc cười nói :
- Xem ra mi có tình ý sâu nặng với con a đầu này đó chớ.
Hàn Phi nói ra ám hiệu, Tiêu Dật mừng rỡ bảo :
- Như vậy là xong, chúng ta có thể đi ra được rồi.
Lăng Vân Phi kinh ngạc :
- Không được, các ngươi không thể đi ra được.
Lăng Vân Phi kinh ngạc :
- Tại sao vậy?
Hàn Phi liền nói :
- Nơi đây cơ quan trùng điệp, đường ra thông đạo lại có người canh

giữ, các ngươi tuy biết ám hiệu song cũng không dễ gì qua được đâu.
Đã không dễ thoát ra thì phải nghĩ cách khác vậy.
Tiểu Lạc giải khai huyệt đạo hai người, nhưng lại điểm vào huyệt "Khí Hải" của họ rồi bảo :
- Huyệt đạo của hai người tuy đã được giải khai, nhưng muốn động thủ thì e rằng hơi khó đấy.
Hai người thử vận chuyển khí huyết, khôi phục công lực nhưng không sao làm được.
Hồng cô nương u sầu lên tiếng :
- Ngươi áp chế nội lực của chúng ta, vậy muốn chúng ta phải làm gì?
Tiểu Lạc cười đáp :
- Không làm gì cả, bất quá muốn các ngươi ngoan ngoãn mà thôi, để khỏi gây phiền toái.
Hồng cô nương hỏi tiếp :
- Rồi sau đó thì sao?
Tiểu Lạc thản nhiên trả lời :
- Sau đó ngươi phải dẫn chúng ta ra khỏi đây.
Hồng cô nương chau mày :
- Dẫn nhiều người như vậy đi ra, giám thị tiêu sẽ nhất định tra vấn, sợ rằng khó mà qua được.
Tiểu Lạc nói :
- Cái này không khó, ngươi sẽ nói chúng ta được Bang chủ thu dụng cho đi ra ngoài hành sự.
Hàn Phi vội xen vào :
- Nhưng mà Bang chủ không có tại Tổng đàn.
Hồng cô nương tức giận quắc mắt nhìn y :
- Đồ ngu xuẩn, ai cho mi nói hả?
Cử chỉ của Hồng cô nương không sao qua mắt được Tiểu Lạc, nhưng chàng cũng không vội phá đám nên phải nói :
- Các ngươi không thể nói là Đàn chủ phân phó hay sao?
Hồng cô nương và Hàn Phi đồng thanh đáp :
- Đúng vậy.
Tiểu Lạc hốt nhiên giơ tay điểm vào Mệnh môn huyệt của Hồng cô nương.
Hồng cô nương toàn thân chấn động, thất kinh hỏi :
- Ai da, ngươi muốn làm gì ta?
(thiếu trang)
Ý nghĩ chỉ lướt qua trong đầu, rồi lão lập tức đáp :
- Cận vệ đường tổng cộng có sáu tổ, ngoại ba tổ, nội ba tổ

Tiểu Lạc trầm tư hồi lâu trong lòng thầm kiếm cách để khống chế lão già này.
Gia Cát Vân thấy Tiểu Lạc trầm tư nên không đáp, đợi một lúc mới hạ giọng nói :
- Không biết Tổng quản có điều chi phân phó.
Tiểu Lạc chậm chạp nói :
- Xem ra võ công của ngươi cũng không tệ đó chớ.
Gia Cát Vân khiêm tốn đáp :
- Không dám, tệ chức chẳng có chí luyện "Ngũ Hổ Đoạn Hồn chưởng", khoảng chừng ba chục năm mà thôi, có được vài điều tâm đắc nhưng so với công phu của Tổng quản thì không đáng nói đến.
Miệng tuy nói vô cùng khiêm tốn, song khẩu khí cực kỳ tin vào võ công của mình.
Tiểu Lạc vội nói :
- Ngươi luyện "Ngũ Hổ Đoạn Hồn chưởng" hơn ba chục năm xem ra công phu cũng cao hơn người ta mấy bậc, nhưng mà ta muốn thử xem cái bản lĩnh võ công khác của ngươi.
Gia Cát Vân cất tiếng nói :
- Xin Tổng quản vui lòng chỉ giáo.
Tiểu Lạc hỏi :
- Công phu bế quan bế huyệt của ngươi luyện đến đâu rồi?
Gia Cát Vân ôn tồn đáp :
- "Di quan bế huyệt" công phu, tệ chức cũng luyện được, tuy nói là chưa được tinh thâm, nhưng cũng có thể kháng cự lại phép điểm huyệt thông thường.
Tiểu Lạc nghe vậy liền bảo :
- Vậy ta thử một chút xem sao?
Gia Cát Vân thoáng nhíu mày :
- Tổng quản thân thủ cao hơn người một bậc, tại hạ chỉ sợ không kháng cự nổi mà thôi.
Tiểu Lạc nói cho lão an tâm :
- Ngươi hà tất phải lo lắng, ta chỉ sử dụng ba thành công lực, chủ yếu để thử coi công lực của ngươi thâm hậu đến mức nào đó thôi.
Gia Cát Vân thoáng nghi hoặc, Hồng cô nương thường ngày rất hay nói, làm sao hôm nay cứ lặng im như vậy?
Lại nhìn thấy Hàn Phi cúi đầu ủ rũ, chẳng lẽ bị người ta áp chế hay sao?
Nếu như gã Tổng quản này có tâm địa bất lương, điểm vào yếu huyệt mình, nhất định lão sẽ phản kháng mà không sợ đắc tội với thượng cấp.

Tiểu Lạc vươn song thủ điểm vào huyệt “Khúc Trì” của lão.
Gia Cát Vân thầm nghĩ :
- “Cho dù cố điểm vào huyệt Khúc Trì thì chỉ có một cánh tay bị áp chế mà thôi, nên vận khí vào cánh tay kháng cự lại chỉ lực của Tiểu Lạc”.
Bụp...
Lực đạo của Tiểu Lạc phát ra cực kỳ nhẹ, căn bản không ảnh hưởng đến sự vận chuyển khí huyết trong châu thân của lão. Gia Cát Vân thầm nghĩ :
- “Lực đạo như vầy cho dù có tăng thêm mười lần nữa cũng không chế ngự nổi huyệt đạo của ta, không biết tiểu tử này làm thế nào mà leo lên được đến chức Tổng quản.”
Tiểu Lạc cất tiếng khen ngợi :
- Không sai, công phu “Di quan bế huyệt” của ngươi cũng không tệ, nhưng mà ta mới chỉ dùng có ba thành công lực, nếu như ta tăng thêm mấy thành nữa, e rằng ngươi chịu không nổi.
Gia Cát Vân trong bụng thầm kiêu ngạo, bèn hạ giọng nói :
- Tệ chức muốn thử nữa.
Tiểu Lạc khẽ gật đầu :
- Được, nhưng mà ngươi phải cẩn thận đó
Nói rồi chàng lại huy động song chỉ điểm vào huyệt Khúc Trì của lão một lần nữa.
Bụp...
Lần này lực đạo quả thực đã tăng thêm không ít. Gia Cát Vân cảm thấy hơi tê nhưng lập tức khôi phục lại như cũ.
Gia Cát Vân thầm nhủ :
- “Bất quá cũng chỉ thế thôi, đúng là đồ cáo mượn oai hùm. Hừ”.
Trong lòng lão tuy khinh thường Tiểu Lạc, nhưng ngoài miệng vẫn cung kính, dù sao đối phương cũng là Tổng quản, võ công có thấp chăng nữa vẫn là thượng cấp của mình.
Tiểu Lạc cười nói :
- Tốt lắm, ngươi đã kháng lại được mười thành chỉ lực của ta, thật là đáng khâm phục.
Gia Cát Vân ngạo nghễ cười thầm :
- “Cho dù mười hai thành công lực của ngươi ta cũng không sợ”.
Ngoài miệng lão lại nói ngược lại :
- Tổng quản công lực quả nhiên thâm hậu, tệ chức suýt nữa là không kháng cự lại được.
Tiểu Lạc biết chẳng qua lão chỉ tâng bóc mình để mong được thăng chức mà thôi, song chàng vẫn cười bảo :

- Đương nhiên huyệt Khúc Trì chẳng qua chỉ là huyệt thông thường mà thôi, nếu như đó là yếu huyệt thì sợ ngươi không đủ kháng lực để hóa giải đâu.
Gia Cát Vân trong bụng bất mãnh không phục, bèn bảo :
- Tệ chức cũng muốn thử một chút để cho Tổng quản khỏi nghi ngờ.
Tiểu Lạc cố ý nói khích lão :
- Không được, nếu như kháng cự không nổi há chẳng phải là mất thể diện cho ngươi sao?
Gia Cát Vân hạ giọng :
- Nếu như tệ chức không kháng cự nổi, chẳng phải là tệ chức quá kém, mà do công lực của Tổng quản quá cao thâm đó thôi, mong Tổng quản hạ thủ lưu tình để tệ chức khỏi mất mặt với Bang chủ.
Gia Cát Vân thầm nhủ :
- "Mình tuy có thể kháng cự lại chỉ lực của y, nhưng sau này hễ y bị mất thể diện trút giận lên đầu mình, nên mình phải tâng bốc cho y khỏi mất mặt với mọi người, vả lại nếu mình kháng cự được chỉ lực của y, sau này y sẽ coi trọng mình, tất nhiên sẽ thăng chức cho mình dễ dàng."
Gia Cát Vân không ngờ rằng mưu kế của Tiểu Lạc còn cao hơn lão một bậc, chàng lợi dụng tâm ý của lão để lừa vào bẫy của mình.
Tiểu Lạc thấy mưu kế của mình sắp thành công liền nói :
- Ngươi đã nói vậy ta há lại hạ độc thủ với ngươi sao, cứ an tâm đi, song ngươi phải chú ý, lần này ta điểm vào huyệt Đàn Trung của ngươi đó.
Nói đoạn chàng vung song chỉ lẹ làng điểm vào huyệt Đàn Trung của Gia Cát Vân.
Gia Cát Vân chợt cảm thấy một luồng kình phong ghê gớm ùa vào huyệt Đàn Trung của mình, lão hoảng sợ định nghiêng người né tránh song đã không còn kịp.
Gia Cát Vân bị điểm trúng yếu huyệt, đứng ngây người bất động, tựa như một tượng gỗ.
Thì ra hai lần trước chàng xuất thủ không dùng toàn bộ chân lực nên Gia Cát Vân khinh thường nghĩ rằng võ công nội lực của chàng non kém, không có gì đáng sợ, lần này chàng đã dùng toàn lực điểm vào yếu huyệt để chống chế lão.
Đợi đến lúc nhận ra điều này thì lão đã bị Tiểu Lạc khống chế thân hình không sao cử động được.
Tiểu Lạc lại thuận tay điểm vào á huyệt của Gia Cát Vân khiến cho lão không sao thốt nên lời.
Tiểu Lạc để mặc lão đứng đó rồi tìm cách mở ám môn ra, sau đó lại

khiêng Gia Cát Vân bỏ vào bên trong giám thị tiêu. Cứ như vậy mọi người vượt qua được ba ám môn đi thẳng tới đường thông đạo gần đường ra như lúc ban đầu.
Tiểu Thiên Sứ và nhóm người đi sau chót vừa mới tụ tập nơi thông đạo đã nghe những thanh âm ồn ào từ đằng sau vọng tới mỗi lúc một gần.
- Lẹ lê, bọn phạm nhân trong địa lao bỏ chạy hết rồi kìa.
- Hỏng rồi, giám thị tiêu bị bọn chúng phá hoại hết rồi
- Chết rồi, mau đóng cửa thông đạo lại.
Thanh âm càng lúc càng gần, hiển nhiên là người của Thần Long bang đã phát giác ra tung tích của Tiểu Lạc và mọi người nên vội truy đuổi.
Ôn Di lo lắng bảo :
- Hỏng rồi, chúng đã phát hiện ra chúng ta.
Nhu Di cao giọng đáp :
- Sợ gì, chúng đến đây là ta cho gục hết.
Tiểu Thiên Sứ thành thật bảo :
- Nếu bọn chúng lại đông người, giống như lúc ở sòng bạc Như Ý thì sao?
Tiêu Dật cười hì hì :
- Sợ cái gì, lúc ở sòng bạc Như Ý chúng ta thắng bọn chúng mà, nếunhư ngươi sợ thì ta cho ngươi ngủ trước nghe.
Nói rồi chàng giơ tay như muốn điểm vào huyệt đạo của Tiểu Thiên Sứ.
Tiểu Thiên Sứ lui ra sau một bước rồi la lớn :
- Ta không muốn ngủ, ta đâu có sợ bọn chúng, ngươi đi điểm huyệt người khác đi.
Tiêu Dật nói :
- Ngươi xem ta phải điểm huyệt ai?
Tiểu Thiên Sứ nói :
- Ngươi điểm vào mấy cái gã đang đuổi theo ta đó, cho bọn chúng ngủ hết đi.
Tiểu Lạc cười nhạt bảo :
- Nếu như y có bản lĩnh như vậy thì chúng ta đâu có phải trốn đi lén lút như vậy, bọn chúng đuổi theo chúng ta bây giờ chúng ta phải chia ra thêm một nhóm để chặn bọn chúng lại, còn mọi người khác có thời gian để kiếm cách thoát ra khỏi đây.
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Không sai, việc ngăn trở địch nhân hãy để ta lo liệu.
Tiểu Lạc cũng lên tiếng :

- Tiền bối nói đúng, việc ngăn trở địch nhân nhất định phải để cho người có võ công cao thâm, thông đạo này không rộng lắm, cho nên một người ở đây có thể địch lại muôn người, chỉ cần đứng nơi đạo khẩu là được rồi.
Tiêu Dật lắc đầu :
- E rằng không đủ, nơi thông đạo này rất nhiều cơ quan bí mật, có lẽ chỗ đó nhất định có ám môn, vạn nhất Lăng tiền bối lưỡng đầu thọ địch thì hỏng hết.
Tiểu Lạc bảo :
- Ngươi nói cũng có lý, chúng ta phải thêm mấy người nữa để bảo vệ mặt sau cho Lăng tiền bối, còn như địch nhân đột nhiên xuất hiện quá đông, lúc đó chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến.
Mọi người bàn bạc xong, Lăng Vân Phi cùng với ba người chạy đi chận bọn thủ hạ của Thần Long bang sắp sửa đuổi tới. Tiểu Lạc cùng mọi người tìm cách khai mở cơ quan bí mật mà lúc trước chính là cái giường đưa họ xuống.
Tiểu Lạc bức bách Hồng cô nương mở cơ quan, ả không dám cãi lời, bèn đưa tay ấn một cái nút trên tường, nhưng đợi một lát sau vẫn không có chuyển động hay phản ứng nào khác lạ.
Tiểu Lạc nóng nảy hỏi :
- Chuyện gì xảy ra vậy?
Hồng cô nương giọng cực kỳ kinh ngạc :
- Ta cũng không biết nữa, cứ theo như lệ cũ khi ta ấn cơ quan này, chiếc giường phải bị nâng lên mới đúng.
Tiểu Lạc tức giận bảo :
- Ngươi muốn đùa với ta hả?
Hồng cô nương vội đáp :
- Ta đâu có ý đùa với các ngươi, nhất định là có người đóng cơ quan này lại rồi cho nên chúng ta không sao mở ra được.
Tiểu Lạc càng tức giận hon :
- Đừng nhiều lời, còn cách nào khác cho chúng ta ra khỏi đây không?
Hồng cô nương đáp :
- Ta nghĩ lối ra không chỉ có một cái, song những cái khác hết sức bí mật, ngay cả ta cũng không biết.
Tiểu Thiên Sứ bỗng lên tiếng :
- Nếu như không kiếm ra thì đào thử coi.
Tiểu Lạc vỗ trán kêu lên :
- Đúng rồi, có vậy mà cũng không nghĩ ra, chúng ta thử đào xem sao. Quần hùng đâu hề có đồ đào đất, song mọi người đều có võ công, hơn nữa nhiều người công lực thâm hậu nên việc đào đất cũng

không khó.
Không ngờ mới đào được hai cái thì đột nhiên...
Véo!
Véo!
Lúc đào xuống vì không cẩn thận nên đã đụng phải cơ quan bí mật, phi tiễn từ một bên tường bắn ra như mưa.
Mấy tiếng rú thảm thiết vang lên.
Quần hùng có hai người không tránh kịp bị phi tiễn xuyên thấu tim chết thảm không kịp la lên một tiếng, còn bốn năm người bị trọng thương vì phi tiễn.
Tiểu Lạc giận dữ cực độ phóng tới vung tay tát vào mặt Hồng cô nương và Hàn Phi mấy cái, đoạn lớn tiếng thóa mạ :
- Tổ bà mi, có cơ quan sao lại không lên tiếng ngăn bọn ta lại, bộ ngươi muốn hãm hại chúng ta hả? Được rồi, lát nữa ta sẽ tính số với hai ngươi.
Hồng cô nương cố nhịn đau lẩm bẩm :
- Ta cũng đâu biết có cơ quan này làm sao mà trách ta được.
Tiểu Lạc nạt lớn :
- Vô lý, các ngươi ở đây lâu cớ sao không biết cơ quan này?
Hàn Phi lên tiếng :
- Tuy biết có cơ quan song không sao phá giải được.
Tiểu Lạc nghĩ lại thấy cũng đúng, nếu như nhiều người biết thì còn gì là cơ quan bí mật nên cũng không làm khó dễ họ nữa.
Tiêu Dật chợt bảo :
- Nếu như chúng ta muốn đào tiếp thì phải chú ý, ta thấy phi tiễn từ một bên vách tường bắn ra, chỉ cần quan sát lanh lẹ một chút là có thể tránh được, những người không biết cách tránh thì tạm thời lui ra sau để cho người khác tiếp tục đào, chỉ cần thận trọng một chút là được.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng đó.
Tiểu Lạc và Tiêu Dật tuy còn niên thiếu, song cơ trí hơn người, nghiễm nhiên trở thành lãnh tụ quần hùng rồi.
Bởi vì chỉ có dũng lực thì chưa đủ phải có trí tuệ hơn người mới mong có thể trở thành lãnh tụ được.
Tiểu Lạc tuy không có ý lãnh đạo quần hùng, song vô hình trung quần hùng đều nghe theo lời của chàng, bởi vì chàng thông minh tuyệt đỉnh mà thôi.
Hơn nữa, nếu không có Tiểu Lạc và Tiêu Dật thì mọi người làm sao hy vọng thoát khỏi địa lao được canh phòng cẩn mật như vậy.

Võ lâm giang hồ ân oán phân minh, Tiểu Lạc và mấy thiếu niên tuy còn trẻ tuổi nhưng các cao thủ võ lâm giang hồ đều coi trọng bọn họ bởi vì Tiểu Lạc là ân nhân của họ mà
* * * * *
Lại nói đến Lăng Vân Phi mới đi ra chưa được bao xa đã đụng phải người của Thần Long bang.
Tuyệt đại đa số là bọn cận vệ áo đó, chỉ có hai lão già vận hắc y mà thôi, hai bên gặp nhau lập tức động thủ.
Lăng Vân Phi tựa như con mãnh hổ, thân pháp lẹ như điện xẹt, thi triển tuyệt chiêu "Không thủ nhập bạch nhẫn" chớp mắt đã đoạt được hai thanh trường kiếm.
Lăng Vân Phi quăng trường kiếm cho hai người phía sau, đang lúc định đoạt thêm binh khí thì một lão hắc y nhân đã xông tới ngăn lại.
Binh khí của lão già này là một cây búa lớn, ánh ngân quang lấp lánh chiếu ra.
Lăng Vân Phi đang vươn hữu thủ đang định vận công đoạt lấy trường kiếm trong tay một cận vệ áo đỏ khác thì lão hắc y nhân đả xáp tới vung búa bổ thẳng xuống đầu Lăng Vân Phi.
Thấy nhát búa của hắc y nhân uy lực kinh người, Lăng Vân Phi vội rút tay về, thối lui ra sau để tránh chiêu.
Nhưng phía sau cũng là tử lộ bởi vì một gã hắc y nhân không biết từ lúc nào đã lẻn ra sau lưng Lăng Vân Phi, thanh loạn đao cong mỏng tợ lá lúa âm thầm xé gió chém tới.
Loan đao của y tuy mỏng, nhưng cực kỳ sắc bén đã từng tiện đứt đầu lẫn binh khí của Đại kim đao Mạnh Cửu uy chấn khắp vùng Giang Nam.
Lúc này Lăng Vân Phi đang lo tránh lưỡi kiếm sắp bổ xuống đầu, chợt cảm thấy một luồng sát khí từ sau lưng ập tới.
Trong lúc cực kỳ nguy cấp, thân hình Lăng Vân Phi đột nhiên bay bổng lên ép sát trên nóc địa đạo.
Lăng Vân Phi lúc đầu không có danh hiệu là Lăng Vân Phi chỉ vì thuật khinh công của lão cực kỳ ảo diệu, thi triển nhẹ nhàng tựa như mây. Lăng Vân Phi bay trên không trung nên sau đó đổi danh hiệu thành Lăng Vân Phi.
Một đạo bạch quang chớp lên, thanh loan đao lướt qua lưng Lăng Vân Phi trong nháy mắt.
Chỉ đáng tiếc là địa đạo quá chật hẹp không đủ chỗ để thi triển sự ảo diệu của thuật khinh công cho nên chẳng bao lâu Lăng Vân Phi đã rơi bịch xuống đầu.
Loan đao lại xuất chiêu chém tới, lưỡi búa cũng bạt gió bổ xuống,

xem ra lần này Lăng Vân Phi khó tránh khỏi họa sát thân.
Vút...
Chính ngay lúc đó, một thanh trường kiếm xé gió xẹt tới đâm thẳng vào gã hắc y nhân sử dụng loan đạo.
Nếu như gã hắc y nhân không thu đao về thì Lăng Vân Phi tất sẽ bị hủy đôi chân, còn gã cũng bị trường kiếm xuyên thấu qua tim.
Gã hắc y nhân đành phải quay người trở ngược thanh đao chém xuống để chặn mũi kiếm lại.
Keng...
Một thanh âm chói tai, thanh trường kiếm đã bị lưỡi kiếm đứt thành hai đoạn.
Lăng Vân Phi lợi dụng thời cơ song cước điểm lên lưới búa của lão hắc y nhân, bay mình ngang ra xa hơn một trượng, đoạn nhẹ nhàng đặt chân xuống đất.
Thì ra một đại hán thấy Lăng Vân Phi bị nguy cấp liền vung trường kiếm giải cứu cho lão.
Quần hùng đang ra sức đào đất, phi tiễn trên vách tường bắn ra như mưa, nhưng vì đã phòng bị trước nên không ai thọ thương nữa.
Phía trên đã xuất hiện một lỗ vuông rộng độ chừng hai thước, sâu lên chừng nửa trượng chỉ có thể cho một người chui lọt nên mọi người thay nhau trèo lên.
Lúc này đến phiên một lão gai cao lớn uy mãnh, đó là Tiền Độc Thủy, Bang chủ Trường Giang bang. Trong lúc bôn ba trên sông nước Trường Giang đã ngộ được "Nhu Thủy thần công chưởng pháp", uy lực vô song, danh tiếng khắp chốn võ lâm, hùng cứ khắp các thủy lộ trọng yếu của Trường Giang bang, uy thế rộng lớn cho nên Thần Long bang có ý thu phục lão để phục vụ cho việc bá chủ một vùng thủy lộ rộng lớn.
Tiền Độc Thủy cầm một cái chân giường, vận kình lực đào lên trên, bùn đất rơi ra, đã có người tiếp lấy để qua một bên.
Đột nhiên....
Kịch!
Một thanh âm trầm đục vang lên, cái chân giường tựa như chạm phải một vật gì cứng làm cho cánh tay lão chợt tê đi.
Tiểu Lạc vội hỏi :
- Cái gì vậy?
Tiền Độc Thủy lặng im không đáp, tay nắm chặt chân giường bằng gỗ gia tăng thêm kinh lực đào lên trên tiếp.
Liền đó...
Kịch!

Rắc!
Cái chân giường chịu không nổi, gãy ra làm hai đoạn.
Tiểu Lạc ở phía dưới hỏi vọng lên.
- Chuyện gì xảy ra vậy tiền bối?
Tiền Độc Thủy cau mày đáp :
- Không biết là vật gì cứng tựa như miếng sắt không thể nào đào lên được.
Tiểu Lạc lại nói :
- Tiền bối xem kỹ coi đó là vật gì vậy?
Tiền Độc Thủy đưa tay sờ rồi đáp :
- Láng bóng à, nhất định là miếng sắt rồi, cứng lắm.
Tiểu Lạc lại lên tiếng :
- Tiền bối đào ra chỗ khác gần đó thử xem.
Tiền Độc Thủy lại đào một lát, đoạn lắc đầu :
- Không được, phía trên đây đều cứng ngắc, e rằng đây là một tấm lưới sắt lớn lắm.
Tiểu Lạc nghe vậy liền bảo :
- Tiền bối nhảy xuống đi, để chúng ta tìm cách khác.
Tiền Độc Thủy hậm hực nhảy xuống chửi mắng :
- Tổ bà nó! Mới đây tựa như là một tòa thiết lao ngầm dưới đất, chúng ta không thể nào ra được.
Tiểu Lạc nói trấn an :
- Tiền bối hà tất phải lo lắng, nhất định chúng ta sẽ có cách thoát khỏi đây mà.
Tiêu Dật lên tiếng :
- Kỳ thực chúng ta không cần phải phí công như vậy, chỉ cần kiếm nút cơ quan bí mật là mở cửa được ngay lập tức.
Tiểu Lạc vội bảo :
- Nói tuy dễ, song không thể làm được theo cách đó đâu.
Ôn Di cũng xen vào :
- Đúng vậy. Có lẽ Thần Long bang hiện giờ có nhiều kẻ canh giữ nút cơ quan bí mật, chúng ta khó mà phát vỡ được thế thủ của chúng.
Tiêu Dật cả quyết :
- Khó phá cũng phải phá, nếu không chúng ta chỉ có nước ở đây chờ chết mà thôi.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Không sai, Tiêu Dật nói cực kỳ có lý, xem ra chúng ta chỉ còn cách liều chết chớ không còn cách nào khác.
Tiểu Lạc đang nói đến đây chợt nghe...
Rẹt! Rẹt...

Một chuỗi thanh âm rè rè vang lên, rồi trên đầu chợt có mấy tia sáng từ trên rọi xuống.
Tiểu Lạc vừa kinh ngạc vui sướng reo lên :
- Trời giúp ta rồi.
Chàng nhìn chằm chằm lên cái lỗ vừa hiện ra.
Một sợi thang dây mềm thỏng xuống dưới địa đạo.
Không biết ai có thể cứu quần hùng vào lúc này? Ngoài kia đâu có ai biết về chuyện xảy ra trong đây.
Một đôi giày đen theo thang dây xuống dưới.
Tiếp đó một cái quần đen xì xuất hiện rồi lại một chiếc áo đen, ngay cả cái mặt của người đó cũng bịt một chiếc khăn đen che kín.
Người này vừa xuất hiện không khí xung quanh tựa như đông cứng lại, tĩnh lặng đến rợn người.
Trên mình người này tựa như phát ra một làn hơi lạnh buốt, khiến người ta bất giác cảm thấy sợ hãi rùng mình.
Người bịt mặt đứng bất động như pho thạch tượng, song mọi người đều không dám đến gần y, ai nấy đều cảm thấy như y đang nhìn xoáy vào mình, bất giác hồi hộp không biết phải làm gì để tránh khỏi luồng nhãn quang lạnh lẽo đó.
Không biết nhân vật kỳ bí ghê rợn này là ai?
Tiểu Lạc đột ngột lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng :
- Ngươi là ai?
Thanh âm lạnh lùng vang lên :
- Ta là ta Ngã Thị Ngã.
Tiểu Lạc trợn mắt kinh ngạc :
- Ta là ta ư? Ngã Thị Ngã chính là mi?
Hắc y nhân trầm giọng đáp :
- Thiên hạ chỉ có một mình ta.
Tiểu Lạc bật cười ha hả :
- Ta là ta, ha ha... Ngã Thị Ngã, cái tên gì mà quái dị quá. Ha ha ha... Ta là ta... Ha ha ha...
Ngã Thị Ngã thoáng cau mày :
- Cái gì mà kỳ quái, quái dị cái gì hả?
Tiểu Lạc cười bảo :
- Thiên hạ hiếm có người họ Ngã mà tên Ngã thì càng hiếm hơn bội phần, thực ra không có tên đó thì đúng hơn.
Ngã Thị Ngã đáp :
- Ta chính là họ Ngã, tên ta là Ngã, Ngã chính là ta.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Ta là ta, vậy thì ta là ai?

Ngã Thị Ngã đáp :
- Ngươi chính là ngươi, ngươi không phải là ta?
Tiểu Lạc khinh bỉ cao giọng nói :
- Ta đương nhiên không phải là ngươi, ngươi cũng không phải là ta, cho nên bây giờ ta phải đi ra, ngươi hà tất phải đi ra.
Ngã Thị Ngã nói :
- Ta tuy không phải là ngươi, nhưng ta có thể khống chế ngươi, còn ngươi lại không thể khống chế ta.
Tiểu Lạc hất hàm hỏi :
- Dựa vào cái gì mà khống chế ta?
Ngã Thị Ngã giơ song chưởng lên :
- Dựa vào cái này.
Tiểu Lạc lạnh lùng :
- Dựa vào song chưởng của ngươi sao?
Ngã Thị Ngã gật đầu :
- Không sai. Song chưởng này có quyền, bởi vì ta là Bang chủ của Thần Long bang.
Tiểu Lạc "hừ" lên một tiếng :
- Nhưng ta đâu phải là thuộc hạ của Thần Long bang.
Ngã Thị Ngã lạnh lùng :
- Rồi ngươi sẽ phải thành thuộc hạ của ta.
Tiếp đó y chỉ vào quần hùng, giọng cao ngạo :
- Các ngươi cũng phải như vậy, bởi vì Thần Long bang sẽ thống nhất võ lâm Trung Nguyên, bá chủ giang hồ, ai dám trái lệnh kẻ đó sẽ phải chết.
Tiểu Lạc ngạc nhiên :
- Ngươi là Bang chủ Thần Long bang?
Ngã Thị Ngã gật đầu.

Hồi 12
Giữa đường cứu nạn gặp Thần thâu

Tiểu Lạc nói tiếp :
- Vậy thì tự ngươi mở cửa địa đạo bí mật.
Ngã Thị Ngã thản nhiên :
- Bởi vì ta vừa từ bên ngoài trở về, hoàn toàn không biết trong đây xảy ra cớ sự gì, hơn nữa các ngươi cũng đừng mong thoát khỏi nơi

đây.
Tiểu Lạc tròn mắt ngạc nhiên :
- Chỉ dựa vào một mình ngươi sao?
Ngã Thị Ngã cao ngạo nói :
- Chỉ một mình ta là đủ rồi.
Tiền Độc Thủy không nhịn được liền quát lớn :
- Khẩu khí phách lối quá, lão phu thử xem ngươi có bao nhiêu công lực mà dám khinh thường chúng ta thái quá như vậy.
Nói đoạn lão bước tới vận công phu "Nhu Thủy thần công" tống ra một chưởng cực kỳ mãnh liệt.
Ngã Thị Ngã phất nhẹ tay, đơn chưởng khẽ di động, nghênh tiếp chưởng lực của đối phương.
Ầm!
Một thanh âm chấn động kinh hồn vang lên hai luồng chưởng phong chạm vào nhau phát ra tiếng nổ lớn, thân hình Tiền Độc Thủy tựa như con diều đứt dây dội vào tường.
Chợt nghe...
Bịch!
Tiền Độc Thủy ngã nhào xuống đất, sắc mặt trắng bệch, máu tươi rỉ ra hai bên mép, không sao gượng đứng lên được.
Ngã Thị Ngã cười lạt một tiếng :
- Ta chỉ mới sử dụng có hai thành công lực đó thôi
Quần hùng nghe nói ai nấy đều kinh hoàng cực độ. Tiền Độc Thủy đã vận đến chín mười thành công lực dùng "Nhu Thủy thần công" đẩy ra một chưởng mà còn khó chống nổi cái phất tay nhẹ nhàng hàm chứa có hai thành công lực của đối phương đủ biết võ công của Ngã Thị Ngã cao đến mức đáng sợ không tưởng nổi.
Tiểu Lạc vội chạy tới đỡ Tiền Độc Thủy dậy lo lắng hỏi :
- Tiền bối có sao không?
Tiền Độc Thủy lại nhổ ra một búng huyết đoạn yếu ớt đáp :
- Không... không sao.
Tiểu Lạc chợt bảo :
- Ngã Thị Ngã võ công của ngươi tuy cao tuyệt, song chỉ dựa vào võ công mà thôi chỉ sợ khó có thể thu phục người ta...
Ngã Thị Ngã hỏi :
- Không phục thì làm gì được ta?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Anh hùng hào kiệt khắp nơi trên thiên hạ sẽ không để yên cho ngươi đâu.
Ngã Thị Ngã cười ha hả, thanh âm vang vọng, rúng động địa đạo :

- Anh hùng hào kiệt thiên hạ. Ha ha ha... Thiên hạ trừ ta ra còn ai đáng gọi là anh hùng hào kiệt? Ha ha ha...
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Các hạ chớ nên cuồng ngạo thái quá, coi anh hùng thiên hạ không còn ra gì như vậy.
Ngã Thị Ngã ngạo nghễ đáp :
- Ta cuồng ngạo là bởi vì ta có tư cách để cuồng ngạo. Thiên hạ có ai đạt được trình độ võ công cao hơn ta, có ai có quyền lực lớn lao như ta.
Tiểu Lạc cũng nói :
- Anh hùng không phải là võ công cao cường, quyền lực vô biên, mà anh hùng không sợ cường bạo, anh hùng bần tiện, bất năng dị, phú quí bất năng giao, uy vũ bất năng khuất, anh hùng hành hiệp cứu người...
Ngã Thị Ngã cắt lời chàng :
- Đủ rồi cái thứ anh hùng như htế không có thì hay hơn đó, chỉ là hạng ngu muội, anh hùng phải gây chấn động giang hồ, tiêu ngạo võ lâm, quyền uy vô biên, lệnh ra là phải khiến người ta không dám trái lời...
Tiểu Lạc thét lên một tiếng kinh động quần hùng cắt ngang lời y :
- Câm mồm!
Ngã Thị Ngã kinh ngạc trợn mắt nhìn thiếu niên đứng trước mặt, không ngờ chàng có thể hét lớn như vậy.
Tiểu Lạc cao giọng nói tiếp :
- Cái loại người như vậy chỉ là hạng thất phu lỗ mãng không đánh gọi là anh hùng.
Ngã Thị Ngã hầm hầm quát nạt, giọng cực kỳ tức giận :
- Ngươi dám dùng khẩu khí đó nói với ta sao?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Có gì mà không dám, ngươi bất quả cũng chỉ là người mà thôi, có gì đáng sợ.
Ngã Thị Ngã gật gù :
- Được, được lắm. Có gan đó chớ.
Tiểu Lạc điềm tĩnh đáp :
- Gan ta từ trước đến giờ đâu có nhỏ.
Ngã Thị Ngã cười lạt bảo :
- Xem ra cái miệng của ngươi cũng có công phu đó, có thể vào hàng đệ nhất giang hồ. Song không biết võ công của ngươi đã đến trình độ nào?
Tiểu Lạc ôn tồn đáp :

- Võ công của ta, miễn cưỡng lắm mới có thể coi vào hàng đệ thập mà thôi.
Ngã Thị Ngã tròn mắt :
- Ngươi khiêm tốn quá đáng đó.
Tiểu Lạc mỉm cười điềm nhiên :
- Không khiêm tốn không được, gặp phải cái đồ võ công hạ cửu lưu như ngươi, ta nhất định không phải là đối thủ của ngươi rồi.
Nghe Tiểu Lạc nói vậy, Ngã Thị Ngã tức giận điên người. Tiểu Lạc tự nhận mình thuộc hạng võ công đệ thập mà nói công phu của y chỉ là hàng hạ cửu lưu, tức đã ngầm thóa mạ y là đồ hạ lưu rồi còn gì.
Ngã Thị Ngã tuy giận song vẫn không hổ danh là hào kiệt giang hồ, y chỉ khịt mũi hừ lạnh một tiếng mà không nổi giận lôi đình phát tiết ra ngoài.
Tiểu Lạc hạ giọng bảo :
- Võ công của ngươi đã cao tuyệt như vậy, tại sao ngươi lại muốn chúng ta gia nhập Thần Long bang?
Miệng tuy nói cứng, song trong bụng Tiểu Lạc thầm nghĩ :
- Ngã Thị Ngã này võ công quả thật cao không tưởng nổi, cho dù có một số đông người như vậy cũng chưa chắc thắng nổi y. Chi bằng chúng ta mềm dịu một chút, tìm cơ hội thoát ra khỏi đây, rồi sau đó mời đồng đạo võ lâm đến tính sổ với y cũng được. Nếu như động thủ ngay lúc này chỉ sợ tổn thất tinh anh của võ lâm, không sao bù đắp lại được.
Ngã Thị Ngã hạ giọng giải thích :
- Đương nhiên càng nhiều người càng tốt, có nhiều việc phải làm, một mình ta đương nhiên không thể coi hết được. Nếu muốn làm bá chủ giang hồ, đương nhiên phải có thế lực nhất định, chớ một người khó mà làm nền bá chủ được.
Tiểu Lạc nghe vậy bèn nói :
- Nhưng ngươi phải cho chúng ta thời gian để suy nghĩ chớ, cứ bức bách chúng ta như vậy, dù có gia nhập bang chẳng qua chỉ là miễn cưỡng mà thôi, kỳ thực trong lòng không hề phục.
Ngã Thị Ngã nói :
- Ta đã cho các ngươi thời gian rồi mà.
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Ngươi nhốt chúng ta vào địa lao, áp chế nội công, lại không cho ăn uống đầy đủ, như vậy làm sao chúng ta tình nguyện vào Thần Long bang cho được.
Ngã Thị Ngã cao giọng bảo :
- Ta đã cho mọi người có cơ hội trong ba ngày ở dưới địa đạo, trừ

việc áp chế nội công còn ăn uống đâu có gì là tệ?
Tiểu Lạc thản nhiên lắc đầu :
- Chỉ có ba ngày mà phải quyết định một đời của một người, ngươi chẳng lẽ không thấy là quá ngắn hay sao? Hơn nữa gia nhập Thần Long bang đâu có gì tốt? Chưa thấy lợi lộc gì mà đã bị hư hại trước mắt, bị nhốt vào địa lao hắc ám như vậy, thử hỏi có gì là sướng?
Ngã Thị Ngã trầm ngâm một hồi, đoạn lên tiếng :
- Ngươi nói cũng có lý, ta cũng chẳng phải là hạng dùng vũ lực để chế phục người ta. Ta cho các ngươi ba tháng để các ngươi suy nghĩ: gia nhập Thần Long bang hay không là do tự các ngươi quyết định.
Tiểu Lạc không ngờ sự việc lại dễ dàng đến như vậy, nên chàng thoáng nghi ngờ hỏi lại :
- Thật không vậy?
Ngã Thị Ngã khẽ hừ lên một tiếng :
- Bổn Bang chủ không nói hai lời. Nhưng ta tin rằng lúc đó các ngươi sẽ phải gia nhập Thần Long bang, bởi vì ba tháng sau giang hồ sẽ xảy ra những chuyện kinh thiên động địa. Thần Long bang sẽ thống nhất võ lâm Trung Nguyên. Nếu ai còn muốn sống chỉ có cách gia nhập vào Thần Long bang mà thôi.
Tiểu Lạc cười nhạt :
- Bất tất, chẳng lẽ Thiếu Lâm, Võ Đang, cửu đại môn phái trong giang hồ cũng sẽ gia nhập Thần Long bang hay sao?
Ngã Thị Ngã gật đầu :
- Đương nhiên là như vậy, nếu không thì sao gọi là thống nhất võ lâm bá chủ giang hồ?
Tiểu Lạc lắc đầu tỏ vẻ không tin, còn quần hùng thoáng lộ vẻ bất bình.
Ngã Thị Ngã tự nhiên hiểu rõ tâm ý quần hùng, nên cũng không nói nhiều, chỉ bảo :
- Ba tháng nữa chúng ta hãy nói đến chuyện này.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Ngươi không sợ chúng ta trốn đi hay sao? Như vậy há chẳng phải không kiếm được hay sao?
Ngã Thị Ngã ngạo nghễ đáp :
- Nếu các ngươi bỏ trốn thì còn gì là hảo hán giang hồ nữa? Lời của các ngươi coi như không có giá trị, ta cần chi phải tìm các ngươi cho mệt. Vả lại nếu Thần Long bang thực sự muốn tìm ai, thì dù cho hắn có trốn nơi góc bể chân trời đi nữa thì cũng không thoát khỏi tay Thần Long bang đâu. Ha ha ha...

Tiểu Lạc nói :
- Nếu như ngươi đã chắc chắn như vậy thì hãy để cho chúng ta ra khỏi đây đi chớ?
Ngã Thị Ngã gật đầu :
- Được, nhưng ta cũng có điều kiện các ngươi phải đáp ứng.
Tiểu Lạc trố mắt :
- Cái gì?
Ngã Thị Ngã đáp :
- Khi các ngươi đến đây, để khỏi kinh động giang hồ, phàm những nhân vật thành danh trong võ lâm đều có những người thế thân thay cho các ngươi, nếu các ngươi xuất hiện trở lại thì không được làm hại người thế thân, nội trong bảy ngày ta sẽ lệnh cho người thế thân lui về bổn bang. Lúc đó sau bảy ngày các ngươi mới được trở lại địa vị như cũ.
Tiểu Lạc "à" lên một tiếng :
- Hèn chi mà lúc ta đi ngang qua Lăng Vân sơn trang vẫn thấy có Lăng Vân Phi, hóa ra đó chỉ là vật thế thân mà thôi.
Tiêu Dật chợt bảo :
- Lăng trang chủ vẫn còn đang ngăn trở địch nhân ở khúc địa đạo phía trước, không biết bây giờ đã ra sao rồi?
Tiểu Lạc cũng lên tiếng :
- Bang chủ đã cho chúng ta rời khỏi đây an toàn, hãy tìm Lăng trang chủ cùng ra với chúng ta luôn.
* * * * *
Lăng Vân Phi đang giao chiến ác liệt với hai hắc y nhân, biết hai tên này cũng có bản lĩnh không tệ.
Hai hắc y nhân này cũng ngầm ngán sợ võ công của Lăng Vân Phi, bốn cặp mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Vân Phi không chớp. Ba người cứ đứng thủ thế nhìn nhau hồi lâu.
Lăng Vân Phi không vội vàng, mục đích của lão là ngăn cản địch nhân để cho Tiểu Lạc và quần hùng có thời gian thoát thân. Cho nên địch nhân bất động, lão cũng bất động.
Trong tay Lăng Vân Phi thủ trường kiếm để đối phó với hai hắc y nhân.
Hai lão hắc y nhân cũng không hề hấp tấp cứ đợi thời cơ tấn công đối phương.
Hắc y nhân thủ loan đao tựa như hơi nhích động thân hình để lộ một sơ hở nơi cạnh sườn.
Lăng Vân Phi lập tức thét lên một tiếng, vung trường kiếm công vào sơ hở của đối phương bên cạnh sườn.

Song chỗ sơ hở này la do hắn cố ý để lộ ra, đợi cho Lăng Vân Phi xỉa trường kiếm tới lập tức hắn sẽ lấp lại ngay. Bởi vì hắn nắm chắc khi Lăng Vân Phi tấn công sẽ để lộ sơ hở và đồng bọn sẽ dùng binh khí thừa cơ tấn công đối phương ngay tức khắc.
Chỉ tiếc rằng Lăng Vân Phi biết rõ sơ hở của đối phương, do y cố ý tạo ra nên lão cũng tương kế tựu kế ch động vung trường kiếm công kích, rồi ngay lúc đó cố ý để lộ sơ hở nơi vai bên tả.
Quả nhiên lão hắc y nhân thủ cây búa lớn bị mắc lừa, vội vã vung binh khí tấn công vào vai trái của Lăng Vân Phi.
Lăng Vân Phi chỉ dùng ngụy kế tấn công gã hắc y nhân cầm đao mà thôi, kỳ thực lão muốn đả thương lão hắc y nhân cầm búa. Bởi vậy Lăng Vân Phi nhẹ nhàng xoay người sang một bên tránh lưỡi búa ngàn cân, đồng thời huy động trường kiếm đột nhiên đổi hướng xỉa chếch lên trên, đâm vào cổ lão hắc y nhân cầm búa.
Chiêu này xuất ra lẹ hơn điện xẹt, lại có chủ ý từ trước nên đợi lúc lão già nhận ra chiêu thức hiểm độc của đối phương thì đã không còn kịp tránh.
Lão hắc y nhân đó ứng biến cũng cực kỳ lanh lẹ, thấy nguy vẫn không loạn, điềm tĩnh lui ra sau đoạn nghiêng người hất vai phải lên liều mạng nghênh tiếp mũi kiếm của đối phương.
Rẹt!
Nơi vai trái của lão già hắc y nhân đã lãnh trọn một nhát kiếm.
Gã hắc y nhân cầm loan đao thấy vậy lập tức xỉa đao chém tới cứu nguy cho đồng bọn.
Nếu như Lăng Vân Phi tiếp tục công kích lão hắc y nhân tất bị trọng thương, nhưng thấy thanh loan đao lợi hại kèm theo kình phong mãnh liệt chém tới đành phải thu tay về đoạn thoái lui ra sau.
Bởi vậy tuy bị trúng một nhát kiếm song thương thế của lão già cầm búa không mấy trầm trọng. Chỉ có điều vết máu loang ra đỏ cả vai áo.
Gã kia thấy đồng bọn thọ thương cũng không dám khinh suất, đao pháp thủ kín như bưng không dám sơ hở.
Lăng Vân Phi trong lòng âm thầm lo lắng, tuy võ công cao siêu nhưng chỉ thắng được đối phương một chiêu mà thôi. Nếu như bọn cận vệ áo đỏ ùa tới thì khó lòng mà đương cự lại chúng.
Lão thầm nghĩ hay là tận lực xuất thủ sát chiêu rồi lui dần ra sau để thoát thân.
Đột nhiên đối phương lại có thêm hai lão hắc y nhân kéo tới trợ chiến.
Gã hắc y nhân sử dụng loan đao lớn tiếng cười bảo :

- Ha ha ha... Coi các người còn chạy đâu cho thoát, mau xuôi tay thúc thủ chịu trói, nếu không e khó toàn mạng.
Lăng Vân Phi đối phó với hai cao thủ hắc y nhân đã cảm thấy khó chịu, bây giờ lại thêm hai tên nữa thì khó gấp bội phần. Tuy vậy lão vẫn cao giọng đáp :
- Hừ, còn chưa biết ai chết vào tay ai, bọn ngươi chớ vội đắc ý.
Bọn gã hắc y nhân hậm hực nhất tề xông lên miệng quát lớn :
- Nạp mạng.
Một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên :
- Hãy khoan!
Ngã Thị Ngã bất ngờ xuất hiện trước mặt bốn hắc y nhân, lão già áo đen nghi hoặc nói :
- Ngươi là...
Ngã Thị Ngã âm thầm cất tiếng :
- Ngã Thị Ngã!
Bốn gã hắc y nhân lập tức quì mọp xuống đất hành lễ :
- Cung nghênh Ngã bang chủ, Thần Long vô địch uy chấn thiên hạ.
Ngã Thị Ngã phất tay bảo :
- Đứng dậy đi.
Bốn người nhất tề đứng dậy tránh sang một bên, dáng vẻ cực kỳ cung kính.
Ngã Thị Ngã ôn tồn nói :
- Tốt lắm! Các ngươi đã tận lực ngăn trở địch nhân, lát nữa ta sẽ trọng thưởng.
Rồi y lại quay sang bảo lão già cầm búa :
- Lý Uy, đầu vai ngươi bị đả thương, mau lui vào cho Mã đàn chủ chữa trị.
Lý Uy thập phần cảm kích :
- Bang chủ nhân đức vô biên, quan tâm đến thuộc hạ, ơn này thuộc hạ suốt đời không quên. Dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, thuộc hạ cũng không dám từ nan.
Ngã Thị Ngã gật đầu hài lòng, đoạn quay sang nói với Lăng Vân Phi :
- Được rồi, các ngươi có thể ra khỏi đây. Ta đáp ứng cho các ngươi hạn trong ba tháng muốn gia nhập Thần Long bang hay không là tùy ý.
Lăng Vân Phi lắc đầu :
- Ta không đáp ứng vội ngươi bất kỳ cái gì.
Ngã Thị Ngã từ tốn lên tiếng :
- Ta cũng không cần ngươi phải đáp ứng gì cả, gia nhập Thần Long bang hay không, ba tháng sau hãy nói tiếp.

Lăng Vân Phi lạnh lùng :
- Đừng nói chi đến ba tháng ngay cả ba năm đi nữa ta cũng không gia nhập Thần Long bang.
Ngã Thị Ngã cười lớn :
- Ha ha ha... Đừng nói tuyệt tự như vậy, chỉ sợ đến lúc đó ngươi sẽ tự nguyện xin gia nhập Thần Long bang đó. Ha ha ha...
Lăng Vân Phi cười lạt :
- Muốn ta gia nhập Thần Long bang, trừ phi mặt trời mọc ở phía tây. Hừ! Đừng mộng tưởng.
Ngã Thị Ngã thản nhiên cười nói :
- Cái này thì khó nói lắm, chúng ta hãy cứ chờ xem.
Thế là quần hùng lần lượt theo thang dây trèo lên khỏi địa đạo, phía trên chính là gian phòng Tiểu Lạc đã vô đây lúc đầu.
Tiểu Lạc liền hỏi quần hùng :
- Chẳng lẽ chúng ta lại ra ngoài đông như vầy sao?
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Đúng đó! Nếu như chúng ta cùng đi ra ngoài sẽ gây kinh động võ lâm giang hồ, ta nghĩ mọi người nên chia ra thành từng nhóm nhỏ, sau đó mọi người cùng tập hợp tại Hổ khẩu Kiếm Trì sơn trang, một võ lâm thế gia vùng Giang Nam. Trang chủ là bằng hữu chí thân của lão phu, chúng ta hãy đến đó trước, còn những chuyện khác sẽ cùng thương lượng sau.
* * * * *
Đương kim võ lâm tứ đại thế gia có Giang Nam Lăng Vân sơn trang và Kiếm Trì sơn trang cùng Giang Bắc Cửu Bại sơn trang, Trường Bạch sơn trang. Tứ đại thế gia từ trước đến giờ chỉ đứng bên ngoài không hề can thiệp vào chuyện tranh chấp hay ân oán gì của võ lâm giang hồ.
Trong tứ đại thế gia này Kiến Trì sơn trang và Cứu Bại sơn trang là có thế lực mạnh nhất. Trang chủ Kiếm Trì sơn trang Lý Mộng Tường võ công cao tuyệt, được gia truyền Phích Lịch chính khí kiếm pháp, luyện đã đến mức xuất thần nhập hóa, nên được võ lâm thiên hạ xưng tụng là Kiếm Tiên. Có thể coi như là cao thủ sử dụng kiếm siêu tuyệt đệ nhất trong võ lâm hiện tại.
Lý Mộng Tường tính khí hào sảng, thập phần hiếu khách. Lúc nghe Lăng Vân Phi cùng quần hùng đến, lão Trang chủ đích thân nghênh đón đưa quần hùng vào sơn trang.
Tiêu Dật nghiêng đầu ngó một hồi lâu đoạn ghé tai hạ giọng nói nhỏ gần như thì thầm bên tai :
- Vị Lý trang chủ này nét mặt cực kỳ đa sắc, lúc cười thớ thịt lay

động, xem ra không phải là giả mạo.
Thanh âm phát ra tuy cực kỳ nhỏ, song Lý Mộng Tường vẫn nghe thấy hết sức rõ ràng.
Lý Mộng Tường cười ha hả :
- Vị tiểu huynh đệ này lẽ nào lại cho rằng Lý mỗ là kẻ mạo xưng Trang chủ? Ha ha ha...
Tiêu Dật có vẻ ngượng ngùng đáp :
- Lúc mới đầu thì vãn bối không dám tin, song bây giờ thì đương nhiên tin rồi, vãn bối thất lễ, mong tiền bối lượng thứ.
Lý Mộng Tường vội hỏi :
- Có chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu huynh đệ này tại sao vô duyên vô cớ hoài nghi lão phu là kẻ mạo danh?
Lăng Vân Phi bèn đem sự tình kể lại đầu đuôi cho Lý Mộng Tường nghe qua một lượt.
Lý Mộng Tường nghe xong căm phẫn lên tiếng :
- Cái gã Ngã Thị Ngã là quái vật từ phương nào lại đây mà dám cuồng ngạo đến thế, dám khinh thường anh hùng thiên hạ. Lúc nào gặp hắn, ta sẽ dạy cho hắn một trận.
Tiểu Lạc lên tiếng thản nhiên bảo :
- Cuồng ngạo một chút cũng không sao, chỉ sợ rằng cái dã tâm bá chủ võ lâm của hắn, chúng ta phải nghĩ cách ngăn trở bọn hắn để phòng hậu hoạn về sau.
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Xem ra Thần Long bang có thế lực không nhỏ, chúng ta không thể khinh xuất xem thường bọn họ.
Tiểu Lạc cũng tiếp lời :
- Đúng vậy, Thần Long bang nhất định có thế lực rất lớn. Nếu không bọn chúng làm sao có đủ lực lượng thế thân nhiều như vậy, dám cả gan lừa bắt quần hùng rồi thay người thế thân vào ngay đó để không ai phát hiện ra.
Quần hùng trong lòng thầm hổ thẹn, bất giác đều cúi đầu xuống.
Tiểu Lạc cảm thấy bầu không khí có điều khác lạ, bèn tỉnh ngộ vội nói :
- Ai da, các vị tiền bối, vãn bối không có ý đó. Chẳng qua...
Lăng Vân Phi buông tiếng thở dài cắt ngang lời chàng :
- Võ công của Ngã Thị Ngã cao đến kinh người, võ lâm đương kim khó có ai địch nổi, y thật là một nhân vật lợi hại quá chừng.
Lý Mộng Tường có vẻ không phục :
- Thật không? Để ta gặp hắn xem sao?
Tiểu Lạc lên tiếng :

- Đương nhiên tiền bối kiếm thuật cao siêu, nhưng có thể thắng được y hay không thì chưa chắc lắm.
Lý Mộng Tường trợn mắt :
- Cái gì? Ta thắng được y hay không còn chưa chắc hả?
Tiền Độc Thủy cũng nói xen vào :
- Lý trang chủ à, Tiểu Lạc nói cũng có lý đó. Ta cùng hắn đã đấu với nhau một chưởng, hắn chỉ dùng có hai thành công lực, mà ta đã bị nội thương không phải nhẹ, người này quả thật võ công hơn người.
Lý Mộng Tường không quen Tiền Độc Thủy, liền hỏi :
- Xin hỏi huynh đài là cao nhân phương nào?
Tiền Độc Thủy vội đáp :
- Tại hạ Trường Giang Tiền Độc Thủy.
Lý Mộng Tường thoáng kinh ngạc :
- Trường Giang bang Tiền bang chủ với Nhu Thủy thần cong chưởng danh tiếng chấn động giang hồ là huynh đài đây sao?
Tiền Độc Thủy gật đầu đáp :
- Chính là tại hạ.
Lý Mộng Tường thoáng biến sắc :
- Xem ra võ công của Ngã Thị Ngã quả thật cao tuyệt. Nếu như vậy ta cũng nhất định không phải là đối thủ của hắn.
Tiểu Lạc lại nói :
- Vãn bối thấy cũng chưa chắc như vậy. Nội lực của Ngã Thị Ngã tuy cao tuyệt, nhưng võ công của hắn còn chưa để lộ ra. Có lẽ võ công của hắn không cao siêu đến thế. Lý tiền bối kiếm pháp cao minh, có thể áp chế được hắn.
Lý Mộng Tường cười nói :
- Tiểu huynh đệ không nên an ủi ta làm chi, ta biết nội lực của Ngã Thị Ngã cao cường như vậy thì võ công của y cũng không kém lợi hại đâu. Ta thực sự không địch nổi y đâu.
Tiểu Lạc thở dài :
- Tiểu Thiên Sứ tuy có nội lực phi phàm, song võ công lại quá kém, chỉ lo chạy mà thôi.
Quần hùng sau khi thương lượng tìm cách đối phó, quyết định, phàm những ai bị mạo danh hãy tạm thời lưu lại Kiếm Trì sơn trang đợi bảy ngày sau mới trở về bổn môn, một là để tôn trọng lời hứa, hai là để khôi phục công lực chuẩn bị tái chiến với người của Thần Long bang. Đồng thời cũng để chữa trị thương thế cho những ai bị thọ thương trong địa đạo.
Còn Tiểu Lạc và tám cao thủ chưa bị mạo xưng danh liền lập tức rời khỏi đây thông báo cho hào kiệt giang hồ võ lâm các phái, nhắc nhở

họ lưu ý đến cử động của Thần Long bang.
Nếu có biến cố gì thì tập hợp tại Kiếm Trì sơn trang để tìm cách đối phó.
Mười ba người chia làm bốn nhóm, bọn Tiểu Lạc năm người làm một nhóm quay trở về Trấn Giang để truyền tin, một mặt kiếm thêm số bạc để cứu trợ nạn dân ở vùng Giao Đông.
Lý Mộng Tường biết nghĩa cử của Tiểu Lạc lại bỏ ra thêm mấy vạn lạng bạc để góp vào. Tiểu Lạc vui vẻ thu nhận, quần hùng ai cũng muốn góp thêm bạc cho Tiểu Lạc, đáng tiếc là trong mình không có sẵn, nên đành phải làm thinh.
Năm người cáo từ Lý Mộng Tường, Lăng Vân Phi và quần hùng quay về Trấn Giang thông báo tin tức.
* * * * *
Lại nói Tứ Tuyệt Quân Vu Phong, sau khi để lại phong thơ cho năm người bèn vội vã đi về vùng Giao Đông.
Năm nay vùng Giao Đông bị hạn hán nghiêm trọng. Từ đầu xuân đến nay không hề có một giọt mưa, hạt giống nứt nẻ, dân chúng không có lấy hạt thóc. Qua đầu hạ, trời đổ mưa như trút nước, sông dâng lên quá cao, làm đồng lúa ngập úng trắng xóa một màu.
Lại thêm quan phủ hủ bại, không chút thương xót dân tình, để cho bọn gian thương đầu cơ nâng giá lúa lên cao khiến vô số người phải rời bỏ quê hương, tha phương cầu thực.
Trên đường Vu Phong thấy bao cảnh tang thương, tiếng rên rỉ không ngớt vang lên bên tai khiến lòng lão sầu muộn vô cùng. Vu Phong vội đem số bạc phân phát cho nạn dân, lại thêm lo trị bệnh cho họ nên chân tay bận rộn không ngớt.
Nhưng mà càng bận rộn lão càng vui vẻ.
Bởi vì sau khi rời xa tiểu đồ vừa thông minh tuyệt đỉnh vừa nghịch ngợm phá phách không có ai đấu khẩu với mình, Vu Phong cảm thấy buồn chết đi được.
Hiện giờ thì đã đỡ thêm phần nào, suốt ngày người này kêu kẻ kia khóc ầm ĩ.
Còn những nạn dân được tặng số bạc, ai nấy đều gọi Vu Phong là Bồ Tát sống, còn những người được cứu trị đều nói Vu Phong là thần y giáng thế.
Bởi vậy suốt mười ngày qua Vu Phong cũng chưa ra khỏi địa giới vùng Giang Tô.
Vu Phong thầm tính số bạc mới phát ra được chừng hai ngàn lạng, cứu trị cũng không quá mấy trăm bệnh nhân mà vùng Giao Đông mấy vạn nạn dân còn đó chưa được trợ giúp.

Một buổi tối, Vu Phong nghĩ ngợi, nếu làm mãi như vầy thì không được, phải đến Long Hổ tiêu cục ở Giao Đông vận động các vị tiêu sư cùng lấy số bạc phân phát cho nạn dân.
Nếu không chỉ một mình lão thì không sao làm kịp.
Vu Phong quyết định lập tức hành động, lão cứ như cũ, lưu lại tại khách điếm một phong thư.
Cáo hạn dân thư "Ta có việc phải đến Giao Đông cứu trợ. Vì các ngươi gọi ta là Bồ Tát sống, thần tiên giáng thế, nên ta âm thầm từ biệt các ngươi - Vu Phong tử"
Vu Phong lấy hai đĩnh bạc chận lên mảnh giấy một đĩnh bạc để trả tiền phòng, còn một đĩnh kia để dán cáo thư trả công cho chủ khách điếm.
Sáng sớm ngày hôm sau, lúc nạn dân tập trung tại cửa tiểu khách điếm thấy cáo thị dán ở đó mới biết ân nhân của họ đã rời khỏi đây đêm hôm qua.
Dân chúng lẩm bẩm nói :
- Vu Phong tử lão điên... tốt bụng... Lão điên hiền, mong sao thiên hạ có nhiều người giàu điên như lão thì tốt biết bao.
Vu Phong rời khỏi khách điếm, ngày đêm đi về vùng bị thiên tai ở vùng Giao Đông.
Ngày hôm sau, Vu Phong đã vượt qua khỏi địa giới Giang Tô đến vùng Lâm Nghi.
Bởi Giao Đông bị thiên tai nên thành Lâm Nghi phồn hoa ngày trước đã đổi thay, quang cảnh náo nhiệt đã không còn, khắp thành không khí lạnh lẽo ảm đạm, nạn dân từ xa đến hành khất đầy đường trông thê lương vô cùng.
Lúc chập tối, Vu Phong đến một khách điếm trong thành có tên là Yến Vân.
Vừa bước vào cửa, Vu Phong đã kín đáo đưa mắt liếc nhìn khắp trong quán.
Trên quầy có rượu, xung quanh bày rất nhiều bàn nhưng thực khách rất ít.
Vu Phong chọn một bàn góc bên trái ngồi xuống, sau đó đặt túi vải xuống mở ra lấy thanh trường kiếm đặt lên trên bàn. Đợi một lúc lâu, mới thấy tiểu nhị chạy tới hỏi :
- Khách quan cần dùng chi ạ.
- Hai cân thịt bò, một hồ rượu, một con gà...
Chưa đợi Vu Phong nói hết câu, tiểu nhị đã xua tay nói :
- Thịt bò không có, gà cũng hết rồi.
Vu Phong nghe không có thịt bò cũng chẳng có thịt gà, đành phải đổi

giọng :
- Không có thịt bò thì lấy heo, còn không có gà thì lấy vịt cũng được.
Vu Phong lấy ra một đĩnh bạc để trước mặt chưởng quỹ, chưởng quỹ thấy số bạc chẳng những không cười mà còn nhăn mặt thiểu não gượng cười đáp :
- Khách quan à, hôm nay có bạc cũng đâu mua được gì. Tệ quán chỉ có mấy con chó gầy, và mấy con tôm do nạn dân đổi lấy cháo ăn mà tệ quán mới có, còn rượu thì quả thực không có, đây chẳng qua chút bã rượu còn lại nên lạt lắm, không đáng gọi là rượu.
Nghe chưởng quỹ giải thích, Vu Phong lặng yên không nói câu nào, chưởng quỹ thấy lão không đáp cũng không dám bỏ đi, cứ đứng yên nguyên vị, mặt khổ não không sao tả xiết.
Thấy chưởng quỹ lúng túng đứng một bên, Vu Phong thở dài bảo :
- Thôi mang rượu vào đi, rồi cầm số bạc này luôn.
Chưởng quỹ tưởng mình nghe lầm, rượu đương nhiên phải mang vô rồi, toàn là nước pha thì ai mà uống được. Nhưng còn đĩnh bạc chẳng lẽ cũng lấy được sao?
Chưởng quỹ vẫn ngây người đứng đó không dám bỏ đi.
Vu Phong phiền muộn đập bàn nạt :
- Đi đi, còn đứng làm gì hả.
Lão chưởng quỹ lúc đó mới chợt tỉnh, xách hồ rượu bỏ đi. Vừa mới định quay người đi chợt nghe tiếng Vu Phong nạt tiếp :
- Còn số bạc đây nữa!
Chưởng quỹ vội cầm số bạc bước đi.
Lúc vào trong quầy, chưởng quỹ ước lượng cũng phải độ năm lạng bạc, trong lòng thầm nghĩ :
- “Cái lão này chắc là điên nặng rồi!”
Vu Phong thấy y cứ nhìn chằm chằm vào nén bạc, trong lòng không vui lại nạt tiếp :
- Đĩnh bạc đó thiệt đó, không phải là giả đâu.
Chưởng quỹ thất kinh, vội lắp bắp :
- Đâu... đâu có...
Vu Phong nghe vậy nổi giận, xông tới giựt lấy đĩnh bạc ném xuống đất, đoạn chửi mắng :
- Cái lũ chó không biết hảo tâm của ta, nếu là bạc giả thì ngươi đừng có cầm.
Chưởng quỹ mặt mếu máo giải thích :
- Tiểu nhân đâu có ý đó. Chỉ vì...
Vu Phong quay lại bàn ăn thịt chó nướng và mấy con tôm kho muối rồi kêu tiểu nhị mang thêm một bát canh cá làm đồ nhắm.

Tất cả những cử chỉ vừa rồi không sao qua mắt một thực khách đang ngồi ăn nơi góc phải của khách điếm.
Người này thân hình gầy guộc, mình vận bạch y, tuổi chừng mười sáu, mười bảy, khuôn mặt gầy nhưng hai mắt long lanh sáng rực, rõ ràng một thiếu niên có võ công.
Bạch y thiếu niên tay xách hồ rượu lảo đảo đi về phía chưởng quỹ :
- Chưởng quỹ ơi, cho thêm một bình nữa.
Thiếu niên dường như vô ý đụng phải túi vải của Vu Phong làm cho nó rớt xuống đất.
- Xin lỗi nhe.
Thiếu niên vừa xin lỗi vừa cúi xuống giúp Vu Phong nhấc túi đồ lên, Vu Phong cũng lẹ làng giơ tay chụp túi đồ của mình lên.
- Hừm!
- Cái này...
Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi chợt bật cười.
- Ha ha ha.
- Ha ha ha.
Vu Phong ăn cơm xong rồi lên phòng nghỉ sớm.
Nằm trên giường Vu Phong trằn trọc không sao ngủ được, nhớ tới câu chuyện lạ lùng nơi bàn ăn, trong lòng nghi hoặc :
- “Cái gã thiếu niên nọ thật kỳ quái, rượu toàn là nước thì làm sao say được? Xem ra cái này phải có nguyên cớ.”
Nghĩ tới đó Vu Phong lấy ít bạc bỏ vào người sau đó buộc bao bạc và ngân phiếu để nơi đầu giường rồi để thanh kiếm đè lên trên.
Lúc này lão mới yên tâm nằm xuống, nhưng không dám nhắm mắt bởi vì số bạc cứu nạn dân ở trong túi vải này nên không dám sơ ý.
Vu Phong nằm trên giường nghĩ đến năm thiếu niên, không biết bọn họ hiện giờ ra sao, còn số bạc đã có được bao nhiêu, không hiểu đã tìm ra kiếm phổ cho nhị vị Lê gia tiểu thư chưa?
Nghĩ mãi nghĩ mãi, canh hai qua, rồi canh ba cũng qua, đến canh năm Vu Phong ngủ thiếp đi.
Suốt mười ngày phân phát tiền bạc cứu trợ cho nạn dân khiến cho Vu Phong quá mệt, nên việc thiếp đi cũng là bình thường.
Nhưng mà chỉ trong một khắc Vu Phong vừa thiếp đi, túi vải nơi đầu giường đã biến mất, không cánh mà bay.
Vu Phong la lên một tiếng, bật mình phóng ra khỏi giường, xách kiếm phóng theo truy đuổi.
Trước lúc bình minh, màn đêm tối đen như mực, gió thổi mát lạnh, khiến Vu Phong chợt tỉnh ngủ.
Lão dừng bước đưa mắt nhìn màn đêm hắc ám, nhất thời không

phân biệt được phương hướng nên không biết đuổi theo hướng nào, đành phải quay trở về trong phòng.
Vu Phong tức quá chửi mắng :
- Tổ bà nó! Đồ đạo tặc to gan lớn mật, dám trổ nghề trộm đồ trên đầu Vu Phong tử.
Chửi riết chửi riết, lào tức tối vung kiếm chém bay một góc chân bàn rồi quát :
- Tặc tử, gặp mi ta sẽ chém nát thây...
Chợt nghe tiếng tiểu nhị chạy đến hỏi :
- Khách quan làm cái gì vậy. Trên lầu có việc gì xảy ra vậy?
Vu Phong nghe hỏi liền bực bội đáp :
- Làm cái gì hả? Đuổi chuột chứ làm gì?
Tiểu nhị ngạc nhiên :
- Chuột có lớn không vậy?
Vu Phong hậm hực :
- Lớn như ngươi đó.
Tiểu nhị kinh ngạc trố mắt hỏi :
- Thật không? Để cho ta vào coi coi.
Vu Phong càng thêm tức tối nạt nộ :
- Lớn bằng cái đầu mi đó, ta đã vứt nó ra ngoài cửa rồi.
Nói đoạn Vu Phong giận dữ đóng cửa phòng lại.
Vu Phong mang bốn chục vạn lạng bạc trong người nên hành sự rất thận trọng, nhưng lão càng thận trọng thì càng hư chuyện. Chỉ mới ngủ thiếp đi có một chút mà đã mất hết số bạc để cứu trợ nạn dân rồi.
Một lát sau Vu Phong đã trấn tĩnh lại, việc đã lỡ xảy ra rồi có nổi giận cũng vô ích mà thôi Lão tự nhủ không biết đã để lộ tung tích số bạc ở đâu, lúc nào để lộ, song lão nghĩ mãi cũng không ra.
Lúc này chưởng quỹ đang bước lên trên lầu đến trước cửa phòng của Vu Phong liền gọi lớn :
- Khách quan, tiểu nhị đã chuẩn bị cơm sáng rồi đó, mời ngài xuống dùng.
Vu Phong mở cửa đi ra thấy chưởng quỹ đứng trước cửa liền nói :
- Đa tạ chưởng quỹ.
Chưởng quỹ xua tay lắc đầu nói :
- Khách quan đừng khách khí mà, khách quan tối qua có ngủ được không?
Vừa nhắc tới đó, cơn giận lại trào lên, Vu Phong lạnh lùng đáp :
- Tốt lắm, nửa đêm bị mấy con chuột phá rối thiệt là ngủ ngon quá.
Chưởng quỹ vội nói :

- Khách quan tối qua phải đuổi chuột phải không? Chuột ở đây nhiều lắm, xin khách quan thứ lỗi.
Vu Phong nghe thấy trong lòng bức giác buồn bực không biết đó là lời khách sáo để ứng phó hay là có ý gì khác lạ, nhất thời Vu Phong không đoán ra nổi.
Dùng cơm sáng xong, Vu Phong đang định đi ra ngoài, đột nhiên chưởng quỹ hỏi :
- Khách quan định đi đâu vậy?
Vu Phong dừng bước đáp :
- Ta ra ngoài đường làm chút chuyện, lát nữa sẽ quay trở lại. Không biết chưởng quỹ có gì chỉ giáo.
Chưởng quỹ vội đáp :
- Không dám chỉ giáo! Chỉ là muốn đổi cho khách quan phòng khác, chẳng biết ý khách quan ra sao?
Vu Phong hỏi lại :
- Tại sao vậy?
Chưởng quỹ đáp :
- Bởi vì nghe khách quan nói tối hôm qua phải đuổi chuột không sao ngủ được, nên ta muốn đổi phòng khác cho khách quan.
Vu Phong à lên một tiếng :
- Thì ra là như vậy, khỏi phiền chưởng quỹ phải phí tâm, bất quá mấy con chuột đã bị đánh chết vứt ra bên ngoài, cho nên không cần phải đổi nữa.
Chưởng quỹ nghe vậy liền nói :
- Vậy thì được, khách quan không chê tệ quán vậy thì không cần chi phải đổi phòng nữa.
Vu Phong lẹ bước ra khỏi Yến Vân khách điếm.
- Khách quan về ăn cơm sớm một chút đó nghe.
Vu Phong thầm chửi :
- “Ngươi gọi hồn ta đó hả?”
Vu Phong nghe vậy song vẫn không dừng bước, lắc đầu đi thẳng ra ngoài phố.
Ngươi đi đường không nhiều, nhưng nạn dân không phải là ít.
Vu Phong thầm nghĩ :
- “Ta nhất định phải kiếm lại số bạc cho nạn dân mới được.”
Vu Phong thi triển khinh công để mắt truy xét khắp trong thành Lâm Nghi, song vẫn không phát hiện thấy điều gì khả nghi.
Đến quá giờ ngọ vẫn không phát hiện được nhân vật nào khả nghi.
Vu Phong đành trở về khách điếm dùng cơm trưa. Vu Phong vừa ngồi xuống, lại thấy thiếu niên vận bạch y xuất hiện ngồi nơi góc bàn

hệt như hôm qua.
Bạch y thiếu niên nghĩ thầm :
- “Người này có cử động không giống người thường, không rõ đến đây làm gì, ta phải theo dõi mới được.”
Vu Phong cũng nghĩ :
- “Lại gặp mi nữa. Không hiểu mi có dụng tâm gì? Hôm qua lại làm bộ đụng phải bao đồ của ta. Hừ, mi say thiệt hay là có ý đồ gì, ta nhất định phải...”
Tiểu nhị bưng cơm và đồ ăn bày ra bàn xong, đang muốn lẩm bẩm nói gì với Vu Phong, chợt nghe chưởng quỹ quát bảo :
- Tiểu nhị mau lên dọn phòng cho khách quan nghỉ trưa.
Tên tiểu nhị dạ một tiếng rồi đi lên lầu.
Chưởng quỹ đi tới nói nhỏ với Vu Phong :
- Tối nay để tôi đổi phòng cho khách quan nhé?
Vu Phong lạnh nhạt đáp :
- Bất tất phải phiền hà như vậy.
Chưởng quỹ vẫn lải nhải thì thầm :
- Một người ở trong phòng thì cô đơn lắm, buổi tối phải kiếm nữ nhân cho vui vẻ. Ta có quen với mụ chủ Di Xuân viện, giá tiền thì rất sòng phẳng...
Lão chưởng quỹ đang định nói tiếp, song thấy sắc diện Vu Phong âm trầm có vẻ khó chịu nên vội im bặt không dám nói nữa.
Vu Phong cứ cắm cúi ăn cơm cơ hồ như không nghe thấy lời nói của lão chưởng quỹ.
Lão chưởng quỹ thấy Vu Phong không nói một lời biết rằng khách nhân không thích song vẫn cố vớt vát một câu :
- Không biết ý khách quan ra sao?
Vu Phong nhịn không nổi nữa, liền đập bàn quát lớn :
- Con bà mi, cút đi ngay. Đứng đó lảm nhảm nữa là ta cho ăn bạt tai bây giờ.
Lão chưởng quỹ thất kinh vội vã thoái lui ra sau, miệng lẩm bẩm nói :
- Không thèm thì thôi, làm gì mà nổi giận vô lý vậy?
Bạch y thiếu niên thấy vậy cất tiếng cười lạnh, ngửa cổ nốc cạn bình rượu pha đầy nước, dáng điệu phong lưu tiêu sái. Dùng xong bữa trưa, Vu Phong lên phòng nghỉ. Đến chỗ rẽ chợt thấy có bóng người lướt qua, Vu Phong vội đẩy cửa phòng bước vào, chợt thấy một mảnh giấy rơi xuống đất.
Vu Phong vội đóng cửa lại, sau đó nhặt mảnh giấy lên thấy đề mấy chữ xiêu vẹo :
“Cẩn thận, có đạo tặc”.

Vu Phong bực tức định xé mảnh giấy ra làm trăm mảnh, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy kỳ quái vô cùng, nhìn nét chữ viết xiêu vẹo như chữ con nít lại không có thời gian để lên bàn chắc là quá vội lại sợ người ta phát hiện nên mới làm như vậy Lão tự hỏi số bạc đã mất rồi thì còn bảo ta cẩn thận đề phòng đạo tặc là có nghĩa lý gì.
Sau buổi trưa khách điếm cực kỳ yên tĩnh, Vu Phong không cách nào nghỉ ngơi được, bèn nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng bắt đầu tra xét chung quanh.
Khách điếm này trên lầu có tất cả mười hai phòng chính diện có sáu phòng, đông tây hai phía đều có ba phòng, bởi do thiên tai nên có rất ít khách đến đây trú ngụ.
Vu Phong đưa mắt đảo qua một lượt nơi chính diện thì ngoài gian phòng khách ra, năm phòng kia vẫn khóa cửa, ba gian phòng phía đông cũng vậy, chỉ có một gian phòng ở chính giữa bên mé tây là mở cửa.
Vu Phong vừa định bước qua xem thử, đột nhiên bạch y thiếu niên vừa đi ra khỏi cửa, hai bên suýt nữa đã đụng vào nhau rồi.
- Hắc hắc hắc...
- Ha ha ha...
Hai người cùng bật cười, bốn luồng nhãn quang chạm nhau, cả hai đều ngây người kinh ngạc vì cảm thấy đối phương có công phu thâm hậu, bạch y thiếu niên ngầm kinh sợ nội lực phi thường của Vu Phong.
Trong gian phòng dưới lầu khuất sau cầu thang là nơi ở của tiểu nhị và gã đầu bếp.
Lúc này chưởng quỹ đang dựa vào cầu thang ngáy vang. Tiểu nhị quét dọn xong xuôi, đang nằm dưới gầm bàn định ngủ.
Vu Phong lớn tiếng gọi :
- Chưởng quỹ, mau tỉnh lại.
Chưởng quỹ lờ đờ mở mắt đứng dậy. Kỳ thực lão đâu có ngủ, dụi mắt ngáp dài chẳng qua chỉ là giả bộ mà thôi.
- Khách quan... có điều chi phân phó.
Vu Phong thản nhiên đáp :
- Tối nay đổi cho ta sang gian phòng phía tây để khỏi bị mấy con chuột đến quấy rầy.
Nói đoạn, Vu Phong bước ra khỏi cửa định ra ngoài phố.
Tiểu nhị chạy theo gọi lớn :
- Khách quan, khách quan à...
Vu Phong dừng chân quay lại :
- Chuyện gì vậy?

Tiểu nhị cố ý hét lớn :
- Ngài nhớ trở về ăn cơm tối đó nghe.
Vu Phong cũng lớn tiếng đáp :
- Đương nhiên là ta phải trở về đây ăn cơm mà.
Chợt thấy tiểu nhị bước tới gần hạ giọng thì thầm :
- Khách quan cẩn thận canh chừng chưởng quỹ.
Vu Phong nghe rất rõ, miệng kín đáo điểm nụ cười rồi làm như không có chuyện gì cứ thẳng bước ra ngoài phố.
Đêm xuống, Vu Phong ngủ nơi gian phòng đầu mé tây, kiên nhẫn đợi xem chuyện gì xảy ra.
Nửa đêm đã quá canh ba, khách điếm Yến Vân vẫn tĩnh lặng, phòng bên cạnh của bạch y thiếu niên vẫn không thấy có động tĩnh gì, hiển nhiên là thiếu niên này đã đi từ tối qua chưa thấy về Vu Phong càng nghĩ càng thêm nóng nảy, trong lòng lo lắng không biết có việc gì xảy ra.
Đột nhiên...
- Á!
Một tiếng rú thê thảm từ dưới lầu vọng lên, tiếp đó là tiếng thân hình ai đó đổ ập xuống.
Bịch!
Vu Phong lập tức xách kiếm chạy xuống dưới lầu.
Chỉ thấy tiểu nhị đang nằm sấp, quằn quại trên vũng máu, hơi thở cực kỳ yếu ớt.
Vu Phong vội bế xốc tiểu nhị lên lớn tiếng hỏi :
- Tiểu nhị tỉnh lại mau, ngươi tỉnh lại đi mà.
Một lát sau, tiểu nhị mới từ từ mở mắt, giọng nói thì thào đứt quảng :
- Khách quan, chưởng quỹ... lão tặc...lấy trộm... của ngài...
Y chưa nói hết câu đã gục đầu qua một bên tắt thở.
Vu Phong thấy tiểu nhị đã chết, vội đặt tiểu nhị xuống đất, xách kiếm chạy qua phòng của chưởng quỹ.
Vu Phong lớn tiếng chửi mắng :
- Tổ bà mi, tặc tử, ra đây cho ta. Nếu mi không hoàn trả số bạc thì ta sẽ lột da rút gân mới hả dạ Nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.
- Tặc tử, mi giả chết không được đâu.
Vu Phong vừa chửi mắng vừa đưa mắt nhìn xung quanh, chợ thấy phía sau cánh cửa, thi thể của chưởng quỹ nằm dài dưới đất. Nhìn kỹ chợt phát giác ra trên mình thi thể có vết tích của Thiết Sa chưởng.
- “Hỏng rồi, ta bị trúng kế của hắn rồi.”

Vu Phong hấp tấp phóng lẹ lên thang lầu chạy đến trước cửa phòng của bạch y thiếu niên nọ.
Trong phòng không có một ai, có lẽ thiếu niên nọ không trở về, chắc là y giết người đoạt lấy số bạc rồi bỏ chạy.
Vu Phong thất vọng quay về phòng mình đang định ngồi xuống bỗng nhiên...
Vút! Phập!
Một mũi phi tiêu xẹt tới cắm phập vào chân bàn.
Đuôi phi tiêu có gắn một mảnh giấy, Vu Phong cầm giấy lên xem phía trên có mấy chữ :
“Số bạc và ngân phiếu ta đã mượn tạm rồi. Giao Đông đệ nhất thần thâu Tái Thời Thiên.”
Vu Phong vội vàng vọt ra khỏi cửa thi triển tuyệt kỹ khinh công đuổi theo tên đạo tặc.
Màn đêm đen kịt trăng lặn sao thưa, vì không biết đường nên ra khỏi thành Lâm Nghi cũng không thấy bóng dáng của Tái Thời Thiên đâu nữa. Xem ra Vu Phong cũng không thể quay về khách điếm nữa. Hai mạng người bị chết nhất định quan phủ sẽ truy xét, lão có năm mười miệng cũng không sao thoái tội được. Tái Thời Thiên lấy cũng được, mượn cũng không sao, hơn nữa y đâu ngu ngốc ở lại trong thành để Vu Phong đến tính sổ với y.
Nghĩ đến đây Vu Phong chợt dừng chân lại.
Vu Phong đứng ngẩn ngơ một lúc rồi quyết định trước tiên hãy đi tìm người tự xưng là Giao Đông đệ nhất thần thâu để thu hồi số bạc, sau đó lại phải tranh thủ đi đến Long Hổ tiêu cục bàn chuyện tiêu diệt sào huyệt của Thần Long bang.
Không biết Tái Thời Thiên này xuống phía nam hay đi về phía đông, Vu Phong nhất thời không tài nào đoán ra. Trầm ngâm một lát lão quyết định cứ nhằm hướng đông đi thẳng về vùng Giao Đông.

Hồi 13
Cứu nhân thủy hỏa ngộ hiểm

Trên mình không mang theo nhiều bạc nên Vu Phong đi rất nhẹ nhõm. Mới hai ngày đường đã đến một trấn lớn ở vùng Giao Đông là Ngũ Liên thành.
Ngũ Liên thành tình hình cũng không khác gì Lâm Nghi, cảnh tượng

phồn hoa náo nhiệt lúc trước đã không còn nữa.
Trời đã lên quá ngọn cây thương, khách điếm đã mở cửa, khách hàng không nhiều song hành khất không ít.
Chỉ có trước cửa điếm bán gạo người đông như kiến, trên tấm bảng trước cửa hiệu có mấy chữ lớn :
“Không có kim ngân thì đừng xếp hàng.”
Thấy tình cảnh như vậy Vu Phong bất giác đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, trong bụng thầm chửi :
- “Tặc tử ngươi thiệt đáng tội chết.”
Vu Phong đi đường có lẽ đói quá bèn vội vã đi vào một tửu điếm.
Tửu quán này quả thật không hổ danh, ba mươi sáu bàn trong quán hầu như không hề có chỗ trống.
Vu Phong vừa ngồi xuống, tên tửu bảo đã bưng đến một tách trà nóng, đoạn cười hỏi :
- Khách quan, ngài muốn ăn cái gì? Nếu không ăn thì ngồi đây dùng chén trà nóng cũng được.
Vu Phong tuy đói khát, chỉ muốn ăn thứ gì cho lẹ rồi lên đường. Giờ thấy tửu bảo lễ độ nhiệt tình như vậy, lại thêm chén trà thơm ấm bụng nên đổi ý bảo tiểu nhị :
- Cho ta bốn món nhắm và một bình rượu.
Lập tức tửu bảo chạy biến đi, không bao lâu sau y đã mang ra bốn đĩa đồ ăn còn bốc khói thơm phức và một bình rượu đặt trước mặt Vu Phong.
Vu Phong lần trước đã có kinh nghiệm, vội rót rượu vào ly uống thử một ngụm, hương rượu thơm nồng thấu đến tâm can khiến Vu Phong không khỏi khen thầm, miệng lẩm bẩm :
- Hảo tửu, ngon ngon tuyệt.
Lão gật gù khen khiến cho mấy thực khách bên cạnh chú ý, mấy lão già ở bàn bên cạnh ngừng câu chuyện. Một lão nhân râu tóc bạc phơ rời khỏi bàn bước tới bảo :
- Khách quan khen ngợi như vậy thật là hào phóng.
Vu Phong thấy lão nhân chủ động bước tới, vội đứng lên vòng tay thi lễ :
- Vừa rồi hứng chí nhất thời đã làm phiền đến chư vị, mong chư vị lượng thứ.
Lão nhân nọ vội vàng cười nói :
- Không, không có chi! Khổng phủ gia tửu này ngon tuyệt, lại thêm thức nhắm của tửu quán Hảo tái lai thì đúng là đệ nhất thiên hạ, song vẫn không hay bằng việc tích đức hành thiện cứu giúp nạn dân ngày qua.

Vừa nghe đến việc tích đức hành thiện, Vu Phong vội đứng dậy mời lão nhân nọ ngồi xuống, đoạn hỏi :
- Ai đã tích đức hành thiện, xin ngài cho lão hủ được biết.
Lão nhân tóc bạc cũng không khách khí ngồi xuống đối ẩm với Vu Phong một chén rượu, rồi lên tiếng :
- Cách đây hai ngày có một vị bạch y thiếu niên phân phát số bạc cứu trợ cho nạn dân vùng Giao Đông, nạn dân như nắng hạn gặp mưa, vui mừng không sao tả xiết.
Vu Phong nghe vậy liền hỏi :
- Thiếu niên đó tính danh là gì?
Lão nhân nọ liền đáp :
- Nghe nói thiếu niên đó tên là Vu Phong tử, ta xem chừng đây không phải là tên thật của người đó.
Vu Phong kinh ngạc hỏi :
- Cái gì? Vu Phong tử à?
Lão nhân nọ nghe thế vội hỏi :
- Khách quan có quen biết với vị tích đức hành thiện Vu Phong tử phải không?
- Đâu có...
Vu Phong vội lắc đầu không nhận, nhưng trong lòng lão nhẹ hẳn đi, hóa ra vị thiếu niên nọ cũng có thiện tâm giống như mình nên trong bụng không còn lo lắng nữa.
Lão nhân nọ thấy Vu Phong có vẻ quen với thiếu niên nọ, bèn cất tiếng nói với mấy lão nhân khác :
- Bọn lão hủ chúng ta đang đàm luận về chuyện này, muốn đi gặp vị thiếu niên hào hiệp nọ. Song từ sáng đến giờ không thấy tung tích của thiếu niên nọ đâu, chắc là đã đi cứu trợ cho nạn dân nơi khác rồi.
Thấy vị lão nhân ra chiều tiếc rẽ ân hận, Vu Phong vội cất tiếng an ủi :
- Lão ca ca à, các vị đã thành tâm như vậy nhất định là sẽ gặp mà.
Lão nhân nọ bảo Vu Phong :
- Lão huynh đệ, nếu như trên đường đi có gặp Vu Phong tử thì cho ta gởi lời tạ ơn nghe.
Vu Phong nghe vậy gật đầu, lão cũng đang muốn tìm gặp thiếu niên đã mượn số bạc rồi còn mạo danh mình để làm việc thiện.
Thế là ăn cơm xong, Vu Phong trả tiền rồi đi ra phố, lão vừa đi vừa nghĩ :
- “Nếu như mình cứ đi tìm như vậy thì nhất định sẽ không gặp, chi bằng phải nhờ Cái bang giúp sức mới được.”
Nghĩ vậy Vu Phong liền rẽ vào một ngõ hẻm với nhãn quang tinh

nhạy của cao thủ đệ nhất giang hồ Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân chỉ trong phúc chốc đã kiếm ra đệ tử của Cái bang trà trộn lẫn trong đám dân chúng.
Phía sau cánh cửa có mấy đệ tử Cái bang đang thì thầm nói chuyện.
Vu Phong liền bước tới hỏi :
- Các ngươi có muốn làm chuyện đại sự không?
Một thiếu niên mặc áo đen ngắn, quần lửng tới gối, rách lua tua hỏi lại :
- Việc có lớn không vậy?
Vu Phong đáp :
- Giúp ta kiếm một người.
Thiếu niên đó tuôn ra một hơi :
- Người đó họ gì tên gì, hình dạng ra sao, mặc quần áo y phục màu gì, có điểm gì đặc biệt không?
Vu Phong thấy thiếu niên này tuy nhỏ tuổi, song dường như đã quen với chuyện này, bèn đáp :
- Người này họ Vu tên Phong Tử, thường vận bạch y, thân hình cao gầy, tuổi chừng mười lăm mười sáu.
Hắc y thiếu niên hỏi :
- Giá tiền bao nhiêu?
- Kiêm được sẽ có trọng thưởng.
Vu Phong vừa đáp vừa lấy ra một ít bạc vụn đưa cho bọn họ.
Thiếu niên kia vội hỏi :
- Nếu có tin tức thì làm sao thông báo cho lão?
Vu Phong đáp :
- Đến Hải Tái Lai tửu quán thông báo cho ta.
- Vậy thì được.
Nói rồi thiếu niên huýt sáo làm hiệu, cả bọn tiểu hóa tử lập tức chạy biến đi hòa vào dòng người trên đường quan lộ.
Chập tối không tìm được gì, Vu Phong đành phải quay lại Hải Tái Lai tửu quán.
Vừa ngồi xuống, tửu bảo đã vui vẻ chạy đến hỏi :
- Khách quan lại đến nữa hả? Tệ quán hoan nghênh lắm đó.
Vu Phong mỉm cười nói :
- Quán các ngươi là Hảo Tái Lai thì ta phải đến nữa chứ.
Tửu bảo tươi cười bảo :
- Đa tạ quý khách, không biết buổi tối quý khách dùng chi, hay là vẫn dọn bốn món và một bình mỹ tửu, nhưng bốn món này sẽ khác lúc trưa đó.
Vu Phong nghĩ lúc trưa ăn cũng không tệ, nay đổi món chắc phải

ngon hơn buổi trưa rồi, huống hồ nay gặp chuyện vui phải ăn một bữa cho đã miệng mới được, cho nên Vu Phong mỉm cười vui vẻ bảo tiểu nhị :
- Vậy thì mang cho ta bốn món nhắm và một bình mỹ tửu đi.
Một lát sa, tửu bảo bưng lên một mâm thức ăn và một bình Khổng phủ gia tửu.
Trong mâm có một dĩa "gà chua ngọt", một dĩa "cá tái dấm", một tô "cánh gà chiên giòn", một dĩa "lưỡi heo bóp dấm". Đang lúc chuẩn bị ăn uống vui vẻ, chợt tiếng hắc y thiếu niên và mấy tiểu hóa tử bước vào.
Thấy mâm thức ăn nghi ngút tỏa mùi thơm ngào ngạt, đám tiểu hóa tử cùng hắc y thiếu niên tự động ngồi vào bàn, miệng trầm trồ :
- Đồ ăn ngon mà nhiều quá.
Bọn tiểu hóa tử giơ tray định bốc thức ăn thì bị Vu Phong lấy đũa gõ cho mấy cái đau quá phải vội vàng rụt tay lại, không dám làm hỗn nữa.
Vu Phong bảo hắc y thiếu niên :
- Hãy nói xem việc các ngươi làm đến đâu rồi, lát nữa hãy ăn hà tất phải háu đói tựa như bọn quỷ đói đầu thai vậy?
Hắc y thiếu niên buông tiếng thở dài hồi lâu không nói câu nào.
Vu Phong thấy vậy vội bảo :
- Còn nhỏ như vậy mà than thở cái gì, có gì thì nói lẹ lên đi, làm gì mà cứ ấp úng như câm vậy?
Hắc y thiếu niên nghe vậy liền thở dài tiếp :
- Chúng ta chạy khắp thành, suốt cả ngày mệt muốn đứt hơi cũng không kiếm thấy Vu Phong tử.
Vu Phong nghe vậy đột nhiên mất hứng vừa định đuổi bọn chúng đi bất ngờ nghe hắc y thiếu niên nói tiếp :
- Kỳ thực cái này lão cũng không nên trách ta được.
Vu Phong trợn mắt :
- Cái gì chẳng lẽ không tìm được người mà ngươi cũng đòi ta phải trọng thưởng hay sao?
Hắc y thiếu niên nghe vậy, giọng tỏ vẻ bất mãn nói với Vu Phong :
- Không phải, chúng ta không kiếm được là có nguyên nhân của nó.
Vu Phong vội truy hỏi :
- Nguyên nhân gì vậy? Nói lẹ coi?
Thấy Vu Phong hỏi có vẻ lo lắng, hắc y thiếu niên dừng lại không nói tiếp nữa.
Vu Phong thấy thế bèn lên tiếng hối thúc :
- Tiểu hóa tử, ngươi nói ra đi đừng có dừng lại như vậy mà.

Hắc y thiếu niên vẫn không nói một lời.
Vu Phong thoáng cau mày :
- Tiểu hóa tử, tại sao mi không nói?
Hắc y thiếu niên vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho bọn tiểu hóa tử ngồi xung quanh :
- Đói quá làm sao mà nói nổi?
Vu Phong không còn cách nào khác đành phải chịu thua, lão đếm tất cả có tám tiểu hóa tử liền kêu chúng ngồi vào bàn, gọi tửu bảo bưng ra tám tô mì thịt bò.
Tô mì chưa kịp bưng ra bàn thì món cánh gà trong mâm Vu Phong đã chui hết vào miệng của bọn tiểu hóa tử, tiếp đến món gà chua ngọt chỉ còn lại cái phao câu.
Chưa kịp đụng đến hai đĩa thức ăn còn lại thì tửu bảo đã mang đến sáu tô mì thịt bò đầy ắp, khói bốc nghi ngút.
Tiếp húp xì xụp vang lên, trong nháy mắt tám tô mì đã sạch trơn không còn miếng nước.
Thấy bọn tiểu hóa tử ăn uống như bọn hổ đói, Vu Phong chợt cảm thấy trong lòng đau nhói, bọn tiểu hóa này quả nhiên đói thiệt, làm sao mà có sức nói.
Vu Phong cất tiếng hỏi :
- Ăn no chưa, hay là vừa ăn vừa nói?
Hắc y thiếu niên vừa nhai nhồm nhoàm vừa đáp :
- No thì chưa no hết mười phần, còn đói thì đương nhiên không đói bao nhiêu, ăn nữa hả, nói thiệt với lão tiểu tử, cái bụng này vẫn còn chứa nổi mà, nhưng đói quá thì chịu không thấu còn no quá thì cũng khó chịu cực kỳ.
Vu Phong đang ăn lưỡi heo bóp dấm và uống rượu nghe hắc y thiếu niên ăn nói quái dị bất giác nhớ đến Tập Tiểu Lạc, nếu có y gặp thiếu niên này thì sẽ nói ra những chuyện không sao ngửi nổi.
Hắc y thiếu niên thấy Vu Phong còn đang ăn uống, bèn hỏi :
- Nè, cái lão tiểu tử không già kia, đợi ngươi ăn xong rồi nói hay là vừa ăn vừa nghe bọn ta nói?
Vu Phong vừa nhai vừa nói :
- Cái này...
Hắc y thiếu niên bực bội đưa cặp mắt trắng dã liếc qua đảo lại rồi nói :
- Nè, cái lão tiểu tử không già kia, đừng có cái này cái nọ, có gì nói lẹ ra coi đừng có ấp úng như vậy.
Nhưng Vu Phong nhìn thấy trước mặt mình vẫn còn nửa con cá tái dấm, mấy miếng lưỡi heo, nửa bình Khổng phủ gia tửu nên vẫn cứ

ăn như thường.
Hắc y thiếu niên lạnh lùng :
- Ngươi mà cứ ăn uống như vậy thì chúng ta chắc phải đành ngủ gật đến sáng mới thức dậy được.
Vu Phong bị thiếu niên nọ chọc tức, trong lòng cực kỳ khó chịu, song cố nén giận thầm nhủ :
- "Hừ, xúi tiểu tử, mi thiệt to gan, để lát nữa mi nói rõ nguyên cớ tại sao rồi xem ta sẽ trị mi ra sao nè."
Vu Phong trước đây thường bị Tiểu Lạc xỏ mũi, nay gặp đám tiểu hóa tử này cũng bị bọn hắn chọc tức mà không sao trị được, trong lòng bất giác buồn bực vô cùng.
Bọn tiểu hóa vẫn không chịu buông tha, bọn chúng cứ trố mắt nhìn Vu Phong ăn uống, mấy luồng nhãn quang cứ chiếu thẳng vào lão làm cho Vu Phong như bị trăm mũi kim chích vào người vừa đau vừa ngứa ngáy, cảm thấy mất hứng nên Vu Phong gạt đồ ăn qua một bên.
- Thôi ta không muốn ăn nữa, hừ, thiệt là mất hứng.
Chỉ chờ có thế, bọn tiểu hóa tử trong nháy mắt đã tống vào miệng hết số thức ăn còn thừa của Vu Phong.
Thiếu niên hóa tử lúc này mới đắc ý nói tiếp :
- Trưa nay lúc bọn ta vừa mới chia tay với lão không già nhà ngươi chuẩn bị đi kiếm bạch y thiếu niên Vu Phong tử, vừa đúng lúc gặp Châu trưởng lão, vị cai quản Phân đà Cái bang ở Ngũ Liên sơn hạ chỉ lệnh.
Vu Phong vội hỏi :
- Truyền chỉ lệnh gì?
Hắc y thiếu niên đáp :
- Chỉ thị đặc cấp.
Vu Phong lập tức hỏi ngay không để cho thiếu niên kia kịp thở :
- Chỉ thị đặc cấp là cái quái gì?
Hắc y thiếu niên chầm chậm đáp :
- Cái bang chúng ta gặp việc nguy cấp, sẽ hạ chỉ lệnh phân làm nhất cấp, nhị cấp, tam cấp và đặc cấp, chỉ lệnh đặc cấp này chỉ có Bang chủ và trưởng lão các Phân đàn mới có quyền hạ chỉ lệnh mà thôi.
Thấy hắc y thiếu niên cứ từ từ nói như vậy, Vu Phong tức điên người muốn tát y một cái cho hả giận.
Kỳ thực Vu Phong muốn bảo y nói lẹ lên, chỉ lệnh đặc cấp hạ lệnh gì nhưng thấy không tiện đành thôi.
Hắc y thiếu niên thấy Vu Phong không hỏi bèn dừng lại không nói nữa, liếc mắt nhìn xem Vu Phong có phản ứng gì.

Vu Phong thấy Hắc y thiếu niên không nói nữa liền hối :
- Nói lẹ lên, dừng lại làm cái trò quỷ mị gì vậy?
Hắc y thiếu niên cười đáp :
- Ta đâu có bày trò quỷ mị gì, ta đang đợi ngươi đó.
Vu Phong ngạc nhiên :
- Đợi ta làm gì hả, tiểu hóa xú uế?
Hắc y thiếu niên thản nhiên :
- Đợi ngươi hỏi.
- Ta hỏi lúc nãy rồi đó.
- Thì ta cũng trả lời rồi mà.
- Nè, ngươi dám...
Vu Phong râu tóc dựng ngược, nhìn hắc y thiếu niên.
Hắc y thiếu niên dường như hết sức đắc ý mỉm cười.
Vu Phong không biết làm sao đành dịu giọng hỏi :
- Chỉ lệnh đặc cấp của các ngươi hạ lệnh gì?
Hắc y thiếu niên vẫn điềm tĩnh như thường :
- Nè, đừng có túc khí như vậy, nói cho ngươi biết, Châu trưởng lão hạ đặc cấp chỉ lệnh kêu chúng ta đi tìm một người cũng là Vu Phong tử nhưng mà Vu Phong tử không phải là một thiếu niên mà là một lão già không già như ngươi vậy đó.
Vu Phong kinh ngạc :
- Ngươi nói sao?
Hắc y thiếu niên cười lạt :
- Vu Phong tử mà Châu trưởng lão kêu bọn ta kiếm chính là ngươi đó.
Hắc y thiếu niên ngửng đầu nheo mắt nhìn Vu Phong rồi bảo :
- Ngươi cũng là lão già không già lại chẳng điên nếu như ngươi điên thì hay biết mấy.
Vu Phong nóng nảy truy hỏi :
- Châu trưởng lão các ngươi kiếm Vu Phong tử làm cái gì?
Hắc y thiếu niên lắc đầu :
- Ta cũng không biết nữa, tụa như có ai đó ủy thác cho Châu trưởng lão kiếm ngươi.
Vu Phong lẩm bẩm tự nhủ :
- Không biết ai đã ủy thác cho Châu trưởng lão vậy?
Hắc y thiếu niên lẹ miệng lên tiếng :
- Cái đó chúng ta không biết, nếu như ngươi muốn hỏi, gặp Châu trưởng lão rồi sẽ biết.
Vu Phong thoáng đắc ý :
- Bọn mi nói suốt cả từ nãy đến giờ mới được một câu giống tiếng

người đó.
Nào ngờ hắc y thiếu niên nghe xong vẫn bình thản, mặt không đổi sắc cười hì hì nhìn Vu Phong lặng yên không nói.
Vu Phong thấy mình đã báo thù được hắc y thiếu niên tinh quái liền mỉm cười đắc ý hỏi :
- Châu trưởng lão các ngươi hiện giờ ở đâu?
Hắc y thiếu niên vẫn cười hì hì nhìn Vu Phong không chớp mắt, lặng im không thốt lên một câu.
Vu Phong thấy y không phản ứng liền trợn mắt nhìn :
- Tiểu hóa tử, ta hỏi mi đó.
Thiếu niên nọ vẫn lặng câm, tay giơ ra xua xua mấy cái, bộ dạng nhìn cực kỳ tức cười khiến cho Vu Phong ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra.
- Tiểu hóa tử, mi hà tất phải giả điên giả khùng, nếu quả thật ngươi muốn giả điên thì còn thua bố điên Vu Phong tử này mấy bậc.
Hắc y thiếu niên nghe nói vậy đứng lên ngó nghiêng Vu Phong một lúc miệng lẩm bẩm :
- Tướng cao gầy, lão mà không già, mắt nhỏ... đúng rồi, lão chính là Vu Phong tử mà Châu trưởng lão hạ lệnh cho bọn ta tìm kiếm.
Nói đoạn cả bọn tám tên tiểu hóa tử nhất tề rạp mình xuống đất lễ bái.
Thì ra chỉ cần tìm được người mà Bang chủ truyền chỉ lệnh hoặc trưởng lão phân đà sai khiến, tất cả đều kính cẩn bái lạy.
Vu Phong mới đầu định chối từ nhưng chợt nghĩ lại chi bằng cứ thừa nhận để bọn họ mau dẫn mình đến gặp Châu trưởng lão thì hay hơn.
Vu Phong đứng dậy, bọn tiểu hóa tử quỳ mọp dưới đất, không dám nhúc nhích, có tên còn to gan ngước mặt nhìn lên, quả thấy Vu Phong thân hình cao gầy, mắt nhỏ.
Vu Phong thấy bọn chúng quỳ dưới đất khá lâu, bèn lên tiếng :
- Được rồi, đừng có quỳ lâu như vậy, cúi đầu làm chi hả? Ta đâu có tiền bạc gì cho bọn ngươi, nếu bọn ngươi không đứng dậy là ta bỏ đi tức khắc đó Nghe Vu Phong định bỏ đi bọn tiểu hóa tử vội đứng dậy.
Hắc y thiếu niên cung kính nói :
- Vãn bối thất lễ, mong tiền bối lượng thứ.
Vu Phong cười hề hề nói :
- Tiểu tử mi sao giống con rù đen vậy, cái gì mà thất lễ, cứ gọi ta là lão điên Vu Phong tử cũng được.
Hắc y thiếu niên cực kỳ linh mẫn, thấy nơi tửu quán đông người bèn nói :
- Châu trưởng lão ở đâu vãn bối cũng không được rõ, hiện giờ vãn

bối phải thông báo lên thượng cấp, giờ Dần sáng sớm mai vãn bối sẽ đến đây đón tiền bối không biết ý tiền bối ra sao?
Vu Phong thấy sắc trời không còn sớm, đành phải gật đầu, theo lời hắc y tiểu hóa tử an bài.
Giờ Dần sáng hôm sau, hắc y thiếu niên quả đến đúng giờ, lần này chỉ có một mình y mà thôi :
- Tiền bối, mời ngài theo vãn bối.
Nói đoạn hắc y thiếu niên quay người đi trước dẫn đường cho Vu Phong.
Hai người đi qua mấy ngõ hẻm, Hắc y thiếu niên dẫn Vu Phong đến cửa đông Ngũ Liên thành. Vu Phong thấy vậy liền hỏi :
- Tiểu hóa tử, Châu trưởng lão các ngươi không ở trong thành à?
Hắc y thiếu niên gật đầu đáp :
- Đúng vậy, Châu trưởng lão chúng tôi đang ở Vọng Hảo lầu trên Ngũ Liên sơn ở ngoài thành.
Vu Phong vội bảo :
- Vậy thì chúng ta đi lẹ lên.
Hai người gia tăng cước cực thi triển khinh công lướt đi như bay.
Ngũ Liên sơn dài ước chừng mười lăm dặm, rộng chừng sáu dặm, cao khoảng gần ba trăm trượng, bởi năm ngọn núi tạo thành hình búp sen nên gọi là Ngũ Liên sơn.
Trên sườn núi nơi đỉnh Đại Bi phong có ngôi Quang Minh tự, mái ngói đỏ rực pha lẫn mùi rêu xanh trông cổ kính phi thường, thiện nam tín nữ gần xa lũ lượt kéo lên dân hương lễ bái.
Từ Quang Minh tự phóng tầm mắt về phía đông là Vọng Hải lầu, tòa lầu này có năm tầng, lúc đẹp trời lên phía đông lầu có thể nhìn thấy đại dương mênh mông xa vời, trời nước như hòa lẫn vào nhau. Lúc sáng sớm nhìn vầng thái dương mọc quả là một kỳ quan, trên thiên hạ hiếm có.
Vu Phong vận khí dùng thuật khinh công thượng thừa lướt thẳng lên Vọng Hải lầu, quay lại thấy Hắc y hơi thở dồn dập, mồ hôi đầm đìa, đang chậm chạp bò lên theo sườn núi, chứng tỏ võ công ý quá kém, công lực lại không đủ.
Phía xa xa nơi trời nước tiếp giáp bỗng nhiên hiện lên một đám mây ngũ sắc, rồi vầng thái dương từ từ ló dạng. Cả một vùng trời nước sáng rực, cảnh tượng rực rỡ không sao tả xiết.
Đang lúc say sưa ngắm cảnh sắc tuyệt vời trên Ngũ Liên sơn, đột nhiên Vu Phong phát hiện đệ tử Cái bang đang khiêng một người về phía Vọng Hải lầu. Vu Phong thấy vậy liền cất tiếng hỏi :
- Các ngươi đang khiêng ai vậy?

Mấy đệ tử Cái bang lạnh lùng đáp :
- Chúng ta đang khiêng xác chết, bộ ngươi không thấy sao?
Rồi bọn họ tiếp tục đi tới, Vu Phong tiu nghỉu đứng ngẩn người tại chỗ.
Vừa lúc đó hắc y thiếu niên bò lên lớn tiếng bảo :
- Châu trưởng lão, thuộc hạ đà mời được Vu Phong tử rồi.
Vu Phong lập tức quay lại thấy phía sau bọn đệ tử Cái bang là một nam nhân trung niên, mình vận trường sam màu xanh bước chân nặng nề vô cùng.
Châu trưởng lão buông tiếng thở dài :
- Ngươi tuy đã mời được Vu Phong tử về đây song đã quá trễ, vô ích.
Vu Phong vội bước tới trước, vòng tay thi lễ cất tiếng hỏi :
- Châu trưởng lão, người bị khiêng đi là ai vậy?
Châu trưởng lão buồn rầu đáp :
- Y chính là Giao Đông đệ nhất thân thâu Tái Thời Thiên, chuyên lấy của người giàu chia cho người nghèo.
Vu Phong kinh ngạc chưa kịp hỏi rõ ràng, vội xoay người xông tới chặn ngang đường bọn đệ tử Cái bang, đoạn hét lớn :
- Để người xuống đó cho ta.
Mấy đệ tử Cái bang thấy có kẻ chặn đường cướp thi thể vội đặt cáng xuống đất, rồi vây quanh Vu Phong định động thủ.
Gần chục đệ tử Cái bang nhất tề xuất thủ, song quyền đồng loạt vung ra nhằm vào đầu Vu Phong đánh tới.
Vu Phong thấy bị hiểu lầm vội sử chiêu “Bạch Long Cử Đầu”, thân hình bay bổng lên không phi thân ra ngoài.
- Chư vị nghe ta nói... nghe ta nói đã.
Vu Phong chưa kịp nói hết câu, mấy đệ tử Cái bang đã xuất chiêu Sơn Phong Quyện Hỏa, quyền cước đồng loạt vung ra quét ngang người Vu Phong cực kỳ mãnh liệt.
Vu Phong cũng không khách khí, hét lên một tiếng thi triển tuyệt chiêu “Lôi Công Áp Đỉnh” phản kích.
Hự... Hự...
Mấy thanh âm trầm đục vang lên, bốn đệ tử Cái bang không kịp thối lui té lộn nhào xuống đất.
Châu trưởng lão cất tiếng khen :
- Hảo thân thủ, Vu tiền bối quả không hổ danh Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân.
Vu Phong không đáp, vội chạy tới gỡ tấm phủ liệm trên cáng ra xem. Quả nhiên người nằm trên cáng là Giao Đông đệ nhất thần thâu Tái

Thời Thiên.
Chỉ thấy Tái Thời Thiên hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, mạch đã không còn đập. Vu Phong vội lấy trong người một hồ lô nhỏ đổ ra một viên "Bách Hảo Hoàn Dương hoàn" bỏ vào miệng Tái Thời Thiên, đoạn giơ hữu chưởng áp vào Bách Hội huyệt trên đỉnh đầu y.
Một giờ đồng hồ trôi qua vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, hai mắt Tái Thời Thiên nhắm nghiền, mạch không hề đập, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ.
Mấy đệ tử Cái bang thấy cử động của lão thập phần cổ quái, tức cười, trong lòng đều thầm nghĩ :
- Hèn gì mà người ta gọi lão quái vật là lão điên Vu Phong tử.
Châu trưởng lão thấy Tái Thời Thiên không có gì thay đổi bất giác thở dài, lắc đầu ngán ngẩm.
Chỉ có Vu Phong vẫn tin tưởng, tiếp tục truyền chân khí vào cho Tái Thời Thiên.
Qua mấy khắc sau Tái Thời Thiên cuối cùng đã có hơi thở, song cực kỳ yếu ớt, người không có nội công thâm hậu khó mà nhận biết, Vu Phong trên mặt thoáng lộ niềm vui, song niềm vui đó cực kỳ viễn tưởng. Bởi vì lão biết rằng chỉ dựa vào chút hơi thở yếu ớt này khó mà chắc được có thể cứu tính mạng Tái Thời Thiên hay không.
Vu Phong lại dùng phép điểm huyệt tuyệt cao, phong bế các huyệt đạo quan trọng xong mới thở phào nhẹ nhõm.
Đoạn quay sang hỏi Châu trưởng lão vì sao Tái Thời Thiên ra nông nổi này.
Châu trưởng lão nói :
- Sáng sớm hôm qua, ta đang ở Vọng Hải lầu luyện công, đột nhiên có hai vị đệ tử hạ sơn gánh nước phát hiện thấy Tái Thời Thiên bị trọng thương liền khiêng y lên núi.
Vu Phong vội hỏi :
- Y có nói gì không?
Châu trưởng lão gật đầu :
- Y nói ngày hôm qua đi phân phát số bạc cho nạn dân trong Ngũ Liên thành bị sư huynh của y phát hiện bèn đánh y trọng thương rồi cướp lấy số bạc, y liều mạng lết đến chân núi thì bất tỉnh.
Vu Phong ngơ ngác hỏi :
- Sư huynh của y là ai, đã là huynh đệ đồng môn, cớ sao lại nỡ hạ độc thủ như vậy?
Châu trưởng lão thở dài nói :
- Nói ra chuyện này thì dài lắm.
Vu Phong vội bảo :

- Trưởng lão cứ nói đi.
Châu trưởng lão thuật lại đầu đuôi câu chuyện :
- “Mười năm về trước, vào đầu xuân, nạn dân tha hương cầu thực bị chết đói chết rét không biết bao nhiêu mà kể.
Một buổi chập tối ta cùng vị bằng hữu Xuất Thủ Vô Ngần Ngọa Thiện Nhân đi vào thành này, giữa đường nghe một hài nhi đang khóc lóc thảm thiết. Hai ta động lòng trắc ẩn vội theo tiếng khóc tìm đến, thấy một thảm cảnh vô cùng đau lòng.
Một hài nhi năm sáu tuổi đang khóc thảm gọi la không ngớt :
- Mẫu thân, tỉnh lại đi... mẫu thân...
Người mẹ của đứa bé đã chết cứng từ lâu nhưng mắt vẫn mở trừng trừng nhìn đứa con, đúng là chết mà không sao nhắm mắt được.
Lúc đó hai chúng ta đều cảm thấy khó xử, đem hài nhi đi thì ta có việc cấp bách không thể làm được, còn nếu không mang đi thì ở nơi đồng không hiu quạnh này hài nhi không chết đói thì cũng bị sói dữ xé xác. Cuối cùng Ngọa Thiện Nhân quyết định thu thập hài nhi này làm đồ đệ.
Lúc đưa hài nhi đi theo, cảnh tưởng đó bây giờ ta cũng còn nhớ, hài nhi nọ không chịu buông ra cứ ôm lấy thi thể người mẹ khóc lóc không thôi.
Ngọa Thiện Nhân để ta ôm lấy hài nhi nọ, còn hắn thì dùng đao đào đất làm huyệt mai táng nữ nhân bạc số nọ.
Dường như mệnh trời sắp đặt, hài nhi nọ thấy mẹ mình được an táng cẩn thận nên cũng thôi không khóc nữa.
Hài nhi đó chính là Tái Thời Thiên bây giờ. Ngọa Thiện Nhân đối với y không khác tình phụ tử. Ngọa Thiện Nhân đã đem toàn bộ tâm huyết truyền thụ tuyệt kỹ võ công Xuất Thủ Vô Ngần lại cho Tái Thời Thiên.
Tái Thời Thiên thông minh tuyệt đỉnh, lãnh hội cực kỳ mau lẹ, tính tình lại thiện lương hơn người.
Nếu chỉ có hai người thì mọi sự đâu có gì đáng buồng, Ngọc Thiện Nhân không bị chết thảm mà Tái Thời Thiên cũng không đến nỗi bị thương tích trầm trọng như vậy.
Năm năm trước cũng vào đầu xuân, ta có việc phải đi cùng với Ngọa Thiện Nhân qua Kinh Thành. Lúc đi qua quan lộ nang một thương điếm thấy một đám đông đang vây đánh đấm đá túi bụi vào một thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi.
Hai ta hỏi thăm mọi người mới biết trong Kinh Thành có tên tiểu đạo tặc, y chẳng những trộm đồ người ta mà còn chơi ác, mỗi lần trộm đồ của ai y còn nhảy lên bàn ị cho một đống, tè bậy một bãi, mùi xú uế

xông lên khiến cho ai nấy cực kỳ căm hận.
Nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết, ta cảm thấy đau lòng, bởi vì bọn tiểu hóa tử thủ hạ của ta cũng có lúc ngứa tay cầm lộn đồ của người ta cũng bị đánh dữ như vậy, ta phải ra mặt can thiệp bảo vệ cho bọn chúng.
Lúc ta còn đang tìm cách cứu hắn thì Ngọa Thiện Nhân đã động lòng trắc ẩn, bước tới giao thiệp với chủ nhân của Thương điếm cứu Hạ Sơn Hổ.
Hạ Sơn Hổ hết sức tinh ranh, thấy có người đến cứu hắn đập đầu luôn miệng nói :
- Đa tạ nhị vị đại gia đã ra tay cứu mạng.
Ta vội bước tới đỡ hắn lên, nào ngờ hắn không chịu đứng dậy.
Hóa ra là Hạ Sơn Hổ lười biếng không muốn đi.
Ngọa Thiện Nhân thấy vậy cũng thu hắn làm đồ đệ. Lúc đầu ta không tỏ thái độ, song ta cảm thấy thiếu niên này khác xa Tái Thời Thiên một trời một vực, một người chất phác hiền hành có thiện tâm, còn một người thì giảo hoạt âm hiểu, dối trá vô cùng.
Ngọa Thiện Nhân bảo muốn cho y làm bằng hữu với Tái Thời Thiên nên ta cũng không ngăn cản, với lại ta nghĩ hắn chẳng qua chỉ là một thiếu niên mà thôi, chắc sau này được Ngọa Thiện Nhân dạy bảo, hắn sẽ đổi tính. Nào ngờ mọi việc không ai lường trước được, bây giờ ta cảm thấy hối hận, lúc đó nếu ta cương quyết ngăn lại thì Ngọa Thiện Nhân đã không bị chết thảm còn Tái Thời Thiên thì..."
Nói đến đây, Châu trưởng lão đột nhiên cất tiếng thóa mạ :
- Cái gã Hạ Sơn Hổ thiệt lang tâm độc ác, còn tệ hơn loài súc vật, đồ tàn nhẫn không phải giống người.
Vu Phong thấy vậy vội khuyên Châu trưởng lão chớ nên kích động thái quá.
Châu trưởng lão không kìm được, vừa kể vừa tuôn lệ nhòa mắt :
- "Ngọa Thiện Nhân đem Hạ Sơn Hổ về kết làm huynh đệ với Tái Thời Thiên, Hạ Sơn Hổ hơn Tái Thời Thiên ba tuổi nên làm sư huynh. Tái Thời Thiên là sư đệ đồng môn. Tái Thời Thiên có sư huynh để hàn huyên vui đùa nên rất lấy làm thích thú.
Lúc mới đầu Hạ Sơn Hổ cũng giả bộ hiền lành học võ công tuân theo tôn chỉ lấy người giàu cho kẻ nghèo khổ.
Nhưng mà bao nhiêu tâm huyết của Ngọa Thiện Nhân cũng vô ích. Hạ Sơn Hổ vẫn chứng nào tật nấy, không bao lâu y đã hiện nguyên hình là một kẻ bại hoại.
Sau lưng Ngọa Thiện Nhân y đến đâu cũng trộm cướp, bất kể là ai, lấy được tiền tài vàng bạc, y vô tửu quán ăn uống linh đình, lại còn đi

vào kỹ viện tìm kỹ nữ làm chuyện đồi bại không sao tưởng nổi. Tái Thời Thiên cũng giấu không dám cho sư phụ biết vì sợ Ngọa Thiện Nhân nổi giận. Ai ngờ Hạ Sơn Hổ càng lúc càng to gan, dám đi ra ngoài trộm đồ suốt mấy ngày không trở về Tái Thời Thiên khuyên y, y còn xuất thủ đánh sư đệ trọng thương ba ngày sau mới dậy nổi. Ngọa Thiện Nhân tức giận hết sức, điểm vào huyệt đạo y, bắt y đứng suốt ba ngày để nghĩ về việc sai lầm đã qua. Ngọa Thiện Nhân chỉ muốn Hạ Sơn Hổ cải tà quy chánh. Nào ngờ Hạ Sơn Hổ chửi bới loạn xạ một trận, sau đó bỏ đi. Suốt ba năm trôi qua Hạ Sơn Hổ biệt vô âm tín.

Đến lúc Ngọa Thiện Nhân tích lủy được một số châu báu quý giá, thì Hạ Sơn Hổ đột ngột xuất hiện, y quỳ trước mặt Ngọa Thiện Nhân khóc lóc thảm thiết, cầu xin sư phụ lượng thứ lỗi lầm ba năm về trước, nay nhớ đến sư phụ và sư đệ nên về đây mong sư phụ lượng tình tha thứ.

Nhưng cũng ngay đêm đó Hạ Sơn Hổ đã sát hại Ngọa Thiện Nhân lại còn tàn nhẫn cắt lưỡi chặt tay sư phụ mình.

May sao Ngọa Thiện Nhân dường như đã linh cảm trước điều này nên đã bảo Tái Thời Thiên trong đêm trước đem số bạc đi tặng cho nạn dân vùng Hà Nam.

Khi Tái Thời Thiên từ Hà Nam trở về Hạ Sơn Hổ đã cao chạy xa bay, Tái Thời Thiên đau đớn không nguôi đi nhặt thi thể của sư phụ an táng. Lúc đó chàng mới phát hiện trên đầu sư phụ có ấn tích của Thiết Sa chưởng, hiển nhiên là thừa lúc Ngọa Thiện Nhân đang ngủ say, Hạ Sơn Hổ đã thi triển độc chưởng sát hại người, ý muốn chiếm đoạt số châu báu.

Thì ra ba năm trước y bỏ đi, sau đó lại bái Thiết Sa Chưởng Hồ Thiết làm sư phụ để học võ công độc chiêu Thiết Sa chưởng, đoạn về hãm hại Ngọa Thiện Nhân.

Vu Phong nghe đến đây chợt nhớ đến lão chưởng quỹ Yến Vân khách điếm cũng bị độc môn Thiết Sa chưởng sát hại.

Vu Phong vội hỏi :

- Châu trưởng lão, Tái Thời Thiên bị đoạn mạch lúc nào?

Châu trưởng lão trầm ngâm suy nghĩ giây lát, bấm tay tính trong chốc lát rồi gật gù đáp :

- Vào đầu giờ dần hôm nay.

Vu Phong nghe Châu trưởng lão nói vậy cũng vội bấm tay tính toán đoạn vỗ tay vui mừng đáp :

- Ồ, còn có thể cứu được.

Châu trưởng lão hấp tấp nói :

- Có gì khó khăn Vu tiền bối cứ nói, lão khất cái ta xin tận lực giúp đỡ.
Vu Phong vội lên tiếng bảo :
- Ta nói có thể cứu nhưng không phải là hoàn toàn cứu được. Nếu như Tái Thời Thiên không bị đoạn mạch thì chỉ trong mấy khắc đồng hồ một viên Bách Bảo Hoàn Dương đã phục hồi tâm mạch cho y, song bây giờ phải cần một bình Thanh cung Thánh Thủy tuyền ở núi Lao sơn mới có thể làm cho hoàn thuốc Bách Bảo Hoàn Dương phát huy công hiệu cứu mạng Tái Thời Thiên được.
Châu trưởng lão nghe vậy trầm ngâm một hồi đoạn bảo :
- Nơi này cách xa Lao Sơn độ ba trăm dặm, tiền bối cần thời gian mấy ngày?
Vu Phong liền đáp :
- Đương nhiên càng sớm càng tốt, song không được quá sáu ngày, nếu không e rằng...
Vu Phong ngừng một lát lại nói tiếp :
- Nếu Tái Thời Thiên không đoạn mạch thì chuyện đi lấy Thanh cung Thánh Thủy tuyền đối với ta không khó gì, nhưng hiện nay ta phải truyền chân khí để duy trì hơi ấm nên không dám bỏ đi đành phải tuyển một người có thuật khinh công tương đối cao thay cho ta đi lấy về mới được.
Châu trưởng lão lập tức lên tiếng :
- Vu tiền bối, việc này không được do dự, trong số đệ tử của ta, có một người đa tài đa nghệ, thuật khinh công lại cao diệu, được giang hồ đặt cho danh hiệu Phi Mao Cước, ta nghĩ y có thể đi lấy Thánh Thủy tuyền được đó.
Vu Phong nghe vậy mừng rỡ nói :
- Vậy thì hãy kêu người đó ra đây.
Không bao lâu Phi Mao Cước Trần Phong xuất hiện :
- Đệ tử xin bái kiến trưởng lão.
Vu Phong thấy Phi Mao Cước Trần Phong thân hình thấp bé, tứ chi ngắn ngủn, bất giác đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Châu trưởng lão, ý muốn nói Châu trưởng lão tại sao lại đề cử một người không đáng tin cậy như vậy?
Châu trưởng lão dường như hiểu ý vội lên tiếng trấn an :
- Tiền bối chớ nên coi thường người....
Phi Mao Cước Trần Phong bực tức cắt ngang :
- Tiền bối chớ nên xem thường kẻ khác thái quá như vậy.
Nói đoạn y lắc người phi thân lao vút lên đỉnh Vọng Hải phong.
Bang chúng tưởng Phi Mao Cước tức giận bỏ đi liền có ý cản lại.

Châu trưởng lão tức quá thóa mạ :
- Hừ, mi dám to gan...
Châu trưởng lão chưa kịp nói hết câu thì Phi Mao Cước Trần Phong đã từ trên Vọng Hải phong nhẹ nhàng đáp xuống, trên tay vác theo một tảng sơn thạch nặng mấy chục cân mà sắc diện vẫn không đổi.
Mọi việc xảy ra chỉ trong thoáng chốc.
Vu Phong hài lòng nheo mắt cười nói :
- Hảo công phu, hảo công phu, Phi Mao Cước quả thật danh bất hư truyền.
Trần Phong vòng tay thi lễ :
- Đa tạ tiền bối quá khen!
Vu Phong bật cười ha hả :
- Nếu như ta không khích ngươi thì làm sao biết được công phu thượng thặng của ngươi.
Bang chúng chợt hiểu bất giác âm thầm thán phục Vu Phong.
Châu trưởng lão lấy ra hai chiếc bình sứ Cảnh Đức, mặt ngoài có hình “Song long tranh châu” màu xanh biết đưa cho Phi Mao Cước Trần Phong.
Vu Phong chỉ cần một bình Thanh cung thánh thủy, tại sao Phi Mao Cước phải cần đến hai cái bình lận.
Đây là bí mật không ai dám hỏi, bởi vì đấy là qui củ giang hồ.
Phi Mao Cước Trần Phong bỏ bình vào túi rồi bước đi như bay nhắm hướng sơn lao trực chỉ...

Hồi 14
Ham sắc để mất bạc

Tại Ngũ Liên sơn.
Nơi Vong Hải lâu trên đỉnh Vọng Hải phong, bầu không khí thật cô tịch. Vu Phong, Châu trưởng lão và bang chúng Cái bang đều không nói với nhau một lời.
Bây giờ đã vào gần trưa ngày thứ sáu, Vu Phong đang tuyền cho Tái Thời Thiên hơi chân khí sau cùng.
Nếu như nửa đêm hôm nay Phi Mao Cước Trần Phong không mang bình Lao Sơn Thánh Thủy tuyền về kịp thì khó mà bảo toàn sinh mạng cho Tái Thời Thiên cho nên lòng ai náy đều nóng như lửa đốt mong Trần Phong mau quay trở về.

Giờ Ngọ đã qua, đệ tử Cái bang thì thầm bàn luận :
- Tại sao sư đệ giờ này vẫn chưa về?
- Cái danh hiệu Phi Mao Cước coi như tiêu rồi.
- Lao sơn cảnh đẹp mê người, e rằng y vẫn còn lưu luyến.
Vu Phong, Châu trưởng lão đều im lặng không nói, tuy vậy ai nấy đều lo lắng vô cùng, hy vọng Trần Phong mau quay trở về.
Lúc này Vu Phong ngước nhìn sắc trời, đoạn quay sang nói với Châu trưởng lão :
- Xin ngày chuẩn bị cho ta một chậu lớn tuyết thủy nơi Ngũ Liên sơn, lại đi mang về cho ta một cây Linh chi để sẵn trong phòng đóng cửa lại để ta tùy ý sử dụng.
Châu trưởng lão nghe vậy vội hạ lệnh cho Cái bang đệ tử lập tức thi hành, lúc này thời gian cực kỳ quý báu.
Chỉ một lát sau Cái bang đệ tử đã về bẩm báo :
- Bẩm trưởng lão Ngũ Liên sơn tuyết thủy đã đầy đủ rồi, nhưng Linh chi trên đỉnh Vọng Hải phong đã không còn nữa.
Vu Phong nghe vậy thoáng cau mày lo lắng :
- Châu trưởng lão à, Linh chi này tuy không thập phần quan trọng song muốn khôi phục công lực cho Tái Thời Thiên thì không thể thiếu nó được.
Châu trưởng lão nghe vậy vội bảo :
- Vu tiền bối bất tất phải lo điều đó.
Nói đoạn lão lấy từ trong mình ra một túi gấm nhỏ, trong đó có một cọng Linh chi ngàn năm đưa cho Vu Phong.
Mấy đệ tử Cái bang thấy vậy vội lên tiếng ngăn lại :
- Bẩm trưởng lão, đây là linh dược người đã bảo dưỡng suốt mấy chục năm phòng khi hữu sự không nên...
Vu Phong nghe vậy lòng cực kỳ cảm động, đồng thời cũng thấy khó xử vô cùng, nhất thời không biết làm sao cho phải.
- Cái này...
Châu trưởng lão điềm nhiên nói :
- Vu tiền bối không nên do dự, việc cứu Tái Thời Thiên là quan trọng, Linh chi này sớm muộn cũng phải dùng, bây giờ đã đến lúc cần, sau này có thể kiếm được mà Vu Phong nghe cũng đúng bèn không chút do dự nhận lấy cọng Linh chi đoạn bỏ vào trong chậu Liên Sơn thủy tuyết. Bây giờ mọi việc đã chuẩn bị xong chỉ còn đợi Trần Phong mang bình Thánh Thủy tuyền về mà thôi.
Bóng tịch dương đã ngã xuống phía tây, giờ Thân đã trôi qua.
Đến lúc này chẳng những bọn đệ tử Cái bang phiền muộn mà Vu Phong và Châu trưởng lão cũng có chút lo âu bồn chồn không yên.

Vầng thái dương đã lặn hẳn xuống đại dương mênh mông, giờ Dậu đã trôi qua, mọi người càng thêm lo lắng không yên. Ngay lúc đó một đệ tử Cái bang lớn tiếng la :
- Trưởng lão... Trần... Trần Phong đã về.
Ráng mây chiều đỏ rực, hoàng hôn buông xuống, Trần Phong phi thân lao vút lên Vọng Hải phong.
- Trưởng lão... đệ... đệ tử đã về...
Đoạn chàng gỡ bình Thánh Thủy tuyền xuống đưa cho Vu Phong.
Vu Phong bảo Châu trưởng lão :
- Hãy cởi hết y phục của Tái Thời Thiên, bỏ y vào chậu nước. Lúc ta trị thương cho y bất cứ ai cũng không được vào bên trong. Vô luận có thanh âm gì ở bên trong phát ra cũng không được bước vào, nếu không thì bao nhiêu công lao mấy ngày qua cũng coi như vô ích.
Châu trưởng lão căn dặn thuộc hạ xong liền kêu người khiêng Tái Thời Thiên để vào trong chậu, đoạn tất cả lui ra ngoài cho Vu Phong trị thương.
Phía trong Vọng Hải lầu, Vu Phong đóng tất cả các cửa lại, đoạn đổ bình Lao sơn Thánh Thủy tuyền vào trong chậu rồi lại bỏ một viên Bách Bảo Hoàn Dương vào trong miệng Tái Thời Thiên. Sau đó lão cũng cởi bỏ y phục vào trong chậu ngồi vận công đả thông huyệt đạo của Tái Thời Thiên.
Thánh Thủy tuyền thật là tinh tuyền thủy làm cho Tuyết thủy Ngũ Liên sơn bốc hơi lạnh như băng giá.
Viên Bách Bảo Hoàn Dương thứ hai đang không ngừng ngưng tụ chân khí vào trong thể nội của Tái Thời Thiên.
Linh chi ngàn năm cũng không ngớt lưu chuyển trong châu thân của Tái Thời Thiên, hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa ổn định nội tạng cho chàng.
Vu Phong dùng công lực của mình gia tăng dược lực của Bách Bảo Hoàn Dương làm cho nó lưu chuyển khắp thể nội của Tái Thời Thiên.
Hơi thở của Tái Thời Thiên càng lúc càng rõ hơn.
Một lát sau hơi thở đã trở nên trầm ổn.
Chân khí của Vu Phong cùng với dược lực và Linh chi bắt đầu trục xuất chất độc với Tuyết thủy Ngũ Liên sơn cũng hợp lực dồn huyệt bầm ra khỏi nội tạng của Tái Thời Thiên.
- Ái da đau chết ta... đau quá, chết ta rồi.
Tiếng rú thảm thiết của Tái Thời Thiên khiến cho ai nấy đều rùng mình ghê rợn, mấy đệ tử Cái bang bước tới nói :
- Trưởng lão để chúng tôi vào giúp y.

- Trưởng lão chắc y đau chết mất.
- Trưởng lão à, cái lão điên Vu Phong tử này...
Châu trưởng lão cũng không chịu nổi muốn vào coi xem nhưng chợt ngừng lại đứng yên bất động, lại ra hiệu cho đệ tử không ai được phép đến gần Vọng Hải lầu.
Qua đến giờ Tuất tiếng la trong Vọng Hải lầu dần dần nhỏ đi chỉ còn tiếng rên rỉ đau đớn mà thôi.
Tái Thời Thiên khạc ra mấy cục huyết bầm chứng tỏ ẩn tích đáng sợ của Thiết Sa chưởng đã không còn trong cơ thế chàng nữa.
Hơi thở của chàng mỗi lúc một điều hòa hơn.
Tiếng rên rỉ càng lúc càng nhỏ rồi im bặt không nghe thấy nữa.
Đến giờ Hợi gần cuối canh hai, Vọng Hải lầu đã hoàn toàn tĩnh lặng.
Đầu canh ba, Vu Phong mới mở cửa bước ra.
Châu trưởng lão và Cái bang đệ tử nhất tề nghênh đón.
Vu Phong chỉ mệt mỏi gật đầu mà không nói gì.
Mọi người chạy vào trong Vọng Hải lầu chỉ thấy Tái Thời Thiên nằm trên giường, hơi thở đã bình thường, sắc mặt đã hơi có sắc hồng.
Châu trưởng lão không dám làm kinh động đến chàng, cứ để yên cho Tái Thời Thiên ngủ một giấc.
Gió núi thổi tới mát lạnh, Vu Phong và Châu trưởng lão ngồi trên tảng thảm hải thạch, không có ý muốn ngủ chút nào.
Châu trưởng lão ôn tồn nói :
- Nhờ có tuyệt kỹ của tiền bối mà Tái Thời Thiên đã thoát khỏi cái chết oan uổng.
Vu Phong cười đáp :
- Trưởng lão quả lời, chẳng qua đó là phúc khí của Tái Thời Thiên còn lớn, khí số chưa tuyệt đó thôi Một thoáng trầm mặc trôi qua.
Châu trưởng lão lại nói :
- Vu tiền bối thi ân cứu mạng, lão hóa tử đây vĩnh viễn không quên đâu.
Vu Phong lắc đầu đáp :
- Ta cứu Tái Thời Thiên là vì ta đó thôi, vừa để làm rõ sự thật ra sao vừa để thu hồi số bạc, phân phát cho nạn dân, xong rồi sớm tiêu diệt sào huyệt Thần Long bang để trừ họa cho võ lâm.
Châu trưởng lão nghe vậy bèn hạ giọng đáp :
- Vu tiền bối vì đại nghĩa giang hồ, Cái bang chúng ta chưa hề biết đến chuyện Thần Long bang thật là xấu hổ.
Vu Phong cười bảo :
- Châu trưởng lão, đừng tự trách mình như vậy, trên người còn có Bang chủ, dưới còn có bang chúng đệ tử, được như hôm nay cũng

không phải là dễ.
Châu trưởng lão nói :
- Chúng ta gặp nhau đây là có cơ duyên, sau này nếu Vu tiền bối làm chuyện gì cần đến thì tệ bang sẵn sàng giúp đỡ, chỉ cần Vu tiền bối nói một tiếng.
Hai người cùng vòng tay thi lễ...
Đêm đã khuya, Châu trưởng lão và Vu Phong chưa chịu trở vào Vọng Hải lầu, vẫn đang đàm luận.
Vu Phong nói tiếp :
- Châu trưởng lão, ta là người trực tính, người gọi ta là điên khùng cũng được, cuồng cũng được, ta không để tâm đâu.
Châu trưởng lão vội nói :
- Ta cũng thích được điên như tiền bối đó.
Vu Phong lên tiếng :
- Ta có điều này không biết Châu trưởng lão có chịu đáp ứng không?
Châu trưởng lão gật đầu :
- Vu tiền bối cứ nói!
Vu Phong nghiêm mặt cao giọng nói :
- Ta muốn nhận Tái Thời Thiên làm đồ đệ.
Châu trưởng lão nghe vậy chợt bật cười :
- Ha ha ha...
Vu Phong nóng nảy hỏi :
- Trưởng lão có đồng ý không?
Châu trưởng lão vẫn cười ha hả, lặng im không đáp.
Vu Phong sa sầm nét mặt lớn tiếng thóa mạ :
- Ngươi cười cái gì, có đồng ý hay không? Làm gì mà cứ hả miệng ra cười hoài vậy.
Châu trưởng lão đột nhiên ngừng không cười nữa, song chưởng vung ra xuất chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh nhằm vào đầu Vu Phong đánh tới.
Sự tình xảy ra quá đường đột, Vu Phong không kịp đề phòng, tuy đã dùng chiêu “Long Quyện Sơn Phong” đẩy lui chưởng thế của đối phương, song đầu vai trái cũng bị lãnh một chưởng.
Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân quả không hổ danh gặp hiểm mà không loạn, điềm tĩnh xoay người lộn ngược ra sau.
- Châu trưởng lão, ngươi...
Mặc kệ Vu Phong la gọi, Châu trưởng lão vẫn tung ra độc chiêu tấn công Vu Phong tới tấp.
Vu Phong nổi giận, vai trái dù bị trúng một chưởng vẫn không hề hấn chi, điềm nhiên xuất chiêu hóa giải chưởng lực của đối phương.

Vu Phong cau mày trách :
- Châu trưởng lão, không ngờ mi lại là kẻ tiểu nhân như vậy.
Châu trưởng lão cất tiếng cười lạnh :
- Vu Phong tử, ngươi đúng là lão điên. Châu trưởng lão đã chết từ lâu rồi, biết chưa?
Vu Phong trợn mắt há hốc miệng, kinh ngạc :
- Cái gì?
- Ta không muốn mi gọi ta là Châu trưởng lão nữa, hừ...
Vu Phong thoáng kinh ngạc :
- Vậy thì... ngươi... ngươi là ai?
Châu trưởng lão giả mạo cười ha hả :
- Mi còn chưa hiểu sao? Ta chính là Hạ Sơn Hổ.
Vu Phong há hốc miệng không thốt nên lời.
Hạ Sơn Hổ cười hề hề bảo :
- Sao? Thuật dị dung của ta cũng được đó chớ?
Vu Phong ngơ ngác hỏi :
- Nhưng mà tại sao ngươi phải làm như vậy?
Hạ Sơn Hổ cất tiếng cười cuồng ngạo :
- Vu Phong tử, mi chẳng những điên mà còn ngu nữa, ha ha... chuyện đơn giản vậy mà cũng không hiểu sao?
Vu Phong nhăn mặt cười khổ :
- Cái đó quả thật ta không hiểu?
Hạ Sơn Hổ cười lạt :
- Mi thiệt là ngu quá, ta làm như vậy với Tái Thời Thiên cũng do số bạc của mi đó.
Vu Phong tròn mắt :
- Số bạc lọt vào trong tay ngươi rồi mà?
Hạ Sơn Hổ cười đáp :
- Cái đó chỉ đúng có một chút thôi, ba chục vạn bạc bằng ngân phiếu vẫn còn trong tay sư đệ ta, lão ngu điên thử nghĩ coi ta đâu để cho y chết được, ta làm sao dễ dàng để ba mươi vạn lạng ngân phiếu biến đi được, nếu như ta không xuất thủ quá nặng thì cần gì đến lão điên nhà mi.
Vu Phong chợt hiểu ra, song vẫn hỏi tiếp :
- Vậy thì mấy hôm nay những việc ngươi làm, những điều ngươi nói là thật hay là giả?
Hạ Sơn Hổ vênh bản mặt lì lợm đáp :
- Thật cũng có mà giả cũng có, thật giả lẫn lộn như vậy mới thú vị chớ.
Vu Phong hậm hực hừ lên một tiếng.

Hạ Sơn Hổ chợt nghiêm mặt lên tiếng :
- Nè, đừng có nổi giận mà, lai lịch của ta và Tái Thời Thiên mà ta kể mấy hôm trước là chuyện thật hoàn toàn đó.
Vu Phong liền truy hỏi :
- Tại sao ngươi phải làm như vậy?
- Nếu như không làm như thật thì lão điên ngươi nhất định không tin, làm sao mà ta có thể ở lại đây đến lúc này.
Vu Phong càng nghe càng nổi giận đường đường là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân, danh chấn giang hồ mà lại bị một tiểu tử lừa gạt dễ dàng như vậy.
- Vậy thì bây giờ mi định làm gì nữa đây?
Hạ Sơn Hổ cười âm hiểm :
- Ta muốn giết mi nhưng không được, thì bây giờ đành phải "Tẩu vi thượng sách", chuồn ra khỏi đây mà thôi, nhưng chẳng lâu ta sẽ còn gặp lại nhau mà.
Vu Phong căm tức cực độ, nạt lớn :
- Ai còn muốn gặp cái bản mặt mi nữa?
- Nếu không phải là lão điên Vu Phong tử thì cũng là Tái Thời Thiên sư đệ của ta.
- Chúng ta không muốn thấy mặt mi nữa
- Thật không?
- Đương nhiên là thật rồi, còn phải hỏi gì nữa?
Hạ Sơn Hổ cười lớn :
- Ha ha ha, lão điên đừng vội khẳng định như thế, còn một vạn lạng bạc trong tay ta cũng không phải là chuyện nhỏ đâu.
Vu Phong ấp úng :
- Cái này thì...
Hạ Sơn Hổ cười lạt :
- Các ngươi không tìm ta thì ta cũng nhất định phải tìm các ngươi.
Vu Phong ngạc nhiên :
- Tại sao vậy?
Hạ Sơn Hổ cười hô hố :
- Còn hỏi tại sao hả, nói chuyện với mi mệt quá. Lão già điên khùng này thiệt là ngu không tưởng nổi, phải gọi ngươi là Ngũ Tuyệt Quân Ngu mới đúng đó.
Vu Phong cười lạt :
- Ta thật ngu như vậy sao?
Hạ Sơn Hổ cười đáp :
- Cái đó là đúng rồi, còn số ngân phiếu đáng giá ba chục vạn lạng bạc lẽ nào ta lại buông tha hắn?

Vu Phong cất tiếng cười lạnh :
- Mi tự tin thoát khỏi tay Vu Phong tử này được sao?
Hạ Sơn Hổ thản nhiên đáp :
- Có gì là khó đâu? Chắc chắn là được.
Vu Phong hất hàm hỏi :
- Tại sao mi dám chắc như vậy?
Hạ Sơn Hổ cười hề hề, vẻ mặt cực kỳ đắc ý :
- Nè, ta nói cho lão điên mi biết, vai trái của mi thọ thương, lại thêm phải lo lắng an nguy cho Tái Thời Thiên, hơn nữa mi còn phải kiếm hắn để đòi lại số ngân phiếu đúng không nào?
Vu Phong nghe vậy bất giác đưa mắt liếc nhìn Tái Thời Thiên, hơi thở đã ổn định song vẫn còn yếu.
Hạ Sơn Hổ lại nói :
- Chúng ta đều không muốn hắn chết nên...
Vu Phong thịnh nộ hét vang :
- Cút mau!
Hạ Sơn Hổ cười lạt :
- Khó nghe quá, khó nghe quá, mục đích đầu tiên của ta đã xong. Tái Thời Thiên sống lại là ta có hy vọng lấy được số ngân phiếu rồi, bây giờ ta phải đi đây. Ha ha ha...
Tiếng cười vang vọng trong đêm còn chưa dứt, Hạ Sơn Hổ đã phi thân xuống dưới Vọng Hải phong, đoạn mất hút trong màn đêm dày đặc.
Vu Phong chuyên tâm lo trị thương cho Tái Thời Thiên, không bao lâu chàng đã khôi phục lại khỏe mạnh như trước.
Tái Thời Thiên sau khi hồi phục công lực liền bái Vu Phong làm sư phụ mình.
Vu Phong có đồ đệ như Tái Thời Thiên trong lòng lão cực kỳ cao hứng, thầm so sánh Tập Tiểu Lạc và Tái Thời Thiên.
- Tập Tiểu Lạc có căn bản võ công tương đối cao, lại thêm thông minh lanh lẹ, chỉ có điều quá tinh ranh quỷ quái, chuyên bày trò chọc ghẹo sư phụ.
- Tái Thời Thiên võ công ảo diệu, công phu “Xuất Thủ Vô Ngần” đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, lại thêm thông minh tuyệt đỉnh, trung hậu, thật thà, chỉ có điều nội công còn non kém.
Vu Phong liền đem công lực của mình truyền cho Tái Thời Thiên một phần, giống hệt như lúc trước đã truyền cho Tiểu Lạc.
Tái Thời Thiên đem chuyện lúc trước kể lại cho Vu Phong nghe.
Thì ra lúc Vu Phong bước vào Yến Vân khách điếm đã gây chú ý cho Tái Thời Thiên và lão chưởng quỹ.

Lúc đó Tái Thời Thiên đang kiếm cách cứu giúp nạn dân, lúc Vu Phong định lấy đĩnh bạc ra bị chàng nhìn thấy.
Đêm hôm đó Vu Phong suốt đêm không nhắm mắt nên Tái Thời Thiên không có cơ hội lấy cái túi vải. Lúc trời gần sáng đang định rời khách điếm chàng chợt thấy lão chưởng quỹ từ phòng Vu Phong lướt ra, tay cầm túi vải của Vu Phong.
Tái Thời Thiên đang muốn truy xét bỗng gặp tiểu nhị bước lên đem nước đến đành phải bỏ đi.
Tất cả chuyện này đều xảy ra lúc Vu Phong mệt mỏi chợp mắt trong một khắc đồng hồ.
Lão chưởng quỹ Yến Vân khách điếm thấy số bạc quá lớn liền động lòng tham, phát giác tiểu nhị có ý gần gũi thân tình với Vu Phong nên muốn sát nhân diệt khẩu, đến nửa đêm hôm đó thừa lúc tiểu nhị ngủ gật dưới gầm bàn lão liền nhẫn tâm hạ độc thủ giết chết tiểu nhị.
Lúc lão ra tay hạ sát tiểu nhị, Tái Thời Thiên đã lẻn vào phòng lão xách túi bạc của Vu Phong đi mất.
Lão chưởng quỹ vừa trở về phòng thì Hạ Sơn Hổ đến, bởi vì khắp các tửu điếm, khách điếm, chưỡng quỹ, lão chủ quỹ trong thành Ngũ Liên y đều quen mặt, lão chưởng quỹ lúc này không hề biết túi bạc đã bị Tái Thời Thiên lấy mất nên không chịu nói. Hạ Sơn Hổ tức giận dùng Thiết Sa chưởng đưa hắn về chầu Diêm Vương sau đó truy tìm tông tích của Tái Thời Thiên.
Do trong túi vải có tờ cáo thị của Vu Phong, Tái Thời Thiên biết đã trộm lầm của cứu nạn dân nên chàng mạo danh Vu Phong tử chứ không dùng danh hiệu Giao Đông đệ nhất thần thâu của mình.
Nghe chuyện này hai người quyết định cấp tốc thi hành việc cứu trợ nạn dân và báo thù Tiểu Diện Tặc Hạ Sơn Hổ. Đầu tiên Tái Thời Thiên đến gần Thám Hải thạch dùng tuyệt chiêu "Đảo Cẩu Kim Câu" đào số ngân phiếu ẩn giấu dưới Thám Hải thạch lên.
Đoạn chàng cùng sư phụ nhờ Cái bang đệ tử đi khắp nơi phân phát số bạc cho nạn dân.
Tái Thời Thiên mời Phi Mao Cước cùng đệ tử Cái bang lại để bàn chuyện, Vu Phong dặn dò bọn họ không được sơ ý để lộ tin tức ra ngoài.
Trần Phong cùng đệ tử Cái bang bảo đảm bí mật bởi vì bang qui cực kỳ nghiêm ngặt, ai cũng đều không dám trái qui củ của Bang chủ đã đặt ra.
Phi Mao Cước Trần Phong và các tiểu hóa tử mang số bạc đi rồi, Vu Phong và Tái Thời Thiên bắt đầu bàn mưu tính kế báo thù Hạ Sơn Hổ đoạt lại số bạc phân phát cho nạn dân.

Lúc hạ sơn, Vu Phong bỗng nói với Tái Thời Thiên :
- Đồ nhi, ngươi dám đánh cuộc với sư phụ không?
Tái Thời Thiên ấp úng :
- Cái này... cái này thì...
Vu Phong bực bội nói :
- Ngươi đừng có cái này cái nọ nữa... nếu như muốn thì gật đầu còn như không muốn thì lắc đầu, chớ có gì mà phải ấp úng hoài vậy.
Tái Thời Thiên nghe vậy vội gật đầu.
Vu Phong cao hứng lên tiếng :
- Đồ nhi thiệt là được đó, biết tâm ý của sư phụ.
Vu Phong chưa nói hết câu, Tái Thời Thiên đã lắc đầu quầy quậy. Vu Phong thấy vậy tỏ vẻ không vui hỏi :
- Làm sao mà cứ một lát ngươi gật đầu rồi một lát lại lắc đầu. Thiệt là không bằng Tiểu Lạc, nếu ta không muốn đánh cuộc y cũng tìm cách chọc tức cho ta phải đánh cuộc với y mới thôi.
Tái Thời Thiên nghe Vu Phong nói mình không bằng Tập Tiểu Lạc vội cao giọng bảo :
- Sư phụ, ai nói là đồ nhi không chịu đánh cuộc?
Vu Phong hơi thoáng ngạc nhiên :
- Vậy tại sao ngươi gật đầu rồi lại lắc đầu.
Tái Thời Thiên vội giải thích :
- Đồ nhi gật đầu là đồng ý song nói đồ nhi hiểu tâm ý sư phụ thì không dám, nên đồ nhi mới lắc đầu.
Vu Phong có vẻ tức giận :
- Ngươi là đồ đệ ta, làm sao mà không hiểu tâm ý của ta được.? Chuyện này thật vô lý.
Tái Thời Thiên thành thật đáp :
- Đồ nhi nghĩ sao nói vậy, sư phụ hà tất phải nổi giận.
Vu Phong thấy Tái Thời Thiên thực thà liền không giận chàng nữa, đành phải nói :
- Thôi được, vậy không đánh cuộc nữa.
Tái Thời Thiên vội bảo :
- Sư phụ, đồ nhi đâu có nói là không đánh cuộc nữa, chỉ vì sư phụ không nói cách đánh cuộc ra sao, làm sao đồ nhi trả lời được?
Vu Phong nghe vậy bèn tươi cười đáp :
- Đúng đúng đó, ta phải nói cho ngươi nghe mới được.
Tái Thời Thiên hối Vu Phong :
- Sư phụ nói lẹ lên đi.
Vu Phong liền đáp :
- Chúng ta bây giờ tạm chia, sau đó xem ai kiếm ra Hạ Sơn Hổ trước

thì sẽ tính sổ với hắn thì coi như thắng cuộc.
Tái Thời Thiên vỗ tay cười nói :
- Sao sư phụ không chịu nói sớm, nói sớm là đồ nhi chịu ngay.
Bỗng nhiên Vu Phong làm ra vẻ bí mật, hạ giọng nói nhỏ :
- Nếu như lần này đồ nhi thắng thì ngươi sẽ được....
Vu Phong đang nói chợt ngừng lại giữa chừng.
Tái Thời Thiên nóng nảy hỏi dồn :
- Được cái gì? Sư phụ nói lẹ đi mà, làm gì nói nửa chừng vậy, sư phụ không nói đồ nhi sẽ không đánh cuộc nữa đâu.
Vu Phong hốt hoảng xua tay :
- Đừng giận, ta sẽ nói ngay là được rồi.
Tái Thời Thiên vội cất tiếng giục :
- Sư phụ đừng có làm như hài nhi lên ba như vậy, nói lẹ lên, nếu đồ nhi thắng thì sao?
Vu Phong nhăn mặt thiểu não :
- Ta có một con Tiểu Kim quy thuần chất bằng hoàng kim chế ra cực kỳ tinh xảo, Tiểu Lạc kiếm cách chiếm lấy nó, song ta không chịu đưa, lần này nếu ngươi thắng ta đành phải đưa nó cho ngươi thôi.
Tái Thời Thiên thấy sư phụ nhăn mặt cười khổ liền bật cười ha hả.
Tái Thời Thiên càng cười, Vu Phong càng nhăn mặt sầu não.
Tái Thời Thiên thấy vậy cố ý chọc thêm :
- Thì ra là bảo bối của sư phụ, vậy thì đồ nhi nhất định phải thắng rồi.
Vu Phong mỉm cười :
- Ta sợ ngươi không thắng được đâu.
Tái Thời Thiên cả quyết :
- Nhất định là đồ nhi sẽ thắng mà.
Vu Phong đành gật đầu :
- Thôi được, ngươi thắng cũng được, vậy chúng ta chia tay ở đây.
Tái Thời Thiên vui vẻ :
- Chia tay ở đây cũng được, còn muốn gặp sư phụ thì gặp ở đâu và gặp lúc nào thì tiện?
Vu Phong nghĩ ngợi một chút đoạn ôn tồn đáp :
- Mười ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau tại Nghênh Xuân khách điếm ở Giao Châu.
Vu Phong nói xong liền quay người bỏ đi.
Tái Thời Thiên vội gọi lớn :
- Sư phụ dừng lại một chút đã.
Vu Phong vẫn cắm cúi bước đi không quay lại.
Tái Thời Thiên không giận mà lại nói tiếp :
- Sư phục chưa gặp Hạ Sơn Hổ thì biết đâu mà tìm hắn?

Vu Phong thấy đồ đệ hiền lành thật thà mà lúc nãy lão lại đi trách oan chàng, nên ngượng ngùng không dám quay lại.
Tái Thời Thiên thấy sư phụ vẫn không đáp vội chạy lại bảo :
- Hạ Sơn Hổ thường sống ở trong Gia Thành.
Vu Phong gật đầu :
- Ta biết rồi.
Tái Thời Thiên vẫn chưa an tâm liền nói tiếp :
- Hạ Sơn Hổ thường la cà nơi tửu quán, kỹ viện, hắn không biết đánh bạc.
Vu Phong trong bụng cảm thấy dễ chịu song ngoài miệng vẫn nói :
- Được, ta biết rồi mà.
Tái Thời Thiên lại bảo :
- Sư phụ gặp hắn giả dạng làm Châu trưởng lão, còn diện mạo của hắn thì...
Vu Phong lai ngắt lời chàng :
- Đồ nhi, thiên hạ gọi ta là Tứ Tuyệt Quân, trong đó có tuyệt kỹ nghe thanh âm người ta cực kỳ chính xác, ngươi chớ lo chi cho mệt.
Tái Thời Thiên lúc này mới yên tâm, vòng tay thi lễ :
- Đồ nhi xin cáo từ.
Hai người chia tay tại Ngũ Liên sơn, ai nấy đi lo việc của mình.
* * * * *
Tại Gia Thành một thị trấn quan trọng của vùng Giao Đông.
Trên một ngọn đồi ngoài cửa đông Gia Thành nơi đây có phần mộ của Xuất Thủ Vô Ngần Ngọa Thiện Nhân.
Hôm nay chung quanh mộ địa, cỏ tạp đã được dọn sạch, phiến đá xanh trước mộ đã để sẵn một bình rượu và một mâm thức ăn đầy ắp.
Tái Thời Thiên quỳ trước mộ dập đầu bái lạy đoạn cung kính dâng lên một ly rượu :
- Sư phụ, Tiểu Thiên đến đây thăm người, kính dâng người ly rượu, đoạn nói với người một chuyện.
Tái Thời Thiên mắt rưng rưng ngấn lệ, vừa nói vừa rót rượu ra ly tưới quanh ngôi mộ của Ngọa Thiện Nhân.
- Sư phụ, ân nuôi dưỡng, hài tử suốt đời không quên, mối thâm thù kẻ đã gây ra cái chết thảm cho người, hài tử nhất định dù chết cũng phải báo thù.
Ai ngờ thanh âm của Tái Thời Thiên vang lên chưa dứt, phía sau sườn đồi chợt có một tràng cười quái dị nổi lên :
- Hắc hắc hắc...
Chỉ nghe thanh âm phát ra mà không thấy người.

Tái Thời Thiên cao giọng quát :
- Mi là ai?
Một lão nhân đầu tóc rối bù dáng đi xiêu vẹo từ phía sau sườn đồi chạy tới.
- Ta là sư bá của ngươi đây.
Tái Thời Thiên thấy lão nhân này vừa dơ bẩn vừa xấu xí, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, quái dị vô cùng, trong lòng không mấy vui vẻ cau mày đáp :
- Ta đâu có sư bá nào như lão.
Quái nhân cười đáp :
- Ngươi không biết nhưng mà ta phải là sư bá của ngươi.
- Phải thì mặc kệ lão chớ, ta không muốn tiếp lão.
Nói đoạn Tái Thời Thiên quay người bỏ đi.
Lão quái nhân nộ khí quát vang :
- Đứng lại, tiểu tử mi không được vô lễ với sư bá, ta nổi giận giết mi bây giờ.
Tái Thời Thiên vốn tâm địa thiện lương, thấy lão quái giận phát run, bèn đứng lại.
Quái nhân gật gù :
- Không sai, tiểu tử này còn có chút lương tâm tốt hơn tiểu tử hôm qua, cái gã tiểu tử hôm qua thiệt chẳng phải giống người.
Tái Thời Thiên nghe quái nhân nói như vậy liền quay người lại hỏi :
- Người hôm qua mặt mũi ra sao?
Quái nhân nọ lắc đầu :
- Úy da, tiểu tử ngày hôm qua ta gặp cực kỳ xấu xí, cái bản mặt y giống như Trư Bát Giới y đúc.
Tái Thời Thiên lẩm bẩm :
- Không phải à?
Quái nhân nọ nhíu mày :
- Cái gì mà không phải, cái gã Hạ Sơn Hổ sư huynh của ngươi không phải là cực kỳ xấu xí đó sao?
Tái Thời Thiên kinh ngạc :
- Lão đã gặp Hạ Sơn Hổ?
Quái nhân gật đầu :
- Chẳng những ta gặp gã mà còn đánh gã bị thương nữa, hừ, “Xuất Thủ Vô Ngần” đúng là đồ vô dụng, lại đi thu nhận cái gã đồ đệ xấu xí độc ác đó.
Tái Thời Thiên quát lớn :
- Ngươi không được lăng nhục sư phụ ta.
Quái nhân cười lạt :

- Mi không cho nói ta cũng cứ nói, Xuất Thủ Vô Ngần thiệt là đồ vô dụng, còn thiếu nợ ta chưa trả mà đã trốn xuống dưới mồ rồi.
Tái Thời Thiên ngập ngừng hỏi :
- Vậy... thì... lão... lão là ai?
Quái nhân nọ lạnh lùng :
- Ta nói rồi ta là sư bá của ngươi.
Tái Thời Thiên nghi hoặc :
- Tại sao ta không nghe sư phụ nhắc gì đến lão.
Quái nhân cười lạt :
- Y còn thiếu nợ ta làm sao dám nhắc được.
Tái Thời Thiên lắc đầu :
- Sư phụ ta không thể thiếu nợ ngươi được.
Quái nhân cả quyết nói :
- Y thiếu nợ ta nên ta mới đến đây đòi.
Tái Thời Thiên thấy lão quái nhân nói chắc chắn như vậy, mình lại không có căn cứ gì cho nên không đấu khẩu với lão nữa.
Lão quái nhân thấy Tái Thời Thiên không lên tiếng cho rằng mình đã thắng bèn đắc ý nói :
- Sư phụ chết, đồ đệ trả...
Tái Thời Thiên tròn mắt :
- Trả cái gì?
Quái nhân bực tức hét lớn :
- Trả cho ta món nợ.
Tái Thời Thiên thản nhiên bảo :
- Sư phụ ta thiếu nợ lão cái gì ta đâu có biết? Lão không nói rõ làm sao ta trả được?
Quái nhân lúng túng đáp :
- Cái này... nói ra... thì dài lắm.
Tái Thời Thiên lạnh nhạt :
- Nói dài không được thì nói ngắn cũng không sao.
Quái nhân nọ bèn kể về món nợ của Ngọa Thiện Nhân :
- “Ta là Giả Khắc Kỳ, mười năm trước hai ta cùng bái Thánh Tủ Vô Song Ngô Vũ làm sư phụ, sư phụ ta có hai môn võ công độc chiêu là “Xuất Thủ Vô Ngần” và “Xuất Cước Vô Tích”, mà qui củ của bản môn không được học hai môn. Bởi vì Ngọa Thiện Nhân học Xuất Thủ Vô Ngần, ta cũng rất muốn học, vì môn qui ta đành phải học Xuất Cước Vô Tích.
Sau này mấy lần ta lén bảo sư đệ truyền thụ “Xuất Thủ Vô Ngần” cho ta, song y không chịu, lúc sư phụ sắp lâm chung được sư phụ đồng ý, y đã đáp ứng mười năm sau hẹn sẽ truyền lại cho ta bí quyết của

môn Xuất Thủ Vô Ngần.
Ta rời Giao Đông đúng mười năm, bây giờ trở về sư đệ đã không còn nữa, ngươi nói đó có phải là y nợ ta hay không?”
Tái Thời Thiên thật thà gật đầu.
Quái nhân lại nói tiếp :
- Vậy mà hôm qua xú tiểu tử nọ nói cái võ công của Thánh Thủ Vô Song còn thua chó móc mèo cào, Ngọa Thiện Nhân là đồ vô dụng, bảo ta chi bằng học “Thiết Sa chưởng” thì hay hơn, làm cho ta tức giận đến điên người.
Tái Thời Thiên nghe vậy vội hỏi :
- Sau đó thì sao?
- Ta nhường cho hắn ba chiêu đầu tiên, còn ta chỉ phóng một cước là hắn bị gãy chân liền.
Tái Thời Thiên cao hứng khen :
- Tuyệt lắm, hảo công phu.
Quái nhân cười lạt :
- Ngươi đừng vội đắc ý, hôm nay ngươi không chạy thoát đâu.
Tái Thời Thiên ngơ ngác :
- Tại sao vậy?
Quái nhân điềm nhiên đáp :
- Sư phụ thiếu thì đồ đệ phải trả nợ. Hạ Sơn Hổ còn nói sư đệ ta thiên vị đêm “Xuất Thủ Vô Ngần” truyền lại cho ngươi mà không dạy cho hắn, cho nên hôm nay ngươi phải trả lại món nợ của sư phụ ngươi thiếu ta.
Tái Thời Thiên nghe vậy bực tức đáp :
- Hừ, cái gã Hạ Sơn Hổ thiệt là xảo trá, sư phụ dạy hắn, hắn không chịu học còn nói là sư phụ không dạy, hừ...
Giả Khắc Kỳ nói :
- Tiểu tử đừng nổi giận, dù sao ta cũng đánh hắn chạy dài rồi, ngươi còn gì phải lo.
Tái Thời Thiên hậm hực :
- Hừ, lão chuyên môn phá rối chuyện của ta.
Giả Khắc Kỳ cau mày :
- Ta giúp ngươi đánh hắn bỏ chạy là không tốt sao?
Tái Thời Thiên bực bội lắc đầu.
Giả Khắc Kỳ lắc đầu :
- Thiệt là làm ơn giờ bị mắc oán.
Tái Thời Thiên giọng đầy sát khí :
- Ta phải giết chết hắn để báo thù cho sư phụ.
Giả Khắc Kỳ ôn tồn nói :

- Vậy thì ta đánh cho hắn chạy lại đây để cho ngươi báo thù.
Tái Thời Thiên hỏi lại :
- Lão kiếm được hắn sao?
Giả Khắc Kỳ cười bảo :
- Nhất định kiếm được mà.
Tái Thời Thiên vui mừng vội nói :
- Vậy thì chúng ta đi tìm hắn ngay bây giờ.
Giả Khắc Kỳ gật đầu :
- Được, chúng ta đi kiếm hắn.
Vừa mới đi được hai bước, Giả Khắc Kỳ đột nhiên hét lớn :
- Đứng lại.
Tái Thời Thiên vội dừng lại hỏi :
- Lại chuyện gì nữa, lão la ầm ĩ làm cho ta sợ hết hồn.
Giả Khắc Kỳ cười hề hề nói :
- Tiểu tử ta khoái nói to vậy đó, ngươi chưa hoàn trả ta món nợ thì đừng hòng bỏ đi được.
Tái Thời Thiên lắc đầu :
- Sư phụ ta đã thành người thiên cổ rồi, coi như người đã hết nợ, lão nếu muốn đòi thì xuống dưới mộ địa mà đòi.
Giả Khắc Kỳ luôn miệng :
- Trả được mà, sư phụ chết thì đồ đệ trả có sao đâu.
Tái Thời Thiên tức giận hỏi :
- Vậy hoàn trả bằng cách nào?
Giả Khắc Kỳ thản nhiên nói :
- Ngươi dạy Xuất Thủ Vô Ngần lại cho ta.
Tái Thời Thiên luôn miệng chối từ :
- Không được, không được.
Giả Khắc Kỳ lạnh lùng :
- Không được cũng phải được.
Tái Thời Thiên nổi giận giọng lạnh như băng :
- Ngươi... ngươi làm sao mà vô lý như vậy.
Hai người trợn mắt nhìn nhau, lặng im không nói
Lúc này trên mộ địa bầu không khí tĩnh lặng đến rợn người, sát khí tỏa ra cực kỳ trầm trọng.
Giả Khắc Kỳ thấy Tái Thời Thiên nổi giận thực sự vội dịu giọng nói :
- Tiểu tử ngươi đừng có giận, chỉ cần dạy ta mười ngày là được.
Tái Thời Thiên nghe vậy càng nổi giận lắc đầu bảo :
- Mười ngày, không được, không được, ta phải đi gặp sư phụ của ta.
Giả Khắc Kỳ lấy làm lạ hỏi :
- Cái gì? Sư phụ ngươi chưa chết sao?

Tái Thời Thiên vội nói :
- Không phải, đó là sư phụ mới của ta.
Giả Khắc Kỳ nghe vậy bật cười ha hả :
- Cái gì mà sư phụ mới sư phụ cũ, ngươi cứ bái ta làm sư phụ là được rồi.
Tái Thời Thiên liền hỏi :
- Tại sao vậy?
Giả Khắc Kỳ cười bảo :
- Ngươi dạy ta Xuất Thủ Vô Ngần để trả nợ cho ta, còn ta truyền lại "Xuất Cước Vô Tích" và thu ngươi làm đồ đệ.
Tái Thời Thiên vẫn lắc đầu :
- Như vậy là không công bằng.
Giả Khắc Kỳ cau mày hỏi :
- Làm thế nào mới công bằng?
Tái Thời Thiên điềm tĩnh đáp :
- Ta dạy ngươi, ngươi dạy lại ta, như vậy là công bằng, nên phải xưng hô là sư huynh sư đệ mới đúng chớ.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 15
Ác đồ sát sư gặp quả báo

Giả Khắc Kỳ trợn mắt :
- Cái gì mà sư huynh sư đệ? Nè, ngươi có lầm không? Ta là sư bá chính tông của ngươi mà.
Tái Thời Thiên ương bướng nói :
- Ta không cần biết chính tông chính phái gì hết, nếu muốn dạy thì xưng hô bằng sư huynh sư đệ, còn không thì mỗi người một phương, ai lo chuyện nấy.
Giả Khắc Kỳ thấy vậy không biết làm sao hơn, đành phải gật đầu.
Giả Khắc Kỳ lớn hơn Tái Thời Thiên ba mươi sáu tuổi nên làm sư huynh, còn Tái Thời Thiên là sư đệ, hai người cùng dập đầu bái lạy trước mộ Ngọa Thiện Nhân.
Bái lạy xong, Tái Thời Thiên lại không vui nói với Giả Khắc Kỳ :
- Sư huynh à, mười ngày thì quá dài đó.
Giả Khắc Kỳ lắc đầu :
- Sư đệ à, mười ngày không dài đâu, võ công của Thánh Thủ Vô Song đâu có dễ học như vậy.

Song mặc cho Giả Khắc Kỳ nói thế nào, Tái Thời Thiên cũng không chịu nghe. Giả Khắc Kỳ muốn nổi giận nhưng không được đành gật đầu :
- Ừ, mười ngày không được thì năm ngày cũng chẳng sao.
Tái Thời Thiên vẫn lắc đầu :
- Năm ngày cũng không được.
Giả Khắc Kỳ bực bội :
- Vậy thì sư đệ muốn mấy ngày?
Tái Thời Thiên đáp :
- Hai ngày, mỗi người dạy một ngày.
Giả Khắc Kỳ cũng đành phải gật đầu ưng thuận.
Tái Thời Thiên thấy Giả Khắc Kỳ ủ rũ liền khuyên bảo :
- Sư huynh đừng giận, ta không còn cách nào khác đâu.
Giả Khắc Kỳ gượng cười nói :
- Được rồi. Bây giờ ngươi dạy "Xuất Thủ Vô Ngần" cho ta trước đi, lẹ lên đi!
Tái Thời Thiên phản ứng cực nhanh :
- Nè, sư huynh dạy Xuất Cước Vô Tích cho tiểu đệ trước đi.
- Ngươi dạy ta trước.
- Không được, ngươi phải dạy ta trước.
- Ngươi dạy trước.
- Ta không dạy trước đâu.
Hai người đấu khẩu một hồi, Tái Thời Thiên liền bảo :
- Sư huynh phải dạy tiểu đệ trước mới xứng đáng là đại ca chớ?
Giả Khắc Kỳ ấp úng :
- Cái này...
Tái Thời Thiên chặn ngang :
- Đừng có cái này cái nọ nữa, dạy lẹ đi nào.
Giả Khắc Kỳ đành phải dạy trước :
- Sư đệ à, Xuất Cước Vô Tích tập hợp cước pháp tinh hoa của các môn phái trên thiên hạ, đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.
Đoạn Giả Khắc Kỳ vừa diễn luyện cho Tái Thời Thiên xem từng chiêu thức để chàng nhớ kỹ trong lòng.
Giả Khắc Kỳ vừa biểu diễn vừa nói :
- Nội Bát cước trước tiên, rồi đến Thuận Khổn cước, Đảo Câu cước, Hổ Tầng cước, Ngoại Phách cước, Hồi Thân cước, Giao Ty cước. Sau đó đến một đường Ngoại Bát cước, Xước cước, Tái cước, Tảo Đường cước, Câu Quái liên hoàn cước, Ngọa Tâm cước, Phiên Thiên cước, Tử cước, Hóa cước.
Giả Khắc Kỳ phóng cước ra vèo vèo, sử dụng đến mức xuất thần

nhập hóa, làm cho Tái Thời Thiên chú ý cách mấy cũng cảm thấy hoa mắt.
Tái Thời Thiên vội hét vang :
- Dừng lại, dừng lại!
Giả Khắc Kỳ ngạc nhiên :
- Làm gì vậy?
Tái Thời Thiên trầm giọng :
- Sư huynh phóng cước chậm chậm một chút, chứ như vậy thì ai nhìn ra cho nổi?
Giả Khắc Kỳ vội giảng giải :
- Nếu như vậy thì còn gì là Xuất Cước Vô Tích, đồ ngu! Cái võ công này phải làm cho người hoa mắt, như vậy mới làm cho người biết đâu mà tránh chớ.
Tái Thời Thiên cũng không chịu thua :
- Sư huynh nói ngu thì có, tiểu đệ biết môn công phu này cực kỳ ảo diệu, nhưng mà bây giờ sư huynh dạy cho thì phải xuất chiêu chậm chậm, ta mới học được chớ?
Giả Khắc Kỳ nghe vậy bèn biểu diễn chậm lại, từng cước pháp một.
Tái Thời Thiên thông minh tuyệt đỉnh, chẳng bao lâu đã nắm hết các yếu huyệt của Xuất Cước Vô Tích.
Đến lúc Tái Thời Thiên đem Xuất Thủ Vô Ngần dạy lại cho Giả Khắc Kỳ, vừa dạy vừa nói :
- Sư huynh à, Xuất Thủ Vô Ngần này cũng tập hợp tinh hoa quyền chưởng các môn phái trong võ lâm, sử dụng đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa. Đến khi đối phương bị khóa tay mà vẫn không phát giác ra được.
Nói đoạn, Tái Thời Thiên hét lên một tiếng, song thủ đồng lượt vung ra La Hán quyền, Nhị Lang quyền, Đường Lang quyền, Ưng Trảo quyền, Bát Quái quyền, Lục Hợp quyền, Mai Hoa quyền. Bộ cước chuyển động theo Mê Tung bộ pháp, thân hình uốn lượn như bát quái du long.
Giả Khắc Kỳ cũng lĩnh hội rất nhanh, chỉ trong một ngày đã nắm gọn các yếu quyết của Xuất Thủ Vô Ngần. Ước nguyện suốt mười năm trời, nay chỉ trong một ngày đã được mãn nguyện.
Giả Khắc Kỳ và Tái Thời Thiên chia tay nhau mỗi người một ngã đi vào trong thành.
* * * * *
Bên trong Gia Thành.
Vu Phong đang đi lang thang trên đường quan lộ.
Tính đến hôm nay Vu Phong đã lang thang suốt ba ngày, dạo mười

mấy tửu điếm, phạn điếm trong thành.
Lúc này lão đi đến một tửu điếm có bảng hiệu Vị Chân Hương, tửu điếm này nổi tiếng khắp thành.
Lúc đó trời đã vào giữa trưa, trong tửu điếm hết sức đông người, cho dù không bằng trước đây song cũng cực kỳ huyên náo.
Vu Phong vừa bước vào cửa khẽ đưa mắt liếc quanh khắp tửu điếm, ở đây cũng ngang dọc bày đúng ba mươi sáu cái bàn. Lão chọn một cái bàn mé hữu, đoạn từ tốn ngồi xuống.
Tửu bảo vội càng chạy tới hỏi :
- Khách quan cần dùng chi ạ? Tệ quán chúng tôi có đủ rượu nồng, thức ăn ngon tùy ý lựa chọn.
Vu Phong vẫn theo lệ cũ, kêu bốn đĩa đồ ăn và một bình rượu, sau đó thêm một bình trà hảo hạng.
Lệ cũ tuy không có trà, nhưng Vu Phong kêu thêm để có cớ ngồi lâu đợi Hạ Sơn Hổ.
Không bao lâu sau, tửu bảo bưng ra một mâm đồ ăn đặt xuống bàn. Trong mâm là một đĩa gà chiên giòn, một tô thịt bò xào đậu, một đĩa dê tái, một khúc cá chim nướng ngọt và một bình Gia hà lão tửu.
Vu Phong không vội đụng đũa, chỉ mở bình rượu ra ngửi, đoạn cất tiếng khen :
- Thơm thật! Quả đúng là Vị Chân Hương!
Vu Phong vừa uống rượu vừa cầm đũa ăn hết sức thích thú. Lát sau bình rượu cạn sạch, thức ăn trong đĩa cũng không còn miếng nào.
Tửu bảo liền bưng đến một bình trà nóng bốc khói. Đúng lúc đó, một thanh niên chống gậy đi tới, gã tửu bảo vội bước ra nghênh đón :
- Hạ đại gia hôm nay bị sao vậy?
Gã thanh niên xua tay :
- Đi ra, tránh ra mau.
Chưởng quỹ thấy vậy liền vẫy tay gọi tửu bảo, đoạn lên tiếng hỏi :
- Hà đại gia vẫn dùng như cũ chớ?
Gã nọ có vẻ bực bội :
- Biết rồi mà còn hỏi lôi thôi cái gì đó!
Chưởng quỹ vội vàng vào trong bếp nói lớn :
- Hạ đại gia vẫn ăn như cũ.
Cử động của gã nọ làm cho Vu Phong chú ý.
Vu Phong nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ lại là Hạ Sơn Hổ? Hạ Sơn Hổ đâu có què chân bao giờ, để ta nghe thanh âm có phải của y không?
Nhưng mà khi thức ăn được dọn lên, gã kia chỉ cúi xuống ăn uống, không buồn ngẩng lên nói câu nào.

Vu Phong lo lắng, nóng nảy. Hôm nay lão đã chia tay với Tái Thời Thiên ba ngày rồi mà không thấy bóng Hạ Sơn Hổ đâu hết. Lúc nãy nghe chưởng quỹ gọi Hạ đại gia, không biết có phải là hắn không. Song gã Hạ đại gia nọ không hề nói tiếng nào, thủy chung cứ cắm cúi ăn.
Lúc này Vu Phong thấy thực khách ra về gần hết, lão chợt nghĩ một kế. Tay cầm bình trà bước đi nghiêng ngã lảo đảo đi về phía bàn của gã Hạ đại gia nọ.
Vu Phong giả giọng say xỉn lè nhè nói :
- Mi có... có một người, mà... ăn nhiều như vậy... không... sợ... sợ bể bụng... chết sao? Để... để ta... giúp ngươi ăn... phụ... ngươi uống...
Gã họ Hạ chợt ngẩng đầu lên nhìn, bất giác kinh ngạc, trước mắt gã hiện lên khuôn mặt của Vu Phong tử.
Gã định mở miệng thóa mạ song chợt nhịn lại được. Hôm nay chân gã bị thương, không nên gây sự, tốt hơn là nhất thời nhẫn nhục vậy.
Vu Phong thấy gã không thèm để ý đến mình, liền lấy bình trà đổ lên đầu hắn.
Gã tức giận mở miệng thóa mạ :
- Lão già điên, con bà mi, bộ muốn chết hả?
Vu Phong nghe vậy liền cười ha ha :
- Cái gì mà lão điên, ngươi phải gọi ta là Vu Phong tử, tại sao không dám gọi hả Hạ Sơn Hổ?
Hạ Sơn Hổ hỏi :
- Ngươi làm sao mà... mà... nhận ra ta?
Vu Phong cười nói :
- Ngươi quên rằng ta là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân hay sao?
Hạ Sơn Hổ đột nhiên vận công ném mạnh chén rượu trong tay về phía giữa mặt Vu Phong.
Vu Phong nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy chén rượu, miệng nói :
- Đa tạ...
Hạ Sơn Hổ thấy không sao hại được Vu Phong đành hạ giọng bảo :
- Vu Phong tử, chúng ta nên tạm thời bãi chiến là hơn.
Vu Phong tròn mắt :
- Tại sao hả tiểu quỷ?
Hạ Sơn Hổ thản nhiên :
- Hôm nay chân ta đang bị thương tích không nhẹ.
Vu Phong thuộc hàng cao thủ đệ nhất võ lâm, nên rất xem trọng qui củ giang hồ liền gật đầu.
- Năm ngày nữa hẹn gặp nhau tại Lạc Hổ nhai, phía ngoài thành.
Hạ Sơn Hổ vừa nói vừa chống gậy bước ra khỏi tửu điếm. Phía sau

có một bóng người cực kỳ quen thuộc âm thầm bám theo sau hắn mà Hạ Sơn Hổ không hề phát giác ra.
Hạ Sơn Hổ chống gậy đi đến kỹ viện Di Hồng nằm ở phía nam Gia Thành.
Mụ tú bà của Di Hồng viện thấy Hạ Sơn Hổ bước tới, vội đon đả nói :
- Hạ đại gia lâu quá không tới, Hồng Hồng cô nương nhớ đại gia chết đi được đó.
Hạ Sơn Hổ móc ra một đĩnh bạc đưa cho mụ.
Mụ tú bà thấy đĩnh bạc vội quay lên thang lầu lớn tiếng gọi :
- Hồng Hồng mau ra đây. Hạ đại gia đến nè!
- Tới rồi hả?
Thanh âm lánh lót vang tới, một thiếu nữ vận y phục màu hồng phấn, yểu điệu từ trên thang lầu bước xuống.
Thiếu nữ khuôn mặt tròn xoe, thân hình cân đối, diện mạo xinh đẹp, giọng nũng nịu oán trách :
- Oan gia mấy hôm nay ngươi chạy đi đâu mất, để người ta lạnh lẽo một mình, thiệt là...
Hạ Sơn Hổ vội đưa tay ôm ngang lưng thiếu nữ.
- Bảo bối của ta, về phòng rồi hãy nói.
Hạ Sơn Hổ và Hồng Hồng về phòng, hai người chưa kịp cởi quần áo đã vội vàng ôm chặt lấy nhau, lăn lộn trên giường, tiếng rên rỉ khoái trá cùng tiếng cười khả ố vang lên hồi lâu không dứt.
- Á... á...
- Hì.. hì..
Mây mưa một hồi lâu Hồng Hồng nằm trong lòng Hạ Sơn Hổ khóc thầm.
Hạ Sơn Hổ thấy Hồng Hồng khóc, y lặng yên không nói tiếng nào.
Hồng Hồng ngậm ngùi nói :
- Hạ đại gia, nô gia đã hết lòng vì chàng, nhưng gần đây nô gia càng lúc càng lo âu, càng lúc càng sợ.
Hạ Sơn Hổ vội trấn an :
- Hồng Hồng à, bảo bối của ta ơi, nàng đừng lo cũng không nên hoảng sợ như vậy. Có Hạ Sơn Hổ ở đây, ai dám làm gì nàng. Hơn nữa chúng ta có tiền rồi, mấy bữa nữa ta sẽ kiếm thêm một số ngân phiếu chuộc nàng ra khỏi nơi đây.
Hạ Sơn Hổ nói đến số bạc làm cho Hồng Hồng càng khóc thảm thiết hơn, Hạ Sơn Hổ phải khuyên can hồi lâu ả mới nín khóc. Hồng Hồng gạt nước mắt bảo hắn :
- Hạ đại gia à, số bạc nhiều như vậy không phải là điều may cho hai ta đâu.

Hạ Sơn Hổ cười nói :
- Bảo bối à, càng nhiều bạc thì càng tốt cớ chi nàng phải khóc?
Hồng Hồng lo âu đáp :
- Để nhiều bạc ở đây không tiện, suốt ngày ta cứ lo lắng không yên, sợ xảy ra điều bất trắc.
Hạ Sơn Hổ ôm chặt Hồng Hồng trong tay, giọng vỗ về thân mật.
- Bảo bối của ta, nàng chớ lo. Chỉ cần nàng giữ số bạc là ta an tâm rồi, không ai phát giác được đâu. Ta bảo nàng, mụ tú bà không dám bắt nàng tiếp khách, cũng không có ai dám vào phòng nàng gây sự đâu.
Nghe Hạ Sơn Hổ nói vậy, Hồng Hồng liền gạt nước mắt mỉm cười.
Hạ Sơn Hổ thấy Hồng Hồng cười liền bảo :
- Bảo bối của ta, một vạn lạng bạc đó nàng cất ở đâu, có bảo đảm không?
Hồng Hồng tươi cười đáp :
- Bảo đảm tuyệt đối, chàng cứ yên tâm, đồ vật ta giấu chàng nhất định không tìm ra được đâu.
Hạ Sơn Hổ nghe vậy cả quyết nói :
- Ta tìm ra được mà, không tin để ta thử cho nàng coi.
Nói đoạn gã để thân hình trần truồng chui vào gầm giường tìm kiếm.
Hồng Hồng vội bảo :
- Được rồi, nhưng trần trụi như vậy mà không sợ lạnh hả, mặc quần áo vào đi oan gia của ta Hạ Sơn Hổ không thèm để ý nghe lời ả.
Hồng Hồng thấy vậy cũng để thân hình trần truồng cầm y phục bắt hắn mặc vô.
Hạ Sơn Hổ bực tức ném y phục lên giường, rồi thuận tay vỗ vào mông ả một cái.
- Úy gia! Hứ...
Hồng Hồng vừa hứ vừa lấy tay vuốt vào đùi gã, đoạn nhảy lên giường.
Hạ Sơn Hổ lục tung tủ áo, đoạn bới lộn xộn đồ đạc trong phòng, góc nào mà gã không sục sạo tới, song vẫn không tìm ra được gì, Hạ Sơn Hổ cảm thấy kỳ quái vô cùng, y bóp trán nghĩ ngợi một hồi đoạn nói :
- Bảo bối của ta, nàng thật là tài quá, ta kiếm mãi mà không thấy.
Hồng Hồng vừa cười vừa nói :
- Ái da, để ta nói, nhưng mà chàng lên giường nhắm mắt lại đi ta sẽ chỉ cho.
Hồng Hồng cũng thừa cơ nhảy chồm lên giường lấy hộp đựng lược và phấn để trên bàn trang điểm của ả.

Hạ Sơn Hổ nhắm mắt, Hồng Hồng liền lấy cái hộp phấn để trước mặt hắn, đoạn cười bảo :
- Bây giờ chàng có thể mở mắt được rồi đó Hạ Sơn Hổ vội mở mắt thấy chiếc hộp phấn chạm khắc tinh xảo, bất giác ngẩn người, lắp bắp :
- Cái này...
Hồng Hồng cười nói :
- Thế nào Hạ đại gia có muốn hóa trang không?
Hạ Sơn Hổ cười hì hì :
- Bảo bối của ta, phải nói cái tài hóa trang của nàng không sao bằng được ta đâu. Thuật dị dung của ta thuộc hàng đệ nhất cao thủ đó.
Hồng Hồng tỏ vẻ không phục :
- Hừ, nhưng mà thuật giấu đồ của ta cũng vào hàng đệ nhất thiên hạ đó, không tin chàng cứ thử mở cái hộp đó ra coi!
Hạ Sơn Hổ liền mở hộp đồ hóa trang ra xem thử. Phía trong chỉ có sáp thơm, lược, phấn, gương soi, ngoài ra chẳng có gì cả.
Hạ Sơn Hổ định nói Hồng Hồng đã vội cướp lời :
- Ái da, không được nghe. Tại sao ngươi cứ nhìn mấy cái đồ trang điểm của nữ nhân hoài vậy?
Hạ Sơn Hổ thản nhiên :
- Thì ngoài cái đó ra, đâu có gì trong đây nữa.
Hồng Hồng lắc đầu :
- Chàng cứ xem kỹ lại coi
Hạ Sơn Hổ không chịu được nữa, nóng nảy nói :
- Bảo bối của ta ơi, chẳng lẽ nàng lại có thể giấu số bạc vào trong này hay sao?
Hồng Hồng giận dỗi đưa tay giựt lấy chiếc hộp :
- Không coi thì đưa đây.
Thấy mặt Hồng Hồng lộ vẻ giận, hắn vội hạ giọng năn nỉ :
- Thôi mà, để ta nhìn kỹ lại coi, nàng đừng có giận.
Lần này Hạ Sơn Hổ quan sát kỹ cái hộp, gã gạt bỏ phấn sáp lược qua một bên, để lộ ra một cái nút hồng nhỏ. Gã liền ấn nhẹ vào nút cái hộp để lộ ra một ngăn nhỏ dưới đáy.
Hạ Sơn Hổ la lớn :
- Ngân phiếu!
Hồng Hồng vội đưa tay bịt miệng gã lại :
- Đừng có la to.
Hồng Hồng cầm xấp ngân phiếu đếm lại, quả nhiên đúng một vạn lạng bạc.
Hạ Sơn Hổ gật đầu khen ngợi :

- Bảo bối của ta, nàng thật là thông minh.
Hồng Hồng mỉm cười đáp :
- Số bạc lớn như vậy không để mất, nên ta đành phải đổi nó ra ngân phiếu cho gọn.
Hạ Sơn Hổ nghe vậy bèn cao hứng nói :
- Hay lắm, bảo bối của ta. Sau này ta sẽ không để nàng bị thiệt hại đâu, ta sẽ đối xử tốt với nàng.
Hồng Hồng vội nói :
- Hạ đại gia đừng nói như vậy... ta sợ lắm, vạn nhất có gì...
Hạ Sơn Hổ lại nói :
- Bảo bối à, ta xem nàng cũng gan đó chó, dám để nhiều ngân phiếu như vậy trên bàn trang điểm.
Hồng Hồng nghe vậy liền đắc ý đáp :
- Trong lòng ta tuy sợ hãi lo âu, nhưng không bao giờ hồ đồ. Phàm giấu vật gì chọn nơi càng kín đáo càng dễ bị người ta phát giác ra, còn để ngay trước mắt dễ thấy thì người ta sao ngờ tới được.
Hạ Sơn Hổ gật đầu :
- Nàng nói rất chí lý.
Hồng Hồng vội bảo :
- Hạ đại gia, trời không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ đi.
Hạ Sơn Hổ gật đầu :
- Được ngủ thì ngủ.
Hồng Hồng để cái hộp lên bàn trang điểm.
Hạ Sơn Hổ vội ngăn lại :
- Thôi để ta ôm nó ngủ.
Hồng Hồng thoáng cau mày :
- Chàng ôm nó ngủ, còn ta thì sao?
- Nàng là bảo bối của ta mà, ta nỡ nào lại để nàng nằm một mình.
Ánh đèn trong phòng vụt tắt.
Trong phòng vọng ra tiếng ngáy đều đều.
Phía ngoài cửa có một người đang cực kỳ lo lắng.
Cảnh tượng nãy giờ trong phòng đã chứng kiến hết, y thầm bội phục cơ trí của Hồng Hồng.
Lúc này y định đợi Hồng Hồng và Hạ Sơn Hổ ngủ say sẽ lấy trộm hộp hóa trang của ả.
Nào ngờ Hạ Sơn Hổ phát khùng, tự nhiên đòi ôm cái hộp ngủ, lại còn ôm cả ả kia nữa chớ.
Đến giờ tý tiếng trống điểm canh ba vang lên mà y vẫn không nghĩ ra kế để lấy trộm chiếc hộp được.
Nếu dùng kế dương đông kích tây thì sợ rằng sẽ kinh động toàn bộ

kỹ viện, còn dùng kế điệu hổ ly sơn thì hơi khó. Qua đến giờ sửu Hạ Sơn Hổ vẫn ôm chặt Hồng Hồng ngủ say.
Thời gian không còn nhiều nữa, người này thi triển thuật khinh công cao diệu dùng chiêu "Yến Tử Lược Thủy" từ ngoài cửa sổ nhẹ nhàng bay vọt vào trong phòng, không gây ra một tiếng động. Đứng bên giường y lặng yên nhìn đôi nam nữ nằm trên giường, tìm cách hạ thủ.
Nhìn những ngấn lệ còn đọng lại trên mặt nữ nhân phong trần đầy kỳ vọng thoát khỏi cảnh khổ cực, lại nhìn sang khuôn mặt âm hiểm đang mỉm cười đầy vẻ thỏa mãn của Hạ Sơn Hổ, trong lòng người này chợt trào lên niềm căm tức và sự thương hại khó tả thành lời.
Nhìn thấy cánh tay trắng muốt của Hồng Hồng thò ra khỏi trăng, người này bèn nghĩ ra một kế.
Y liền lấy tay vuốt nhẹ lên làn da trắng mịn của Hồng Hồng, cánh tay ả bị nhất bất giác cửa động, gạt tấm chăn đắp qua, để lộ một nửa cái hộp trang điểm tinh xảo.
Y vừa định hạ thủ chợt rụt tay về bởi vì cái hộp lộ ra nằm giữa hai bầu ngực trắng muốt căng tròn của Hồng Hồng, nếu như cứ lấy tay rút ra sẽ kinh động đến ả.
Tim y đập mạnh, mặt đột nhiên nóng bừng lên.
Ngay lúc đó bỗng nhiên nghe Hạ Sơn Hổ nói trong mơ :
- Bảo bối của ta ơi, đến đây nào.
Nói đoạn gã đưa tay chụp vào bầu ngực

Hồi 16
Tham quan hung ác bị họa giáng xuống đầu

Một bóng đen vọt qua tường, ẩn mình sau hòn giả sơn nơi hoa viên, mắt nhìn chằm chằm vào Ánh Nguyệt lầu.
Khâm sai đại thần Lý Vạn Tài đang hạ lạc nơi đây.
Lúc này khâm sai đại thần đang cùng với mỹ phù dung Lâm Mỹ Nương, một danh kỹ trong Xuân Hương viện uống rượu hành lạc.
A hoàn kẻ hầu người hạ ra vào không ngớt trong Ánh Nguyệt lầu, vọng ra những thanh âm cực kỳ dâm dật.
Đến quá nửa đêm, yến tiệc mới tàn.
Đêm khuya dần, kẻ hầu người hạ, nô bộc cùng bọn a hoàn đã lui ra ngoài hết.

Cuối cùng chỉ còn lại hai gã hiệu úy cầm đao đứng hai bên trụ đá nơi cửa lầu canh gác, phía trong ngồi lầu, Lâm Mỹ Nương đang cười rúc rích đùa giỡn với Lý Vạn Tài.
Bóng đen ẩn mình sau tòa giả sơn để lộ ra cặp mắt quen thuộc, đó chính là Giao Đông đệ nhất thần thâu Tái Thời Thiên.
Trên cành cây cao rậm rạp mé ngoài tường, Vương Hóa Nguyên lòng nóng như lửa đốt, còn phía sau cửa nơi hoa viên phía sau nha môn Vu Phong cũng đang đợi để tiếp ứng, hòng bất trắc xảy ra.
Canh ba dần dần trôi qua.
Trong Ánh Nguyệt lầu đã yên tĩnh cực kỳ, không còn một thanh âm nào vang lên.
Tái Thời Thiên thấy cơ hội đã đến, nhẹ nhàng dùng chiêu "Yến Tử Lược Thủy" nhảy vọt tới trước cửa Ánh Nguyệt lầu, đoạn vung tay, song chỉ xuất thủ lẹ hơn điện xẹt điểm vào huyệt đạo của hai gã hiệu úy gác cửa. Quả là không hổ danh Xuất Thủ Vô Ngần vang dội trong võ lâm, chỉ trong nháy mắt hai gã đứng im tựa như tượng đá.
Lúc này trong ngôi lầu vang ra tiếng ngáy đều đều của Lý Vạn Tài mà thôi.
Tái Thời Thiên đưa tay đẩy nhẹ cửa phòng định thần nhìn kỹ liền phá thiện ra Thượng Phương bảo kiếm và khâm sai đại ấn không mấy khó khăn.
Tái Thời Thiên trong lòng vui không sao tả xiết, không ngờ cái lão Lý Vạn Tài chỉ háo sắt mà lại sơ hở đến thế. Thương phương bảo kiếm treo trên giá mắc y phục, còn khâm sai đại ấn lại để trên bàn trang điểm của Lâm Mỹ Nương.
Tái Thời Thiên vội gỡ Thượng Phương bảo kiếm rồi cầm khâm sai đại ấn vội vã phi thân ra ngoài Ánh Nguyệt lầu.
Đột nhiên một bóng đen lù lù hiện ra trước mặt chàng. Tái Thời Thiên hấp tấp tung ra một cú Nghênh Môn cước đá thẳng tới.
Bóng đen lẹ làng xoay người né tránh, đoạn hạ giọng trách mắng :
- Hừ! Long vương gặp hà bá, người một nhà mà không nhận ra hả?
Tái Thời Thiên nhận ra thanh âm Vương Hóa Nguyên, liền hỏi :
- Sư huynh vào đây làm gì?
Vương Hóa Nguyên bực bội :
- Đừng nhiều chuyện, đi ra cho ta làm việc.
Tái Thời Thiên nghe vậy liền lẳng lặng phóng vọt qua tường, sau đó theo bờ tường ra phía hoa viên nơi Vu Phong đang đợi. Vu Phong thấy Tái Thời Thiên lưng đeo bảo kiếm, tay cầm đại ấn liền bảo :
- Đồ nhi, chuyến này coi bộ hên rồi đó.
Tái Thời Thiên hào hứng đáp :

- Con hạ thủ là may lắm mà.
Vu Phong thấy Vương Hóa Nguyên biến mất, bèn hỏi tiếp :
- Đồ nhi à, sư huynh của con đâu rồi?
Tái Thời Thiên đáp :
- Lúc nãy đồ nhi vừa lướt ra khỏi Ánh Nguyệt lầu liền đụng mặt Vương sư huynh, suýt nữa là đánh lầm người nhà rồi đó.
Vu Phong thoáng ngạc nhiên :
- Y vào trong Ánh Nguyệt lầu làm gì vậy kìa?
Hai người đành phải ẩn mình qua một bên đợi Vương Hóa Nguyên quay về.
Vương Hóa Nguyên đợi Tái Thời Thiên đi khuất mới nhẹ nhàng bước đến bên giường quan sát.
Trên giường là một lão già tuổi trạc lục tuần, thân hình gầy đét, nằm bên cạnh đang ôm một nữ nhân tuyệt sắc, thân hình đầy đặn, làn da trắng như ngọc.
Vương Hóa Nguyên thầm nghĩ :
- Hừ, thiệt chẳng khác nào bông hoa xinh đẹp lại đi cắm vào bãi cứt trâu, thiệt là uổng quá! Đáng tiếc thật.
Vương Hóa Nguyên bất giác đứng ngây người lặng thinh. Lúc này trong lòng y cực kỳ lo lắng, bởi vì Vương Hóa Nguyên không phải là đồ háo sắc, bất quá chỉ muốn xem diện mạo của Lý Vạn Tài ra sao mà thôi.
Nhưng mà lão gia phong lưu đa tình lại vùi mặt mình vào bộ ngực của mỹ phù dung Lâm Mỹ Nương ngủ say như chết.
Hai bầu ngực căng tròn của mỹ phù dung Lâm Mỹ Nương che khuất hầu hết khuôn mặt của Lý Vạn Tài, đường đường là một quan đại thần của triều đình mà lại đi giấu mặt trong bộ ngực của một ả kỹ nữ, thiệt là không biết nhục.
Vương Hóa Nguyên bối rối không biết làm sao để thấy mặt lão Lý Vạn Tài háo sắc này.
Vương Hóa Nguyên định hạ thủ, song lại sợ chạm phải bộ ngực của Lâm Mỹ Nương.
Lúc này y mới hối hận, nếu để cho sư đệ mình ở đây giúp sức thì không có gì phải lo.
Trong lúc cấp bách, Vương Hóa Nguyên chợt nảy ra một kế. Liền nhẹ nhàng đi tới đầu giường kéo tấm chăn cho nó rơi từ từ xuống đất.
Lâm Mỹ Nương bị lạnh, đột nhiên mơ mơ màng màng tỉnh giấc, đẩy Lý Vạn Tài qua một bên, đoạn ngồi dậy kéo tấm chăn từ dưới đất lên, miệng làu bàu :

- Già rồi mà ngủ không nên thân, để chăn rớt xuống đất.
Lý Vạn Tài lảm nhảm :
- Lão đầu tử ta đây có hơi ấm của mỹ nhân rồi, cần gì ba cái mền chăn đó chi cho phiền phức.
Lúc hai bên đang làu bàu lảm nhảm, thì Vương Hóa Nguyên đã ẩn thân vào một góc kín đáo quan sát diện mạo của khâm sai đại thần Lý Vạn Tài.
Lỗ mũi khoằm như mũi ưng, mắt chuột ti hí, bộ râu cá trê, cằm nhọn, mặt hơi gầy.
Đợi cho hai người đắp chăn ngủ say trở lại, Vương Hóa Nguyên mới dám nhẹ nhàng lướt ra. Không may vừa đến cửa lầu chạm mặt phải hai tên hiệu úy cầm đao đứng gác. Thì ra hai tên này đã tự vận khí giải huyệt. Vừa thấy Vương Hóa Nguyên, liền quát hỏi :
- Mi là ai?
- Ta là ông nội của bọn mi đó.
Nói đoạn, Vương Hóa Nguyên phi thân bay vọt qua bứt tường thoát ra hoa viên nơi hậu viện.
Hai tên hiệu úy la lớn :
- Mau bắt gian tế!
Ngay tức khắc, ánh đuốc sáng rực tứ phía, một đám sai nha nơi huyện đường, theo sau hai tên hiệu úy truy bắt gian tặc.
Vu Phong, Tái Thời Thiên đến tiếp ứng cho Vương Hóa Nguyên chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã vội vàng thi triển khinh công lướt đi như bay về hướng Giao Châu.
Ba người phóng một mạch hơn ba chục dặm mới dám dừng lại, ai nấy đều mệt đứt hơi.
Tái Thời Thiên bực tức hỏi Vương Hóa Nguyên :
- Nè, ta hỏi sư huynh làm cái gì mà vào Ánh Nguyệt lầu gây náo loạn, khiến hai ta chạy muốn đứt hơi vậy?
Vương Hóa Nguyên nghe vậy cũng bực tức đáp lại :
- Nè, ta nói cho sư đệ biết, ngươi là đồ ngu nhất thiên hạ, có vậy mà cũng không hiểu. Ngươi nghĩ coi, nếu làm theo kế của Vu tiền bối mà không biết mặt lão khâm sai đại thần thì còn làm được gì?
Tái Thời Thiên gật gù :
- Đương nhiên là không được rồi.
Vương Hóa Nguyên bực bội :
- Vậy thì ngươi còn hỏi ta cái gì hả?
Tái Thời Thiên hất hàm :
- Bộ hỏi một câu cũng không được sao?
Vu Phong thấy vậy vội thi triển khinh công chạy trước.

Thấy Vu Phong lao đi như gió, Tái Thời Thiên và Vương Hóa Nguyên cũng vội vàng trổ thuật khinh công đuổi theo sau.
Trong vòng một đêm ba người đã vượt qua hơn trăm dặm.
Sáng hôm sau, ba người đã đến thành Giao Châu.
Nạn dân trong thành Giao Châu đang mong đợi quan khâm sai đại thần về phát lương cho bọn họ.
Vu Phong thấy công việc trọng đại, thời gian lại quá cấp bách, nên không dám dừng lại vui đùa mà hối hả đi vội vào ngõ hẻm Ngọa Long hạng đến thẳng Long Hổ tiêu cục. Tổng tiêu đầu Long Tam nghe nói có Vu Phong đến vội ra nghênh tiếp, lão bằng hữu lâu ngày gặp nhau mừng không sao tả xiết.
Vu Phong lại đem Vương Hóa Nguyên, Tái Thời Thiên dẫn tiến với Long Tam, hai bên cúi mình thi lễ, sau đó Long Tam mời ba người vào trong khách sảnh.
Long Tam tươi cười bảo :
- Vu huynh, cái danh hiệu Vu Phong tử vang danh khắp Giao Đông, ai ai cũng biết.
Vu Phong ngượng ngùng xua tay lắc đầu :
- Lão đệ quá khen ta đó thôi.
Long Tam cười hỏi tiếp :
- Lão huynh quá bộ đến Giao Châu chuyến này chắc có chuyện chi cấp bách?
Vu Phong bèn thuật lại chuyện phân phát số bạc cho nạn dân ở dọc đường, rồi nói chuyện tiêu diệt Thần Long bang cho Long Tam nghe qua một lượt.
Long Tam khẽ buông tiếng thở dài :
- Xem ra võ lâm lại sắp trải qua một đại kiếp hạn ghê gớm.
Vu Phong an ủi :
- Đây là thiên ý mà. Lão đệ à, ta muốn chúng ta hãy lo chuẩn bị gấp ngay bây giờ để lúc tai kiếp xảy ra đỡ phải luống cuống.
Long Tam gật đầu :
- Phải đó, Vu huynh nói chí phải Lúc này Vu Phong kề sát tai Long Tam nói kế mở kho lương phân phát cho nạn dân.
Long tổng tiêu đầu liền quay ra gọi tiêu sư trong tiêu cục dặn dò mấy câu rồi bảo y lui ra.
Tiêu sư gật đầu, vội quay ra làm việc của mình.
Tiêu sư nọ đi rồi, Vu Phong mới bảo Tái Thời Thiên :
- Đồ nhi hãy đưa Thượng Phương bảo kiếm và khâm sai đại ấn cho ta xem thử.
Tái Thời Thiên vội lấy ra một cái hộp gấm đựng đại ấn đưa cho Vu

Phong, đoạn gỡ thanh kiếm xuống đưa đến trước mặt Vu Phong một cách cung kính.
Vu Phong lạnh lùng la lên một tiếng :
- Đại sự hỏng rồi!
Trong khách sảnh ai nấy đều ngạc nhiên trố mắt nhìn Vu Phong, không biết chuyện gì đã làm cho lão thất sắc đến như vậy.
Chợt thấy Vu Phong lấy chiếc đại ấn ném xuống đất, tức giận chửi mắng :
- Lý Vạn Tài thiệt là xảo quyệt vô cùng.
Long Tam cầm đại ấn lên xem, đoạn lắc đầu nói :
- Cái lão họ Lý đó thiệt là đồ cáo thành tinh, các vị đã bị lừa rồi.
Tái Thời Thiên nhăn mặt, cầm lấy đại ấn nhìn kỹ, hóa ra chiếc đại ấn trong hộp không phải là khâm sai đại ấn mà chỉ là ấn riêng của Lý Vạn Tài mà thôi.
Tái Thời Thiên nổi giận đang định ném ra bên ngoài, liền bị Vương Hóa Nguyên ngăn lại :
- Sư đệ không được ném đi, lưu nó lại sau này phải dùng đến nó đó.
Tái Thời Thiên cau mày :
- Đúng để làm gì?
Vương Hóa Nguyên mỉm cười bí mật :
- Ta tất có diệu kế!
Vu Phong bỗng chụp lấy thanh Thượng Phương bảo kiếm rút ra nhìn kỹ, đoạn biến sắc la lên :
- Lại là đồ giả nữa rồi.
Không khí trong khách sảnh như trầm đọng lại, không ai thốt nên lời, sắc mặt ai nấy đều trầm tư nghĩ ngợi.
Tái Thời Thiên đứng ngồi không yên, nóng nảy bảo Vu Phong :
- Sư phụ à, đồ nhi nhất thời sơ ý không kiểm tra kỹ, hiện giờ đồ nhi phải nhất quyết lấy cho được khâm sai đại ấn và Thượng Phương bảo kiếm mới thôi.
Nói rồi chàng vọt ra bên ngoài.
Vu Phong quát lớn :
- Đứng lại!
Tái Thời Thiên đành đứng im bất động.
Vu Phong lạnh lùng nói :
- Hiện giờ ngươi đi chẳng khác nào tự tìm lấy cái chết. Lý Vạn Tài không phải ngu đâu, y không để mất bảo kiếm và đại ấn đến lần thứ hai đâu.
Tái Thời Thiên lo âu hỏi :
- Vậy thì đồ nhi phải làm sao đây?

Vu Phong cau mày nghĩ ngợi lặng im hồi lâu không đáp.
Trong khách sảnh, bầu không khí trầm mặc bao phủ.
Long Tam bỗng bảo với Vương Hóa Nguyên :
- Ngươi có diệu kế gì cứ nói ra đi.
Vương Hóa Nguyên liền chối :
- Đâu có, kế đó chưa được hay lắm.
Vu Phong tỏ vẻ không vui :
- Chẳng lẽ sư huynh thấy sư đệ bị khó khăn mà không ra tay giúp đỡ hay sao?
Vương Hóa Nguyên bối rối :
- Chẳng qua vãn bối chỉ tùy tiện nói đại vậy thôi, chớ đâu có diệu kế gì.
Tái Thời Thiên hạ giọng năn nỉ :
- Sư huynh làm ơn giúp tiểu đệ đi.
Vương Hóa Nguyên lạnh lùng :
- Tại ngươi mà hỏng việc đó, nếu ngươi không hấp tấp thì đâu có chuyện gì xảy ra. Hừ, chẳng qua ngươi quá tự phụ nên bây giờ mới làm lộ đại sự, thiệt là đồ vô dụng.
Tái Thời Thiên cúi đầu biết lỗi, giọng càng nhỏ hơn :
- Tiểu đệ biết lỗi rồi, Vương sư huynh có diệu kế gì cứu tiểu đệ đi, chẳng lẽ...
Vương Hóa Nguyên thấy vậy cũng không nỡ làm khó dễ sư đệ mình, bèn quay sang nói với Vu Phong :
- Kỳ thực vãn bối cũng không có diệu kế gì. Chẳng qua... dùng y như kế cũ chính là diệu kế.
Nói đoạn y thì thầm vào tai Vu Phong mấy câu.
Vu Phong vỗ tay cười lớn :
- Diệu kế, quả là diệu kế!
Đoạn Vu Phong lại quay sang nói nhỏ với Long Tam mấy câu.
Long Tam vui vẻ gật đầu khen phải.
Tái Thời Thiên vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Vương Hóa Nguyên đắc ý cười nói :
- Sư đệ à, làm cái gì mà ngẫn người ra vậy. Chuyến này phải cần đến Xuất Thủ Vô Ngần của ngươi đó.
Ngay lúc đó vị tiêu sư lúc nãy quay trở vào trong khách sảnh theo sau là hai hán tử khiêng hai rương đồ lớn.
Hai rương đồ được để ngay giữa khách sảnh, Long Tam căn dặn hai hán tử :
- Mở ra lẹ lên coi, có thiếu cái gì thì kịp thời bổ sung còn nếu đủ thì khỏi.

Trong cái rương là phục trang của đoàn hí kịch đầy đủ quanh phục khâm sai đại thần, đồ của hiệu úy rồi y phục của nô bộc đầy đủ không thiếu một thứ nào.
Tiêu sư dặn mọi người :
- Các vị phải làm lẹ lên, đến tối là phải hoàn lại cho người ta diễn kịch, không được chậm trễ.
Vu Phong gật đầu rồi thúc hối Vương Hóa Nguyên :
- Chúng ta làm lẹ lên, cứ theo kế cũ.
Vương Hóa Nguyên lập tức chạy vào phòng trong.
Tái Thời Thiên lại bảo :
- Sư huynh chạy đi đâu vậy, thời gian cấp bách sao không chịu thay đổi y phục?
Vu Phong quay lại bảo :
- Đồ nhi, ngươi hãy thay y phục lẹ lên đừng có đa sự.
Tái Thời Thiên cùng ba tên tiêu sư liền hóa trang thành bốn tên hiệu úy cầm đao.
Long Tam lại kêu lấy chiếc kiệu của mình giả trang thành kiệu cho quan khâm sai đại thần, còn cho người của mình giả trang thành bọn sai nha và phu kiệu.
Vu Phong thì giả dạng làm lão bộc của Lý Vạn Tài.
Tất cả đều chuẩn bị xong, chỉ còn đợi Vương Hóa Nguyên.
Thuật dị dung của Thiên diên hắc y nhân quả thật ảo diệu nhanh lẹ vô cùng, không ai ngờ được.
Vương Hóa Nguyên lợi dụng lúc mọi người đang bận rộn, y từ trong phòng âm thầm chạy ra, mình vận y phục khâm sai đại quan đội mão chui vào trong kiệu mà không một ai phát giác ra được.
Tái Thời Thiên và mọi người đã giả trang xong, chàng nóng nảy nói :
- Sư huynh sao mà chậm chạp như vậy, mọi người xong hết rồi chỉ còn đợi một mình sư huynh mà thôi.
Bỗng nhiên có tiếng nói to :
- Cuồng đồ to gan, dám nói xấu bổn quan, mau lôi hắn ra chém đầu.
Mọi người giật mình kinh hãi, bởi vì thanh âm từ trong kiệu vọng ra.
Tái Thời Thiên vội vén rèm nhìn vô thấy một lão già mình vận y phục đại quan, chàng liền đưa tay định lôi ra.
Long Tam đứng một bên vội đưa tay ngăn lại đoạn nói với Vu Phong :
- Vu lão huynh, tiểu tử này giả trang không tệ, song phải tập lễ nghi mới được, nếu không rất dễ bị lộ sơ hở.
Thế là trong nội viện của tiêu cục nơi khách sảnh, mọi người luyện tập lễ nghi, sau đó định lên đường lại bị Long Tam ra tay ngăn trở.

Long Tam kêu lão bộc ra ngoài cửa nhìn xem có khách bộ hành nào không, sau đó mới cho đoàn người lên đường.
Một tên sai nha cầm bài hiệu đi trước mở đường.
Hai tên hiệu úy cầm đao hộ vệ hai bên kiệu, còn một tên cầm Thượng Phương bảo kiếm, lão bộc trịnh trọng ôm đại ấn, còn hai tên hiệu úy nữa cầm đao đi đoạn hậu. Bọn kiệu phu vừa khiêng kiệu vừa la hét quát tháo ầm ĩ, đi vào nơi huyện đường.
Gã sai nha mở đường vừa đi vừa hét lớn :
- Khâm sai đại thần Lý đại nhân đến thành Giao Châu phát lương cho nạn dân.
Theo sau kiệu là một đám đông dân chúng.
Trước nha môn nơi huyện đường thành Giao Châu.
Tuần huyện quan dẫn đầu một đám người sắp thành hai hàng chuẩn bị nghênh đón khâm sai đại nhân.
Một tên sai nha lớn tiếng hô :
- Khâm sai đại nhân đã đến.
Tuần huyện quan thân hành ra cúi rạp mình nghênh tiếp khâm sai đại nhân.
Bởi tuần huyện quan biết rõ tính khí của Lý Vạn Tài, nên biết rõ tính háo sắc của viên khâm sai này :
- Bẩm đại nhân, ngài đi chuyến này dầm mưa dãi nắng suốt cả tháng trời, thiệt là cực khổ.
Vương Hóa Nguyên chỉ gật đầu ậm ừ mà không đáp.
Tuần huyện quan khúm núm tựa như chó cụp đuôi, bộ dạng sợ sệt trông cực kỳ thảm hại, hạ giọng nói tiếp :
- Đại nhân, tệ chức không dám trễ việc công.
- Ừ...
Tuần huyện quan lại nói tiếp :
- Xin đại nhân thượng giá lên huyện đường để tiểu nhân bẩm báo.
Khâm sai đại nhân giả Vương Hóa Nguyên gật đầu :
- Ừ...
Tuần huyện quan lại nói :
- Bẩm đại nhân, trưa nay tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn yến tiệc tại Tùng Hạc lầu, xin đại nhân thương giám.
Tuần huyện quan mừng thầm trong bụng, chắc rằng Lý đại nhân chuyến này trên đường gặp nhiều việc cực kỳ vui vẻ nên mới dễ tính không hạch sách này nọ.
Kỳ thực Vương Hóa Nguyên chỉ gật đầu, không dám nói nhiều sợ lộ chân tương hỏng hết đại sự.
Nhưng lại nghe Tuần huyện quan lải nhải tiếp :

- Đại nhân à, ngài đi suốt ngày hai năm không ghé lại, nội nhân Thúy Hoa cực kỳ nhớ đại nhân đó.
Vương Hóa Nguyên gật đầu :
- Được lắm.
Tuần huyện quan nghe nói được lắm liền an tâm bởi vì lúc này nghe Lý Vạn Tài ừ hoài lão cũng thoáng nghi ngờ.
Cả đoàn người cùng kéo lên huyện đường.
Tuần huyện quan lễ độ trịnh trọng mời khâm sai đại nhân ngồi lên trên, còn lão khúm núm phía dưới, thái độ trông thật tức cười lại vừa tội nghiệp.
Vương Hóa Nguyên đập bàn lớn tiếng hỏi :
- Tuần huyện quan, chuyến này ngươi cứu trợ nạn dân Giao Châu như thế nào mau bẩm báo cho ta rõ.
Lão Tuần huyện quan nghe vậy thoáng ngạc nhiên, bởi vì mấy lần trước lão đâu bao giờ đếm xỉa tới dân chúng, chỉ lo cấu kết với bọn thương điếm trong huyện để vơ vét vàng bạc, thâm lạm ngân quỹ của triều đình, còn dân chúng chết đói ra sao cũng mặc xác, lão đâu cần biết, tại sao hôm nay lại đổi tính.
Tuần huyện quan ấpúng :
- Cái này... cái này...
Vương Hóa Nguyên nổi giận :
- Sao mi cứ cái này cái nọ hả?
Tuần huyện quan lắp bắp :
- Đại nhân... tệ chức điểm danh chưa đủ ạ.
Vương Hóa Nguyên cười lạnh, nhếch mép hỏi :
- Thật không?
Tuần huyện quan bất giác run sợ không hiểu qua hai năm không gặp, tại sao Lý đại nhân lại thay đổi tính nết khác hẳn lúc trước.
Lão bộc thấy có nguy cơ lộ tẩy liền bước tới nói với Vương Hóa Nguyên :
- Bẩm đại nhân, Tuần huyện quan tính tình khiêm tốn đó mà, mong đại nhân lượng xét.
Vương Hóa Nguyên nghe Vu Phong nói biết mình quá kích động suýt nữa bị lộ chân tướng liền hạ giọng bảo :
- Nếu như ngươi khiêm tốn không chịu bẩm báo tình hình cho ta, biết vạn nhất khi trở về triều, ta biết ăn nói làm sao với Hoàng thượng, mà Hoàng thượng không biết thì làm sao thăng chức cho ngươi được.
Thấy Lý đại nhân nói vậy Tuần huyện quan thở phào nhẹ nhõm, thầm liếc mắt ra ý biết ơn lão bộc rồi lên tiếng :

- Hảo ý của đại nhân hạ quan xin bái tạ, hạ quan sẽ tận lực không để phụ lòng Hoàng thượng.
Vương Hóa Nguyên gật gù :
- Như vậy là bổn quan yên tâm rồi.
Tuần huyện quan vội lắc đầu :
- Đa tạ đại nhân quá khen.
Vương Hóa Nguyên lại hỏi :
- Tuần huyện lệnh, trong kho lương của huyện còn bao nhiêu lương thực?
Tuần huyện quan đáp :
- Bẩm đại nhân, có một trăm vạn hộc.
Vương Hóa Nguyên cao hứng khen :
- Cũng còn không ít đó chớ.
Tuần huyện quan thấy vậy cũng vui vẻ nói nhỏ :
- Bẩm đại nhân, tệ chức đang chuẩn bị đem số lương thực này ra phân cho dân chúng.
Vương Hóa Nguyên nói ngay :
- Vậy thì được, ngươi hãy làm đi.
Tuần huyện quan lắc đầu :
- Bẩm đại nhân, hôm nay không được ạ.
Vương Hóa Nguyên cau mày hừ lên một tiếng :
- Tại sao lại không được?
Tuần huyện quan kề tai nói nhỏ :
- Đại nhân à, bây giờ còn sớm lắm, đợi mấy ngày nữa lương thực tăng giá, lúc đó...
Vương Hóa Nguyên đập bàn quát lớn :
- Mi thiệt to gan...
Tuần huyện quan hoảng sợ :
- Tệ chức không dám.
Vương Hóa Nguyên trợn mắt :
- Vậy thì đi làm lẹ lên.
Tuần huyện quan đang quay mình thiểu não chuẩn bị lui ra, một tên sai nhà hấp tấp chạy vô lắp bắp nói không ra hơi.
- Bẩm đại nhân lại... lại có một... một...
Tuần huyện quan đang lúc tức giận, bèn đá cho y một cước rồi chửi mắng :
- Ne, bộ mi gặp ma thấy quỷ hay sao mà hốt hoảng vậy hả?
Gã sai nha lại ấp úng :
- Bẩm... đại... nhân... ngoài kia... lại có... một...
Tuần huyện quan nạt lớn :

- Mi hãy nói từ từ, làm gì mà vội vậy tiểu quỷ.
Tên sai nha định thần lại, thỏ ra mấy hơi rồi mới nói lại sự việc vừa thấy, thì ra phía ngoài lại có thêm một vị khâm sai đại nhân đang tiến vào huyện đường.
Vu Phong kinh hãi nghĩ thầm, không hiểu tại sao Lý Vạn Tài lại đến đây lẹ như vậy.
Tuần huyện quan vừa định bước ra nghênh tiếp thì lão khâm sai đại thần đến sau đã lớn tiếng thóa mạ :
- Tuần Bố Tài, mi phải mắt tội lớn.
Tuần huyện quan nhăn mặt cười khổ :
- Xin đại nhân bớt giận, tệ chức đáng chết không thể ra nghênh tiếp, xin đại nhân tha tội.
Khâm sai đại thần đến sau không thèm ngó đến Tuần huyện quan, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Vương Hóa Nguyên đang ngồi trên án thư lạnh lùng hừ lên một tiếng :
- Nghịch tặc, bọn mi đến nhanh hơn ta một bước.
Vương Hóa Nguyên cũng vỗ án thư quát lớn :
- Cuồng đồ to gan, dám mạo danh bổn đại nhân, mau bắt gian tặc cho ta...
Tái Thời Thiên và ba tiêu sư giả mạo hiệu úy cầm đao xông tới.
Bốn gã hiệu úy cầm đao hộ vệ Lý Vạn Tài cũng xách đao nghênh chiến.
Tình thế hết sứt khẩn trương. Tuần huyện quan không dám đắc tội với hai bên liền cất tiếng van xin :
- Xin nhị vị đại nhân bớt giận.
Lý Vạn Tài mỉm cười âm hiểm :
- Ai là cuồng đồ to gan? Ai dám lớn mật mạo danh lát nữa thì sẽ rõ trắng đen.
Tuần huyện quan gật đầu :
- Không sai, không sai.
Vương Hóa Nguyên nạt nộ :
- Cái gì mà không sai?
Tuần huyện quan sợ hãi lặng im không đáp.
Lý Vạn Tài nhếch môi cười hiểm độc :
- Tuần huyện lệnh, mi đừng có sợ, quan hệ ân tình giữa ta với mi đâu phải là một năm hai năm.
Vương Hóa Nguyên cũng cười lớn bảo Tuần huyện quan :
- Tuần huyện lệnh, ngươi sợ cái gì? Sợ hắn hả, quan hệ giữa ta với ngươi, còn mối ân tình giữa ta với Thúy Hoa...
Tuần huyện quan cất tiếng ngăn lại :

- Đại nhân đừng nói... đừng nói nữa mà.
Lý Vạn Tài vừa nge bất giác cũng phải ngây người ngạc nhiên :
- “Gã này là ai mà biết cả quan hệ kín đáo nơi phòng the giữa ta với ả Thúy Hoa?”
Vương Hóa Nguyên thấy Lý Vạn Tài lặng im không đáp liền thừa cơ nói luôn :
- Tuần huyện lệnh, một lúc có hai khâm sai đại nhân cùng xuất hiện, vậy ngươi tính làm sao đây?
Tuần huyện quan cứng họng không biết nói sao chỉ ấp úng :
- Cái này... cái này...
Lý Vạn Tài nhất thời cũng không biết nói sao.
Vu Phong lúc này mới khẽ thở dài nhẹ nhõm kín đáo đưa mắt ra hiệu cho Tái Thời Thiên không được sơ ý.
Vương Hóa Nguyên thấy Tuần huyện quan không đáp bèn nạt :
- Tuần huyện quan, ta hỏi sao ngươi không đáp?
Tuần huyện quan ấp úng :
- Đại nhân... đại nhân... tệ chức... tệ chức...
Lý Vạn Tài thấy vậy cũng làm uy lớn tiếng ra lệnh cho huyện quan :
- Tuần Bố Tài, ngươi thiệt là đồ vô dụng, có chuyện nhỏ mà cũng không biết giải quyết hay sao, ngươi chỉ cần xem ai có khâm sai đại ấn thiệt thì người đó là khâm sai thiệt chớ gì.
Tuần huyện quan mừng rỡ gật đầu lia lịa :
- Đúng đó, làm như vậy là hay lắm.
Vương Hóa Nguyên nghe vậy càng cao hứng thầm nghĩ :
- Ta đang đợi mi nói ra câu này.
Lý Vạn Tài ung dung móc từ trong người ra một túi gấm để lên án thư nơi huyện đường.
Vương Hóa Nguyên mỉm cười :
- Quân đâu?
Tái Thời Thiên vội bước tới thi lễ :
- Đại nhân, hạ quan đợi lệnh!
Vương Hóa Nguyên lạnh lùng hạ lệnh :
- Ngươi đi ra coi cái ấn đó là thứ đồ chơi gì vậy?
Tái Thời Thiên bước tới trước mặt Lý Vạn Tài khom mình thi lễ, song lão khinh bỉ quay mặt đi, Tái Thời Thiên mở bao ẩn dùng lối “Xuất Thủ Vô Ngần” đánh tráo ấn chỉ, trong chớp mắt mà không ai hay biết. Đương nhiên tất cả hành động này, Lý Vạn Tài không tài nào phát giác ra được.
Tái Thời Thiên quay về bẩm báo với Vương Hóa Nguyên :
- Bẩm đại nhân, đó là ấn riêng của đại nhân bị bọn họ lấy trộm tối

qua.
Tuần huyện quan nghe vậy vội bước tới cầm đại ấn lên xem, quả nhiên trên mặt ấn có khắc ba chữ Lý Vạn Tài.
Lý Vạn Tài kinh hoàng mặt biến sắc hét lớn :
- Quỷ, quỷ thiệt rồi.
Nơi huyện đường, tiếng cười ầm ĩ nổi lên :
- Ha ha...
- Hi hi...
Lợi dụng lúc lộn xộn, Tái Thời Thiên lanh tay bỏ khâm sai đại ấn vào trong hộp gấm.
Vương Hóa Nguyên điềm nhiên nói với Tuần Bố Tài :
- Tuần huyện lệnh, ngươi có cần xem đại ấn của ta không?
Tuần Bố Tài tuy rất muốn xem khâm sai đại ấn, song lại không dám vô lễ cứ ấp úng không dám nói.
Vương Hóa Nguyên hiểu ý bèn nói :
- Ngươi cứ xem đi, đừng sợ, ta không trách tội ngươi đâu.
Tuần Bố Tài nghe vậy liền đáp :
- Vậy thì được, tệ chức xin được mạn phép coi thử đại ấn.
Vu Phong đưa hộp đại ấn cho Tuần huyện quan. Tuần Bố Tài vội mở hộp ấn ra xem, quả nhiên là khâm sai đại ấn không sai.
Lúc này Lý Vạn Tài nói lẩm bẩm :
- Có trò quỷ, quỷ hiện hồn rồi.
Vương Hóa Nguyên cười bảo :
- Tuần huyện lệnh, ngươi xem coi cái đại ấn này thiệt hay giả? Ngươi nói thử xem?
Tuần huyện quan vội nói :
- Bẩm đại nhân, đại ấn này là thật không phải đồ giả.
Lý Vạn Tài đột nhiên la lên :
- Ta còn có Thượng Phương bảo kiếm, có thể tiên trảm hậu tấu. Quân đâu chém đầu phản tặc cho ta.
Một gã hiệu úy cầm đao hộ vệ vội vung Thượng Phương bảo kiếm chém thẳng xuống đầu Vương Hóa Nguyên. Tái Thời Thiên cũng vội vung bảo kiếm giả nghênh chiến.
Mới qua ba chiêu, Tái Thời Thiên đã đánh văng bảo kiếm bay bổng lên không trung, chàng cũng vội vàng tung bảo kiếm giả lên, đoạn thi triển Xuất Thủ Vô Ngần lẹ làng đoạt lấy thanh Thượng Phương bảo kiếm một cách dễ dàng, mà không một ai kịp phát giác ra được.
Vương Hóa Nguyên tức giận quát lớn :
- Dừng tay lại, lui ra cho ta, đây là nơi công đường chớ đâu phải Hồng Môn yến. Hừ, thiệt không ra thể thống gì cả.

Tái Thời Thiên cùng tên hiệu úy nghe tiếng quát cùng đồng thời lui lại không dám vũ lộng binh khí nữa.
Vương Hóa Nguyên nghiêm giọng bảo Tuần huyện quan :
- Tuần huyện lệnh, ngươi xem thử Thượng Phương bảo kiếm trong tay bọn họ, cái nào là thật, cái nào là giả?
Tuần Bố Tài vội xem thanh kiếm của gã cầm đao nọ rồi lại nhìn bảo kiếm trên tay Tái Thời Thiên đoạn quay lại bẩm báo :
- Bẩm đại nhân, Thượng Phương bảo kiếm trong tay hiệu úy cầm đao của ngài ạ.
Vương Hóa Nguyên liền bảo :
- Ngươi xem rõ rồi chớ gì? Biết phải làm gì tiếp theo, có cần ta nhắc lại không?
Tuần Bố Tài nghe hỏi bất giác run sợ nói :
- Bẩm đại nhân, tệ chức sẽ nghiêm trị tên cuồng đồ.
Nói rồi lão phất tay gọi lớn :
- Lính đâu, đem hắn ra chém đầu cho ta.
Lý Vạn Tài nghe huyện quan dám đòi chém đầu mình, liền nổi giận lôi đình, chửi mắng :
- Tuần Bố Tài, mi dám phạm thượng, hãy coi chừng cái mạng chó của mi đó.
Tuần huyện quan bị chửi tức giận quát lớn :
- Lính đâu, mau lôi hắn ra chém cho ta.
Vương Hóa Nguyên vội nói :
- Tuần huyện lệnh, tên phản đồ nghịch tặc to gan này ngươi để hắn cho ta xử, trước hết phải giam hắn vào ngục, khi ta quay về sẽ gông hắn giải về triều đình cho Hoàng thượng xử tội phản nghịch.
Huyện quan nghe vậy vội gật đầu, không muốn đắc tội với triền đình liền sai quân lính áp giải Lý Vạn Tài và cả bọn đi theo nhốt vào trong ngục ngay lập tức.
Vương Hóa Nguyên nói với Tuần huyện quan :
- Ngươi hãy ra ngoài hạ lệnh đi.
Huyện quan ngơ ngác hỏi :
- Lệnh gì vậy, bẩm đại nhân?
Vương Hóa Nguyên cười bảo :
- Ngươi thiệt là mau quên, hãy hạ lệnh cho thuộc hạ mở kho lương phân phát cho nạn dân.
Tuần huyện quan ấp úng :
- Cái này...
Vương Hóa Nguyên lạnh lùng :
- Đừng có cái này cái nọ gì hết.

Thấy nét mặt Vương Hóa Nguyên lạnh lùng lại thấy Thượng Phương bảo kiếm trong tay Tái Thời Thiên, Tuần huyện quan không dám trái lời, vội cho quân lính mở kho lương.
Vương Hóa Nguyên lại nói :
- Ngươi làm việc phải lanh lẹ một chút, bây giờ ngươi ra ngoài tuyên bố sẽ mở kho lương cứu nạn dân, tạo phúc cho thiên hạ vui vẻ.
Tuần huyện quan bất đắc dĩ phải ra trước cổng huyện đường lớn tiếng tuyên bố :
- Hiện giờ bổn quan mở kho lương phát cho dân chúng bị nạn.
Dân chúng khắp thành hò reo như sấm dậy, vui mừng đến nổi lương thực không đầy một ngày, mấy vạn hộc lương đã được phát cho nạn dân khắp thành.
Buổi trưa mọi người cùng dự yên tiệc tại Tùng Hạc lầu mà nét mặt gã huyện quan chỉ gượng vui mà thôi.
Chiều gần tối, Tuần huyện quan hỏi Vương Hóa Nguyên sẽ hạ lạc ở đâu. Khâm sai giả mạo liền đáp :
- Bổn quan có việc gấp không thể lưu lại đây lâu, ta phải đi luôn đêm đến Giao Nam, song ngươi yên tâm, lúc quay về triều đình ta sẽ tâu lên Hoàng thượng thăng chức cho ngươi.
Tuần huyện quan lúc đó mới vui vẻ trở lại.
Vương Hóa Nguyên và cả đoàn hộ vệ tùy tùng lập tức rời huyện đường đi về phía Giao Nam.
* * * * *
Sáng hôm sau tại khách sảnh của Long Hổ tiêu cục.
Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong đang cùng với Long Hổ tiêu đầu cùng luận bàn việc làm sao phát động võ lâm quần hùng hiệp lực tiêu diệt Thần Long bang.
Lúc này Vương Hóa Nguyên đến xin được cáo từ, Vu Phong và Long Tam thành tâm muốn chàng lưu lại, song Vương Hóa Nguyên nói có việc gấp không thể lưu lại đây được.
Vu Phong, Long Tam không sao giữ được đành phải ra tiễn Vương Hóa Nguyên lên đường.
Vừa tiễn Vương Hóa Nguyên xong, hai người đang định bàn luận tiếp thì Tái Thời Thiên lại bước tới nói :
- Sư phụ, đồ nhi muốn rời khỏi nơi đây ít ngày.
Vu Phong liền hỏi :
- Ngươi định đi đâu?
Tái Thời Thiên thoáng đỏ mặt :
- Đồ nhi muốn quay về Gia Thành để tìm kiếm di cốt mẫu thân, an táng cho đàng hoàng một chút.

Vu Phong nghe vậy lòng cũng thoáng ngậm ngùi :
- Đồ nhi, con thật là hài tử có hiếu, con đi đi, nhớ quay về đây sớm, vì sắp có đại họa cho võ lâm đó.
Tái Thời Thiên cũng rớm lệ :
- Sư phụ, chuyến này đồ nhi đi không biết bao lâu, nếu có chuyện cấp bách cần đến, xin sư phụ truyền chỉ lệnh đặc cấp cho đệ tử Cái bang lập tức đồ nhi sẽ có mặt.
Vu Phong nghe vậy gật đầu, đoạn lấy ra mấy đĩnh bạc đưa cho Tái Thời Thiên, Long Tam thấy vậy cũng móc ra một ít bạc đưa cho chàng. Tái Thời Thiên chối từ không nhận, Long Tam có vẻ không vui. Vu Phong thấy vậy bảo :
- Đồ nhi à, Long tiền bối đã có hảo tâm, ngươi nên nhận đi, số bạc này rất hữu dụng cho ngươi đó.
Tái Thời Thiên đành phải nhận lấy số bạc, chàng cảm tạ đoạn móc con tiểu kim quy đưa cho Vu Phong.
- Xin sư phụ thu nhận.
Vu Phong lắc đầu :
- Ta không cần.
Tái Thời Thiên bảo :
- Sư phụ à, đồ nhi nói là đem tặng nó cho người ta. Bây giờ đồ nhi tặng nó cho người thân nhất của mình đó mà.
Vu Phong nhận con tiểu kim quy, xúc động nói :
- Hảo đồ nhi của ta...
Tái Thời Thiên cũng lưu luyến cúi mình thi lễ cáo từ Vu Phong và Long Tam, đoạn xuôi về hướng nam đi thẳng xuống Gia Thành.
* * * * *
Lại nói năm người trong bọn Tiểu Lạc trên đường quay về Trấn Giang truyền tin cực kỳ gian khổ, có một số cao thủ võ lâm vẻ mặt cực kỳ khách khí, khi nghe chuyện Tiểu Lạc nói xong, rồi bỏ ngoài tai không buồn lưu ý, đương nhiên Tiểu Lạc nhìn nét mặt họ là có thể đoán ra được.
Tuy việc liên lạc với các cao thủ võ lâm không được thuận lợi như ý, song mười vạn lạng bạc thì kiếm được cực kỳ dễ dàng.
Tiểu Lạc chẳng hề buồn rầu, song lại có người không được vui.
Ôn Di và Nhu Di bị thất lạc kiếm phổ gần tới một tháng mà vẫn chưa có tin tức gì, hỏi sao mà không buồn rầu cho được.
Thấy hai người buồn rầu ủ rũ, Tiêu Dật không sao chịu nổi bèn lên tiếng khuyên nhủ :
- Một cuốn kiếm phổ có chi là hiếm, hơn nữa ta nhất định kiếm được mà, hai nàng đừng có sầu muộn, phải vui lên đi chớ.

Nhu Di bực bội :
- Ngươi nói sao dễ nghe quá, thử hỏi ngươi bị mất kiếm phổ thì ngươi có buồn không?
Tiêu Dật lắc đầu :
- Không buồn, không buồn. Mà ta đâu có kiếm phổ để mà mất.
Tiểu Lạc nhếch mép như định cười hỏi :
- Phải không đó?
Tiêu Dật liếc nhìn Tiểu Lạc :
- Cái sắc mặt của ngươi không bình thường rồi đó.
Tiểu Lạc vẫn giữ nét mặt như cũ :
- Phải không đó?
Ôn Di chợt hỏi :
- Không bình thường cái gì?
Tiêu Dật vội thanh minh :
- Ta chỉ nói sắc mặt y có điểm không bình thường mà thôi, tựa như cười mà không cười.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Phải không đó?
Tiêu Dật lắc đầu :
- Đó, các ngươi xem sắc mặt của y càng lúc càng không bình thường. Không biết nói câu nào hơn cứ một mực “phải không đó” hoài à.
Tiểu Lạc cười hì hì nhăn mặt chọc tức Tiêu Dật.
- Phải không đó.
Tiêu Dật thấy Tiểu Lạc cứ ngó mình liền hạ giọng van xin :
- Ta van ngươi đừng có cười cổ quái như thế được không, hừ, cười làm gì mà khiến người ta phát lạnh người, thiệt là quỷ mị.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Nè, ngươi đúng là có tật giật mình cho nên thấy ta cười trong lòng không được vui chớ gì, đúng không?
Tiêu Dật cau mày lớn tiếng cãi lại :
- Cái gì mà có tật giật mình?
Tiểu Lạc cao giọng :
- Lẽ nào lại không phải?
Tiêu Dật vênh mặt :
- Đương nhiên là không phải rồi, ta đâu có làm chuyện gì bại hoại thì đâu có gì phải giật mình.
Tiểu Lạc lạnh lùng :
- Ngươi muốn ta nói ra sự thực hay sao?
Tiêu Dật khẽ hừ lên một tiếng :

- Nói ra cái gì?
Tiểu Lạc lãnh đạm cất tiếng :
- Tốt nhất là ngươi đem đồ ăn trộm ra đây, nếu không thì chớ trách ta...
Tiêu Dật lớn tiếng bảo :
- Ta trộm cái gì? Ngươi đừng có vu oan giá họa cho người ta.
Ôn Di cũng lên tiếng :
- Tiểu Lạc đừng có ăn nói hồ đồ, vu oan cho người đó, Tiêu Dật đâu có lấy trộm đồ vật.
Tiểu Lạc cười hắc hắc :
- Các ngươi thiệt là ngốc quá, lại đi bao che cho đạo tặc.
Ôn Di bực tức :
- Tiểu Lạc, ngươi chớ có ăn nói hồ đồ.
Tiểu Lạc không thèm đáp, quay qua hỏi Tiêu Dật :
- Ngươi có dám nói là ngươi không lấy trộm kiếm phổ không?
Tiêu Dật tuy trong bụng run sợ, song miệng vẫn nói cứng :
- Vô lý, ta làm sao dám lấy trộm kiếm phổ của họ.
Ôn Di tròn mắt kinh ngạc :
- Ngươi nói sao? Tiêu Dật ăn trộm kiếm phổ à?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đương nhiên rồi, trừ y ra còn ai có thể lấy trộm kiếm phổ nữa.
Ôn Di quay sang hỏi Tiêu Dật :
- Có thật là ngươi cầm kiếm phổ của chúng ta không?
Tiểu Lạc nghe vậy liền nói :
- Hừ, cầm cái gì, lấy trộm thì kêu là lấy trộm đi, còn bày đặt khách sáo nữa.
Tiêu Dật cau mày :
- Ngươi thiệt là hồ đồ, dựa vào đâu mà dám nói là lấy trộm kiếm phổ.
Tiểu Lạc nói :
- Lý do hả? từ từ ta sẽ nói sau, ngươi chỉ cần thừa nhận lấy trộm kiếm phổ là được rồi.
Tiêu Dật tỏ vẻ không vui :
- Ngươi làm ta như đứa bé lên ba, cứ bảo thừa nhận là ta gật đầu nhận liền hay sao?
Tiểu Lạc cười nói :
- Được rồi, đừng làm rộn nữa, hiện giờ còn nhiều việc phải làm, chỉ cần ngươi giao kiếm phổ ra ta nghĩ nhị vị cô nương sẽ không trách ngươi đâu.
Ôn Di, Nhu Di cũng đồng thanh cất tiếng bảo :
- Đúng đó, chúng ta không trách ngươi đâu.

Tiêu Dật cười bảo :
- Được rồi, ta xem cái bộ dạng tội nghiệp đáng thương của các ngươi ta cũng không nên giữ nó làm gì.
Đoạn Tiêu Dật giơ tay lấy từ trong ngực áo ra một cuốn sách.
Ôn Di cầm lấy xem thử, quả nhiên đúng là Nga Mi thập tam thức kiếm phổ, độc môn kiếm pháp của phái Nga Mi.
Tiêu Dật lại lên tiếng bảo Tiểu Lạc :
- Ta lấy cuốn kiếm phổ này có thể nói thần không hay quỷ không biết, tại sao ngươi lại biết được thật là quái dị.
Tiểu Lạc thản nhiên cười nói :
- Cái này đâu có gì lạ, tục ngữ có câu nếu muốn người ta không biết thì đừng có làm, việc ngươi làm lớn như vậy sớm muộn gì cũng có người biết mà.
Tiêu Dật năn nỉ :
- Tiểu Lạc, ngươi đừng có giấu nghề, ngươi hãy nói cho ta biết, tại sao ngươi phát giác ra ta có cầm kiếm phổ.
Tiểu Lạc thấy Tiêu Dật năn nỉ bèn tươi cười nói :
- Ta thấy ngươi cũng khiêm tốn nên ta truyền cho ngươi một ít kinh nghiệm nè.
Tiểu Lạc hắng giọng ngừng một chút rồi lại nói tiếp :
- Đầu tiên là lúc ngươi xuất hiện cũng chính là chỗ Lê gia nhị vị tiểu thơ bị mất kiếm phổ, lại nữa trên đường đi ngươi chỉ thích ở một mình, chứ không muốn ở chung với ta và Tiểu Thiên Sứ. Nhưng lạ một điều lúc bình thường ngươi rất khoái chỗ đông người, náo nhiệt nên việc ngươi thích ngủ một mình thiệt là vô lý, cho nên ta mới nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ ngươi có tật bịnh gì chăng?
Tiểu Thiên Sứ ngạc nhiên :
- Ta xem Tiêu Dật đâu có bịnh gì, thân thể y vẫn khỏe mà.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đương nhiên y đâu có tật bịnh gì nhưng trong lòng ẩn giấu điều gì đó, nên ta mới cảm thấy y có điểm gì bí mất muốn giấu chúng ta.
Nhu Di chợt xen vào :
- Ừ, nếu như ngươi không nói ra, ta cũng không biết, nhưng mà lúc trước ta thấy y có vẻ khả nghi.
Tiểu Lạc cười châm chọc :
- Hừ, sao lúc đó nàng không chịu nói để đến bây giờ mới tỏ ra thông minh đột xuất, thiệt là nữ nhân đa sự.
Nhu Di bất giác đỏ mặt xấu hổ.
Tiểu Lạc không thèm để ý đến nàng mà lại nói tiếp :
- Còn nữa, võ công của ngươi lại quái lạ vô cùng, tựa như võ công

của các môn phái võ lâm ngươi đều biết hết nhưng lại không tinh thâm, mà lúc động thủ toàn sử dụng những chiêu thức quái dị vậy thì võ công đó ở đâu ngươi học được? Nếu như nói ngươi bái sư thì hoàn toàn khó hiểu, hơn nữa làm sao mà ngươi lại có nhiều sư phụ đến thế, hai nữa là những chiêu thức kỳ dị đó chỉ có thể lừa được những kẻ tầm thường, chớ đối với cao thủ thì mấy chiêu đó chỉ là vô dụng, bởi vì ngươi đánh ra cũng đúng phương vị thủ pháp, nhưng ngươi chưa tham ngộ được chỗ ảo diệu của chiêu thức đó, đủ biết võ công đó không phải là chân truyền, chẳng qua chỉ là tình cờ học lén được mà thôi, do vậy mà ta đoán ra ngươi không có sư phụ.
Ôn Di chợt nói :
- Cho dù Tiêu Dật có học lén võ công của các phái đi nữa, thì y cũng đâu có sử dụng võ công trong Nga Mi thập tam thức. Mà dù cho y có sử dụng đi nữa thì ngươi cũng không thể nhận ra được, vậy ngươi dựa vào đâu mà dám nói kiếm phổ trong tay Tiêu Dật?
Tiểu Lạc cười đáp :
- Nhưng mà sự thực đã hiện ra trước mắt rồi đó.
Tiêu Dật lại hỏi :
- Chỉ dựa vào mấy điểm đó ngươi dám đoán chắc rằng kiếm phổ nằm trong tay ta hay sao?
Tiểu Lạc mỉm cười đáp :
- Đoán chắc thì không dám, nhưng tám chín phần thì không có sai.
Tiêu Dật lại hỏi tiếp :
- Nói như vậy trong tay ngươi không có chứng cớ chắc chắn chứ gì?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Không có.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 17
Cứu Bại sơn trang ngạo khí ngất trời

Tiêu Dật cười bảo :
- Nếu như ta cứ khăng khăng một mực không chịu nhận là đã cầm kiếm phổ thì sao?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Nếu như ngươi không chịu thừa nhận thì quả thật ta cũng chẳng có cách nào khác.
Tiêu Dật thoáng mỉm cười hài lòng, chợt nghe Tiểu Lạc nói tiếp :

- Vậy thì đành phải lột tung y phục của ngươi rồi tìm kiếm khắp châu thân ngươi mới thôi.
Tiêu Dật tức giận xanh mặt :
- Mi dám...
Tiểu Lạc vẫn mỉm cười :
- Ta không dám à, cũng không cần như vậy, bởi vì ngươi đã ngoan ngoãn giao kiếm phổ ra rồi.
Tiêu Dật sa sầm nét mặt :
- Cái gì mà ngoan ngoãn, ta thấy nhị vị cô nương tội nghiệp nên ta mới giao kiếm phổ ra đó, ngươi nên nhớ rằng nếu như ta không giao kiếm phổ ra, thời hạn một tháng qua đi thì ngươi phải đưa cái đầu ngươi cho Vu tiền bối rồi.
Tiểu Lạc đang định nói nữa thì Ôn Di đã vội ngăn lại :
- Thôi được rồi, dù sao thì chuyện này chẳng qua chỉ là một trò đùa mà thôi.
Nhu Di vội lên tiếng :
- Không được, Nga Mi thập tam thức là võ công đặc dị của bản môn. Tiêu Dật đã lấy trộm, theo môn qui của bản môn nhẹ nhất cũng phải phế bỏ võ công của mình mới được tha.
Ôn Di vội ngăn lại :
- Muội muội không nên quá đáng như vậy, có lẽ Tiêu Dật chưa xem qua cuốn kiếm phổ này đâu, đây bất quá chỉ là một trò vui mà thôi, đừng có tàn nhẫn như vậy.
Ôn Di nói như vậy là thành tâm không muốn làm khó dễ Tiêu Dật. Song Tiêu Dật lại không biết hảo ý của Ôn Di, chàng nhăn mặt cười khổ :
- Nhưng đáng tiếc là ta đã xem qua rồi, lại luyện qua mấy lần rồi, vậy phải làm sao bây giờ?
Tiểu Lạc liền trách mắng :
- Hừ, ngươi thiệt là đồ ngốc tử, ngươi không thừa nhận cũng được, nói ra làm chi cho tự chuốc khổ vào người.
Tiêu Dật ảo não nói :
- Nhưng mà ta nghĩ đã là bằng hữu thì không nên lừa gạt nhau, nên ta đâu nhẫn tâm nói dối các ngươi.
Tiểu Lạc nói nghiêm chỉnh :
- Kỳ thực cũng không có gì khó, Nga Mi thập tam thức tuy không truyền cho ngoại nhân, nhưng mà làm đệ tử Nga Mi thì có học cũng đâu có sao mà sợ.
Tiêu Dật xua tay lắc đầu lia lịa :
- Nhưng mà ta đâu phải là đệ tử Nga Mi.

Tiểu Lạc lại cười :
- Bây giờ ngươi bái sư vẫn còn kịp mà.
Tiêu Dật trợn mắt :
- Cái gì, ngươi bảo ta gia nhập phái Nga Mi làm... ni... ni cô hả?
Tiểu Lạc mỉm cười chỉ vào Ôn Di :
- Đúng vậy, làm ni cô thì có sao, bây giờ có sư phụ ngươi ở đây, mau làm lễ bái sư đi.
Ôn Di và Nhu Di đồng thanh la lên :
- Tiểu Lạc, chớ ăn nói hồ đồ bậy bạ, chúng ta còn nhỏ tuổi như vầy làm sao thu nhận đồ đệ. Vả lại quy củ của phái Nga Mi đâu cho phép nhận nam nhân làm đồ đệ, chẳng lẽ phải thay đổi môn quy sao?
Tiêu Dật giậm chân lắc đầu :
- Cho dù môn quy có thay đổi ta cũng nhất định không chịu làm đệ tử Nga Mi.
Tiểu Lạc điềm nhiên cười bảo :
- Nếu như vậy thì ngươi hãy tự phế bỏ võ công đi.
Tiêu Dật cười đáp :
- Ta đã phế bỏ võ công rồi.
Tiểu Lạc lấy làm lạ hỏi :
- Cái gì? Ngươi tự phế võ công của mình rồi hay sao? Ủa mà sao ta không thấy, ngươi phế lúc nào vậy?
Tiêu Dật cười nói :
- Ta hỏi ngươi, ta học võ công trong Nga Mi thập tam thức, ta chỉ cần phế bỏ võ công này là xong xuôi chớ gì?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Nhưng mà ta không biết ngươi phế bỏ Nga Mi thập tam thức ra sao?
Tiêu Dật nghiêm giọng đáp :
- Từ nay về sau ta phát thệ trước mặt đệ tử Nga Mi là ta sẽ không bao giờ sử dụng võ công trong Nga Mi thập tam thức, như vậy cũng tương đương với việc phế bỏ võ công Nga Mi trong người ta.
Tiểu Lạc thoáng cau mày :
- Nói như vậy, trước mặt người khác ngươi vẫn sử dụng chớ gì?
Tiêu Dật thản nhiên :
- Đương nhiên rồi, nếu không ta khổ công học võ công làm gì?
Ôn Di lắc đầu :
- Như vậy không được, lỡ ngươi miệng nói một đàng tay làm một ngã thì sao?
Tiêu Dật thoáng bực :
- Có gì mà không được?

Nhu Di lắc đầu :
- Ai dám bảo đảm ngươi không sử dụng võ công trong Nga Mi thập tam thức.
Tiêu Dật bực bội :
- Các ngươi như vầy cũng không được, như kia cũng không xong. Lẽ nào muốn phế võ công của ta thiệt sao, ta cho các ngươi biết, đây không phải lần đầu tiên ta học lén võ công, nếu như lúc đầu ta lấy kiếm phổ rồi bỏ đi thử xem các ngươi làm gì được ta?
Tiểu Lạc trợn mắt ngạc nhiên :
- Tại sao ngươi không làm như vậy mà lại đi theo chúng ta.
Tiêu Dật thành thật đáp :
- Ta thấy các ngươi vui vẻ, lại thêm chúng ta có cơ duyên với nhau nên ta mới đi theo các ngươi.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Được rồi, ta thấy ngươi nghiêm chỉnh đó, giả như chúng ta phế bỏ võ công của ngươi thì chúng ta không đáng mặt làm bằng hữu của ngươi thôi, để ta khuyên hai vị cô nương đó giùm cho.
Nhu Di vênh mặt :
- Ai cần ngươi khuyên, bộ chỉ có ngươi mới là hảo bằng hữu sao? Chỉ cần Tiêu Dật về sau không được sử dụng võ công của Nga Mi trước mặt đệ tử phái Nga Mi là được rồi, phải vậy không thơ thơ?
Ôn Di từ nãy giờ vẫn không nói câu nào, bởi vì nàng không nỡ nhẫn tâm phế bỏ võ công của Tiêu Dật, lúc này thấy Nhu Di hỏi liền mừng rỡ gật đầu.
Cũng bởi vì đã thu hồi kiếm phổ nên bọn Tiểu Lạc không cần phải quay về Trấn Giang nữa, năm người nhất định đi thẳng đến Giao Đông kiếm sư phụ của Tiểu Lạc rồi thuận đường đi thông báo cho quần hùng võ lâm.
Nhưng mà lúc này đại họa của võ lâm bắt đầu nổi lên.
Tin tức truyền đi các phương khiến cho võ lâm Trung Nguyên đều phải kinh hồn khiếp vía chấn động giang hồ.
Lãnh tụ võ lâm là Chưởng môn phái Thiếu Lâm, hiện tại Dung Linh hòa thượng và trưởng giáo Hư Thiền đạo nhân, Chưởng môn phái Võ Đang đã bị hung thủ bị mật hạ sát vào ngày Thất tịch mùng bảy tháng bảy.
Ba môn phái Không Động, Côn Lôn và Hoa Sơn trong Cửu đại môn phái võ lâm Trung Nguyên đã công khai gia nhập vào một môn phái mới nổi là Thần Long bang.
Khắp vùng Đại Giang nam bắc có một trăm bốn mươi tám tiêu cục đã hạ bản hiệu của mình, thay vào đó là bảng hiệu tiêu cục của Thần

Long bang, ba mươi sáu tiêu cục đóng cửa không chịu quy phục Thần Long bang, chỉ có một mình Long Hổ tiêu cục ở Giao Đông là dám tiếp tục việc kinh doanh của mình.
Song lại nghe nói chuyến bảo tiêu số hàng giá trị ba mươi vạn lạng bạc do Long Hổ tiêu cục áp tải đã bị đánh cướp, mười ba tiêu sư trong tiêu cục đều ngộ nạn, bởi vậy bảng hiệu tuy còn song không ai dám nhờ tiêu cục này áp tải hàng hóa nữa, còn ba mươi lăm tiêu cục kia đều hạ bảng hiệu đóng cửa không dám tiếp tục bảo tiêu nữa.
Có không ít các tiểu bang hội bị áp lực đều phải gia nhập Thần Long bang, mỗi tháng đến kỳ hạn đều phải đến Tổng đàn giao nạp một số bạc nhất định không dám chậm trễ.
Các tin tức dồn dập truyền đi khắp nơi, ba chữ Thần Long bang tựa như từ chốn u minh vọng về mang mùi máu huyết tanh tưởi nhuộm đỏ giang hồ, khiến cho người trong giang hồ võ lâm không lạnh mà phát run.
Bởi vậy năm tiểu hiệp khác bấy giờ rơi vào tình hình cực kỳ khó khăn, làm cho họ không thể tự tiện hành sự, đến đâu cũng có thế lực của Thần Long bang, nên việc thông báo tin tức liên lạc với hào kiệt võ lâm càng thêm khó khăn bội phần.
Tuy vậy năm tiểu hiệp khách vẫn không chịu bó tay thúc thủ.
* * * * *
Trước Dương Liễu trang, những hàng liễu xanh mướt khẽ phất phơ trước gió.
Người trong Dương Liễu trang cũng rất bình thường, ngày làm đêm nghỉ không có gì là dị thường.
Song tính khí của người trong Dương Liễu trang dường như khác biệt với người thường, họ không hề giao thiệp với ngoại nhân cũng không thích ai đến sơn trang họ làm khách.
Bất chợt có người quá bộ ngang qua sơn trang xin nước uống, họ cũng giữ vẻ mặt lạnh lùng bê nước ra dưới rặng liễu trước sơn trang, xong xuôi vẻ mặt vẫn lãnh đạm nhẹ nhàng quay gót trở về.
Cho dù khách nhân có muốn nói gì đi chăng nữa, bọn họ cũng như người câm không đáp, mặc dù bọn họ không hề bị câm.
Lâu rồi thành lệ quen, người ở lân cận Dương Liễu trang cũng không lấy gì làm lạ nhưng đối với người lạ mặt từ nơi khác đến đây quả là điều kỳ dị không sao hiểu nổi.
Có một số tên tiểu tặc tử muốn vào sơn trang gây nhiệt náo, song chưa kịp vào bên trong đã bị người trong sơn trang đánh văng ra ngoài, ôm đầu lủi thủi chạy đi không dám quay lại. Cũng có một số cao thủ võ lâm do tính hiếu kỳ lợi dụng bóng đêm xâm nhập vào

Dương Liễu trang thám sát tình hình. Song thiệt là kỳ lạ, sáng hôm sau lúc ra khỏi sơn trang cũng trở nên câm lặng như người trong sơn trang, ai hỏi gì cũng lắc đầu không đáp.
Bởi vậy sau này không ai dám thử đột nhập vào trong sơn trang nữa, dù vậy người của Dương Liễu sơn trang không hề hung ác, nếu như người ta không đụng đến họ, họ cũng không đụng đến người ta. Mọi người không ai can thiệp vào chuyện riêng của nhau. Nhưng Tiểu Lạc lại biết lai lịch của những người trong Dương Liễu trang và chàng cũng biết tại sao người trong Dương Liễu trang lại không giao thiệp với ngoại nhân bởi vì Vu Phong đã từng kể chuyện lại cho chàng.
Vu Phong biết được chuyện này vì có mối giao tình với Khương lão đầu, đầu bếp trong Dương Liễu trang.
Mối giao tình này là do một sự hiểu lầm mà có, động thủ với nhau một hồi mới được giải trừ trở nên bằng hữu của nhau.
Cho nên Vu Phong mới biết một chút nội tình trong Dương Liễu trang, người trong Dương Liễu trang chẳng những võ công cao tuyệt mà ngay cả một gã đầu bếp cũng có võ công không thua kém gì Vu Phong, một cao thủ có võ công tuyệt luân thành danh trên giang hồ.
Tiểu Lạc biết vậy nên rất muốn lôi kéo Dương Liễu trang về đối địch với Thần Long bang.
Nhưng trong sơn trang có quy củ, gia đinh trong sơn trang không cho Tiểu Lạc vào nên năm tiểu hiệp khách cũng không dám tùy tiện xông vào.
Tiểu Lạc giải thích cả buổi, nói đến khô cổ họng mà hai gã tráng đinh áo xám vẫn không chịu nghe cứ đứng án ngữ ngay cửa không cho vào.
Tiểu Lạc thoáng cau mày :
- Sư phụ ta là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong có một vị bằng hữu là người của quý trang, chúng ta muốn đến bái kiến người đó không được sao?
Hai gã tráng đinh đưa mắt nhìn nhau rồi nói :
- Ồ, Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân hả? Giang hồ dường như có nhân vật đó thì phải nhưng mà sư phụ ngươi quen với vị nào trong bản trang?
Tiểu Lạc nói :
- Sư phụ ta quen với Khương lão đầu.
Tráng đinh có tướng người cao gầy liền bảo :
- Bản trang có hai người họ Khương, nhưng đều là người bình thường nên cũng không tiện dẫn tiến, ngươi cứ nói rõ tên của người đó ta sẽ kêu y ra gặp các ngươi.

Tiểu Lạc thoáng ngạc nhiên :
- Cái gì, chúng ta đến bái kiến người đó, ngươi lại đi kêu vị đó ra gặp ta sao, vậy là có ý gì?
Tráng đinh cao gầy điềm nhiên đáp :
- Đó là quy củ của bản trang, nếu đó là bằng hữu của chủ nhân thì có thể cho vào còn nếu chỉ là quen biết với những nhân vật thường trong bản trang đành phải chịu cực một chút, nhất định phải gặp nhau ở ngoài.
Tiểu Lạc bực bội :
- Thiệt là vô lý, làm như vậy chẳng phải là không công bằng hay sao?
Tráng đinh cao gầy thản nhiên :
- Tuy có một chút không công bằng nhưng mà tiểu huynh đệ à, nếu như ai cũng công bằng thì Dương Liễu trang đâu có được yên tĩnh như vầy.
Tiểu Lạc gật gù :
- Huynh đài nói cũng có lý, vậy phiền huynh đài gọi giùm người mà tiểu đệ cần gặp.
Tráng đinh cao gầu hỏi :
- Ngươi cần gặp người có danh tánh lai lịch là gì?
Tiểu Lạc vội đáp :
- Khương lão đầu, đầu bếp trong quý trang đó mà.
Tráng đinh cao gầy ồ lên một tiếng :
- Hóa ra là hóa phu tử Khương lão đầu, ngươi đợi nghe.
Nói rồi gã đi vào bên trong.
Chẳng bao lâu tráng đinh cao gầy và một lão già cùng đi ra.
Lão già này mình vận y phục xám, mặt dính đầy lọ nồi vừa bước ra đã oang oang cất tiếng :
- Ai kiếm lão Khương ta vậy? Ai kiếm ta đâu?
Tiểu Lạc liền hỏi :
- Lão có biết Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân không?
Khương lão đầu vội hỏi :
- Ủa, thì ra là lão đó kiếm ta, lão đâu rồi?
Tiểu Lạc vội lên tiếng :
- Không phải người kiếm lão mà là ta kiếm lão đó.
Khương lão đầu ngạc nhiên :
- Các ngươi là ai sao ta không nhận ra vậy kìa?
Tiểu Lạc ôn tồn đáp :
- Vãn bối là đồ đệ của Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong, tiền bối có nhận ra không?
Khương lão đầu xua tay :

- Cái gì mà bày đặt tiền bối hậu bối, ta chỉ là gã nấu bếp ở đây thôi, các ngươi cứ gọi ta là Khương Bá là được rồi.
Tiểu Lạc đem câu chuyện của mình nói cho lão nghe qua một lượt, Khương lão đầu nghe xong thoáng cau mày.
Thì ra Dương Liễu trang này chính là Cứu Bại sơn trang, một trong võ lâm Tứ đại thế gia uy danh chấn động giang hồ.
Trang chủ của Cứu Bại sơn trang hiện nay là Tư Mã Vô Công, tuy tên là vô công song võ công đã cao gần như tuyệt đỉnh giang hồ.
Mỗi năm một lần, Cứu Bại sơn trang đều phái một ít cao thủ rời sơn trang bôn xuất ra giang hồ một chuyến tìm các cao thủ thành danh trên giang hồ võ lâm để ấn chứng võ công.
Song từ lúc Cứu Bại sơn trang xuất hiện trên giang hồ cho đến nay chưa có cao thủ nào lại có thể thắng được người của Cứu Bại sơn trang.
May mà Cứu Bại sơn trang không hề có dã tâm xưng bá giang hồ, họ chỉ âm thầm tỉ thí võ công mà thôi chứ không có ý làm khó dễ đối phương.
Người của Cứu Bại sơn trang không hề can thiệp vào chuyện phải trái thị phi trên giang hồ, đồng thử thuận tay để so tài cao thấp, song chưa hề đả thương một ai cả.
Cho nên dù Cứu Bại sơn trang nổi danh trên giang hồ, tuy nhiên không một cao thủ võ lâm nào coi Cứu Bại sơn trang là địch thủ.
Tiểu Lạc muốn thỉnh cầu Cứu Bại sơn trang ngăn thế lực của Thần Long bang là một chuyện không tưởng, bởi vì Cứu Bại sơn trang không có ý can thiệp vào chuyện giang hồ.
Khương lão đầu tuy có giao tình nồng hậu với Vu Phong song lão chẳng qua chỉ là một lão đầu bếp mà thôi, nên không sao có thể giúp bọn Tiểu Lạc được.
Huống hồ gì tập quán của người trong Cứu Bại sơn trang là không hề quan tâm đến chuyện xưng hùng xưng bá ân oán trong võ lâm, nên Khương lão đầu đâu dám phá lệ.
Nhưng Tiểu Lạc cứ năn nỉ xin được gặp Tư Mã Vô Công, bất đắc dĩ Khương lão mới vô trong hỏi thử xem.
Sơn trang có quy củ nên Khương lão đầu vừa mới vô đã gặp Nhị tổng quản Tư Mã Vô Hùng bước ra ngăn lại.
Nếu như ai cũng có thể vào bái kiến Trang chủ thì đâu còn gì ngạo khí của Cứu Bại sơn trang.
Người trong Cứu Bại sơn trang sở dĩ có tính cách kiêu ngạo như vậy là vì họ có võ công tuyệt thế thiên hạ vô song. Khương lão đành phải đi ra.

Tiểu Lạc chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nên thấy việc không thành liền lớn tiếng thóa mạ :
- Con bà nó, cái lão Tư Mã Vô Công xem ra võ công của lão đâu có cao siêu gì, chẳng qua tự cao tự đại đó thôi.
Khương lão đầu nghe vậy tức giận xanh mặt :
- Tiểu quỷ câm họng lại mau, nếu như ta không nể mặt Vu lão đầu thì ta đã ném các ngươi ra ngoài từ lâu rồi, Trang chủ của ta võ công vô địch thiên hạ, mi làm sao dám thóa mạ lão nhân gia, tiểu quỷ mi không được vô lễ.
Hai tráng đinh cũng lạnh lùng trợn mắt nhìn Tiểu Lạc, nếu như không có mặt Khương lão đầu thì có lẽ hai người đã tống cổ tiểu tử vô lễ này ra ngoài lâu rồi.
Tiểu Lạc vẫn không thèm để ý, lên tiếng nói :
- Tư Mã Vô Công đâu có gì đáng sợ, tại sao từ trước giờ ta không nghe danh của lão thì làm gì mà đáng gọi là thiên hạ vô địch, chẳng qua chỉ là đại ngôn mà thôi.
- Câm mồm!
Khương lão đầu tức giận, trong lòng thầm nghĩ :
- "Tiểu tử này thật là hỗn láo, không biết trời cao đất dày là gì, dám cả gan đến trước cửa Cứu Bại sơn trang gây náo loạn, e rằng ta có muốn che chở cho hắn cũng không được."
Quả nhiên từ trong có tiếng nói :
- Kẻ nào dám ăn nói hồ đồ ngang ngược như vậy?
Một thanh âm kinh hồn vang lên rồi một đại hán tuổi trạc tam tuần lù lù xuất hiện.
Khương lão đầu cùng với hai tráng đinh cung kín nói :
- Cung nghinh Nhị tổng quản.
Tiểu Lạc trố mắt :
- Ngươi là Nhị tổng quản?
Đại hán nọ gật đầu :
- Chính phải.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Còn Đại tổng quản đâu?
Đại hán nọ lạnh lùng :
- Có gì cứ nói với ta là được rồi.
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Không được, ngươi không đủ tư cách.
Tư Mã Vô Hùng bực tức :
- Mi dám khinh thường đại gia hay sao?
Tiểu Lạc nói :

- Nếu như người không đưa ta gặp Trang chủ thì ngươi có thể làm được gì?
Tư Mã Vô Hùng lớn tiếng :
- Được, ta có đủ tư cách, các ngươi gặp Trang chủ có chuyện gì quan trọng?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đương nhiên là có việc quan trọng, nếu không thì ta đến đây làm chi cho mệt, chỉ cần ngươi nói là làm được hay không?
Tư Mã Vô Hùng nói :
- Nếu ngươi muốn gặp Trang chủ cũng được, nhưng phải có lý do rõ ràng ta mới có thể làm kinh động đến lão nhân gia chủ nhân của bản trang.
Tiểu Lạc cười nói :
- Ta có đủ lý do, vậy ngươi hãy vào kinh động lão Trang chủ một chút, ta chỉ sợ ngươi không làm nổi việc đó mà thôi.
Tư Mã Vô Hùng thoáng cau mày lạnh lùng :
- Chỉ cần ngươi nói rõ lý do ta sẽ cho ngươi bái kiến Trang chủ ngay tức khắc, còn nếu như mi ăn nói hồ đồ. Hừ...
Tiểu Lạc nghiêm giọng :
- Chuyện liên quan đến thanh danh của Cứu Bại sơn trang, ta làm sao dám ăn nói hồ đồ được.
Cứu Bại sơn trang rất xem trọng thanh danh nên Tư Mã Vô Hùng nghe nói đến thanh danh liền chăm chú lắng nghe :
- Chuyện như thế nào, ngươi mau nói cho ta nghe đi.
Tiểu Lạc ôn tồn nói :
- Gần đây trên giang hồ có xuất hiện một bang mới là Thần Long bang, ngươi có biết không?
Tư Mã Vô Hùng đáp :
- Tuy sơn trang chúng ta không đụng chạm đến chuyện ân oán giang hồ, nhưng chuyện đại sự xảy ra trên giang hồ, chúng ta biết rất rõ, chuyện Thần Long bang nổi lên đương nhiên sơn trang chúng ta cũng không lạ gì.
Tiểu Lạc hỏi tiếp :
- Vậy ngươi có biết Bang chủ của Thần Long bang là ai không?
Tư Mã Vô Hùng lắc đầu, Tiểu Lạc nói tiếp :
- Nghe nói đó là một gã tự xưng là Ngã Thị Ngã, lai lịch của gã ta không biết rõ, song gã tự xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Cứu Bại sơn trang không phải là đối thủ của gã.
Ngã Thị Ngã tuy tự xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ nhưng gã không nói Cứu Bại sơn trang là đối thủ của mình, song dã tâm của gã muốn

lên ngôi võ lâm chí tôn thì cũng gần như coi cao thủ trong giang hồ như cỏ rác chẳng khác chi nhục mạ thiên hạ rồi còn gì.
Tư Mã Vô Hùng nghe vậy quả nhiên sa sầm nét mặt :
- Có thật như vậy không?
Tiểu Lạc nghiêm nghị gật đầu :
- Không sai.
Tư Mã Vô Hùng tức giận cất tiếng thóa mạ :
- Con bà nó, tiểu tử này thật là khinh thường người ta quá đáng, dám thóa mạ danh hiệu của bản trang, y thật to gan lớn mật, chỉ đáng tiếc là do trang quy quá nghiêm ngặt, ta không thể tự tay giáo huấn cho y một trận, hừ...
Tiểu Lạc ngạc nhiên hỏi :
- Trang quy các ngươi ra sao?
Tư Mã Vô Hùng đáp :
- Phàm là người đã xuất ra khi trang rồi thì nếu như không được Trang chủ cho phép thì không được phép tái xuất giang hồ lần thứ hai nữa, mười năm trước ta đã ra khỏi sơn trang bôn tẩu giang hồ một chuyến rồi nên bây giờ không được tái xuất giang hồ nữa.
Tiểu Lạc tròn mắt ngạc nhiên :
- Làm gì mà có cái qui củ kỳ quái vậy?
Tư Mã Vô Hùng thản nhiên :
- Sơn trang chúng ta quả là có cái qui củ đó.
Tiểu Lạc thoang nhíu mày :
- Qui củ đó thiệt là vô lý.
Tư Mã Vô Hùng cười lạt :
- Có lý cũng được, vô lý cũng không sao, dù gì chăng nữa, quy củ đã định không sao thay đổi được.
Mười năm trước Cứu Bại sơn trang phái một số cao thủ xuất hiện trên giang hồ, hiện giờ là Đại tổng quản Tư Mã Vô Mạc, Nhị tổng quản Tư Mã Vô Hùng và nhị vị huynh đệ Tư Mã Vô Mỹ, Tư Mã Vô Tây, chẳng qua bọn họ hành sự đều không báo danh chỉ một mực nói là người của Cứu Bại sơn trang, chứ không dùng danh hiệu riêng của mình.
Thanh danh của bọn họ vang dội trên giang hồ, chỉ cần nhắc đến mấy chữ “người của Cứu Bại sơn trang” là người trong võ lâm ai nấy cũng kính phục.
Năm năm trước bốn thiếu niên cao thủ cũng tạo ra danh tiếng không nhỏ trên giang hồ, không hề làm hổ danh Cứu Bại sơn trang.
Không ngờ chỉ trong mấy năm mà giang hồ lại có thứ cuồng đồ dám khinh thường Cứu Bại sơn trang, lại còn bức hiếp người ta quá đáng

như vậy.
Bây giờ kỳ hạn năm năm đã đến, sơn trang lại phái một số cao thủ đi ra chốn giang hồ, phải đến gặp cái gã cuồng đồ Ngã Thị Ngã để phân cao thấp, chứng tỏ võ công của Cứu Bại sơn trang vô địch thiên hạ.
Tư Mã Vô Hùng trong bụng ngầm có suy tính riêng, nhưng không tiện nói ra đành hạ giọng bảo :
- Chuyện này không quan hệ chi đến các ngươi, các ngươi tại sao lại nhiệt tình đi truyền tin như vậy?
Tiểu Lạc liền đáp :
- Bởi vì giang hồ truyền ngôn võ công Cứu Bại sơn trang vô địch thiên hạ lại nghe gã Ngã Thị Ngã cuồng vọng tự tôn, coi quý bang chẳng ra gì, đáng tiếc rằng võ công của chúng tôi quá kém, không phải là đối thủ của hắn, nên mới không quản ngại đường xa vạn dặm mà tìm đến đây để truyền báo tin tức cho quý bang.
Tư Mã Vô Hùng cười đáp :
- Như thế thì bản trang xin đa tạ các vị tiểu ca, Trang chủ của chúng tôi quá bận không có thời gian tiếp các vị, chuyện này bản trang sẽ tự xử lý, bởi trang quy nghiêm ngặt, không tiện mời các vị vào, vậy xin cáo từ.
Tiểu Lạc biết là không sao gặp được Trang chủ mà cho dù có gặp được Trang chủ đi nữa cũng chưa chắt đã thuyết phục được lão, nên cũng không gượng ép nán lại thêm nữa.
May mà bọn Tiểu Lạc chỉ tiện đường ghé qua đây thôi, dù không thuyết phục được Cứu Bại sơn trang, Tiểu Lạc cũng chẳng hề thất vọng.
Bọn Tiểu Lạc cũng không ngờ rằng vì cuộc đàm luận này mà về sau đã gây nên trận tử chiến giữa Cứu Bại sơn trang và Thần Long bang.
Năm tiểu hiệp khách cứ mải miết đi tiếp, cuối cùng đã đến được Giao Châu thành tìm đến Long Hổ tiêu cục để hội kiến với Vu Phong.
Chỉ thấy tấm bản hiệu với bốn chữ Long Hổ tiêu cục vàng rực lấp lánh, phản chiếu ánh dương quang uy vũ để trên cao, hai con sư tử đá nằm phủ phục uy nghi trước hai bên tam cấp, song lạ một điều trước cửa vắng lặng không một bóng người.
Tiêu Dật đang nghi nghi hoặc hoặc lên tiếng :
- Ủa, chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ chúng ta đến lộn chỗ rồi hay sao?
Theo lẽ thường dù không có công việc đi nữa, không khí cũng không vắng lặng như vậy mà nay chẳng những không có người đứng trước cửa mà gần đó mấy tòa nhà cũng tĩnh mịch vô thanh, tựa như tử khí

đã bao trùm xuống vậy, bất giác khiến người ta phải rùng mình sợ hãi.
Tiểu Lạc đứng trước cửa lớn tiếng gọi :
- Phía trong có ai không?
Lát sau có một lão nhân đầu tóc bạc trắng, đôi mắt hấp háy nhìn năm người một lúc, đoạn mỉm cười nói :
- Trong số các vị đây, có ai là Tập Tiểu Lạc thiếu hiệp?
Tiểu Lạc vội đáp :
- Tiểu bối chính là Tập Tiểu Lạc, song không phải là thiếu hiệp. Lão gia đừng quá khách khí như vậy.
Lão nhân nọ vội xua tay :
- Ngươi cứ gọi ta là Lưu lão đầu được rồi, sư phụ ngươi dặn ta ở đây đợi các ngươi đó.
Tiểu Lạc giật mình hỏi :
- Cái gì, sư phụ ta không có ở đây sao?
Lưu lão đầu vội đáp :
- Bọn họ đang bận ở trong đại sảnh bàn việc đàm luận gì đó.
Tiểu Lạc vội hỏi :
- Chắc là vì chuyện ba chục vạn lạng bạc bị cướp và mười ba nhân mạng chớ gì?
Lưu lão đầu khẽ lắc đầu :
- Đâu chỉ như thế, ba ngày trước Thần Long bang sai người đưa tối hậu thơ hạn cho chúng ta trước ngày rằm tháng tám phải gia nhập Thần Long bang, rồi phải treo chiêu bài của Thần Long bang lên trước cửa, nếu không Thần Long bang sẽ tẩy huyết tiêu cục.
Tiểu Lạc bất bình lên tiếng :
- Cái tên Ngã Thị Ngã này cuồng ngạo quá đáng, thiệt là vô lý ngang ngược không sao chịu nổi.
Trong gian đại sảnh của Long Hổ tiêu cục, Tổng tiêu đầu Long Tam và Vu Phong đang mật đàm.
Vu Phong thấy đồ đệ mình đến liền thoáng mỉm cười :
- Các ngươi đã đến rồi à?
Tiếp đó Vu Phong giới thiệu Tiểu Lạc và bốn tiểu tử đi cùng bọn. Tiểu Lạc vội cung kính bái chào Long tổng tiêu đầu và chư vị tiêu sư trong Long Hổ tiêu cục.
Tiêu Dật buồn bã cất tiếng :
- Võ công của Ngã Thị Ngã quả nhiên cao cường, y chỉ dùng hai thành công lực là đã khiến cho Trường Giang song thủ bị nội thương trầm trọng.
Tiểu Lạc cũng buông tiếng thở dài :

- Không sai, chỉ sợ thiên hạ không có mấy ai đương cự nổi cái gã Ngã Thị Ngã chết tiệt kia.
Đoạn chàng liếc nhìn Vu Phong rồi nói tiếp :
- Nhưng mà sư phụ thi có lẽ may ra thắng được hắn.
Vu Phong cười nói :
- Ha ha ha... ngươi đừng có tâng bốc ta ghê gớm như vậy, ta tự biết sức mình mà, ngươi cũng không phải không biết rõ điều đó. Thôi ngươi cứ nói thiệt đi, so sánh coi thử ta và cái tên Ngã Thị Ngã quái dị đó, võ công ai cao ai thấp?
Tiểu Lạc hạ thấp giọng thì thầm :
- Chỉ sợ võ công của Ngã Thị Ngã... cao... cao hơn sư phụ một ít.
Vu Phong cười bảo :
- Làm sao mà ngươi lại ấp úng như vậy, bao nhiêu vẻ lanh lợi ngày thường biến đi đâu hết rồi, cao thì cứ nói cao có gì ngượng mà không dám nói.
Tiểu Lạc nổi tính nghịch ngợm, mỉm cười đáp :
- Đồ nhi chỉ sợ sư phụ mất mặt, nếu như sư phụ muốn đồ nhi nói thiệt thì ba sư phụ cộng lại cũng hơi kém hơn Ngã Thị Ngã một chút.
Vu Phong gật gù :
- Nếu quả thật ngươi đã tận mắt thấy võ công của Ngã Thị Ngã thiệt là không phải chuyện đơn giản đâu.
Long Tam lên tiếng chen vào :
- Nếu như là kẻ có võ công tầm thường thì làm sao có thể trở thành kẻ cầm đầu Thần Long bang được?
Một đại hán mặt đen chợt lên tiếng :
- Cho dù y lợi hại đế đâu cũng vẫn là bọn tà môn, từ trước đến giờ chính nghĩa bao giờ cũng thắng tà môn, đâu có gì là lạ lùng.
Long Tam vội nạt :
- Thái sư đệ người đó võ công lợi hại như vậy, chúng ta không nên khinh địch, kiêu ngạo tất sẽ thất bại.
Đại hán này tên là Thái Hưng hiện là Tam tiêu đầu của Long Hổ tiêu cục, tính tình nóng nảy vô cùng, chuyên sử dụng cây Tề Mi thiết côn làm binh khí.
Long Hổ tiêu cục có năm vị tiêu đầu, tron đó Tổng tiêu đầu Long Tam, Nhị tiêu đầu Dư Thế Tập, Tam tiêu đầu Thái Hưng, Tứ tiêu đầu Lam Việt người đã bị ngộ nạn trong chuyến áp tải ba mươi vạn lạng bạc gần đây, còn ngũ tiêu đầu là Dương Uy, tuy tuổi nhỏ nhất song lại linh mẫn hơn người, võ công cũng không tệ, thường được các vị sư ca yêu mến.
Màn đêm phủ xuống.

Nơi đại sảnh của Long Hổ tiêu cục, bốn vị tiêu đầu, ba mươi hai tiêu sư, Vu Phong cùng Tiểu Lạc, Tiêu Dật, Tiểu Thiên Sứ, Ôn Di và Nhu Di đều tụ họp ở đây.
Những kẻ hầu hạ nô bộc đều đã cho về nhà riêng của họ, chỉ còn giữ lại Lưu lão đầu vì lão nhất định ở lại không chịu về nhà.
Bởi vì Long Hổ tiêu cục đã quyết định tử chiến với Thần Long bang một trận, dù biết rằng lực lượng trong tiêu cục không đủ. Vả lại lực lượng của Thần Long bang ở Giao Đông cũng chưa chắc nuốt trọn nổi Long Hổ tiêu cục.
Long Hổ tiêu cục cũng đã phát thư cầu viện đi khắp các phương, chắc chắn trước rằm tháng tám viện binh sẽ tới. Lúc đó ai thắng ai thì khó mà nói trước được.
Để tránh bị phân tán lực lượng cho nên tất cả tụ họp nơi đại sảnh, các ám tiêu hộ vệ xung quanh tiêu cục cũng nhất tề tập trung nơi đạnh sảnh để kịp thời đối phó.
Suốt trong ba ngày kế tiếp không khí cực kỳ khó chịu, tuy Long Tam và ba vị tiêu đầu thỉnh thoảng đã lên tiếng trấn an nhưng trong lòng ai nấy đều khẩn trương pha chút hưng phấn nóng lòng muốn thử sức với Thần Long bang.
Trong vòng ba ngày chờ đợi, các cao thủ võ lâm nhận được thư cầu viện lục tục kéo tới, tất cả một trăm bảy mươi vị. Trong đó có Thiết Diện Vô Tư Hoắc Thanh Liên, Lục Dương Thủ Dương Định Nhất, Thần Quyền Ngô Thiên Phàm, Hoàng Hải Ngư Ông Liễu Dương, Thiết Võng Đồng Diện Nhân Uy Đạt và chư huynh đệ.
Hiện tại thực lực của Long Hổ tiêu cục không hề thua kém, tuy vậy thế lực của Thần Long bang vẫn ẩn tàng chưa hề lộ diện.
Đêm trung thu đã tới.
Vầng trăng sáng trong trẻo lơ lửng trên không trung.
Hôm nay là ngày đoàn viênc vui vẻ, song đối với Long Hổ tiêu cục là ngày tử chiến với Thần Long bang.
Tuy vậy Long Hổ tiêu cục cũng chuẩn bị trà bánh cùng mừng ngày đoàn viên, hy vọng được qua tết trung thu vui vẻ.
Chỉ tiếc rằng chúng nhân vừa mới ăn được mấy miếng bánh, uống vài ngụm trà thì người của Thần Long bang đã đến.
Đó là một lão già mình vận y phục màu tím.
Chợt nghe tiếng hú lanh lảnh vang lên, rồi lão già nọ đã đứng trước cửa đại sảnh. Lúc đó trong đại sảnh có nhiều cao thủ mà cũng không kịp ngăn trở lão lại, đủ biết võ công của lão già không phải là tầm thường.
Lão già mới đến cất lên tràng cười lạnh lẽo, đưa mắt đảo quanh đại

sảnh, đoạn ngửa mặt nói :
- Các vị có nhã hứng không ít, song đáng tiếc là không có rượu ở đây, thật là không mấy hứng. Ha ha ha...
Long Tam lạnh lùng đáp :
- Có rượu hay không thì liên quan chi đến ngươi, hừ...
Lão già áo tím nhướng màylạnh lùng nói :
- Các ngươi có rượu hay không thì đâu có liên quan gì đến ta, song kỳ hạn đã đến các ngươi vẫn không chịu phúc đáp, e rằng sa này hối tiếc không kịp.
Long Tam nộ khí quát vang :
- Các hạ là gì trong Thần Long bang mà dám phách lối trước mặt lão phu?
Lão già áo tím cao ngạo đáp :
- Lão phu là Tử Long đàn chủ Ngô Kiện Bang, thuộc hạ của Thần Long bang, phụng mệnh Bang chủ đến đây đốc thúc các vị.
Long Tam lắc đầu :
- Ngô đàn chủ nói vậy là không được rồi.
Lão già áo tím trợn mắt :
- Tại sao lại không được?
Long Tam thản nhiên đáp :
- Ta đây không bao giờ đáp ứng việc gia nhập Thần Long bang của các hạ, các hạ nói đến đốc thúc mà không cảm thấy đường đột hay sao?
Ngô Kiện Bang lạnh lùng :
- Cái gì? Lẽ nào các ngươi cự tuyệt gia nhập Thần Long bang, chớ quên rằng ba chục vạng lạng bạc và mười ba nhân mạng đang ở trong tay chúng ta, hừ...
Vu Phong tức giận :
- Mi còn dám lên mặt nói đến điều đó hay sao, hôm nay món nợ máu phải trả bằng máu, mi đừng mong quay về.
Ngô Kiện Bang cười nhạt :
- Các hạ định ỷ thế đông bức hiếp lão phu sao?
Long Tam điềm nhiên đáp :
- Đối phó với hạng vô danh tiểu tốt như ngươi chỉ cần một mình lão phu là đủ rồi, giết gà cần chi đến dao mổ trâu.
Thần Quyền Ngô Thiên Phàm vội ngăn lại :
- Long huynh, hãy khoan, để ta lãnh giáo vài chiêu của Ngô đàn chủ trước đã.
Nói đoạn quay qua bảo Ngô Kiện Bang :
- Mi họ Ngô, ta cũng họ Ngộ, thử động thủ coi Ngô nào ngon hơn

Ngô nào.
Ngô Kiện Bang cất tiếng cười lạnh :
- Hừ, hôm nay lão phu đến đây không có ý lãnh giáo võ công của các vị, lão phu chỉ muốn biết Long Hổ tiêu cục có chịu gia nhập Thần Long bang hay không?
Dư Thế Lập nóng nảy thóa mạ :
- Hừ, cái lũ cẩu tặc kia, chúng ta đường đường là người làm sao có thể cam tâm là cẩu tặc cho Thần Long bang.
Dương Uy cũng thêm vào :
- Mà cái lũ cẩu tặc này chỉ biết sủa điên chứ đâu dám cắn người ta, miệng cứng song bụng lại mềm xèo à.
Ngô Kiện Bang căm túc, trợn mắt ngó hai người giọng lạnh như băng :
- Các ngươi cứ uốn cái lưỡi đi, rồi sẽ có ngày lão phu sẽ cho biết thủ đoạn lợi hại của ta.
Dương Uy lại cất tiếng châm chọc :
- Nếu như mi có gan thì cứ ra đây, coi chừng bị ta cắt lưỡi đó, hừ...
Ngô Kiện Bang tức giận đáp :
- Chẳng lẽ ta lại sợ xú tiểu tử nhà mi hay sao?
Dương Uy cười nhạt :
- Dám nói mà không làm hả, lão cẩu tặc, hừ, đồ chết nhát.
Nói đoạn bước ra đứng giữa sảnh đường, miệng mỉm cười nhìn Ngô Kiện Bang.
Long Tam vội ngăn lại :
- Uy đệ hãy lui về, người ta là khách, chúng ta không được thất lễ như vậy.
Dương Uy hậm hực :
- Cái loại khách khả ố không mời mà đến, ai thèm tiếp hắn, chỉ có quyền cước đãi hắn mà thôi.
Song Dương Uy vẫn cố nén tức, tuân lời đại ca lui về trong đại sảnh.
Long Tam mỉm cười đáp :
- Cho dù là hạng khách khả ố đáng ghét, không mời mà đến cũng là khách. Nếu Ngô đàn chủ không còn gì để nói thì có thể lui về được rồi đó.
Ngô Kiện Bang sắc diện âm thầm, mặc kệ những lời châm chọc thóa mạ, chỉ lạnh lùng lên tiếng :
- Lão phu đã nói hết lời, nhưng mà còn chưa nghe chư vị phúc đáp.
Tiểu Lạc không nhịn được nữa, lên tiếng châm chọc :
- Cái đầu lão này tất có bịnh rồi.
Vu Phong biết tính đồ đệ mình, vội lên tiếng ngăn lại :

- Tiểu Lạc không được ăn nói hàm hồ.
Các cao thủ võ lâm nghe Tiểu Lạc nói bất giác đều đưa mắt nhìn chàng.
Tiểu Lạc cũng biết mọi người đang chú mục ngó chàng, song chàng lại làm lơ tựa như không biết, cứ thản nhiên như không.
Tiêu Dật cũng biết tính khí của Tiểu Lạc, thấy tình cảnh này biết rằng mình phải lên tiếng phối hợp với Tiểu Lạc, gây náo nhiệt mới được, liền giả vờ nghi hoặc hỏi :
- Tiểu Lạc à, ta xem Ngô lão đầu này tuy là kẻ bại hoại vô cùng, song đầu óc lão tỉnh lắm mà, cớ sao ngươi lại nói đầu lão có bịnh?
Tiểu Lạc trợn mắt :
- Lúc nãy Dư thúc thúc và Dương thúc thúc đã nói rồi, bây giờ lão lại kêu Long thúc thúc phải phúc đáp cho lão, đó chẳng phải là đầu óc có bịnh nên trí nhớ kém cỏi, cần phải cho lão ăn óc heo mới được.
Tiêu Dật tròn mắt ngạc nhiên :
- Cái gì? Cho lão ăn óc heo để làm gì?
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Theo phương thuốc bí truyền, thiếu gì bổ đó, nếu như kẻ nào ngu quá thì cho hắn ăn óc là xong.
Tiêu Dật cười hỏi :
- Óc heo mà bổ sao?
Tiểu Lạc ôn tồn đáp :
- Đương nhiên óc càng thông minh càng tốt, trong số các con vật thì óc khỉ là hạng bổ thượng đẳng, còn mấy cái óc chó óc mèo óc gà óc vịt là hạng trung đẳng, còn óc heo óc ngỗng là hạng bổ hạ đẳng.
Tiêu Dật thắc mắc ngơ ngác hỏi :
- Vậy tại sao không cho Ngô lão đầu ăn óc khỉ? Cớ sao chỉ cho lão ăn óc heo?
Trong đám quần hùng tại đó không ít người đã bật cười, còn Tiểu Lạc vẫn nghiêm nghị từ tốn đáp :
- Ngô lão đầu nếu như được ăn óc khỉ thì lão sẽ trở nên thông minh thái quá, nên sẽ gây hại cho chúng ta không ít, cho nên cứ từ từ đã, đừng có nóng nảy để cho lão thông minh như heo là đủ rồi, cần chi phải dùng đến óc khỉ.
Sắc mặt Ngô Kiện Bang lúc đầu vàng bệch dần dần trở nên đỏ rực rồi biến sang tím ngắt, vừa nghe đến đây liền gầm lên một tiếng, thân hình lướt tới vung chưởng nhằm Tiểu Lạc đẩy tới.
Chỉ nghe...
Binh!
Vu Phong đã đứng án ngữ trước mặt Tiểu Lạc từ lúc nào, vung

chưởng nghênh tiếp, đỡ đòn cho đồ đệ.
Ngô Kiện Bang bị chấn động, bất giác không tự chủ được phải thối lui ra sau hai bước.
Vu Phong lạnh lùng hỏi :
- Thế nào? Ngô đàn chủ định ý lớn hiếp bé hay sao?
Ngô Kiện Bang bị chưởng lực bứ bách lui ra sau, trong lòng càng thêm giận dữ, song không tiện phát tác ra ngoài đành phải nuốt hận vào trong, sắc mặt tái ngắt càng khó coi bội phần.
Tiểu Lạc thản nhiên nói tiếp :
- Cái đầu heo thiệt đúng là đầu heo, bộ tưởng dễ ỷ lớn ăn hiếp nhỏ hay sao, hừ thiệt là ngu quá!
Tiêu Dật cũng lên tiếng :
- Nè Tiểu Lạc, ngươi nói sai rồi, lão còn chưa được ăn óc heo mà làm sao ngươi lại nói lão là đồ đầu heo.
Tiểu Lạc cười nói :
- Đúng đó, ta nói sai rồi, đầu lão còn ngu hơn heo nữa, vừa rồi chẳng qua là ta khen lão hơi quá đáng đó thôi.
Ngô Kiện Bang hai mắt đỏ ngầu, giận dữ không sao tưởng nổi, muốn động thủ sát hại Tiểu Lạc song lại bị Vu Phong ngăn trở nên lúng túng không biết làm sao cho phải.
Vu Phong thấy đùa như vậy cũng đủ rồi, lão vốn là người nghĩa hiệp không muốn làm khó dễ đối phương, bèn nói :
- Ngô đàn chủ có còn gì để nói không?
Ngô Kiện Bang không hổ danh là Đàn chủ, lão cố nén giận đáp :
- Lão phu không còn gì để nói nữa, qua đến ngày mai nếu các ngươi không chịu gia nhập Thần Long bang thì chúng ta là địch nhân với nhau, đến lúc đó các ngươi đừng có hối tiếc.
Long Tam nghe vậy liền nói :
- Sao ngươi lắm lời quá vậy? Hừ, thiệt không đáng mặt anh hùng hảo hán, các ngươi vọng tưởng làm bá chủ võ lâm thống nhất thiên hạ gây nên đại huyết sát trên giang hồ, cho dù các ngươi không đến kiếm chúng ta, chúng ta cũng tìm đến tử chiến với các ngươi trừ họa cho võ lâm thiên hạ, cũng không cần đợi đến ngày mai, nếu các hạ muốn, Long Tam ta đây sẵn sàng tỉ thí với các hạ ngay tức khắc.
Ngô Kiện Bang liền trầm giọng đáp :
- Ngươi không nên nóng nảy như vậy, sớm muộn gì trận ác chiến sẽ đến mà, song không phải là hôm nay.
Long Tam gật gù :
- Được lắm, ta sẽ đợi ngươi.
* * * * *

Qua ngày thứ sáu.
Vầng trăng lơ lửng trên cạo tỏa ánh sáng dịu mát phủ xuống khắp vạn vật.
Bỗng nhiên từng đám mây đen kéo đến che phủ ánh trăng. Vào mùa này trời đêm rất hiếm có mây. Phải chăng đây là điềm không lành báo trước trận quyết chiến ghê gớm sắp xảy ra?
Bởi vì Long Hổ tiêu cục đã cự tuyệt không gia nhập Thần Long bang mà hiện nay Thần Long bang khí thế đang thịnh, đâu dễ gì dung thứ cho kẻ dám trái lệnh của mình.
Ngã Thị Ngã đã chuẩn bị tinh lực tiến công làm cỏ Long Hổ tiêu cục với một số đông cao thủ trong Thần Long bang.
Tử Long đàn chủ Ngô Kiện Bang cùng hơn hai trăm thủ hạ làm lực lượng chủ công.
Tổng đàn Mã đàn chủ cùng năm chục cao thủ trong hắc y đợi ở phía sau tiếp viện.
Mười "Vô úy tử" ở Tổng đàn đi làm đội tiên phong khai lộ mở đường.
Bọn "Vô úy tử" này nguyên là những gã "dược vật nhân" được Thần Long bang bí mật nuôi dưỡng, những gã này từ nhỏ đã được cho ăn những loài độc dược quái dị vô cùng, dần dần khi lớn lên trở thành Vô úy tử.
Vô úy tử do được ăn nhiều loại độc dược, nên bản thân bọn chúng là những thùng độc dược biết đi lại, thêm được ăn một số linh dược đặc biệt nên có sức mạnh kinh hồn.
Qua thời gian huấn luyện đặc biệt, nên những gã Vô úy tử trở nên lợi hại vô cùng.
Phàm những người bình thường chỉ cần đụng vào người bọn chúng là sẽ bị chất độc trên thân thể chúng giết chết ngay tức khắc.
Nếu như đối phương không đủ công lực cao thâm thì không sao sát hại được chúng, nên mới gọi chúng là Vô úy tử.
Cho dù là võ lâm cao thủ nếu như nhất thời sơ ý cũng chết thê thảm không sao tránh khỏi.
Cho nên ai gặp Vô úy tử tất coi như mạng người đó khó mà bảo toàn cho được.
Nhưng đáng tiếc người trong võ lâm không hề biết điều này.
Bởi vì Thần Long bang chưa bao giờ sử dụng bọn Vô úy tử, còn lần này Thần Long bang cho bọn Vô úy tử xuất hiện để gây chấn động giang hồ, võ lâm phải khiếp sợ kinh hồn.
Lúc này trước cửa Long Hổ tiêu cục.
Ầm...
Một tiếng động kinh hồn vang lên, cánh cửa tuy chưa đổ sập, song

đã thủng ra một lỗ lớn, tiếp đó có một bóng người đen sì bước lẹ qua bật cửa.
Lưu lão đầu đang ngủ ở gian phòng nhỏ cạnh cánh cửa nghe thanh âm vang lên biết rằng có địch nhân xuất hiện liền gõ thanh la ầm ĩ để báo động.
Choang choang...
Keng keng...
Lão vừa mới gõ được ba tiếng thì bất ngờ...
Rầm...
Cánh cửa gian phòng như bị đổ ập xuống.
Một thân hình đen sì đã đứng trước mặt lão.
Lưu lão đầu kinh hãi há hốc miệng, chưa kịp la lên tiếng nào thì đã thấy song trảo của hắc y nhân chụp ngay mặt.
Liền nghe...
Bụp...
Lưu lão đầu ngã nhào xuống đất, chiếc thanh la trong tay rơi xuống đất kêu lên một tiếng trầm đục.
Đầu lão bị lủng một lỗ lớn, máu tuôn ra xối xả, chết ngay tức khắc.
Chín gã Vô úy tử theo cánh cửa bị phá tiến vào bên trong Long Hổ tiêu cục.
Trên thiên hạ không có cánh cửa nào có thể ngăn bọn chúng lại bởi vì bọn chúng là Vô úy tử nên đâu biết sợ là gì.
Bọn Vô úy tử lại vừa được Thần Long bang cho uống một loại dược vật bí mật, nội trong vòng một giờ đồng hồ hễ gặp ai là hạ độc thủ giết chết, chỉ cần người đó không mang trên người một loại đoản y do Thần Long bang đặc chế thì không tránh khỏi cái chết thảm hại vô cùng ghê rợn.
Lưu lão đầu đã thành người đầu tiên chết thảm bởi tay bọn Vô úy tử đáng sợ này.
Lúc cảnh cửa lớn của tiêu cục bị phá, thanh âm đầu tiên vang lên thì Vu Phong và Long Tam đã tỉnh giấc.
Thanh âm thứ hai vang lên quần hùng trong nội sảnh đã thức dậy hơn phân nữa.
Tiếng thanh la ré lên thì toàn bộ quần hùng trong nội sảnh đã thức dậy hết.
Tiếng thanh la vừa vang lên thì Vu Phong đã phi thân ra ngoài đại sảnh, còn Long Tam điềm tỉnh ở lại chỉ huy quần hùng và chư vị tiêu sư để đối phó với Thần Long bang.
Vu Phong vừa ra đến nội viện thì mười gã Vô úy tử cũng đã từ từ bước vào trong nội viện.

Bọn Vô úy tử vừa nhìn thấy Vu Phong liền vây lại, quyền, chưởng, trảo, cước nhất tề vung ra tấn công Vu Phong.
Vu Phong rút trường kiếm thủ sẵn trong tay, thấy bọn địch nhân cứ lẳng lặng xuất thủ không nói tiếng nào, bất giác tức giận vung trường kiếm đâm thẳng vào huyệt Khúc Trì của một gã Vô úy tử.
Lão chỉ muốn chế ngự bọn Vô úy tử nên không dùng nhiều công lực, nào ngờ bọn Vô úy tử vẫn không thèm tránh né cứ vung quyền xông tới.
Phụp!
Đường kiếm xẹt tới đâm thẳng vào huyệt Khúc Trì của một gã Vô úy tử, song gã dường như không có cảm giác, cứ lầm lủi xông tới bất kể thương tích.
Vu Phong kinh ngạc, vội gia tăng công lực đâm xuyên qua cánh tay của đối phương.
Song gã Vô úy tử vẫn thản nhiên vung quyền đánh tới tựa như cánh tay bị đâm thấu là của người khác vậy.
Vu Phong càng thêm kinh ngạc, thấy bàn tay đối phương chỉ còn cách mình không đầy gang tấc, vội thu trường kiếm về khẽ xoay người tránh đòn của địch nhân.
Trường kiếm đã rút ra khỏi tay gã Vô úy tử mà không hề thấy một điểm huyết sắc chảy ra.
Ngay đầu trường kiếm lại phát ra ánh sáng xanh lè, lấp lánh trong đêm rồi điểm sáng xanh từ từ chuyển xuống thân kiếm.
Chỉ trong nháy mắt đã qua một chiêu.
Vu Phong hết sức kinh ngạc tự nhủ :
- “Chẳng lẽ bọn chúng không sợ đao kiếm hay sao, hừ thiệt không tưởng nổi, chẳng lẽ...”
Chưa kịp nghĩ ra nguyên cớ thì một gã Vô úy tử khác đã xông tới, Vu Phong vội vung kiếm nghênh chiến.
Quần hùng không thể cho Vu Phong đơn độc một mình, lúc này Long Tam đã soái lãnh quần hùng ra đến đại viện thấy cảnh tượng đó, có mấy người vội lên tiếp chiến với bọn Vô úy tử giải nguy cho Vu Phong.
- Ha ha ha ha...
Một tràng cười ngạo nghễ vang lên.
Bùng!
Cánh cửa của Long Hổ tiêu cục bị chưởng lực đánh nát vụn, rồi một lão già mặc y phục màu tím vênh mặt bước vô Lão già này chính là Ngô Kiện Bang, Đàn chủ Tử Long đàn, một Phân đàn của Thần Long bang ở vùng Giao Châu.

Phía sau lão có hơn tám chục tên thuộc hạ cũng xông vào. Đại viện của Long Hổ tiêu cục rộng lớn là vậy mà phút chốc đã trở nên chật chội vô cùng.
Ngô Kiện Bang đưa tay chỉ vào quần hùng cất giọng cười ngạo nghễ, nói :
- Ha ha ha... các ngươi giao đấu với Vô úy tử của chúng ta, khác nào tự tìm lấy cái chết, bọn y đâu sợ đao kiếm quyền chưởng, trừ phi các ngươi băm ra làm trăm mảnh, bằng không thì Vô úy tử sẽ không ngừng tấn công đâu, ha ha...
Vu Phong tức khí nạt lớn :
- Để coi ta sẽ băm chúng thành trăm mảnh...
Trong lúc đang nói Vu Phong thoáng bị phân tâm suýt chút nữa là bị một gã Vô úy tử đánh trúng, may mà Vu Phong phản ứng cực kỳ lanh lẹ, vừa nghe hơi gió đã nghiêng mình né tránh.
Lại thấy mấy cao thủ võ lâm giao chiến với mấy gã Vô úy tử, còn lại qua mấy chiêu lực bất tòng tâm đã bị Vô úy tử đánh gục.
Hai gã Vô úy tử lại còn co chân đạp lên bụng hai người đang nằm dưới đất.
Bịch... Bịch...
Quần hùng chưa kịp tiếp ứng thì hai người đã bị lưng bụng máu huyết phun ra đỏ đất.
Long Tam trợn mắt quát lớn :
- Các ngươi...
Bọn Vô úy tử vẫn không đếm xỉa, cứ tấn công quần hùng tới tấp.
Ngô Kiện Bang cười đắc ý :
- Ha ha ha... Vô úy tử của chúng ta đâu có suy nghĩ, đâu thèm nghe lệnh các ngươi, chỉ biết một chữ “sát” mà thôi.
Vu Phong đầu óc thoáng quay cuồng nhưng công lực lão thâm hậu, nhất thời còn cầm cự được, lòng thầm nghĩ :
- Xem ra chuyện hôm nay chẳng mấy tốt đẹp, thiệt là lành ít dữ nhiều.
Vu Phong vừa nghĩ vừa vung trường kiếm xuất chiêu quét ngang mình, chặt đứt hai cánh tay gã Vô úy tử.
Nào ngờ gã Vô úy tử không chịu thoái lui mà còn xông tới, song cước phóng ra đá vào bụng lão.
Vu Phong lập tức biến chiêu, trường kiếm chếch xuống uy thế mãnh liệt vô cùng định chặt đứt hai chân của địch nhân.
Đột nhiên Tiểu Lạc la lên thất thanh :
- Sư phụ ném kiếm đi, lẹ lên.
Vu Phong biết đồ đệ của mình cơ trí hơn người lại thông minh tuyệt

đỉnh. Tuy không hiểu tại sao Tiểu Lạc lại bảo mình ném kiếm đi nhưng cũng không dám chậm trễ vội vứt kiếm đi, đồng thời nhảy lẹ qua một bên để tránh song cước lợi hại của Vô úy tử đang phóng tới.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 18
Quần hùng tề tựu cùng chống lại địch quân

Ngay lúc đó trong số quần hùng có thêm mười người ngã xuống, trong đó có hai người bị Vô úy tử đạp chết, còn lại đều được quần hùng cứu thoát đưa vào nội sảnh cứu sống.
Thanh trường kiếm Vu Phong vừa ném đi phát ra những đốm sáng xanh lè quái dị vô cùng.
Thì ra Tiểu Lạc tinh mắt thấy lưỡi kiếm của sư phụ phát ra luồng sáng xanh lè quái dị, vội lên tiếng nhắc nhở, vì vậy Vu Phong mới may mắn không bị trúng độc.
Vu Phong biết toàn thân bọn Vô úy tử có độc nên không dám đến gần bọn chúng, chỉ dám dùng song chưởng đẩy ra bức bách không cho bọn chung xáp lại gần.
Cách này nhất thời có thể ngăn được bọn Vô úy tử, song không thể cầm cự lâu được, bởi vì cách đánh này cực kỳ hao tổn công lực.
Tiểu Lạc thấy vậy vội quăng đại đao cho sư phụ, miệng hô lớn :
- Sư phụ hãy tiếp nhận.
Vu Phong nhẹ nhàng xoay người vươn tay chụp đại đao dùng chiêu "Hoành Vân Đoạn Phong" chém đứt chân trái của gã Vô úy tử.
Gã Vô úy tử chỉ còn lại một chân, nghiêng người chúi đầu về phía Vu Phong.
Phập!
Vu Phong lại hoành đao chặt đứt đầu gã Vô úy tử nọ. Gã Vô úy tử tuy bị đứt đầu song thân hình vẫn lao về phía Vu Phong.
Một tiêu sư trong Long Hổ tiêu cục đứng cạnh Vu Phong vội tung chân phóng ra một cước.
Binh!
Thân hình gã Vô úy tử bị trúng một cước lập tức ngã ngửa ra sau.
Đại đao trong tay Vu Phong lại phát ra đốm sáng xanh kỳ quái, lão đành phải vứt bỏ đại đao.
Hầu như cùng lúc vị tiêu sư đã đá trúng tên Vô úy tử một cước rú lên một tiếng thảm thiết đoạn ngã vật xuống đất. Chân của tiêu sư sưng

to gấp đôi chân người thường rồi toàn thân cũng phồng lên.
Ống quần rách ra để lộ một bàn chân xanh lè rồi dần dần cả thân người bị nứt ra.
Huyết dịch từ trong thể nội chảy ra cũng trở nên xanh lè. Hiển nhiên là tiêu sư đã trúng phải chất kịch độc trong người của gã Vô úy tử, nên mới chết thê thảm, nhìn hiện trạng này thừa biết bọn Vô úy tử đáng sợ đến bậc nào.
Trong luồng chưởng phong của bọn Vô úy tử phát ra có hàm chứa chức độc khí, cho dù người có công lực cao cũng khó mà đương cự nổi Cho nên chỉ trừ mỗi Vu Phong, còn các cao thủ võ lâm khác nếu không bị chết vì giao chiến thì cũng bị trúng độc mà mất mạng.
Những người được cứu thoát vào trong đại sảnh do không có thuốc giải nên cũng bị chất độc phát tác mà bị vong mạng.
May mà Thần Long bang chỉ cho mười tên Vô úy tử xuất trận mà thôi, nếu không thì quần hùng khó mà tránh khỏi đại bại.
Tiểu Lạc đã nghĩ ra cách đối phó với bọn Vô úy tử liền cao giọng hét lớn :
- Sư phụ mau chặt đứt hai chân Vô úy tử để bọn chúng không còn đi lại được.
Vu Phong cũng đã nghĩ ra cách đó song trong tay không có binh khí đành phải nghiến răng chịu trận.
Tiểu Lạc lại đi kiếm một thanh đại đao ném cho Vu Phong.
Quần hùng cũng lăm lăm binh khí lao vào giao chiến.
Vu Phong có đao trong tay tựa như hổ mọc thêm cánh, vũ lộng đại đao, trong nháy mắt đã chém đứt bốn chân của hai tên Vô úy tử.
Quả nhiên hai gã Vô úy tử tuy vẫn nhe nanh vuốt song mất đôi chân nên không sao di động được.
Vu Phong lại ném thanh đao bị nhiễm độc lấy một cây khác.
Quần hùng tuy bị tổn hại thêm bốn người, song đổi lại mười tên Vô úy tử đều bị tiêu diệt hết.
Trận chiến này hiển nhiên là quần hùng bị thiệt mạng không ít.
Thần Long bang chỉ mới dùng mười gã hoạt tử nhân Vô úy tử mà đã cướp đi ba mươi mốt sinh mạng của quần hùng.
Mà Thần Long bang ngoài hơn một trăm thủ hạ của Tử Long đàn, lại còn thêm năm mươi sát thủ tinh nhuệ trong hắc y đội do Mã đàn chủ xuất lĩnh đi phía sau yểm trợ.
Ngô Kiện Bang cười ha hả :
- Thế nào, các ngươi đã nếm mùi lợi hại của Thần Long bang đủ chưa, nếu còn không chịu qui thuận thì các ngươi tất sẽ trở thành quỷ đói nơi âm tào địa phủ đó.

Vu Phong tức khí mở miệng chửi mắng :
- Lũ cẩu tặc thối tha.
Không ngờ Vu Phong vừa mới mở miệng ra đã bị độc khí trong tạng phủ phát tác khó chịu không sao tưởng nổi, vội ngậm miệng vận công trừ độc.
Tiểu Lạc không bị trúng độc vội tiếp lời sư phụ :
- Mi là cái thứ gì mà dám lên giọng phách lối ngông cuồng thái quá vậy? Đừng có vội đắc ý. Hừ!
Tiêu Dật cũng lên tiếng :
- Chúng ta đâu thèm đi vô âm tào địa phủ, người tốt như chúng ta phải lên thiên đường mới đúng, âm ty địa ngục chỉ dành sẵn cho bọn mi từ lâu rồi. Ta chỉ sợ bọn mi lại nói với Diêm vương là bọn ta chiếm chỗ của bọn mi, lúc đó thì bọn ta ngượng lắm. Hì hì...
Ngô Kiện Bang tức giận đáp :
- Hừ, bọn ngươi chết đến nơi rồi mà cũng còn cứng miệng nữa, ta khuyên các ngươi thức thời qui thuận thì hơn.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Ta xem cái miệng ngươi cũng hay hay đó chớ.
Tiêu Dật cau mày bảo :
- Ta xem cái miệng y đâu khác chi mõm heo, vậy mà ngươi nói là hay. Hứ! Hay cái đầu ngươi đó.
Ngô Kiện Bang nghe vậy giận tím mặt, nộ khí quát lớn :
- Xú tiểu tử hãy nạp mạng!
Đoạn lão hung hăn lao về phía Tiểu Lạc.
Long Tam phi thân đến chặn đường nhằm vào giữa ngực Ngô Kiện Bang tống ra một chưởng, đoạn cao giọng hét lớn :
- Lại đây, ta với ngươi nhiệt náo một phen.
Ngô Kiện Bang cũng huy động song chưởng nghênh tiếp :
- Lẽ nào ta lại sợ mi sao?
Chỉ nghe “Bùng!” một tiếng.
Cường phong bốc lên ào ạt, cát bụi bay mù mịt.
Ngô Kiện Bang lảo đảo thoái lui ba bước, hai mắt đỏ ngầu nhìn Long tổng tiêu đầu căm tức.
Long Tam cũng loạng choạng thoái lui ba bước.
Quả là kình địch gặp nhau, kẻ tám lạng người nửa cân, kỳ phùng địch thủ.
Long Tam gầm lên một tiếng, đoạn xông tới, uy thế cực kỳ mãnh liệt.
Ngô Kiện Bang cũng thét lên một tiếng dữ dội, lao tới tiếp chiến.
Lúc này thuộc hạ của Tử Long đàn cũng tiến tới giao chiến quần hùng vô cùng ác liệt.

Chỉ nghe...
Keng! Keng...
Bùng!
Bịch!
- Úy da, chết rồi!
- Á...
Tiếng binh khí chạm nhau, tiếng la hét, rồi lại có tiếng kêu rên thảm thiết hòa lẫn vào nhau làm náo động cả một vùng, phá tan bầu khí lặng yên tĩnh mịch của đêm khuya thanh vắng.
Người của Thần Long bang tuy đông, song võ công của quần hùng cao diệu, hai bên nhất thời vẫn ở thế cân bằng.
Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong do hít phải độc khí trong luồng chưởng phong do bọn Vô úy tử phát ra, nên đành phải vận công trừ độc. Tiểu Lạc cùng Tiểu Thiên Sứ hộ vệ hai bên, còn Tiêu Dật và nhị vị Lê gia tiểu thư đang giao chiến ác liệt với bang chúng của Thần Long bang.
Tiêu Dật tuy công lực không thâm hậu, song vì đã học lén được nhiều tuyệt chiêu của các môn phái nên dư sức đối phó với bọn thủ hạ của Thần Long bang.
Nhị vị Lê gia tiểu thư thi triển kiếm pháp Nga Mi cũng không chiếm hết thế thượng phong bởi vì họ không muốn đại khai sát giới, chỉ dùng thủ pháp điểm vào huyệt đạo để chế ngự đối phương mà thôi. Quần hùng võ lâm lại ít người, nếu như giao chiến lâu tất sẽ bị thương vong trầm trọng.
Người của Thần Long bang thương vong còn trầm trọng hơn nhiều, lúc đầu gần trăm mạng xông vào nội viện, giờ chỉ còn chưa đầy phân nửa.
Nhưng mà lực lượng tinh nhuệ của Thần Long bang vẫn còn chưa xung trận.
Lúc này Vu Phong vận công trừ độc đã xong, thấy tình hình như vậy liền hét lên một tiếng kinh hồn, xông tới định bắt sống Ngô Kiện Bang để làm rối loạn trận thế của đối phương.
Ngô Kiện Bang với Long Tam đang giao đấu hai ba trăm chiêu mà vẫn không phân thắng bại, chợt thấp Vu Phong lao tới, lão hoảng sợ không dám giao chiến vội đánh ra một hư chiêu, đoạn thuận tay ném lên không trung một mũi hỏa tiễn.
Xẹt!
Mũi hỏa tiễn bay xẹt lên không trung, phía đuôi có phát ra quả cầu lửa sáng rực trong màn đêm dày đặc.
Hiển nhiên mũi hỏa tiễn này là tín hiệu cầu viện.

Cùng lúc đó, song chưởng của Vu Phong đã đẩy gần tới trước ngực Ngô Kiện Bang.
Ngô Kiện Bang thét lên một tiếng, vội vung chưởng ra. Vu Phong biến chưởng thành trảo chụp vào mạch môn của Ngô Kiện Bang.
Ngô Kiện Bang kinh hãi vội rút tay về.
Song chưởng của Vu Phong bám theo đối phương như bóng với hình, không lúc nào rời.
Ngô Kiện Bang từ từ thoái lui, còn Vu Phong cứ tiến tới không ngừng.
Bốc! Bốc! Bốc...
Ngô Kiện Bang cảm thấy toàn thân tê dại, mười hai huyệt đạo trên mình lão trong nháy mắt đã bị điểm trúng.
Thủ pháp điểm huyệt của Vu Phong thần sầu quỷ khốc, lẹ không sao tưởng nổi.
Lúc này Ngô Kiện Bang mới hiểu được võ công ảo diệu của Vu Phong.
Bất ngờ trong nội viện của Long Hổ tiêu cục đột nhiên xuất hiện mấy chục sát thủ toàn thân vận y phục đen sì.
Bọn hắc y sát thủ có tên băng qua cửa sổ vào trong, có kẻ thi triển khinh công vọt qua bức tường leo xuống, xông tới chỗ đang xảy ra kịch chiến.
Bọn hắc y sát thủ này chính là năm chục tên trong Hắc y độ do Mã đàn chủ soái lĩnh chi viện cho Tử Long đàn.
Bọn Hắc y đội là những sát thủ tinh nhuệ được huấn luyện tại Tổng đàn của Thần Long bang, võ công cực cao, tâm địa lại tàn độc vô cùng, từ nhỏ bọn chúng đã được huấn luyện công phu làm sao để đoạt sinh mạng người ta lẹ nhất.
Trong vòng mấy chiêu quần hùng võ lâm đã có sáu người chết thảm dưới lưỡi kiếm tàn độc của bọn chúng.
Song Hắc y đội cũng không sao chiếm thế thượng phong, bởi tiếp đó năm gã hắc y sát thủ cũng đã mất mạng dưới tay quần hùng.
- Dừng tay!
Vu Phong cao giọng quát lên một tiếng, hai tay ấn vào huyệt “Bách Hội” nơi đỉnh đầu của Ngô Kiện Bang rồi nói :
- Nếu các ngươi không dừng tay, ta sẽ lấy mạng y ngay tức khắc.
Bọn hắc y sát thủ tựa như không nghe thấy, cứ tiếp tục tấn công quần hùng võ lâm như cũ.
Vu Phong không nỡ xuống tay hạ sát đối phương đã không còn sức phản kháng, nhất thời không biết làm sao cho phải.
May mà Mã đàn chủ đã hạ giọng quát :

- Dừng lại!
Hắc y đội nhất tề dừng tay không đánh nữa.
Quả là hắc y đội được huấn luyện qui cũ, cực kỳ nghiêm ngặt.
Mã đàn chủ lạnh lùng cất tiếng cười hỏi :
- Ngươi cho rằng chế ngự được Ngô đàn chủ là có thể uy hiếp được chúng ta hay sao?
Vu Phong điềm nhiên đáp :
- Ta không hề có ý uy hiếp các ngươi, bất quá vì không muốn hai bên vào thế lưỡng bại câu thương. Chế ngự Ngô đàn chủ chẳng qua là muốn chúng ta có cơ hội nói chuyện mà thôi.
Mã đàn chủ cười lạt :
- Không có chuyện gì để nói hết, các ngươi không gia nhập Thần Long bang thì chỉ có một con đường chết mà thôi.
Vu Phong lạnh nhạt bảo :
- Cũng chưa chắc, người của các ngươi đã gục ngã hơn phân nửa ở đây rồi.
Mã đàn chủ cười lạnh :
- Hắc hắc... Còn các ngươi thì sao?
Vu Phong ôn tồn đáp :
- Bởi vậy nên ta kêu các ngươi dừng tay để khỏi bị rơi vào thế lưỡng bại câu thương, nếu như các ngươi không nhận điều kiện của chúng ta, thì các ngươi cũng không thể dễ dàng rời khỏi nơi đây đâu.
Mã đàn chủ lạnh lùng nói :
- Vô ích! Các ngươi chỉ còn cách đầu hàng mà thôi, nếu không muốn bị chết thảm.
Vu Phong cau mày :
- Lẽ nào các ngươi không quí sinh mạng của thuộc hạ mình hay sao?
Mã đàn chủ cười lạt :
- Sinh mạng thuộc hạ tuy quan trọng, song nhiệm vụ của Thần Long bang còn quan trọng hơn nhiều.
Vu Phong liền hỏi :
- Vậy là các ngươi không cần đến Ngô đàn chủ nữa hay sao?
Mã đàn chủ cười lên một tràng dài :
- Ha ha ha... Ta biết các ngươi là người trọng nghĩa, đâu nỡ sát hại một người không còn sức chống cự. Ha ha ha... Nếu làm như vậy thì Thần Long bang chúng ta đâu cần phải phí sức huy động bang chúng đông đảo như vậy.
Vu Phong quả nhiên không hề dám hạ thủ để mất danh dự nghĩa hiệp của mình.
Tiêu Dật ấn mũi kiếm sát ngực Ngô Kiện Bang, đoạn cười đáp :

- Ta không phải là nghĩa hiệp gì hết, bất quá chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi. Việc gì người khác không dám làm thì ta đều làm hết. Chuyện giết Ngô đàn chủ có gì là khó.
Mã đàn chủ cười lạnh :
- Ngươi muốn giết thì cứ giết, đừng lên giọng dọa nạt ta. Cho dù ngươi có giết mẫu thân của ta, ta cũng không thèm để ý nữa. Nếu như ta lo cho tính mạng người khác thì làm sao ta giữ nổi cái mạng của ta?
Vu Phong nghiến răng :
- Mi thiệt là kẻ không còn nhân tính gì nữa.
Mã đàn chủ lạnh lùng cười đáp :
- Nhân tính hả? Nhân tính đáng giá mấy đồng tiền, lệnh của Thần Long bang là tối thượng, nếu muốn nói nhân tính hãy để xuống dưới âm ty địa ngục, rồi nói sau cũng được.
Vu Phong tức giận cau mày :
- Thần Long bang thiệt là tàn nhẫn vô nhân, một bang phái tà mị như vậy làm sao ta có thể gia nhập được.
Long Tam cũng lên tiếng :
- Đúng vậy! Lão phu quyết tử, tuyệt đối không gia nhập Thần Long bang.
Mã đàn chủ lạnh lùng :
- Đừng phí lời vô ích, hãy tỉ thí võ công xem ai cao thấp. Hừ!
Đoạn hắn ra lệnh cho bọn hắc y đội :
- Giết hết không chừa một tên.
Tiếng binh khí vang lên dữ dội, trận chiến lại trở nên tàn khốc ghê rợn hơn trước gấp bội phần.
Bọn hắc y đội quả nhiên được huấn luyện kỹ lưỡng, võ công lại cao khiến cho quần hùng bị thương vong không ít.
Trừ mười mấy cao thủ võ công cao tuyệt ra, quần hùng không còn lực lượng tiếp viện nào khác.
Ba chục tiêu sư trong Long Hổ tiêu cục đều gục chết.
Nhị tiêu đầu Dư Thế Tập bị trúng chất độc của bọn Vô úy tử mà mất mạng, còn ngũ tiêu đầu Dương Uy cũng bị thương nhẹ.
Trong số các cao thủ võ lâm thì Lục Dương Thủ Dương Định Nhất và Thần Quyền Ngô Thiên Phàm đều bị trọng thương.
Hiện giờ chỉ còn Thiết Diện Vô Tư Hoắc Thanh Liên, Hoàng Hải Ngư Ông Liễu Dương, Thiết Võng Đồng Diện Nhân Uy Đạt huynh đệ và mấy người nữa mà thôi.
Thấy tình hình sắp phải rơi vào thế lưỡng bại câu thương, mà phần bất lợi nghiêng về phía quần hùng.

Lúc đầu quần hùng cùng thương lượng đối sách, nghênh chiến với địch, sát thương tinh lực bọn chúng, sau đó tìm đường thoái lui để bảo toàn lực lượng.
Nay tình thế đã đến lúc nguy cấp đành phải thoái lui để bảo toàn lực lượng.
Bởi vậy Vu Phong đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lạc chuẩn bị phá vòng vây.
Đột nhiên ánh đèn trong nội sảnh tắt phụp, chung quanh nội viện nơi đại sảnh đều tối đen như mực.
Đây là cơ hội tốt để đột phá vòng vây.
Phàm bất cứ ai đang từ chỗ sáng chuyển sang chỗ tối đều phải ngây người không biết hành động ra sao.
Còn quần hùng võ lâm đã chuẩn bị xong cho nên chủ động dựa vào bóng tối để phá vây.
Trong nháy mắt lợi dụng bóng tối, Long Tam, Thiết Diện Vô Tư Hoắc Thanh Liên, Hoàng Hải Ngư Ông Liễu Dương, Thiết Võng Đồng Nhân Uy Đạt huynh đệ gạt phăng đối thủ xông thẳng ra ngoài cửa nội viện, uy thế cực kỳ mãnh liệt.
Nơi cửa nội viện chỉ có Mã đàn chủ và chín gã hắc y sát thủ đứng trấn giữ, còn phía ngoài nội viện có đến mười lăm hắc y nhân trấn giữ.
Mã đàn chủ và chín gã hắc y sát thủ bất ngờ bị bóng tối bao vây lúng túng không biết địch nhân hiện ở đâu, nên cũng ngây người đứng nguyên vị.
Chợt lão cảm thấy một luồng cuồng phong mãnh liệt ập tới, hóa ra là Vu Phong và các cao thủ võ lâm ào tới phá vây, gây nên luồng cuồng phong ghê gớm đó.
Mã đàn chủ phản ứng cực kỳ lanh lẹ, vung trường kiếm nghênh tiếp.
Keng! Keng!
Tiếng binh khí chạm vào nhau nghe đinh tai nhức óc. Mã đàn chủ cảm thấy áp lực ập tới trầm trọng liệu sức chống cự không nổi, vội lớn tiếng gọi thêm bọn hắc y đội đang canh giữ vòng ngoài vào tiếp viện :
- Hắc y đội đệ nhất, đệ nhị tổ, mau vào đây tiếp trợ ngăn trở không cho địch nhân chạy thoát.
Lập tức mười tám gã hắc y sát thủ trong Hắc y đội vội vào tới dựa thế liên thủ với Mã đàn chủ cùng chín gã hắc y nhân liên thủ không cho Vu Phong và mấy cao thủ khác thoát ra ngoài.
Thế trận từ từ trở lại cân bằng như lúc đầu.
Mã đàn chủ rảnh tay cao giọng hạ lệnh :

- Điểm hỏa!
Trong nội viện đột nhiên sáng rực lên, mấy chục cây đuốc trong tay bọn thủ hạ của Thần Long bang được đốt lên phá tan màn đêm ghê rợn, đang bao phủ.
Chỉ thấy trong nội viện còn có sáu cao thủ là Vu Phong, Long Tam, Hoắc Thanh Liên, Liễu Dương và Uy Đạt huynh đệ mà thôi. Còn những cao thủ khác không biết biến đi đằng nào, tựa như có phép tàng hình vậy.
Đây cũng là mưu kế của Vu Phong.
Lúc ánh đèn vừa tắt, Vu Phong và một số cao thủ có võ công cao lao ra cửa nội viện làm như đột phá vòng vây để thu hút địch nhân về phía mình.
Trong lúc đó Tiểu Lạc cùng các cao thủ bị thọ thương thừa cơ địch nhân không phòng bị đã âm thầm lui vào đại sảnh theo đường địa đạo ngầm trong tiêu cục lui ra bên ngoài mà không ai hay biết.
Thần Long bang nhất thời sơ ý để cho một số cao thủ trốn thoát, nên bây giờ cố sức vây hãm chặt sáu cao thủ còn lại quyết không cho họ chạy thoát ra ngoài.
Chỉ qua hơn chục chiêu, Long Tam, Vu Phong, Hoắc Thanh Liên, Liễu Dương đã phá vây thoát ra ngoài.
Không may cho nhị vị Uy Đạt huynh đệ sau khi hạ gục tám tên hắc y sát thủ thì bị một tên còn lại đâm một nhát kiếm thấu tim gục ngay trước cửa nội viện chết tức khắc. Trận tử chiến kịch liệt này tuy quần hùng võ lâm bị tổn thất nặng nề, song Thần Long bang cũng bị hao tổn trầm trọng hơn nhiều, hơn phân nửa thuộc hạ của Tử Long đàn bị mất mạng, mười gã Vô úy tử được huấn luyện công phu suốt mấy chục năm đều vong mạng, lại thêm hai mươi sát thủ tinh nhuệ trong hắc y đội của Tổng đàn cũng tiêu vong.
Trong đại sảnh ngoài nội viện của Long Hổ tiêu cục, xác chết nằm la liệt, mùi máu huyết từ các thi thể chảy ra hòa lẫn với mùi độc khí từ thân mình bọn Vô úy tử phát ra tanh hôi khó chịu không sao tưởng nổi. Mùi tử khí bao trùm khắp nơi, cảnh tượng thê lương vô cùng.
* * * * *
Trong một tửu điếm ở ngoài thành, quần hùng võ lâm sau khi đột phá thoát khỏi vòng vây của Thần Long bang đều tụ tập về đây.
Điểm lại nhân số quần hùng chỉ còn lại mười ba người.
Đó là các cao thủ :
Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong, Lục Dương Thủ Dương Định Nhất, Thần Quyền Ngô Thiên Phàm, Thiết Diện Vô Tư Hoắc Thanh Liên, Hoàng Hải Ngư Ông Liễu Dương, Long Hổ tiêu cục Tổng tiêu

đầu Long Tam, Tam tiêu đầu Thái Hưng, Ngũ tiêu đầu Dương Uy, Tiểu Lạc, Tiêu Dật, Tiểu Thiên Sứ cùng nhị vị Lê gia tiểu thơ.
Long Tam hai mắt nảy lửa, giọng căm hận cực độ :
- Không ngờ Thần Long bang tàn nhẫn ác độc đến như vậy, dám nhẫn tâm hạ sát mấy chục đồng đạo võ lâm. Mối huyết thù này không báo ta nguyện không làm người.
Vu Phong hậm hực bảo :
- Đúng vậy! Mối huyết thù này nhất định phải báo, song trước mắt lực lượng của chúng ta còn quá ít, không thể báo thù ngay được.
Long Tam nóng nảy hỏi :
- Vậy phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ ở đây đợi hay sao?
Vu Phong ôn tồn đáp :
- Trước mát chúng ta phải bảo toàn lực lượng, liên kết rộng rãi với các bằng hữu võ lâm để ngăn chặn Thần Long bang trừ hại cho giang hồ.
Tiểu Lạc nói chen vào :
- Kỳ thực chuyện liên kết với các bằng hữu võ lâm các phái đồ nhi đã làm từ lâu rồi, chỉ tại lúc đó Thần Long bang chưa lộ diện trên giang hồ, nên các nhân vật trong võ lâm đều coi thường. Đến hôm nay chân tướng của Thần Long bang đã rõ, nhất định người của các môn phái võ lâm sẽ đồng tâm diệt trừ Thần Long bang
Tiêu Dật cũng tiếp lời :
- Không sai! Lúc ở Tổng đàn Thần Long bang tại Tô Châu đã có một số cao thủ võ lâm bị bắt giam tại địa lao đã hưởng ứng tìm cách tiêu diệt Thần Long bang.
Ôn Di vội nói :
- Chúng ta cùng giao ước với chư vị tiền bối hội ngộ tại Kiếm Trì sơn trang, bây giờ nên khởi hành đến đó là được rồi.
Vu Phong gật đầu nói :
- Vậy thì chúng ta cùng đi.
Long Tam cũng lên tiếng :
- Ta tán thành ý của Vu huynh.
Các cao thủ khác cũng không một ai phản đối.
Tiểu Lạc thấy vậy liền bảo :
- Tai mắt của Thần Long bang ở đây không ít, nếu chúng ta cùng đi thành một đoàn tất sẽ khó mà đến được Kiếm Trì sơn trang. Chi bằng hãy phân ra làm hai ba nhóm nhỏ thì tiện hơn.
Long Tam gật gù :
- Có lý đó.
Đoạn lão khẽ nhíu mày giọng còn nghi hoặc :

- Chỉ sợ làm như vậy lực lượng phân tán khó mà cự lại địch nhân.
Tiểu Lạc vừa mới định nói thì Tiêu Dật giơ tay bịt miệng :
- Nè, Tiểu Lạc, hãy để cho ta nói mấy câu được không? Công đầu ngươi đã chiếm rồi, vậy còn muốn gì nữa?
Tiểu Lạc gật đầu, vội đưa tay đẩy bàn tay y ra.
- Được rồi, được rồi mà. Ngươi muốn nói gì thì nói đừng có hoa tay múa chân như vậy thiệt khó coi quá.
Tiêu Dật nhăn mặt :
- Nè ta hoa tay chứ đâu có múa chân. Hừ! Đừng có vu oan giá họa cho người ta nghe chưa?
Tiểu Lạc vội xua tay :
- Thôi đi tiểu quỷ, có gì thì ngươi nói lẹ lên đi, đừng có lảm nhảm nữa.
Tiêu Dật liền bảo :
- Vãn bối nghĩ rằng mọi người phân tán hành động thì tốt nhất phải hóa trang thay đổi diện mạo, sau đó mới xuất phát, mà khoảng cách tốt nhất phải đủ xa để người ta không phát giác ra liên hệ giữa hai nhóm. Song lại không để quá xa, để một khi xảy ra sự biến có thể lập tức truyền tin chi viện cho nhau.
Tiểu Lạc cau mày :
- Ngươi hãy nói minh bạch thêm một chút nữa coi.
Tiêu Dật thản nhiên nói :
- Kỳ thực chuyện này đâu có gì khó hiểu, mọi người cải trang thành người tầm thường, giấu bản lai diện mục của mình, sau đó lên đường đi để lại ám hiệu liên lạc. Nếu mọi việc bình thường thì lưu lại ám hiệu hình tròn, còn nếu có sự biến thì để lại ám hiệu hình vuông. Ngoài ám hiệu đó còn kèm theo phù hiệu chỉ hướng nữa mới được. Sau khi thương lượng xong, quần hào giả trang thành người bình thường nhắm hướng Kiếm Trì sơn trang nơi Tô Châu trực chỉ xuất phát.
Vu Phong giả trang thành một lão phu xa, Hoắc Thanh Liên thọ thương cải trang thành bệnh nhân nằm trong xe vận công trị thương. Long Tam và Dương Uy cùng đi với nhau, Dương Uy thọ thương không nặng, hóa trang thành một công tử hào hoa, Long Tam trở thành lão bộc theo hầu hạ Dương Uy.
Tam tiêu đầu Thái Hưng đi kèm hộ vệ Thần Quyền Ngô Thiên Phàm đang thọ thương trầm trọng.
Tiểu Thiên Sứ thân hình cao lớn, lực lưỡng đội mái tóc giả hóa trang thành một đầu đà cao lớn, uy nghi, tay cầm một chiếc bình bát niên kỷ vào khoảng tứ tuần.

Tiêu Dật cạo trọc đầu biến thành một tiểu hòa thượng đi cùng đường với Tiểu Thiên Sứ, cảnh tượng trông cực kỳ quái dị.
Còn Tiểu Lạc cải trang thành một thiếu niên thư sinh, Ôn Di và Nhu Di giả trang thành hai tiểu nữ đi theo làm tỳ nữ.
Mọi việc chuẩn bị đã xong, liền khởi hành đi về Tô Châu Kiếm Trì sơn trang.
Trên suốt lộ trình, Tiểu Lạc cực kỳ nghiêm chỉnh. Trừ việc đi đường ăn ngủ ra, chàng chỉ chăm chú luyện công bất kể ngày đêm.
Chàng vốn thông minh lanh lại, lại thêm căn tính thông tuệ hơn người. Trước đây do ham chơi nên không chuyên tâm luyện công, một khi đã quyết tâm đương nhiên sẽ tiến bộ hết sức nhanh lẹ.
Song Nhu Di lại không chịu nổi, thỉnh thoảng lại châm chọc Tiểu Lạc mấy câu, chàng cũng chẳng để tâm cứ chăm chỉ luyện công mà thôi.
Nhu Di thấy vậy liền hỏi :
- Nè, sao bây giờ ngươi hiền lành quá vậy? Hừ! Trước đây ta chưa hề thấy, thiệt là kỳ quái!
Tiểu Lạc nhếch môi mỉm cười :
- Trước đây chẳng qua ta nghĩ có chỗ không đúng đó thôi.
Nhu Di gật gù :
- Trước đây ngươi nghịch phá tinh quái, không sao chịu nổi, tại sao bây giờ lại trở nên ngoan ngoãn, cái này tất phải có nguyên nhân.
Tiểu Lạc hạ giọng bảo :
- Nói thực với nàng, ta cảm thấy võ công của bản thân còn kém quá cho nên mới luyện tập ngày đêm. Thử hỏi ta đâu còn thời gian để vui đùa với nàng nữa?
Nhu Di lắc đầu :
- Kỳ thực võ công của ngươi cũng đâu có kém cỏi?
Tiểu Lạc hạ giọng buồn rầu nói :
- Tuy là so với nàng thì cao thiệt, song còn kém Ngã Thị Ngã.
Nhu Di trợn mắt :
- Ngươi dám so sánh võ công với y sao?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Có gì mà không dám, hắn cũng là người, hắn luyện đến trình độ nào thì ta cũng có thể luyện tới mức đó. Hơn nữa, còn có thể cao hơn hắn là đằng khác.
Nhu Di khẽ cau mày :
- Nhưng mà y lớn hơn ngươi nhiều, thời gian luyện công phu lâu hơn, làm sao mà ngươi có thể cao siêu hơn y được?
Tiểu Lạc ôn tồn giải thích :
- Bởi vậy ta mới luyện tập ngày đêm, hơn nữa võ công đâu phải ở

thời gian khổ luyện dài ngắn, mà chủ yếu là có căn tính võ công tốt hay không. Ngoài ra những cơ duyên kỳ ngộ cũng không kém phần quyết định. Sở dĩ võ công của ta cao hơn nhiều so với những thiếu niên khác cùng tuổi là vì có căn cơ hơn người khác, nên luyện công sẽ tiến bộ hơn kẻ khác nhiều. Vì thế ta mới nói chuyện võ công của ta có thể cao hơn Ngã Thị Ngã là điều có thể mà.
Nhu Di vẫn còn chưa tin :
- Nhưng điều đó cực kỳ khó.
Tiểu Lạc cao giọng :
- Không có chuyện gì khó, chỉ sợ ta không nổ lực cố gắng mà thôi.
Nhu Di mỉm cười hỏi :
- Cho nên bây giờ ngươi mới bắt đầu cố gắng chớ gì?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Không sai!
Nhu Di lại bảo :
- Vậy thì trước đây ngươi không cố gắng, nếu như cố gắng luyện tập từ trước thì bây giờ há chẳng phải đã thành công mỹ mãn hay sao?
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Trước đây ta đâu có ngờ giang hồ lại có người như tên Ngã Thị Ngã, võ công cao đến đáng sợ như vậy, mà dù võ công hắn có cao đến đâu chăng nữa thì cũng không có gì đáng nói. Chỉ sợ hắn muốn làm bá chủ võ lâm, làm náo động giang hồ, nên cần phải có người chế ngự được hắn. Vì vậy phải có võ công cao tuyệt mới trị nổi hắn.
Nhu Di bĩu môi :
- Bây giờ mới chịu luyện tập võ công, há chẳng phải là nước đến chân mới nhảy không?
Tiểu Lạc nói giọng thản nhiên :
- Thà như vậy còn hơn là không nhảy, để nước ngập quá chân thì hỏng hết rồi.
Nhu Di gật đầu :
- Không sai. Nhưng ta chỉ e thời gian quá ngắn, thì võ công của ngươi khó mà có thể địch lại Thần Long bang chủ.
Tiểu Lạc vẫn cương quyết :
- Mấy tháng không được thì một năm, một năm không được thì hai năm.
Nhu Di lắc đầu bảo :
- Không được, e rằng lúc đó không có đủ thời gian để luyện đâu.
Tiểu Lạc mỉm cười :
- Điểm này thì nàng cứ an tâm. Ngã Thị Ngã cực kỳ kiêu ngạo, ta nghĩ rằng trong một thời gian ngắn y sẽ không coi chúng ta là đối thủ

đâu. Chúng ta sẽ lợi dụng thời gian này để luyện công, đợi đến lúc y tỉnh ngộ ra thì đã muộn rồi không còn kịp nữa, có hối hận cũng vô ích.
Nhu Di vẫn chưa hết lo lắng :
- Nhưng trong thời gian này chúng ta còn nhiều việc phải làm, chỉ e cao thủ võ lâm các phái bị ngộ nạn, còn thế lực của Ngã Thị Ngã càng ngày càng lớn, lúc đó muốn tiêu diệt y thì còn khó gấp vạn lần.
Tiểu Lạc vội trấn an :
- Chuyện này ta đã có cách ứng phó rồi
Nhu Di hiếu kỳ hỏi luôn :
- Ngươi chuẩn bị làm trò gì hả?
Tiểu Lạc hạ giọng đáp :
- Chuyện này tạm thời nàng không nên biết.
Nhu Di nghe vậy bĩu môi giận dỗi khẽ hứ lên một tiếng.
Tiểu Lạc vội bảo :
- Không phải ta không muốn nói cho nàng nghe, mà chẳng qua việc này nó quá rắc rối, nhất thời không thể nói hết được.
Nhu Di hứ lên một tiếng, đoạn quay mặt đi.
Tiểu Lạc khẽ nhíu mày rồi hạ giọng bảo :
- Được rồi, để ta nói cho nàng nghe đại khái vậy.
Nhu Di hờn giận :
- Không muốn nói thì đừng nói, ta đâu có bức bách ngươi phải nói.
Tiểu Lạc vội vàng xuống nước năn nỉ :
- Thôi mà, nàng đừng giận để ta nói.
Đoạn chàng mỉm cười tinh nghịch nhăn mặt chọc Nhu Di, rồi chợt nghiêm giọng bảo :
- Trong thời gian này những hoạt động công khai chống đối Thần Long bang của chúng ta đều rút vào bí mật, để bảo toàn thực lực như hiện nay, rồi mặt khác phái một cao thủ gia nhập Thần Long bang để tìm hiểu tình hình nội bộ trong bang, sau khi nắm rõ tình hình sẽ dùng kế nội ứng ngoại hợp, rồi âm thầm tìm cách phá hoại thực lực của Thần Long bang, chia rẽ trong nội bộ Thần Long bang. Ngoài ra còn phải tìm cách huấn luyện các cao thủ trẻ tuổi để đối phó với các tên đầu não cầm đầu các Phân đàn lẫn tên Mã đàn chủ ở Tổng đàn của Thần Long bang, mà trong số các cao thủ này không thiếu mặt chúng ta được đâu.
Nhu Di lại hỏi :
- Sư phụ ngươi và Long tổng tiêu đầu có biết việc này chưa?
Tiểu Lạc lắc đầu :
- Tuy họ chưa biết, nhưng ta bảo đảm một khi sư phụ biết được nhất

định sẽ tán đồng ngay lập tức.
Nhu Di vội bảo :
- Nè, đừng có tự tin thái quá như thế.
Tiểu Lạc cười đắc ý :
- Hà hà... ta là thiên hạ đệ nhất thông minh mà, nàng không biết hay sao?
Nhu Di biết tính Tiểu Lạc liền quay mặt đi không đáp.
Suốt dọc lộ trình không hề có việc gì xảy ra, dường như Thần Long bang không hề đếm xỉa đến những cao thủ còn sống sau trận ác chiến dữ dội tại Long Hổ tiêu cục.
* * * * *
Tại Kiếm Trì sơn trang, nơi thành Tô Châu đã tụ tập không ít hào kiệt giang hồ.
Trong số họ đương nhiên có cả mười mấy cao thủ bị Thần Long bang giam giữ nơi địa đạo dạo nọ.
Ngoài ra còn có không ít những nhân vật trong giang hồ nghe tin vội tìm đến.
Ngay cả người của cửu đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên cũng đến Kiếm Trì sơn trang.
Cửu đại môn phái võ lâm Trung Nguyên tuy đã có ba phái Côn Luân, Không Động và Hoa Sơn đã gia nhập Thần Long bang, nhưng trong ba phái này có không ít những môn hạ không chấp nhận làm thuộc hạ của Thần Long bang liền rời khỏi môn phái nhập vào quần hùng nghĩa hiệp tại Kiếm Trì sơn trang.
Chưởng môn hai phái Thiếu Lâm, và Võ Đang tuy ngộ tử song thực lực vẫn còn mạnh nên không ít cao thủ đã được phái đến Kiếm Trì sơn trang hiệp sức với quần hùng chống lại Thần Long bang.
Việc quần hùng nghĩa hiệp tụ tập đông đảo tại Kiếm Trì sơn trang đương nhiên không qua mắt được Thần Long bang.
Tuy Tổng đàn của Thần Long bang ở tại Tô Châu, song lực lượng lại phân tán tại các Phân đàn chưa kịp tụ về mà nếu chỉ dựa vào thực lực của Tổng đàn thì chưa chắc đã đủ sức tiêu diệt nổi quần hùng đang tụ tập tại Kiếm Trì sơn trang.
Phàm việc gì không chắc thì Ngã Thị Ngã không làm, cho nên Thần Long bang đang ra sức tập hợp binh lực để chuẩn bị tấn công Kiếm Trì sơn trang.
Mà quần hùng cũng tự cảm thấy chưa đủ lực lượng để đối phó với Thần Long bang, nên không dám mạo hiểm công kích Tổng đàn của Thần Long bang.
Có thêm Vu Phong và mấy cao thủ nữa đến, thực lực của quần hùng

tuy tăng lên không ít, song vẫn không đủ sức đối địch giao chiến trực diện với Thần Long bang.
Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong uy danh lừng lẫy trên giang hồ, sau khi đến Kiếm Trì sơn trang nghiễm nhiên đã trở thành lãnh tụ của quần hùng võ lâm.
Tiểu Lạc và bốn thiếu niên cao thủ đó đã từng cứu thoát quần hùng ra khỏi địa lao nơi Tổng đàn của Thần Long bang, vả lại Tiểu Lạc và Tiêu Dật đa mưu túc trí thông minh biến ảo khôn lường cho nên được quần hùng cực kỳ trọng vọng.
Trong gian đại sảnh của Kiếm Trì sơn trang, quần hùng hào kiệt võ lâm tụ tập không dưới mấy chục nhân vật cao thủ, nam nhân, nữ nhân, tăng nhân, đạo sĩ đều đủ mặt.
Nơi đại sảnh Lý Mộng Tường cười nói :
- Ha ha... Không ngờ nơi đại sảnh của tệ trang lại tụ tập đầy đủ hào kiệt võ lâm như vầy, có chư vị cao thủ ở đây còn sợ chi Thần Long bang nữa. Nếu có ai dám cả gan mạo hiểm đến đây, ta bảo đảm bọn chúng có đi mà không có về.
Vu Phong lên tiếng :
- Trước mắt Thần Long bang đang ở thế cực thịnh, nếu chỉ dựa vào lực lượng hiện nay của chúng ta, nhất thời tuy có thể đương cự lại địch nhân, nhưng chỉ e tổn thất cho tinh anh của võ lâm không nhỏ, khó mà có thể bù đắp lại được.
Lý Mộng Tường gật đầu :
- Lão hủ đây đã biết Thần Long bang người đông thế mạnh, hơn nữa y đã chuẩn bị xưng bá giang hồ từ lâu. Lần này nếu như chưa chắc thì y không dám động đến chư vị bằng hữu võ lâm, nên chúng ta phải hết sức thận trọng phòng bị.
Vu Phong nói tiếp :
- E rằng chúng ta không có cơ thắng nổi Thần Long bang.
Lý Mộng Tường thoáng cau mày :
- Lẽ nào chúng ta lại để tự do cho Thần Long bang tác oai tác quái, tàn sát đồng đạo võ lâm?
Vu Phong lắc đầu :
- Đương nhiên không thể như vậy. Ý của ta muốn nói là mọi người phải tìm kế sách đối phó, chứ không thể liều mạng được.
Lý Mộng Tường nhún vai lắc đầu :
- Sự việc đã đến nước này không liều mạng thì biết làm sao? Ta xem chỉ có cách tử chiến một trận mới xong.
Vu Phong điềm tĩnh đáp :
- Chúng ta cần nắm lấy tiên cơ, kiếm cách bắt địch nhân theo ý mình,

chớ đừng để địch nhân xỏ mũi điều khiển chúng ta.
Lý Mộng Tường vội hỏi :
- Vậy ý của Vu huynh thế nào?
Tiểu Lạc chợt xen ngang vào :
- Nhất thời chư vị có lẽ không sao nghĩ ra cách đối phó được đâu, chi bằng chư vị tiền bối hãy nghỉ ngơi trước đã, rồi ngày mai sẽ thương lượng kế sách đối phó.
Vu Phong chợt cau mày nghĩ thầm :
- "Hừ! Thời gian cực kỳ cấp bách, làm sao mà đợi đến ngày mai cho được, mà dù cho ngươi có muốn đợi đi nữa thì Thần Long bang đâu có đợi người, vạn nhất hôm nay chúng tấn công thì làm sao bây giờ?"
Tuy trong lòng lão thầm trách đồ đệ của mình, song lão vẫn tin rằng chuyện này tất có uẩn khúc gì ở trong đó, nên vẫn lặng yên không lên tiếng.
Lý Mộng Tường lại nói :
- Địch nhân đang chuẩn bị tìm cách tấn công, làm sao lão phu có thể đợi đến ngày mai được?
Tiểu Lạc vội giải thích :
- Người ta thường nói "dục tốc bất đạt", nóng nảy quá tất hỏng việc. Cứ theo như vãn bối thấy chi bằng mọi người hãy lui về phòng nghỉ ngơi, sáng mai sẽ tụ tập lại nơi đại sảnh, ai có kế sách gì hay thì sẽ dùng kế sách của người đó.
Lý Mộng Tường nghĩ ngợi một lát, đoạn gật đầu :
- Vậy cũng được, chúng ta hãy tạm thời làm như vậy đi.
Vu Phong liền bảo :
- Vậy thì mời chư vị lui về phòng nghỉ tạm, sáng mai chúng ta sẽ tiếp tục bàn luận.
Đợi khi mọi người đã tản về phòng hết rồi, Vu Phong thấy Tiểu Lạc vẫn không có động tĩnh gì, nên cảm thấy quái dị, không nhịn được bèn lên tiếng hỏi :
- Tiểu Lạc, ngươi định làm trò quỷ dị gì đó?
Tiểu Lạc mỉm cười đáp :
- Đồ nhi chỉ muốn mọi người nghỉ ngơi cho khỏe, dưỡng sức để ngày mai chuẩn bị giao chiến có gì là sai đâu?
Vu Phong cười lạt :
- Tiểu quỷ, mi đừng có qua mặt ta? Nói mau, mi đã nghĩ ra quỷ kế gì lẹ lên!
Tiểu Lạc hạ giọng :
- Đã biết đồ nhi có quỷ kế thì tốt hơn là không nói ra, nếu không e sẽ

bị thóa mạ chửi rủa thậm tệ.
Tiêu Dật chợt xen vào :
- Ta xem ngươi không có ý gì tốt đâu, bất quá chỉ làm bô hư trương thanh thế cho người ta sợ mà thôi.
Tiểu Lạc trừng mắt :
- Mi dám khinh thường ta phải không?
Tiêu Dật thản nhiên :
- Không phải ta xem thường ngươi, nếu quả thật ngươi có chủ ý gì hay cớ sao không chịu nói ra cho mọi người nghe?
Tiểu Lạc lạnh lùng mắng :
- Mi hiểu cái quái gì? Nhưng mà ta không trúng kế khích tướng của mi đâu.
Tiêu Dật nháy mắt :
- Ta không hiểu lắm, song ta biết hiện giờ nơi đây đâu có ngoại nhân, có gì ngươi cứ nói ra chớ việc gì phải giấu?
Tiểu Lạc gật gù :
- Kể ra ngươi cũng thông minh đấy chứ!
Ôn Di, Nhu Di, Vu Phong cùng Kiếm Trì sơn trang Trang chủ Lý Mộng Tường đã ngầm hiểu ẩn ý trong lời nói của Tiểu Lạc.
Chỉ có Tiểu Thiên Sứ đầu óc còn đần độn, trố mắt hỏi :
- Nè, các vị nói cái gì mà sao ta không hiểu?
Tiểu Lạc mỉm cười giải thích :
- Ý ta muốn nói việc này không thể cho nhiều người biết, chỉ có những người cực kỳ đáng tin cậy mới biết được, hiểu chưa hả tiểu đệ?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- À, thi ra là vậy?
Lý Mộng Tường cũng lên tiếng :
- Không sai, Thần Long bang có lẽ đã cho gian tế trà trộn vào quần hùng nơi tệ trang, giả như kế hoạch của chúng ta bị tiết lộ ra ngoài thì hỏng hết đại sự.
Vu Phong gật gù khen ngợi :
- Hảo tiểu tử, quả không hổ danh là đồ đệ của Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân, cái đầu của ngươi cũng hữu dụng đó chớ.
Tiêu Dật có vẻ không vui, vội lên tiếng :
- Vu tiền bối quá thiên vị, lẽ nào cái đầu của vãn bối lại vô dụng hay sao?
Vu Phong cười ha hả :
- Hữu, hữu dụng mà. Chỉ có điều cái đầu của lão hủ này già quá không sao sánh kịp các ngươi mà thôi.

Tiêu Dật vội bảo :
- Đâu có, Vu tiền bối đâu có già lão, vãn bối gọi người là tiền bối bất quá chỉ vì võ công người cao siêu quá chừng, nếu như luận về tuổi tác niên kỷ thì ta phải gọi người là đại ca mới đúng.
Vu Phong khoái chí cất lên một tràng cười dài :
- Ha ha ha...
Tiểu Lạc thấy vậy liền nói :
- Công phu nịnh hót của ngươi cũng không tệ, mới có mấy câu mà sư phụ ta đã cao hứng như vậy, ta e rằng ngươi sắp cướp sư phụ của ta rồi đó.
Vu Phong đột nhiên ngưng không cười nữa, từ tốn nói :
- Đồ nhi, ngươi đừng có lo, chỉ cần ngươi tâng bốc ta vài ba câu ta nhất định sẽ không bỏ rơi đồ đệ khả ái của mình đâu.
Tiểu Lạc đột nhiên vỗ vai Vu Phong, nét mặt nghiêm nghị lên tiếng :
- Tiểu đệ đệ, chỉ cần ngươi nói vài câu là ta an tâm rồi.
Vu Phong hết sức ngạc nhiên, vội hỏi :
- Tiểu Lạc, ngươi gọi ai là tiểu đệ đệ?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Đương nhiên là ngươi đó mà, ta thấy ngươi còn nhỏ quá nên mới gọi ngươi là tiểu đệ đệ, cái này ta học theo Tiêu Dật để tâng bốc ngươi đó thôi.
Vu Phong không nhịn được nữa, bật cười ha hả :
- Ha ha ha... Nói bậy... Ha ha ha... Mi thiệt là kẻ hàm hồ, chuyên môn ăn nói bậy bạ. Ta đường đường là sư phụ ngươi cớ sao ngươi dám gọi ta là tiểu đệ đệ, ha ha ha...
Tiểu Lạc vẫn nói tỉnh bơ :
- Luận về võ công, nhất định người là sư phụ của ta rồi, nhưng nói đến niên kỷ nếu như hai người cùng đi trên đường có lẽ rằng có người cho ngươi là tiểu đệ của ta.
Vu Phong lắc đầu :
- Không đúng, không đúng. Cho dù ta có trẻ đi chăng nữa cũng không đến mức quá đáng như vậy. Làm sao ngươi có thể lớn hơn ta được?
Tiểu Lạc mỉm cười :
- Bởi vậy mới nói là chuyện có thể xảy ra mà.
Vu Phong cau mày hỏi :
- Tại sao lại như vậy?
Tiểu Lạc mỉm cười một cách tinh quái :
- Nếu như có lão điên hay là một thằng đại ngốc thì...
Vu Phong tức giận trợn mắt :

- Giỏi cho tiểu quỷ nhà mi dám hạ nhục ta được rồi, để coi ta sẽ trừng trị cái tật lẻo mép của mi.
Nói đoạn lão giơ tay chụp vào mặt Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc vội lộn ngược ra sau né tránh, miệng rối rít :
- Sư phụ tha cho đồ nhi, đừng có nổi giận mà, hãy bàn việc chính sự đi.
Vu Phong nghe vậy liền ngồi xuống, giọng vẫn còn hậm hực :
- Hừ! Nếu như ta không nể tình sư đồ, mấy năm nay, chắc là mi bị cắt lưỡi rồi đó.
Lý Mộng Tường thấy hai người trong lúc cấp bách mà còn đùa nghịch đấu khẩu với nhau được, bất giác cười thầm trong bụng.
Tính khí họ đã như vậy thì làm sao mà thay đổi được.
Tiểu Lạc thôi không cười giỡn nữa, nghiêm mặt bảo :
- Lý lão tiền bối phiền ngài đi thông báo cho mấy vị khác đến phòng của sư phụ vãn bối một chuyến được không?
Lý Mộng Tường bật cười :
- Cái gì mà lão tiền bối, ngươi cứ gọi ta là lão bá, còn ta gọi ngươi là hiền chí, há chẳng phải là tiện hơn sao? Đừng có khách khí quá như thế.
Tiểu Lạc vội nói :
- Vậy thì tiểu chí xin tuân lệnh lão bá, xin lão bá đi mời mấy vị tiền bối khác đến cùng bàn luận kế sách, chủ yếu là phải giữ bí mật.
Lý Mộng Tường đáp ngay :
- Hiền chí cứ an tâm. Ta sẽ đích thân đi thông báo cho các vị bằng hữu khác biết, dù sao ta cũng là chủ nhân của Kiếm Trì sơn trang, nên có đi lại trong tệ trang cũng không bị ai để ý. Vu huynh và hiền chí cứ về phòng trước đi, không nên đi ra ngoài để cho kẻ khác nghi ngờ.

Hồi 19
Kẻ xâm nhập được Thần Long bang trọng dụng

Trong lúc Lý Mộng Tường mời các vị hảo bằng hữu bàn kế sách bí mật đối phó với Thần Long bang thì Vu Phong và năm tiểu hiệp khách lui về phòng mà chủ nhân của Kiếm Trì sơn trang đã chuẩn bị sẵn cho mình.
Trong số các cao thủ võ lâm được mời có Long Tam, Tổng tiêu đầu

của Long Hổ tiêu cục, Trang chủ Lăng Vân sơn trang Lăng Vân Phi, Bang chủ Trường Giang bang Tiền Độc Thủy. Ngoài ra còn có Thiết Diện Vô Tư Hoắc Thanh Liên, Hoàng Hải Ngư Ông Liễu Dương, Thần Quyền Ngô Thiên Phàm, Lục Dương Thủ Dương Định Nhất. Hoắc Thanh Liên, Ngô Thiên Phàm và Dương Định Nhất tuy thọ thương không nhẹ, song vẫn gắng gượng tới tham dự.
Trong số cửu đại môn phái võ lâm chỉ có Không Linh trưởng lão của Thiếu Lâm và Huyền Vô đạo trưởng của phái Võ Đang là được mời tới tham gia mật đàm mà thôi.
Bởi vì trong ba phái Côn Luân, Không Động và Hoa Sơn đã gia nhập Thần Long bang, thế nên chỉ sợ gian tế trà trộn vào người của ba phái này làm hỏng việc cơ mật.
Còn bốn môn phái còn lại do Chưởng môn nhân chưa đến, lại thêm trong bốn phái này không có môn đồ nào kiệt xuất nên cũng không được mời tới tham dự.
Bởi thế nên trong phòng của Vu Phong có mặt mười sáu cao thủ mà thôi.
Trên chiếc bàn trong phòng chỉ có một ngọn đèn vàng vọt được mọi người vây quanh, sắc mặt ai nấy đều trông u ám khác thường.
Bên ngoài Lý Mộng Tường đã cho một số thủ hạ thân tín đứng canh gác, đề hòng gian tế cực kỳ cẩn mật.
Vu Phong thấy mọi người đã đến đầy đủ, liền lên tiếng :
- Hôm nay mời chư vị bằng hữu đến đây chủ yếu là để bàn luận về hành động của chúng ta sau này.
Lý Mộng Tường cũng nói :
- Bởi vì không muốn để lộ việc cơ mật cho nên đành phải mời chư vị đến đây bàn luận, lúc nãy ở tại nơi đại sảnh quá đông người nên không tiện nói ra. Bây giờ các vị có ý kiến gì xin cứ nói.
Thần Quyền Ngô Thiên Phàm nóng nảy nói :
- Hiện giờ tình hình đã rõ ràng, Thần Long bang vọng tưởng xưng bá võ lâm, chúng ta chỉ còn cách liều mạng với bọn chúng mà thôi.
Thiết Diện Vô Tư Hoắc Thanh Liên hưởng ứng :
- Đúng đó, phải liều mạng với bọn chúng.
Vu Phong gật đầu :
- Đương nhiên là phải giao chiến với bọn chúng, song giao chiến bằng cách nào thì các vị hãy nghĩ kỹ lại
Tiểu Lạc xen vào :
- Trước mắt địch nhân quá mạnh, mà chúng ta lại không đủ lực lượng nếu như liều mạng tử chiến e rằng thiệt hại không nhỏ.
Ngô Thiên Phàm cao giọng :

- Đại trượng phu dù có phải bị sát thân cũng không được lui bước trước khó khăn.
Vu Phong liền bảo :
- Lão hủ cho rằng chúng ta phải tìm cách đối phó khôn khéo, chớ không được nóng vội, nhất thời e sẽ hỏng mất việc lớn, nguy hại đến võ lâm không sao kể xiết.
Long Tam cũng lên tiếng :
- Thần Long bang đã có dã tâm xưng bá giang hồ từ lâu, đến lúc lộ diện trên giang hồ khí thế cực thịnh các danh môn chính phái bị tổn thất trầm trọng. Nếu như chúng ta liều mạng tử chiến, thì tổn thất của danh môn chính phái e khó có thể khôi phục lại nổi trong thời gian ngắn.
Vu Phong gật đầu :
- Không sai! Nếu như vậy ngày sau giang hồ sẽ cực kỳ hắc ám, lực lượng danh môn chính phái khó mà chế áp được bọn hắc đạo tà môn trên giang hồ.
Ngô Thiên Phàm hạ giọng hỏi :
- Vậy thì ý Vu huynh ra sao?
Vu Phong ôn tồn đáp :
- Lão hủ đây tuy có kế sách song chưa được chu toàn trọn vẹn như ý, song tiểu đồ đây có chủ ý rồi, không biết các vị có muốn nghe không?
Bởi vì Tiểu Lạc là hậu bối mà nơi đây đều tụ họp các nhân vật đã thành danh trên giang hồ, cho nên Vu Phong mới phải nói như vậy.
Lăng Vân Phi nghe vậy liền đáp :
- Tiểu Lạc hiền chí cơ trí hơn người, ý kiến chắc rằng sẽ tuyệt hay.
Lăng Vân Phi lúc trước bị giam trong địa lao nơi Tổng đàn của Thần Long bang, sau nhờ Tiểu Lạc cứu ra, cho nên lão rất tán thưởng ý kiến của Tiểu Lạc.
Tiền Độc Thủy Bang chủ Trường Giang bang cũng phụ họa :
- Đúng đó, nếu không có Tập thiếu hiệp e rằng chúng ta đến bây giờ cũng còn ở nơi địa lao hắc ám của bọn Thần Long bang, chưa chắc đã có mặt ở đây để bàn luận với chư vị bằng hữu đâu.
Tiểu Lạc vội lên tiếng :
- Cái này đâu phải là công lao của vãn bối, nói thực ra nếu như cái tên Bang chủ Thần Long bang không quá cao ngạo thì cho dù vãn bối có muốn ra thì cũng không thể được.
Lăng Vân Phi cười đáp :
- Nói sao đi chăng nữa nếu như không có hiền chí cứu chúng ta ra khỏi địa lao, thì chúng ta đâu có cơ hội để ngồi đây bàn kế đối phó

với tên Ngã Thị Ngã đáng sợ đó.
Tiền Độc Thủy tiếp lời :
- Được rồi, ngươi có chủ ý gì hay thì hãy nói ra cho chúng ta cùng nghe đi.
Vu Phong quay lại bảo Tiểu Lạc :
- Đồ nhi, ngươi hãy nói đi.
Tiểu Lạc lúc này mới lên tiếng :
- Cứ theo tình thế lúc này, địch mạnh ta yếu, nếu không dùng kỳ mưu hiểm kế thì khó mà chống lại địch nhân.
Tiêu Dật liền nói tiếp lời :
- Ta hiểu ý ngươi muốn dùng cơ trí để thắng địch chớ gì, lấy trí bổ lực phải không?
Tiểu Lạc gật đầu :
- Đúng vậy, chúng ta không nên đối địch trực tiếp mà phải khéo léo tránh đụng độ để mưu cầu đại sự.
Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :
- Trước tiên chúng ta không nên tụ tập đông tại một nơi như vầy, vì rất dễ dẫn đến thế tử chiến quyết liệt giữa hai phái chính tà, mà điều này chính là việc mà Thần Long bang đang mong muốn như vậy
Tiêu Dật vội giải thích :
- Đối với chúng ta bây giờ trận quyết đấu sinh tử chưa hợp thời cơ, không nên nóng vội quyết tử đấu với Thần Long bang quá sớm.
Ngô Thiên Phàm khẽ nhíu mày :
- Lẽ nào ngươi muốn chúng ta bỏ chạy? Há chẳng phải là giúp Thần Long bang tăng thêm thanh thế hay sao?
Tiểu Lạc lắc đầu bảo :
- Chúng ta chỉ tạm thời thoái lui chớ không phải bỏ chạy.
Vu Phong hối thúc :
- Đồ nhi, ngươi hãy nói cụ thể ra coi.
Tiểu Lạc trầm ngâm một lát rồi mới nói tiếp :
- Kế hoạch này phải phân ra làm mấy bước.
Lăng Vân Phi gật gù :
- Hiền chí hãy nói cụ thể từng bước.
Tiểu Lạc điềm nhiên :
- Bây giờ chúng ta phải phân ra hai nhóm, một nhóm hoạt động ngầm trong bóng tối, còn một nhóm tạm ẩn thân.
Các cao thủ bất giác “ồ” lên một tiếng.
Tiểu Lạc đợi cho tất cả im lặng rồi nói tiếp :
- Một đại bộ phận cao thủ võ lâm phải tạm thời không được lộ diện trên giang hồ, âm thầm tập hợp lực lượng đợi thời cơ thành thục, lúc

đó sẽ quyết chiến sinh tử với Thần Long bang.
Hoắc Thanh Liên nghi hoặc :
- Lẽ nào chúng ta phải qui ẩn không tái xuất giang hồ?
Tiểu Lạc lập tức giải thích :
- Không phải! Chúng ta tạm thời không lộ diện trên giang hồ, không phải là lẩn tránh hết mọi việc mà là có rất nhiều việc phải làm nhưng không thể làm công khai được.
Quần hùng đồng thanh hỏi :
- Vậy thì chúng ta phải làm những việc gì?
Tiểu Lạc ôn tồn đáp :
- Việc chủ yếu là liên lạc với các nhân vật chính phái trọng nghĩa trên giang hồ võ lâm để hình thành lực lượng chính nghĩa đối địch với Thần Long bang, rồi còn cấp tốc bồi dưỡng lực lượng hậu bị, nói rõ hơn một chút là kỳ vọng các vị tiền bối có thêm các đồ đệ huấn luyện võ công bồi dưỡng cơ trí cho họ, để lúc chúng ta quyết tử chiến với Thần Long bang mới có đủ thực lực thắng được bọn chúng.
Tiêu Dật liền tiếp lời :
- Công việc này phải tiến hành trong vòng bí mật cho nên chúng ta phải tìm một nơi ẩn mật làm căn cứ huấn luyện.
Tiểu Lạc vội ngăn lại :
- Chuyện tìm căn cứ huấn luyện thì tạm thời nói sơ lược qua thôi, bởi vì còn nhiều chuyện chúng ta phải làm.
Ngô Thiên Phàm lên tiếng hỏi :
- Chuyện gì vậy?
- Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, nếu như chúng ta không hiểu nội tình của địch nhân thì chẳng khác nào hành động mù quáng.
Tiêu Dật tiếp lời :
- Thần Long bang tất sẽ phái gian tế trà trộn vào hàng ngũ chúng ta, chúng ta cũng sẽ cho gián tiếp xâm nhập vào nội bộ của chúng, cái này gọi là lấy gậy ông đập lưng ông.
Tiểu Lạc vội giải thích :
- Kỳ thực đây là kế hoạch trong tam thập lục kế, nói thì dễ song thực hiện nó thì cực kỳ khó.
Tiêu Dật gật gật đầu :
- Chính phải, người này chẳng những phải dũng trí song toàn, điều khó nhất là làm sao lấy được lòng tin của địch nhân.
Tiểu Lạc lại nói tiếp :
- Người làm việc này cực kỳ nguy hiểm, nếu lỡ để lộ sơ hở, hậu quả tất sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Không những thế mà còn ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của chúng ta cho nên việc này cực kỳ nặng nề khó

khăn.
Ngô Thiên Phàm liền nói :
- Nguy hiểm thì ta không sợ, chỉ e... e ta hữu dũng vô mưu, tính khí lại nóng nảy, e khó đảm đương nổi đại sự
Tiểu Lạc trầm ngâm bảo :
- Kỳ thực chuyện này vãn bối đã nghĩ kỹ rồi.
Đoạn chàng ngừng lại giữa chừng không nói nữa.
Ngô Thiên Phàm nóng nảy hỏi ngay :
- Ồ vậy thì ngươi cho rằng trong chúng ta, ai là hợp nhất?
Tiểu Lạc từ tốn :
- Vãn bối nghĩ rằng chư vị tiền bối ai cũng có thể đảm trách việc đó, song chúng ta còn có nhiều việc phải làm.
Tiêu Dật lại nói :
- Đương nhiên phải chọn một người xâm nhập vào Thần Long bang thì chưa đủ, mà cần phải đảm trách việc liên lạc nữa, để có sự việc gì xảy ra sẽ lập tức thông báo cho chúng ta được biết.
Tiểu Lạc liền tiếp lời :
- Vãn bối thấy Lăng bá bá là thích hợp nhất, không biết ý người như thế nào?
Lăng Vân Phi cười đáp :
- Tiểu chí xem trọng ta đó thôi, kỳ thực ta đâu đủ công đức để có thể làm việc đó.
Tiểu Lạc liền giải thích :
- Có ba nguyên nhân, một là Lăng bá bá võ công cao hơn người, tài trí biến ảo cũng vô biên, đủ sức nhận việc này. Hai nữa là Ngã Thị Ngã đã từng muốn thu phục lão bá, nên y sẽ không nghi ngờ. Điều thứ ba là cho dù y có hoài nghi đi chăng nữa, song đã từng nói để cho lão bá suy nghĩ chuyện gia nhập Thần Long bang hay không là tùy ý người. Bây giờ người có gia nhập, y cũng không thể nuốt lời đã hứa. Chỉ cần y không nắm được chứng cứ chắc chắn thì cũng không cách nào dám bảo lão bá là nội gián. Bởi vậy, vãn bối mới nói việc này Lăng lão bá nhất định sẽ thành công.
Lăng Vân Phi nghe vậy liền nói :
- Hiền chí đã nói như vậy thì đương nhiên ta không có ý kiến, vậy thì việc liên lạc giao cho ta là xong rồi.
Tiểu Lạc lại bảo tiếp :
- Trừ Lăng lão bá ra chúng ta còn phải cho một số người đồng thời gia nhập Thần Long bang, những người này đương nhiên không phải là nhân vật thanh danh trên giang hồ để nắm tình hình tại các phân đà của Thần Long bang.

Tiêu Dật liền bảo :
- Những người này phải hoạt động đơn đột để tránh bị lộ.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Không sai. Chúng ta hành sự phải nên thận trọng vô cùng.
Tiêu Dật nói thêm :
- Để tránh bị địch nhân phát giác, ngày mai chúng ta phải diễn một màn kịch mới được.
Tiểu Lạc bật cười :
- Ngươi có nhiều trò quái dị, thần sầu quỷ khóc, nếu thấy ngứa tay chân thì cứ làm đi, ta không cướp công của ngươi đâu.
Mọi người lại hạ giọng thì thầm đàm luận một hồi sau đó tản ra ai về phòng nấy.
* * * * *
Sáng hôm sau, quần hùng ăn điểm tâm xong lại tụ tập nơi đại sảnh để cùng bàn kế đối phó với Thần Long bang.
Lý trang chủ Lý Mộng Tường lên tiếng nói trước :
- Chư vị bằng hữu, qua một đêm suy nghĩ, ta tin rằng mọi người ắt đã có diệu kế đối phó với địch nhân. Vậy mọi người hãy nói ra kế sách của mình để chúng ta cùng đàm luận.
Long Tam nghe vậy liền tiếp lời :
- Thần Long bang đã gây ra vụ thảm sát ghê gớm cho Long Hổ tiêu cục của lão phu. Mối huyết thù này ta quyết phải báo cho được, bây giờ chỉ còn cách tử chiến với bọn chúng một trận cho hả giận.
Tiền Độc Thủy cũng nói :
- Chính phái! Thần Long bang đã từng làm nhục lão phu, chúng đã bắt giam ta trong địa lao hắc ám. Nếu không trả được mối thù này thì còn mặt mũi nào nhìn đồng đạo võ lâm nữa.
Huống hồ Thần Long bang còn nuôi mộng bá chủ võ lâm, hãm hại bằng hữu giang hồ. Vì chính nghĩa võ lâm, ta quyết không tha cho bọn chúng.
Lăng Vân Phi lại bảo :
- Lão phu lại cho rằng liều mạng tử đấu với Thần Long bang không phải là thượng sách.
Tiền Độc Thủy cau mày nhìn lão :
- Ý ngươi muốn nói là...
Lăng Vân Phi điềm tĩnh giải thích :
- Thần Long bang đang có thế lực mạnh không tưởng nổi, nếu như chúng ta đối đầu với họ há chẳng phải tự rước họa vào mình, lao thân vào chỗ chết hay sao? Nhất định là thất bại không tránh khỏi.
Long Tam bực tức hỏi :

- Vậy ra theo ý ngươi chúng ta phải tránh đụng chạm đến bọn chúng hay sao?
Lăng Vân Phi trầm ngâm một lát đoạn bảo :
- Không phải là tránh đụng chạm, mà là...
Long Tam vội hỏi :
- Ngươi tính thế nào?
Lăng Vân Phi ngập ngừng :
- Chỉ sợ lão phu nói ra các vị sẽ phản đối, thôi thì không nói là tốt hơn.
Long Tam nôn nóng hỏi :
- Ngươi cứ nói thử cho ta nghe.
Lăng Vân Phi lặng yên một lát, đoạn nói :
- Mục đích của Thần Long bang là xưng bá giang hồ làm Minh chủ võ lâm, sở dĩ chúng ta xung đột với họ là vì không muốn nghe lệnh của họ mà thôi. Nay chỉ cần mọi người dẹp bỏ thành kiến, vô hình trung đã tránh cho võ lâm một trận đại huyết sát thảm khốc. Lúc đó...
Long Tam nổi giận gầm lên một tiếng kinh hồn :
- Câm mồm! Lẽ nào mi lại cam tâm bán mình đi làm thuyết khách cho Thần Long bang?
Tiền Độc Thủy hai mắt trợn tròn, hầm hầm quát hỏi :
- Hừ! Nếu như mi là gian tế của bọn chúng, lão phu sẽ không tha cho mi đâu.
Quần hùng nơi đại sảnh cũng căm hận đưa mắt nhìn Lăng Vân Phi.
Lăng Vân Phi dường như cũng hoảng sợ, thoái lui một bước, đoạn trầm giọng đáp :
- Lão phu bất quá nói ra sự thật đó thôi, các vị làm gì mà hung dữ vậy?
Vu Phong vội đưa hai tay ngăn Tiền Độc Thủy lại :
- Có gì để cho y nói xong đã, Tiền huynh đừng nóng vội mà.
Tiền Độc Thủy hậm hực :
- Được rồi! Hừ, có cái con bà gì thì nói lẹ lên đi.
Lăng Vân Phi sa sầm nét mặt :
- Tiền huynh nên ăn nói lễ độ một chút nghe, đừng tưởng Lăng Vân Phi ta sợ ngươi đâu.
Tiền Độc Thủy cười lạnh :
- Chẳng lẽ Lăng huynh có ý muốn tỉ thí võ công với ta?
Lăng Vân Phi vẫn thản nhiên :
- Nếu Tiền huynh cảm thấy hứng thú thì ta đây sẵn sàng lãnh giáo tuyệt kỹ võ công của Tiền bang chủ.
Vu Phong vội cất tiếng khuyên :

- Nhị vị bất tất phải kích động thái quá như thế, mỗi người có cách nghĩ khác nhau, đó âu cũng là chuyện thường tình. Song chớ nên làm tổn thương hòa khí giữa hai bên.
Tiểu Lạc nói thêm :
- Chúng ta bàn bạc cực kỳ thoải mái, ai có ý chỉ xin cứ nói ra đừng ngại.
Lý Mộng Tường gật đầu :
- Đúng đó, ai có ý chi cứ tự do phát biểu, hà tất phải nổi giận làm chi.
Tiền Độc Thủy và Lăng Vân Phi lạnh lùng đưa mắt nhìn nhau mà không nói một lời.
Vu Phong lại cất tiếng hỏi :
- Chư vị có cao kiến gì xin hãy nói cho mọi người cùng nghe.
Không Linh trưởng lão phái Thiếu Lâm chậm rãi lên tiếng :
- Theo ý lão nạp đầu tiên phải giải quyết công việc nên giao chiến với Thần Long bang hay không?
Tiền Độc Thủy cất tiếng :
- Không Linh trưởng lão từ bi mà nói khéo đó thôi, kỳ thực đây chỉ là vấn đề nên hàng hay nên chiến.
Lăng Vân Phi nghe vậy khẽ hừ lên một tiếng :
- Ta không nghĩ rằng chuyện gia nhập Thần Long bang là đầu hàng, đây chỉ là việc hợp tác mà thôi.
Tiền Độc Thủy lạnh lùng :
- Cái gì mà hợp tác? Chẳng qua muốn mượn oai hổ mà hù dọa thiên hạ đó mà.
Vu Phong thấy vậy vội bảo :
- Chư vị bằng hữu ai muốn tán thành giao chiến với Thần Long bang thì đứng sang mé hữu của đại sảnh, còn ai muốn hòa với Thần Long bang thì hãy đứng bên mé tả.
Quần hùng lũ lượt kéo sang mé hữu đại sảnh, còn mé bên tả chỉ có Lăng Vân Phi và mấy người.
Trong số đó có hai người do dự một lát, rồi lại kéo sang mé bên hữu sảnh đường.
Lăng Vân Phi sắc mặt tái xanh song vẫn kiên quyết đứng bên mé tả đại sảnh.
Hai người đứng bên cạnh hổ thẹn cúi đầu không dám nhìn lên.
Tiền Độc Thủy trầm giọng bảo :
- Lăng trang chủ, hy vọng ngươi nên suy nghĩ lại.
Lăng Vân Phi lạnh lùng :
- Tiền bang chủ không nên nói những lời khó nghe như vậy, đầu hàng hay chỉ là hợp tác, bởi vì chúng ta suy nghĩ khác nhau nên cách

nói cũng khác, không cần ngài phải nhiều lời phí công như vậy.
Tiền Độc Thủy cau mày :
- Nếu như ngươi đầu hàng Thần Long bang tức là đối địch với quần hùng nghĩa hiệp thiên hạ.
Lăng Vân Phi cười lạt :
- Khẩu khí của Tiền bang chủ quá lớn lối đó, ngươi mà dám thay mặt cho anh hùng nghĩa hiệp trên thiên hạ?
Tiền Độc Thủy vẫn nhẫn nại khuyên :
- Ta tuy không thay mặt toàn bộ chư vị nghĩa hiệp thiên hạ, song lúc này nơi đại sảnh đều là những nhân vật giang hồ trọng nghĩa tinh anh của các môn phái, lẽ nào không thể nói như vậy được?
Lăng Vân Phi lạnh lùng :
- Ta không nghĩ rằng gia nhập Thần Long bang là trở nên địch thủ của quần hùng nghĩa hiệp, chẳng qua ta chỉ muốn giang hồ tránh khỏi kiếp nạn võ lâm đỡ phải hứng chịu một trận huyết đấu ghê gớm mà thôi.
Lý Mộng Tường nghe vậy vội bảo :
- Chỉ cần Lăng huynh không trở thành địch nhân sát hại đồng đạo võ lâm, thì chúng ta quyết không làm khó dễ Lăng huynh đâu.
Vu Phong cũng nghiêm sắc mặt :
- Lão phu tuy kết giao với ngươi làm bằng hữu suốt mấy chục năm nay, song một khi ngươi có ý hãm hại đồng đạo võ lâm, thì chớ trách ta tàn nhẫn vô tình.
Lăng Vân Phi lạnh lùng đáp :
- Hừ, chuyện này thì ta tự biết, không cần Vu huynh phải bận tâm.
Vu Phong buông tiếng thở dài không nói nữa.
Lăng Vân Phi đem theo chín thủ hạ thân tín rời khỏi Kiếm Trì sơn trang đi về phía Tổng đàn của Thần Long bang.
Đây là bước đầu tiến hành kế hoạch xâm nhập vào nội bộ của Thần Long bang.
Vào đến thành Tô Châu, Lăng Vân Phi không đến thẳng Tổng đàn của Thần Long bang mà vào trong một khách điếm nhỏ yên tĩnh để nghỉ chân.
Đêm xuống Lăng Vân Phi ngồi trầm tư trước ngọn đèn suy nghĩ miên man về chuyến xâm nhập này chỉ được thành công chớ không cho phép thất bại.
Ngã Thị Ngã võ công cái thế hơn nữa lại âm hiểm tàn độc vô cùng, muốn lấy được lòng tin của y nhất định phải chịu khổ một chút.
Lúc ở Kiếm Trì sơn trang, Lăng Vân Phi đã nghĩ ra cách này song không dám nói ra sợ rằng Vu Phong và mọi người sẽ phản đối kịch

liệt.
Bây giờ lão quyết thực hiện mưu kế của mình.
Đại trượng phu nói làm là làm, không chút do dự, Lăng Vân Phi rút ngay trường kiếm đang đeo bên mình đâm vào bả vai của mình một nhát.
Đoạn lão lại kêu to :
- Á... đau chết ta rồi!
Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Lăng Vân Phi đau đớn ngã xuống đất, thuộc hạ nghe tiếng thét vội vây lại đỡ Lăng Vân Phi lên giường.
Lúc này Lăng Vân Phi dùng hữu thủ lấy từ trong người ra một chiếc hộp nhỏ, lấy ra một viên Bách dược bỏ vào miệng nuốt xuống rồi bảo với mấy tên thuộc hạ :
- Sáng sớm ngày mai các ngươi phao tin trên đường đi đến gia nhập Thần Long bang thì bị Lý Mộng Tường đả thương, lão dùng kiếm đâm ta một nhát nghe chưa?
Ngày hôm sau lúc trời vừa sáng, chín người tùy tùng thuộc hạ của Lăng Vân Phi đi khắp các ngõ hẻm, còn Lăng Vân Phi nằm trên giường đợi tin tức hồi báo về.
Kết quả chỉ trong thời gian không bao lâu, khắp thành Tô Châu đều xôn xao bàn tán về chuyện Trang chủ Lăng Vân sơn trang bị Trang chủ Kiếm Trì sơn trang đả thương.
Đến lúc quá trưa, Lăng Vân Phi được thuộc hạ dìu đi đến Tổng đàn của Thần Long bang thi hành mật kế xâm nhập nội bộ của bọn chúng.
Tổng đàn của Thần Long bang được thiết kế ở tầng dưới của sòng bạc, không còn lạ gì với Lăng Vân Phi nữa.
Một gã hắc y nhân đứng trước cửa sòng bạc hách dịch hỏi :
- Đến đây làm gì?
Lăng Vân Phi gắng gượng cất tiếng :
- Phiền huynh đệ vào bẩm báo với Mã đàn chủ có Lăng Vân Phi đến tương kiến.
Gã hắc y nhân lạnh lùng :
- Đứng ngoài đây đợi nghe chưa.
Lăng Vân Phi nén chịu đau nhức đứng ngoài cửa đợi.
Qua một lát sau gã hắc y nhân mới từ từ đi ra nói :
- Mã đàn chủ hiện giờ rất bận, có chuyện gì cứ nói với ta được rồi
Mấy gã tùy tòng đi theo Lăng Vân Phi nghe vậy bất giác hai mắt đỏ ngầu. Lăng Vân Phi vội ra hiệu cho bọn họ cố nén giận để không làm hỏng việc lớn.
Lăng Vân Phi chợt buông tiếng thở dài :

- Không ngờ Thần Long bang lạnh nhạt như vậy, ta gõ lầm cửa rồi.
Đoạn quay sang bảo mấy kẻ thuộc hạ :
- Người ta đã không muốn tiếp, xem ra đây là ý trời, thôi chúng ta hãy quay về vậy.
Lời nói của Lăng Vân Phi quả nhiên có tác dụng.
Gã hắc y nhân vội ngăn lại :
- Khoan đã.
Lăng Vân Phi ngạc nhiên :
- Thế nào? Mã đàn chủ đã không muốn gặp, lẽ nào cũng muốn ngăn không cho chúng ta quay về hay sao?
Gã hắc y nhân vội nói :
- Không phải như vậy, chỉ vì việc bẩm báo cực kỳ phiền phức, khổ một nỗi là...
Lăng Vân Phi hiểu ý móc ra một đĩnh bạc đưa cho gã :
- Ồ, chuyện này sao huynh đệ không nói sớm?
Gã hắc y nhân được đĩnh bạc liền tươi cười vui vẻ bảo Lăng Vân Phi :
- Phiền chư vị ngồi nơi sòng bạc này đợi một lát, ta sẽ bẩm báo với Mã đàn chủ ngay tức khắc.
Lăng Vân Phi thoáng mỉm cười, đồng tiền quả có sức mạnh vô cùng có thể sai khiến quỷ ngay lập tức, xem ra cái chiêu dùng vàng mua chuộc đối với bọn thủ hạ của Thần Long bang quả có tác dụng không ngờ.
Lát sau gã hắc y nhân quay lại tươi cười bảo :
- Mã đàn chủ có lời mời chư vị, xin chư vị theo ta.
Bọn họ đi xuyên qua sòng bạc thẳng ra phía sau, nơi đây có một cánh cửa lớn, ra khỏi cánh cửa rẽ sang bên trái liền thấy một đường thông đạo ăn sâu xuống dưới đất.
Men theo những bậc tam cấp bằng đá rộng là bọn họ đã xuống tầng ngầm của sòng bạc.
Lúc này hắc y nhân bảo tùy tòng của Lăng Vân Phi :
- Các vị tạm thời dừng bước nơi đây, mời Lăng trang chủ tiếp tục đi theo ta.
Lăng Vân Phi đi theo gã hắc y nhân đến một cánh cửa nhỏ.
Gã hắc y nhân chợt bảo :
- Lăng trang chủ à, sòng bạc này có tất cả là ba tầng, chúng ta sắp xuống tầng ba, Mã đàn chủ đang đợi ngài đó
Nói xong gã chỉ vào cái giường lớn bên trong, ra hiệu cho Lăng Vân Phi nằm xuống, đoạn gã ấn nút cơ quan. Lập tức từ phía trên có cái màn mỏng chụp xuống, sau đó cơ quan chuyển động, chiếc giường

từ từ hạ xuống. Lát sau chiếc màn thu lại, hai người đã xuống đến tầng ba nơi đặt Tổng đàn của Thần Long bang.
Lăng Vân Phi rời khỏi giường rồi lại được gã hắc y nhân dẫn qua mấy khúc địa đạo nữa, sau khi qua hai Tiểu thiết môn là đến một gian phòng.
Lúc này Mã đàn chủ đang ngồi trong phòng, mình vận hồng bào, giữa ngực thêu hình kim long hí nhật mỉm cười nói :
- Hoan nghênh Lăng trang chủ hạ cố đến tệ trang.
Lăng Vân Phi vội vòng tay thi lễ :
- Lão hủ kính chào Mã đàn chủ.
Không rõ Mã đàn chủ vô tình hay cố ý lên tiếng hỏi :
- Chẳng hay Lăng trang chủ kiếm ta có việc chi?
Lăng Vân Phi đem câu chuyện kể lại cho Mã đàn chủ nghe qua một lượt rồi nói ý muốn gia nhập Thần Long bang.
Mã đàn chủ nghe xong cố làm ra vẻ kinh ngạc vui mừng nói :
- Lăng trang chủ đến gia nhập Thần Long bang thật là vinh hạnh cho tệ bang.
Lăng Vân Phi nói cho Mã đàn chủ nghe việc Bang chủ Thần Long bang đã khuyên mình thế nào, sau ba táng suy nghĩ lão mới quyết định gia nhập Thần Long bang, không ngờ lại bị Tiền Độc Thủy thóa mạ thậm tệ lại còn bị lãnh một nhát kiếm của Lý Mộng Tường, gây thương tích không phải nhẹ.
Mã đàn chủ cất tiếng khen :
- Lăng trang chủ quả có kiến giải cao siêu hơn người, gia nhập Thần Long bang chính là hợp tác đó.
Lăng Vân Phi lại nói tiếp :
- Đương kim võ lâm cực kỳ tản loạn, nếu Thần Long bang thống nhất võ lâm về một chủ thì quả là chuyện đại sự, đem lại bình yên cho thiên hạ, an vui cho giang hồ.
Mã đàn chủ nghe vậy gật đầu tỏ vẻ hài lòng.
Lăng Vân Phi cảm thấy như vậy là đủ rồi, bèn lặng thinh không nói nữa.
Mã đàn chủ thấy Lăng Vân Phi không nói nữa bèn hỏi :
- Nghe nói lúc Lăng trang chủ tranh luận với Lý trang chủ tại Kiếm Trì sơn trang bị đả thương không hiểu thương thế của Trang chủ bây giờ ra sao rồi?
Lăng Vân Phi căm hận đáp :
- Không ngờ Lý Mộng Tường thừa lúc ta sơ ý không phòng bị đã vung kiếm đâm vào vai bên tả của ta.
Mã đàn chủ mời Lăng Vân Phi ngồi, giọng có phần quan tâm lo lắng :

- Lăng trang chủ nên nghỉ lại đây để dưỡng thương, còn mọi việc khác để sau khi vết thương lành rồi sẽ nói sau.
Nói đoạn y sai gã hắc y nhân đưa Lăng Vân Phi về phòng nghỉ ngơi.
Bỗng nhiên gã hắc y nhân bước tới nói với Mã đàn chủ mấy câu.
Sắc mặt Mã đàn chủ có vẻ không vui :
- Tại sao ngươi không cho bọn họ cùng vô đây.
Gã hắc y nhân vội vã quay ra.
Lát sau gã dẫn chín thuộc hạ tùy tòng của Lăng Vân Phi vào trong.
Mã đàn chủ vui vẻ đón tiếp bọn họ.
Lăng Vân Phi liền quát bọn tùy tùng :
- Sao các ngươi còn chưa chịu hành lễ bái kiến Mã đàn chủ?
Mấy người lập tức cúi rạp mình, cung kính thi lễ.
Mã đàn chủ thấy vậy liền bảo :
- Ta miễn lễ, về sau chúng ta đều là người trong nhà hết mà.
Nói đoạn Mã đàn chủ đích thân dẫn Lăng Vân Phi về phòng nghỉ ngơi.
Lăng Vân Phi và chín thuộc hạ tùy tùng ở trong bốn gian phòng ở mặt đông.
Lăng Vân Phi ở riêng một phòng, còn chín người kia cứ ba người ở chung một phòng.
Màn đêm buông xuống, Lăng Vân Phi nằm trên giường nghĩ ngợi không biết kế hoạch của mình có thành công hay không?
Mã đàn chủ không biết có nghi ngờ gì chăng?
Nghĩ mãi nghĩ mãi, Lăng Vân Phi thiếp đi lúc nào không hay.
Đột nhiên...
Có tiếng gõ cửa vang lên.
Lăng Vân Phi giật mình thức giấc, đi ra mở cửa, thì ra Mã đàn chủ đã dắt một lão nhân đầu tóc bạc phơ đến thăm Lăng Vân Phi.
Mã đàn chủ vội dìu Lăng Vân Phi đến bên giường :
- Lăng trang chủ hãy nằm xuống nghỉ đã.
Y ra hiệu cho lão nhân bước đến, đoạn nói :
- Lăng trang chủ, Bang chủ chúng tôi nghe tin ngày gia nhập Thần Long bang liền cực kỳ cao hứng, lại nghe tin ngài bị trọng thương nên trong lòng lo lắng không sao tả xiết, lập tức sai Thần y quái thủ đến trị thương cho ngài đó.
Lăng Vân Phi nghe vậy làm ra vẻ cực kỳ xúc động.
- Chỉ vì một thương tích nhỏ mà khiến Bang chủ phải lo lắng như vậy. Lăng mỗ cảm thấy bất an trong lòng.
Mã đàn chủ vội bảo :
- Lăng trang chủ hà tất phải khách khí như vậy, chỉ cần Thần y quái

thủ ra tay lập tức thương thế của ngài sẽ khỏi ngay Lão nhân nọ lúc này đã ngồi xuống bên giường xem mạch cho Lăng Vân Phi.
Kỳ thực đây là cách Thần Long bang muốn kiểm tra coi thương thế của Lăng Vân Phi là thật hay giả.
Không khí trong phòng lúc này cực kỳ nặng nề.
Lát sau lão nhân tóc bạc mới thu tay về đoạn lên tiếng bảo Lăng Vân Phi :
- Lăng trang chủ khí huyết không đủ, tâm mạch vẫn còn chưa trầm ổn, phải cẩn thận đó.
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Thương thế tuy không đến nổi trầm trọng, song tinh huyết mất đi khá nhiều. Bây giờ nhớ lại lúc bị đột kích trong lòng vẫn còn kinh hãi.
Mã đàn chủ vội trấn an :
- Bây giờ thì Lăng trang chủ không còn phải sợ nữa.
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Đúng vậy.
Lão nhân tóc bạc cúi xuống nhìn vết thương của Lăng Vân Phi rồi bảo :
- Vết thương cực kỳ nguy hiểm, suýt chút nữa làm tổn thương đến gân cốt.
Nói đoạn lão lấy ra một ít bột trắng nhuyễn tựa như phấn đắp lên vết thương, xoa nhẹ chung quanh vết thương một lúc, rồi bảo Lăng Vân Phi :
- Lăng trang chủ hãy nhấc thử cánh tay trái lên đi.
Lăng Vân Phi vẫn còn sợ hãi không dám cử động.
Lão nhân nọ lại bảo :
- Lăng trang chủ cứ cử động đi, đừng sợ.
Lăng Vân Phi bán tín bán nghi chậm chạp, nhẹ nhàng nhấc cánh tay lên.
Bột phấn trắng của lão nhân nọ quả nhiên thần diệu vô cùng, cánh tay trái của Lăng Vân Phi đã cử động được, nơi vết thương cũng không còn đau nhức nữa.
Lăng Vân Phi vội nhỏm dậy, vòng tay tạ ơn lão nhân tóc bạc :
- Tiền bối quả là Hoa Đà tái thế, thần y quái thủ đúng là danh bất hư truyền.
Thần y quái thủ mỉm cười đáp :
- Lăng trang chủ quá khen đó thôi.
Mã đàn chủ từ nãy đến giờ kín đáo quan sát vết thương của Lăng Vân Phi, thấy đã xong việc vội nói :
- Lăng trang chủ bị thương thế trầm trọng như vậy mà khỏi cấp kỳ

thật là số ngài gặp đại phúc.
Lăng Vân Phi nghe vậy vội bảo :
- Đúng vậy, xin Mã đàn chủ chuyển lời cảm ơn của lão hủ đến Ngã bang chủ, ngày mai nhất định ta sẽ đến bái kiến người.
Mã đàn chủ gật đầu :
- Lăng trang chủ cứ an tâm tĩnh dưỡng.
Thần y quái thủ cũng nói :
- Lăng trang chủ tối nay cứ ngủ cho ngon giấc, Bạch dược kiến phong trường của ta công hiệu lắm, sáng mai bảo đảm ngài sẽ khỏe như lúc chưa thọ thương.
Mã đàn chủ vội khuyên :
- Lăng trang chủ hãy an tâm ngủ cho lại sức, sáng mai có việc đại sự phải bàn, ngài nên nghỉ sớm một chút. Thôi ta xin cáo từ Trang chủ, chúc ngủ ngon.
Đêm khuya dần.
Trong một gian mật thất dưới tầng ba của sòng bạc, Bang chủ Thần Long bang Ngã Thị Ngã đang nghe Mã đàn chủ bẩm báo về chuyện Lăng Vân Phi.
Ngã Thị Ngã tựa như đang lim dim mắt, dường như không nghe. Mã đàn chủ cũng đã quen với chuyện này nên vẫn nói tiếp không hề dừng lại.
Ngã Thị Ngã đột nhiên hỏi :
- Vết thương có phải do trường kiếm gây ra không?
Mã đàn chủ vội đáp :
- Đúng vậy.
Ngã Thị Ngã lại truy hỏi tiếp :
- Chính mắt ngươi nhìn thấy chớ?
Mã đàn chủ cả quyết đáp :
- Đúng vậy, thuộc hạ còn thấy thần y quái thủ xoa bóp vết thương của y, chuyện này không thể giả được.
Ngã Thị Ngã chợt mở bừng mắt nhìn xoáy vào Mã đàn chủ :
- Cái gã Lăng Vân Phi này lúc bị bắt vào đây thà chết chớ không chịu gia nhập Thần Long bang, bây giờ lại chủ động đến tham dự vào bang của chúng ta, tuy ta đã cho bọn họ ba tháng để suy nghĩ, nhưng mà...
Ngã Thị Ngã không nói hết câu, Mã đàn chủ vẫn hiểu ý, song Bang chủ không nói nên lão cũng không tiện nói ra.
Trong gian mật thất bầu khí tĩnh lặng đến rợn người chợt bao phủ khắp nơi.
Ngã Thị Ngã bỗng nhiên cất tiếng hỏi :

- Vậy ý của ngươi thế nào?
Mã đàn chủ hạ giọng :
- Thuộc hạ hoàn toàn hiểu Bang chủ, nhưng mà...
Mã đàn chủ cũng nói lấp lửng chưa hết câu.
Ngã Thị Ngã lai truy hỏi :
- Nhưng mà cái gì, ngươi thử nói coi.
Thấy Ngã Thị Ngã quả thật không hiểu ý, Mã đàn chủ lập tức lên tiếng giải thích :
- Bang chủ, thuộc hạ hiểu ý của ngài, Lăng Vân Phi gia nhập Thần Long bang lúc này quả thật có chỗ còn vô lý, song y biết rõ là vô lý mà vẫn đến, điều này tất có nguyên nhân của nó, cho nên chúng ta không thể nói đến việc tin hay không tin một cách dễ dàng như vậy.
Ngã Thị Ngã ngắt lời Mã đàn chủ :
- Tại sao ngươi lại nói như vậy?
Mã đàn chủ mới lẩm bẩm nói :
- Lăng Vân Phi theo lẽ thường tình thì không nên đến đây, song hiện giờ y đã đến đây chứng tỏ lực lượng ta càng lúc càng mạnh, tôn chỉ của chúng ta hợp với nhân tâm, ngay cả Lăng Vân Phi cũng phải động tâm...
Ngã Thị Ngã vội ngắt lời :
- Thôi đủ rồi.
Mã đàn chủ lập tức im lặng không nói nữa, đợi lệnh của Bang chủ.
Ngã Thị Ngã phất tay ra hiệu, Mã đàn chủ vội đến gần, dáng điệu cực kỳ khúm núm.
Ngã Thị Ngã nói thầm vào tai Mã đàn chủ mấy câu.
Chỉ thấy Mã đàn chủ lắng nghe không chớp mắt, đoạn gật đầu có vẻ vui mừng hết sức.
Ngày hôm sau Bang chủ Thần Long bang Ngã Thị Ngã có lệnh mời Lăng Vân Phi đến hội kiến.
Gian mật thất nơi Ngã Thị Ngã dùng để hội kiến không còn xa lạ với Lăng Vân Phi, bởi vì đây là lần thứ hai, hai nhân vật cao thủ có dịp hội ngộ.
Ba tháng trước cũng tại gian mật thất này mà Lăng Vân Phi bị nhốt vào địa lao.
Hôm nay được Mã đàn chủ dẫn tiến đến đây, song không biết kết quả ra sao. Thái độ của Ngã Thị Ngã có dễ chịu hay không?
Lúc này vẻ mặt của Ngã Thị Ngã lãnh đạm tựa như nhếch môi mà không phải cười. Mã đàn chủ và Lăng Vân Phi đứng đối diện còn Ngã Thị Ngã đang ngồi trên ghế thái sư. Thấy hai người đứng đó không tiện, Ngã Thị Ngã vội đứng dậy, giọng khách khí :

- Mời Lăng trang chủ ngồi.
Lăng Vân Phi và Mã đàn chủ liền phần ra ngồi xuống.
Ngã Thị Ngã lại lên tiếng nói tiếp :
- Lăng trang chủ lần này đến gia nhập Thần Long bang thực là điều đại hạnh ngộ cho tệ bang ta, bổn bang đây hy vọng sau này cao thủ các phái trong võ lâm cũng đến hưởng ứng gia nhập bổn bang.
Lăng Vân Phi nghe vậy vội đáp :
- Bang chủ nói rất phải, Lăng Vân Phi ta đến đây gia nhập quý bang là để mở đầu hành động hợp tác mong cho Bang chủ mau thống nhất võ lâm, còn như người khác muốn nghĩ sao Lăng mỗ cũng mặc kệ, còn nếu như các phái khác cùng đến thì đó cũng là do đại đức của quý bang đó thôi. Lăng mỗ đây đâu có công gì.
Nghe Lăng Vân Phi nói, Ngã Thị Ngã tán thành song lặng im không nói ra, còn Mã đàn chủ có vẻ không vui. Mã đàn chủ nghe Lăng Vân Phi nói vậy lão không cao hứng chút nào, lão cho rằng đây đâu phải là gia nhập, mà là dựa thế của Thần Long bang thì đúng hơn.
Song Ngã Thị Ngã lại suy tính cao minh hơn Mã đàn chủ nhiều, y tán đồng cách nói của Lăng Vân Phi, bởi y cho rằng dùng cái chiêu bài hợp tác có thể lôi kéo thêm các cao thủ danh môn chính phái đến gia nhập Thần Long bang.
Lúc này Ngã Thị Ngã có vẻ chăm chú Lăng Vân Phi nói, y nói :
- Lăng trang chủ nói tiếp đi, bổn Bang chủ đang nghe đây.
Lăng Vân Phi lại cường điệu thêm nữa :
- Kỳ thực Lăng Vân Phi ta đến đây không phải để hợp tác mà muốn trợ lực cho Bang chủ nhanh chóng thống nhất võ lâm, không biết Bang chủ có chịu dung nạp hay không?
Lăng Vân Phi cố ý nói như vậy để bức bách Ngã Thị Ngã phải nói ra chủ ý của mình.
Mã đàn chủ hết nhìn Ngã Thị Ngã lại ngó Lăng Vân Phi.
Sắc mặt Ngã Thị Ngã vẫn thản nhiên như không, chẳng hề tỏ thái độ đồng ý hay phản đối, chối từ lời đề nghị của Lăng Vân Phi.
Thấy Ngã Thị Ngã lặng yên không đáp, Lăng Vân Phi vẫn điềm tĩnh ôn tồn nói :
- Nếu như Bang chủ cảm thấy khó xử thì ta xin cáo từ, đương nhiên buổi hội kiến hôm nay Lăng mỗ sẽ tuyệt đối giữ bí mật không để lộ cho bất cứ một ai.
Nói xong, Lăng Vân Phi đứng dậy quay người định bước ra ngoài.
Ngã Thị Ngã vội đứng dậy đưa tay ngăn lại :
- Lăng trang chủ đừng nóng nảy, ta đâu có gì khó xử, trái lại còn rất hoan nghênh việc hợp tác của ngươi.

Ngã Thị Ngã rốt cuộc cũng trúng kế khích tướng của Lăng Vân Phi, tỏ rõ thái độ của y rồi.
Lăng Vân Phi thấy vậy liền dừng bước, ngồi lại xuống ghế như cũ không bỏ đi nữa.
Mã đàn chủ cũng nói thêm :
- Lăng trang chủ chớ có nóng nảy thái quá, Bang chủ chúng ta mời ngài đến hội kiến là đã đồng ý cho ngài gia nhập Thần Long bang rồi đó.
Mã đàn chủ đang định nói tiếp chợt nghe Ngã Thị Ngã ho khan một tiếng, lão liền im bặt không dám nói nữa.
Ngã Thị Ngã mời Lăng Vân Phi an tọa đoạn lên tiếng hỏi :
- Lăng trang chủ, nếu như trong võ lâm các phái có người không muốn hợp tác thì làm sao?
Lăng Vân Phi từ tốn đáp :
- Bang chủ, chuyện đó cũng là thường tình mà thôi, chỉ cần chúng ta nói rõ tôn chỉ của mình, ban phát ân huệ cho thuộc hạ thì các phái khác thấy vậy tất sẽ tự nhiên đến xin gia nhập Thần Long bang, chẳng bao lâu sẽ thống nhất được võ lâm không có gì khó
Lúc này Ngã Thị Ngã không giấu diếm nữa, nghe trúng ý mình liền gật đầu tỏ vẻ hài lòng.
Lăng Vân Phi mừng thầm trong bụng, vì kế khích tướng của mình đã có công hiệu.
Mã đàn chủ ngồi bên thấy vậy tỏ vẻ khó chịu, song không dám để lộ ra ngoài.
Kỳ thực Ngã Thị Ngã biết rất rõ ba phái Côn Luân, Không Động, và Hoa Sơn đến để mong dựa vào thế lực của Thần Long bang, nay có thêm Lăng Vân Phi nữa, xem ra việc thống nhất võ lâm bá chủ giang hồ không còn bao xa nữa.
Bởi vậy hai người đàm luận càng lúc càng thân mật hơn.
Lúc rời khỏi gian mật thất của Ngã Thị Ngã, Mã đàn chủ trầm tư không nói. Lăng Vân Phi thấy vậy vội hỏi :
- Mã đàn chủ hôm nay có lẽ không được khỏe?
Lão chỉ lắc đầu mà lặng im không đáp.
Lăng Vân Phi cố ý nói tiếp :
- Thần Long bang mà không có Mã đàn chủ là không xong, thiết lập sòng bạc để dùng số bạc duy trì hoạt động của bang lại thu phục cao thủ các phái tụp tập dưới trướng của Thần Long bang, Đàn chủ quả là trợ thủ đắc lực của Ngã bang chủ.
Mã đàn chủ lạnh nhạt đáp :
- Kẻ đến trước đâu bằng người đến sau, xem ra Bang chủ cần một

trợ thủ như Trang chủ mới đúng.
Lăng Vân Phi thành thật bảo :
- Mã đàn chủ chẳng qua chỉ an ủi ta đó thôi, kỳ thực lão hủ đây là người mới đến chưa hề có công lao gì, làm sao có thể so sánh với Đàn chủ.
Mã đàn chủ thấy Lăng Vân Phi thành thật nói vậy nên cũng dịu giọng bảo :
- Lăng trang chủ quả thật có nhãn lực hơn người, ta là Đàn chủ của Tổng đàn, luận về công lao thì đâu có kẻ nào bằng được với ta.
Phàm là người ai lại chẳng khoái nghe lời nịnh hót khen ngợi. Mã đàn chủ cũng không phải là ngoại lệ, lão thầm nghĩ cứ xem tình thế hôm nay Bang chủ đã xem trọng người này thì mình phải đối xử thận trọng mới được.
Lăng Vân Phi nghe Mã đàn chủ nói biết lão có vẻ bất mãn với Ngã Thị Ngã, trong lòng không khỏi vui mừng, bởi vì có thể lợi dụng sự bất hòa trong nội bộ của Thần Long bang để thực hiện kế hoạch của mình.
Vừa đến khúc rẽ phía mặt đông, Lăng Vân Phi đang định cáo từ chia tay thì nghe Mã đàn chủ nói :
- Lăng trang chủ ghé bộ qua chỗ ta chơi được chăng?
Lăng Vân Phi vui vẻ đáp :
- Điều đó không phiền đến Đàn chủ chớ?
Mã đàn chủ đáp :
- Không sao, không sao, xin mời.
Thế là Lăng Vân Phi cùng đi về phòng với Mã đàn chủ, hai người tựa như đôi bằng hữu tri kỷ từ lâu.
Mã đàn chủ cười nói :
- Lăng trang chủ có danh khí cực cao trên giang hồ, hèn chi mà được Bang chủ ta trọng vọng.
Lăng Vân Phi khiêm tốn thành thật :
- Lão hủ không dám, chẳng qua Đàn chủ quá khen đấy thôi, chứ đâu có gì đáng nói.
Mã đàn chủ thấy vậy liền cười nói tiếp :
- Lăng trang chủ khiêm tốn hào phóng, thật đáng kính.
Lăng Vân Phi vội đáp :
- Kỳ thực Mã đàn chủ mới thật là người có tài cán, mở sòng bạc nuôi dưỡng Vô úy tử, rồi chế tạo Thập cốt tiên dao tán, chấn hưng Thần Long bang, khiến cho uy danh Thần Long bang vang dội khắp võ lâm, kinh động giang hồ, làm cho Lăng mỗ cảm thấy mình còn quá kém, không khỏi sinh lòng khâm phục tài năng của Đàn chủ.

Hai bên càng lúc càng đàm luận hợp ý hơn. Mã đàn chủ chỉ tiếc là gặp Lăng Vân Phi quá trễ.
Lúc trở về phòng mình, Lăng Vân Phi thuật lại câu chuyện hội kiến với Ngã Thị Ngã cho chín người tùy tùng theo mình. Lão cũng kể rõ dã tâm của Ngã Thị Ngã muốn bá chủ giang hồ thống nhất võ lâm Trung Nguyên.
Lăng Vân Phi lại đem chuyện Mã đàn chủ có vẻ bất mãn với Ngã Thị Ngã và ý của Mã đàn chủ muốn lôi kéo mình về phe với lão nói lại cho thuộc hạ của mình, đồng thời dặn họ cứ tùy thời cơ mà hành sự.
Lăng Vân Phi dặn thuộc hạ của mình nên đề phòng cẩn mật đối với người của ba phái Côn Luân, Không Động và Hoa Sơn.
Nhiệm vụ của chín người là âm thầm tìm cách lợi dụng sự bất hòa giữa Mã đàn chủ và Ngã Thị Ngã để phá hoại nơi chế tạo Thập Cốt Tiêu Dao tán, phá rối nơi huấn luyện và nuôi dưỡng Dược vật nhân Vô úy tử.
Lăng Vân Phi chia chín người ra làm ba tổ, mỗi tổ ba người. Tổ thứ nhất lo việc phá hoại, tổ thứ hai làm trò phá rối, còn tổ thứ ba do Lăng Vân Phi soái lĩnh, tùy cơ ứng biến hỗ trợ cho hai nhóm kia.
Để hiểu thêm tình hình nội bộ của Tổng đàn, Lăng Vân Phi thường xuyên đánh cờ trò chuyện mật đàm với Mã đàn chủ. Mười ngày trôi qua, Lăng Vân Phi đã trở nên thân mật với Mã đàn chủ.
Một đêm nọ, Lăng Vân Phi đang ngủ đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, khiến Lăng Vân Phi phải tỉnh dậy.
Lăng Vân Phi lồm cồm ngồi dậy, ra mở cửa thấy Mã đàn chủ đứng bên ngoài dáng điệu có vẻ hấp tấp tựa như có chuyện gì xảy ra.
Lăng Vân Phi thấy vậy vội hỏi :
- Mã đàn chủ có chuyện gì xảy ra vậy?
Mã đàn chủ vội đáp :
- Bang chủ có lệnh triệu Lăng huynh gấp.
Lăng Vân Phi vừa đi vừa hỏi :
- Có chuyện gì gấp mà Bang chủ triệu ta vậy Mã huynh?
Mã đàn chủ chỉ hừ lạnh một tiếng mà không đáp.
Lăng Vân Phi bước tới thi lễ :
- Bái kiến Bang chủ.
Ngã Thị Ngã bước tới ôn tồn bảo :
- Lăng trang chủ hà tất phải đa lễ như vậy, ta muốn ngay đêm nay tập kích Kiếm Trì sơn trang báo thù cho Trang chủ.
Lăng Vân Phi nghe vậy vội bảo :
- Bang chủ không nên làm như vậy.
Ngã Thị Ngã có vẻ bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Lăng Vân Phi vội nói tiếp :
- Lăng mỗ thiệt khó mà tuân lệnh người.
Ngã Thị Ngã tức giận, nộ khí quát lớn :
- Mi thiệt to gan.
Mã đàn chủ đứng bên thấy tình thế càng lúc càng khẩn trương, vội lên tiếng khuyên giải :
- Lăng trang chủ chớ nên làm phật ý Bang chủ.
Lăng Vân Phi ngầm hiểu ý của Mã đàn chủ muốn bênh vực mình, song Lăng Vân Phi không muốn nhận hảo ý của lão mà cố gắng diễn kịch để chiếm lấy lòng tin của Ngã Thị Ngã, nên vẫn cố chấp nói với y.
- Mong Bang chủ hãy nghĩ lại.
Ngã Thị Ngã tức không sao chịu nổi liền vung tay lẹ hơn điện xẹt điểm vào các yếu huyệt của Lăng Vân Phi, giọng cực kỳ giận dữ :
- Đồ gian tế to gan lớn mật, dám giở trò trước mặt ta. Mã đàn chủ mau đem hắn nhốt vào địa lao.
- Ha ha ha...
Lăng Vân Phi cười lên một tràng dài.
Ngã Thị Ngã tuy điểm vào yếu huyệt của Lăng Vân Phi, song không phạm đến á huyệt cho nên Lăng Vân Phi dù không sao cử động được nhưng vẫn có thể cười nói được như thường, không có gì trở ngại.
Ngã Thị Ngã trố mắt hỏi :
- Ngươi... ngươi cười... cười cái gì?
Lăng Vân Phi điềm nhiên đáp :
- Không ngờ đường đường là Bang chủ của Thần Long bang mà lại đa nghi như thế, bao nhiêu tâm huyết của ta đặt vào Thần Long bang coi như đã phí công vô ích.
Ngã Thị Ngã càng ngạc nhiên hơn :
- Ngươi nói cái gì vậy?
Lăng Vân Phi cố ý buông tiếng thở dài đáp :
- Thôi ta không nói nữa.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 20
Nơi sơn lâm ẩn mật luyện tập kỳ binh

Ngã Thị Ngã bị chọc giận trong lòng cực kỳ tức tối.
Mã đàn chủ sợ sự việc càng thêm rắc rối, bèn bước tới khuyên giải :
- Lăng trang chủ có gì cứ nói, Bang chủ sẽ không...
Lăng Vân Phi vội ngắt lời Mã đàn chủ :
- Mã huynh, ngươi đừng nói nữa, ta tuy hận Lý Mộng Tường đến tận xương tận tủy song ta nhất quyết không vì tư thù cá nhân mà làm ảnh hưởng đến đại sự thống nhất võ lâm của Thần Long bang.
Ngã Thị Ngã nghe vậy, mặt bất chợt đỏ lên thầm trách mình quá nóng nảy, lỗ mãng, suýt nữa làm hỏng việc, vội đưa tay giải huyệt cho Lăng Vân Phi.
Lăng Vân Phi cố gắng lên tiếng để phá tan sự lúng túng của cả hai bên :
- Bang chủ, thủ pháp của ngài thật tuyệt vời, thật là hảo thân pháp, không hổ danh cao thủ đệ nhất võ lâm.
Ngã Thị Ngã vội nói :
- Không dám, Trang chủ quá khen đó thôi.
Mã đàn chủ vội lên giọng hòa giải :
- Lăng trang chủ, vừa rồi chẳng qua là một điều hiểu lầm nhỏ, xin ngài chớ để tâm.
Lăng Vân Phi vẫn chưa hết hậm hực :
- Mã đàn chủ, hiểu lầm như vậy thì ta có thể tha thứ, song cớ sao ngài lại nói ta là gian tế, không hiểu nhị vị dựa vào đâu mà dám nói ta là gian tế.
Ngã Thị Ngã đứng bên mỉm cười nói :
- Lăng trang chủ, Mã đàn chủ nói đúng đó, chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là một hiểu lầm nhỏ chớ nên để tâm làm chi.
Lăng Vân Phi cười bảo :
- Ngài điểm huyệt, nổi giận với Lăng Vân Phi này có thể nói là hiểu lầm, song nói lão hủ là gian tế thì...
Ngã Thị Ngã không đợi Lăng Vân Phi nói hết câu đã vội ngắt lời :
- Lăng trang chủ, cái này quả là ta hiểu lầm mà.
Thái độ của Lăng Vân Phi vẫn cả quyết :
- Bang chủ, lão hủ không hề muốn vì tư thù mà đang đêm tập kích Kiếm Trì sơn trang.
Ngã Thị Ngã cười bảo :
- Lăng trang chủ tuy lấy đại cục làm trọng, không vì tư lợi mà lợi dụng thế lực của Thần Long bang, nhưng chúng ta đang đêm tập kích Kiếm Trì sơn trang không chỉ vì báo thù cho ngươi, mà chỉ để cho bọn chúng sợ để về sau không ai ngăn trở võ lâm các phái gia nhập Thần Long bang.

Lăng Vân Phi nói :
- Nếu như vậy thì càng không nên tập kích Kiếm Trì sơn trang vào ban đêm.
Ngã Thị Ngã vội hỏi :
- Tại sao vậy?
Lăng Vân Phi ôn tồn đáp :
- Lăng mỗ đến đây gia nhập Thần Long bang để hợp tác mong Thần Long bang mau chóng thống nhất võ lâm. Lý Mộng Tường ngăn trở đả thương tức là đã phá hoại việc htống nhất võ lâm...
Ngã Thị Ngã lên tiếng tán thành :
- Đúng đó, Lăng trang chủ thật là cao kiến.
Lăng Vân Phi lại nói tiếp :
- Bang chủ, đối với những kẻ phá hoại sự nghiệp thống nhất võ lâm, lẽ nào chúng ta lại phí công khổ cực đi tập kích vào ban đêm, lén lút như thế?
Ngã Thị Ngã gật đầu :
- Không sai, chúng ta phải quang minh chính đại đi thảo phạt bọn phản nghịch.
Lăng Vân Phi quay sang hỏi Mã đàn chủ :
- Mã đàn chủ, ý của huynh đài ra sao, tập kích lén lút hay đường hoàng thảo phạt?
Mã đàn chủ gật đầu lia lịa :
- Phải theo ý Bang chủ, cầm quân đi thảo phạt bọn phản nghịch mới đúng.
Ngã Thị Ngã thấy ý kiến của mình được hai thuộc hạ hưởng ứng liền vui vẻ sai Mã đàn chủ chuẩn bị lực lượng đi thảo phạt Kiếm Trì sơn trang vào hôm sau. Lăng Vân Phi xin Ngã bang chủ cho mình được tham dự cuộc quyết chiến ngày mai.
Ngã Thị Ngã cười nói :
- Vết thương của ngươi vừa mới bình phục không lâu, hãy để cho Mã đàn chủ và chư huynh đệ trong bang đi thảo phạt là được rồi.
Lăng Vân Phi cả quyết bảo :
- Bang chủ, lão hủ không đồng ý tập kích đánh lén, song đi thảo phạt danh chính ngôn thuận lão hủ nhất định phải đi mới được.
Mã đàn chủ thấy vậy cũng nói thêm vào :
- Bang chủ, hãy để cho Lăng trang chủ đi trận này đi. Lăng huynh thường nói với thuộc hạ rằng mình chưa lập được công trạng gì nên trong lòng cảm thấy bất an.
Ngã Thị Ngã mỉm cười đáp :
- Vậy thì được, chúc Lăng trang chủ mã đáo thành công.

Lăng Vân Phi vòng tay thi lễ đáp :
- Đa tạ Bang chủ.
Mã đàn chủ và Lăng Vân Phi rời khỏi gian mật thất của Ngã Thị Ngã, rồi ai nấy trở về phòng mình để chuẩn bị cho cuộc giao chiến ngày mai.
* * * * *
Sáng sớm hôm sau.
Mã đàn chủ mang theo mười gã hắc y nhân và mười tên Vô úy tử hợp với Lăng Vân Phi cùng chín thuộc hạ của mình rời khỏi Tổng đàn đi thẳng về Hổ Khẩu sơn, để cho mọi người khỏi chú ý nên phân ra thành mấy nhóm nhỏ.
Đi được nửa đường, Lăng Vân Phi chợt bảo :
- Mã đàn chủ, giáo huấn người của Kiếm Trì sơn trang chỉ cần hắc y đội của ngài và chín thuộc hạ của lão hủ là đủ rồi, hà tất phải dùng đến bảo bối Vô úy tử chi cho mệt, huống hồ toàn thân Vô úy tử đều có độc chất...
Mã đàn chủ mỉm cười bí mật rồi ghé sát tai Lăng Vân Phi nói nhỏ mấy câu.
Lăng Vân Phi cười ha hả :
- Hóa ra chỉ có như thế.
Nói rồi lão lại kề tai nói nhỏ vào tai thuộc hạ của mình mấy câu.
Đến đầu sơn môn của Hổ Khẩu sơn, Mã đàn chủ tập hợp thuộc hạ lại, y cho phép Lăng Vân Phi được đánh trận đầu tiên để mở đường.
Cả bọn vượt qua độ hải kiều đến trước nhị sơn môn. Kiếm Trì sơn trang được dựng trên vùng Hổ Khẩu sơn, khí thế hùng vĩ, cảnh sắc u nhã tuyệt luân, non xanh nước biếc đẹp không sao tả xiết.
Cảnh trí của Hổ Khẩu sơn được thế nhân xưng tụng là “Cửu Nghi”, “Tam tuyệt”.
Cửu Nghi là Nghi Nhật, Nghi Tuyết, Nghi Vũ, Nghi Yến, Nghi Xuân Kiều, Nghi Hạ Nhật, Nghi Thu Sang, Nghi Đông Mộc, Nghi Tịch Dương.
Tam tuyệt là Sơn tuyệt, Thủy tuyệt, Lâm tuyệt.
Kiếm Trì sơn trang được dựng nên ở đây thật là cảnh trí thần tiên đẹp tuyệt vời.
Lúc này đã có mấy tên gia đinh của Kiếm Trì sơn trang đứng trấn ngay trước sơn môn.
Lăng Vân Phi bước tới hét lớn :
- Mau kêu Lý Mộng Tường ra nay.
Tên gia đinh vội vã phi thân vào bẩm báo với Trang chủ.
Không bao lâu sau Lý Mộng Tường, Vu Phong, Long Tam, Tiền Độc

Thủy, Tập Tiểu Lạc, Tiêu Dật và Lệ gia nhị vị tiểu thơ cùng Tiểu Thiên Sứ và quần hùng ra nghênh chiến.
Lý Mộng Tường thấy Lăng Vân Phi dẫn người của Thần Long bang đến liền tức giận lớn tiếng thóa mạ :
- Gã họ Lăng kia, mi dựa thế của bọn tà môn hắc đạo mà không biết xấu hổ, hôm nay lại dám đem bọn tà mị đến gây sự, thiệt là đồ phản nghịch, mặt dày mày dạn.
Lăng Vân Phi nghe vậy cười ha hả đáp :
- Lý Mộng Tường kia, ta gia nhập Thần Long bang là để hợp tác mong sớm thống nhất võ lâm, song ngươi đã không nể tình bằng hữu lâu năm lại nỡ hạ độc thủ đả thương ta.
Lý Mộng Tường nghe vậy biết đây là khổ nhục kế của Lăng Vân Phi, bèn nộ khí thét lớn :
- Đáng tiếc là nhát kiếm đó đã không kết liễu được đồ phản nghịch nhà mi, ta thiệt căm hận mình đã không mạnh tay, hừ...
Lăng Vân Phi trợn mắt :
- Họ Lý kia, mi thiệt là tàn độc, Thần Long bang muốn thống nhất võ lâm thì có gì là sai, mi nói thử coi.
Vu Phong không sao nhịn được liền bước tới cau mày bảo :
- Gã họ Lăng kia, Thần Long bang có đức hạnh gì mà dám đòi thống nhất võ lâm?
Mã đàn chủ nghe vậy vội bước tới đáp :
- Bang chủ Thần Long bang của ta võ công cái thế, đương nhiên có đủ sức thống nhất võ lâm. Hơn nữa ba phái Côn Luân, Không Động và Hoa Sơn đã đến gia nhập quy thuận dưới trướng của Thần Long bang rồi.
Tập Tiểu Lạc cười hì hì tiến tới hỏi Mã đàn chủ :
- Lẽ nào chỉ có như vậy mà có thể gọi là đức hạnh và tài năng hay sao?
Mã đàn chủ ngạo nghễ đáp :
- Như vậy cũng đủ rồi.
Tập Tiểu Lạc cười hì hì nói tiếp :
- Mã đàn chủ thật là kiêu ngạo quá đáng. Thần Long bang các ngươi giết người không gớm tay, tàn sát quần hùng võ lâm, bắt giam các cao thủ, ai trái lệnh là giết, thiệt là có đức hạnh đó chớ.
Tiêu Dật cũng xen vào :
- Mã đàn chủ à, lúc ở Tổng đàn của Thần Long bang, chúng ta đã được khai nhãn giới, các ngươi mở sòng bạc, lập ra kỹ viện, xây địa lao, chế tạo độc dược, huấn luyện bọn Vô úy tử để thống nhất võ lâm phải không?

Lăng Vân Phi thản nhiên đáp :
- Đại sự cần phải như vậy.
Mã đàn chủ đứng bên cùng lên tiếng phụ họa.
- Đúng vậy, cần phải làm vì đại sự.
Lý Mộng Tường cất tiếng cười lạnh :
- Vậy thì hôm nay các ngươi đến Kiếm Trì sơn trang có chuyện gì cần, hãy nói thử cho lão phu nghe coi.
Mã đàn chủ càng thêm ngạo nghễ đáp :
- Bản nhân hôm nay đến đây giáo huấn ngươi, để sau này ngươi không ngăn trở người khác gia nhập Thần Long bang.
Lý Mộng Tường cười đáp :
- Được lắm, lão phu sẽ lãnh giáo tuyệt chiêu của mi.
Mã đàn chủ vừa định xuất chiêu thì Lăng Vân Phi bước tới ngăn lại :
- Mã đàn chủ, hãy để ta báo thù nhát kiếm hôm trước.
Mã đàn chủ vội lùi sang một bên :
- Lăng trang chủ hãy cẩn thận.
Lăng Vân Phi và Lý Mộng Tường đều là những cao thủ có kiếm pháp ảo diệu vào hạng đệ nhất võ lâm hiện tại, tập hợp những tinh hoa của bốn phái Nga Mi, Côn Luân, Không Động, Điểm Thương, nên chiêu thức biến hóa không sao tưởng nổi.
Lăng Vân Phi được giang hồ đặt ngoại hiệu là Truy Phong Kiếm, xuất thủ thần tốc như gió cuốn.
Lý Mộng Tường cũng vang danh trên võ lâm với ngoại hiệu Phích Lịch kiếm khách, võ công cũng cao tuyệt, không kém. Hai cao thủ tài nghệ ngang nhau, trận chiến cực kỳ ghê gớm hiếm có trên võ lâm.
Lý Mộng Tường thét vang :
- Phản tặc, hãy xuất chiêu.
Lăng Vân Phi tức tối :
- Lão thất phu xem đây...
Lời nói còn âm vang chưa dứt, thanh trường kiếm trong tay Lăng Vân Phi đã xuất chiêu “Sơn Phong Quyện Hỏa” cấp tốc đâm thẳng tới trước ngực đối phương.
Lý Mộng Tường thấy vậy liền dùng chiêu “Xảo Đà Thiết Phiến” nghênh tiếp.
Chỉ nghe...
Keng...
Một thanh âm chói tai rít lên, hai thanh trường kiếm đã chạm vào nhau nảy lửa.
Hai bên quả thật không hổ danh là cao thủ võ lâm, chỉ mới chiêu đầu đã liều mạng như vậy.

Lăng Vân Phi thấy Lý Mộng Tường dám liều mạng tiếp chiêu, liền nổi giận thi triển "Truy Phong Liên Hoàn kiếm", xỉa thẳng vào trung vị và bộ hạ của Lý Mộng Tường, uy thế hiểm ác vô cùng.
Lý Mộng Tường hấp tấp sử chiêu "Đại Bàng Vỗ Cánh", cúi rạp người xuống, tiếp đó khoa kiếm dùng chiêu "Tranh Không Phích Lịch" dũng mãnh vô song, công kích lại đối phương.
Liền nghe...
Keng... keng... keng...
Ba thanh âm rợn người vang lên, hai người đứng nguyên vị, trợn tròn mắt nhìn đối phương không chớp.
Lăng Vân Phi thấy xuất thủ liền hai chiêu mà vẫn chưa áp chế được đối phương, lão liền sử dụng tuyệt học "Truy Phong tam thập lục kiếm" vang danh khắp võ lâm Trung Nguyên, kiếm pháp này thần sầu quỷ khóc, biến hóa muôn hình vạn trạng.
Chiêu "Mãn Thiên Quá Hải" vừa xuất ra, nếu như Lý Mộng Tường không lẹ làng tránh né thì đã bị mũi kiếm xuyên qua vai rồi.
Chiêu "Dương Đông Kích Tây" vừa điểm tới quỷ mị khôn lường, khiến Lý Mộng Tường chân tay bấn loạn không biết đối phó ra sao.
Lại một chiêu "Thuận Thủ Khiên Ngưu" uy mãnh vô cùng, lưỡi kiếm suýt nữa là chặt đứt cánh tay tả của Lý Mộng Tường.
Lăng Vân Phi vừa sử dụng đến chiêu "Điệu Hổ Ly Sơn" thì thanh trường kiếm trên tay Lý Mộng Tường bị đánh bay xuống đất.
Choang!
Phập!
Mã đàn chủ thấy vậy lập tức hạ lệnh :
- Tiến lên.
Chín tùy tùng của Lăng Vân Phi cùng mười tên hắc y nhân và mười gã Vô úy tử nhất tề xông tới.
Vu Phong, Long Tam, Tiền Độc Thủy, năm tiểu hiệp khách cùng quần hùng lũ lượt kéo ra nghênh chiến, xem ra một trận hỗn chiến cực kỳ ác liệt sắp sửa xảy ra.
Trận hỗn chiến ác liệt sắp sử bắt đầu, bỗng nhiên phía sau hậu viện của Kiếm Trì sơn trang khói bốc lên mù mịt, gặp gió thuận, lửa bốc lên nghi ngút đỏ rực cả một góc trời.
Lý Mộng Tường trong bụng cười thầm, song ngoài mặt giả bộ thất kinh hốt hoảng gọi lớn :
- Chư vị bằng hữu, tản ra ngay, có địch nhân mai phục ở phía sau.
Trong nháy mắt theo hiệu lệnh của Lý trang chủ, quần hùng võ lâm tự động tản ra lui về Trung Hòa kiều, men theo tiểu lộ phía sau Hổ Khẩu sơn chạy ra cửa bắc thành Tô Châu.

Kỳ thực cuộc giao chiến của Lăng Vân Phi và Lý Mộng Tường nãy giờ chẳng qua chỉ là một màn kịch đó thôi. Mã đàn chủ thấy quần hào tự động rút lui, giống hệt lúc phá vây tại Long Hổ tiêu cục lúc trước nên không hấp tấp truy đuổi.
Lăng Vân Phi thấy hắn ung dung liền cất tiếng hỏi :
- Mã đàn chủ, để ta đem chư huynh đệ đuổi theo, nhất định không để cho bọn chúng thoát.
Mã đàn chủ cười đáp :
- Lăng trang chủ, bọn chúng không thể thoát thân được đâu, có người của Thần Long bang lo việc đó rồi, để cho chúng sống thêm vài khắc nữa cũng không sao.
Lăng Vân Phi vội hỏi tiếp :
- Mã huynh, bây giờ chúng ta làm gì?
Mã đàn chủ ôn tồn đáp :
- Bây giờ phải lo cứu hỏa trước đã, mọi chuyện khác Bang chủ đã an bài hết rồi.
Nói đoạn y hạ lệnh cho thủ hạ đi dập tắt đám lửa đang bùng cháy dữ dội.
Lúc trời sập tối, Mã đàn chủ, Lăng Vân Phi soái lãnh thuộc hạ trở về Tổng đàn.
Tối hôm đó Ngã Thị Ngã hội kiến hai người tại gian mật thất.
Ngã bang chủ vui vẻ mỉm cười nói :
- Nhị vị thiệt là cực khổ, chuyện hôm nay thiệt là tốt đẹp, đến được Kiếm Trì sơn trang mà không mất một thủ hạ nào, mừng thay...
Lăng Vân Phi có vẻ không vui :
- Bang chủ quá khen đó thôi, chỉ hận rằng chưa báo thù được gì thì lão tặc kia đã thiêu hủy sơn trang bỏ chạy rồi.
Ngã Thị Ngã cười ha hả :
- Lăng trang chủ đừng nóng nảy, rồi sẽ có cơ hội báo thù mà.
Thần Long bang không ngờ quần hùng lại bỏ sơn trang bỏ chạy nên cho dù đã bố trí bọn thủ hạ ngăn trở song do chuẩn bị không đủ số nên chẳng những đã không cản được quần hùng mà còn bị thiệt hại không ít nhân mạng.
Đợi cho bọn hắc y nhân tập hợp lại đông đủ thì quần hùng võ lâm đã cao chạy xa bay.
Còn tai mắt của Thần Long bang ở quanh thành Tô Châu cũng trở nên vô dụng.
Bởi vì quần hào sau khi vượt qua sự ngăn trở của bộn thuộc hạ Thần Long bang, liền phân tán ra thành từng nhóm nhỏ, nên tai mắt của Thần Long bang dù có rải rác khắp thành cũng không sao phát giác

ra được.
Quần hùng võ lâm trực chỉ đến vùng sơn cốc thâm u hẻo lánh nơi mà Tiểu Thiên Sứ trước đây đã từng ở đó.
Vùng sơn cốc này không phải ai cũng biết, chỉ có một số cao thủ đáng tin cậy là được biết mà thôi.
Các cao thủ dẫn đường tuyên bố với quần hùng võ lâm là bây giờ tất cả phải đến một vùng đất tương đối ẩn mật trong khoảng thời gian gần một năm, nội trong vòng một năm cần phải bí mật hành động không được tự tiện đi ra bên ngoài.
Tất nhiên nếu có ai cảm thấy không chịu được chuyện này thì không cần phải đến đó.
Quần hùng không hề lên tiếng phải đối hay oán trách, bởi vì mọi người đều biết chuyện này phải cực kỳ cẩn mật. Có người vì còn nhiều việc thiện chưa kịp làm nên hẹn với quần hùng thời gian và nơi chốn để tiếp ứng, sau khi xong chuyện bọn họ sẽ đến hội ngộ với quần hùng nghĩa hiệp để cùng trừ diệt Thần Long bang.
Lão ma đầu thấy Tiểu Thiên Sứ trở về, trong lòng hết sức cao hứng, song có vẻ kinh ngạc, không hiểu tại sao có nhiều người đi theo Tiểu Thiên Sứ như vậy?
Tiểu Thiên Sứ qua một thời gian hành tẩu trên giang hồ, nên cũng hiểu qua thế sự, thấy lão ma đầu thì vui sướng không sao tả xiết, vội chạy tới ôm chầm lấy lão cười nói :
- Lão ma đầu, ta đã về rồi. Lão ma đầu, ta đã về rồi. Ha ha ha...
Lão ma đầu cũng vui vẻ bật cười :
- Ha ha ha... Tiểu Thiên Sứ, ngươi đã về rồi ha ha ha...
Quần hùng thấy vậy cũng bật cười phá lên, ai nấy nét mặt đều tươi tỉnh.
Lão ma đầu thấy có nhiều người đi theo Tiểu Thiên Sứ bất giác lên tiếng hỏi :
- Nè, Tiểu Thiên Sứ, đây là bằng hữu mới của ngươi?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu vội giới thiệu quần hùng cho lão ma đầu.
Bởi vì có nhiều người chàng không quen thế là đành phải giới thiệu những người chàng quen biết mà thôi.
- Lão ma đầu à, đây là đại ca của ta tên là Tập Tiểu Lạc đó.
Tiểu Lạc vội bước tới thi lễ :
- Vãn bối kính chào lão tiền bối.
Đoạn Tiểu Lạc quay sang nói với Tiểu Thiên Sứ :
- Nè, ta đã dặn tiểu đệ rồi, phải kêu tiền bối là sư phụ mới phải chớ.
Tiểu Thiên Sứ bối rối đưa tay gãi đầu :
- Tiểu... tiểu đệ gặp... gặp sư phụ mừng quá nên quên mất.

Nói đoạn Tiểu Thiên Sứ cúi mình cung kính thi lễ :
- Sư phụ.
Lão ma đầu khẽ cau mày :
- Cái gì mà sư phụ, ta đâu có dạy ngươi cái gì, ngươi cứ gọi ta là lão ma đầu được rồi.
Tiểu Thiên Sứ cười nói :
- Lão nhân gia đã nói như vậy thì ta sẽ tuân mệnh, vậy thì ta cứ gọi người là lão ma đầu như cũ, thiệt là thói quen rồi khó mà đổi được.
Lão ma đầu gật gù bảo :
- Không ngờ ngươi chỉ mới hành tẩu trên giang hồ chưa được bao lâu mà miệng lưỡi đã lanh lợi như vậy, thiệt là đáng mừng, tiếc rằng trước đây ta ít nói chuyện với ngươi.
Tiểu Lạc vội lên tiếng :
- Đâu có, tiền bối khách khí quá đó thôi, kỳ thực Tiểu Thiên Sứ cực kỳ thông minh, học là biết ngay à...
Tiểu Thiên Sứ giới thiệu Tiêu Dật và Lê gia nhị vị tiểu thư xong, lúc giới thiệu đến Vu Phong, chàng liền nói :
- Vị này là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong, một vị tiền bối võ lâm nổi danh trên giang hồ đó.
Lão ma đầu nghe xong trầm ngâm một lát rồi chợt bảo :
- Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong? Vu Phong phải chăng trước đây ngươi có ngoại hiệu là Tứ Tuyệt Cứu Sinh?
Vu Phong bất giác ngây người, ngạc nhiên đáp :
- Không sai, nhưng đó là danh hiệu mà bằng hữu giang hồ gọi tại hạ hai chục năm về trước. Lúc đó tại hạ mới xuất hiện trên giang hồ chưa bao lâu.
Lão ma đầu nói :
- Vậy thì không sai rồi.
Vu Phong lại hỏi :
- Không biết vì sao tiền bối lại có thể biết được những việc trước đây của tại hạ.
Lão ma đầu ôn tồn đáp :
- Bởi vì lúc còn trẻ ngươi đã có danh tiếng trên giang hồ, nên lão phu cũng có nghe qua cái danh hiệu đó.
Vu Phong gật gù :
- Nói vậy thì tiền bối cũng là cao thủ trên giang hồ.
Lão ma đầu lạnh nhạt :
- Trước đây thì có, song bây giờ đã không còn là người... là người của giang hồ nữa rồi.
Đoạn quay sang bảo Tiểu Lạc :

- Tiểu Thiên Sứ đã có tiến bộ nhiều như vậy, nhất định là nhờ ngươi đã tốn không ít công phu, vậy lão hủ có lời cảm ơn ngươi đó.
Vu Phong biết rõ qui củ giang hồ, đối phương không muốn nói thân thế lai lịch của mình thì cũng không nên hỏi thêm, nếu không sẽ phạm vào điều cấm kỵ của giang hồ.
Vu Phong giới thiệu xong quần hùng võ lâm liền nói về mục đích quần hùng đến đây, mong lão ma đầu đồng ý cho họ lưu lại đây một thời gian.
Lão ma đầu không hề phản đối việc quần hùng lưu lại sơn cốc hoang vắng này, liền bảo :
- Tiểu Thiên Sứ đã đưa các vị tới đương nhiên các vị là khách của ta, các vị muốn lưu lại đây bao lâu cũngđược, nhưng mà ta có mấy yêu cầu này, mong các vị nhớ kỹ cho.
Vu Phong liền đáp :
- Xin tiền bối cứ nói.
Lão ma đầu chậm chạp lên tiếng :
- Ta vốn không thích những từ khách sáo lịch sự, điều đầu tiên là các ngươi chớ gọi ta là lão tiền bối, bởi vì ta đã không còn là người của giang hồ nữa, các ngươi cứ gọi ta là lão ma đầu, nếu như cảm thấy thấy không tiện thì cứ gọi ta là lão bá hoặc lão đầu là được rồi.
Vu Phong ôn tồn đáp :
- Tiền bối đã phân phó như vậy thì sau này chúng tôi sẽ gọi là lão bá cho tiện.
Lão ma đầu nói tiếp :
- Thứ nữa, thức ăn nơi sơn cốc hoang dã này có hạn, ta không thể cung cấp một lúc cho nhiều người như vậy, cho nên việc ăn uống là các ngươi phải tự lo.
Vu Phong nghe nói vậy thấy cũng có lý bèn gật đầu :
- Chuyện này chúng ta quả thật không dám phiền đến lão bá.
Lão ma đầu mỉm cười đáp :
- Các ngươi có muốn làm phiền ta thì cũng vô ích, một mình ta chỉ có hai tay, mà các ngươi có đến mấy chục cái miệng, cho dù ta có muốn cũng không đủ sức lo việc đồ ăn cho các ngươi được, dù ta có xé hết thịt mình ra cũng không đủ cho các ngươi ăn trong một ngày nữa.
Nghe nói vậy quần hùng thích thú bất giác bật cười vui vẻ.
Sắc mặt lão ma đầu vẫn thản nhiên như không :
- Chuyện thứ ba là ta hy vọng sau khi các ngươi rời khỏi nơi đây đừng nhắc đến nơi này có một người như ta nữa, ta đã già rồi không muốn gây thêm chuyện rắc rối phiền lụy.
Vu Phong gật đầu :

- Cái này thì lão bá cứ an tâm, chúng tôi sẽ tuyệt đối không nói ra để tránh gây phiền phức đến cho lão bá.
Lão ma đầu ngạo nghễ đáp :
- Ta không hề sợ phiền phức rắc rối quá, chỉ vì không muốn đôi tay mình lại nhiễm mùi máu huyết tanh hôi nữa, ôi ngày đó...
Lão ma đầu buồn bã buông tiếng thở dài, đoạn ngưng bặt không nói thêm một lời nào nữa.
Quần hùng chặt cây trong sơn cốc dựng cột cắt lá tranh lợp nhà để yên vị nơi ở che nắng tránh mưa.
Cách đó không xa, quần hùng bố trí người canh gác cực kỳ cẩn mật, lại còn dựng trận đồ phức tạp, một mặt để phòng ngoại nhân xâm nhập, mặt khác ngăn không cho gian tế thông báo tin tức ra bên ngoài.
Quần hùng mỗi khi cần ra bên ngoài hành động đều tụ thành nhóm từ mười người trở lên để không cho gian tế có cơ hội thoát ra.
Họ xuất ra một số bạc để mua đồ ăn ở bên ngoài, thỉnh thoảng lại đi săn bắt thú rừng để thay đổi khẩu vị.
Ngoài những chuyện đó ra họ chuyên tâm nghiên cứu võ công, luyện tập những tuyệt chiêu để sau này đối phó với Thần Long bang.
Quần hùng lại liên lạc ra ngoài tìm kiếm những thanh niên có tâm huyết, cấp tốc truyền thụ võ công, huấn luyện cho họ để có thể đối phó với bọn thủ hạ đông đảo của Thần Long bang.
Trong các thanh niên trẻ tuổi này có người là đệ tử của Cửu đại môn phái võ lâm, cũng có kẻ là đệ tử của hào kiệt giang hồ, đa số đều có căn bản võ công, lại thêm tư chất không tệ, nay được các danh gia cao thủ truyền thủ truyền thụ nên võ công tiến bộ rất nhanh.
Tiểu Thiên Sứ vẫn ở chung với lão ma đầu, chỉ khi nào luyện võ công mới đến chỗ Tiểu Lạc, mà lão ma đầu cũng không hề ngăn cản Tiểu Thiên Sứ học võ công.
Tiểu Thiên Sứ có nội công thâm hậu, lại không kém thông minh cho nên võ công tiến triển rất nhanh, khác xa với Tiểu Thiên Sứ nhất chiêu vô địch dạo nọ.
Mà Tiểu Thiên Sứ cũng không sao hiểu được, rõ ràng lão ma đầu là một cao thủ có võ công tuyệt đỉnh, hiếm ai sánh kịp, tại sao trước đây chỉ dạy nội công và khinh công cho chàng mà không hề truyền thụ võ công.
Lão ma đầu không nói nên cũng chẳng ai dám hỏi điều đó.
Một ngày nọ Tiểu Lạc cùng mọi người luyện võ công xong xuôi, liền ngồi lại nói chuyện. Tiêu Dật không sao nhịn được bèn lên tiếng hỏi Tiểu Thiên Sứ :

- Tiểu Thiên Sứ à, lão đầu đối xử với ngươi cực kỳ tử tế phải không?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Đúng vậy, lão ma đầu nuôi ta từ nhỏ tới lớn nên đối xử với ta tốt lắm.
Tiêu Dật lại hỏi :
- Nhưng mà ta không hiểu, võ công của lão ma đầu nhất định rất cao, tại sao không truyền lại cho ngươi?
Tiểu Thiên Sứ lắc đầu :
- Lão có dạy ta, tại sao ngươi nói là lão không chịu dạy?
Tiêu Dật vội nói :
- Ý ta nói là lão không dạy hết cho ngươi đó mà, chủ yếu là mấy môn công phu như nội công, khinh công, nếu như ngươi động thủ với người ta thì hoàn toàn vô dụng.
Tiểu Thiên Sứ liền lớn giọng cãi lại :
- Làm sao mà vô dụng? Nếu như người ta đánh ta quá nặng thì ta bỏ chạy cũng đâu có sao?
Tiểu Lạc nghe vậy bèn cười nói :
- Tiểu Thiên Sứ, sao ngươi nhát gan quá vậy, lẽ nào ngươi chỉ biết chạy mà thôi?
Tiểu Thiên Sứ thản nhiên :
- Ta không bỏ chạy thì biết làm sao? Chẳng lẽ đứng lại chịu đánh?
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Tiểu Thiên Sứ càng lúc càng thông minh, cũng biết không đánh lại thì bỏ chạy.
Tiểu Thiên Sứ cười hề hề :
- Ta đâu phải là đồ ngu.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Vậy thì ta nói ngươi, nếu như ngươi không chạy thoát thì sao?
Tiểu Thiên Sứ ngẩng mặt đáp :
- Nhất định là chạy thoát được mà.
Tiểu Lạc không hỏi nữa mà chỉ nói :
- Giả như có kẻ bại hoại nào đó làm chuyện xấu xa thì sao?
Tiểu Thiên Sứ cả quyết đáp :
- Ta sẽ không cho kẻ đó làm.
Tiểu Lạc hỏi tiếp :
- Nếu như hắn không chịu nghe lời ngươi thì tính sao?
Tiểu Thiên Sứ nghĩ một lát rồi bảo :
- Ta... ta đánh hắn.
Tiểu Lạc lại hỏi :
- Nếu như ngươi đánh không lại hắn?

Tiểu Thiên Sứ ấp úng :
- Ta... ta... sẽ...
Tiểu Lạc vội cướp lời :
- Ngươi bỏ chạy phải không?
Tiểu Thiên Sứ lắc đầu :
- Không có bỏ chạy, mà nếu như ta bỏ chạy thì hắn tiếp tục làm chuyện bại hoại nên ta không thể bỏ chạy được.
Tiểu Lạc hỏi :
- Vậy thì ngươi làm sao?
Tiểu Thiên Sứ nghiến răng đáp :
- Ta liều mạng với hắn.
Tiểu Lạc vẫn chưa chịu, liền nói tiếp :
- Ngươi có liều mạng thì cũng vô dụng, vì sau khi giết ngươi xong, hắn vẫn có thể làm chuyện bại hoại được mà.
Tiểu Thiên Sứ đành hạ giọng :
- Vậy thì ta đành phải chịu để cho hắn lấy mạng mình chớ biết làm sao?
Tiểu Lạc lại nói :
- Ta lại không nỡ nhìn thấy ngươi mất mạng.
Tiêu Dật cũng lên tiếng phụ họa :
- Đúng đó, chúng ta là bằng hữu chí thân làm sao nỡ để cho kẻ ác nhân hại mạng ngươi được.
Tiểu Thiên Sứ ngơ ngác :
- Vậy thì ta phải làm sao bây giờ?
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Ai da, Tiểu Thiên Sứ à, ngươi thật là hồ đồ, lẽ nào ngươi lại không biết luyện tập võ công để giết mấy kẻ bại hoại đó để chúng khỏi hại người ta.
Tiểu Thiên Sứ lắc đầu :
- Ai da không được mà, giết người là xấu lắm đó, không tốt đâu.
Tiêu Dật vội lên tiếng :
- Mấy kẻ hung ác bại hoại đó, không giết không được, nếu ngươi không giết hắn tất hắn sẽ sát hại ngươi. Vả lại ngươi giết đi một kẻ xấu xa hung ác tức là đã cứu mạng mấy người tốt dạ Tiểu Thiên Sứ chớp mắt :
- Nếu hắn là người tốt thì sao?
Tiêu Dật đáp ngay :
- Nếu hắn là người tốt tất nhiên hắn sẽ không sát hại ngươi đâu.
Tiểu Thiên Sứ không hiểu hỏi lại :
- Tại sao vậy?

Tiêu Dật ôn tồn giải thích :
- Bởi vì ngươi cũng là người tốt, mà người tốt lẽ dĩ nhiên không sát hại người tốt.
Tiểu Thiên Sứ vui vẻ cười nói :
- Đúng đó, ta là người tốt đương nhiên sẽ không sát hại người tốt.
Tiêu Dật lại lên tiếng nói tiếp :
- Người tốt không giết người, nhưng kẻ xấu xa bại hoại thì nhất định sẽ giết người, cho nên ngươi phải luyện tập võ công để kẻ xấu không thể sát hại ngươi được.
Tiểu Thiên Sứ vẫn nói :
- Cho dù kẻ đó xấu xa bại hoại ta cũng không sát hại hắn, bởi vì dù sao chăng nữa giết người cũng là việc không tốt.
Tiêu Dật cau mày :
- Chẳng lẽ gặp kẻ bại hoại làm chuyện xấu ngươi lại làm lơ hay sao?
Tiểu Thiên Sứ liền đáp :
- Đương nhiên ta đâu có làm lơ nhưng mà ta cũng không sát hại hắn đâu, chỉ cần hắn dừng lại không làm chuyện bại hoại là được rồi.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Tuy ngươi có hảo ý muốn khuyên răn nhưng mà kẻ bại hoại đó không muốn nghe thì sao?
Tiểu Thiên Sứ điềm nhiên đáp :
- Vậy thì đánh ngã hắn song cũng không giết hắn đâu.
Tiểu Lạc lại truy hỏi tiếp :
- Nếu như hắn bò dậy thì sao?
Tiểu Thiên Sứ không chút do dự :
- Vậy thì lại đánh hắn ngã xuống nữa.
Tiểu Lạc vẫn hỏi :
- Nếu mà hắn bò dậy nữa?
Tiểu Thiên Sứ lại nói :
- Thì ta sẽ cho hắn nằm đất tiếp.
Tiểu Lạc lắc đầu bảo :
- Nè, Tiểu Thiên Sứ bộ ngươi không thấy chán hay sao, cứ đánh như vậy đến lúc nào mới dừng tay?
Tiểu Thiên Sứ từ từ lên tiếng :
- Chỉ cần hắn không làm chuyện bại hoại nữa thì ta sẽ không đánh ngã hắn nữa.
Tiểu Lạc lại hỏi tiếp :
- Ngươi làm sao đi theo hắn mãi được, sau này hắn có làm chuyện xấu xa bại hoại hay không làm sao mà ngươi biết được.
Tiểu Thiên Sứ gật gù :

- Vậy thì đại ca nói ta phải làm sao?
Tiểu Lạc ôn tồn nói :
- Ta sẽ chỉ giáo cho ngươi mấy chiêu thức võ công để ngươi tuy không hại địch nhân song có thể làm cho hắn không làm chuyện bại hoại được nữa.
Tiểu Thiên Sứ vui mừng vỗ tay cười nói :
- Được lắm, hay lắm, vậy thì đại ca dạy cho ta đi.
Tiểu Lạc liền đem thủ pháp phá võ công của địch nhân dạy cho Tiểu Thiên Sứ mấy chiêu thức.
Tiểu Thiên Sứ mãi miết học xong mấy chiêu thức liền hỏi Tiểu Lạc, giọng hãy còn nghi hoặc :
- Đại ca à, ngươi chỉ cho ta mấy chiêu thức này có công hiệu thiệt hay không?
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Nếu như nó vô dụng thì ta dạy ngươi làm gì, không tin ngươi cứ thử coi là biết.
Tiểu Thiên Sứ thành thật đáp :
- Nhưng mà ở đây đâu có kẻ nào bại hoại để ta thử nghiệm võ công.
Tiểu Lạc vội bảo :
- Người tốt cũng thử được mà.
Nói rồi lại đưa tay chỉ vào Tiêu Dật :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi có thể lấy Tiêu Dật để làm người thử nghiệm võ công.
Tiểu Thiên Sứ liền quay sang nói với Tiêu Dật :
- Nè, Tiêu Dật, ngươi chuẩn bị xong chưa, để ta xuất thủ nay.
Tiêu Dật hốt hoảng xua tay :
- Khoan đã, khoan đã Tiểu Thiên Sứ, ta hỏi ngươi, võ công của ta với Tiểu Lạc, ai cao hơn?
Tiểu Thiên Sứ lúng túng :
- Cái này...
Tiêu Dật cười bảo :
- Ngươi cứ nói thật đi, đừng có ngại.
Tiểu Thiên Sứ vội nói :
- E rằng võ công của Tiểu Lạc cao hơn ngươi đó.
Tiêu Dật gật đầu :
- Ngươi nói đúng đó, giả như ngươi có thể chế ngự được Tiểu Lạc chứng tỏ võ công ngươi đã luyện đến nơi đến chốn rồi đó, cho nên đem Tiểu Lạc để thử nghiệm thành tựu võ công mới cực kỳ thích hợp.
Tiểu Thiên Sứ tươi cười hỏi :

- Đúng vậy phải không đại ca?
Tiểu Lạc đành cười gượng bảo :
- Ngươi đừng có nghe Tiêu Dật ăn nói hồ đồ bậy bạ, nếu như bị phế võ công thì rất khó khôi phục lại cho nên đâu có thử tùy tiện như vậy được.
Tiểu Thiên Sứ nhăn mặt :
- Vậy thì lúc nãy tại sao đại ca lại nói ta lấy Tiêu Dật ra làm đồ thử nghiệm võ công?
Tiểu Lạc ấp úng đáp :
- Cái đó thì...
Tiêu Dật đồng thanh phụ họa :
- Đúng vậy đó, nếu như ngươi không nói rõ ràng thì ta sẽ không giao du với ngươi nữa đâu.
Tiểu Lạc cười đáp :
- Ta nói đùa với ngươi đó, chẳng lẽ không được hay sao?
Tiêu Dật cau mày :
- Cái gì mà đùa, ta xem chừng ngươi muốn hãm hại ta đó thôi. Hừ...
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Nói bậy, ta làm gì mà dám hại ngươi.
Tiêu Dật trợn mắt :
- Hừ, bộ ngươi tưởng ta không biết hả? Ngươi thấy ta thông minh hơn ngươi nên kiếm cớ hãm hại để cho bớt khó chịu đó mà.
Tiểu Lạc trố mắt ngạc nhiên :
- Cái gì? Ngươi mà thông minh hơn ta sao?
Tiêu Dật thản nhiên đáp :
- Thực ra ngươi biết rõ lắm mà, chẳng qua không dám thừa nhận trước mặt mọi người nên mới kiếm cớ để hãm hại ta.
Ôn Di, Nhu Di từ xa chạy lại, vừa nghe thấy câu cuối cùng liền cất tiếng hỏi :
- Nè Tiêu Dật, ai định hãm hại ngươi vậy?
Tiêu Dật bèn đem đâu đuôi câu chuyện kể cho hai thiếu nữ nghe rồi hỏi :
- Đó, nhị vị cô nương thử nghĩ coi có đúng là Tiểu Lạc ghen ghét đố kỵ tài năng không?
Ôn Di cười xòa nói :
- Hi hi... tưởng chuyện gì ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là hai người ngứa miệng đấu khẩu vậy thôi.
Tiêu Dật vội cãi lại :
- Cái gì mà đấu khẩu, rõ ràng là y muốn hãm hại ta.
Ôn Di vội hạ giọng :

- Thôi được rồi, các ngươi đừng làm ầm ĩ nữa.
Đoạn nàng quay sang nói với Tiểu Lạc :
- Sư phụ ngươi gọi ngươi đó, ngươi đi lẹ lên.
Tiểu Lạc hỏi ngay :
- Nàng có biết là chuyện gì không?
Ôn Di lắc đầu :
- Ta thật tình không biết, nhưng mà ngươi đi lẹ lên.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Thôi được để ta đi!
Nói rồi chàng co giò chạy lẹ về phía gian nhà của Vu Phong đang ở.
Trong căn nhà gỗ của Vu Phong nơi hoang sơn, lúc này đã tụ tập các bậc tiền bối cao thủ võ lâm.
Đầu tiên là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong.
Kế đó là Kiếm Tiên Lý Mộng Tường, Trang chủ của Kiếm Trì sơn trang.
Rồi có Long Hổ tiêu cục, Tổng tiêu đầu Long Tam.
Bang chủ Trường Giang bang Nhu Thủy thần công Tiền Độc Thủy.
Thiết Diện Vô Tư Hoắc Thanh Liên.
Hoàng Hải Ngư Ông Liễu Dương.
Lục Dương Thủ Dương Định Nhất, Thần quyền Ngô Thiên Phà, Thiếu Lâm Không Linh đạo trưởng.
Võ Đang Hư Vô đạo trưởng...
Sắc mặt ai nấy đều nghiêm nghị, vừa thấy Tiểu Lạc bước vào trong, Vu Phong lập tức trầm giọng bảo :
- Tiểu Lạc, mau đến khấu đầu lễ bái các vị tiền bối.
Tiểu Lạc không khỏi ngạc nhiên nghĩ thầm :
- Làm sao mà vừa mới vào đây đã phải cúi đầu bái lạy rồi, lúc bình thường gặp các vị tiền bối này chỉ cần vấn an một câu là xong, cớ sao hôm nay lại trịnh trọng như vầy. Nhất định phải có chuyện gì đây?
Song chàng không dám hỏi, sắc mặt nghiêm nghị quỳ xuống dập đầu bái lạy Lý Mộng Tường vội giơ tay đỡ chàng dậy, đoạn cười ha hả :
- Thôi khỏi, ta không thích ba cái lễ lạy phiền phức đó đâu, chúng ta hãy bàn chuyện chính sự đi
Tiểu Lạc miệng tuy vâng dạ, song thừa lúc Lý Mộng Tường sơ ý đột nhiên dập đầu xuống đất một cái để bái lạy.
Lý Mộng Tường không kịp đề phòng, lúc vận công định ngăn lại thì Tiểu Lạc đã bái lạy xong xuôi.
Lý Mộng Tường nhăn mặt lắp bắp :
- Nè... nè.. tiểu quỷ... ngươi làm cái gì mà dữ vậy, bộ tính đánh lén

lão phu hả?
Tiểu Lạc cười hì hì đi đến dập đầu bái lạy Hoàng Hải Ngư Ông Liễu Dương.
Liễu Dương vội vận kình lực đẩy ra không cho Tiểu Lạc quỳ xuống, đoạn mỉm cười nói :
- Hãy khoan, lão phu không thích bị đánh lén đâu. Hà hà...
Tiểu Lạc vội bảo :
- Liễu tiền bối à, người không cho vãn bối bái lạy là không được đâu.
Liễu Dương trố mắt hỏi :
- Tại sao vậy?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Bởi vì có người sẽ kiện đó.
Liễu Dương cười bảo :
- Tiểu quỷ đừng có hồ đồ, ta không cho ngươi cúi đầu bái lạy, ai dám kiện ta hả?
Tiểu Lạc cười hì hì :
- Nhất định là có người kiện tiền bối mà.
Liễu Dương nghe vậy liền bảo :
- Ai vậy?
Tiểu Lạc mỉm cười :
- Lý tiền bối.
Lý Mộng Tường cười lên một tràng dài :
- Hà hà... làm sao mà ngươi lại đổ hết lên đầu ta vậy?
Tiểu Lạc chớp mắt rồi bảo :
- Lý tiền bối nhận của vãn bối một lạy, nếu như Liễu tiền bối không nhận lễ của vãn bối há chẳng phải là Lý tiền bối có danh phận cao hơn Liễu tiền bối, vãn bối nghĩ Lý tiền bối là người khiêm tốn nhất định phải để cho Liễu tiền bối nhận lễ của vãn bối.
Lý Mộng Tường cười ha hả :
- Nghe tiểu quỷ này nói cũng có lý đó chớ, xem ra Liễu huynh khó mà chối từ không nhận lễ của y đó.
Vu Phong cũng lên tiếng :
- Chư vị đối với tiểu đồ ân đồng như tái tạo, cho dù y có bái lạy bao nhiêu đi chăng nữa cũng không phải là chuyện quá đáng.
Tiểu Lạc cảm thấy hết sức lạnh lùng, chàng nghĩ thầm :
- “Cái gì mà ân đồng như tái tạo, chẳng lẽ sư phụ mình nhất thời hồ đồ, ăn nói lộn xộn hay sao? Sư phụ hồ đồ cũng được, tỉnh táo cũng chẳng sao, lễ độ thì không ai tránh được, để mình bái lạy trước đã rồi hãy tính sau cũng chưa muộn.”
Tiểu Lạc nghĩ vậy nên chàng đi bái lạy mười vị tiền bối cao thủ, thái

độ thập phần cung kính.
Đợi cho Tiểu Lạc bái lạy xong, Vu Phong liền hỏi chàng :
- Đồ nhi, con biết tại sao sư phụ kêu con đi bái lạy các vị tiền bối cao thủ đây không?
Tiểu Lạc xuôi tay đáp :
- Đồ nhi không biết, mong sư phụ chỉ giáo.
Vu Phong liền nói :
- Ngươi cảm thấy võ công của Ngã Thị Ngã, Bang chủ Thần Long bang cao đến mức nào?
Tiểu Lạc đáp :
- Võ công y cao đến tuyệt đỉnh, khó ai sánh kịp.
Vu Phong liền hỏi tiếp :
- Trong số chúng ta đây, có ai thắng được hay là đấu ngang ngửa với y được không?
Tiểu Lạc chậm rãi nói :
- Cái này thì...
Vu Phong vội ngắt lời :
- Ngươi cứ nói thiệt đi, đừng có ngại.
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- E rằng không có ai chịu nổi mười chiêu của y.
Vu Phong gật đầu :
- Vậy thì đúng rồi, ngươi xem thử nếu như chúng ta muốn ngăn trở hắn, không cho hắn hoành hành trên giang hồ, để trừ hại cho võ lâm thì phải dùng cách nào?
Tiểu Lạc cả quyết đáp :
- Đương nhiên là phải dùng võ công mới có thể khắc chế nổi cái loại người như hắn.
Vu Phong gật gù :
- Nhưng mà trong chúng ta không có ai xứng danh là đối thủ của hắn, vậy thì phải làm sao bây giờ?
Tiểu Lạc không cần nghĩ ngợi liền lên tiếng đáp ngay :
- Vậy thì chỉ có cách không ngừng khổ luyện, nhưng cũng không thể trong một thời gian ngắn mà thành tựu được, cho dù người đó có tư chất thông minh đĩnh ngộ cực kỳ cũng cần phải có thời gian nhất định mới mong có thành tựu.
Vu Phong cười bảo :
- Nhưng mà chúng ta đã có cách làm cho người ta trong một thời gian ngắn ngủi sẽ có võ công phi thường, tiến bộ lẹ không sao tưởng nổi.
Tiểu Lạc ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Vu Phong lại nói tiếp :
- Giả như có mấy vị cao thủ võ lâm dùng chân nguyên nội lực tu tập suốt mấy chục năm truyền vào trong nội thể của một người thì công lực của người đó sẽ tăng tiến vượt bậc, võ công tất sẽ nhanh chóng đạt được thành tựu phi thường.
Tiểu Lạc thất kinh hỏi :
- Chẳng lẽ chư vị tiền bối cho gọi vãn bối đến đây để truyền nội lực của bản thân mình cho vãn bối hay sao?
Vu Phong lớn tiếng cười đáp :
- Kể ra ngươi cũng thông minh đó, ngươi được hưởng phúc như vậy thì có dập đầu bái lại cũng không uổng công! Ha ha...
Tiểu Lạc hấp tấp bảo :
- Cái này... cái này... làm sao có thể được?
Lý Mộng Tường thoáng cau mày :
- Có gì mà không được, chẳng lẽ ngươi xem thường võ công của chúng ta hay sao?
Tiểu Lạc vội lắc đầu :
- Không phải, vãn bối muốn nói công phu khổ luyện suốt mấy chục năm của chư vị tiền bối đem truyền lại cho vãn bối, e rằng đó là mất mát quá lớn, sự hy sinh như vậy, vãn bối thấy hơi quá đáng.
Lý Mộng Tường nghiêm mặt :
- Cái gì mà quá lớn quá nhỏ, vì an nguy của võ lâm trừ hại cho giang hồ, thì dù ta có mất mạng cũng không sao, huống hồ chỉ là hao tổn nội lực không đáng kể.
Tiểu Lạc vẫn không an tâm vội hỏi :
- Chư vị tiền bối đem công lực của mình truyền cho vãn bối còn bản thân mình thì sao? Thần Long bang đâu chỉ có một mình Ngã Thị Ngã mà còn có Thất đại Đàn chủ rồi bọn Dược vật nhân Vô úy tử, đó là chưa kể bọn hắc y sát thủ được Thần Long bang huấn luyện cực kỳ công phu, võ công của bọn hắn cũng không thể xem thường.
Vu Phong nghe vậy liền trấn an đồ đệ của mình :
- Chúng ta đương nhiên không thể truyền hết nội lực cho ngươi mà chỉ đem phân nửa công lực cho ngươi mà thôi.
Lý Mộng Tường bảo chàng :
- Ta tin rằng chỉ cần dùng phân nửa công lực của mình cũng có thể đối phó với bọn thủ hạ của Thần Long bang.
Tiền Độc Thủy cũng nói :
- Huống hồ chỉ gần đây chúng ta lại huấn luyện không ít những kẻ hậu sinh trẻ tuổi, bảo đảm qua một năm huấn luyện có thể đủ sức chống lại bọn thủ hạ của Thần Long bang.

Tiểu Lạc khiêm tốn nói :
- Chỉ sợ vãn bối tư chất ngu muội, khó mà đáp ứng nổi kỳ vọng của chư vị tiền bối.
Vu Phong vội cắt ngang lời chàng :
- Nè, ngươi đừng có khiêm tốn thái quá. Tư chất của ngươi ra sao, ta biết rất rõ, nếu như tư chất của ngươi quá kém thì làm sao ta và các vị dám đem trọng trách này phó thác cho ngươi, nếu chọn lầm người thì chẳng phải chúng ta đã bỏ phí công lực quý giá đã luyện tập suốt mấy chục năm hay sao?
Lý Mộng Tường cũng nói :
- Hiền chí hà tất phải lo lắng làm chi, chuyện này chúng ta đã thương lượng kỹ rồi mới dám quyết định như thế. Nếu luận về tư chất để luyện võ công thì trong số thiếu niên trẻ tuổi, tuy có một số có thể rất không kém phần tuyệt vời, song vẫn không sao sánh được với hiền chí đâu.
Tiểu Lạc vui mừng đáp :
- Tiền bối đã dạy như vậy, vãn bối không còn cách nào tránh được, song vãn bối sẽ cố gắng chu toàn.
Vu Phong lên tiếng bảo :
- Đồ nhi, từ nhỏ ngươi đã được sư phụ đây đả thông hai mạch Nhâm, Đốc, lại uống không ít linh dược, thần dược, nên nội công đã có cơ sở vững chắc, lại thêm thông minh lanh lợi cho nên chúng ta mới chọn ngươi để truyền chân lực, đảm đương trọng trách trừ diệt Ngã Thị Ngã.
Tiểu Lạc nghe vậy chợt lo âu đáp :
- Chỉ sợ đồ nhi không chu toàn sứ mạng, há chẳng phải là tội nhân của thiên hạ võ lâm hay sao?
Vu Phong ôn tồn đáp :
- Nếu vậy thì cũng không còn cách nào khác, quả thật mọi việc tệ hại như vậy thì võ lâm đành phải chịu một tai kiếp lớn lao, lúc đó đành phải nghe theo số mạng vậy.
Lý Mộng Tường cũng nói :
- Chúng ta đặt kỳ vọng vào tiểu chí đó, tuy không phải là cách tốt nhất, song cũng không có cách nào hơn đành phải làm như vậy mà thôi.
Vu Phong nhún vai đáp lời :
- Nếu như ngươi mà không thắng nổi Ngã Thị Ngã nữa thì võ lâm đành phải trải qua một thời kỳ cực kỳ hắc ám.
Lý Mộng Tường tin tưởng nói :
- Nhưng mà chính nghĩa bao giờ cũng thắng ác tà, rồi cũng có lúc ma

đầu sẽ bị tiêu diệt, lão phu tin rằng lúc đó sẽ còn không xa nữa đâu.
Vu Phong cũng tiếp lời :
- Ta cũng tin như vậy.
Tiểu Lạc nghiêm sắc mặt đáp :
- Chư vị tiền bối đã có kỳ vọng như vậy thì Tiểu Lạc này sẽ tận tâm dốc hết tinh lực để luyện võ công cho dù phải thịt nát xương tan cũng không dám từ nan.
Vu Phong lớn tiếng cười bảo :
- Tiểu tử ngươi không thể chết được, nếu ngươi chết thì lấy ai đồng hành đùa nghịch với ta
Tiểu Lạc vội ngồi xếp bằng lại, tư thế hệt như lúc đang tĩnh tọa luyện công.
Vu Phong đi đến sau lưng chàng, song thủ xếp chồng lên nhau, điểm vào đúng huyệt Bách Hội nơi đỉnh đầu Tiểu Lạc, đoạn vận công truyền sang người chàng.
Một luồng nhiệt khí từ huyệt Bách Hội của Tiểu Lạc tỏa xuống huyệt Đàn Trung vào Đan Điền rồi tiếp tục truyền xuống qua các yếu huyệt nơi tứ chi rồi lại quay về tụ lại nơi huyệt Đan Điền.
Tiểu Lạc cứ âm thầm niệm khẩu quyết, không ngừng vận khí hành công để hòa hợp luồng nội lực của Vu Phong, truyền vào hợp nhất với nội lực trong thân thể mình.
Lúc đầu chàng cảm thấy dễ chịu, sức lực tăng lên song một lúc sau nơi huyệt Đan Điền dần dần nóng lên.
Luồng nhiệt khí chuyển động được truyền vô càng lúc càng mãnh liệt. Tiểu Lạc cảm thấy cơ thể nóng rực, thớ thịt căng ra, toàn thân mồ hôi vã ra như tắm, mắt chàng chợt hoa lên.
Vu Phong thấy vậy trầm giọng quát :
- Lưu ý không được nghĩ ngợi lung tung, phải nắm vững khẩu quyết, dứt bỏ tà niệm tập trung tâm ý vận công dung hợp hai luồng nội lực.
Tiểu Lạc vội dứt bỏ tạp niệm, chuyên tâm toàn ý hợp nhất hai luồng nội lực đang ở trong thể nội.
Chẳng bao lâu Tiểu Lạc đã không còn cảm giác nóng nảy nữa, trái lại một cảm giác mát mẻ cực kỳ dễ chịu dâng lên trong lòng chàng.
Hiển nhiên là luồng nội lực của Vu Phong truyền vào đã dung hòa hợp nhất với nội lực trong thể nội của chàng nên Tiểu Lạc mới có cảm giác dễ chịu như vậy.
Vu Phong thở phào một tiếng, thu tay về hỏi :
- Đồ nhi, bây giờ ngươi cảm thấy thế nào rồi?
Tiểu Lạc từ từ đứng dậy khoa tay múa chân vui vẻ đáp :
- Cảm giác dễ chịu vô cùng.

Vu Phong lại hỏi tiếp :
- Dễ chịu đến mức độ nào?
Tiểu Lạc mỉm cười đáp :
- Toàn thân dễ chịu thoải mái cực kỳ, tựa như vừa được tắm trong bồn nước nóng vậy đó.
Vu Phong cười mắng :
- Con bà ngươi, ta đem hết phân nửa chân lực khổ luyện suốt mấy chục năm cho ngươi mà chỉ tương đương với một lần tắm nước nóng không hơn không kém, hừ...

Hồi 21
Cứu Bại sơn trang ngạo khí tiêu tan

Tiểu Lạc cười bảo :
- Sư phụ à, nếu người cảm thấy như vậy là thiệt hại nhiều quá thì bây giờ hối vẫn còn kịp, đồ nhi vẫn có thể đem nội lực hoàn trả lại cho người được.
Vu Phong mỉm cười đáp :
- Ngươi biết tính ta rồi mà, phàm vật gì đã tặng đi rồi sẽ không bao giờ thu hồi lại đâu.
Tiểu Lạc liền nói :
- Vậy chẳng phải là sư phụ chịu thiệt hại hay sao?
Vu Phong bình thản đáp :
- Cũng chưa chắc đâu, đợi khi ngươi đánh bại Ngã Thị Ngã rồi, lúc đó ta có đòi nội lực lại cũng còn chưa muộn.
Tiểu Lạc mỉm cười :
- Giả như đồ nhi đánh không lại Ngã Thị Ngã, bị y giết rồi thì sao, há chẳng phải là sư phụ bị lỗ vốn hay sao?
Vu Phong vung tay quạt vào miệng Tiểu Lạc :
- Hừ, tại sao chưa giao đấu mà mi lại ăn nói xui xẻo vậy?
Tiểu Lạc nghiêng đầu tránh né, đoạn cười hì hì nói :
- Đồ nhi đùa vui đó mà, các vị tiền bối đây kỳ vọng vào đồ nhi, nếu như không tận lực để mất mạng thì chẳng phải là làm phí công các vị tiền bối hay sao?
Vu Phong bực bội bảo :
- Cái đầu của ngươi hôm nay làm sao vậy, cái miệng hễ mở ra là nói chuyện không hay?

Tiểu Lạc vội lên tiếng :
- Đâu có, đồ nhi cũng còn chưa chán sống mà, hì hì...
Vu Phong nghiêm giọng :
- Nếu như chưa chán sống thì ra ngoài kia đập vỡ tảng đá đi.
Tiểu Lạc lấy làm lạ hỏi :
- Cái gì, đập đá để làm chi?
Vu Phong gật đầu :
- Đúng đó, ngươi được tiếp nhận luồng chân lực của ta, tại sao không ra bên ngoài thử coi công lực ngươi có tiến bộ gì không?
Tiểu Lạc chợt hiểu ra dụng ý của sư phụ mình :
- Ồ, đồ nhi hiểu rồi, sư phụ muốn thử xem công lực của đồ nhi tiến bộ đến mức nào phải không?
Vu Phong gật đầu :
- Không sai, ta đang có ý đó.
Tiểu Lạc vội chạy ra ngoài tìm đến một tảng sơn thạch vuông vức độ chừng hai thước, rồi ngưng tụ chân khí, vận nội công định tống ra một chưởng.
Vu Phong vội bước tới ngăn lại :
- Khoan đã, ngươi thiệt quá coi thường công lực của sư phụ ngươi đó.
Đoạn lão nhìn quanh tứ phía, chỉ vào một tảng đá vuông chừng năm thước rồi quay lại bảo Tiểu Lạc :
- Đồ nhi, ngươi thử vào tảng thạch đầu này thử coi.
Tiểu Lạc đi vòng quanh tảng thạch đầu rồi nói :
- Sư phụ à, chỉ sợ đồ nhi khó mà phá nổi nó.
Vu Phong nghiêm nét mặt :
- Ngươi chưa thử qua thì làm sao biết được? Ngươi cứ tống chưởng ra đi, ta chắc là được mà.
Tiểu Lạc khẽ lắc đầu :
- Sư phụ đã nói như vậy thì chắc là đồ nhi có thể đánh nát nó rồi.
Tiểu Lạc xuống tấn, vận khí từ Đan Điền lên miệng, hít một hơi dài, song chưởng chưởng để trước ngực từ từ đẩy ra.
Bùng...
Một thanh âm kinh hồn vang lên, cát bụi bay tứ tung.
Tảng sơn thạch đã tan thành cát bụi bay lả tả, không còn thấy tông tích đâu nữa.
Chỗ tảng sơn thạch hiện ra một cái hố nhỏ.
Tiểu Lạc dường như không tin vào mắt mình, hai mắt mở to không chớp, hết nhìn vào cái hố rồi lại ngó vào song chưởng của mình, làm như hai bàn tay là của một kẻ nào khác chớ không phải là của mình.

Vu Phong lớn tiếng cười bảo :
- Tiểu tử, ngươi nhìn cái gì vậy?
Tiểu Lạc ngơ ngác hỏi :
- Có thật như vậy không, phải chưởng lực do đồ nhi phát ra không?
Vu Phong mỉm cười :
- Đương nhiên là của ngươi phát ra, nếu không thì há chẳng phải chuyện ta truyền nội lực cho ngươi là ngu ngốc hay sao?
Tiểu Lạc cực kỳ cao hứng, nhảy lên ôm hôn Vu Phong, miệng rối rít :
- Sư phụ thiệt là tốt, đồ nhi không biết phải cảm tạ sao cho phải.
Vu Phong vội ngửa mặt xua tay lia lịa :
- Nè, tiểu tử đừng có cảm ơn ta mà bảo ta không nuốt trôi nổi nụ hôn của ngươi đâu.
Tiểu Lạc vội hét :
- Tiêu được mà, nụ hôn dễ tiêu lắm, sư phụ đừng có sợ, để đồ nhi dán lại trên mặt sư phụ cho chắc.
Vu Phong lắc đầu :
- Thôi được rồi, tạm thời cho ta gởi lại đi, sau này có dán hay bóc nữa cũng không sao.
Chưa nói hết câu Tiểu Lạc đã chồm lên hôn Vu Phong một cái nữa, đoạn cười hì hì nói :
- Sư phụ hay bị đồ nhi chiếm tiên cơ, bây giờ thì ta trả tiên cơ lại cho sư phụ đó.
Vu Phong thản nhiên :
- Muốn gì cũng được, nhưng mà phải trở về phòng luyện công với ta.
Tiểu Lạc tròn mắt :
- Còn phải quay về đó nữa sao, chẳng lẽ đồ nhi không được nghỉ ngơi một chút hay sao?
Vu Phong lạnh lùng :
- Nghỉ ư, bây giờ vừa mới bắt đầu mà đã lười biếng rồi sao?
Tiểu Lạc không biết làm sao đành phải theo Vu Phong về giang nhà gỗ luyện công.
Một ngày ba bữa, cơm thịt đều có người mang tới nên không phải bận tâm, chỉ tội ngày nào cũng phải tiếp nhận nội lực của các cao thủ võ lâm truyền qua, sau đó lại tốn công phu dung hợp các luồng nội lực đó.
Bởi phải chuyên tâm khổ luyện mà không có người cùng vui đùa với mình, nên Tiểu Lạc cảm thấy phiền muộn vô cùng.
Tuy vậy mỗi lúc nghĩ tới bọn Thần Long bang đang gây đại họa cho võ lâm, tàn hại hào kiệt giang hồ mà các bậc tiền bối lại kỳ vọng vào mình, chàng liền dẹp bỏ phiền muộn, tĩnh tâm khổ luyện võ công. Cứ

như thế thấm thoát mười ngày đã trôi qua, công sức của các cao thủ võ lâm đã không uổng phí. Luồng chân lực truyền vào người Tiểu Lạc đã phát huy tác dụng, võ công của chàng càng lúc càng tăng tiến đạt tới cảnh giới cực cao.
Chàng chỉ cần giơ tay đẩy nhẹ ra một chưởng cũng đủ sức đánh bạt tảng đá nặng hàng ngàn cân, song cước chỉ búng nhẹ một cái cũng dư sức bay cao hàng chục trượng, thiệt là kỳ diệu không sao tưởng nổi.
Tuy võ công đã cao như vậy, song tinh nghịch phá phách vẫn không hề thay đổi.
Tiểu Lạc luyện công đã xong, Vu Phong bước tới bảo chàng :
- Tiểu Lạc à, hiện giờ chân lực của chúng ta đã truyền cho ngươi đả nửa phân rồi, ngươi cũng đã hấp thụ gần như xong xuôi, bây giờ luận về công lực ngươi đã trở nên đệ nhất cao thủ trong số chúng ta đó.
Tiểu Lạc cúi đầu khẽ đáp :
- Cái đó đều do công sức của các vị tiền bối giúp đỡ.
Vu Phong lai nói tiếp :
- Tuy võ công của ngươi đã cao tuyệt nhưng có thể hơn Ngã Thị Ngã không thì ta chưa chắc. Từ nay về sau ngươi phải cố gắng khổ luyện thêm nữa mới được.
Tiểu Lạc mỉm cười nói :
- Vậy sư phụ có thứ linh dược nào để tăng tiến công lực thì cho đồ nhi uống vào bụng là được chớ gì.
Vu Phong cười mắng :
- Đừng có mộng tưởng, hừ, ngươi có cơ duyên tâng công lực nhanh lẹ như vầy là phúc tám đời nhà ngươi rồi đó.
Tiểu Lạc cười đáp :
- Phúc cái gì mà phúc, người ta há chẳng nói đại phúc là bụng bự hay sao, mà đồ nhi luyện công quá nhiều nên bụng càng lúc càng nhỏ vậy thì phúc cái gì?
Vu Phong cười mắng :
- Muốn đại phúc thì đi kiếm Nhu Di mà đại phúc, hừ...
Vừa nghe nhắc đến Nhu Di, Tiểu Lạc liền nhớ tới bốn tiểu bằng hữu của mình, bèn cáo từ Vu Phong chạy ra bên ngoài tìm bọn họ.
Vừa thấy bốn người, Tiểu Lạc đã há miệng quát :
- Hừ, mấy ngày nay các ngươi chết dí ở đâu mất tiêu vậy, thiệt chẳng phải là bằng hữu.
Bốn người thấy Tiểu Lạc dường như là lâu ngày mới gặp nên trong lòng vui sướng lạ thường. Tiêu Dật la lên một tiếng đoạn chạy tới

đấm vào ngực chàng :
- Ha ha... cuối cùng thì cũng đã gặp được Tiểu Lạc rồi, ngươi đã luyện công thành tựu rồi phải không?
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Nếu không thành tựu thì làm sao ta có thể ra đây gặp các ngươi được, nè, ta hỏi các ngươi tại sao suốt ngày các ngươi không đến chơi với ta để ta một mình buồn chết đi được đó.
Tiểu Thiên Sứ thật thà đáp :
- Sư phụ ngươi dặn chúng ta không được đến kiếm ngươi. Sợ ngươi phân tâm.
Tiểu Lạc quay qua hỏi nhị vị Lê gia tiểu thơ :
- Còn hai ngươi tại sao không đến, có phải là kiếm được nam nhân mới rồi quên bằng hữu cũ hay sao?
Ôn Di biết Tiểu Lạc nên chỉ mỉm cười mà không đáp.
Nhu Di nóng nảy không sao nhịn được bèn nói :
- Nè, ngươi đừng có ăn nói hồ đồ, ta không bao giờ như vậy. Ta không đến tìm ngươi là vì không muốn ngươi bị phân tâm đó mà thôi.
Tiểu Lạc mỉm cười tinh quái :
- Ồ xin lỗi nghe, hóa ra ta trách oan nàng.
Nhu Di hất đầu đáp :
- Cái đó đương nhiên rồi.
Tiểu Lạc gật gù cười nói :
- Thì ra là nàng không phải hạng người có mới quên cũ, xem ra là người cũng có tình nghĩa đó chớ. Tốt lắm! Nữ nhân phải “tùng nhất nhi chung” như nàng mới đúng.
Nhu Di nghe vậy thoáng cau mày :
- Cái gì? Ngươi ăn nói bậy bạ cái gì mà tùng nhất nhi chung hả?
Tiểu Lạc cười đáp :
- Ta đâu có ăn nói hồ đồ bậy bạ, lúc nãy nàng bảo là không có chê cũ thích mới, nên ta mới nói như vậy mà.
Nhu Di vẫn chưa hết nhíu mày :
- Cái đó đâu có quan hệ gì tới “tùng nhất nhi chung”.
Tiểu Lạc cười hì hì giải thích :
- Không có thích mới chê cũ chứng tỏ nàng rất chung tình, suốt đời chỉ yêu có một người, nên ta nói là “tùng nhất nhi chung” vậy thì có gì sai?
Nhu Di nghe vậy thẹn đỏ mặt, lúng túng nói :
- Ngươi lại ăn nói không đàng hoàng nữa rồi.
Tiểu Lạc mỉm cười chọc tiếp :
- Chẳng lẽ nàng không muốn thủy chung?

Nhu Di thẹn thùng đáp :
- Đừng có ăn nói hồ đồ nữa, bộ ngươi không biết xấu hổ hay sao? Nếu không im ta sẽ cho ăn bạt tai bây giờ.
Tiểu Lạc mỉm cười không nói nữa.
Tiêu Dật bảo chàng :
- Tiểu Lạc à, bây giờ võ công của ngươi đã tăng tiến vượt bậc rồi hà tất phải sợ lão quái Ngã Thị Ngã Thần Long bang chủ làm gì nữa, chúng ta hãy diệt trừ lão để trừ hại cho võ lâm.
Tiểu Lạc thản nhiên đáp :
- Lúc võ công ta còn chưa tiến bộ mà ta còn không sợ lão, nhưng sư phụ bảo ta phải khổ luyện thêm nữa là có lý của nó không thể khinh thường được.
Tiêu Dật ngạc nhiên :
- Lẽ nào ngươi vẫn còn chưa phải là đối thủ của Ngã Thị Ngã.
Tiểu Lạc điềm tĩnh nói :
- Cái đó thì ta không biết chắc nhưng mà luyện thêm nữa thì tốt hơn, ta nghĩ sư phụ ta đã có liệu định hết rồi không phải vô cớ đâu.
Vu Phong chợt ứng tiếng đáp :
- Không sai! Ta đang muốn đàm luận với các ngươi về kế sách sau này chúng ta phải làm.
Tiêu Dật mừng rỡ reo lên :
- Hay quá! Vu tiền bối đến thật đúng lúc, vãn bối đang muốn nghe kế sách sau này của người đó.
Vu Phong chậm rãi lên tiếng :
- Theo như tin tức ở bên ngoài truyền lại hiện nay Thần Long bang đã tiêu diệt ba đại môn phái võ lâm là Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga Mi. Hàng phục được năm đại môn phái khác như Hoa Sơn, Không Động... Có không ít các bang phái trong hắc đạo đã qui phục dưới trướng của Thần Long bang, chỉ có Cái bang cùng Cứu Bại sơn trang và Trường Bạch sơn trang trong võ lâm Tứ đại thế gia là không chịu khuất phục, còn Kiếm Trì sơn trang coi như bị hủy. Lăng Vân sơn trang của Lăng trang chủ thì đã cho người trà trộn vào Thần Long bang đợi thời cơ làm nội ứng.
Ôn Di và Nhu Di nghe vậy hốt hoảng hỏi :
- Vậy thì sư phụ của tiểu nữ ra sao rồi?
Vu Phong từ tốn đáp :
- Sư phụ các ngươi là Tịnh Dật sư thái thì chưa nguy hiểm đến tính mạng đâu.
Ôn Di vội hỏi tiếp :
- Bây giờ người ra sao rồi?

Vu Phong liền bảo :
- Hiện giờ sư thái đang hạ lạc trong Nga Mi đạo quán, Ngã Thị Ngã bức bách sư thái qui thuận mà người không chịu cho nên hắn đã giam lỏng người trong đạo quán không cho thoát ra ngoài.
Vu Phong vội trấn an :
- Võ lâm cửu đại môn phái có thực lực hùng hậu, tuy tạm thời bị tổn thất nhưng không kẻ nào dám xem thường. Mục đích của Ngã Thị Ngã muốn thu phục nhân tâm, cho nên hắn sẽ không dám sát hại Tịnh Dật sư thái đâu.
Ôn Di hơi thất vọng :
- Vậy thì chúng ta còn phải ở đây đợi thời cơ sao?
Vu Phong lên tiếng giải thích :
- Chủ yếu không phải là vấn đề thòi cơ mà do trước mắt lực lượng của chúng ta chưa đủ, phải đợi thực lực đủ mạnh mới có thể khởi sự, mấy ngày này người của chúng ta đã chiêu tập được một lực lượng không nhỏ, có người là đệ tử của cửu đại môn phái, cũng có người là nghĩa hiệp giang hồ, lại thêm năm người của các tiêu cục bị Thần Long bang bức bách phải đóng cửa. Thậm chí còn có những cao thủ trong giới hắc đạo không muốn qui phục Thần Long bang cũng đến đây tham gia vào quần hùng hiệp nghĩa.
Tiểu Lạc hấp tấp hỏi :
- Không biết có Lý Tổng tiêu đầu ở Trấn Giang tiêu cục đến không vậy sư phụ?
Nhu Di bĩu môi :
- Ngươi đừng có làm bộ, rõ ràng muốn hỏi Lý Phụng Nhi tiểu thơ mà lại mượn tiếng hỏi thăm Lý đại gia.
Tiểu Lạc trừng mắt nạt :
- Không sai. Ý ta muốn hỏi Lý tiểu thơ đó, bộ không được hay sao?
Nhu Di thoáng biến sắc :
- Được... đương nhiên là được.
Tiểu Lạc cười lạt :
- Sao mà cái giọng của nàng khó nghe vậy kìa!
Nhu Di cau mày :
- Khó nghe cái gì?
Tiểu Lạc thản nhiên :
- Có vị chua quá trời.
Nhu Di bực bội rít lên lanh lảnh :
- Hừ! Mi nói ta ghen tức đó phải không?
Tiểu Lạc vội xua tay :
- Nè, cái đó nàng nói ra chứ không phải ta nói đó nghe.

Nhu Di khịt mũi bĩu môi quay mặt đi không thèm nhìn Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc cũng ngẩng đầu nhìn mông lung tựa như không có chuyện gì xảy ra.
Vu Phong thấy vậy tức cười vô cùng, bèn nói :
- Hai ngươi đúng là đôi tiểu oan gia, hễ gặp nhau là đấu khẩu, để sau này thành hôn với nhau coi các ngươi có còn cãi nhau nữa hay không?
Nhu Di cau mày :
- Tiền bối đừng có đùa như vậy, tiểu nữ...
Tiểu Lạc cười bảo :
- Tiểu nữ đại nữ cái gì?
Nhu Di bực tức :
- Ngươi... ngươi dám...
Tiểu Lạc hất hàm bảo :
- Ngươi, ngươi cái gì bộ nàng tưởng mình là của hiếm à?
Nhu Di biết đấu khẩu sẽ không sao hơn được chàng, liền tức khí vung chân đá Tiểu Lạc một cước.
Binh!
Tiểu Lạc không thèm tránh né, cứ đứng nguyên vị để lãnh trọn ngọn cước của Nhu Di.
Hự!
Tiểu Lạc rên lên một tiếng đưa tay ôm bụng ngồi thụp xuống đất.
Nhu Di cười lạt :
- Ngươi đừng có làm bộ, trò đó xưa rồi làm sao mà qua mặt ta được.
Tiểu Lạc nghe vậy bật cười hì hì rồi đứng bật dậy.
Tiểu Thiên Sứ chợt hỏi :
- Vu tiền bối à, bên ngoài còn có tin tức nào nữa không?
Vu Phong gật đầu :
- Có, tin này khiến giang hồ rúng động đó là tin của Cứu Bại sơn trang.
Tiểu Lạc vội hỏi :
- Cứu Bại sơn trang ra sao rồi?
Vu Phong liền kể lại sự việc :
- Cứu Bại sơn trang lần nay cho tứ đại cao thủ hành hiệp giang hồ, Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa bị Bang chủ Thần Long bang Ngã Thị Ngã đánh bại rồi mang nhốt vào địa lao nơi Tổng đàn của Thần Long bang. Mã Vô Nguyệt thọ thương chạy về sơn trang, từ lúc người của Cứu Bại sơn trang xuất hiện trên giang hồ đến nay chưa hề bị ai đánh bại. Nếu như vì danh dự của sơn trang mà Cứu Bại sơn trang đem hết các cao thủ của mình để báo thù thì quả thật Ngã

Thị Ngã không thể xem thường, nhất định cuộc ác chiến sẽ cực kỳ ghê gớm, còn như Cứu Bại sơn trang qui thuận Thần Long bang thì võ lâm sẽ phải tranh phong lưu huyết khủng khiếp không sao tưởng nổi.
Tiểu Lạc cả quyết :
- Đồ nhi xem chừng Cứu Bại sơn trang nhất quyết không qui phục Thần Long bang đâu.
Vu Phong gật gù :
- Ta chỉ mong được như vậy.
Tiểu Lạc lại bảo :
- Sư phụ à, câu hỏi lúc nãy người còn chưa đáp mà.
Vu Phong tròn mắt :
- Câu hỏi gì?
Tiểu Lạc vội nói :
- Chuyện của Trấn Giang tiêu cục.
Vu Phong buồn rầu đáp :
- Lý Sĩ Lượng Tổng tiêu đầu Trấn Giang tiêu cục bị Mã đàn chủ của Thần Long bang sát hại, còn mười tám tiêu sư cũng bị mất mạng bởi đám sát thủ của Thần Long bang, còn Lý Phụng Nhi ái nữ của Lý Sĩ Lượng cùng với mười hai tiêu sư còn lại tối qua vừa mới đến chỗ của chúng ta.
Tiểu Lạc nghe vậy vội nói :
- Ai da! Vậy thì chúng ta phải đi thăm bọn họ mới được.
Vu Phong vội ngăn lại :
- Lúc này thì không được, bọn họ vừa trải qua một trận huyết chiến mới thoát nạn trên đường đến đây, họ còn phải trốn tránh sự truy đuổi của bọn Thần Long bang hết sức cực khổ, hiện giờ hãy để cho bọn họ ngủ yên, đợi ngày mai sẽ gặp họ cũng được.
Tiêu Dật cười bảo :
- Nè Tiểu Lạc, ngươi đừng có hấp tấp như vậy, ngươi đả lôi đài thắng được một cô nương xinh đẹp như vậy không ai có thể cướp nàng khỏi tay ngươi được đâu.
Tiểu Lạc nhăn mặt :
- Nè, ngươi nói phải có căn cứ đó nghe, rõ ràng là ta đả lôi đài bị thua, tại sao bây giờ ngươi lại nói ta thắng.
Tiêu Dật cười đáp :
- Cứ cho là ta nói lộn cũng được.
Tiểu Lạc liền nói :
- Bộ không đúng sao, còn định chối nữa hay không?
Tiêu Dật cười bảo :

- Đúng rồi, tuy ngươi đả lôi đài thua nhưng mà thua để làm phu quân của Lý cô nương, nói như vậy chắc ngươi mới vừa lòng chớ gì?
Tiểu Lạc vội lên tiếng :
- Nhưng ta đã bồi thường rồi mà.
Tiêu Dật nghiêm mặt :
- Ngươi bồi thường cái gì mà sao chúng ta không thấy.
Tiểu Lạc ấp úng :
- Cái đó... cái đó tại Lý cô nương chớ bộ, ta đả lôi đài bị thua nên đã bồi thường số bạc, chỉ tại... tại Lý cô nương không chịu nhận mà lại đem nó gởi cho nạn dân ở Giao Đông.
Tiêu Dật mỉm cười :
- Như vậy là ngươi không đền số bạc đó, nếu không có bạc đền thì đền người vậy.
Tiểu Lạc cũng không chịu kém :
- Đền người thì càng tốt, nhưng mà người ta không cần người.
Nhu Di bật cười chế nhạo :
- Đền người mà bị người ta chối từ không thèm nhận, đã không biết xấu hổ mà còn nói ra nữa. Hừ!
Tiểu Lạc thản nhiên nói :
- Người ta thì không cần, nhưng mà có người cần đó?
Nhu Di trố mắt :
- Ai vậy?
Tiểu Lạc điềm nhiên :
- Chính là nàng.
Nhu Di bĩu môi :
- Ai mà gặp tiểu quỷ nhà mi kể như người đó xui xẻo tận mạng.
Tiểu Lạc vẫn thản nhiên cười bảo :
- Vậy là nàng kể như là kẻ xui xẻo rồi.
Nhu Di càng bực tức hơn :
- Ngươi tưởng mình đẹp lắm sao? Hừ! Xú mỹ nam thì có. Ai mà thèm...
Tiểu Lạc vội cướp lời :
- Xú mỹ nam cũng được xú uế đi nữa miễn có mỹ là đẹp rồi. Hì hì...
Nhu Di không sao nhịn được vung chưởng định đánh cho hả giận.
Tiểu Lạc nghiêng người tránh né, miệng la lên :
- Nàng nhất định phải động thủ đánh ta phải không?
Nhu Di gật đầu :
- Phải động thủ để ngươi chừa bớt cái tật lẻo mép.
Tiểu Lạc lặng yên rồi đột nhiên xuất thủ lẹ hơn điện xẹt điểm vào huyệt đạo của nàng.

Nhu Di không kịp phòng bị đành phải đứng yên bất động. Tiểu Lạc mỉm cười nhìn nàng không nói câu nào.
Nhu Di trong lòng tức không sao tả xiết, song không biết làm sao hơn, chỉ đứng trợn mắt nhìn mà thôi.
Vu Phong thấy vậy vội ra tay giải huyệt đạo cho Nhu Di rồi bảo :
- Đồ nhi không được gây sự, mau đi tạ lỗi với Nhi a đầu.
Tiểu Lạc tiu nghỉu quay sang vòng tay cúi đầu nói với Nhu Di :
- Nhi a đầu, tiểu sinh xin lỗi nàng nghe.
Tiểu Lạc tuy miệng nói xin lỗi song vẻ mặt lại dương dương tự đắc khiến Nhu Di tức không sao chịu nổi, song có Vu Phong ở đó nên nàng cố chịu đựng không dám làm gì Tiểu Lạc.
Vu Phong cất tiếng bảo chàng :
- Tiểu Lạc, trong thời gian này ngươi nên khổ luyện võ công, không được ham chơi quá đáng để đến lúc chúng ta tái xuất giang hồ sẽ quyết tử đấu với Thần Long bang, trừ họa cho võ lâm.
Tiểu Lạc gật đầu :
- Xin sư phụ cứ an tâm, đồ nhi tuyệt đối không để phụ lòng kỳ vọng của chư vị tiền bối, chuyện nhỏ thì có thể sơ suất, song đại sự quan hệ vận mạng võ lâm thiên hạ, đồ nhi không thể khinh thường.
Vu Phong nghiêm giọng :
- Hiện giờ ngươi chớ có khoác lác, nếu như ngươi không thắng nổi Ngã Thị Ngã coi chừng ta khóa miệng ngươi lại cho hết chỗ ăn cơm đó.
Tiểu Lạc cười bảo :
- Sư phụ nói vậy là không đúng rồi.
Vu Phong ngạc nhiên :
- Ta nói vậy có gì không đúng?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Nếu như đồ nhi đấu không thắng nổi Ngã Thị Ngã thì cái chỗ ăn cơm bị người ta cắt mất tiêu rồi đâu còn phần để cho sư phụ cắt.
Vu Phong bảo chàng :
- Nhưng mà ta không muốn thấy kẻ khác cắt chỗ ăn cơm của ngươi.
Tiểu Lạc mỉm cười :
- Chẳng lẽ sư phụ tiếc cái chỗ ăn cơm của đồ nhi hay sao?
Vu Phong gật đầu :
- Đương nhiên là tiếc rồi, cái miệng của ngươi tuy chẳng làm cho ta thích chút nào, nhưng dù sao ngươi cũng là đồ đệ của ta. Tục ngữ thường bảo phàm vật gì của mình dù xấu xí vô dụng đến đâu cũng là của riêng mình, không nên để cho người khác lấy đi.
Tiểu Lạc nghe vậy liền la lên :

- Úy da! Sư phụ nói vậy là cái miệng của đồ nhi vô dụng không có giá trị gì sao?
Nhu Di cười lạt gật đầu :
- Đúng đó, cái miệng ngươi đâu phải là của hiếm, người ta gọi nó là thuộc phần đầu hay là thủ cấp, mà cái thủ cấp của ngươi ngoài chuyện ăn uống ra thì đâu còn có công dụng gì, bộ nói vô dụng là sai hả?
Tiêu Dật cũng phụ họa :
- Ăn là điều tối quan trọng, ai cũng phải ăn mới sống được, nên cái chuyện ăn cực kỳ tầm thường ai mà không biết có gì lạ lùng đâu.
Tiểu Lạc tức giận đang định nói lại thì đã nghe Tiêu Dật hô lớn :
- Đi thôi, mọi người hãy đi theo ta. Ta vừa mới phát hiện một thạch động ở phía Nam vô cùng bí mật, ở trong đó chơi bảo đảm sẽ vui lắm.
Bốn người chạy vội theo sa Tiêu Dật, còn Vu Phong tung mình về hướng khác, miệng nói :
- Ta nhức đầu quá phải đi ngủ một giấc mới được.
Tiểu Lạc vô cùng tức tối vừa đuổi theo vừa la lớn :
- Nè, các ngươi chạy đi đâu? Đứng lại, đứng lại...
* * * * *
Lúc Tiểu Lạc và mọi người ở trong sơn cốc khổ luyện võ công thì bên ngoài có không ít các nhân vật trong võ lâm đến xin gia nhập nên lực lượng càng lúc càng đông. Một hôm phía ngoài sơn cốc có một đám người đầu tóc bù xù y phục rách rưới, trong số đó có người bị thọ thương nữa.
Nhìn kỹ lại hóa ra đám người này là cao thủ của Cứu Bại sơn trang, một trong Tứ đại thế gia uy danh chấn động giang hồ, dẫn đầu là Tư Mã Vô Công, Trang chủ của Cứu Bại sơn trang.
Ngoài ra còn có Tư Mã Vô Tuyết, Tư Mã Vô Nguyệt và nhị tổng quản Tư Mã Vô Hùng.
Khương lão đầu bằng hữu của Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong cũng có trong số này, cùng với bốn vị theo hầu Trang chủ suốt mấy chục năm lại còn thêm một tùy tùng thuộc hạ của Lăng Vân Phi cũng đến.
Còn có ba thiếu niên, hai nam một nữ là hạng tiểu bối trong Cứu Bại sơn trang, lớn nhất khoảng mười ba mười bốn, hoa niên còn nhỏ nhất thì chỉ mới sáu bảy tuổi, khuôn mặt hồng hào, hai má đỏ au, ai nhìn cũng phải thích thú.
Vu Phong và quần hùng vội bước tới nghênh tiếp :
- Tư Mã trang chủ đây là...

Vu Phong chưa nói hết câu, Tư Mã Vô Công hai khóe mắt đã ứa lệ không nói nên lời.
Vu Phong vội mời Tư Mã Vô Công cùng mọi người ngồi xuống. Lúc này Tư Mã Vô Hùng Nhị tổng quản của Cứu Bại sơn trang mới nghiến răng căm hận mắng chửi :
- Lũ nghịch tặc nghiệt súc Thần Long bang, thù này bất cộng đới thiên, ta quyết phải báo thù.
Lý Mộng Tường vội khuyên giải :
- Nhị tổng quản hãy nghỉ mệt rồi nói sau, đừng có nóng nảy mà tổn hại đến thân mình.
Đang lúc thương tâm phẫn nộ cực độ, làm sao mà có thể khuyên người ta bớt nóng giận được.
Nam nhân phàm một khi đã rơi lệ tức là có chuyện cực kỳ thảm thương khó nói, Tư Mã Vô Hùng lúc này hai mắt nhỏ lệ, song cố kìm lại để thuật lại câu chuyện. Hóa ra Bang chủ Thần Long bang Ngã Thị Ngã sau khi được Lăng Vân Phi đến giúp sức lại thêm thực lực của ba phái Côn Luân, Không Động, Hoa Sơn đến qui phục nên đã đánh bại ba phái Thiếu Lâm, Nga Mi và Võ Đang. Cách đây mấy ngày, hai cao thủ của Cứu Bại sơn trang là Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa phụng mạng Trang chủ đi ra giang hồ để làm công việc mà Trang chủ đã giao phó.
Trên đường đi, hai người đang thưởng ngoạn phong cảnh kỳ thú ở Tô Châu, chợt thấy có một đám đông vây quanh một chỗ.
Hai người động tính hiếu kỳ bước tới xem thử thì ra là cha con hai lão giang hồ đang biểu diễn công phu. Cao nhân mình vận một bộ kình trang màu đen còn thiếu nữ vận kình trang màu hồng phấn, hai người đều có binh khí, trên tay lão nhân là một ngọn tam tiết tiên, ngân quang tỏa ra lấp lánh, còn thiếu nữ đang vũ lộng một ngọn Thanh Đồng kiếm, những luồng sáng xanh không ngừng phát ra uốn lượn quanh người thiếu nữ.
Lão nhân vòng tay thi lễ nói với đám đông.
- Chư vị huynh đệ tỷ muội, tại hạ họ Quan tên Tam Tiết hôm nay cùng tiểu nữ Quan Diễm Mai từ vùng Giao Đông tới đây mượn quý phương bải địa để hiến chút võ nghệ, thỉnh cầu chư vị có tiền thì giúp tiền còn không có tiền thì giúp công cũng được.
Lão nhân vừa nói dứt lời, thiếu nữ đã bước tới nói tiếp :
- Mong chư vị mở lòng từ tâm giúp đỡ các nạn dân vùng Giao Đông.
Vừa nghe nói đến nạn dân vùng Giao Đông, mọi người chợt động lòng. Hai người chưa biểu diễn võ công thì đã có không ít người ném tiền đồng vào trong, có người còn ném cả bạc vào nữa. Tư Mã Vô

Phong và Tư Mã Vô Hoa cũng lấy ra mấy lạng bạc thẩy vào bên trong.
- Đa tạ, đa tạ...
Lão nhân chắp tay thi lễ vái khắp tứ phương.
Thiếu nữ cũng vòng tay tạ lễ.
Thấy thịnh tình của mọi người, lão nhân nói với thiếu nữ :
- Mai nhi, các vị huynh đệ tỷ muội đã nhiệt tình như vậy, chúng ta phải tận lực biểu diễn để không phụ lòng ưu ái của chư vị.
Thiếu nữ gật đầu đáp :
- Phụ thân, người nói chí phải, chúng ta phải tận lực để không có lỗi với vùng đất Tô Châu xinh đẹp hiếu khách.
Nói xong, Quan Diễm Mai bắt đầu biểu diễn võ nghệ.
Nàng xuất chiêu "Phi Yến Nghinh Xuân", Thanh Đồng kiếm trong tay vũ lộng lẹ làng, tư thế cực kỳ đẹp mắt. Quan Diễm Mai lại sử chiêu "Xuân Phong Phất Liễu", Thanh Đồng kiếm trong tay tiến thoái tiền hậu, tả hữu, nhanh lẹ vô cùng, khiến những người đứng nhìn cảm thấy hoa mắt không sao phân biệt được, liền vỗ tay hoan hô ầm ĩ.
Nghe tiếng mọi người cổ vũ, Quan Diễm Mai lại múa chiêu "Thái Hoa Phác Điệp", Thanh Đồng kiếm vũ lộng càng lúc càng nhanh, kiếm phong cuồn cuộn nổi lên khắp tứ phương, đông tây nam bắc, một đạo hàn quang xanh biếc tỏa ra bao phủ khắp thân hình của nàng.
Chung quanh tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên :
- Tuyệt hay...
- Múa đẹp quá...
- Thật là tuyệt diệu...
Đồng thời mọi người rút hầu bao ra những đồng tiền đồng bạc cứ liên tục được thẩy vào bên trong.
Đang lúc mọi người cao hứng, đột nhiên từ bên ngoài đám đông có tiếng xao động, chợt thấy hai gã hắc y nhân xô đám đông ra một bên, hùng hổ xông vào bên trong.
Vừa thấy hai gã hắc y nhân, có nhiều người kinh hãi tựa như vừa thấy quỷ hiện hồn, vội vã lẫn tránh ra xa để khỏi bị liên lụy.
Chỉ có Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa cùng với mấy người to gan vẫn đứng nguyên vị để coi sự việc diễn biến ra sao.
Hai gã hắc y nhân này, một gã mập ú, còn gã kia gầy đét không có mấy thịt, thân hình tựa như bộ xương biết đi.
Chợt nghe gã hắc y nhân mập lên tiếng nạt nộ :
- Ai cho các ngươi đến đây khoa đao múa kiếm, làm sòng bạc của bọn ta vắng khách?
Quan Tam Tiết biết đã gặp phải bọn tà mị đến gây sự, vội ôn tồn lên

tiếng bảo hắn :
- Nhị vị đại gia à, chúng tôi lần đầu mới đến đây không biết có sòng bạc của quí vị tọa lạc, nên mới làm vậy, thực là có lỗi. Chúng tôi sẽ đi ngay khỏi đây.
Quan Tam Tiết liền kêu Quan Diễm Mai thu dọn đồ đạc. Hai cha con dọn xong đang định bỏ đi, đã bị gã hắc y nhân gầy bước tới cản lại :
- Đứng lại! Các ngươi muốn đi cũng không dễ dàng đâu. Hừ!
Quan Diễm Mai nghe vô lý bèn lớn tiếng chất vấn :
- Không cho chúng tôi biểu diễn nơi đây thì chúng tôi đi chỗ khác, chẳng lẽ lại được được nữa sao?
Gã hắc y nhân gầy cười hiểm độc :
- Đúng vậy, các ngươi không được bỏ đi.
Quan Tam Tiết nghe vậy lớn tiếng hỏi :
- Vậy các vị muốn làm gì ta?
Gã gầy cất tiếng cười cuồng ngạo :
- Làm gì hả? Bắt mi phải bồi thường tổn thất.
Quan Diễm Mai không hề sợ hãi, hỏi tiếp :
- Xin hỏi sòng bạc của nhị vị ở đâu, tại sao ta không nhìn thấy?
Gã hắc y nhân mập vội nói xen vào :
- Sòng bạc của chúng ta tại Ẩm Mã kiều.
Mấy người xung quanh chợt cất tiếng cười rộ :
- Ha ha ha...
Bởi vì Ẩm Mã kiều cách nơi đây khá xa, nếu nói việc diễn võ làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của sòng bạc thì quả là hàm hồ vô lý không sao tưởng nổi.
Thấy mọi người chợt cười rộ lên, Quan Tam Tiết và Quan Diễm Mai biết hai gã hắc y nhân này cố ý kiếm chuyện gây sự với mình cho nên cũng không thèm để ý đến bọn chúng, chỉ lẳng lặng xách hành trang bỏ đi.
Hai gã hắc y nhân nhích động thân hình lướt tới ngăn cản trước mặt không cho hai cha con họ Quan bước tới, dù chỉ là một bước.
Quan Tam Tiết không muốn làm lớn chuyện, liền hạ giọng ôn hòa hỏi :
- Nhị vị lão đệ muốn gì hãy nói thẳng cho ta nghe.
Gã gầy hất hàm bảo :
- Cái gì mà nói thẳng nói nghiêng, các ngươi phải bồi thường tổn thất cho sòng bạc chúng ta.
Quan Tam Tiết than thầm trong bụng, hôm nay lúc khởi đầu thì suông sẽ, tốt đẹp, ai ngờ lại đụng phải hai gã tà mị này thiệt là xui hết chỗ nói.

Lão quay sang bảo Quan Diễm Mai :
- Mai nhi, con hãy lấy số tiền thưởng đưa cho nhị vị đại thúc để chúng ta mau lên đường.
Quan Diễm Mai miễn cưỡng lấy số tiền đồng và số bạc ném xuống đất, miệng làu bàu :
- Đó, cho các ngươi hết đó.
Gã gầy cười lạnh giọng khinh miệt :
- Một chút tiền này không đủ cho ta nhét kẽ răng nữa.
Gã mập cũng phụ họa :
- Đúng đó, còn thiếu nhiều lắm. Bọn ngươi không đi được đâu.
Quan Tam Tiết tức giận nói :
- Các ngươi thiệt là vô lý quá thậm tệ đó.
Hai gã hắc y nhân cất tiếng cười cuồng ngạo :
- Hắc hắc...
Gã mập ngang ngược lớn tiếng :
- Đạo lý hả? Chúng ta chính là đạo lý đây.
Gã gầy cười dâm đãng :
- Hí hí... Con tiểu a đầu này, lưu ả lại để đem vào Di Xuân viện của chúng ta huấn luyện, rồi sau đó cho nó đi tiếp khách.
Quan Tam Tiết không sao nhịn được, phẫn nộ quát lớn :
- Đồ hàm hồ vô liêm sỉ, lão phu phải cho ngươi một bài học mới được.
Nói đoạn lão rút ngọn tam tiết tiên nhằm vào hai gã hắc y nhân quát lớn.
Hai gã hắc y nhân thấy ngọn ngân tiên lợi hại vội tung mình vọt lên không trung né tránh.
Quan Tam Tiết thấy vậy vội biến chiêu, ngọn ngân tiên theo thế "Hành Không Xuất Thế" uốn mình tựa như con ngân xà đảo ngược lên không đập xuống huyệt "Thiên linh cái" trên đầu, khiến hai gã hắc y nhân phải tránh dạt sang hai bên.
Hai gã hắc y nhân này chính là bọn sát thủ trong Hắc y đội của Thần Long bang, nên thân thủ không phải tầm thường, vừa tránh chiêu vừa thét vang như sấm :
- Lão thất phu, mi dám động thủ với đại gia, bộ chán sống rồi hay sao?
Nói rồi gã mập bên tả, gã gầy bên hữu chia làm hai mặt cùng tấn công Quan Tam Tiết.
Một chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" từ mé hữu bay tới rồi lại thêm một chiêu "Ngạc Hổ Bắc Mồi" bên mé tả lướt tới, khí thế cực kỳ hung hãn.

Quan Tam Tiết lập tức dùng chiêu “Tả Hữu Khai Cung” đánh bạt ra hai bên, hóa giải hai chiêu thức hiểm độc của bọn hắc y nhân một cách dễ dàng.
Hai gã hắc y nhân không khỏi kinh ngạc, bọn chúng lúc này không dám khinh thường Quan Tam Tiết, cũng không dám sơ suất trong lúc giao chiến.
Cho nên hai gã xoay người tránh né, đoạn gã gầy dùng chiêu “Thiên Cẩu Hóa Nhật” từ trên đánh xuống còn gã mập sử dụng chiêu “Đáy Biển Vớt Trăng” từ dưới móc ngược lên. Hai chiêu thức phát ra đồng thời, nhằm vào hai yếu huyệt “Thiên Minh” phía trên và “Hội Âm” ở phía dưới của Quan Tam Tiết.
Nếu như chỉ cần trúng một trong hai độc chiêu này thì tính mạng của Quan Tam Tiết khó mà bảo toàn. Quan Tam Tiết vẫn điềm tĩnh không hề sợ sệt, xuất chiêu “Xoay Chuyển Càn Khôn” ngân tiêu hóa thành vô số vòng tròn nhảy múa loạn xa trước mắt hai gã hắc y nhân.
Liền đó...
Rẹt! Rẹt...
Hai thanh âm liên tiếp vang lên.
Vạt áo của hai tên hắc y nhân bị ngân tiêu cuốn rách hết một miệng lớn.
Những người đứng xung quanh trầm trồ thán phục :
- Hảo công phu, hay lắm!
Hai gã hắc y nhân hổ thẹn vô cùng, gã gầy thừa lúc Quan Tam Tiết sơ ý, giơ tay ném mấy mũi độc tiêu vào giữa ngực đối phương.
Quan Tam Tiết rú lên một tiếng, ngã nhào xuống đất. Quan Diễm Mai la lên một tiếng thảm thiết, nhào tới ôm chầm lấy cha mình.
- Phụ thân...
Thấy hành vi hèn hạ của hai gã hắc y nhân, Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa phẫn nộ không sao nhịn nổi,tức giận hét vang :
- Cuồng đồ vô liêm sỉ, hãy xem đây.
Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa đồng thời rút trường kiếm tấn công hai gã hắc y nhân, giải cứu cho Quan Tam Tiết.
Kiếm pháp của hai cao thủ Cứu Bại sơn trang quả là danh bất hư truyền, phối hợp cực kỳ tinh diệu, một người dùng hữu thủ kiếm, một người dùng tả thủ kiếm, chiêu theo sáu mươi tư quẻ trong đồ hình bát quái, song kiếm một âm một dương tung hoành ngang dọc, những luồng bạch quan liên tục lóe lên không ngừng.
Hai gã hắc y nhân thấy vậy vội vung binh khí ứng chiến, vừa tiếp chiêu vừa hầm hầm quát vang :

- Bọn mi là ai mà dám ngăn cản đại gia hành sự?
Tư Mã Vô Phong thản nhiên đáp :
- Các ngươi bức hiếp người ta thậm tệ, người của Cứu Bại sơn trang không thể nào nhắm mắt làm ngơ.
Vừa nghe nói đến người của Cứu Bại sơn trang, hai gã hắc y nhân không dám tiếp chiến, vội đánh ra một chiêu rồi tung người lộn ngược ra sau.
Gã hắc y nhân mập vòng tay ôm quyền thi lễ :
- Thần Long bang chúng tôi không hề gây thù oán với Cứu Bại sơn trang, mong nhị vị đừng xen vào công việc của chúng tôi mà tổn thương hòa khí giữa hai bên.
Nghe gã hắc y nhân tự xưng là người của Thần Long bang, Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa mới biết giang hồ truyền ngôn bọn thuộc hạ của Thần Long bang tàn ác bất nhân quả thật không sai.
Tư Mã Vô Phong lạnh lùng :
- Bọn ngươi hoành hành ngang ngược, hôm nay bản nhân nhất định không bỏ qua chuyện này.
Hai gã hắc y nhân lại cất tiếng cười ngạo nghễ :
- Ha ha ha...
Gã hắc y nhân gầy nhếch môi cười nham hiểm :
- Khẩu khí cũng lớn lối đó.
Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa không muốn nhiều lời chỉ vung trường kiếm liên tục xuất chiêu đánh tới.
Hai gã hắc y nhân chỉ tránh né không cũng đủ mệt, làm sao có cơ hội hoàn thủ công kích lại hai cao thủ của Cứu Bại sơn trang danh trấn giang hồ.
Kiếm khí tỏa ra cực kỳ mãnh liệt, khiến cho hai gã hắc y nhân cảm thấy như có một khối sơn thạch nặng hơn ngàn cân đè nặng lên người khiến cho bọn hắn xoay trở tránh né hết sức khó khăn.
Hai cao thủ sử dụng xong sáu mươi bốn chiêu trong Lưỡng Nghi kiếm pháp, một tuyệt học võ công của Cứu Bại sơn trang thì hai gã hắc y nhân nọ mồ hôi đổ ra như mưa, hơi thở hổn hển như sắp đứt hơi.
Nếu như không phải Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa hạ thủ lưu tình thì hai gã hắc y nhân đã thành quỷ không đầu dạo chơi nơi âm phủ từ lâu rồi.
Thấy bộ dạng thảm hại của hai gã hắc y nhân, Tư Mã Vô Phong lạnh lùng hạ lệnh :
- Bọn mi hãy đến giải độc cho Quan Tam Tiết ngay lập tức, nếu không chớ trách ta nhẫn tâm hạ độc thủ.

Nói đoạn Tư Mã Vô Phong dùng trường kiếm chém ngang một thân cây to.
Ầm!
Một thanh âm kinh hồn vang lên, thân cây bị đổ rạp xuống đất. Gã gầy và tên mập hoảng sợ vội đi đến bên Quan Tam Tiết lúc này tuy lão đã bị hôn mê, song chất độc vẫn chưa phát tan ra khắp cơ thể.
Hai gã hắc y nhân ngồi xuống vươn tay làm bộ vận khí để giải trừ độc khí trong người Quan Tam Tiết, song kỳ thực hai gã âm thầm phát tán Thập Cốt Tiêu Dao tán ra xung quanh.
Một mùi hương lạ lùng phang phất trong không trung theo làn gió tỏa ra. Tư Mã Vô Phong thất kinh la lớn :
- Hỏng rồi, có mê dược, mau phong bế hô hấp.
Đáng tiếc là mọi việc đã trễ.
Tư Mã Vô Phong, Tư Mã Vô Hoa cùng Quan Diễm Mai cảm thấy gân cốt mềm nhũn, mất hết công lực, ngay cả những người đứng xung quanh đều bị họa lây.
Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa muốn vung kiếm xuất chiêu đánh tiếp song toàn thân bải hoải không sao nhấc kiếm lên nổi.
Hai gã hắc y nhân đắc ý cất tiếng cười cuồng ngạo :
- Ha ha ha... Cứu Bại sơn trang có muốn tỉ thí nữa không? Hắc hắc... Lưỡng Nghi kiếm pháp của các ngươi hay là Thập Cốt Tiêu Dao tán của chúng ta lợi hại! Hừ! Bảo các ngươi chớ xen vào chuyện của Thần Long bang mà các ngươi không chịu nghe, thiệt đúng là cái đồ ngu không tưởng nổi.
Chưa đợi cho bọn hắn nói hết câu, Tư Mã Vô Phong đã khinh miệt nhổ một bãi nước bọt vào miệng thối của tên hắc y nhân gầy.
Gã gầy nhăn mặt vội khạc nhổ liền mấy cái ra ngoài nền đất.
Gã hắc y nhân mập thấy vậy cười hô hố nói với đồng bọn :
- Thế nào, mùi vị không tệ chớ?
Gã gầy cau mặt hối tên mập :
- Đi.. đi đi, nếu không đem bọn chúng về Tổng đàn chẳng lẽ ngươi lại muốn quan phủ đến bắt chúng ta sao?
Gã mập chỉ vào Quan Tam Tiết :
- Lão già này tính sao?
Gã gầy thản nhiên :
- Hãy phong bế huyệt đạo của lão đem về Tổng đàn rồi tính sau.
Gã mập thoáng nhăn mặt nói với gã gầy :
- Lão đã bị hôn mê rồi, phong bế huyệt đạo cực kỳ dễ dàng, nhưng làm sao lão đi được?
Gã gầy tức khí chửi ầm ĩ :

- Cái đầu ngươi ngu như heo, thiệt không sai. Bộ ngươi không thể cho hai tên kia khiêng lão được hay sao?
Gã mập cười hề hề bước tới phong bế huyệt đạo của Quan Tam Tiết, đoạn hạ lệnh cho Tư Mã Vô Hoa và Tư Mã Vô Phong :
- Khiêng lão già này đi lẹ lên.
Hai người vội bước tới khiêng Quan Tam Tiết. Quan Diễm Mai cũng đến giúp sức, song do trúng phải chất độc Thập Cốt Tiêu Dao tán nên lực bất tòng tâm.
Lúc đầu hai người định khiêng Quan Tam Tiết lên vai bước đi, song mới được một bước đã cảm thấy mệt, đến bước thứ hai hơi thở hổn hển, cố đến bước thứ ba thì hai chân của họ run lẩy bẩy, đứng không vững chỉ muốn ngã nhào xuống đất mà thôi.
Quan Diễm Mai thấy vậy vội bước tới đỡ giữa lưng phụ thân mình. Song mới bước được hai bước nữa, ba người đã đứng lại, bàn chân không sao nhất lên được nữa.
Gã hắc y nhân gầy thấy vậy biết không có cách nào hơn, đành phải gọi gã mập :
- Lão mập, ngươi hãy khiêng lão già này đi.
Gã mập làu bàu :
- Ta...
Gã gầy lớn tiếng nạt :
- Đừng có ta này ta nọ nữa, mau khiêng lão về Tổng đàn.
Gã mập phải khiêng Quan Tam Tiết, còn gã hắc y nhân gầy áp giải Tư Mã Vô Phong, Tư Mã Vô Hoa cùng Quan Diễm Mai về Tổng đàn.
Từ lúc Lăng Vân Phi, Mã đàn chủ đi thảo phạt Kiếm Trì sơn trang khiến cho Lý Mộng Tường phải bỏ sơn trang chạy về phía nam, thì Tổng đàn của Thần Long bang đã được dời đến đây.
Ngã Thị Ngã nghe nói đã bắt được hai cao thủ của Cứu Bại sơn trang, y cực kỳ cao hứng vội cho thuộc hạ nhốt bọn họ vào địa lao. Tối đến, y cho triệu hồi Mã đàn chủ và Lăng Vân Phi đến mật thất để mật đàm.
Ngã Thị Ngã thấy hai người đến, liền cất tiếng hỏi :
- Hôm nay người của chúng ta bắt được cao thủ của Cứu Bại sơn trang, các ngươi xem nên xử trí bọn chúng ra sao?
Mã đàn chủ không lên tiếng, Lăng Vân Phi cũng lặng im không đáp.
Ngã Thị Ngã giọng không vui :
- Ta hỏi sao các ngươi không đáp?
Mã đàn chủ nhìn sang Lăng Vân Phi, thấy lão cúi đầu tựa như không thấy.
Bất đắc dĩ Mã đàn chủ đành phải lên tiếng :

- Bang chủ à, người của Cứu Bại sơn trang cứng đầu cứng cổ, cứ giết quách bọn chúng là xong chuyện.
Ngã Thị Ngã nghe xong không nói gì.
Lăng Vân Phi vẫn cúi đầu dường như đang trầm tư nghĩ ngợi.
Ngã Thị Ngã gọi đích danh Lăng Vân Phi, lúc đó lão mới ngẩng đầu lên nói :
- Bẩm Bang chủ, không thể giết hai người này được.
Mã đàn chủ nói giết Lăng Vân Phi nói không nên giết khiến Ngã Thị Ngã nhất thời không biết nghe lời ai, bèn hỏi tiếp :
- Nhị vị đều có lý do cả, hãy nói cho ta nghe thử.
Mã đàn chủ nói với Lăng Vân Phi :
- Lăng huynh hãy nói trước đi.
Lăng Vân Phi lắc đầu :
- Mã huynh nói trước đi mà.
Ngã Thị Ngã thấy vậy thoáng cau mày :
- Các ngươi khách khí làm cái gì, cứ nói thẳng ra đi, ai nói trước cũng được.
Mã đàn chủ vội lên tiếng :
- Tư Mã Vô Công Trang chủ Cứu Bại sơn trang là một lão già ngoan cố không thèm đếm xỉa đến đại nghiệp thống nhất võ lâm của chúng ta, nên phải giết hai tên đó để cho bọn chúng thấy mà sợ.
Mã đàn chủ nói xong, Lăng Vân Phi liền tiếp lời :
- Người của Cứu Bại sơn trang nên giết, song hiện tại không nên giết vội, bởi vì sẽ có hai điểm bất lợi. Vì nếu chúng ta nóng nảy thì sẽ làm hỏng thế trung lập của Tư Mã Vô Công, làm lão trở thành địch thủ lợi hại của chúng ta. Còn như không giết hai người của Cứu Bại sơn trang thì họ sẽ đến đây đòi trả người, lúc đó chúng ta sẽ đối phó dễ dàng hơn nhiều.
Ngã Thị Ngã gật đầu :
- Hay lắm.
Sắc mặt Mã đàn chủ không sao giấu nổi vẻ khó chịu, Lăng Vân Phi thoáng nhìn đã biết lão đang nghĩ gì, bèn nói với Ngã Thị Ngã :
- Bang chủ, ý của Mã đàn chủ cũng đúng lắm, chúng ta sớm muộn gì cũng phải giết hai người của Cứu Bại sơn trang.
Ngã Thị Ngã hiểu dụng ý của Lăng Vân Phi, nên cố ý bảo :
- Đúng vậy, ý của Mã đàn chủ cũng hay lắm.

Hồi 22
Âm mưu phá hoại Thần Long bang

Tin Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa bị Thần Long bang bắt giữ truyền đến tại Cứu Bại sơn trang làm cho toàn sơn trang phải chấn động.
Hành động ngang ngược của bọn thủ hạ Thần Long bang khiến cho toàn sơn trang phẫn nộ, ai nấy đều mong Tư Mã trang chủ cho mình được đi cứu Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa thoát khỏi Thần Long bang.
Tư Mã Vô Công cũng nghĩ rằng Cứu Bại sơn trang không thể bỏ qua chuyện này, để mặc cho Thần Long bang tàn hại đồng đạo võ lâm, nên quyết định phái nhị tổng quản Tư Mã Vô Hùng soái lĩnh tinh anh của Cứu Bại sơn trang đến Tổng đàn Thần Long bang để đòi người.
Tư Mã Vô Hùng cùng với nhị vị tỷ muội tư Mã Vô Mỹ và Tư Mã Vô Lê cùng con trai độc nhất của mình là Tư Mã Vô Cực và một số thủ hạ trong sơn trang ngay đêm đó trực chỉ đến thẳng Kiếm Trì sơn trang Tổng đàn của Thần Long bang.
Bọn hắc y nhân canh gác ngoài Tổng đàn thấy một đoàn người đang đêm đến sơn trang liền vội vàng phi thân vào trong bẩm báo cho Mã đàn chủ.
Mã đàn chủ lúc này đang ngồi đánh cờ với Lăng Vân Phi, nghe thuộc hạ vào bẩm báo bèn cười bảo Lăng Vân Phi :
- Lăng trang chủ đoán quả không sai. Khách của chúng ta đã đến rồi, chúng ta phải ra hoan nghênh bọn họ cho phải đạo chớ.
Lăng Vân Phi cũng lên tiếng phụ họa :
- Đúng đó, chúng ta phải ra hoan nghênh họ.
Mã đàn chủ, Lăng Vân Phi cùng bọn thuộc hạ Thần Long bang kéo nhau ra ngoài sơn môn của Kiếm Trì sơn trang.
Vừa thấy Mã đàn chủ xuất hiện, Tư Mã Vô Hùng bước tới vòng tay thi lễ :
- Mã đàn chủ, Cứu Bại sơn trang Tư Mã Vô Hùng bái kiến Đàn chủ.
Mã đàn chủ vội đáp :
- Bất tất phải đa lễ, nhị tổng quản không biết hôm nay hạ giá đến đây có việc chi chỉ giáo?
Tư Mã Vô Hùng nói thẳng không cần úp mở :
- Tại hạ đến đây mong Đàn chủ thả người của tệ trang.
Mã đàn chủ giả vờ như không biết, cất tiếng hỏi :
- Thả người nào vậy?

Tư Mã Vô Hùng liền nói rõ từng tiếng :
- Tư Mã Vô Phong và Tư Mã Vô Hoa là người của tệ trang.
Mã đàn chủ cất tiếng cười lớn :
- Ha ha ha...
Tư Mã Vô Hùng ngạc nhiên :
- Mã đàn chủ cười cái gì vậy?
Mã đàn chủ ngạo nghễ đáp :
- Ta cười các ngươi mà không biết, ta cười các ngươi ngu muội đó. Ha ha ha...
Tư Mã Vô Hùng cố nhịn cơn tức giận, ôn tồn hỏi :
- Tại sao Đàn chủ lại nói như thế?
Mã đàn chủ lạnh lùng đáp :
- Thần Long bang chúng ta không bao giờ thả người của các ngươi, trừ phi Cứu Bại sơn trang các ngươi qui phục Thần Long bang. Nếu không thì hai gã Tư Mã kia sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở địa lao.
Tư Mã Vô Hùng thấy lão ăn nói ngang ngược quá đáng, liền nổi cơn thịnh nộ định xông tới động thủ, chợt bị Tư Mã Vô Cực ngăn lại :
- Thân phụ, để hài nhi đánh trận đầu.
Tư Mã Vô Cực từ nhỏ đã được danh sư chỉ điểm, luyện được tuyệt kỹ Vô Cực quyền đến mức xuất quỷ nhập thần. Thần Long bang vội cho gã hắc y nhân gầy ra ứng chiến, bởi vì lúc trước có công bắt được cao thủ của Cứu Bại sơn trang, nên được Ngã Thị Ngã cho làm đội trưởng hắc y đội.
Tư Mã Vô Cực lớn tiếng thóa mạ gã gầy :
- Nè, lão quỷ gầy mau đến nạp mạng.
Gã gầy lớn tiếng nạt lại :
- Tiểu tử chớ vội cuồng vọng.
Tư Mã Vô Cực xuất chiêu “Khai Môn Kiến Sơn” nhằm thẳng vào huyệt “Đàn Trung” của gã gầy đánh tới. Gã gầy thấy thế vội dùng chiêu “Bế Môn Tạ Khách” để hóa giải.
Nào ngờ mới đánh ra được nửa chừng, Tư Mã Vô Cực đã biến chiêu, tả thủ hạ thấp xuống đánh vào “Kỳ Môn” huyệt.
Gã gầy cũng hấp tấp dùng chiêu “Ngọc Nữ Suy Tư” để đối phó. Không ngờ Tư Mã Vô Cực lại biến chiêu xỉa thẳng vào huyệt “Khí Hải” của hắn.
Vô Cực quyền pháp biến hóa vô thường, chân chân giả giả, hư hư thực thực, biến ảo khôn lường, chiêu thức thay đổi lanh lẹ cực kỳ, cho dù đối phương có muốn tránh né cũng không sao làm được, đến lúc bị đánh bại cũng mơ hồ không hiểu tại sao lại bị bại trận.
Tư Mã Vô Cực xuất chiêu “Thôi Song Vọng Nguyệt” rồi lại một chiêu

“Phong Cuộn Hà Điệp”, tiếp đó là “Khổng Tước Khai Bình” cứ liên miên bất tuyệt.
Gã gầy không sao đối phó nổi, vạt áo bị chỉ phong xé rách mấy đường.
Rẹt! Rẹt...
Có lúc mặt gã lãnh trọn năm dấu ngón tay, rồi bụng cũng bị mấy ngọn cước của Tư Mã Vô Cực đá trúng.
Nhìn thấy mặt mũi gã gầy bị sưng húp, thân hình lảo đảo lắc lư, bộ dạng cực kỳ thảm hại, bất giác mọi người lớn tiếng cười ồ lên chế nhạo gã gầy :
- Ha ha ha...
May mà Tư Mã Vô Cực hạ thủ lưu tình, xuất thủ không dùng hết công lực. Nếu không thì cho dù mười gã gầy cũng không chịu nổi song quyền của chàng.
Ai ngờ gã gầy không biết cảm tạ mà lại sinh lòng thù hận, âm thầm phóng Thập Cốt Tiêu Dao tán về phía Tư Mã Vô Cực.
Tư Mã Vô Cực thập phần linh mẫn, vừa ngửi thấy mùi hương khác lạ, vội lớn tiếng la lên :
- Thân phụ có mê dược, người hãy chạy lẹ lên.
Tư Mã Vô Hùng vội vã ra hiệu cho thuộc hạ trong sơn trang quay người bỏ chạy.
Mã đàn chủ cũng không truy đuổi mà chỉ áp giải Tư Mã Vô Cực trở về Tổng đàn, rồi nhốt chàng vào địa lao.
Tư Mã Vô Hùng trở về sơn trang ngay trong đêm đó để bẩm báo với Trang chủ.
Trang chủ Tư Mã Vô Công vội cấp tốc triệu tập các cao thủ của Cứu Bại sơn trang đến để bàn cách đối phó.
Các cao thủ trong sơn trang nghe lệnh vội đến bàn luận.
Đại tổng quản Tư Mã Vô Anh.
Nhị tổng quản Tư Mã Vô Hùng.
Đại quản sự Tư Mã Vô Mỹ.
Nhị quản sự Tư Mã Vô Lệ.
Tam quản sự Tư Mã Vô Tuyết.
Tứ quản sự Tư Mã Vô Nguyệt.
Nét mặt ai nấy cũng đều lộ vẻ lo âu căng thẳng trước sự việc tồi tệ ảnh hưởng đến danh dự của Cứu Bại sơn trang trên giang hồ.
Nghe các cao thủ dưới trướng đàm luận xong, Tư Mã Vô Công lộ vẻ căm giận trầm giọng bảo :
- Xem ra cuộc quyết chiến sinh tử giữa Cứu Bại sơn trang chúng ta với Thần Long bang sắp sửa xảy ra, ta đoán rằng bọn chúng đêm

nay không đến thì ngày mai nhất định sẽ tới gây sự.
Quả nhiên Tư Mã Vô Công đã đoán không lầm.
Chiều hôm sau Thần Long bang chủ Ngã Thị Ngã soái lãnh Mã đàn chủ, Lăng Vân Phi cùng cao thủ ba môn phái Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân rồi theo sau là bọn hắc y nhân hợp với bọn Dược vật nhân Vô úy tử hùng hổ kéo tới quyết san bằng Cứu Bại sơn trang thành bình địa, bắt sống Tư Mã Vô Công về trừng trị.
Tư Mã Vô Công cũng đem các cao thủ của mình ra nghênh chiến với Thần Long bang.
Tư Mã Vô Công nộ khí quát hỏi Ngã Thị Ngã :
- Cứu Bại sơn trang chúng ta không hề đụng chạm đến Thần Long bang của các ngươi, cớ sao các ngươi dám đến đây khiêu chiến?
Ngã Thị Ngã lớn tiếng cười nói :
- Ha ha ha... Nhị tổng quản của các ngươi đã đến Tổng đàn của chúng ta gây sự, cớ sao lại nói là không đụng chạm?
Tư Mã Vô Công nói :
- Ồ, đó chỉ là việc đến đòi các ngươi thả người của bản trang đó thôi.
Ngã Thị Ngã lại cười lên một tràng dài :
- Hắc hắc... Người của ngươi đa sự dám can thiệp vào chuyện riêng của Thần Long bang, thì làm sao trách ta được.
Tư Mã Vô Công phẫn nộ :
- Thủ hạ của ngươi làm những chuyện ngang ngược, làm sao có thể dung tha được?
Ngã Thị Ngã biến sắc mặt lạnh lùng nói :
- Vậy thì chớ trách chúng ta tàn nhẫn.
Mã đàn chủ, Lăng Vân Phi bước tới xin Ngã Thị Ngã cho mình được giao chiến.
Ngã Thị Ngã khoát tay ngăn lại :
- Hôm nay để ta thử thách giáo vài chiêu của Tư Mã trang chủ.
Ngã Thị Ngã hỏi Tư Mã Vô Công :
- Ý Trang chủ ra sao?
Tư Mã Vô Công thản nhiên đáp :
- Tùy ý, ngươi muốn sao cũng được. Lão phu sẽ tiếp ngươi.
Ngã Thị Ngã nghĩ một lát, đoạn nói :
- Tư Mã trang chủ, ta sẽ đánh ra ba chiêu Thần Long chưởng. Nếu ngươi tiếp được ba chiêu, ta sẽ lập tức cho thuộc hạ trở về Tô Châu ngay lập tức, sau đó sẽ loan báo với võ lâm sẽ giải tán Thần Long bang ngay tức khắc, còn ta sẽ qui ẩn không đếm xỉa gì đến chuyện giang hồ. Còn nếu ngươi không tiếp được thì...
Ngã Thị Ngã lặng im không nói tiếp nữa, song mọi người đều biết kết

cục sẽ ra sao, nếu Tư Mã Vô Công không đương cự nổi ba chiêu của Ngã Thị Ngã.
Ngã Thị Ngã ngạo mạn hỏi tiếp :
- Trang chủ đã chuẩn bị xong chưa?
Tư Mã Vô Công tự tin đáp :
- Ngươi cứ xuất chưởng đi chớ nhiều lời.
Ngã Thị Ngã vận khí dùng chiêu "Thần Long Dao Đầu" đẩy ra một chưởng, chiêu này bao hàm tám thành công lực khiến cho cuồng phong nổi lên ào ạt.
Tư Mã Vô Công cũng vận đủ tám thành công lực dùng chiêu "Khai Môn Kiếm Sơn" nghênh tiếp.
Chợt nghe...
Bùng!
Một thanh âm chấn động vang lên.
Hai cao thủ vững đứng nguyên vị, không ai nhúc nhích, tựa như bị chôn chân xuống đất.
Ngã Thị Ngã lặng im vận đủ mười thành công lực sử chiêu "Thần Long Dao Vĩ" tống ra một chưởng.
Cuồng phong bốc lên dữ dội, cát bay đá chạy tứ tung.
Tư Mã Vô Công cũng vận đủ mười thành công lực xuất chiêu "Xuất Môn Tống Khách" nghênh tiếp.
Lại nghe...
Bùng!
Một thanh âm kinh hồn vọng lại.
Ngã Thị Ngã vẫn đứng yên bất động, còn thân hình Tư Mã Vô Công thoáng lắc lư, song lập tức trầm ổn lại như cũ không hề giao động.
Ngã Thị Ngã thầm kinh ngạc nghĩ thiên hạ võ lâm trừ Tư Mã Vô Công ra không ai có thể tiếp nổi hai chiêu Thần Long chưởng của mình, nếu như người này qui thuận Thần Long bang thì e gì võ lâm Trung Nguyên các phái, hào kiệt giang hồ không qui phục mình.
Nghĩ đến đây, y lên tiếng bảo Tư Mã Vô Công :
- Tư Mã trang chủ có võ công cao tuyệt, thật đáng phục, đáng phục!
Tư Mã Vô Công lạnh lùng cười đáp :
- Bang chủ quá khen đó thôi!
Ngã Thị Ngã thành tâm thực ý nói tiếp :
- Tư Mã trang chủ, ta thập phần khâm phục võ công và tính tình của ngài đó. Nếu như ngài chịu hợp tác với ta thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.
Tư Mã Vô Công cũng không nổi giận, thản nhiên nói :
- Nếu như ta không đáp ứng hợp tác thì sao?
Ngã Thị Ngã cao giọng :

- Ta nghĩ ngài sẽ đáp ứng.
Tư Mã Vô Công hỏi y :
- Tại sao ngươi lại dám tự tin như vậy?
Ngã Thị Ngã đáp :
- Bởi vì ngài không còn đường nào khác nếu không muốn Cứu Bại sơn trang bị xóa tên khỏi chốn võ lâm giang hồ.
Tư Mã Vô Công nghiêm giọng đáp :
- Vậy thì ta nói cho ngươi biết, ta tuyệt đối không đáp ứng.
Ngã Thị Ngã nhún vai lắc đầu tỏ vẻ tiếc rẻ :
- Vậy thì ngươi hãy lo tiếp chiêu Thần Long chưởng thứ ba của ta.
Ngã Thị Ngã nói dứt lời, quay lưng về phía Tư Mã Vô Công âm thầm vận đủ công lực song chưởng để trước ngực, rồi đột ngột xoay người lại sử dụng chiêu "Thần Long Đằng Phi" tống ra một chưởng.
Cuồng phong dữ dội bốc lên, cát đá cuộn tròn mù mịt khắp chốn.
Tư Mã Vô Công vội vàng huy động song chưởng dùng chiêu "Ý Thiên Đồ Long" nghênh tiếp Liền nghe...
Bùng!
Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.
Ngã Thị Ngã vẫn đứng nguyên vị, thân hình không hề rúng động.
Tư Mã Vô Công lảo đảo thoái lui ra sau ba bước mà vẫn chưa đứng vững, xuýt chút nữa là ngã nhào xuống đất, miệng lão ộc ra một búng huyết tươi.
Cao thủ của Cứu Bại sơn trang kinh hoàng thất sắc, vội lướt tới đỡ Tư Mã Vô Công dậy.
Ngã Thị Ngã thấy vậy cao giọng hô lên một tiếng :
- Ngày tiêu diệt Cứu Bại sơn trang đã đến, các ngươi mau tiến lên.
Tiếng la của bọn thuộc hạ Thần Long bang hòa lẫn với tiếng binh khí tạo nên một thanh âm cực kỳ chói tai. Trận hỗn chiến giữa bọn thuộc hạ Thần Long bang và người của Cứu Bại sơn trang vô cùng ác liệt. Những thanh âm ghê rợn vang lên không ngớt bên tai. Trận ác chiến giữa hai bên kéo dài cho đến tối.
Tư Mã Vô Công được mấy cao thủ liều chết vung binh khí yểm hộ mới thoát được vòng vây trùng điệp của bọn sát thủ hắc y đội và lũ Vô úy tử đáng sợ. Số cao thủ của Cứu Bại sơn trang bị tổn thất rất trầm trọng. Đại tổng quản Tư Mã Vô Anh, Đại quản sự Tư Mã Vô Mỹ, Nhị quản sự Tư Mã Vô Lệ bị tử mạng. Tư Mã Vô Tuyết và Tư Mã Vô Nguyệt thọ thương mà thương thế cực kỳ trầm trọng.
Tư Mã Vô Công dưỡng thương một lúc rồi cùng với các cao thủ còn sống sót bỏ chạy khỏi sơn trang ngay trong đêm. May mà trên đường tuy có bị ngăn trở nhưng không gặp cao thủ của Thần Long bang nên

không bị tổn thất gì nữa.
Vu Phong và quần hùng nghe Tư Mã Vô Công thuật lại câu chuyện, bất giác nghĩa khí nổi lên, Lý Mộng Tường vỗ bàn thét lớn :
- Tổ bà nó! Thần Long bang bức hiếp võ lâm bằng hữu thậm tệ, chúng ta không thể ngồi đợi được nữa, phải quyết liều mạng với chúng một phen mới được.
Long Tam cũng tiếp lời :
- Hiện giờ lực lượng của chúng ta đã đủ sức đối phó với Thần Long bang, lúc này không trừ diệt chúng thì còn đợi đến bao giờ nữa?
Vu Phong điềm tĩnh hơn, ôn tồn bảo :
- Không sai, thời cơ trừ diệt Thần Long bang đã sắp đến rồi, nhưng tốt nhất phải đợi Tư Mã trang chủ dưỡng thương, hồi phục công lực rồi sẽ tính sau.
Tư Mã Vô Hùng nóng nảy bảo :
- Vu đại hiệp, Thần Long bang không những cầm giữ các đệ tử của bản trang nơi địa lao hắc ám, mà còn giam giữ không ít các đệ tử của các đại môn phái võ lâm Trung Nguyên. Tính mạng họ sẽ cực kỳ nguy hiểm nếu chúng ta chậm trễ.
Tư Mã Vô Công cũng nói :
- Vu đại hiệp, một chút thương thế của lão phu đâu có đáng kể, đừng... đừng có lo... lo cho chúng ta mà.
Nói vừa dứt lời, nội thương tái phát, sắc mặt Tư Mã Vô Công chợt tái ngắt, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán.
Vu Phong vội trấn an :
- Cứ theo như tin tức trên giang hồ truyền lại, hiện giờ Ngã Thị Ngã đang cố gắng thu phục nhân tâm để lôi kéo các phái trong võ lâm gia nhập Thần Long bang, nên những người bị nhốt trong địa lao tạm thời chưa bị nguy hại tính mạng, dù có muộn mấy ngày cũng không sao. Còn đối với chúng ta, khi nội thương chưa bình phục mà động thủ sớm, hậu họa tất sẽ không sao kể xiết. Trước mắt chư vị hãy lo cứu trị nội thương để lúc giao chiến với Thần Long bang có đủ công lực khắc chế đối phương.
Tiền Độc Thủy cũng lên tiếng :
- Vu huynh nói không sai. Nếu như bên ngoài có biến cố gì xảy ra tất sẽ có người truyền báo vào đây, chư vị chớ lo lắng làm gì.
Tư Mã Vô Tuyết gắng nén đau thương, nghẹn ngào nói :
- Các vị tiền bối nói rất có lý, song nghĩ đến Vô Cực tiểu đệ còn bị khổ sở trong địa lao, lòng chúng tôi...
Nói chưa hết câu, hai dòng lệ tuôn ra như suối. Tư Mã Vô Nguyệt không sao nhịn được bật khóc nức nở. Tiểu Lạc thấy vậy vội bước

tới cười bảo :
- Nhị vị tỷ tỷ à, đáng lẽ nhị vị phải cười vui mới phải. Các vị đến được đây là tiểu đệ vui mừng khôn xiết, bởi chúng ta có đủ thực lực rồi, chỉ cần đánh bại Ngã Thị Ngã tất sẽ cứu được họ ra khỏi địa lao mà.
Nhu Di trợn mắt nhìn Tiểu Lạc, song chàng làm lơ tựa như không thấy.
Tư Mã Vô Công nghĩ ngợi thấy cũng có lý, đành phải an tâm tịnh dưỡng, trị thương khôi phục công lực.
* * * * *
Lại nói Lăng Vân Phi và Mã đàn chủ xuất động đuổi Lý Mộng Tường ra khỏi Kiếm Trì sơn trang thì Ngã Thị Ngã đã dời Tổng đàn của Thần Long bang về Kiếm Trì sơn trang.
Cũng từ khi đó Ngã Thị Ngã chẳng những không còn nghi ngờ gì Lăng Vân Phi mà còn đối đãi xem trọng Lăng Vân Phi, địa vị của lão tuyệt đối không dưới địa vị của Mã đàn chủ, nếu không muốn nói là ngang bằng.
Lúc dời Tổng đàn Ngã Thị Ngã định kêu Lăng Vân Phi đi theo, song lão kiếm cách tuyệt không chịu đi theo.
Bởi vì Lăng Vân Phi nghĩ mình với Lý trang chủ là bằng hữu kết giao lâu năm, nay vì bất đồng đã đánh đuổi bằng hữu chạy đi rồi lại còn chiếm sơn trang của người ta thì tự cảm thấy hổ thẹn, hơn nữa luận về công lao thì Mã đàn chủ mới xứng đáng dời về Kiếm Trì sơn trang.
Mã đàn chủ nghe vậy trong lòng cảm thấy an ủi, lão lại phục Lăng Vân Phi là người có nghĩa khí.
Nào ngờ Ngã Thị Ngã lại không chịu cho Mã đàn chủ dời về Kiếm Trì sơn trang.
Bởi vì Mã đàn chủ là Đàn chủ cai quản Tổng đàn, không thể rời xa Tổng đàn dễ dàng như vậy, hai nữa là phía dưới sòng bạc có mật thất dùng để chế tạo Thập Cốt Tiêu Dao tán, rồi việc nuôi dưỡng bọn Dược vật nhân Vô úy tử, rồi còn số bạc thu nhập từ sòng bạc cần phải có người quản lý đáng tin cậy nữa.
Ngã Thị Ngã nói cũng cực kỳ đúng nên Mã đàn chủ đành phải ở lại Tổng đàn cũ.
Tổng đàn Thần Long bang dời về Kiếm Trì sơn trang làm cho Lăng Vân Phi âm thầm sung sướng bởi vì lão có cơ hội tự do gần gũi với Mã đàn chủ để phá hoại nội bộ Thần Long bang.
Mã đàn chủ thấy Bang chủ xem trọng Lăng Vân Phi mà Lăng Vân Phi lại rất biết điều, lúc nào cũng đề cao Mã đàn chủ trước mặt Bang chủ cho nên trong lòng lão thập phần cảm kích thịnh tình của Lăng Vân

Phi, vả lại lão cũng muốn lôi kéo Lăng Vân Phi về phe của lão để tính chuyện về sau.
Cho nên Mã đàn chủ làm gì cũng muốn lôi kéo Lăng Vân Phi đi theo.
Lăng Vân Phi không bao giờ cự tuyệt, lúc nào cũng tuân theo lệnh của Mã đàn chủ.
Mối giao tình giữa Mã đàn chủ và Lăng Vân Phi càng lúc càng thân thiết hơn.
Qua được mấy ngày Lăng Vân Phi chợt nghĩ lại cứ đi hoài như vậy thì không được, thời gian không còn bao lâu nữa, cần phải gấp gáp thi hành kế hoạch phá hoại Thần Long bang, nếu không sẽ lỡ việc đại sự, dù phải mất mạng cũng phải cố phá hủy cho được Thần Long bang.
Chuyện đi đến sòng bạc để thị sát quá nhiều lần thì vô ích, nên mới đi cùng với Mã đàn chủ được hai lần thì Lăng Vân Phi đã tìm cách thoái thác không theo nữa. Lăng Vân Phi cũng đã phát hiện ra bí mật của bọn Vô úy tử, lúc đem Vô úy tử tấn công Kiếm Trì sơn trang chỉ cần đối phương bế khí ngưng hô hấp hoặc dùng khăn che mũi miệng thì độc khí trên người Vô úy tử trở nên vô hiệu.
Hiện giờ chỉ còn việc phá hoại mật thất chế tạo “Thập Cốt Tiêu Dao tán”, và khám phá bí mật luyện võ công của Ngã Thị Ngã mà thôi.
Lăng Vân Phi cứ nghĩ ngợi không biết làm sao để đến gian mật thất có chứa Thập Cốt Tiêu Dao tán.
Lòng Lăng Vân Phi nóng như lửa đốt.
Một hôm Mã đàn chủ bỗng nhiên bảo Lăng Vân Phi :
- Lăng trang chủ, ngày mai ta phải đến sòng bạc Trấn Giang có chuyện.
Lăng Vân Phi nghe vậy liền hỏi :
- Mã huynh có cần lão hủ này theo không?
Mã đàn chủ vội xua tay :
- Không cần, chuyến này phải đi xa nên cực khổ vô cùng. Lăng trang chủ hãy ở đây giúp ta trấn giữ Tổng đàn.
Lăng Vân Phi bật cười :
- Mã huynh không nói đùa đó chứ, Tổng đàn này vốn đã có qui củ, cần gì ta phải trấn giữ.
Sắc mặt Mã đàn chủ đột nhiên nghiêm nghị bảo với Lăng Vân Phi :
- Lăng trang chủ, ta để cho ngươi trấn giữ Tổng đàn là chuyện thật chứ không phải nói đùa đâu.
Lăng Vân Phi liền nghiêm mặt không cười nữa :
- Thật quan trọng như thế sao?
Mã đàn chủ gật đầu :

- Đúng vậy, bởi Thập Cốt Tiêu Dao tán đều ẩn tàng trong mật thất của Tổng đàn.
Lăng Vân Phi mừng thầm trong bụng, song ngoài mặt vẫn thản nhiên như không có gì :
- Cái này thì ta biết mà.
Thấy Lăng Vân Phi thản nhiên, thái độ không hề quan tâm đến chuyện này, Mã đàn chủ hạ giọng nói tiếp :
- Lăng trang chủ không biết hết được đâu. Thập Cốt Tiêu Dao tán chính là bảo vật trấn bang của Thần Long bang, có nó Thần Long bang mới được uy danh như ngày hôm nay.
Lăng Vân Phi vừa nghe vừa gật đầu tỏ vẻ thán phục.
Mã đàn chủ lại nói tiếp :
- Thập Cốt Tiêu Dao tán tối kỵ nước, nhất thiết không để cho nó ẩm ướt, bất cứ ai cũng không được mang nước đến gần gian mật thất đó.
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Được rồi, lão hủ nhất định sẽ giữ kỹ nó.
Nghe Lăng Vân Phi hứa chắc như thế Mã đàn chủ mới tạm yên tâm.
Lăng Vân Phi chợt bảo :
- Mã huynh à, gian mật thất chứa Thập Cốt Tiêu Dao tán hãy kêu Chu Tử đội trưởng hắc y đội canh giữ, như vậy thì càng an toàn hơn, còn ta sẽ luôn đi tra soát, không biết ý Đàn chủ thế nào?
Mã đàn chủ nghe vậy hài lòng gật đầu :
- Ý của Lăng trang chủ hay lắm, tuyệt... tuyệt vời.
Mã đàn chủ nghĩ rằng Chu Tử là đội trưởng hắc y đội là người tâm phúc của mình, để cho y canh giữ thì không còn gì lo lắng nữa.
Song lão không ngờ rằng Lăng Vân Phi lại cao tay hơn lão, bởi Lăng Vân Phi làm vậy để có cơ hội hạ thủ mà không phải chịu trách nhiệm gì cả.
Chu Tử liền được Mã đàn chủ triệu tới để sai khiến.
Chu tử cung kính nói :
- Mã đàn chủ có điều chi phân phó, tại hạ xin cung kính lắng nghe.
Mã đàn chủ liền bảo y :
- Ngày mai ta có việc phải đi Trấn Giang, lâu thì năm sáu ngày còn mau thì ba bốn ngày mới trở về đây được. Gian mật thất có chứa Thập Cốt Tiêu Dao tán ngươi nên phân công hắc y đội thay nhau canh giữ nhất định không được sơ ý. Lăng trang chủ đây sẽ định giờ đi tra xét.
Chu Tử nghe đến đây liền thở phào nhẹ nhõm :
- Ồ, thì ra là chuyện này.

Mã đàn chủ thấy Chu Tử có vẻ xem thường không để ý liền lạnh lùng bảo y :
- Không được khinh thường, nếu xảy ra chuyện gì thì liệu cái đầu mi đó.
Chu Tử hoảng hồn :
- Dạ... Dạ...
Lúc này Lăng Vân Phi cũng làm bộ nói :
- Đội trưởng, mấy ngày tới phải chịu khổ một chút, ta sẽ đi tra xét đó.
Chu Tử lớn tiếng đáp :
- Không có gì đâu, xin Đàn chủ cứ an tâm.
Lúc chập tối Lăng Vân Phi gọi tất cả thuộc hạ của mình đến bàn kế, lợi dụng thời cơ để phá hoại "Thập Cốt Tiêu Dao tán".
Mọi người chụm đầu cùng nhau thương lượng một hồi lâu. Sau cùng đã định ra kế sách, đầu tiên Lăng Vân Phi đi tra xét gian mật thất rồi lợi dụng lúc gã gầy Chu Tử sơ ý tìm cách làm ướt "Thập Cốt Tiêu Dao tán" để hủy tác dụng lợi hại của nó.
Mã đàn chủ đi rồi gã gầy Chu Tử quả nhiên có đến phía ngoài gian mật thất chứa "Thập Cốt Tiêu Dao tán" để canh gác tuần tra quanh đó.
Gian mật thất này nằm ở tầng hai của sòng bạc, từ gian phòng của Mã đàn chủ đi thẳng tới thì gian phòng cuối cùng chính là gian mật thất chứa "Thập Cốt Tiêu Dao tán". Muốn đi vào trong gian mật thất này phải đi qua một cánh cửa, cánh cửa này do một tên hắc y nhân canh giữ cực kỳ cẩn mật, nếu không có phận sự thì tuyệt đối không được vào bên trong.
Chu Tử ngày đầu tiên tuy có đích thân đến canh gác, song thái độ của y cực kỳ khinh suất, dù có mặt song chẳng qua chỉ là làm cho có vậy thôi chớ không hề để ý.
Lăng Vân Phi cũng tỏ vẻ nghiêm chỉnh đi tra xét, lúc đó gã gầy Chu Tử đang đi đi lại lại ngoài cửa thông đạo, vừa thấy Lăng Vân Phi đi đến vội cười nói :
- Lăng trang chủ đến tra xét sớm quá.
Lăng Vân Phi nhún vai đáp :
- Đâu còn cách nào khác?
Chu Tử mỉm cười :
- Mã đàn chủ thiệt là đa tâm quá.
Lăng Vân Phi thừa cơ hội cũng nói theo :
- Đúng đó, thực ra ta đã nói chỉ cần một mình ngươi canh giữ là đủ rồi mà. Mã đàn chủ cứ gọi ta đến tra xét, thật là đa tâm...
Chu Tử được khen ngợi bèn nổi tính kiêu ngạo cao giọng nói :

- Có tôi ở đây, đảm bảo Thập Cốt Tiêu Dao tán không còn phải lo chi nữa.
Lăng Vân Phi gật gật đầu tán đồng :
- Phải, phải đó!
Chu Tử lúc đầu đã nể trọng Lăng Vân Phi, giờ thấy lão lại đàm luận thoải mái hợp ý mình liền vui vẻ bảo :
- Lăng trang chủ à, ta sẽ dẫn ngài đi tra xét một chuyến cho mau xong việc.
Lăng Vân Phi tỏ ý chối từ :
- Đừng có nóng vội như vậy, vả lại ta tin ngươi mà.
Chu Tử thấy vậy vội bảo :
- Không được, việc này ngài phải tra xét kỹ, ta đây vốn thẳng tính, khoái dứt khoát cho xong việc.
Lăng Vân Phi vội vàng phụ họa theo :
- Đúng rồi, ta cũng khoái cái tính của huynh đệ đó, phàm là nam nhi đại trượng phu làm gì cũng phải dứt khoát.
Chu Tử được khen thích chí bật cười ha hả :
- Ha ha ha...
Tiếng cười còn chưa dứt, Chu Tử đã kéo Lăng Vân Phi đi về phía gian mật thất chứa Thập Cốt Tiêu Dao tán.
Đến trước cánh cửa Chu Tử đưa tay ấn nút cơ quan ngầm trên tường, thiết môn dịch chuyển để lộ ra một ô nhỏ.
Một gã hắc y nhân thò đầu nhìn ra thấy đội trưởng đến liền mở thiết môn ra cho hai người vào.
Chu Tử đưa tay chỉ Lăng Vân Phi rồi bảo gã hắc y nhân :
- Đây là Lăng trang chủ phụng mệnh Mã đàn chủ đi tra xét tình hình nơi mật thất, sau này không có mặt ta ở đây mà ngài có đến tra xét thì các ngươi cứ mở cửa nghe chưa?
Gã hắc y nhân gật đầu :
- Thuộc hạ tuân mệnh.
Chu Tử liền hối thúc :
- Mở cửa mật thất ra lẹ lên.
Lăng Vân Phi vội ngăn lại :
- Khoan đã!
Chu Tử lấy làm lạ hỏi :
- Tại sao vậy?
Lăng Vân Phi lo âu hỏi :
- Thập Cốt Tiêu Dao tán trong mật thất sẽ...
Chu Tử cười hề hề :
- Trang chủ bất tất phải lo, tất cả đều được niêm phong kỹ lưỡng

không sao đâu.
Thiết môn được mở ra, phía trong gian mật thất không lớn lắm, bên trong chỉ có bốn cái hũ nhỏ để dưới đất, được bọc giấy cẩn thận, ngăn không cho nước thắm vào.
Lăng Vân Phi thấy vậy ngạc nhiên hỏi :
- Ủa, chỉ có ít như vậy sao?
Chu Tử cười bảo :
- Như vậy không có ít đâu, nếu như đổ hết bốn hũ Thập Cốt Tiêu Dao tán này ra ngoài, bảo đảm người trong thành Tô Châu này sẽ ngủ mê mệt suốt ba ngày ba đêm cũng chưa tỉnh nữa...
Lăng Vân Phi tròn mắt kinh ngạc :
- Thật không?
Chu Tử gật đầu :
- Thiệt đó, không phai Chu Tử này khoác lác đâu.
Lăng Vân Phi vẫn tỏ vẻ không tin, ngồi xuống lấy tay sờ qua cái hũ rồi gõ nhẹ trên miếng giấy dầu.
Chu Tử thấy vậy hốt hoảng ngăn lại :
- Lăng trang chủ đừng có đùa như vậy, một khi giấy dầu bị phá rách, mê dược bay ra ngoài thì toàn bộ Tổng đàn sẽ bị ngủ mê mệt hết.
Lăng Vân Phi vờ ngạc nhiên hỏi tiếp :
- Lợi hại đến vậy ư, thế thì lúc vận công muốn phát tán Thập Cốt Tiêu Dao tán làm cho đối phương hôn mê thì phải làm sao?
Chu Tử vội giảng giải cách dùng cho Lăng Vân Phi nghe :
- Kỳ thực mỗi người trong hắc y đội chúng ta chỉ có một ống nhỏ Thập Cốt Tiêu Dao tán, hai đầu lấy sáp bịt lại, lúc dùng thì vận khí đẩy một đầu sáp ra.
Gã thấy Lăng Vân Phi dường như không tin, liền móc từ trong ngực áo ra một cái ống nhỏ làm bằng lông ngỗng đưa cho Lăng Vân Phi xem.
Lăng Vân Phi vừa xem vừa gật gù khen ngợi :
- Thật là xảo diệu.
Chu Tử lại nói tiếp :
- Nếu như kẻ tầm thường sử dụng loại mê dược này chẳng những không làm hại được đối phương mà lại hại đến chính bản thân mình đó.
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Không sai, đúng là như thế.
Lăng Vân Phi thoáng nhíu mày :
- Lão phu đã tận mắt chứng kiến Thần Long chưởng của Bang chủ quả là Vô địch thiên hạ, trong vòng ba chiêu đã đánh bại Tư Mã Vô

Công mà.
Giọng của Chu Tử thập phần khinh miệt :
- Hừ, Thần Long chưởng đâu gì lợi hại, chẳng qua tại lão có...
Nói đến đây Chu Tử chợt im bặt đưa mắt ngó quanh một hồi, đoạn hạ giọng thì thầm :
- Lăng trang chủ à, ta nói với ngươi, song ngươi chớ nói ra, nếu Mã đàn chủ mà biết được thì Chu mỗ sẽ bị mất mạng đó.
Lăng Vân Phi bật cười sảng khoái :
- Lão phu tuyệt đối sẽ không nói chuyện này ra cho ai đâu, ngươi cứ yên tâm đi.
Chu Tử mới an tâm nói :
- Ngã Thị Ngã có hai miếng Trường Bạch Thần Lực quyển, dùng tin chất nhân sâm ngàn năm ở vùng Trường Bạch sơn hòa với Thiên Trì linh thủy luyện suốt tám mươi mốt ngày rồi tẩm vào trong miếng Tử điêu bì chết thành bao tay đeo vào sẽ làm gia tăng thêm ba thành công lực.
Lăng Vân Phi ồ lên một tiếng :
- Hóa ra là như thế.
Chu Tử lại nói tiếp :
- Năm đó Ngã Thị Ngã giao chiến với Mã đàn chủ gần một trăm hiệp, lúc Ngã Thị Ngã sắp bại trận may nhờ có đôi Trường Bạch Thần Lực quyển đeo trên tay giúp sức, Ngã Thị Ngã mới chuyển bại thành thắng, từ đó lão cùng Mã đàn chủ sáng lập ra Thần Long bang.
Lăng Vân Phi nghe vậy liền bảo :
- Không ngờ võ công của Mã đàn chủ lại cao tuyệt như vậy?
Chu Tử nghe Lăng Vân Phi khen ngợi Mã đàn chủ liền nói tiếp :
- Tuy Mã đàn chủ thân phận chỉ là Đàn chủ nhưng lại có công lớn vô cùng, còn Ngã Thị Ngã chẳng qua chỉ là một lão già vô dụng không hơn không kém.
Chu Tử lại đem chuyện lập sòng bạc rồi chuyện huấn luyện hắc y đội, nuôi dưỡng Dược vật nhân Vô úy tử kể lại cho Lăng Vân Phi nghe.
Lăng Vân Phi lại hỏi tiếp :
- Phải chăng lúc nào Bang chủ cũng đeo Trường Bạch Thần Lực quyển trên tay?
Chu Tử lắc đầu :
- Không phải, chỉ khi nào gặp những cao thủ có võ công cực kỳ lợi hại thì lão mới dụng đến thứ bảo bối đó.
Lăng Vân Phi kỳ thực định hỏi Ngã Thị Ngã thường để Trường Bạch Thần Lực quyển ở đâu, song sợ Chu Tử nghi ngờ nên đành phải hỏi

khác đi.
Chu Tử dường như sợ Lăng Vân Phi không tin nên hỏi lại :
- Lăng trang chủ, ngài có tin lời Chu mỗ không?
Lăng Vân Phi vội gật đầu :
- Ta tin ngươi mà.
Lăng Vân Phi thầm cao hứng, không ngờ hôm nay lại biết được nhiều tin tức quý đến như vậy mà không tốn công phí sức.
Lúc này Lăng Vân Phi lại nói với Chu Tử :
- Thôi, chúng ta cùng về chỗ lão phu uống rượu đi.
Chu Tử cười hề hề :
- Được mà, dù sao Chu mỗ cũng đã canh gác xong mà ngài cũng đã tra xét hết rồi, đâu có chuyện gì xảy ra.
Vào trong phòng, Lăng Vân Phi mang ra một bình Lăng vân đại khúc tửu chiêu đãi Chu Tử.
Chu Tử đang lúc cực kỳ cao hứng lại thêm gặp tri kỷ, hai bình rượu phút chốc đã cạn sạch.
Lăng Vân Phi thấy y đã loạng choạng bước đi lảo đảo như muốn té liền bảo :
- Nè, chu huynh đệ, ngươi uống say rồi đó, để ta dìu ngươi về phòng nghỉ ngơi.
Chu Tử lảm nhảm lên tiếng :
- Không... không cần... ta... ta đâu... đâu có say, ta chỉ muốn đi tiểu tiện một chút.
Nói đoạn y đẩy Lăng Vân Phi ra, bước chân siêu vẹo đi tới.
Y cứ cắm cúi đi, Lăng Vân Phi lấy làm lạ tại sao y lại đi về phía gian mật thất, bèn lớn tiếng gọi :
- Chu huynh đệ, ngươi đi lộn đường rồi.
Chu Tử lắp bắp :
- Không... không sai đâu, nhà xí... nhất định ở đây mà...
Không còn cách nào hơn, Lăng Vân Phi đành chạy tới kéo y quay lại.
Lăng Vân Phi chợt nghĩ ra một kế để phá hoại Thập Cốt Tiêu Dao tán mà không phải tốn công sức.
Lăng Vân Phi vội kêu thuộc hạ của mình đến bàn cách để phá hoại gian mật thất độc hại kia.
Tối hôm sau, Lăng Vân Phi chẳng những mời Chu Tử đến mà còn cho gọi luôn cả bọn hắc y nhân canh giữ gian mật thất vào trong phòng mình uống rượu.
Lăng Vân Phi chuốc tửu quả là lợi hại vô cùng, hương bốc lên ngào ngạt, vừa hết ba hồ rượu thì bọn hắc y nhân bắt đầu cảm thấy đầu óc quay cuồng, rồi từng tên bị gục xuống bàn.

Chu Tử cũng bị say, hắn lắc lư thân hình lảo đảo đứng dậy, miệng lè nhè :
- Ta... ta... phải vào trong nhà xí xả rượu... bớt mới được...
Mấy gã hắc y nhân nghe vậy cũng bị nhiễm tật đòi vô trong nhà xí tiểu tiện của hắn.
Chu Tử cũng giống hệt hôm qua đi thẳng đến gian mật thất chứa Thập Cốt Tiêu Dao tán.
Lăng Vân Phi cũng vội ra hiệu cho thuộc hạ mình đi theo sau.
Đến trước cửa gian mật thất Chu Tử la lớn :
- Xú nhân... mau... mở cửa nhà xí... mở mau lên.
Một thuộc hạ của Lăng Vân Phi lanh lẹ lách mình vào bên trong, đoạn tự phong bế hô hấp, dùng tay phá rách lớp giấy dầu phủ kín bên ngoài bốn cái hủ đựng "Thập Cốt Tiêu Dao tán".
Lúc này, Lăng Vân Phi kéo tay Chu Tử, giọng lão lè nhè hệt như đang say rượu :
- Đợi... đợi ta một chút... hai ta... sẽ cùng đi.
Chu Tử bị Lăng Vân Phi nắm tay kéo lại, đành phải đứng ngay ngoài cửa, còn bọn hắc y nhân đi vào trong trước. Có gã chưa kịp tiểu tiện xong đã bị Thập Cốt Tiêu Dao tán xông lên khiến gã ngã nhào xuống nền bất tỉnh nhân sự.
Chỉ nghe...
Phịch!
Bịch...
Mấy thuộc hạ của Lăng Vân Phi bịt mũi cố gắng tiểu vào trong cái hũ còn khô.
Trong mật thấy lúc này bọn hắc y nhân nằm la liệt dưới nền bởi gian mật thất không lớn nên có tên nằm chồng lên nhau ngủ say như chết.
Chu Tử và Lăng Vân Phi do không vào bên trong mật thất nên chỉ gục ở ngoài cửa mà ngủ vì say rượu.
Còn mấy thuộc hạ của lão cũng nằm nơi thông đạo nhắm mắt ngủ say.
Khắp nơi chỉ nghe tiếng ngáy khò khò và hơi thở mệt nhọc của mấy gã hắc y nhân bị trúng Thập Cốt Tiêu Dao tán.
Sáng hôm sau Lăng Vân Phi tỉnh dậy trước tiên, vội đến lay Chu Tử dậy, giọng lão hốt hoảng :
- Không... không... xong rồi, xảy... ra chuyện không... không hay rồi.
Chu Tử bị lôi dậy, vừa mới mở mắt ra nhìn thấy bọn hắc y nhân nằm la liệt trong mật thất, bất giác gã ngây người như pho tượng, không thốt nên nửa lời.

Lăng Vân Phi chạy ra thông đạo, gọi thuộc hạ của mình dậy.
Chu Tử thấy thế cũng định chạy vào mật thất để gọi bọn hắc y nhân dậy.
Lăng Vân Phi liền đưa tay cản lại :
- Chu huynh đệ ngươi không nên làm như vậy.
Chu Tử vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nghe vậy liền hỏi :
- Tại sao... tại sao vậy Lăng trang chủ?
Lăng Vân Phi không đáp mà lại hỏi :
- Nếu như ngươi cho bọn họ tỉnh dậy, lúc Mã đàn chủ trở về thì ngươi sẽ ăn nói sao đây?
Vừa nhắc đến Mã đàn chủ, Chu Tử vừa lo vừa sợ vội nói :
- Lăng trang chủ à, bây giờ ta phải làm gì?
Lăng Vân Phi ôn tồn đáp :
- Bởi vậy ta mới không cho ngươi đánh thức bọn họ dậy đó.
Chu Tử hỏi dồn :
- Không kêu bọn chúng dậy thì phải làm thế nào bây giờ?
Lăng Vân Phi nghĩ ngợi một lát đoạn bảo gã :
- Ngươi đừng lo lắng thái quá như thế, ta gọi thuộc hạ của mình quét dọn thông đạo mật thất cho sạch sẽ một chút, còn cửa mật thất vẫn để y nguyên và hắc y nhân chư huynh đệ vẫn cứ ngủ như cũ.
Nói xong Lăng Vân Phi dìu Chu Tử trở về phòng mình.
Lúc này Chu Tử đã hoàn toàn tỉnh táo, hắn cực kỳ kinh sợ, lo lắng hỏi Lăng Vân Phi :
- Lăng trang chủ có cao kiến gì hãy giúp đỡ ta Lăng Vân Phi đăm chiêu :
- Cái họa này vô cùng lớn, e khó mà tránh khỏi...
Chu Tử run rẩy lắp bắp :
- Vậy... vậy thì tính sao?
Đoạn y lẩm bẩm trong miệng :
- Xem ra chỉ còn có cách trốn đi mà thôi.
Lăng Vân Phi nghe vậy vội bảo :
- Không được, cho dù ngươi có trốn đi đâu chăng nữa thì Thần Long bang cũng không tha mạng ngươi đâu.
Chu Tử cơ hồ như tuyệt vọng :
- Nếu như ta không bỏ đi thì Mã đàn chủ cũng không tha cho ta đâu.
Lăng Vân Phi liền trấn an :
- Điều đó thì chưa chắc đâu.
Chu Tử vội hỏi :
- Như vậy là Lăng trang chủ có cách cứu ta phải không?
Lăng Vân Phi từ tốn cất tiếng hỏi tiếp :

- Mối quan hệ giữa ngươi với Mã đàn chủ ra sao?
Giọng Chu Tử cực kỳ tự tin :
- Giao tình cũng không tệ, nếu không làm sao ta có thể biết nhiều chuyện như vậy.
Lăng Vân Phi gật gù :
- Như vậy thì cũng có thể cứu được, không có gì đáng lo đâu.
Trong ánh mắt Chu Tử chợt lóe lên tia hy vọng :
- Thiệt không vậy Trang chủ?
Lăng Vân Phi nói úp mở :
- Nhưng mà...
Chu Tử nghe vậy nóng nảy hối thúc :
- Lăng trang chủ, ngài nói lẹ một chút đi mà, ta đang lo muốn chết đây.
Lăng Vân Phi nghiêm giọng bảo :
- Nếu muốn bảo toàn tánh mạng của ngươi thì không khó, nhưng e mấy vị trong hắc y đội sẽ nguy đến tính mạng.
Chu Tử chẳng buồn nghĩ ngợi, liền nói :
- Mặc kệ bọn họ, ta phải lo thân mình trước đã.
Lăng Vân Phi gật gù :
- Như vậy thì đâu có gì khó!
Chu Tử cau mày :
- Như vậy có nghĩa là...
Lăng Vân Phi thản nhiên :
- Chu huynh đệ ngươi cứ nghĩ xem chuyện dễ lắm mà.
Chu Tử nhíu mày nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười :
- Đúng rồi, đem tội đổ hết lên mình bọn chúng, nói bọn chúng uống rượu say rồi đi lộn vào trong mật thất.
Lăng Vân Phi thấy y cao hứng vội lên tiếng khuyên :
- Chu huynh đệ đừng có vội cao hứng, ta hỏi ngươi mấy người này lúc nào mới tỉnh dậy?
Chu Tử đáp :
- Thập Cốt Tiêu Dao tán này chỉ cần hít một tí vào mũi thôi là toàn bộ công lực tạm thời mất hết. Còn như bọn họ đây cho dù không chết, song phải hôn mê trong một thời gian lâu, mà sau khi tỉnh dậy đầu óc cũng không thể nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra.
Lăng Vân Phi gật gù :
- Như vậy là được rồi, không cần phải lo nữa.
Chu Tử hỏi :
- Vậy Lăng trang chủ thử nói cho ta nghe đi.
Lăng Vân Phi từ tốn cất tiếng :

- Lúc Mã đàn chủ trở về ngươi sẽ ra nhận tội, nói là bọn họ uống rượu say quá, làm chuyện hồ đồ, nói xong ta cũng phải ra nhận lỗi với Đàn chủ, vì đã sơ ý xảy ra chuyện này, ta cũng bị một phần lỗi đó không có nhẹ đâu.
Nghe Lăng Vân Phi nói vậy, Chu Tử mới tạm an tâm được một chút.
Mã đàn chủ từ Trấn Giang trở về nét mặt tươi tỉnh xem ra công việc ở Trấn Giang cực kỳ thuận lợi.
Lăng Vân Phi cùng Chu Tử ra nghênh đón.
Mã đàn chủ cao hứng hỏi :
- Lăng trang chủ, mọi việc đều tốt hả?
Lăng Vân Phi đưa mắt ra hiệu cho Chu Tử.
Chu Tử hiểu ý bước đến trước mặt Mã đàn chủ quỳ mọp xuống đất :
- Bẩm Mã đàn chủ, thuộc hạ tội thật đáng chết, tội thật đáng chết muôn phần.
Mã đàn chủ lấy làm lạ không hiểu chuyện gì xảy ra vội hỏi :
- Đừng làm như vậy, có gì ngươi cứ nói cho ta nghe, đứng dậy đi.
Chu Tử vẫn không đứng dậy, cứ quỳ mọp dưới đất :
- Xin Đàn chủ tha tội, nếu không thuộc hạ mãi không dám đứng dậy.
Mã đàn chủ đang lúc cực kỳ cao hứng nên không buồn nghĩ ngợi gì thêm, mà liền gật đầu :
- Được mà, ta không bắt tội ngươi đâu.
Chu Tử mới đứng dậy, đầu cứ cúi gằm, không dám ngước mặt nhìn Mã đàn chủ, thanh âm trong miệng y phát ra nhỏ nhẹ khác hẳn với giọng nói hách dịch thường ngày :
- Trong mật thất... đã xảy ra... chuyện...
Mã đàn chủ nghe nói đến mật thất xảy ra chuyện, mặt lão biến sắc, tức giận vung tay giáng thẳng vào mặt Chu Tử.
Liền nghe...
Bốp!
Chu Tử lảo đảo ôm mặt, tuy đau rát không sao chịu nổI nhưng quá sợ hãi nên lặng im không dám rên lên một tiếng.
Mã đàn chủ cấp tốc chạy tới gian mật thất, thấy cảnh tượng trước mắt bất giác sửng người, không thốt nên lời. Những thân người nằm la liệt trong mật thất, hai mắt nhắm nghiền, miệng thở phì phò.
Mã đàn chủ thất thanh thét vang :
- Chuyện... chuyện gì xảy ra đây?
Chu Tử vội đem câu chuyện kể lại cho Mã đàn chủ nghe, bao nhiêu tội lỗi y đều trút lên mình đám hắc y nhân đang nằm ngủ mê mệt trong gian mật thất.
Mã đàn chủ tức giận cực độ, định vung đao bầm Chu Tử ra làm trăm

mảnh cho hả cơn tức giận đang bừng bừng nổi lên trong lòng.
Lăng Vân Phi vội bước tới ngăn lại :
- Mã đàn chủ à, chuyện này không thể trách Chu Tử được, bởi vì lão hủ đây cũng có một phần lỗi ở trong đó vì đã không chu toàn việc Đàn chủ giao phó.
Mã đàn chủ hầm hầm vứt đao xuống đất, thái độ vẫn chưa hết giận dữ.
Bầu khí lúc này trầm lặng vô cùng, tử khí tựa như đang phảng phất nơi đây.
Lăng Vân Phi thấy vậy liền lên tiếng phá tan bầu khí nặng nề trầm mặc :
- Mã đàn chủ, chuyện đã lỡ xảy ra, bây giờ chúng ta phải nghĩ cách giải quyết càng lẹ càng tốt, nếu như để nó truyền tới tai Bang chủ thì e rằng...
Nghe Lăng Vân Phi nhắc đến Bang chủ, Mã đàn chủ mới sực tỉnh liền hỏi :
- Lăng trang chủ, bây giờ phải làm sao đây?
Lăng Vân Phi nghiêm giọng :
- Xóa sạch dấu vết, phong bế tin tức không cho lọt ra bên ngoài.
Mã đàn chủ gật đầu tỏ vẻ tán đồng.
Lúc này Lăng Vân Phi thuậnt ay kéo Chu Tử lại nói :
- Nè, sao ngươi còn chưa chịu đi xóa sạch dấu vết hả?
Chu Tử rối rít gật đầu, đang định chạy đi thì nghe Mã đàn chủ gọi giật lại :
- Ngươi phải xóa sạch dấu vết nghe chưa, nếu không tội càng thêm tội, ngươi phải cấm bọn chúng không được tiết lộ chuyện này ra ngoài cho bất cứ ai, bằng không kẻ nào trái lệnh ta sẽ lấy mạng ngay tức khắc.
Chu Tử rối rít gật đầu vâng dạ, đoạn lui ra ngoài.
* * * * *
Những chuyện của Lăng Vân Phi ở Thần Long bang, Vu Phong, Lý Mộng Tường, Long Tam, Tiền Độc Thủy và năm người trong bọn Tiểu Lạc cùng với quần hùng đều biết rất rõ, Lăng Vân Phi thường xuyên cho người thân tín về báo tin.
Lúc này Vu Phong chợt bảo Tiêu Dật :
- Hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai có việc quan trọng cần tới ngươi đó.
Tiểu Lạc không đợi cho Tiêu Dật kịp đáp đã vội cướp lời :
- Có chuyện gì quan trọng mà đồ nhi không được làm hả sư phụ?
Vu Phong dứt khoát cắt ngang :

- Đúng thế, việc này không có phần ngươi ở trong đó đâu.
Tiêu Dật đứng bên mỉm cười ra chiều đắc ý.
Vu Phong vội nói với Tiêu Dật :
- Ngươi đừng vội đắc ý chuyện này cực kỳ gian khổ, không hề dễ dàng đâu.
Nghe vậy năm tiểu hiệp khách càng thêm khoái chí, ai cũng nhao nhao xin Vu Phong cho mình đi.
Tiểu Lạc cũng lên tiếng :
- Sư phụ cho năm bọn con cùng đi.
Vu Phong cương quyết lắc đầu :
- Người khác đi thì được, còn ngươi thì nhất định phải ở đây.
Tiểu Lạc thấy không sao năn nỉ Vu Phong được, đành tiu nghỉu đứng qua một bên.
Vu Phong nghiêm giọng bảo :
- Tiêu Dật, việc này cực kỳ quan trọng, thời gian lại cấp bách, ngươi phải cố làm cho mau lẹ mới được.
Tiêu Dật nghiêm trọng đáp :
- Sư phụ à, người cứ an tâm, tiểu đồ nhất định phải làm xong mà.
Vu Phong ôn tồn bảo :
- Bây giờ ngươi trực chỉ đến Bắc Thương, Ngũ Liên sơn gặp Phi Mao Cước Trần Phong, đệ tử của Cái bang phái, một đạo đặc cấp chỉ lệnh tìm cho được Tái Thời Thiên.
Tiêu Dật nghe vậy liền hỏi :
- Sư phụ à, tiểu đồ đâu có quen biết Tái Thời Thiên, nếu như Tái Thời Thiên không nghe lời tiểu đồ thì sao?
Vu Phong mỉm cười :
- Cái đó ngươi khỏi phải lo.
Nói đoạn lão lấy từ trong ngực áo ra một con tiểu kim quy bằng vàng khối, ánh kim quang tỏa ra lấp lánh đoạn nói :
- Ngươi chỉ cần đưa vật này cho Tái Thời Thiên là đủ rồi.
Tiểu Lạc thấy con tiểu kim quy lập tức lên tiếng :
- Sư phụ thiên vị quá chừng, tại sao lại đưa tiểu kim quy cho Tái Thời Thiên.
Vu Phong thản nhiên đáp :
- Không phải là ta cho mà là trả lại tiểu kim quy cho Tái Thời Thiên đó thôi.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 23
Đại hội tỷ võ tranh ngôi Minh chủ

Tiểu Lạc chưa chịu thua :
- Tiểu kim quy rõ ràng của đồ nhi mà, sao sư phụ không hoàn trả cho đồ nhi?
Vu Phong nghe vậy bèn lên tiếng giải thích :
- Ta đánh cuộc với Tái Thời Thiên, không may bị thua nên đành phải đưa Tiểu kim quy cho y, sau đó y lại đem tặng lại cho ta, sao ngươi lại nói là của ngươi?
Tiểu Lạc lại hỏi tiếp :
- Vậy bây giờ sư phụ lại đưa cho Tái Thời Thiên làm chi?
Vu Phong cười bảo :
- Tiểu quỷ ngươi tự phụ là đệ nhất thông minh, sao hôm nay lại hồ đồ ngu muội như vậy?
Tiêu Dật đưa tiểu kim quy ra Tái Thời Thiên mới tin là người của ta đến, tất sẽ vội đến đây gặp ta.
Tập Tiểu Lạc lúc này mới chịu im miệng.
Vu Phong quay sang bảo Tiêu Dật :
- Trên đường đi ngươi cần phải có người đồng hành để tương trợ lẫn nhau, vậy tùy ý ngươi muốn chọn ai đi cùng cũng được.
Nghe Vu Phong nói vậy Tiểu Lạc liền quay sang bảo Tiêu Dật :
- Tiêu huynh đệ, chúng ta là hảo bằng hữu, ngươi cho ta đi theo với.
Tiểu Thiên Sứ cũng lên tiếng :
- Tiêu Dật à, chúng ta cùng đi nhé.
Ôn Di cũng bảo :
- Tiêu Dật à, cho ta đi theo ngươi đi!
Nhu Di lặng im không nói tiếng nào chỉ ngồi nhìn Tiểu Lạc.
Tiêu Dật nhún vai nói với Tiểu Lạc :
- Không phải là ta không muốn cho ngươi, chỉ vì bất đắc dĩ nên không thể cho ngươi đi cùng.
Tiểu Lạc bực bội :
- Hừ, không muốn cho ta đi thì cứ nói đại ra đi, còn bày đặt này nọ, thiệt là thấy ghét, cái gì mà bất đắc dĩ hả?
Tiêu Dật nghe vậy cũng không khách khí nói luôn :
- Đáng lý sư phụ phải giao cho ngươi việc này, nhưng sư phụ lại giao nó cho ta chứng tỏ còn có công việc khác nặng nề hơn, mà trừ ngươi ra không ai làm được nên mới không cho ngươi đi đó thôi.
Vu Phong gật đầu hài lòng :

- Tiêu Dật nói quả không sai, bởi vì chỉ có Tiểu Lạc mới có thể đương cự với Ngã Thị Ngã, cho nên Tiểu Lạc phải lưu lại đây để khổ luyện võ công, đợi mấy ngày nữa sẽ diệt trừ Ngã Thị Ngã, cứu nguy cho võ lâm thiên hạ.
Tiểu Lạc đành gượng cười bảo :
- Sư phụ à, cái đó đồ nhi biết rồi.
Tiêu Dật lại quay sang nói với Ôn Di :
- Ta cũng không thể chọn nàng được, bởi vì ngươi và Nhu Di đi với nhau như bóng với hình không thể tách rời, hai nữa là ta đi cùng nàng thì không tiện, "nam nữ thọ thọ bất thân" mà. Ba nữa là nàng phải ở lại đây bảo vệ Nhu Di để tránh việc Tiểu Lạc tấn công muội muội của mình.
Nghe Tiêu Dật nói vậy, Ôn Di và Tiểu Lạc hết sức tức giận, nhưng cũng không biết sao hơn, đành trợn mắt nhìn Tiêu Dật mà thôi.
Nhu Di nãy giờ lặng thinh không nói, giờ nghe Tiêu Dật đụng chạm đến mình liền lạnh lùng bảo :
- Hừ, ngươi chớ vội đắc ý, lợi dụng thời cơ, sau này rồi sẽ có lúc bản cô nương cho ngươi biết tay.
Lúc này Tiểu Thiên Sứ chợt xen vào :
- Như vậy là ngươi chọn ta đi cùng phải không?
Tiêu Dật gật đầu :
- Đúng vậy.
Tiểu Thiên Sứ nghe vậy nhảy lên reo vui :
- Ồ, thiệt là may quá.
Ngày hôm sau Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ cáo từ Vu Phong và quần hùng rồi khởi hành đi về Ngũ Liên sơn.
Hai ngườivừa đi đường vừa luyện công.
Tiêu Dật đem tuyệt kỹ khinh công Mê tung thuật dạy cho Tiểu Thiên Sứ.
Hai người đi suốt ba ngày ba đếm mới đến được Ngũ Liên sơn.
Nhưng Ngũ Liên sơn hôm nay tĩnh mịch dị thường, đệ tử Cái bang dường như ngủ say, xung quanh không có một thanh âm nào cả.
Lúc hai người bước lên khỏi những bậc đá đến Vọng Hải phong mới phát hiện không ít những đệ tử Cái bang nằm la liệt dọc theo sơn đạo.
Tiêu Dật thấy vậy thất kinh la lên :
- Không xong rồi, chúng ta mau lên trên xem thử.
Thế là hai người vội thi triển thuật khinh công phi thân lên Vọng Hải phong, dọc đường thấy đệ tử Cái bang nằm hai bên đường càng nhiều hơn, lúc đặt chân lên Vọng Hải lầu chỉ thấy những tử thi của đệ

tử Cái bang nằm ngang dọc khắp nơi, tử khí lạnh lẽo bao trùm xung quanh, song không thấy bóng dáng Phi Mao Cước Trần Phong đâu cả.
Tiêu Dật thấy vậy đứng sững sờ không biết đi đâu.
Tiểu Thiên Sứ đang đứng lặng thinh chợt phát giác có tiếng rên rỉ phát ra ở gần đấy, chàng vội lắng tai nghe một lời rồi từ từ bước tới chỗ phát ra thanh âm nọ.
Hóa ra là một đệ tử Cái bang thân mình bê bết máu, thương thế cực kỳ trầm trọng đang cất tiếng rên rỉ yếu ớt :
- Nước... nước...
Tiêu Dật lanh chân vội chạy đi kiếm nước rồi đổ vào miệng y mấy giọt.
Vị đệ tử Cái bang này được mấy giọt nước dường như tỉnh lại đôi chút.
Tiêu Dật vội hỏi :
- Chuyện gì xảy ra vậy? Phi mao cước Trần Phong đâu rồi?
Người này gắng sức lắp bắp :
- Thần Long... bang... hắc y... đội sát thủ... hạ độc thủ... rồi... bắt... Trần Phong...
đến Ngũ Liên đường.
Tiêu Dật hấp tấp hỏi :
- Ngũ Liên đường ở đâu?
Không có tếng đáp lại, thì ra người đệ tử Cái bang đã gục đầu sang một bên chết vì thương thế quá nặng.
Hai người thấy vậy đành rời khỏi Vọng Hải lầu đi vào Ngũ Liên thành tìm kếm.
Ngũ Liên thành tuy không lớn song hai người đi kiếm khắp nơi trong thành mà vẫn không sao tìm ra tung tích Ngũ Liên đường.
Đến quá trưa, Tiểu Thiên Sứ kêu đói bụng, hai người bèn vào trong một quán ăn.
Thiệt không ngờ hai người lại vào đúng tửu điếm Hảo tái lai mà lúc trước Vu Phong đã từng ăn ở đây.
Tên tửu bảo vội chạy tới ân cần hỏi :
- Nhị vị thiếu gia muốn dùng món gì?
Tiểu Thiên Sứ khoát tay :
- Có gì ăn nấy cũng được.
Tên tửu bảo cười đáp :
- Nhị vị thiếu gia à, tùy tiện như vậy không được, bản quán chúng tôi đây có thực đơn mời nhị vị xem qua, rồi chọn món ăn cũng không muộn.

Nói rồi y vội vàng đưa thực đơn ra cho hai người.
Tiêu Dật lướt mắt nhìn qua mấy món :
- Gà quay Tứ Xuyên, gan heo xào đậu, đậu hủ dồn thịt, cua xanh Ngũ Liên đường.
Tiêu Dật vừa đọc đến đây chợt reo lên mừng rỡ :
- Cua xanh Ngũ Liên đường, cua xanh Ngũ Liên đường.
Tên tửu bảo nghe vậy vội bảo :
- Cua xanh Ngũ Liên đường nhị vị thiếu gia kêu hơi nhiều đó, chỉ cần một bát cũng đủ cho hai người ăn dư sức.
Tiêu Dật nghe vậy vội cười bảo :
- Xin lỗi nghe, chỉ cần một bát là đủ rồi.
Tiêu Dật thừa cơ hỏi thăm tên tửu bảo về Ngũ Liên đường.
Tửu bảo vội giải thích kỹ cho Tiêu Dật nghe :
- Ngũ Liên đường nằm trong sơn cốc của Ngũ Liên sơn, do nó giống hình cua xanh mà trở nên nổi tiếng, ai ai cũng biết.
Tiêu Dật cùng Tiểu Thiên Sứ ăn vội mấy bát cơm rồi lập tức đi thẳng đến Ngũ Liên đường.
Ngũ Liên đường tọa lạc trong sơn cốc vùng Ngũ Liên sơn, sơn thạch vây kín xung quanh, cảnh sắc đẹp mê hồn.
Kỳ thực đây là một Phân đàn bí mật của Cái bang tại Ngũ Liên sơn.
Phía sau Ngũ Liên đường xanh biết là một tòa đại viện, gần cửa đại viện có vết huyết tích không ít.
Chung quanh đại viện, một bầu tử khí tĩnh lặng bao trùm, mặc dù lúc này chỉ mới quá trưa mà thôi.
Tiêu Dật nói với Tiểu Thiên Sứ :
- Chúng ta hành sự phải cực kỳ thận trọng.
Tiểu Thiên Sứ gật đầu :
- Ta biết rồi mà.
Hai người đi vòng quanh tòa đại viện, song vẫn không phát giác ra động tĩnh gì.
Tiêu Dật thấy vậy liền bảo :
- Tiểu Thiên Sứ, ngươi đứng canh ở ngoài, để ta vào trong tìm kiếm xem sao.
Tiểu Thiên Sứ nghe vậy lập tức trấn an :
- Ngươi cứ vào bên trong đi, ngoài này đã có ta canh giữ.
Tiêu Dật phi thân bay vọt lên bức tường bao quanh đại viện, đoạn dùng chiêu “Bình Sa Lạc Nhạn” từ trên tường cao nhẹ nhàng đáp xuống chính giữa nội viện.
Tiêu Dật căng mắt quan sát nghe ngóng tứ phía rồi đi ra một gian phòng nơi hậu viện, thấy có một người mình dính đầy máu, lại bị

điểm huyệt nằm yên một chỗ không cử động được, hình dạng hệt như Phi mao cước Trần Phong.
Trong đại viện rộng lớn này, dường như không còn một ai khác, điều này quả là kỳ quái.
Tiêu Dật thận trọng nhìn quanh khắp nơi thấy không có động tĩnh gì khác, mới cất tiếng hỏi :
- Đại ca phải chăng là Phi mao cước Trần Phong?
Người này mở mắt ra nhìn Tiêu Dật rồi đáp :
- Không sai, ta chính là Trần Phong.
Vừa nghe nói đây là Trần Phong, Tiêu Dật vội chạy tới định giải khai huyệt đạo, nào ngờ Tiêu Dật công lực không thâm hậu nên không đủ kình lực để giải huyệt.
Trần Phong cười khổ :
- Tiểu huynh đệ à, thủ pháp điểm huyệt của bọn hắc y nhân vô cùng cổ quái, xem ra ngươi khó mà cứu ta được.
Tiêu Dật nghe vậy bất giác đỏ mặt xấu hổ, kỳ thực thủ pháp điểm huyệt của bọn hắc y nhân không có gì là cao siêu, chỉ tiếc là công lực của mình quá kém nên không đủ kình lực để hóa giải.
Tiêu Dật lúc này mới trình bày Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong phái mình đến đây gặp Trần Phong để phát chỉ lệnh đặc cấp cho đệ tử Cái bang đi tìm Tái Thời Thiên.
Trần Phong buông tiếng thở dài :
- Thần Long bang đã sát hại vô số đệ tử chàng, hiện tại có muốn phát đặc cấp chỉ lệnh cũng vô ích bởi vì không có người thừa hành.
Tiêu Dật lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.
Chợt nghe Trần Phong nói tiếp :
- Nhưng mà mấy bữa trước ta nghe nói Tái Thời Thiên đang sửa mộ phần của mẫu thân tại vùng ngoại phií bắc Gia Thành.
Tiêu Dật mừng rỡ hỏi lại :
- Có thật không?
Trần Phong vội đáp :
- Ta chỉ nghe nói như vậy thôi, các ngươi cứ đi kiếm thử coi.
Tiêu Dật liền bảo :
- Vậy thì để tiểu đệ đi kiếm Tái Thời Thiên về giải huyệt cho đại ca, tạm thời đại ca...
Chưa nói hết câu, Tiêu Dật đã nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền vô, nên vội vã phi thân ra bên ngoài.
Chợt thấy Tiểu Thiên Sứ đang giao chiến với bọn hắc y nhân, tình thế cực kỳ nguy hiểm.
Tiểu Thiên Sứ tuy có công lực thâm hậu, nhưng võ công cực kỳ tầm

thường, chủ yếu vẫn dùng một chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm”.
Lúc đầu mấy gã hắc y nhân còn sợ hãi không dám liều mạng với chàng, song qua mấy chiêu thấy võ công của chàng không có gì lợi hại liền dùng xa luân chiến thay phiên nhau vây đánh để tiêu hao công lực, chuẩn bị bắt sống chàng.
Tiêu Dật thấy vậy hét lên một tiếng rồi chửi mắng :
- Lũ con cháu rùa đen chết bầm kia, chớ cuồng vọng hỗn láo.
Nói đoạn chàng nhảy vào vòng chiến.
Tiểu Thiên Sứ thấy Tiêu Dật xuất hiện liền phấn chấn hẳn lên, tiếp tục thi triển chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” đánh bạt bọn hắc y nhân.
Tiêu Dật thấy thế lắc đầu than thầm, bình thường chàng đã dạy cho Tiểu Thiên Sứ bao nhiêu chiêu thức võ công, mà sao bây giờ y chỉ sử dụng độc một chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm”.
Bọn hắc y nhân thấy có kẻ đến phá đám, đành phải kêu ba tên chạy qua đối phó với Tiêu Dật.
Tiêu Dật không giống Tiểu Thiên Sứ, các chiêu thức võ công cửa Cửu đại môn phái và thập bát bang, võ nghệ chàng đều hiểu biết, tuy sử dụng không tinh diệu song lại biến ảo khôn lường, lại thêm đó đều là những tuyệt chiêu của các môn phái võ lâm nên ba gã hắc y nhân không biết đường nào mà đối phó.
Còn Tiểu Thiên Sứ dùng chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” đánh ra kình lực tuôn ra ào ào, song vẫn không có tác dụng.
Tiêu Dật thấy nguy cấp bất giác nghĩ ra một kế bèn la lớn :
- “Thiên Ngoại Phi Long”, “Kim Ưng Vũ Trảo”, “Thâu Trích Bàn Đào”, “Thuận Thủ Khiên Ngưu”, “Khai Môn Biến Sơn”, “Phong Quyện Tàn Vân”.
Tiểu Thiên Sứ nghe Tiêu Dật chỉ điểm mấy chiêu thức võ công bất giác thân thủ chuyển động, song thủ nhị cước cứ theo chiêu thức mà tung ra.
Liền đó...
- Úy da!
- Ối!
Bịch... bịch...
Những tiếng rú đau đớn vang lên không ngớt, ba tên hắc y nhân bị trúng đòn dội ngược ra sau.
Tiêu Dật thấy vậy trong lòng thầm nghĩ nên chạy đi là tốt hơn, liền gọi Tiểu Thiên Sứ :
- Chúng ta mau chạy đi thôi.
Thế là hai người liền thi triển khinh công nhún mình bay vọt lên không trung, đoạn dùng Mê tung thuật, thân hình xẹt ngang ra mấy

trượng thoát khỏi bọn hắc y nhân rồi nhắm hướng ngoại ô phía bắc Gia Thành trực chỉ.
* * * * *
Vùng ngoại ô phía bắc Gia Thành.
Không khí mát mẻ dễ chịu, cây cối um tùm rập rạp, cỏ hoang mọc khắp nơi những ngôi mộ địa, thấp thoáng giới thu nhẹ nhàng mơn man trên da thịt.
Ở cạnh một ngôi mộ có một gian lều tranh được dựng lên.
Hai người đi qua kín đáo đưa mắt nhìn vào bên trong thấy một thiếu niên tuổi độ mười sáu mười bảy đang ngồi tĩnh tọa luyện công.
Tiêu Dật liền ra hiệu cho Tiểu Thiên Sứ dừng lại không đi tiếp nữa.
Hai người lẳng lặng đứng bên ngoài chờ đợi.
Một giờ, hai giờ rồi ba giờ trôi qua vẫn không thấy có động tĩnh gì, thiếu niên nọ vẫn cứ ngồi luyện công như cũ.
Tiểu Thiên Sứ dường như không chịu nổi nữa nữa bèn thì thầm bảo Tiêu Dật :
- Nè, chúng ta làm gì phải đứng đây đợi hoài vậy?
Tiêu Dật hạ giọng :
- Người này đang luyện "Thần Dương nội công" chớ nên làm kinh động người ta, mà khiên cho họ bị tẩu hỏa nhập ma, tàn phế suốt đời đó.
Vầng thái dương từ từ khuất sau núi, màn đêm dần buông phủ kín vạn vật.
Trăng chậm chạp nhô lên khỏi ngọn cây tỏa ánh sáng bạc mờ ảo khắp nơi.
Đã đến đầu canh ba cảnh vật xung quanh âm u đáng sợ, làn gió nhẹ vẫn thổi đến tuy không lạnh song khiến hai người chợt run lên bần bật.
Lúc này Tiểu Thiên Sứ không chịu đựng nổi liền nói với Tiêu Dật :
- Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đợi mãi ở đây sao? Nếu y luyện công suốt đêm không xong thì chúng ta phải đợi đến sáng mai hay sao?
Tiêu Dật nhún vai :
- Dù vậy đi nữa, chúng ta cũng phải đợi.
Tiểu Thiên Sứ lắc đầu không biết sao hơn đành đứng đợi tiếp.
Canh ba chậm chạp trôi qua.
Đầu canh tư hai người đứng đợi bên ngoài, vừa lạnh vừa đói, bất ngờ có tiếng từ phía trong ngôi lều vọng ra :
- Người ở bên ngoài xin mời vào trong.
Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ vừa bước vào trong lều liền cảm thấy ấm áp trở lại, chợt nghe thiếu niên nọ hỏi tiếp :

- Nhị vị là ai? Từ đâu đến đây?
Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ đồng thanh đáp :
- Chúng tôi là thủ hạ của Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân, phụng mệnh Vu tiền bối sai khiến đến đây tìm Giao Đông đệ nhất thần thâu Tái Thời Thiên, đồ đệ của người.
Thiếu niên này tuy còn trẻ tuổi nhưng cực kỳ khôn ngoan, lão luyện, không vội nói ra lai lịch của mình mà hỏi tiếp :
- Khẩu thuyết vô bằng, nói không thì vô ích, các ngươi có tín vật gì không?
Tiểu Thiên Sứ hấp tấp đáp :
- Có, có mà!
Tiêu Dật trợn mắt nhìn Tiểu Thiên Sứ rồi bảo thiếu niên nọ :
- Tín vật không dễ dàng đưa cho người lạ được, không biết ngươi có phải là Tái Thời Thiên không?
Thiếu niên nọ mỉm cười đáp :
- Ta chỉ là bằng hữu của Tái Thời Thiên.
Tiêu Dật cũng mỉm cười nói :
- Ngươi đã không phải là Tái Thời Thiên vậy thì có biết Tái Thời Thiên đi đâu và khi nào trở về đây.
Thiếu niên nọ vẫn nhếch miệng cười như cũ :
- Y đi đâu ta cũng không biết, còn chừng nào về thì ta lại càng không rõ nữa.
Tiêu Dật nghe vậy liền nói :
- Vậy chúng ta không dám phiền nhân huynh.
Đoạn chàng quay sang kéo Tiểu Thiên Sứ định bước ra khỏi căn lều bỏ đi.
Thiếu niên nọ khẽ nhích động thân hình dùng chiêu “Phi Yến Nghênh Xuân”, vọt tới đứng chặn ngang trước cửa cản đường hai người.
Tiêu Dật nổi giận hỏi :
- Ngươi muốn gì?
Thiếu niên nọ thoáng điểm nụ cười giọng thản nhiên :
- Lưu tín vật lại đây.
Tiêu Dật cười lên một tràng dài :
- Ha ha ha... cuồng đồ to gan, lớn mật dám giở trò ngang ngược trước mặt bản thiếu gia, thiệt là nằm mộng giữa ban ngày, hừ...
Tiểu Thiên Sứ cũng tức giận :
- Tiêu Dật, chúng ta đi thôi, chớ giỡn mặt với hắn làm chi.
Thiếu niên nọ cười hì hì cất tiếng châm chọc :
- Nè, đừng có nóng mà, có để tín vật lại đây rồi bỏ đi cũng còn chưa muộn mà.

Tiểu Thiên Sứ tức không chịu được song thủ đồng thời vung ra theo thế Hắc hổ đào tâm nhằm ngực thiếu niên nọ móc tới.
Thiếu niên nọ vẫn điềm nhiên nhẹ nhàng lách mình tránh né.
Tiêu Dật thấy vậy liền xông tới trợ chiến quyền cước liên hoàn tung ra toàn là những tuyệt chiêu của cửu đại môn phái trong võ lâm.
Thiếu niên nọ mỉm cười trêu chọc :
- Ái da, cái món lẩu thập cẩm này cũng lợi hại quá đó chớ Tiêu Dật bị chọc tức thẹn đỏ mặt, cùng với Tiểu Thiên Sứ kẻ trước người sau liên tiếp vây đánh thiếu niên lạ mặt nọ. Thiếu niên nọ vẫn điềm tĩnh xoay người thi triển tuyệt kỹ "Xuất Thủ Vô Ngần" rồi lại sử dụng "Xuất Cước Vô Tích", ung dung nghênh tiếp.
Chỉ thấy la hán quyền, lục hợp quyền, nhị lang quyền, bát quái quyền... liên hoàn tung ra.
Nội bát cước, ngoại bát cước liên tiếp phóng tới không sao phân biệt được thực hư, chỉ thấy cước pháp lưu chuyển khắp nơi. Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ nhất thời hoa mắt không biết chống đỡ ra sao.
Bất ngờ Tiêu Dật la lên hoảng hốt :
- Hỏng rồi.
Tiểu Thiên Sứ vội hỏi :
- Chuyện gì vậy?
Tiêu Dật lo lắng đáp :
- Tín vật bị mất tiêu rồi.
Chợt thấy thiếu niên tay cầm tiểu kim quy ngắm nghía hồi lâu đoạn mỉm cười tỏ vẻ hài lòng.
Tiêu Dật thấy vậy tức quá vội đưa tay giật lại :
- Trả lại cho ta, trả lại cho ta.
Thiếu niên nọ bật cười ha hả :
- Đồ vật của ta làm sao trả lại cho các ngươi?
Tiểu Thiên Sứ hầm hầm đáp :
- Ngươi thiệt là vô lý rõ ràng là tín vật của chúng ta bị ngươi lấy mất, sao lại biến thành đồ của ngươi.
Tiêu Dật thông minh tuyệt đỉnh, nghe thiếu niên kia nói chàng chợt hiểu ra liền bước tới bảo :
- Hóa ra ngươi chính là Tái Thời Thiên.
Lúc này thiếu niên mới gật đầu thừa nhận mình chính là đồ đệ mà Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân Vu Phong cần tìm.
Tiêu Dật cao hứng bật cười ha hả, song Tiểu Thiên Sứ mặt không vui bực bội hỏi :
- Ngươi làm cái trò quái quỷ gì vậy?
Tái Thời Thiên gượng cười đáp :

- Giang hồ hiểm ác, phúc họa khó lường, lại thêm bọn Thần Long bang ngày càng lộng hành.
Tái Thời Thiên mời Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ vào trong lều rồi đem đồ ăn ra cho hai người, đoạn kêu họ nghỉ ngơi cho khỏe.
Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ ăn xong tinh thần phấn chấn hẳn lên, song cũng không muốn nghỉ ngơi bởi vì có chuyện cấp bách cần phải làm.
Tiểu Thiên Sứ càng nóng nảy hơn, vừa ăn xong đã vội lên tiếng hối thúc :
- Tái đại ca, chúng ta phải đi lẹ lên nếu không Trần Phong sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng đó.
Tái Thời Thiên nghe vậy liền hấp tấp hỏi :
- Trần Phong đại ca bị sao rồi?
Tiêu Dật lên tiếng kể lại :
- Thần Long bang nghe nói Phân đàn Cái bang ở Giao Đông không chịu nghe theo lệnh của Tử Long đàn liền phái bọn hắc y sát thủ trong hắc y đội tới hạ độc thủ sát hại đệ tử Cái bang, Trần Phong hiện bị chúng bắt giam tại Ngũ Liên đường, trong sơn cốc vùng Ngũ Liên sơn.
Tái Thời Thiên nghe Trần Phong bị bắt, liền hậm hực bảo :
- Hừ, bọn Thần Long bang đúng là cả gan, dám bắt Trần Phong đại ca. Hừ, ta sẽ không tha mạng cho bọn chúng đâu.
Tiểu Thiên Sứ lên tiếng khen :
- Tái đại ca thật là người trọng nghĩa khí, hết lòng với bằng hữu, chúng ta hãy đi lẹ lên.
Tái Thời Thiên đóng cửa lều lại, trước mộ phần của thân mẫu quỳ xuống bái lạy rồi nói :
- Mẫu thân, hài nhi bất hiếu, hôm nay ân sư gặp nạn, hài nhi phải đến tiếp cứu, sau này hài nhi sẽ quay về đây mong mẫu thân tha tội cho hài nhi.
Đoạn chàng bái lạy ba cái rồi cùng với Tiêu Dật, Tiểu Thiên Sứ thi triển khinh công lẹ làng phóng thẳng về phía Ngũ Liên đường ngay trong đêm.
Chẳng bao lâu ba người đã đến Ngũ Liên đường, thấy tòa đại viện tĩnh lặng vô cùng.
Tiểu Thiên Sứ vẫn đứng ở ngoài canh cửa, Tái Thời Thiên và Tiêu Dật nhảy vọt qua tường, phi thân nhẹ nhàng vào trong nội viện.
Phía trong đại viện vắng lặng không một bóng người.
Tiêu Dật đến gian phòng nhỏ mà lúc trưa chàng đã gặp Trần Phong, nhưng phía trong phòng cũng trống trơn, không còn thấy tung tích

của Trần Phong đâu nữa.
Tái Thời Thiên vội bảo :
- Không xong rồi, Trần Phong bị chúng mang đi rồi, chúng ta phải cấp tốc đuổi theo mới mong cứu được.
Tiêu Dật cũng nói :
- Hắc y nhân nhất định sẽ mang Trần Phong xuôi xuống phía nam, chúng ta cũng thuận đường, vậy thì cùng đuổi theo bọn chúng để giải cứu cho Trần Phong cũng không có chi trở ngại.
Ba người vội vàng rảo bước khắp Ngũ Liên thành, song vẫn không phát giác ra tung tích bọn hắc y nhân, thế là ba người rời Ngũ Liên thành đi xuống phía nam vào thành Lâm Nghi để tra xét tung tích bọn hắc y nhân.
Trong thành Lâm Nghi, ba người phân ra ba đường để truy xét ba nơi. Tái Thời Thiên đi tra xét khắp các tửu điếm. Tiểu Thiên Sứ rảo khắp các khách điếm, khách trạm. Còn Tiêu Dật tra xét khắp các kỹ viện trong thành, sau đó cùng tụ họp tại Mỹ Vị tửu điếm để thông báo.
Tái Thời Thiên cùng Tiểu Thiên Sứ đang ngồi bên trong, nét mặt nhăn nhó rầu rĩ, xem ra hai người không truy tìm ra tung tích bọn hắc y nhân rồi.
Tiêu Dật lúc này đi vào mặt mày hớn hở thầm nói nhỏ vào tai Tái Thời Thiên và Tiểu Thiên Sứ, hai người nghe qua liền cao hứng ăn uống, nét mặt tươi vui không hề có chút phiền muộn.
Ăn xong bữa cơm ngon lành cả ba cùng phi thân thẳng về hướng Nghi Thủy hà.
Nơi Nghi Thủy hà gió yên sóng lặng, một chiếc thuyền vừa rời khỏi bến chèo ra giữa dòng sông.
Ba người đứng trên bờ đồng thanh cất tiếng kêu to :
- Thuyền gia ngừng... ngừng lại đi.
Chiếc thuyền chẳng những không dừng lại mà còn cố căng buồm chèo nhanh hơn, song vì gió quá nhẹ không đủ sức đẩy thuyền đi nhanh được.
Lúc này từ trong khoang thuyền có một gã hắc y nhân gầy ló đầu ra, gã gầy này chính là Chu Tử, đội trưởng của hắc y đội, một thủ hạ thân tín của Mã đàn chủ.
Chu Tử cười sằng sặc :
- Nè, tiểu tử kia mi gọi cái gì vậy, muốn cứu người hả? Hắc hắc... nếu muốn đi cùng thì bay lên thuyền này với ta đi cho vui, hắc hắc...
Tiêu Dật tức tối dậm chân la lên :
- Trễ quá, chúng ta đến trễ rồi, hừ, tức quá là tức.

Tiểu Thiên Sứ cũng la lớn :
- Nè, bọn kia có gan thì chèo thuyền lại đây.
Năm gã hắc y nhân trên thuyền nghe vậy liền cất tiếng cười ngạo nghễ, la lớn tiếng :
- Ha... ha.. ha... tiểu tử đến đây thử coi! Ha ha...
Tái Thời Thiên lặng im không nói một lời, âm thầm vận công lực chạy đến sát mé sông rồi lẳng lặng đề khí thi triển thuật khinh công thượng thừa lướt đi trên mặt nước như bay, tựa như là đi trên mặt đất vậy.
Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ thấy vậy buột miệng khen :
- Thuật khinh công của Tái đại ca thiệt là cao siêu quá!
Bọn hắc y nhân trên thuyền thấy thế cũng trố mắt kinh ngạc, đứng ngẩn người ra.
Trong nháy mắt Tái Thời Thiên đã đúng trên đầu thuyền quát lớn :
- Lũ cuồng đồ Thần Long bang, các ngươi mau thả Trần Phong ra thì ta sẽ tha mạng, bằng không tất cả bọn ngươi sẽ làm mồi cho cá đó
Mấy gã hắc y nhân lập tức xông tới, thừa lúc Tái Thời Thiên còn chưa đứng vững định hạ thủ xô chàng xuống nước.
Bọn chúng đâu biết rằng tuyệt kỹ Xuất Thủ Vô Ngần của Tái Thời Thiên lợi hại vô cùng, bọn chúng còn chưa kịp động thủ thì Tái Thời Thiên đã đẩy tới một chiêu “Xuất Thủ Vô Ngần” đánh văng một gã xuống sông, năm tên còn lại thấy vậy phát hoảng không dám tiến tới nữa. Gã gầy Chu Tử lớn tiếng la hét như điên :
- Tiến lên, huynh đệ chúng ta kẻ trước người sau tấn công, xô hắn xuống sông để báo thù, mau lên đừng có sợ.
Tái Thời Thiên nghe vậy cười thầm trong bụng :
- “Hà, cái lão quỷ gầy này làm sao mà la lối om sòm vậy, phải cho hắn xuống nước trước mới được.”
Gã gầy Chu Tử đang la hét, không ngờ Tái Thời Thiên nhào tới, hữu cước tung ra sử dụng chiêu “Xuất Cước Vô Tích” đá gã lộn cổ xuống sông.
Chợt nghe...
Bịch... ùm!
Bọt nước bắn tung tóe ướt cả mạn thuyền.
Bốn gã hắc y nhân còn lại thấy vậy, song vẫn ngoan cố không chịu quy thuận, lại còn dùng độc chiêu định xô Tái Thời Thiên ngã nhào xuống sông.
Thấy thế Tái Thời Thiên càng thêm tức giận thi triển một lúc liên tiếp năm chiêu “Xuất Thủ Vô Ngần” đánh cho bốn tên còn lại rớt hết xuống dòng sông.
Những thanh âm trầm đục vang lên, bốn gã hắc y nhân không biết

bơi, lại bị trọng thương nên chìm nghỉm dưới sông.
Lão lái thuyền kinh hãi nhảy vào trong khoang chạy trốn.
Con thuyền không có người lái, xoay tròn giữa dòng.
Tái Thời Thiên lục lọi trong khoang tìm kiếm Trần Phong, nhưng trừ số hành lý của bọn hắc y nhân ra trên thuyền không còn gì khác.
Tái Thời Thiên vội mời lão chèo tuyền ra bảo lão hạ buồm xuống, quay thuyền lại đón Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ.
Lúc thuyền sắp tấp vào bờ, Tiêu Dật và Tiểu Thiên Sứ vội phóng lên trên khoang.
Tiêu Dật cất tiếng hỏi :
- Tái đại ca, Trần Phong có ở trên thuyền không?
Tái Thời Thiên lắc đầu :
- Ta kiếm không thấy.
Tiểu Thiên Sứ hừ lên một tiếng :
- Mấy cái tên hắc y nhân chết bầm này quả là quỷ quyệt, chắc là bọn chúng giấu Phi mao cước Trần Phong vào nơi nào rồi đó.
Tiêu Dật gật đầu tán thành :
- Đúng đó, con thuyền lớn như vầy, chúng ta thử tìm kỹ lại coi, nhất định là sẽ tìm thấy mà.
Từ sạp thuyền đến đáy thuyền, rồi từ đuôi thuyền đến đầu mũi thuyền, ba người đều không bỏ qua nơi nào, cuối cùng Tiểu Thiên Sứ đã tìm ra được Trần Phong.
Trần Phong bị điểm huyệt rồi giấu vào sau đống củi phía sau gần đuôi thuyền.
Tái Thời Thiên vội giải khai huyệt đạo cho Trần Phong, đoạn vận công chửa trị thương thế cho Trần Phong.
Trần Phong từ từ tỉnh lại, cất giọng yếu ớt nói với ba người :
- Đa ta các vị đã cứu mạng ta.
Tái Thời Thiên bảo :
- Trần đại ca cứ nằm nghỉ đi, đừng nói nữa, chúng ta cùng xuống phương nam để gặp sư phụ ta là Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân.
Tiêu Dật nói với lão lái thuyền :
- Thuyền gia, hãy nhổ neo giương buồm ra khỏi Nghi Thủy hà rồi qua Nhập Vân hà đi thẳng xuống thành Tô Châu cho ta.
Lúc này bỗng có gió đông nam thổi đến, chiếc thuyền căng buồm lướt đi như bay về hướng nam.
Lão lái thuyền cực kỳ lão luyện, lái thuyền khéo léo vô cùng, chỉ trong vòng hai ngày hai đêm đã đến được thành Tô Châu danh tiếng vang dội khắp vùng Giang Nam.
Bốn người liền xuống thuyền đi dạo quanh thành Tô Châu.

Bởi vì Tái Thời Thiên lần đầu tiên đến Tô Châu, nên phong cảnh Lâm Viên xinh đẹp ở đây không khỏi làm cho chàng trầm trồ thán phục.
Tiêu Dật dẫn chàng đi qua Lục Môn rồi dạo quanh Hổ Khẩu sơn một vòng, đoạn nói cho chàng biết Bang chủ Thần Long bang Ngã Thị Ngã đã chiếm cứ Kiếm Trì sơn trang đuổi Lý trang chủ đi từ mấy tháng nay.
Tái Thời Thiên nghe vậy phẫn nộ mắng chửi :
- Lão tặc Ngã Thị Ngã này lộng hành quá sức, ta nhất định sẽ làm cho Thần Long bang không ngóc đầu lên nổi, để trừ hậu họa cho võ lâm.
Phong cảnh Tô Châu tươi đẹp, song ba người không dám lưu lại đây lâu mà phải cấp tốc trở về gặp Vu Phong.
Cuối cùng cả bốn người đã trở về sơn cốc nơi quần hùng nghĩa hiệp đang tụ họp.
Vu Phong nghe tin ái đồ Tái Thời Thiên đã đến liền cùng quần hùng ra ngoài nghênh tiếp.
Tái Thời Thiên quỳ xuống đất bái lạy :
- Đồ nhi đã đến. Người có điều chi phân phó.
Trần Phong cũng vái chào :
- Vu tiền bối, đệ tử Cái bang Phi mao cước Trần Phong kính bái.
Vu Phong cao hứng tươi cười nói :
- Tốt, tốt lắm.
Tái Thời Thiên bước tới lấy con tiểu kim quy ra đoạn trịnh trọng dâng lên đưa cho Vu Phong.
- Tiểu kim quay đây xin sư phụ thâu nhận.
Vu Phong không không hề khách khí, nhận con tiểu kim quy rồi bỏ vào trong ngực áo.
Tiểu Lạc khẽ buông tiếng thở dài nuối tiếc, xem ra con tiểu kim quy khó mà về tay mình.
Vu Phong nghiêm nghị nói :
- Chuyện này tuyệt đối cơ mật, tối đến về phòng ta sẽ nói sau.
Màn đêm phủ xuống, trong phòng của Vu Phong hai người đang hàn huyên với nhau, càng lúc càng thân mật.
Tái Thời Thiên kể cho sư phụ nghe việc chàng đã tìm ra di cốt của mẫu thân, khiến Vu Phong cực kỳ cảm động.
Vu Phong cũng đem chuyện huyết chiến với Thần Long bang ở Long Hổ tiêu cục kể cho chàng nghe, lại thêm quần hùng võ lâm hiệng ời đang quyết chí diệt trừ Ngã Thị Ngã xóa sổ Thần Long bang để trừ hại cho giang hồ.
Tái Thời Thiên nghe xong trong lòng hết sức tức giận, hậm hực nói :

- Sư phụ à, vậy thì đồ nhi quyết cùng với chư vị tiền bối trừ diệt Thần Long bang.
Vu Phong thấy thế cao hứng nói tiếp :
- Lần này ta sai Tiêu Dật đi tìm con là có một việc cực kỳ quan trọng đó.
Tái Thời Thiên nóng nảy hỏi :
- Chuyện gì vậy sư phụ?
Vu Phong liền đem chuyện Bang chủ Thần Long bang có đôi găng tay Trường Bạch Thần Lực quyền, cực kỳ lợi hại, mỗi khi đeo nó có thể làm tăng thêm ba thành công lực nói cho Tái Thời Thiên nghe.
Tái Thời Thiên mỉm cười nói với Vu Phong.
- Sư phụ, người khỏi cần nói nữa, đồ nhi cũng biết rồi, dụng ý của sư phụ là lấy trộm nó chứ gì?
Vu Phong gật đầu.
Tái Thời Thiên cả quyết nói :
- Sư phụ cứ yên tâm, đồ nhi nhất định sẽ lấy được nó mà.
Vu Phong gật gù :
- Ngươi nói như vậy thì ta yên tâm rồi, nhưng mà lần này việt hệ trọng vô cùng. Ngã Thị Ngã lại không phải là kẻ tầm thường, bởi vậy ngươi cũng phải hết sức cẩn thận khi hành sự không được sơ suất nếu không hậu họa sẽ không sao tả xiết.
Tái Thời Thiên lắng tai nghe kỹ rồi nói với Vu Phong :
- Đồ nhi sau khi làm xong công việc này sẽ quay về cạnh mộ mẫu thân ba năm, đợi hết ba năm rồi đồ nhi sẽ theo hầu sư phụ để báo đáp công ơn của người.
Vu Phong nghe Tái Thời Thiên nói, trong lòng lão càng thêm cảm động, liền gật đầu :
- Được, ta đồng ý!
Tái Thời Thiên theo lời Vu Phong phân phó chạy đi tìm Tiêu Dật rồi hai người cùng đi thẳng đến thành Tô Châu.
Tại thành Tô Châu, Tái Thời Thiên và Tiêu Dật nhanh chóng tìm ra Tổng đàn của Thần Long bang không mấy khó khăn bởi vì đây chính là sòng bạc do Mã đàn chủ thiết kế lập nên mà Tiêu Dật đã có lần đến đây.
Vừa vào đến sòng bạc, Tiêu Dật cảm thấy hứng thú, còn Tái Thời Thiên chỉ miễn cưỡng, trong bụng chỉ nghỉ làm sao cho mau gặp Lăng Vân Phi để kiếm cách lấy trộm Trường Bạch Thần Lực quyền bảo bối của Ngã Thị Ngã.
Bởi có thuộc hạ của Lăng Vân Phi hồn báo nên Tiêu Dật biết rõ qui củ của sòng bạc, chỉ có thắng mới được xuống tầng hai chơi tiếp,

còn nếu như muốn xuống tầng ba thì phải có đổ kỷ cao siêu thì mới mong có hy vọng.
Tiêu Dật và Tái Thời Thiên đến trước một cái bàn đổ xí ngầu chỉ thấy có một gã hắc y nhân đứng làm cái, còn chung quanh đã có không ít người vây quanh.
Gã hắc y nhân lớn tiếng la :
- Ai muốn đến đây thử sức thì đến lẹ lên!
Tiêu Dật bước tới lên tiếng :
- Ta đến đây thử vận may với ngươi một ván.
Nói rồi chàng lấy ra một tấm ngân phiếu một ngàn lạng bạc đặt lên trên bàn.
Gã hắc y nhân cầm cái lại la lớn :
- Có người nào chơi nữa không, mau đặt bạc xuống đi, trễ là không có cơ hội đâu.
Trong đám người xung quanh có kẻ đặt cho tên hắc y nhân cũng có người theo phe Tiêu Dật, song hắc y nhân được đặt nhiều hơn còn Tiêu Dật thì chỉ có một số ít mà thôi.
Có kẻ đặt ra mười lượng bạc, cũng có người to gan đặt trăm lạng bạc, song không ai dám mạo hiểm đặt đến ngàn lạng bạc.
Hắc y nhân thấy có nhiều người chơi đặt ba ra liền cầm mấy hột xí ngầu lắc lắc trong tay miệng lẩm bẩm :
- Điểm nhỏ đi, điểm lớn dừng, sáu con lục mau nghe lệnh ta.
Nói dứt lời gã ném mấy hột xí ngầu lên trên bàn.
Ba hột xí ngầu dường như bieét nghe lời, xoay tròn mấy vòng rồi dừng lại để lộ ra mười tám điểm.
Tiêu Dật thấy vậy cũng lảm nhảm trong miệng :
- Điểm lớn đi, điểm nhỏ dừng.
Quả nhiên điểm nhỏ dừng lại, điểm lớn đã đi đâu hết.
Ba hột xí ngầu còn lại một hột ba điểm, một hột hai điểm, còn hột cuối cùng chỉ có một điểm.
Tổng cộng gã hắc y nhân được hai mươi bốn điểm.
Bây giờ đến phiên Tiêu Dật đổ xí ngầu, chàng cũng cầm sáu hột lên thầm thì :
- Điểm lớn là bằng hữu của ta.
Sáu hột xí ngầu lại xoay tròn trên bàn.
Gã hắc y nhân luôn miệng nói :
- Nhỏ nhỏ đi coi.
Ba hột đầu tiên dừng lại, một hột bốn điểm, một hột năm điểm, còn một hột duy nhất được sáu điểm, cộng lại chỉ được mười lăm điểm mà thôi.

Gã hắc y nhân thấy vậy liền đưa mắt nhìn vào ba hột còn lại nói tiếp :
- Nhỏ, nhỏ nữa đi.
Ba hột xí ngầu còn lại để lộ ra một hột hai điểm, một hột bốn điểm và hột cuối cùng năm điểm.
Cộng lại Tiêu Dật được hai mươi sáu điểm, hơn gã hắc y nhân hai điểm.
Thế là Tiêu Dật được hai ngàn lạng bạc, gã hắc y nhân đang muốn chơi thêm nữa, nhưng đã nghe Tiêu Dật bảo :
- Ta muốn thăng cấp đánh lớn hơn nữa.
Gã hắc y nhân hiểu ý vội dẫn Tái Thời Thiên và Tiêu Dật xuống dưới tầng hai của sòng bạc.
Dưới đây quy củ có khác hơn, phàm ai muốn chơi, số bạc ít nhất phải đặt là một vạn lạng, còn nhiều nhất là mười vạn lạng không hơn không kém.
Cho dù phải có số bạc lớn như vậy, song cũng có không ít kẻ mê đổ bác lao xuống dưới đây mong được phát tài, giàu có, vì vậy chỉ qua mấy ván có kẻ đã tán gia bại sản, bơ vơ không cửa không nhà.
Các chơi ở dưới đây cũng khác phía trên, chủ yếu dùng bàn quay số để ăn thua.
Lúc đầu Tiêu Dật chỉ đặt một vạn lạng bạc vào ở nhất vạn. Chiếc bàn quay số di chuyển qua ô nhất vạn, nhị vạn, ngũ vạn, rồi nhị thập vạn, tam thập vạn, ngũ thập vạn.
Chiếc kim từ từ qua ô nhất bách vạn như muốn dừng, song lại cố nhích qua một chút gần với ô nhất vạn của Tiêu Dật.
Tiếng ồn ào của mấy người đặt vào ô nhất bách vạn, ha ha... nhất bách vạn rồi.
Những người đặt bạc vào ô nhất vạn cũng hét lớn :
- Nhất vạn, nhất định đúng là nhất vạn không sai, Gã hắc y nhân làm cái thận trọng cầm thước đo, quả nhiên cây kim ép gần sát vào ô nhấ vạn của Tiêu Dật.
Thế là Tiêu Dật lại thắng, lần này chàng ăn được mười vạn lạng bạc.
Tái Thời Thiên thấy Tiêu Dật thắng liền hối chàng hãy đi lẹ lên.
Tiêu Dật chậm rãi đáp :
- Tái đại ca đừng có nong mà, quy củ ở đây phải thắng ba bàn mới được xuống tầng dưới.
Tái Thời Thiên đành phải đứng đợi, ván thứ hai Tiêu Dật lại ăn nữa, số bạc của chàng giờ đã là một trăm vạn lạng.
Ván thứ ba Tiêu Dật đặt hết xấp ngân phiếu một trăm vạn lạng xuống bàn, Tiểu Thiên Sứ thấy thế cũng phải đổ mồ hôi lạnh lo lắng cho Tiêu Dật.

Cây kim trên bàn quay lại di động từ ô nhất vạn chuyển dần xuống ô tam vạn, ngũ vạn rồi bát thập vạn, cửu thập vạn.
Cây kim chậm dần rồi từ từ dừng lại ở ô nhất bách vạn.
Tiêu Dật đang mừng thầm bỗng nhiên cây kim nhích qua ô nhất vạn làm cho Tiêu Dật toát mồ hôi lạnh, mặt xám ngắt, tiếc bao công sức nãy giờ, phút chốc biến thành mây khói.
Đột nhiên chiếc kim như có phép thần lại tiếp tục dao động từ từ lướt qua các ô rồi dừng lại ở ô nhất bách vạn.
Tiêu Dật mừng quá nhảy lên la lớn :
- Ta thắng rồi.
Tái Thời Thiên đứng bên khẽ điểm nụ cười bí mật.
Lúc này một gã hắc y nhân bước đến bảo hai người :
- Mời nhị vị tiếp tục xuống tầng dưới chơi tiếp, tiểu nhân xin dẫn đường.
Tiêu Dật lắc đầu :
- Chúng ta không chơi nữa.
Gã hắc y nhân nghe vậy chợt sa sầm nét mặt, khẽ “hừm” lên một tiếng.
Tiêu Dật thản nhiên nói :
- Chúng ta muốn gặp Lăng trang chủ Lăng Vân Phi, đây là lễ vật hội kiến.
Nói rồi chàng đưa xấp ngân phiếu ba trăm vạn lạng bạc cho gã hắc y nhân.
Hắc y nhân đưa mắt nhìn hai người một hồi đoạn hỏi :
- Các ngươi là ai?
Tiêu Dật đáp :
- Chúng ta là người của Lăng Vân sơn trang, lúc Trang chủ chúng ta gia nhập quý bang hai ta không có ở nhà, bây giờ mới đến đây được.
Gã hắc y nhân dẫn hai người đi ra phía sau rồi bảo hai người nằm lên trên giường, chiếc giường từ từ hạ xuống đem họ xuống tầng ba của sòng bạc.
Lăng Vân Phi thấy Tiêu Dật đến biết chỗ Vu Phong có chuyện gì nên mới đến đây, liền ra tiếp đón hai người.
Tiêu Dật thấy Lăng Vân Phi liền nói :
- Lăng trang chủ, ngài đến gia nhập Thần Long bang không đem huynh đệ chúng ta đi theo, báo hại chúng tôi khổ quá.
Lăng Vân Phi cố ý buông tiếng thở dài :
- Lúc đó Lý Mộng Tường thừa cơ ta không phòng bị đột ngột đâm ta một kiếm, nếu như ta không nhanh chân tẩu thoát, e rằng bây giờ khó mà gặp lại các ngươi.

Tiêu Dật lại nói tiếp :
- Chúng tôi lại không muốn cái lão điên Vu Phong Tử chôn sống nên mới không quản cực khổ hiểm nguy cố tìm đến đây.
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Đúng đó, ta đi thì chư huynh đệ nhất định khó sống với lão điên Vu Phong Tử, hôm nay hai người đến được đây coi như chúng ta có cơ duyên với nhau đó.
Gã hắc y nhân đứng gần đó nghe ba người nói chuyện cực kỳ thân mật nên cũng không nghi ngờ gì liền nói :
- Lăng trang chủ, ngày hãy tiếp thuộc hạ ngài nhé, ta đi đây!
Đợi cho tên hắc y nhân đã đi ra, Lăng Vân Phi mới hạ giọng nói nhỏ :
- Tiêu Dật, ngươi đến đây làm gì, nơi này nguy hiểm lắm, không phải đùa đâu.
Tiêu Dật chỉ vào Tái Thời Thiên :
- Vị này là Giao Đông đệ nhất thần thâu Tái Thời Thiên, đồ đệ của Vu tiền bối.
Lăng Vân Phi gật gù :
- Ta cũng đã nghe Vu huynh nói qua, có chuyện gì quan trọng cần đến ta vậy?
Tiêu Dật hạ giọng đáp :
- Tái đại ca và ta đến kiếm tiền bối lần này là để tìm cách lấy trộm Trường Bạch Thần Lực quyển.
Lăng Vân Phi nghe nói vô cùng cao hứng, bởi vì lão biết rõ Thần Long chưởng của Ngã Thị Ngã mà không có Trường Bạch Thần Lực quyển giúp sức thì cũng không có gì đáng sợ.
Hiện giờ nghe Tái Thời Thiên đến đây trộm Thần lực quyển, thì cảm thấy Vu Phong và quần hùng cực kỳ chu đáo.
Song Lăng Vân Phi chợt ấp úng :
- Nhưng mà...
Tiêu Dật nhanh miệng hỏi :
- Lăng trang chủ, có gì khó khăn vậy?
Lăng Vân Phi trầm ngâm :
- Chẳng những khó khăn mà còn nguy hiểm nữa kia.
Lăng Vân Phi không phải nói khoác, bởi vì Ngã Thị Ngã không phải là hạng người tầm thường, nếu không làm sao y dám lập ra Thần Long bang.
Tiêu Dật lắc đầu :
- Có gì mà phải sợ hắn, vãn bối nghĩ Ngã Thị Ngã đâu phải là thần tiên.
Lăng Vân Phi gật đầu :

- Ngã Thị Ngã tuy không phải là thần tiên nhưng Thần Long chưởng quả thật lợi hại ghê gớm, huống hồ lại có thêm Thần lực quyển giúp sức.
Lúc này Tái Thời Thiên mới nói :
- Lăng trang chủ nói đúng, Ngã Thị Ngã nếu như không có thực lực không có võ công siêu tuyệt hì khó khiến cho các bang phái khác đến gia nhập Thần Long bang.
Lăng Vân Phi gật đầu :
- Quả là không sai.
Tái Thời Thiên nói :
- Bây giờ chúng ta làm tùy viên của tiền bối tìm cơ hội đến Kiếm Trì sơn trang để tra xét coi lối vào ra sơn trang có dễ không rồi thử xem Ngã Thị Ngã thường để Thần Lực quyển ở đâu, rồi mới có thể kiếm cách để lấy trộm.
Lăng Vân Phi tán đồng :
- Ta xem ra phải làm như vậy trước cũng được.
Vậy là Tiêu Dật cùng Tái Thời Thiên trở thành thuộc hạ thân tín của Lăng Vân Phi.
Trưa hôm sau, đột nhiên có mật lệnh của Ngã Thị Ngã triệu hồi Lăng Vân Phi về Kiếm Trì sơn trang để bàn chuyện.
Tiêu Dật cùng Tái Thời Thiên nhân đó cũng theo Lăng Vân Phi đến Kiếm Trì sơn trang.
Đến Hổ Khẩu sơn, Ngã Thị Ngã lập tức mời Lăng Vân Phi vào trong nội thất bàn chuyện đại sự, còn Tiêu Dật và Tái Thời Thiên chỉ được đứng bên ngoài mà thôi.
Tái Thời Thiên ngắm nhìn xung quanh rồi lớn tiếng khen :
- Phong cảnh nơi đây thật là tươi đẹp.
Tiêu Dật hiểu ý liền cất tiếng phụ họa :
- Phải đó, có sơn thủy hữu tình lầu đài nguy nga tráng lệ, chỉ tiếc là thiếu mỹ nữ mà thôi.
Hai người phát giác ra chỉ có mấy gã hắc y nhân canh giữ trước sơn môn còn phía sau sơn môn và Vân Thiền Tự, nơi y nghỉ ngơi thì không có bóng dáng một gã hắc y nhân nào cả.
Xem ra Ngã Thị Ngã tự phụ võ công cao tuyệt nên không cần thuộc hạ canh gác cẩn mật.
Phía trong nội thất, Ngã Thị Ngã đang mật đàm với Lăng Vân Phi.
Ngã Thị Ngã nói :
- Lăng trang chủ xem ra ngày Thần Long bang thống nhất võ lâm đã không còn bao xa nữa.
Lăng Vân Phi không hiểu dụng ý của y nên cứ yên lặng không nói,

chỉ chăm chú lắng nghe mà thôi.
Ngã Thị Ngã thấy Lăng Vân Phi chăm chú lắng nghe liền nói tiếp :
- Mã đàn chủ lần này xuất ngoại đi tảo trừ những kẻ cứng đầu không chịu hợp tác với Thần Long bang về bẩm báo rất đáng mừng, cái đám đệ tử Cái bang ở Giao Đông không chịu nghe lệnh Bang chủ của chung lâu nay, giờ đã bị tiêu vong hết rồi.
Lăng Vân Phi vẫn không đổi sắc, chăm chú lắng nghe như cũ.
Ngã Thị Ngã dường như cũng đã quen nên lại nói tiếp :
- Ta muốn đợi Mã đàn chủ trở về lần này, chúng ta sẽ ra tay thống nhất võ lâm Trung Nguyên, bá chủ giang hồ.
Lăng Vân Phi lúc này mới lên tiếng :
- Bang chủ chuẩn bị làm thế nào?
Ngã Thị Ngã đáp :
- Ta đang muốn nghe ý kiến của ngươi, ý kiến của ngươi lúc nào cũng hữu dụng cả.
Lăng Vân Phi cười bảo :
- Bang chủ quá khen đó thôi, hôm nay người gọi lão hủ đến đây tất là Bang chủ đã có kế sách hết rồi.
Ngã Thị Ngã thấy Lăng Vân Phi đoán đúng tâm tư của mình nên càng thấy việc mình mời Lăng Vân Phi đến đây là đúng.
Ngã Thị Ngã bèn nói tiếp :
- Thống nhất võ lâm cần phải có Minh chủ, phải chọn nơi làm Tổng đàn rồi còn phải thưởng xứng đáng cho những thuộc hạ có công lao...
Lăng Vân Phi khẽ lắc đầu.
Ngã Thị Ngã thấy Lăng Vân Phi lắc đầu liền nói :
- Mấy điều ta nói ra đều là những chuyện phải làm...
Lăng Vân Phi ôn tồn ngắt lời :
- Bang chủ à, võ lâm Minh chủ chính là ngài đó, không thể nào chọn ai khác được.
Ngã Thị Ngã nghe vậy gật gù tỏ vẻ hài lòng nhưng hắn đã biết dã tâm của Mã đàn chủ muốn thay mình làm Minh chủ võ lâm, song không tiện nói ra.
Lăng Vân Phi lại nói tiếp :
- Còn việc chọn nơi làm Tổng đàn thì không cần thiết, Bang chủ chỉ cần thay đổi danh hiệu của Kiếm Trì sơn trang, đặt cho nó một danh hiệu mới là được rồi.
Ngã Thị Ngã nghe vậy liền mỉm cười hài lòng.
Lăng Vân Phi thấy Ngã Thị Ngã vui vẻ trong lòng thầm tức cười, song ngoài mặt vẫn nghiêm nghị như cũ, lại cất tiếng nói tiếp :

- Qui củ thì đã có sẵn rồi, bang qui của Thần Long bang có thể dùng được cho toàn thể võ lâm, còn thưởng công cho thuộc hạ thì ai đến gia nhập trước thì được thưởng trước.
Ngã Thị Ngã thập phần cao hứng, cười ha hả nói :
- Lăng trang chủ quả là cao kiến.
Lăng Vân Phi thấy Ngã Thị Ngã đã nghe lời mình bèn đem diệu kế của mình thuyết phục Ngã Thị Ngã :
- Bang chủ nói quả không sai, hiện giờ đã đến lúc thống nhất võ lâm, dù sao thì đa số các môn phái trong cửu đại môn phái võ lâm đã gia nhập Thần Long bang, vậy thì vào ngày rằm tháng tám, Bang chủ nên khai mạc đại hội tỉ thí võ công để chính thức lên ngôi Minh chủ võ lâm.
Ngã Thị Ngã vui mừng nói :
- Hay lắm, quả là hảo ý, hảo ý.
Lăng Vân Phi đặt ra kế này để tiêu diệt Ngã Thị Ngã bởi lão nghĩ rằng muốn diệt trừ Thần Long bang trước hết phải trừ cho được ma đầu Ngã Thị Ngã mới xong chuyện.
Trong đại hội võ lâm mà trừ được Ngã Thị Ngã, Thần Long bang như rắn mất đầu, tức khắc sẽ phải tan rã mà không cần quần hùng phải phí công.
Lúc này Ngã Thị Ngã đang mơ tưởng đến cảnh tượng mình thống nhất võ lâm Trung Nguyên lên ngôi Minh chủ nên cười nói tiếp :
- Lăng trang chủ, từ lúc ngươi gia nhập Thần Long bang đến giờ, các bang phái giang hồ đến xin hợp tác với Thần Long bang rất đông, sau này chức tổng quản sẽ là của ngươi đó.
Lăng Vân Phi vội bảo :
- Bang chủ, chức tổng quản phải để cho Mã đàn chủ mới đúng.
Ngã Thị Ngã nhếch mép cất tiếng cười lạnh lẽo đoạn lắc đầu.
Lăng Vân Phi thấy thế bèn nói :
- Bang chủ, chuyện tỉ võ để lên ngôi Minh chủ là tối quan trọng, còn chuyện khác thì để sau đó hãy tính.
Ngã Thị Ngã liền hạ giọng bảo :
- Thôi được, chuyện đó sau này hãy bàn, ngày mai ta sẽ phát thiếp mời các môn phái võ lâm đến dự đại hội tỉ võ của Thần Long bang.

Tiểu Quỷ Bá Đao

Hồi 24
Trừ diệt ma đầu thiên hạ thái bình

Cuộc mật đàm đã xong, Ngã Thị Ngã tinh thần cực kỳ hưng phấn, trong lòng vui vẻ, nét mặt đắc ý vô cùng.
Lúc vừa ra khỏi cửa phòng, Ngã Thị Ngã nhìn thấy Tái Thời Thiên trong lòng thoáng kinh ngạc, hắn có cảm giác thiếu niên này có nội lực cao thâm quá chừng.
Tái Thời Thiên nhìn Ngã Thị Ngã trong bụng càng kinh ngạc hơn bội phần, chàng không ngờ ma đầu Ngã Thị Ngã này lại có công lực cao thâm gần như tuyệt đỉnh.
Chỉ trong nháy mắt hai luồng nhãn quang chạm vào nhau, cả hai đều ngạc nhiên về công lực của đối phương.
Ngã Thị Ngã quay sang hỏi Lăng Vân Phi :
- Hai thiếu niên này là ai vậy?
Lăng Vân Phi vội đáp :
- Đây là hai thuộc hạ thân tín của lão hủ.
Ngã Thị Ngã chỉ vào Tái Thời Thiên rồi hỏi :
- Ngươi tên là gì, theo hầu Lăng trang chủ được bao lâu rồi, sư phụ ngươi là ai?
Tái Thời Thiên cung kính đáp :
- Tại hạ là Tiểu Thiên theo hầu Lăng trang chủ đã hai năm rồi, sư phụ của tại hạ là Ngọa Thiện Nhân.
Ngã Thị Ngã lẩm bẩm :
- Ngọa Thiện Nhân, Ngọa Thiện Nhân...
Đột nhiên Ngã Thị Ngã vỗ tay la lên :
- Sư phụ ngươi có phải là được người giang hồ gọi là Xuất Thủ Vô Ngần Ngọa tiên sinh.
Tái Thời Thiên gật đầu :
- Chính phải.
Ngã Thị Ngã cười bảo :
- Thật là cơ duyên, có cơ duyên, năm xưa ta muốn tỉ thí với Xuất Thủ Vô Ngần, song không sao gặp được, nay có đồ đệ của Ngọa tiên sinh cũng là chuyện kỳ ngộ.
Tái Thời Thiên nghe Ngã Thị Ngã muốn tỉ thí võ công với mình liền cất tiếng thoái thác :
- Bẩm Bang chủ, tại hạ không thể làm như vậy được.
Lăng Vân Phi cũng lo lắng vô cùng bởi vì Tái Thời Thiên đang mang trọng trách trên mình, vạn nhất tỉ thí võ công có xảy ra chuyện gì làm sao mà kiếm người thay thế được.
Nghĩ đến đây Lăng Vân Phi vội khuyên :
- Bẩm Bang chủ, chúng ta còn nhiều việc cấp bách phải làm, hà tất

phải đùa với Tiểu Thiên.
Ai ngờ Ngã Thị Ngã càng thêm hứng thú, vội bước tới nói nhỏ mấy câu vào tai Lăng Vân Phi :
- Ta biết ngươi sợ y thất thủ chớ gì, cứ yên tâm, ta hạ thủ lưu tình mà.
Lăng Vân Phi nghe vậy vẫn chưa an tâm, liền bước tới dặn dò chàng mấy câu rồi mới cho tỉ thí.
Tái Thời Thiên cũng muốn thừa cơ hội này để tìm hiểu chiêu số võ công của Ngã Thị Ngã.
Ngã Thị Ngã đưa Tái Thời Thiên đến dưới chân một bãi đất bằng phẳng tiện cho việc luyện tập võ công.
Ngã Thị Ngã nói :
- Tiểu Thiên, lâu nay ta nghe giang hồ truyền ngôn về môn tuyệt kỹ võ công Xuất Thủ Vô Ngần, hôm nay ta phải đích thân lãnh giáo vài chiêu.
Tái Thời Thiên khiêm tốn đáp :
- Bang chủ quá khen đó thôi, tại hạ làm sao học hết được tuyệt kỹ võ công của sư phụ mình.
Ngã Thị Ngã lắc đầu :
- Ngươi còn trẻ tuổi, không nên khách khí như thế, hãy xuất chiêu đi.
Tái Thời Thiên quan sát Ngã Thị Ngã liền phát giác ra y không hề có ác ý, chẳng qua chỉ là cao hứng muốn ấn chứng võ công mà thôi.
Ngã Thị Ngã luôn miệng hối thúc chàng động thủ.
Nhưng mà Tái Thời Thiên lại có ý nhường đối phương xuất chiêu trước.
Ngã Thị Ngã không biết làm sao đành phải xuất chiêu trước.
Song thủ của Ngã Thị Ngã vươn ra theo thế “Thiên Ngoại Phi Long” chụp xuống đỉnh đầu Tái Thời Thiên.
Tái Thời Thiên vừa nhìn thấy biết y đã sử dụng Thần Long chưởng pháp, chàng vội vàng xoay người sử dụng tuyệt kỹ Xuất Thủ Vô Ngần nghênh tiếp.
Chỉ thấy La Hán quyền, Nhị Lang quyền, Đường Lang quyền, Ưng Trảo quyền, Bát Quái quyền, Lục Hợp quyền cùng hòa vào nhau đánh tới lẹ như gió cuốn, hư hư thực thực, biến ảo khôn lường.
Ngã Thị Ngã nghiêng đông né tây, nhảy lên hụp xuống, trong phút chốc tay chân bấn loạn không biết xử trí ra sao. Tuy vậy Ngã Thị Ngã không hổ danh là cao thủ đệ nhất võ lâm, dù lâm nguy vẫn không kinh hãi, cứ điềm tĩnh sử dụng chiêu thức “Thần Long Náo Hải”, “Bạch Long Dị Đầu”, “Ô Long Hí Thủy” trong Thần Long chưởng pháp để đối phó.

Tái Thời Thiên thấy thế liền nhích động thân hình, thi triển tuyệt học Xuất Cước Vô Tích để hóa giải võ công độc môn Thần Long chưởng pháp của đối phương.
Song cước của chàng bất ngờ biến ảo dị thường, nội cước, ngoại bát cước liên hoàn phóng ra, chẳng những hóa giải dễ dàng các chiêu thức của Thần Long chưởng pháp, mà còn bức bách Ngã Thị Ngã phải liên tục thoái lui.
Thốt nhiên y la lên một tiếng :
- Tiểu Thiên, quả là hảo thân thủ.
Nói chưa dứt lời, Ngã Thị Ngã đã nhún mình lộn ngược ra sau thoát khỏi vòng chiến.
Thấy vậy Lăng Vân Phi đứng bên mới thở phào nhẹ nhõm.
Tái Thời Thiên cũng dừng tay, hạ giọng nói :
- Bang chủ quá khen đó thôi!
Ngã Thị Ngã cao hứng cười bảo :
- Đâu có, quả thực là hảo thân thủ đó.
Lăng Vân Phi vội bước tới bảo :
- Bang chủ, chúng ta quay về phòng nghỉ ngơi đi.
Ngã Thị Ngã cất tiếng cười vang :
- Ha ha ha... không mệt, không mệt. Không cần phải nghỉ đâu, để ta với Tiểu Thiên tỉ thí thêm một chút nữa.
Lăng Vân Phi nhăn mặt cười khổ :
- Bang chủ à, hôm nay ngài hứng chí quá đáng đó.
Ngã Thị Ngã cười đắc ý :
- Quả là có thế, quả là có thế mà.
Lăng Vân Phi rầu rĩ hỏi :
- Bẩm Bang chủ, ngài định tỉ thí gì nữa?
Ngã Thị Ngã cao hứng cười đáp :
- Chúng ta thử coi công lực hai bên ra sao?
Lăng Vân Phi nghe nói tỉ thí chưởng lực liền thất kinh ngăn lại, mặt biến sắc :
- Bẩm Bang chủ, không thể như vậy được. Công lực của Tiểu Thiên làm sao sánh bằng người được.
Ngã Thị Ngã điềm nhiên đáp :
- Lăng trang chủ, công lực của Tiểu Thiên cao đến đâu ta biết mà, ngươi hà tất phải lo lắng làm chi.
Tái Thời Thiên cũng đang muốn thử coi công lực của Ngã Thị Ngã ra sao để tiện đường coi xem Thần Lực quyển y cất ở đâu, nên cũng lên tiếng :
- Bẩm Bang chủ, chưởng lực Thần Long chưởng đệ nhất thiên hạ,

xin người hạ thủ lưu tình.
Ngã Thị Ngã vội đáp :
- Cái đó đương nhiên rồi.
Tái Thời Thiên vội đưa song chưởng lên trước ngực, chuẩn bị nghênh tiếp chưởng lực của đối phương.
Ngã Thị Ngã vận công đẩy ra sáu thành công lực. Tái Thời Thiên thấy một luồng kình lực mãnh liệt ào tới, liền vận công giơ song chưởng ra nghênh tiếp.
Bùng!
Một thanh âm trầm đục vang lên, Tái Thời Thiên bị luồng chưởng lực đẩy lui ra sau hơn một trượng.
Ngã Thị Ngã thấy thế buột miệng khen :
- Công lực của ngươi khá lắm!
Tái Thời Thiên cũng biết Ngã Thị Ngã mới dùng sáu thành công lực mà đã khiến chàng phải thoái lui hơn một trượng, đủ biết công lực y đã đến mức đáng sợ.
Lăng Vân Phi thấy Tái Thời Thiên tiếp được chưởng của Ngã Thị Ngã cũng phải thầm phục, lão biết Tái Thời Thiên không phải là hạng tầm thường.
Ngã Thị Ngã lại bảo tiếp :
- Tiểu Thiên, hãy chuẩn bị tiếp thêm một chưởng của ta.
Tái Thời Thiên không dám khinh thường, vội vận công, song thủ để trước ngực thủ thế.
Ngã Thị Ngã lại đẩy ra một chưởng, lần này y dùng đến bảy thành công lực.
Tái Thời Thiên không dám liều mạng, dùng ngạnh công để nghênh tiếp, liền xuất chiêu “Dương Liễu Tùy Phong”, cong người uốn mình theo luồng chưởng lực để nghênh tiếp.
Dùng nhuyễn công để đối phó, tuy không bị nội thương nhưng nếu bộ pháp không vững lại thêm nội lực kém sẽ bị ngã nhào xuống đất xưng đầu bể trán.
Chỉ nghe...
Binh!
Tái Thời Thiên tuy đã dùng nhuyễn công để đối phó, song vẫn bị luồng chưởng lực ghê gớm ập tới, thân hình chàng bị đẩy lui ra xa tám trượng, khó khăn lắm mới đứng vững lại được.
Ngã Thị Ngã cao hứng khen :
- Tuy còn niên thiếu mà có thể tiếp được hai chiêu Thần Long chưởng của ta, thật là có bản lĩnh đó!
Tái Thời Thiên vội đáp :

- Đó là do Bang chủ hạ thủ lưu tình, tại hạ muôn phần cảm kích.
Ngã Thị Ngã nghe vậy đắc ý cười lên một tràng dài :
- Ha ha ha....
Tái Thời Thiên, Lăng Vân Phi và Tiêu Dật cũng bật cười vui vẻ.
Ngã Thị Ngã lại gọi :
- Tiểu Thiên lại đây với ta!
Lăng Vân Phi sợ hai người lại tỉ thí nội công nên vội ngăn lại.
- Bang chủ à, lần này thì không được động thủ.
Ngã Thị Ngã bật cười :
- Ta biết rồi, Trang chủ chớ lo, ta không làm gì Tiểu Thiên nữa đâu.
Nghe vậy Lăng Vân Phi mới thở phào nhẹ nhõm :
- Bang chủ, nếu như không có việc gì nữa, chúng tôi xin được cáo từ.
Ngã Thị Ngã vội ngăn lại :
- Lăng trang chủ, hôm nay ngươi không được về, hãy lưu lại đây đàm luận với ta cho vui.
Lăng Vân Phi nghe vậy mừng thầm trong bụng, cơ hội trời cho thì không nên bỏ lỡ.
Tái Thời Thiên càng cao hứng hơn bội phần, cơ hội tốt tự nhiên đến, không cần phải phí công sắp đặt mà cũng thành.
Tuy thế Lăng Vân Phi ngoài mặt vẫn làm bộ chối từ :
- Chúng tôi ở đây e không tiện lắm...
Ngã Thị Ngã mỉm cười :
- Có gì mà không tiện, các ngươi cứ ở lại đây với ta.
Thế là ba người lưu lại Hổ Khẩu sơn với Ngã Thị Ngã vừa đi dạo vừa đàm luận về tuyệt kỹ võ công của các môn phái trên giang hồ.
Tối đến cả bốn người nghỉ tại Vân Thiền tự, lẽ ra Lăng Vân Phi phải ngủ chung phòng với Ngã Thị Ngã, song y lại đổi ý muốn ngủ chung phòng với Tái Thời Thiên, làm cho Lăng Vân Phi phải ngủ chung với Tiêu Dật.
Ngã Thị Ngã rất thích Tái Thời Thiên, y cho chàng ngủ chung giường với y. May mắn thay lúc y trút bỏ y phục, nằm ngủ. Từ trong ngực y rơi ra hai chiếc bao tay được khâu bằng da con tử điêu màu tía.
Tái Thời Thiên thấy được liền cất tiếng hỏi :
- Bang chủ à, cái này là thứ đồ chơi gì mà đẹp quá vậy?
Ngã Thị Ngã thấy chàng hỏi quá ngây thơ liền đáp :
- Tiểu Thiên, đây là Trường Bạch Thần Lực quyển, chứ không phải là đồ chơi đâu.
Tái Thời Thiên ngơ ngác hỏi :
- Bang chủ, Trường Bạch Thần Lực quyển này có công dụng gì?

Ngã Thị Ngã liền ôn tồn giải thích :
- Đôi Trường Bạch Thần Lực quyển này có công dụng rất lợi hại, ai đeo nó vào thì người đó sẽ tăng thêm ba thành công lực.
Tái Thời Thiên trố mắt ngạc nhiên :
- Bang chủ, Thần Long chưởng của người vô địch thiên hạ, thì cần gì đến vật này nữa, hãy cho Tiểu Thiên để luyện công đi.
Ngã Thị Ngã mỉm cười lắc đầu :
- Tiểu Thiên, hiện giờ thì không được. Đợi khi nào ta làm Minh chủ võ lâm lúc đó thu nhận ngươi làm đồ đệ thì ta sẽ cho ngươi cái này.
Thế là chàng cao hứng nói :
- Bẩm sư phụ, bây giờ đồ nhi bái lạy làm lễ nhập môn.
Nói rồi, chàng làm bộ như định quì xuống bái lạy.
Ngã Thị Ngã xua tay ngăn lại :
- Không được, không được. Ta thu nhận đồ đệ phải cử hành đại lễ mới được.
Tái Thời Thiên âu sầu nét mặt, tiu nghỉu hỏi :
- Vậy thì đệ tử còn đợi đến bao giờ mới được?
Ngã Thị Ngã đang lúc thập phần hưng phấn, liền cười bảo :
- Sắp đến rồi, lúc đại hội tỷ võ xong xuôi. Ngày rằm tháng tám ta sẽ thụ ngươi làm đồ đệ.
Tái Thời Thiên tỏ vẻ vui mừng, gật gù nói :
- Hay lắm, hay lắm.
Ngã Thị Ngã lúc này đã nhắm mắt cất tiếng ngáy vang như sấm.
Tái Thời Thiên cũng làm bộ nhắm mắt, song chàng không hề ngủ, chỉ mong sớm hoàn thành trọng trách sư phụ và quần hùng đã giao cho chàng.
Lát sau thấy Ngã Thị Ngã đã ngủ say, Tái Thời Thiên liền nhẹ nhàng dùng thuật "Thâu Lương Hoán Trụ" lấy đôi Trường Bạch Thần Lực quyển rồi thay vào đó một đôi bao tay bằng da tử điêu giống hệt Thần lực quyển.
Tái Thời Thiên quả thật không hổ danh Giao Đông đệ nhất thần thâu, xuất thủ linh diệu đến mức xuất thần nhập hóa.
Sáng hôm sau, Tái Thời Thiên giấu đôi thần lực quyển vào người, rồi cùng Lăng Vân Phi, Tiêu Dật cáo từ Ngã Thị Ngã rời khỏi Hổ Khẩu sơn quay về Tổng đành ở Tô Châu.
Trên đường đi, Lăng Vân Phi chợt hỏi :
- Ngươi đã lấy trộm được bảo bối đó chưa?
Tái Thời Thiên đắc ý lấy Thần lực quyển đưa cho hai người xem, rồi lại bỏ vào trong ngực áo lại như cũ.
Tiêu Dật nổi tính hiếu kỳ liền nói :

- Đại ca cho tiểu đệ chơi thử nó một chút đi.
Lăng Vân Phi vội ngăn lại :
- Đây là hiểm địa, tai mắt của Thần Long bang khắp nơi, các ngươi không được sơ ý. Lỡ xảy ra chuyện là hỏng đại sự đó.
Tiêu Dật đành phải thôi không còn nghịch Thần Lực quyền nữa.
Lăng Vân Phi lại nói với Tái Thời Thiên :
- Hai ngươi hiện giờ không thể trở về ngay được, mà cần phải lưu lại đây mấy ngày để cho bọn chúng đừng nghi hoặc, dù sao thì ngày rằm tháng tám cũng sắp tới rồi. Lúc tử chiến với Thần Long bang chúng ta phải âm thầm ra tay trợ giúp quần hùng ngăn bọn Thần Long bang sát hại tù nhân trong địa đạo.
Tiêu Dật gật đầu đồng ý. Tái Thời Thiên cũng không nói, bởi vì nhiệm vụ đã xong, có ở lại Tô Châu chơi mấy ngày cũng không hại gì.
Ba người lưu lại Tổng đàn đợi đến ngày rằm tháng tám khai mạc đại hội tỷ võ.
Mấy bữa sau giang hồ xôn xao bàn tán về chuyện Thần Long bang gởi thiếp mời các bang phái khắp nơi đến Hổ Khẩu sơn vào ngày rằm tháng tám để khai mạc đại hội tỷ võ, nhằm suy tôn Thần Long bang chủ Ngã Thị Ngã lên làm Minh chủ võ lâm Trung Nguyên bá chủ giang hồ.
Cửu đại môn phái võ lâm, rồi quần hùng hào kiệt giang hồ hai phái chính tà, các nhân vật hắc đạo có chút xú danh trên giang hồ đều nhận được thiếp mời của Thần Long bang.
Vu Phong cùng quần hùng nghĩa hiệp nghe tin này biết rằng thời cơ tiêu diệt Thần Long bang đã đến, hơn nữa thương thế của Tư Mã Vô Công và các cao thủ của Cửu Bại sơn trang hầu như đã bình phục, đủ sức đương cự với các cao thủ của Thần Long bang nên Vu Phong quyết định huy động toàn bộ lực lượng quyết một trận tử chiến với Thần Long bang. Quần hùng dự định từ mùng mười đi đến Tô Châu, dọc đường bố trí lực lượng để tối ngày mười bốn thừa lúc Thần Long bang sơ ý sẽ bất ngờ dùng lực lượng tinh nhuệ tiêu diệt bọn thủ hạ và Đàn chủ các Phân đàn của Thần Long bang khiến cho đại hội võ lâm của Ngã Thị Ngã vào ngày mười lăm sẽ không có viện binh hỗ trợ. Sau đó trong đại hội võ lâm, quần hùng sẽ công khai khiêu chiến với Ngã Thị Ngã, diệt trừ ma đầu để trừ họa cho thiên hạ.
Đảm trách việc phá hủy các phần đàn của Thần Long bang là các cao thủ trẻ tuổi mới được huấn luyện, mỗi nhóm đều có hai vị tiền bối võ lâm cầm đầu, hai người này nhất quyết phải là các cao thủ có kinh nghiệm giang hồ lão luyện.
Việc đối phó với Ngã Thị Ngã giao cho Tiểu Lạc.

Vu Phong, Lý Mộng Tường, Tiểu Thiên Sứ, Lê gia nhị vị tiểu thơ cùng Tiểu Lạc làm lực lượng chủ yếu khiêu chiến với Ngã Thị Ngã tại đại hội võ lâm sắp tới.
Mọi việc an bài đã xong, quần hùng từ vùng sơn cốc bí mật tản đi các nơi để phá hủy các Phân đàn của Thần Long bang.
Tiểu Thiên Sứ lưu luyến từ biệt lão ma đầu.
Lão ma đầu lặng im không nói gì chỉ trìu mến đăm đăm nhìn Tiểu Thiên Sứ đoạn buông tiếng thở dài.
Tiểu Lạc thấy thế liền nói :
- Xin lão bá cứ yên tâm, tiểu bối sẽ lo lắng cho Tiểu Thiên Sứ, bảo đảm Tiểu Thiên Sứ sẽ là người có ích mà.
Lão ma đầu trầm giọng bảo :
- Giang hồ đa sự phiền phức, làm sao không nhiễm mùi huyết tanh, chi bằng tiêu dao tự tại nơi sơn lâm mà tâm hồn được thanh thản.
Tiểu Lạc vội đáp :
- Tiểu bối chỉ mong thiên hạ thái bình, nào ngờ ma chướng nổi lên, bất đắc dĩ tiểu bối mới phải hạ thủ trừ diệt ma đầu để cho võ lâm được yên.
Lão ma đầu không nói gì cả, chỉ buông tiếng thở dài rồi quay mình chầm chậm bước đi.
Tiểu Lạc hỏi Tiểu Thiên Sứ :
- Ta thiệt không hiểu sư phụ ngươi mai danh ẩn tích nơi sơn cốc thâm sâu không màng đến chuyện ân oán giang hồ, tại sao lại tự xưng mình là lão ma đầu?
Tiểu Thiên Sứ lắc đầu :
- Ta cũng không biết nữa, chỉ thấy từ nhỏ người đã bắt ta gọi người là lão ma đầu rồi.
Xa xa vọng lại thanh âm của lão ma đầu :
- Lúc ta không gọi mình là lão ma đầu có kẻ xưng tụng ta là đại hiệp, nhưng mà đại hiệp thì có gì hay đâu. Sau đó toàn gia quyến ta bị lũ tiểu nhân gian ác sát hại chết một cách thảm thương. Để trả mối huyết thù, ta không ngại đường xa vạn dặm truy tìm kẻ sát nhân. Trong cơn phẫn nộ cùng cực ta đã hạ thủ cực kỳ tàn độc, có khi giết oan một số người, bởi vậy nên có kẻ gọi ta là Huyết sát ma đầu. Khi đã báo thù xong xuôi, bởi quá chán ngán ghê tởm giang hồ tanh hôi, nên ta tìm đến mai danh ẩn tích để cho tâm hồn thanh thản.
Tiểu Lạc quay về phía lão ma đầu cao giọng nói :
- Không ngờ lão bá lại có chuyện thương tâm như thế, nhưng tiểu chí thấy người cực kỳ hiền lành đâu có hung ác như bọn ma đầu, cho dù người ta có gọi đi nữa thì lão bá cũng mặc kệ, hà tất phải tự làm khổ

mình như vậy.
Lão ma đầu lại lên tiếng từ xa vọng lại :
- Danh hiệu chỉ là một cách gọi mà thôi, bởi ta không muốn người khác nhắc đến tên mình nên xưng là lão ma đầu đó.
Vu Phong chợt hỏi :
- Phải chăng tiền bối là Kim Kiếm thần hiệp uy danh chấn động giang hồ hai mươi năm về trước?
Thanh âm từ phía xa vọng lại càng lúc càng nhỏ dần :
- Kim Kiếm thần hiệp đã chết từ lâu, bây giờ chỉ còn lại lão ma đầu mà thôi.
Dứt lời bốn bề lại vắng lặng như cũ không có hồi âm nào vọng lại nữa cả.
Vu Phong ngậm ngùi lên tiếng :
- Thật không ngờ Kim Kiếm thần hiệp uy danh lừng lẫy giang hồ hai mươi năm trước vẫn còn tại thế.
Tập Tiểu Lạc vội hỏi :
- Sư phụ, Kim Kiếm thần hiệp là ai vậy?
Vu Phong ôn tồn đáp :
- Kim Kiếm thần hiệp là một nhân vật của võ lâm hai mươi năm về trước, suốt đời hành hiệp giang hồ, võ công cao tuyệt, lại thêm trí dũng song toàn, sau đó toàn bộ gia quyến bị cừu nhân sát hại thê thảm. Nghe tin dữ, thần hiệp từ nơi xa xôi trở về truy tìm hung thủ. Lúc hỏi thăm nơi hạ lạc của hung thủ đã tạo nên không ít sát nghiệp bởi quá đau thương căm phẫn, tính khí của người thay đổi thất thường, trở nên hung dữ, hạ thủ tàn độc nên bị người giang hồ gọi là Huyết ma, sau nửa năm truy sát, hung thủ bị tru diệt hết. Từ đó Kim Kiếm thần hiệp cũng tuyệt tích giang hồ không thấy đâu nữa.
Tiểu Lạc liền hỏi tiếp :
- Không biết võ công của Kim Kiếm thần hiệp so với Ngã Thị Ngã cao hay thấp?
Vu Phong đưa mắt nhìn ra xa rồi nói :
- Kim Kiếm thần hiệp từ nhỏ ngộ kỳ duyên ăn được thiên sơn dị trân quả nên công lực thâm hậu dị thường, không thua kém Ngã Thị Ngã đâu.
Tiểu Lạc liền lên tiếng :
- Nếu như Kim Kiếm thần hiệp chịu giúp chúng ta thì hay hơn.
Vu Phong trầm giọng bảo :
- Từ lúc toàn bộ gia quyến bị thảm sát, tâm tính thần hiệp thay đổi thất thường, hiện giờ lại mai danh ẩn tích nơi sơn lâm u tịch, muốn khuyên người giúp ta e là chuyện không dễ.

Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Dựa vào ba tấc lưỡi của đồ nhi thì chuyện đó không khó, nhưng mà đồ nhi nghĩ rằng lão bá đã qui ẩn tuyền lâm không nên làm cho lão bá khó xử. Hơn nữa đồ nhi cũng không muốn mượn tay kẻ khác để áp chế Ngã Thị Ngã.
Vu Phong gật gù :
- Được lắm. Có chí khó, thế mới là đồ đệ của ta chớ.
* * * * *
Quần hùng sau khi hạ sơn, nhanh lẹ di chuyển đến ngày mười bốn đã phục sẵn tại các phân đà của Thần Long bang. Phân đà các nơi của Thần Long bang do phải bận rộn chuẩn bị cho đại hội võ lâm ngày hôm sau nên thực lực không có bao nhiêu, bị quần hùng bất ngờ tấn công, lại thêm người của các môn phái âm thầm trợ giúp, tiếp ứng, nên các phân đà bị quần hùng phá hủy tơi bời.
Đến khi Tổng đàn của Thần Long bang hay biết được chuyện này thì đại hội võ lâm đã sắp sửa khai mạc.
Không ít các môn phái trên giang hồ cử người đến phó hội, có người qui phục Thần Long bang đang định tôn Ngã Thị Ngã làm Minh chủ võ lâm, bá chủ giang hồ.
Tuy vậy cũng có người đến đây quyết liều mạng tranh tài cao thấp với Bang chủ Thần Long bang, cũng có không ít người bàng quang đứng ngoài xem bên nào mạnh hơn thì sẽ theo bên đó.
Ngã Thị Ngã nhận được tin quần hùng dám cả gan phá hủy Phân đàn của Thần Long bang, tuy giận dữ vô cùng, song vẫn quyết định khai mạc đại hội võ lâm như cũ. Bởi vì Ngã Thị Ngã tin vào lực lượng của mình. Tuy các phân đà bị phá hủy, nhưng Đàn chủ các Phân đàn vẫn còn nguyên vẹn không bị mất người nào.
Thần Long bang có tất cả bảy Phân đàn rải rác khắp nơi, mà võ công của Thất đại Đàn chủ đều thuộc vào hàng cao thủ đệ nhất, còn Mã đàn chủ cai quản Tổng đàn, võ công cao hơn bọn họ một bậc.
Mỗi Đàn chủ Phân đàn đều có mười tên hắc y sát thủ đi theo, đều là cao thủ được tuyển chọn trong đám sát thủ đội. Bảy mươi hắc y sát thủ này cũng không phải là hạng võ công tầm thường.
Lại thêm bọn dược vật nhân Vô úy tử được Tổng đàn huấn luyện kỹ lưỡng, tổng cộng là năm mươi tên, lúc tấn công Long Hổ tiêu cục bị tổn thất hết mười tên, sau đó lại bị các cao thủ võ lâm hủy thêm mười sáu tên nữa, hiện giờ tuy chỉ còn hai mươi bốn tên song cũng đủ làm cho đối phương phải hoảng sợ.
Cửu đại môn phái võ lâm đa số đã qui phục Thần Long bang, còn các vị nào không chịu qui phục cũng bị khống chế nghiêm ngặt bởi

các thuộc hạ của Thần Long bang. Mà các vị chưởng môn nhân các phái đã bị khống chế thì đệ tử của họ đâu dám vọng đọng chống lại Thần Long bang. Bởi vậy Ngã Thị Ngã cực kỳ tin tưởng vào thực lực của mình đủ sức áp chế võ lâm thiên hạ, nên vẫn cứ tổ chức đại hội võ lâm như cũ.
Hổ Khẩu sơn thường ngày tĩnh lặng vô cùng, hiện giờ trở thành nơi tụ tập của cao thủ các môn phái và quần hùng võ lâm nghĩa hiệp. Vầng thái dương vừa xuất hiện không khí ở Hổ Khẩu sơn cực kỳ náo nhiệt, khác hẳn ngày thường.
Kiếm Trì sơn trang ở Hổ Khẩu sơn sau khi bị Thần Long bang chiếm giữ đã được tu sửa để trở thành nơi khai mạc đại hội võ lâm, nơi đây cũng đã giam giữ không ít các cao thủ võ lâm.
Hóa ra sau khi Tổng đàn Thần Long bang ở trong thành Tô Châu bị Tiểu Lạc và quần hùng đại náo, Ngã Thị Ngã quyết định dời Tổng đàn về Kiếm Trì sơn trang.
Cho dù sao chăng nữa Thần Long bang bất quá chỉ là một bang phái trên giang hồ, Tổng đàn trước đây được thiết lập ở trong thành để bảo mật, hiện giờ Thần Long bang đã công khai xuất hiện trên giang hồ, nếu như vẫn để ở trong thành thì thiệt là bất tiện vô cùng.
Lý Mộng Tường sau khi biết được Kiếm Trì sơn trang của mình đã biến thành Tổng đàn của Thần Long bang thì trong lòng tức giận cực độ.
Thần Long bang cũng không hề ngăn trở bất cứ nhân vật võ lâm nào muốn đến Kiếm Trì sơn trang tham gia đại hội võ lâm. Bởi vì muốn xưng làm Minh chủ võ lâm, bá chủ giang hồ, đương nhiên có nhiều người đến dự thì càng hay. Nếu như có kẻ nào muốn phá rối thì sẽ ra tay trấn áp ngay tức khắc, để cho võ lâm thiên hạ nể phục.
Đại hội võ lâm khai mạc tại Hổ Khẩu sơn đa Mã đàn chủ chủ trì, nên y lên trên đài hắng giọng rồi lớn tiếng nói với quần hùng võ lâm :
- Mấy trăm năm nay các môn phái võ lâm không ngừng tranh đấu gây nên vô số trận huyết sát ghê gớm, tàn hại không ít đồng đạo võ lâm. Bang chủ Thần Long bang chúng tôi từ bi thương người, không nỡ chứng kiến cảnh tàn sát lẫn nhau, nên có chí nguyện thống nhất võ lâm giang hồ, quy tụ võ lâm thành một nhà để tránh cảnh huynh đệ tương tàn, tạo nên đại phúc cho thiên hạ. Hôm nay triệu tập chư vị về đây tham dự đại hội võ lâm để mong chư vị từ bỏ thành kiến ích kỷ đố kỵ giữa các môn phái cùng gia nhập Thần Long bang, tôn Bang chủ chúng tôi làm Minh chủ võ lâm, thống nhất võ lâm làm cho thiên hạ trở nên thanh bình, không còn nạn binh đao tàn sát lẫn nhau.

Y thấy ở dưới không có phản ứng gì liền dừng lại một chút, đoạn nói tiếp :
- Đương nhiên đã có không ít hào kiệt giang hồ gia nhập Thần Long bang thì chúng tôi hết sức hoan nghênh, còn một số người nhất thời chưa hiểu tình thế nên chưa gia nhập thì bây giờ xin gia nhập cũng còn chưa muộn.
Phía dưới đám đông có người lớn tiếng la lên :
- Thần Long bang các ngươi dùng bạo lực để mưu hại đồng đạo võ lâm, bắt chúng ta nghe theo lệnh các ngươi mà thôi.
Mã đàn chủ lạnh lùng đáp :
- Vị bằng hữu này nói như vậy là sai lầm rồi, Thần Long bang chúng tôi không mưu lợi cho cá nhân mình, mà chỉ vì vận mạng của võ lâm mà thôi. Chư vị thử nghĩ xem nếu như giang hồ được thống nhất cùng một nhà, tất cả những việc hiểu lầm sẽ nhanh chóng được giải quyết mà không phải đổ máu, há chẳng là hay lắm sao?
Lại có người nói tiếp :
- Cho dù ngươi có nói gì chăng nữa, ta cũng không tin. Lẽ nào vì chuyện tranh ngôi vị bá chủ võ lâm mà các ngươi đã tàn sát bao nhiêu cao thủ võ lâm, rồi nói đó là vì lợi ích của võ lâm.
Mã đàn chủ lạnh lùng đáp :
- Đương nhiên vì đại sự võ lâm khó tránh khỏi một chút hy sinh mất mát.
Thanh âm phía dưới lại vang lên :
- Hừ, rõ ràng là ngụy biện, Thần Long bang các ngươi chỉ muốn hào kiệt giang hồ nghe lệnh của các ngươi, phục vụ cho các ngươi...
Mã đàn chủ trầm giọng nạt :
- Ngươi còn cái gì nữa cứ nói hết ra đi.
Thanh âm ở phía dưới lại nói vọng lên :
- Đương nhiên là chưa xong đâu, Thần Long bang tổ chức đại võ lâm mưu đồ bá chủ giang hồ, nhưng Bách Khẩu thư sinh này không để cho các ngươi tự tác oai tác quái đâu. Ta không gia nhập Thần Long bang, thử xem các ngươi làm gì được ta?
Vu Phong gật gù nghĩ thầm :
- “Bách Khẩu thư sinh quả không hổ danh một hán tử, sau này nhất định chúng ta sẽ...”
Đang nghĩ ngợi miên man chợt nghe...
- Á!
Một tiếng rú thảm thiết vang lên.
Tiếp đó...
Bịch!

Một thân hình bay xẹt qua đầu quần hùng rồi ngã xuống đất bất động, toàn thân bê bết máu tươi.
Chỉ nghe Mã đàn chủ cười lạt bảo :
- Thì ra các hạ chính là Bách Khẩu thư sinh, hèn chi lỗ miệng mọc đầy người.
Hóa ra Bách Khẩu thư sinh đã bị cao thủ Thần Long bang trà trộn ẩn mình trong đám đông lén hạ độc thủ, rồi ném lên trước khán đài để uy hiếp quần hùng võ lâm.
Trên thân hình Bách Khẩu thư sinh dính vô số hạt đột sa, quần hùng võ lâm cực kỳ phẫn nộ, lập tức có mấy người định bước lên khán đài tranh luận với Mã đàn chủ, song mới đi được mấy bước đã bị trúng ám khí của bọn thuộc hạ Thần Long bang.
Nhưng trong đám cao thủ của Thần Long bang có hai tên bị quần hùng phát hiện liền vây lại giết chết bọn chúng ngay tại chỗ.
Tiểu Lạc không sao nhịn được nữa, phi thân nhảy vọt lên khán đài.
Vu Phong vừa định ngăn lại, song thân pháp của Tiểu Lạc quá nhanh, tựa như một luồng điện xẹt đến khi phát hiện ra thì chàng đã đứng trước mặt Mã đàn chủ từ lúc nào rồi.
Bọn thủ hạ của Thần Long bang đứng dưới khán đài cũng bị bất ngờ nên không kịp ngăn trở, một tên vung tay định ném độc sa thì Tiểu Lạc đã đứng trên khán đài.
Tên này vội rụt tay lại song cử động của y không sao thoát khỏi nhãn lực tinh tường của Tiểu Thiên Sứ, nên chàng vội chỉ tay về phía hắn la lớn :
- Úy, gian tế... hắn là gian tế đó!
Gã nọ vội rụt đầu lại đang định mở miệng phân trần, Vu Phong đã đi tới, song chỉ vươn ra lẹ như chớp điểm vào huyệt đạo của y.
Gã ngây người đứng im như pho tượng, hai tay rũ xuống, độc sa từ trong kẽ tay rơi lả tả xuống đất.
Tiểu Thiên Sứ vung quyền lẹ làng quét về phía một tên tráng hán.
Liền nghe...
- Ối da!
Tráng hán nọ gào lên một tiếng, máu tươi từ trong miệng ộc ra xối xả, ngã vật xuống đất nằm bất động.
Vu Phong vội quay lại hỏi :
- Chuyện gì vậy?
Tiểu Thiên Sứ mỉm cười đáp :
- Hắn muốn ám toán Tiểu Lạc, nên vãn bối đã cho hắn ăn thử một chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” rồi.
Nhu Di cười bảo :

- Nè, ngươi làm gì vậy? Hồi trước khi không biết võ công thì không sao, bây giờ học được không ít chiêu thức linh diệu làm sao mà cứ dùng cái chiêu "Hắc Hổ Đào Tâm" xú uế đó.
Tiểu Thiên Sứ ngượng ngập đáp :
- Dùng quen rồi mà, hơn nữa cái gã đó thiệt là kỳ, người ta chưa kịp hỏi tên họ danh hiệu của gã mà gã đã đánh trước, đâu có hợp qui củ võ lâm, thiệt là đáng hổ thẹn.
Vu Phong cười mắng :
- Cái đồ tiểu ngốc tử, đợi hắn xưng danh hiệu thì Tiểu Lạc đã nằm dưới đất rồi.
Nhu Di lắc đầu :
- Cái đó thì chưa chắc đâu, Tiểu Lạc đâu có dễ bị ám toán như vậy?
Tiểu Thiên Sứ thản nhiên bảo :
- Như vậy thì lần sau để ta hỏi thăm danh hiệu của đối phương trước đã rồi động thủ cũng chưa muộn.
Nhu Di vội lên tiếng :
- Tiểu Thiên Sứ à, ngươi hãy động thủ trước rồi hỏi danh hiệu sau cũng được, cái đó ta nói đùa với ngươi thôi, đừng có tưởng thật à nghe.
Nào ngờ Tiểu Thiên Sứ cười hì hì nói :
- Nè, bộ ngươi tưởng thật? Ta nói đùa với ngươi đó, chẳng lẽ ta lại ngu đến như vậy sao?
Nhu Di trố mắt ngạc nhiên, nàng không ngờ Tiểu Thiên Sứ cũng biết nói đùa nữa.
Vu Phong bật cười ha hả :
- Nhi a đầu, ngươi tưởng hắn ngu hay sao vậy? Ha ha ha...
Quả thật Tiểu Thiên Sứ không phải là đồ ngốc, chẳng qua vì hắn ít giao thiệp với thế nhân nên không hiểu thế sự đó thôi.
Nhìn lên phía trên khán đài, Tiểu Lạc và Mã đàn chủ đang sắp sửa động thủ.
Vu Phong hấp tấp nói với Tiểu Thiên Sứ :
- Ngươi hãy lên đối phó với lão kia, còn Tiểu Lạc phải giao chiến với Ngã Thị Ngã, chớ nên để Tiểu Lạc hao phí công lực vô ích.
Tiểu Thiên Sứ định nhảy lên khán đài, Vu Phong liền kéo lại dặn dò :
- Thắng được y thì thắng, nếu không thắng được thì chớ miễn cưỡng. Tạm thời cứ cầm cự với y là được, càng lâu càng tốt, địch thủ chủ yếu là Ngã Thị Ngã, ngươi hiểu chưa?
Tiểu Thiên Sứ gật đầu xẹt thẳng lên khán đài.
Thần Long bang bị tổn thất hết mấy cao thủ nên không có ai dám ám toán Tiểu Thiên Sứ nữa.

Vả lại quần hùng đã phòng bị nên bọn thuộc hạ Thần Long bang không có cơ hội để ám toán đành bó tay chịu trận.
Tiểu Thiên Sứ vừa nhảy lên khán đài liền đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc hiểu ý liền đứng qua một bên, tuy không động thủ nhưng cũng không chịu rời khỏi khán đài.
Chàng đứng đó canh chừng cho Tiểu Thiên Sứ, vạn nhất Tiểu Thiên Sứ có chuyện gì chàng có thể xuất thủ tiếp cứu kịp thời.
Bởi vì ma đầu Ngã Thị Ngã chưa xuất hiện, nên chàng không muốn hao phí công lực vô ích, nhưng nếu xuống dưới khán đài thì chàng lại không yên tâm nên đành lưu lại trên khán đài.
Mã đàn chủ không ngờ người làm khó dễ lão lại là hai thiếu niên nhỏ tuổi, hơn nữa hai thiếu niên này lại từng bị lão bắt giam nơi địa lao tại thành Tô Châu dạo nọ. Bất giác lão cất tiếng cười ha hả :
- Ha ha ha... Hóa ra là hai xú tiểu tử, bản nhân đường đường là Đàn chủ Tổng đàn Thần Long bang mà lại đi động thủ với các ngươi. Thôi hãy kêu người lớn ra đây nói chuyện với ta.
Tiểu Thiên Sứ lạnh lùng :
- Nè, lão già chớ khoác lác như vậy, hãy thử nếm vài chiêu của thiếu gia đây.
Nói đoạn chàng dùng chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” móc thẳng vào ngực lão.
Mã đàn chủ nổi giận, nhẹ nhàng xoay người tránh né rồi nạt lớn :
- Tiểu tử cuồng ngạo kia, nếu mi chán sống thì lão phu sẽ thành toàn cho mi.
Nói rồi lão dùng chiêu “Trực Khẩu Thiên Cung” nhằm “Mệnh Môn” huyệt của Tiểu Thiên Sứ đánh tới, lối xuất thủ cực kỳ tàn độc.
Tiểu Thiên Sứ cười hì hì, thân hình lẹ làng di động ra sau lưng Mã đàn chủ đoạn cất tiếng châm chọc :
- Tiểu cẩu nhi, mi muốn thành toàn cho thiếu gia cũng không có dễ đâu.
Nói rồi, song thủ chàng vươn ra sử dụng chiêu “Mãn Thiên Hoa Vũ” đánh thẳng vào yếu huyệt sau lưng lão.
Mã đàn chủ thất kinh không ngờ thân pháp của tiểu tử này lại nhanh lẹ như vậy.
Lão đánh hụt một chiêu vội cấp tốc xoay người lại, vừa lúc thấy hai tay Tiểu Thiên Sứ vươn ra.
Thấy Tiểu Thiên Sứ sử dụng chiêu “Mãn Thiên Hoa Vũ” lão tưởng chàng phóng ám khí liền đưa song chưởng gạt mạnh ra sau lưng để hộ vệ toàn thân.

Nội công của lão vô cùng thâm hậu, chưởng phong rú lên vù vù xung quanh thân hình lão, nhưng lại không hề có cảm giác đụng phải ám khí gì cả. Chỉ nghe tiếng Tiểu Thiên Sứ cười hì hì bảo :
- Úy da, tiểu cẩu nhi phát điên rồi nè, sao khoa chân múa cẳng loạn xạ như vậy làm chi?
Mã đàn chủ quay đầu nhìn lại thấy hai tay Tiểu Thiên Sứ trống không, chẳng có vật gì thì làm sao mà phóng ám khí. Tiểu Thiên Sứ quả không hổ danh là huynh đệ của Tiêu Dật, đã học được không ít những trò quỷ mị đánh lừa đối phương.
Mã đàn chủ biết mình bị lừa, tức tối gầm lên một tiếng, xông tới quyết hạ sát Tiểu Thiên Sứ.
Một người công lực thâm hậu, còn một người thân pháp lanh lẹ. Một kẻ lực ổn chiêu trầm, còn một người chiêu ổn lực trầm giao đấu với nhau bất phân thắng bại.
Mã đàn chủ cực kỳ lo lắng, nếu như lão không thu phục nổi thiếu niên này thì còn mặt mũi nào làm Đàn chủ Thần Long bang.
Bởi vậy chiêu thế tung ra đều cực kỳ hiểm độc, song Tiểu Thiên Sứ đều tránh được, bất giác lão nổi điên nghiến răng chập song chưởng lại làm một đẩy ra thêm chín chưởng nữa.
Chín chưởng này chính là chiêu đầu tiên đầy uy lực trong Cửu Cửu liên hoàn chưởng, một tuyệt kỹ võ công thành danh trên giang hồ của Mã đàn chủ.
Tiểu Thiên Sứ tuy tránh được, song hơi thở đã có phần dồn dập.
Bởi vì công lực của chàng dù sao vẫn kém hơn Mã đàn chủ, lại phải qua một trận liều mạng nên công lực đã bị hao tổn không ít.
Tiểu Lạc thấy vậy liền phất tay ra hiệu cho Mã đàn chủ tạm thời ngưng động thủ, đoạn cất tiếng hỏi :
- Mã đàn chủ, chúng ta không muốn tranh phong với ngươi đâu, tại sao Bang chủ các ngươi vẫn chưa xuất hiện.
Mã đàn chủ vừa đưa mắt nhìn Tiểu Lạc, toàn thân lão bỗng nhiên chấn động, bất giác thoái lui ra sau mấy bước. Bởi vì luồng nhãn quang của Tiểu Lạc sáng rực tựa như hai luồng điện, chứng tỏ công lực đã đạt đến cảnh giới cực cao, làm cho lão run sợ, hạ giọng đáp :
- Bang chủ chúng tôi sẽ đến ngay lập tức, nhưng mà...
Lão cảm thấy nói như vậy quá nhu nhược bèn đổi giọng lớn tiếng nạt nộ :
- Bang chủ của ta có đến hay không liên quan gì đến mi?
Tiểu Lạc điềm nhiên đáp :
- Tuy không liên quan gì đến ta, nhưng cái lão Bang chủ của mi mà không ra đây thì đúng là đồ rùa đen thối tha.

Mã đàn chủ hậm hực thóa mạ :
- Hừ! Bang chủ của ta mà xuất hiện thì các bọn cuồng đồ nhà mi dù có mọc cánh cũng không thể nào thoát được đâu.
Nói rồi lão lắc mình xông thẳng tới vung chưởng đẩy về phía Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc cứ đứng nguyên vị không thèm để ý đến lão, bởi đã có Tiểu Thiên Sứ đối phó với lão rồi.
Mã đàn chủ bực bội rủa thầm :
- "Đúng là cái ngày xui xẻo quá, vừa mới bắt đầu đã phải động thủ với mấy tên tiểu tử. Vậy mà còn chưa thu phục được chúng, sau này làm sao mà dám đòi hỏi chức vị trong Thần Long bang nữa."
Hai người lại giao đấu với nhau cực kỳ dữ dội. Mã đàn chủ chiêu trầm lực ổn, Tiểu Thiên Sứ thì lực ổn chiêu trầm. Hai người đều dùng ngạnh công xuất chiêu nghênh chiến, chưởng phong phát ra ghê hồn, sát khí bốc lên ngùn ngụt. Hai bên đều bị kích động, không ai chịu nhường ai, những thanh âm kinh động không ngớt vang lên.
Binh!
Bùng!
Phút chốc hai bên đã dùng nội lực liều đấu với nhau hơn hai chục chưởng.
Một tiếng thét kinh hồn đột ngột vang lên :
- Các ngươi bước xuống dưới cho ta coi!
Trên khán đài đột nhiên có một người bịt mặt xuất hiện. Toàn thân người này vận y phục đen, khuôn mặt cũng bịt một miếng khăn đen che kín.
Người này vừa bước lên khán đài liền đưa tay phất nhẹ một cái, Mã đàn chủ không dám kháng cự, liền nhảy xuống khỏi khán đài.
Tiểu Thiên Sứ bị phất tay của người kia làm cho thoái lui tám bước, thân hình vừa đứng gần sát khánd dài mới đứng vững lại được.
Ngã Thị Ngã thấy Tiểu Thiên Sứ không rớt xuống khỏi khán đài thì thấy làm ngạc nhiên, nhưng y cũng không nói gì, chỉ lên tiếng bảo quần hùng võ lâm :
- Các ngươi đấu đá loạn xạ làm hư hết hảo ý của đại hội võ lâm rồi.
Vu Phong bỗng cất tiếng hỏi y :
- Ngươi chính là Ngã Thị Ngã?
Người bịt mặt gật đầu :
- Đúng đó. Ta chính là Ngã Thị Ngã.
Vu Phong lại hỏi tiếp :
- Mi che mặt bịt đầu như vậy bộ không muốn người ta thấy mặt?
Ngã Thị Ngã trợn mắt nhìn Vu Phong khiến lão thấy như bị tức ngực,

nhất thời không thốt nên lời.
Ngã Thị Ngã từ từ lấy tay gỡ miếng khăn bịt mặt xuống để hiện ra một khuôn mặt tuấn tú vuông vức, đoạn trầm giọng nói :
- Bây giờ ta không cần đến nó nữa, sớm muộn gì ta cũng phải dùng bản lai diện mục của ta.
Quần hùng lúc đầu cho rằng Ngã Thị Ngã dùng khăn đen bịt mặt để che giấu khuyết điểm trên mặt y, đồng thời cũng ẩn giấu lai lịch của mình, nhất định người này là một nhân vật thành danh trên giang hồ. Không ngờ khuôn mặt y lại tuấn tú, gần như một mỹ nam tử mà khuôn mặt này lại lạ lùng hoàn toàn không phải là cao thủ võ lâm Trung Nguyên, khiến cho quần hùng nghi hoặc không biết giải thích ra sao về hành động kỳ quái này.
Ngã Thị Ngã biết quần hùng đang còn nghi hoặc liền lên tiếng giải thích :
- Ta là cao thủ võ lâm vùng quan ngoại, đương nhiên các ngươi không biết mặt ta.
Lý Mộng Tường chợt cất tiếng hỏi :
- Các hạ phải chăng là người của Trường Bạch sơn trang, một trong võ lâm Tứ đại thế gia uy danh chấn động khắp vùng quan ngoại?
Ngã Thị Ngã gật đầu :
- Không sai, Lý trang chủ quả có nhãn lực cao minh hơn người, ta và ngươi cùng là người trong võ lâm Tứ đại thế gia, lẽ ra ngươi nên hợp lực với ta thống nhất võ lâm, cớ sao ngươi lại không chịu hợp tác mà còn chống lại ta?
Lý Mộng Tường nộ khí nổi giận hét lớn :
- Câm mồm! Võ lâm Tứ đại thế gia trước nay không hề can thiệp vào chuyện ân oán giang hồ, tại sao ngươi lại lập ra Thần Long bang sát hại đồng đạo võ lâm, rồi còn uy hiếp bức bách chúng ta gia nhập Thần Long bang?
Ngã Thị Ngã thản nhiên đáp :
- Chuyện này thì Mã đàn chủ đã nói rồi, ta không muốn lập lại làm chi. Còn như việc tàn hại võ lâm đồng đạo chẳng qua đó chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi. Bởi vì họ không chịu nghe lời ta, nên đành phải dùng võ công để phân cao thấp.
Hơn nữa Ngã Thị Ngã biết rằng chỉ dùng lời nói thì khó mà thuyết phục được quần hùng, chỉ có cách dùng võ công phân cao thấp nên chuẩn bị dùng sức mạnh để áp chế quần hùng.
- Ta có nói nhiều cũng vô ích, chi bằng hãy tỉ thí võ công để giải quyết mọi chuyện bất đồng.
Ngã Thị Ngã quả là người quyết đoán, không thích nói nhiều, chỉ

thích hành động mà thôi.
Vả lại đa số các việc trong võ lâm giang hồ đều dùng võ công để phân thắng bại, đúng sai, kẻ nào mạnh tất sẽ có tất cả, nếu không người ta luyện tập võ công để làm gì?
Lý Mộng Tường cười ha hả :
- Hay lắm! Bang chủ quả là người dứt khoát, vậy thì chúng ta sẽ lãnh giáo vài chiêu của ngươi xem thử.
Ngã Thị Ngã cất tiếng cười lạnh :
- Đấu với từng người như vậy thì đến bao giờ mới xong.
Lý Mộng Tường liền bảo :
- Vậy thì ý ngươi như thế nào?
Ngã Thị Ngã lạnh lẽo lên tiếng :
- Tìm một khu đất rộng, Thần Long bang và các vị không muốn gia nhập Thần Long bang tử chiến một trận.
Không Linh trưởng lão phái Thiếu Lâm niệm Phật hiệu rồi bảo :
- A Di Đà Phật, như vậy há chẳng phải là chúng ta gây ra sát kiếp quá lớn hay sao? Mong thí chủ tìm cách khác để tránh cho thiên hạ khỏi phải thảm sát lẫn nhau ghê rợn như vậy.
Hư Nguyên đạo trưởng phái Võ Đang cười lạt :
- Lão hòa thượng, ngài nên dẹp lòng từ bi qua một bên đi. Tạm thời đừng nhắc đến nó nữa, xưa nay chính tà hắc bạch hai phái rõ ràng, trận huyết chiến này khó mà tránh được.
Vu Phong chợt xen vào :
- Tuy là khó tránh, song càng ít sát sinh càng tốt, chủ yếu là diệt tên ma đầu thủ ác là được.
Ngã Thị Ngã cười nói :
- Lạc Thiên Tứ Tuyệt Quân nói như vậy ám chỉ kẻ thủ ác là ta chớ gì. Ha ha ha...
Vu Phong lạnh lùng :
- Kể ra ngươi cũng tự biết mình đó.
Ngã Thị Ngã lạnh lùng hừ lên một tiếng :
- Coi chừng ta lấy cái mạng già của mi trước đó Vu Phong không thèm để ý đến lời châm chọc của y, chỉ lạnh lùng nói :
- Chớ nhiều lời, chư vị bằng hữu hãy chuẩn bị tử chiến.
Quần hùng võ lâm không đấu khẩu nữa mà lo đi tìm một bãi cỏ rộng lớn bằng phẳng để cùng tham dự trận huyết chiến ác liệt nhất trên giang hồ suốt mấy chục năm nay.
Có không ít người đứng bên ngoài để xem bên nào chiếm thượng phong sẽ theo bên đó.
Quần hùng nghĩa hiệp đã tụ tập hầu như đông đủ mà vẫn chưa thấy

bọn Dược vật Vô úy tử xuất hiện, nhưng mà quần hùng đã có cách đối phó với chúng. Khi hai mươi bốn tên Vô úy tử xuất hiện, quần hùng liền đưa ra bốn mươi tám Hải miên trạo cho bốn mươi tám cao thủ trẻ tuổi bịt vào mặt mũi, tay thủ sẵn đại đao chặt chân bọn Vô úy tử.
Hải miên trạo là loại mặt nạ đặc chết để ngăn chặn chất độc của bọn Vô úy tử xâm nhập vào nội tạng của đối phương, trong Hải miên trạo còn chứa chất giải độc, nên mấy cao thủ trẻ tuổi này trong một thời gian không hề ngán sợ chất độc của bọn Vô úy tử.
Thanh đại đao trong tay họ liên tục vung ra chặt chân bọn Vô úy tử, cứ hai cao thủ đối phó với một tên Vô úy tử, chẳng bao lâu bốn mươi tám cái chân của bọn Vô úy tử đã nằm la liệt dưới đất, mùi xú uế xông lên hôi tanh nồng nặc.
Nhưng cũng có sáu cao thủ do nhất thời sơ ý đã bị Vô úy tử đá trúng liền ngã nhào xuống chết ngay lập tức. Bọn Vô úy tử bị chặt hai chân trở nên vô dụng, lát sau bị chất độc ngấm vào cơ thể cũng mất mạng luôn.
Thấy bọn Vô úy tử bị giết sạch không còn một tên, sắc mặt Ngã Thị Ngã âm trầm liền phất tay dùng chiêu “Phiên Sơn Đảo Hải” đánh về phía Lăng Vân Phi đang giao chiến với hai gã hắc y sát thủ.
Y căm hận Lăng Vân Phi, cho rằng Lăng Vân Phi đã bán đứng mình.
Y đâu có biết rằng Lăng Vân Phi chỉ là gián điệp âm thầm phá hoại Thần Long bang, chỉ vì y quá ư cuồng vọng, tự tin vào võ công của mình.
Y luôn tin rằng mình có võ công cao tuyệt, dùng bạo lực là có thể khuất phục được thiên hạ.
Song y đã sai lầm nên mới nghĩ như thế.
Bởi vì đã có bao nhiêu kẻ cuồng vọng đã bị thảm hại.
Bây giờ đến phiên Ngã Thị Ngã.
Ngã Thị Ngã vừa vung chưởng đẩy ra, thì Tiểu Lạc cũng phi thân tới vung song chưởng nghênh tiếp.
Bùng!
Một thanh âm kinh hồn vang lên, cát đá bốc lên mù mịt. Tiểu Lạc đã dung hợp được công lực của mười cao thủ võ lâm cho nên một chưởng này Ngã Thị Ngã kể như giao đấu một lúc với năm đại cao thủ võ lâm.
Tuy vậy Tiểu Lạc cũng không phải là đối thủ của Ngã Thị Ngã.
Thân hình Tiểu Lạc bị kình lực dội lại, khiến chàng phải thoái lui ra sau hơn một trượng mới đứng vững được.
Sắc mặt chàng trắng bệch, khóe môi rỉ máu, hiển nhiên là chàng đã

bị nội thương rồi.
Ngã Thị Ngã kinh ngạc cực độ, y không ngờ rằng một thiếu niên nhỏ tuổi mà có thể tiếp được một chưởng của mình.
Ngã Thị Ngã nhất thời ngây người đứng lặng yên đưa mắt nhìn vào song chưởng của chính mình.
- Á...
- Á...
Những tiếng rú thảm thiết vang lên, mười bảy tên hắc y sát thủ đã bị đả thương trầm trọng.
Lại một tiếng gào kinh khiếp vọng tới :
- Ối da.. chết rồi...
Phàn Đạt Đàn chủ Hắc Long đàn đã bị Lý Mộng Tường xỉa một nhát kiếm thấu tim.
Tiếng gào thảm thiết của Phàn Đạt làm cho Ngã Thị Ngã như sực tỉnh, y nổi cơn thịnh nộ, vận đủ mười thành công lực tống ra một chưởng.
Tiểu Lạc bị kích động, nổi tính cuồng ngạo, nghiến răng vận hết công lực, song chưởng đẩy ra nghênh tiếp.
Bùng!
Một thanh âm dữ dội hơn trước vang lên kinh động quần hùng.
Tiểu Lạc bị dội ngược ra gần hai trượng, miệng khạc ra một búng huyết đỏ tươi.
Ngã Thị Ngã cũng bị chấn động, thoái lui ba bước, mặt tái xanh, hậm hực bảo :
- Khá khen cho mi còn niên thiếu mà đã tiếp được hai chưởng của ta, nhưng đáng tiếc mi không còn sống được bao lâu đâu, hãy tiếp chưởng thứ ba của ta.
Nói đoạn y lấy bảo bối Trường Bạch Thần Lục quyển ở trong ngực ra đeo vào tay rồi chuẩn bị lao tới.
Tiểu Lạc lúc này đã bị nội thương, chàng cảm thấy huyết khí trong nội tạng đang nhộn nhạo, đầu nhức, mắt hoa, biết rằng khó mà có thể tiếp nổi chưởng lực của đối phương.
Song tính khí của Tiểu Lạc vốn cuồng ngạo vô cùng, biết rằng không địch nổi nhưng cũng không chịu thoái lui. Chàng cố sức trấn áp huyết khí đang cuộn lên nhộn nhạo trong lòng, chuẩn bị nghênh tiếp chưởng thứ ba của Ngã Thị Ngã.
Vu Phong liếc mắt thấy thế vội la lớn :
- Tiểu Lạc, mi làm gì vậy? Công lực không bằng y thì liều mạng làm chi, sao không dùng chiêu thức biến hoá?
Tiểu Lạc chợt hiểu, thầm mắng mình :

- “Đúng là ta ngu muội quá, sao không dùng chiêu thức biến hóa thân pháp lanh lẹ để đối phó? Nếu cứ dùng công lực để giao đấu há chẳng phải là tự sát sao?”
Tiểu Thiên Sứ và Nhu Di hạ sát xong bọn hắc y nhân liền chạy tới đỡ Tiểu Lạc.
Nhu Di lo lắng hỏi :
- Tiểu Lạc, chàng có sao không?
Tiểu Lạc gượng cười đáp :
- Không sao, đừng có lo, phu quân của nàng không chết đâu mà sợ.
Ngay lúc đó Tiêu Dật và Tái Thời Thiên chạy tới bên cạnh Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc thoáng cau mày :
- Nè các ngươi đi chơi vui quá há, lúc này mới tới, trễ rồi. Trường Bạch Thần Lực quyển vẫn còn trong tay ma đầu Ngã Thị Ngã.
Tái Thời Thiên móc đôi bao tay ra đưa cho Tiểu Lạc :
- Cái này mới là thiệt, của y là đồ giả đó.
Tiểu Lạc vui mừng hỏi :
- Thiệt vậy sao?
Tiêu Dật gật đầu :
- Không sai!
Ngã Thị Ngã nóng nảy không đợi được nữa, lớn tiếng nạt nộ :
- Bọn xú tiểu tử kia cút đi để ta tính sổ với y đã rồi tính sau.
Tiểu Thiên Sứ cau mày :
- Mi mới là đồ đáng chết đó!
Nhu Di đỡ Tiểu Lạc đứng dậy, hai mắt căm tức nhìn Ngã Thị Ngã như muốn ăn tươi nuốt sống y.
Ngã Thị Ngã lạnh lùng cười bảo :
- Được lắm, để ta đưa các ngươi về chầu Diêm vương luôn cho vui.
Tiểu Lạc vội đẩy hai người ra, rồi cười lạt nói :
- Đối phó với mi cần chi phải ba người liên thủ, hãy đến đây chơi với thiếu gia vài chiêu.
Ngã Thị Ngã nổi giận vung song chưởng đánh tới.
Tiểu Lạc không dám dùng ngạn công liều mạng nghênh tiếp, vội lách mình ra sau, dùng chiêu “Đảo Đả Kim Quy” đánh thẳng vào yếu huyệt sau lưng y.
Ngã Thị Ngã võ công cao tuyệt, tai mắt cực kỳ linh mẫn, nghe hơi gió phía sau liền đảo ngược bàn tay chụp vào hổ khẩu Tiểu Lạc.
Tiểu Lạc cũng rút tay lại lanh lẹ phi thường, thân hình xẹt ngang qua điểm vào huyệt “Kiên Tỉnh” của Ngã Thị Ngã.
Ngã Thị Ngã xoay ngang người chẳng những tránh được song chỉ của Tiểu Lạc điểm tới mà còn vung tả thủ lẹ như điện xẹt ấn tới trước

ngực Tiểu Lạc, song vì không đủ công lực nên không sao ấn tới được nữa.
Ngã Thị Ngã cảm thấy kỳ quái, lẽ nào Trường Bạch Thần Lực quyển đã hết linh nghiệm.
Tiểu Lạc nhanh chóng thoái lui, đoạn tung chân phóng một cước vào bụng đối phương.
Ngã Thị Ngã tung mình lên không trung tránh đòn của chàng, song thủ cong lại dùng trảo công chụp xuống đỉnh đầu của chàng.
Tiểu Lạc vội nghiêng đầu ra sau tránh khỏi độc chiêu của y, đồng thời móc đôi thần lực quyển đeo vào tay, hữu thủ lại có thêm ngọn đoản đao hàn quang xanh lè lấp lánh chiếu ra khiến ai nhìn cũng phải rùng mình ớn lạnh.
Ngã Thị Ngã thấy vậy chợt hiểu ra mọi chuyện, đành phải bay vọt qua đỉnh đầu Tiểu Lạc rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất cách xa Tiểu Lạc một trượng.
Mọi việc xảy ra chỉ trong nháy mắt.
Qua mấy chiêu cả hai đều thầm kinh ngạc về phản ứng nhanh lẹ của đối phương.
Ngã Thị Ngã thầm kinh hãi :
- “Tiểu tử này chỉ trong mấy tháng mà võ công đã tăng tiến phi thường, quả là kình địch, nếu ta không sớm trừ khử thì hậu họa về sau sẽ không sao tả xiết.”
Lúc này trận huyết chiến đang diễn ra kịch liệt, đột nhiên một bóng đen lướt qua trước mặt, song Ngã Thị Ngã không hề để ý đến Bởi vì y đang nghĩ cách đối phó với Tiểu Lạc, không người nào có thể uy hiếp y được, trừ Tiểu Lạc.
Đột nhiên y cảm thấy hai tay như trói chặt vào thân hình, cả thân người y tựa như bị một sợi dây thừng trói chặt, khó mà cử động được.
Hóa ra Tiểu Thiên Sứ và Tiêu Dật mỗi người cầm một đầu sợi Thiên tầm ty, thừa lúc Ngã Thị Ngã sơ ý vòng quanh thân hình y, khiến y không sao cử động được.
Tiểu Lạc thấy mưu kế của mình đã thành công, liền bay tới vung đoản đao đâm mạnh vào Ngã Thị Ngã.
Ngã Thị Ngã gầm lên một tiếng, vận kình lực định bứt đứt dây trói, nào ngờ Thiên tầm ty dai chắc dị thường, y càng giãy giụa chẳng những không thoát ra được mà còn bị sợi Thiên tầm ty quấn chặt xuyên thủng y phục hằn sâu vào trong da thịt.
Thấy Tiểu Lạc vung đoản đao đâm tới, Ngã Thị Ngã vội đưa chân tung cước đá mạnh vào cổ tay chàng.

Tiểu Lạc đã phòng bị từ trước, cổ tay chàng hạ xuống, mũi đao chếch xuống đâm thẳng vào đùi y.
Song Ngã Thị Ngã phản ứng cực kỳ lanh lẹ, vội co chân lại đổi hướng đá mạnh vào sợi Thiên tầm ty một cái.
Tiểu Thiên Sứ không kịp phòng bị suýt chút nữa là bị ngã nhào xuống đất, may nhờ công lực thâm hậu nên không sao.
Còn đầu do Tiêu Dật cầm thì vẫn bình yên vô sự.
Ngã Thị Ngã thấy chiêu này không công hiệu, vội đổi hướng co chân móc về phía Tiêu Dật.
Ôn Di vừa sát thương một gã hắc y nhân xong, thấy tình thế nguy cấp, vội nhào tới ôm chầm lấy Tiêu Dật.
Hầu như cùng lúc Nhu Di cũng lao đến ôm ngang lưng Ôn Di.
Ngã Thị Ngã tuy tung chân ra đạp móc, song vì có ba người cùng hợp lực nên y không làm sao thoát được.
Tiểu Lạc thừa cơ Ngã Thị Ngã đang bận đối phó với sợi Thiên tầm ty liền mạo hiểm bước tới gần thủ pháp vô cùng lanh lẹ cắm ngập ngọn đoản đao sắc bén vào lưng Ngã Thị Ngã.
Ngã Thị Ngã đau đớn rống lên một tiếng đưa chân móc ngược ra sau đá văng Tiểu Lạc ra xa mấy trượng, máu tươi từ trong vết thương tuôn ra xối xả.
Ngã Thị Ngã tuy luyện được cương khí hộ thân, đao kiếm không xâm phạm vào người y được, song vì công lực của Tiểu Lạc gần tương đương với y, lại thêm bảo bối Thần Lực quyển trong tay khiến cho công lực chàng hơn hẳn y. Thừa lúc y phân tâm đối phó với Thiên tầm ty nên Tiểu Lạc mới hạ thủ dễ dàng như vậy.
Vả lại đoản đao của Tiểu Lạc là vật bảo bối của võ lâm sắc bén không sao tưởng nổi mới đả thương được y.
Tiểu Lạc bị đá văng ra xa, khắp người đau ê ẩm, song nghĩ tới Ngã Thị Ngã chẳng qua chỉ bị trọng thương mà thôi, nếu để y dưỡng thương bình phục thì lúc đó e khó có thể giết chết được y.
Chàng cố nhịn đau, hít một hơi chân khí rồi lao tới lẹ như mũi tên, song cước tung ra vận hết công lực đạp mạnh vào chuôi đao một cái.
- Á...
Ngã Thị Ngã rú lên một tiếng thảm thiết, hai mắt trợn ngược, máu tươi từ miệng ộc ra, thân hình đổ ập xuống đất.
Vu Phong đưa cho Tiểu Lạc một thanh đại đao rồi bảo :
- Trừ gian diệt ác phải trừ tận gốc, đồ nhi hãy nhớ đó
Tiểu Lạc cầm đao nghiến răng bước tới chém mạnh một nhát.
Phập!
Cái đầu Ngã Thị Ngã lăn lông lốc xa hơn một trượng, máu huyết từ

cổ phun ra không ngớt, nhuộm đỏ cả một vùng.
Tiểu Lạc cũng quá mệt mỏi, chàng ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.
Ma đầu Ngã Thị Ngã đã tiêu vong, bọn thuộc hạ Thần Long bang như rắn mất đầu, kẻ nào ngoan cố không chịu đầu hàng đều bị quần hùng giết sạch, có mấy tên hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.
Quần hùng võ lâm tuy đã bị tổn thương không ít, nhưng Thần Long bang đã bị diệt trừ, xem ra giang hồ sẽ được hưởng một thời gian yên bình.
Có thật như vậy không?
Điều này thì có trời mới biết được.

HẾT

Nguồn: Nhanmonquan
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 24/04/2004 1:34:45 CH